

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

1. BÖLÜM

“Sana inanamıyorum!”

Bunu söyleyen kişi iri yarı bir kadındı. Yaşı kırkların ortalarında olmasına rağmen, kilosundan dolayı daha yaşlı gözüküyordu. Hayretle açılan yeşil gözleri, şaşkınlığını belli ediyordu. O yeşil gözler, karşısındaki genç kıza kilitlenmişti.

Zayıf görümlü genç kız narin omuzlarını silktiğinde, düz koyu kahverengi saçları üzerinde güneşin ışıkları oynastı. Gerçekten de ipeksi, kolay görülemeyecek mükemmellikte saçları vardı. Kalın telli, gür ve biraz vahşiydi. Birkaç uzun perçem güzel yüzünü süslüyordu.

“Dayanacak gücüm kalmadı!” dedi gülümsemeye çalışarak.

“Hiç mi?”

“Hiç...”

“Banka?”

Genç kız yere çevrilmiş gözlerini kaldırdı. Kocaman kahverengi gözleri tüm neşeli görünme çabasına rağmen acı doluydu. “Banka işi olmadı... Kredi talebimizi reddettiler.”

“Ciddi olamazsın!”

Genç kız iç çekti. “Ciddiyim... Dün sabah aradılar. Teminat gösteremediğim için benden kefil bulmamı istediler. Kefil bulamazsam parayı vermiyorlar! Tıpkı diğerleri gibi...”

“Yok mu hiç kimse?” Aslında kadın bunu sorarken bile cevabını biliyordu. Karşısındaki inatçı, mücadeleci kızın asla kolayca pes etmeyeceğini bilecek kadar onu tanıyordu. Onu neredeyse kendi eliyle büyötmüştü. Kendi elinde böylesine güzel bir genç hanıma dönüşmüştü. Bir sene önce babası öldüğünde de yine gelip kendisine sarılmıştı ve acı içinde ağlamıştı.

Genç kız üzerinde oturduğu çimlerden ayağa kalktı. İnce uzun parmaklara sahip beyaz elleriyle yuvarlak kalçalarına yapışmış süprüntüleri temizledi. Ama yaptığını farkında değilmiş gibiydi. Dar kot pantolonunun temizlendiğine kanaat getirdikten sonra gözleri şişman kadına döndü.

“Hiç kimse yok Gülten Abla! Kim bu kadar büyük bir paraya kefil olur ki? O yüzden başka çarem yoktu!”

Kadın derin bir nefes aldı. “Ama o... O adam?.. Neden o Ecrin?”

“Neden olmasın?”

“Çünkü o iğrenç birisi!”

Ecrin isimli genç kız güldü. “Bunu da nereden biliyorsun? Daha onu hiç görmedin ki?”

“Görmeme gerek yok! Onun hakkında çok şey duyduk! Sen de biliyorsun ki o iğrenç birisi!”

“Ateş Bey’in iğrençliği bizi ilgilendirmiyor. Önemli olan onun burayı alacak kadar aptal olması!” Gözlerini gerisindeki binaya çevirdi. Çok yeni sayılmazdı. İki katlı binanın üzerine Walt Disney’e ait çizgi karakter resimleri çizilmişti. Bir iki tane de güncel anime film kahramanı vardı. “...Ve zengin!” diye ekledi.

“Burayı yıkacak?..” dedi Gülten Hanım.

“Biliyorum...”

“Herkes işsiz kalacak?..”

“Biliyorum...” Genç kızın sesi sıkıntılıydı. Her zaman gülümseyen gözleri şimdi üzgündü.

“Sen de öyle!”

“Burayı satmazsak büyük ihtimalle hapse gireceğim!” dedi Ecrin. “Son aldığımız krediyi bile ödeyemiyoruz. Bu çocuk yuvası artık iş yapmıyor. Haciz gelmesi an meselesi. Kredi kartlarımızın minimum ödemelerini bile yapamıyorum. Çalışanların maaşlarını bu ay ödeyemeyeceğim. Hapse

girmektense şimdilik işsiz kalmayı tercih ederim.”

“Alacağın para borçları karşılayacak mı peki?”

Ecrin önemli bir karara varmış olmanın belirsiz rahatlığıyla gülümsedi. Sanki yeniden eski neşeli haline dönmüştü. “Henüz bilmiyorum. Babamın tüm borçlarını ödedikten sonra hâlâ açığım kalırsa... bu sefer kendime zengin bir sevgili arayacağım. Şu tekstilciye ne dersin? Hani hep peşimde gezen?”

“Ne?.. Ne?.. Sen delirdin mi kızım? O adam elli küsur yaşında! Sen ise daha yirmi üç yaşındasın!”

Ecrin bu sefer neşe ile kıkırdadı. “Sen de ne garip bir kadınsın abla ya?.. Kendime zengin bir sevgili bulmam mantıklı geldi de adamın yaşına mı takıldın?”

“Öf! Çatlaksın sen! Şaka mıydı?” Kadının sesinde açık bir rahatlama vardı.

“Şakaydı tabii! Ben o kuyumcuyu düşünüyorum aslında!”

“Hangi kuyumcu? İki tane var?”

“Uzun olanını tabii...”

“Ayrıca kel? Sıska?”

“Zengin! Hem benimle evlenmek istiyor?..”

“Aptallaşma! Onun gibi elli tane olsa senin tırnağın bile olamaz! Sırf para için bir erkekle evlenilir mi?”

“Ne fark eder ki? Her kadın aşk için mi evleniyor? Beni rahat tutacaksa evlenebilirim!”

Ecrin’in gülen gözlerine bakan Gülten Hanım, kaşlarını iyice çatmıştı. Onun hiç gülesi yoktu. Bu hayat dolu kızın son bir çabayla neşeli gözükmeye çalıştığının farkındaydı. Sinirli bir tavırla elini salladı. “Aptal aptal konuşma karaböcek! Onunla evlenemezsin!”

“İyi! Peki tamam! O halde sadece sevgilisi olurum.” Göz kırptı. “Bakma bana öyle! Şu satış işi gerçekleşsin de, duruma bir bakacağım artık. Belki İstanbul’a gidip iyi bir iş

bulabilirim.”

“İstanbul mu? Bursa’nın suyu mu çıktı? Neden memleketini terk edeceksin ki?”

Genç kız Bursa’nın temiz havasını içine çekerken hafifçe gözlerini yumdu. Sonra o güzel kahverengi gözler yeniden açıldı. “Mesele Bursa değil! Bu şehir son zamanlarda benim için hep kötü olaylarla doluydu. Tebdil-i mekânda ferahlık var derler. Belki benim için de ferahlık olur. Bunaldım artık!”

“Ama her şeyin Bursa’da?”

“Her şeyim değil? Burayı satınca maddi hiçbir bağım kalmayacak. Akrabalarımın başka kimse kalmadı. Tek yakınım sensin! Beni buraya bağlayan bir şey olmayacak yakında!”

Gülten Hanım yaşadığı sıkıntının etkisiyle iç çekti. Gerçekten kapana kısılmış gibiydiler. Şu güzel yüzlü neşeli kızın gün geçtikçe solmasını izlemek de ayrı bir dertti. Onu öyle çaresiz görmek kendi annelik içgüdülerini zorluyordu.

“Benimle kalabilirsin!” dedi ona. “Bak kızım! Ben bu kreşte sadece vakit geçirmek için çalışıyorum. Bunu biliyorsun? Senin verdiğin maaşa ihtiyacım yok. Burası kapanınca...” Gözleriyle kreşi işaret etmişti. “...ben de gider evimde otururum. Kocam da yok başımda! Ama çok şükür maaşı var. Rahat rahat geçinir gideriz!”

Ecrin gülümsedi. Sonra dayanamadı. Tombul kadının yanına gidip ona sıkıca sarıldı. “Sen çok harika birisin!” dedi ona sevgiyle. “Sen gerçekten de eşi benzeri bulunmaz birisin! Senin gibi birisini tanıdığım için çok mutluyum!” Vücudunu ondan biraz geriye çektiğinde, kahverengi gözleri nemliydi. Daha koyu, daha iri duruyordu.

“Yani?” dedi kadın umutla. “Kalıyorsun değil mi? Bana arkadaşlık yapacaksın?”

Ecrin iç çekti. “Hayır! Kendi yolumu bulmalıyım. Boşuna mı üniversite okudum? Ne kadar senin yanında sığıntı gibi kalabilirim?”

“Sığıntı mı? Yolmayayım şimdi senin şu çirkin saçlarını! Ne sığıntısı? Evimde bana arkadaş olacaksın. İstersen yine burada bir iş bulursun. Çalışmada sorun yok.”

Genç kız onu hemen reddederek kırmak istemiyordu. Başını salladı gülümseyerek. “Bakalım... Önce şu satış işini gerçekleştirelim de! Ondan sonra durumu gözden geçiririz. Adam her an gelebilir.”

“Aynı avukat mı gelecek?”

“Bilmiyorum...”

“Off! İnşallah başkası gelir! Adamın avukatı da kendisi gibi pisliliğin tekiydi.”

“Eh! Ticaret yapıyor neticede...”

Gözleri etrafta gezindi. Ateş denen adam, kreşin bulunduğu bina hariç, çevredeki her yeri satın almıştı. Bu kreş yıllar önce kurulduğunda, Nilüfer nispeten sakin bir semtti. Babası büyük bir bahçe içine bu binayı yaptırmıştı. En üst katında kendileri otururken, birinci ve zemin katını da kreşe çevirmişti. Bursa’nın elit aileleri Nilüfer’e kaymaya başlayınca uzunca bir süre de onların çocuklarına hizmet vererek iyi bir kazanç sağlamıştı. Zamanla bahçe içindeki eğlence alanını daha iyi oyuncaklarla donatmıştı. Salıncaklar ve kaydıraklar, plastik heykeller, kum havuzu hep çocuklar içindi. Hatta tek katlı ek bir bina daha yaparak belli yaştaki çocukları birbirinden ayırmıştı. Ecrin o sıralar daha çok küçüktü. Üniversiteyi kazandığı yıllarda da işler yavaş yavaş düşüşe geçmeye başlamıştı. Bu kazançlı işi fark eden daha zengin girişimciler, birer ikişer benzer kreşler açmışlardı. Yerden biten mantarlar gibi çıkarak, bu sevimli kreşin pazardaki payını oldukça azaltmışlardı.

Telefonu çalınca düşüncelerinden sıyrıldı. Elini pantolonunun ön cebine attı. Küçük telefonunu çıkarıp ekranına baktı. Evet, adam arıyordu. Zamanı gelmişti işte.

“Alo?” dedi sakince.

“Ecrin Hanım? Yerinizde misiniz?”

Avukatın soğuk sesi tüylerini ürpertti. Bu adamdan cidden hoşlanmıyordu. Hem ukala hem de itici birisiydi. Üstelik de o çipil gözleriyle kendisine bakarken bakışları oldukça şehvetli oluyordu.

“Evet, kreşteyim Adnan Bey. Sizi bekliyorum.”

“Geliyoruz...”

Telefon kapanmıştı. Ecrin bir an için elindeki pembe telefona baktı. *Geliyoruz mu?* demişti? Kiminle?

“Geliyor mu?” diye sordu Gülten Hanım.

“Evet... Ama yanında birileri daha var galiba. Geliyoruz dedi. Sen çaya bakar mısın abla? Ben de kapıya gideyim. Yeni patronumuzun pek değerli avukatını kapıda karşılamak lazım değil mi?”

“Zıkkım içsinler! Ne çayı?”

“Gülten Abla?” diye hafifçe uyardı Ecrin.

“İyi, peki, tamam!” diye homurdandı kadın. “Gidiyorum!..”

Genç kız onun ardından baktı bir süre. Sonra yüzündeki gülümseme hafifçe silindi. Gözleri onun tombul bedeninden kreş binasına yönelmişti. Neredeyse çocukluğunun geçtiği bu yeri kaybediyor olmak içini burkuyordu. Ama ne yazık ki yapacak hiçbir şey yoktu. Babası öldüğünde bir çöküş devralmıştı. Burayı ayağa kaldırmak bu kadar kısa zamanda mümkün olmamıştı.

Aniden çıkan bir rüzgâr uzun saçlarını dalgalandırdı. Yüzüne gelen perçemleri eliyle geri çekti. Dönüp araç park yerine doğru yürüdü. Kreşe ait park yeri on tane kadar arabayı içeride barındırabiliyordu. Uzaktan kumandalı bir kapısı vardı. Hafta içi normalde sürekli açık olurdu bu kapı. Öğrenci velileri araçlarıyla rahatça içeriye girebilirdi. Ama şimdi hafta sonu olduğu için otomatik kapı sıkıca kapalıydı.

Kapıya vardığı sırada, kapı önüne de bir araba yanaşmıştı. Arabayı tanıyordu. Elindeki uzakta kumanda ile kapıyı açtı. Krem rengi büyük minibüs, kısa bir duraklamadan sonra

homurtular çıkararak içeriye girdi. Genç kıza ait küçük Vespa motorun yanında durdu.

Ecrin, elleri belinde, arabaya bakıyordu. Camları koyu renk olduğu için içeriye görmesi zordu. Sadece ön tarafta oturan şoförü görmüştü. Arabayı durduran orta yaşlı şoför yerinden indi. Koşar adımlarla minibüsün yan tarafına gitti ve siyah camlı kapısını kaydırarak açtı. Ardından içinden uzun boylu bir adam indi.

Beklediği gibi, hiç haz etmediği o avukat karşısında duruyordu. Adamın zekâ dolu küçük gözleri vardı. Aynı zamanda genç kıza dönen bakışlarında belirgin bir beğeni de vardı. Ecrin midesinin burulduğunu hissetti. Bu tip bakışları sevmezdi. Adamın karşısında çıplak gibi hissetti kendisini. Neyse ki kıyafeti yeterince kapalıydı.

Avukatın üstünde oldukça ciddi, siyah bir takım elbise vardı. Saçlarının tepesi açılmış, bir tutam saç ise kıvrılarak alınına dökülmüştü. Genç kızın bol gömleğinin içine gören röntgen bakışlara sahipti sanki. Bu çakma Süpermen böyle bakmaya devam ederse, çenesine sıkı bir yumruk yiyebilirdi. Hem de çok yakında! Ama hayır! Hemen olmazdı. Biraz sabretmeliydi. Bu satış işi bitmeden bir şey yapmamalıydı. Ne de olsa o Ateş denen adamı bu sırık temsil ediyordu.

Adam gerçekten de gözlerini Ecrin'den alamıyordu. Akşam güneşinin zayıflamış ışıkları, genç kızın saçlarının üzerinde oynanıyordu. Bir kıza göre uzun sayılırdı. Ama zayıf bedeni yüzünden daha da uzun gözüküyordu. Genç kızın en dikkat çekici yeri ise iri gözleri ve dolgun kırmızı dudaklarıydı. O iri gözler hayat doluydu. Onunla birkaç kere görüşme şansı olmuştu. Bu kreş yüzünden oldukça zor durumda olmasına rağmen, o gözler ve dudaklar her zaman gülmeye hazır duruyorlardı. Fakat gün geçtikçe içindeki ışığın söndüğünü de fark etmişti. Maddi zorluk içindeki genç kızın bu durumu kendi işlerine yarası da, onun neşesini aldığı bir gerçektir.

Genç kıza elini uzatırken “Nasılsınız Ecrin Hanım?” diye sordu.

Ecerin mecburen elini uzattı. Küçük eli adamın iri avucunda kayboldu. Yaptığı işin niteliğine uygun olarak adamın elleri oldukça yumuşaktı.

“Teşekkürler, iyiyim. Siz nasılsınız?” diye mecburen o da sordu. Rahatsızlığına rağmen gülmeye alışmış dudaklarından tatlı bir tebessüm yayıldı. İşte herkesin içini ısıtan hali buydu. O tanıştığı her insanı kolayca etkisi altına alacak kadar sıcak, etkileyici bir genç kızdı. Sadece güzel olduğu için değildi. Onda açıklanmayacak kadar özel bir elektrik vardı. O elektriğin yaydığı alana giren herkes kolayca etkileniyordu. Özellikle erkekler...

“Yorgunum biraz... Gördüğünüz gibi hafta sonu da çalışıyorum.”

“Yorgunluğunuza sıcak bir çay iyi gelebilir belki? Ya da serin bir limonata?” Hafif bir zorlamayla elini geri kurtardı. O sırada bir başka şey daha dikkatini çekmişti. Minibüsün içinde bir başkası daha olduğu anlaşıyordu. Çünkü elinde cep telefonu ile konuşan bir başka adam daha araçtan aşağıya inmişti. Ama konuşması devam ettiği için sırtını onlara dönerek bir iki metre uzaklaşmıştı.

“Çay iyi olur doğrusu!” dedi avukat. Genç kızın gözleri arkadaki adamın geniş sırtına kilitlenince, o da dönüp arkasına baktı. “Ah, söylemeyi unuttum! Patronla birlikte geldik. Ve onun benden fazla çaya ihtiyacı var sanırım. Oldukça sinirli!” Bu cümleleri fısıldayarak söylemişti.

Ecerin’in gözleri bir iki saniye patron diye bahsedilen adamın üzerinde takılı kaldı. Arkadan gördüğü kadarıyla pek de yaşlı değildi. Yaşlı olmadığını biliyordu zaten. Otuzlarında olduğunu duymuştu. Kısacık saçları vardı. Telefonu tutan kolunun kalınlığı, üzerindeki pahalı takım elbise ceketinden bile belli oluyordu. Boş vakitlerinde spor yapan entellektüel tiplerden olmalıydı. Bu kadar paraya sahipken, çok çalışmasına gerek olmuyordu büyük ihtimalle. İşlerini yaptıracak bir sürü adamı olmalıydı. Avukatın aksine, sıcak havaya uygun bir şekilde, açık renk bir takım giymişti. Uzun boyluydu. Belki de avukat

kadar uzundu... Ama ondan daha iri olduğu da kesindi.

“Canımı sıkmayın!” diye homurdanıyordu adam. “Ne diyorsam onu yapın! Bıktım beceriksizliğinizden!”

Kalın sesinin etkileyici olduğu ise su götürmezdi. Ecrin içinin ürperdiğini hissetti. Bunun adamın sesindeki değişik tondan mı, yoksa kendisinden çok korkulan patron ile tanışacak olmasından mı olduğunu bilemedi.

Adam telefonu kapattı. Öfkeyle ceketinin iç cebine attı. Bir an durup ileriye bakmıştı. Geniş bedeni iyice gerilmişti o anda. Sakinleşmeye çalıştığı belliydi. Ecrin sessizce bekliyordu. Bekliyor ve onun gergin sırtına bakıyordu. Tıpkı avukat gibi...

Adam birden döndü.

Keskin bakışlı koyu kahverengi gözler doğrudan genç kızın üzerine kilitlendi. O bakışlardaki öfke henüz soğumamıştı.

Seri bir şekilde genç kızı süzdü. Kalın telli uzun saçlarının çevrelediği sivri yüzünü, narin bedenini kısmen gizleyen açık mavi gömleğini, uzun bacaklarını saran dar kot pantolonunu inceledi. Bir bakışta insanların tüm fiziksel özelliğini ezberine alan bir insan tavrı vardı onda. Ama bu bakışlar avukatın bakışlarından farklıydı. Yirmi üç yaşında, klasik ötesi bir güzelliği olan çekici bir genç kızı değil, sanki hasmını süzermiş gibiydi.

Uzun birkaç adımda yanlarına yaklaştı.

Ecrin şaşkındı... Ateş denen adam bu muydu?

Hiç de beklediği gibi birisi değildi. Avukattan bile uzundu. Ondan çok daha heybetli ve güçlü gözüküyordu. Yüzü... Yüzü ise... tahminlerine zerre kadar bile yanaşmıyordu.

Onu hep şeytan suratlı, kısıp çipil gözlü ve sinsî ince dudaklı düşünmüştü. Aslında biraz da şişman ve kibirli... Kibirli kısmı doğru olabilirdi belki? Çünkü o koyu bakışlarda dehşetli bir özgüven ve dikkat vardı. Kısıp bakışları tavizsiz ve garip bir şekilde etkileyiciydi. Biçimli dudakları hiç de sinsî değildi. Alt dudağı daha kalındı ve o sert hatlı yüze oldukça yakışıyordu.

Köşeli çenesi gergindi. Öfkeli yüzüne rağmen... inanılmaz yakışıklı bir adamdı. Kısacık kesilmiş saçları kendi görünüşüyle fazla ilgilenmediğinin belirtisiydi. Şişman olarak düşündüğü adamın yemekle pek arası olmadığını hemen anladı. İriydi ama asla... biçimsiz değildi. Takım elbisesinden gözüken gömleğinin altında minnacık bir göbek bile yoktu. Önceden tahmin ettiği gibi, sıklıkla spor yapıyor olmalıydı.

Adam onun önüne kadar gelip durdu. Ellerini cebine sokmuştu. Genç kız başını alabildiğine kaldırıp onun delici bakışlarına karşı koymaya çalıştı. Şimdi bu adama ne denirdi ki? Hoş geldiniz mi? Galiba en doğru cümle buydu...

Ama ondan önce adam konuştu.

“Sen Haluk’un kızı mısın?”

Genç kız cesur bir duruşla onun bakışlarına karşılık verdi. Adamın babasını tanımasına şaşırmıştı gerçi. “Evet!” dedi kısaca.

“Garip! Ona hiç benzemiyorsun?” Kalın sesinde fazla bir ifade yoktu.

“Ne gibi?”

Adam geniş omuzlarını silkti. “Benzemiyorsun işte! Ben daha kısa, daha esmer ve daha çirkin bir kız bekliyordum. Ve belki biraz da tombul!”

Ecrin doğası gereği gülümsedi. Hafif bir gülümsemeydi ama ona çok yakışmıştı. Çok az insan onu mutsuz görmüştü. Genellikle heyecanını, korkusunu ve hatta üzüntüsünü bu tatlı gülümseyişi ardına saklardı. Ve şimdi de nedense bu adamın karşısında heyecanlanmıştı. Sebebini hiç bilmiyordu. Daha önce de zengin insanlar, havalı patronlar ve hatta yakışıklı playboylar görmüştü. Ama bu adam?.. Bu adam gerçekten farklıydı.

“İlginç! Ben de sizi aynen öyle düşünmüştüm!” dedi doğal bir sesle.

Adamın bir kaşı kalktı. “Şişman ve kısa mı?”

“Hatta kel... Şeytan suratlı...”

“O nasıl bir şey?”

“Hakkınızda anlatılanlardan yola çıkarak hayal gücümün uydurduğu bir şey! Gazetelerde fazla resminiz yok. Ama acımasız ve kötü kalpli diye yazdıklarını biliyorum.”

Adam bir şey demeden durdu. Gözleri kızın dolgun, kırmızı dudaklarına takılmıştı o anda. “Kaç yaşındasın sen?” diye soruverdi aniden.

“Yirmi üç...”

“Cesur olman yaşından kaynaklanıyor sanırım? Acımasız ve kötü kalpli olmam seni korkutmuyor mu?”

Avukat şaşkınlıkla ikisi arasındaki diyalogu izliyordu. Gerçekten de patronu ile böyle rahatça konuşulduğuna şahit olmamıştı. Böyle konuşan birisinin akıl sağlığından şüphe duymak lazımdı. Oysa bu kız hakkındaki izlenimi, onun çok zeki olduğu yönündeydi. Üstelik okulunu da başarıyla bitirdiğini duymuştu.

Ecrin gülümsedi yeniden. “Hayır! Yani şimdilik... Hem o kadar da genç değilim. Benim yaşımda çoğu arkadaşım evlenip çocuk sahibi oldu bile!”

Adam dudak büktü. “Senden ondört yaş büyüğüm küçük hanım! Sözüme güven. Ben aynı okuduğun gibi bir adamım.” Kalın kaşları iyice çatılmıştı. “Umarım bu sıcakta beni böyle ayakta tutarak bu kötü adamı cezalandırmaya uğraşmıyorsun?”

Genç kız eliyle yan tarafı işaret etti. Dudaklarındaki gülümseme belirginleşmişti. Garipti. Bu kötü adamdan hoşlanmıştı. “Buyurun o halde şöyle. Bahçede çay ve kurabiye servisimiz var. İş konuşmak için uygun mudur?”

“Gölge ve serinse sorun yok!” dedi adam sert sesiyle. O ana kadar hiç gülümsememişti. Yine gözleri genç kızın güzel kıvrımlı dudaklarına takıldı. Kendisini zorlayarak bakışlarını kaçırdı. Onun eliyle işaret ettiği tarafa yürüdü.

Bahçenin bir kısmına arkadaki kreş binasının gölgesi vuruyordu. Yeşil çimlerin üzerindeki gölgede ise mermer bir

masa vardı. Önceden pişirilmiş üzümlü kek, üstü cam kapaklı bir tepsinin içinde onları bekliyordu. Masanın etrafına beş adet sandalye konulmuştu. Öğretmenler çoğu zaman bu sandalyelerde oturuyorlardı.

Masanın başına vardıklarında, avukat kendisinden beklenmeyecek bir nezaketle sandalyelerden birisini tuttu. Ecrin'in oturmasını bekledi. Ateş ise ayakta durmuş, keskin bakışlarıyla kreş binasını inceliyordu. Dikkatli gözleri, binanın yenilenmeye ihtiyaç duyan boyasını, çatlamış ahşap pencere pervazlarını hemen görmüştü.

Sonra ilgisiz bir şekilde döndü ve genç kızın karşısına oturdu. “Durumunuz pek de iç açıcı değilmiş gerçekten! Kreş dökülüyor!” dedi donuk bir sesle.

“Sevinmelisiniz! Bu sayede buraya sahip oluyorsunuz!” dedi Ecrin de sakinliğini korumaya çalışarak.

“Burası umurumda değil!” diye homurdandı genç adam. “Yıkılıp yerine alışveriş merkezi yapılacak! Ya da başka bir şey...”

Ecrin nefesini tuttu. Başını hafifçe öne eğip gözlerini bir an için kaçırdı. Bu son cümle ile duyduğu acıyı gizlemeye çalışmıştı.

Neyse ki o sırada Gülten Hanım elinde servis malzemeleri ile geldi. Bu iyi olmuştu. Ecrin hemen yerinden kalkıp ona yardım etti. Elindeki tepsiyi aldı. Masanın üzerine koyduğu tepsinin içindeki fincanlara uzandı. Zarif porselen fincanlar bu önemli misafirler için dolaptan çıkmıştı.

Gülten Hanım biraz merakla ve biraz da ters bir şekilde, iki erkeği süzüyordu. Ellerini önünde kavuşturmuştu. Ecrin bir an ona baktı. Minik bir göz işaretiyle gitmesini istedi. Ama kadın tınmamıştı bile. Yüzlerce yıl öncenin hizmetçileri gibi başlarında durmuş bekliyordu. Ama bir şey yapmaya da hiç niyetli değil gibiydi.

“Çayı nasıl alırsınız Ateş Bey?” diye sordu genç kız.

“Demli olsun! Şeker istemem!” dedi adam. Kısık gözleri

Gülten Hanım'ın ifadesiz suratına kaymıştı. Kadın gözlerini kırpmadan kendisine bakıyordu.

“Siz Adnan Bey?”

“Ben de şekersiz ve açık alayım!” dedi adam. O da, patronunun aksine gözlerini genç kızdan alamıyordu.

Ecrin gözünün ucuyla Ateş ve Gülten Hanım'a baktı. Avukatın göz hapsinin farkında değildi. O ikilinin birbirlerini süzmesi hoşuna gitmemişti. Durma müdahale etme gereği duydu. “Gülten Hanım, teşekkür ederim. Siz eve gidebilirsiniz artık!”

“Yardımcı olabileceğim?...” diye başlayan kadını nazıkçe susturdu.

“Teşekkürler. Şimdilik bir şey lazım değil. Ben geri kalanı hallederim.”

Şişman kadın durumdan pek memnun değil gibiydi. Minik bir tehditle bakan bakışları iki erkeğin üzerinde gezindi. Ateş'in üzerine geldiğinde ise, adamın bir kaşı küstahça kalkmıştı. O adamın gözlerinde öyle bir bakış vardı ki, Gülten Hanım geri çekilme vakti olduğunu anladı. Bu adam hakkında duyduklarında, bu derece yakışıklı olduğu hiç yoktu. Ve böyle tehlikeli bir şekilde baktığı da... Onu etrafını gözleyen bir pantere benzetti. Şimdilik sakın görünüyordu ama bir anda pençelerini savurabilecek kadar da tehlikeli bakıyordu.

“Peki!” dedi sıkıntılı bir şekilde. “Size iyi günler.”

Ecrin başını salladı. Her şey sonuçlandığında onu arayacaktı elbette. Gülten Abla bunu biliyor olmalıydı. Ama şimdi onun yanında bu adamlarla rahat konuşamayacaktı. Gitmesi en iyisiydi.

O gidince Ateş'in bakışları Ecrin'e döndü. “Bu kadın kim?”

“Kreşimizin bir çalışanı... Gülten Hanım olmasa ne yapardım bilmiyorum!”

Adam rahatça gerisine yaslandı. Alaycı bir tavırla mırıldandı. “Onunla bile fazla bir şey yapmış sayılmazsın!”

Gözleri kızın hafifçe beyazlayan yüzündeydi. Yine de rahat tavrını bozmadı. “Kreşi bu hale getirdiğine göre?..”

“Kreşi bu hale ben getirmedim!” dedi Ecrin. Fincanı adamın önüne bıraktı. “Limon?”

“İki tane alayım...”

Genç kız zarif maşayı eline alıp onun bardağının içine küçük kesilmiş limon parçalarından attı. Avukata baktı. O da başını sallayınca onunkine de limon attı. Çay servisi bittikten sonra, önceden kesilmiş kekleri porselen tabakların içinde ikram etti. Tabakların kenarlarına ise en kalitelisinden kestane şekeri koymuştu. Kendisi ise o ikisine inat, bol şekerli çayını alıp tam karşılarna geçti. Ama kek ve kestane şekeri almamıştı. Bu ateş bakışlı adamın kendisini tumbul birisi olarak düşünmesi hoşuna gitmemişti.

Kekinden bir parça alan ve çayından da yudumlayan avukat, gecikmeden konuya girmek istedi. Ağzının kenarını peçete ile silerken, yanındaki çantasına uzandı.

“Sanırım size olan teklifimizi öğrenmek istersiniz?” dedi Ecrin’e.

Ateş gözlerini etrafından ayırdı. Çevresini hızlıca incelemek onun alışkanlığıydı. Fotografik bir hafızası vardı. Satın alacağı arazinin genişliğini kestirmeye çalışıyordu. Rakamsal olarak biliyordu elbette ama biçim olarak aklındaki plana uygunluğu da çok önemliydi. Ama gözleri genç kızın duru yüzüne kayınca, arazinin özelliği hemen aklından çıkıp gitti.

Onu inceledi istemeden... İstemiyordu çünkü şu anda bir kadına sadece doğal ve güzel olduğu için ilgi duyacak durumda değildi. O anlık ilişkileri severdi. Kadınlarının çoğu gecelik veya birkaç günlük eğlenceydi onun için. Sadece cinsel ihtiyaçları içindi. Ama bu kızın makyajsız yüzü, gerçekten de şu böcek tipli avukatın gözlerini alamadığı kadar vardı. Gülümseyen dudaklarını süzdü. Belki de biçimi yüzünden hep böyle gülümser gibi duruyordu? Dolgun ve uçları kıvrıktı. Ucu kalkık sivri burnu ile fazla sevimliydi.

Neden bu kız ilgisini çekmişti ki? Onun nesi farklıydı? Öyle çok çok güzel değildi. Ama... Ama güzeldi işte! Nesi farklı bilemiyordu. Ondan çok daha güzellerini görmüştü. Evet, şu basit kıyafetler içindeki çelimsiz vücudu da öyle çok aman aman bir şey değildi. Kendisi özellikle dolgun göğüslü kadınlardan hoşlanırdı. Bu kız ise sopadan biraz daha biçimliydi. Yine de... Yine de...

Avukat Adnan çantadan birkaç kâğıt çıkardığında, Ecrin de hafifçe oturduğu yerden dikelmmişti. Dikkatini kendisine uzatılacak kâğıtlara vermek niyetindeydi. Henüz ne teklif edileceği belli değildi. İnşallah bu adamlar bu arazinin ve içindeki her şeyin değerini tam olarak teklif ederlerdi. Aksi durumda yeni bir alıcı aramak zorundaydı.

“Ama daha fiyat konusunu konuşmadık? Daha önce sözünü ettiğimiz rakamda mutabık mıyız?” Gözlerini adamın elindeki kâğıtlardan, suratına çevirmişti.

Avukat biraz dudaklarını büzdü. Üzgünmüş gibi yüzü ekşimişti. “Maalesef o rakamı vermemiz mümkün değil. O rakamı konuştuğumuz anda ortada kesin bir şey yoktu. Gerekli fizibilite çalışmalarını yaptık. Çevrenizdeki bazı arazileri de biz aldık biliyorsunuz? Sizin istediğiniz rakam bu bölgede hiç olmayacak bir şey. Ama yine de size önereceğimiz teklif çok doyurucu. Bu da Ateş Bey’in iyi niyeti doğrultusunda oldu...”

Genç kızın bakışları ile Ateş’in bakışları kesişti. Adamın dudakları hâlâ gülümsemek için yeminli gibiydi. Ama Ecrin’in dudakları alaycı bir tavırla büküldü. “İşte bu çok etkileyici... Hakkınızda okuduklarımda iyi niyetli olmanızla ilgili hiçbir şey yoktu?”

“Ne vardı?” dedi adam rahat bir tonla.

“Parayı sevdiğiniz... Kimseye bir kuruş fazla vermeyeceğiniz...”

“Doğru!” dedi adam rahat bir tonla. “Parayı kim sevmez?”

Ecrin narin omuzlarını silkti. “Ben sevmem mesela!.. Sadece ihtiyacımı karşılasa yeter. Fazlasını ne yapayım?”

“Spor bir araba iyi olmaz mıydı?”

“Eminim sizin beş tane vardır? Ama hiç de mutlu bir adam gibi gözükmüyorsunuz Ateş Bey?”

Avukat huzursuzca boğazını temizledi. Bir kavga çıkmasını istemezdi. “Şu halde teklif ettiğiniz rakamın fazla olmasını anlayabiliyorsunuzdur Ecrin Hanım? Madem parayı o kadar sevmiyorsunuz?”

Genç kız ona baktı bu sefer. “Sevmiyorum dediysem de aptal değilim. Benim istediğim para bu arazi için normal bir rakam. Kime ne teklif edip arazisini elinden aldıysanız umurumda değil. Ben istediğim rakamın arkasındayım. Daha azına razı olmam. Olamam...”

“Bakın Ecrin Hanım...”

Ateş kendisinin bile sebebinin anlamadığı bir şey yaptı. Elini kaldırdı hafifçe. Avukatı engelledi.

“Bundan sonrasını ben hallederim Adnan!” dedi donuk bir sesle. “Evrakları bırak ve sen git...”

Hem Ecrin hem de avukat şaşırmişti. Avukat galiba biraz daha fazla şaşırmişti. Kaşları kalktı hafifçe. “Gideyim mi?” diye tekrar etti şaşkınca.

Ateş umursamayan ama yanan bakışlarını genç kızın yüzünden ona çevirdi. “Evet!” dedi yavaşça. Sonra gözleri biraz kısıldı. “Bir sorun mu var? Evraklarda bir eksiklik falan?”

Avukat yutkundu. “Hayır efendim de...”

“İyi... Ben bu satış işini Ecrin Hanım’la tek başıma konuşmak istiyorum. Sen gidebilirsin.”

Avukat sustu bir iki saniye. Sonra aklına gelen en mantıklı soruyu sordu. “Siz otele nasıl döneceksiniz?”

Ateş alaycı bir tonla mırıldandı. “Minibüsle tabii! Eminim sen kendine bir taksi bulabilirsin?”

Ecrin kendisini toparlamıştı. Gülmemek için kendisini zor tuttu. Avukatın bozulduğu açıktı ama belli etmemek için

elinden geleni yapıyordu. Elindeki evrakları masanın üzerine bıraktı adam.

“Evet... Tabii!” diye onayladı.

“Güzel... Sabah seni ararım.”

Avukat yerinden kalkınca Ecrin de kalktı. Onu nazik bir ev sahibi gibi kreşin çıkış kapısına kadar götürdü. Avukat Adnan kapıdan çıkarken sessizce kıza başı ile selam verdi. Ama tek kelime etmemişti. Aralarında onbeş yirmi metre olsa da Ateş’in kendilerini dikkatle izlediğinin farkındaydı.

“Güle güle Adnan Bey!” diyen genç kız rahattı. Nihayet adamın bakışları taciz derecesindeki ilgili halinden, biraz şaşkın, doğal haline dönmüştü.

Yeniden Ateş’in yanına dönen genç kız bir an ayakta durdu. Adam yol boyunca kendisini süzüp durmuştu. Ecrin bir an uzanıp onun çatılı kaşlarını parmakları ile düzeltmek istedi. Bu kadar yakışıklı bir adama böyle bakmak yakışmıyordu. Ama sonra da saçmaladığına kanaat getirdi. Ona neydi ki? Kötü ünü herkesçe bilinen bu adamı gülümsetmeye çalışmak kendisine mi düşmüştü? Bir iki gün sonra unutacağı birisiydi o. Üstelik belki de o kaşlarla ilgilenen özel birisi vardı? Mutlaka vardı!

“Çay?” diye sordu nazikçe. Adam sessizce onu süzmesine devam ediyordu. Genç kız başını eğdi. “Kekinizi de yememişiniz? Beğenmediniz mi?” Adamın iri parmakları masanın üzerinde tıngırdıyordu. “Peki, o halde! İş konuşacağız öyle mi?” Yerine oturmak için sandalyesini tutmuştu.

O daha yerine oturmadan, genç adam ayağa kalktı. Uzun boyuyla tepesine dikilince, Ecrin iri gözlerle ve merakla ona baktı. Ne olmuştu? Gidiyor muydu yoksa? Hani teklifi konuşacaklardı?

“Ben kekle doyacak adam değilim!” dedi Ateş kuru bir sesle. “Ve sabahtan beri tek lokma yemedim. Şimdi şöyle bir anlaşma yapalım. Sen beni sakın bir yere, yemeğe götür... Ben de senin teklifin üzerinde düşüneyim... Ben o rakamı tam bilmiyorum ama belki üzerinde konuşabiliriz.”

“Yemeğe mi?”

Adamın bakışları neredeyse düz göğüslerine kaydı. Sonra hızlıca güzel yüzüne çıktı. “Evet... Yemeğe! Bence senin de bir şeyler yemeğe ihtiyacın var küçük hanım. Fazla zayıfsın. Hem yemek yeriz... Hem iş konuşuruz... Hem de...” Kaşları çatıldı yeniden. Gözleri karşılaştı. Açık kahverengi iri gözler, genç adamın koyu kahve gözlerinin içinde hapsoldü. “Hem de belki ben seni etkilemenin bir yolunu bulurum...”

Ecrin’in gözleri irileşmişti iyice. Gülümsemeye çalıştı...

“An..Anlamadım?” dedi şaşkınca.

Adam bir iki saniye onu süzdü. Sonra hafifçe iç çekti. “Ben de öyle! Ben de anlamadım! Bana neden böylesine değişik ve... böylesine... çekici geldiğini... hiç bilmiyorum!”

2. BÖLÜM

“Ateş Bey?” Ecrin her zaman hazır cevaptı ama şimdi aklına bir türlü uygun kelimeler gelmiyordu. En iyisi anlamazlıktan gelmekti. “Çekici diyerek ne demek istediğinizi bilmiyorum. Ama maalesef ben sizinle yemeğe falan gelemem.”

Adam ilgiyle onu süzüyordu. Sonra biçimli dudakları kıpırdadı.

“Çekici diyerek gerçekten de çekici olduğunu kastettim. Çekici ve değişik bir kızsın. Bursa’daki bu gecemi seni tanıyarak geçirmek eğlenceli olacak. Babanı eskiden beri tanırdım. O da inatçı ve burnunun dikine giden birisiydi. Şimdi de onun kızını daha yakından tanımalıyım diye düşünüyorum. Anlaşılan sen de öylesin?”

“İnatçı ve burnunun dikine giden birisi olmam sizi eğlendirecek mi yani?”

“Kesinlikle...” diye mırıldandı adam. Gözleri kim bilir kaçınıcı sefer genç kızın şahane dudaklarına kilitlenmişti. O gülümsemeye hazır dudaklardan hoşlanmamıştı. Hoşlanmamıştı ama onlara bakmaktan da geri kalamıyordu. Şu aptal avukatın buraya gelmek için neden bu kadar hevesli olduğunu artık kesinlikle keşfetmişti.

“Bence bundan o kadar emin olmayın.”

Karşılıklı ayakta durmuş öylece bakıyorlardı. Ateş onun bakışlarındaki inadı gördü. Ama nedense o anda o kadar tatlı gelmişti ki bu inatçı tavır... Tam da yaşının gereği gibi sevimliydi. O kadar borcun içinde batmışken bile, hiçbir çıkış umudu olmadığını bilirken bile, o gözlerde neşeli bir ışıltı kıpırdanıp duruyordu.

“Hazırlan...” dedi yavaşça.

Ecerin’ın güzel kavisli kaşları hafifçe havalandı!

“Siz ciddi misiniz?”

“Ben her zaman ciddiymdir!”

“Ve kendini beğenmiş?..”

Adam geniş omuzlarını silkti. “Birçok kötü ünüm olduğunu sen söylemiştin?”

Ecerin ellerini beline dayadı. “Gerçekten de ilginç birisiniz Ateş Bey! Siz şimdi ciddi ciddi sizinle yemeğe gideceğimi mi sanıyorsunuz? Hem de yemeği ben ısmarlayacağım?”

“O kadar paran vardır sanırım?”

“Üzgünüm... Kredi kartlarım dolu... Ekstra bir açık istemem doğrusu...” Gözleri adamın iri vücuduna kayd. “Bana ucuza patlayacağınızı sanmıyorum!”

Adamın asık suratında minicik bir yumuşama oldu. “Az yerim... Söz! Üstelik lüks bir yer istemiyorum. Tanınmayacağım küçük bir lokanta olsa çok iyi olur.”

“Ateş Bey! Ne kadar rahat olduğunuzu söyleyen oldu mu peki?”

“Sana buranın fiyatını arttırman için bir şans veriyorum sadece. Böyle düşünmeye ne dersin?”

Ecerin gülümsedi. “Özür dilerim! İş yemeği için bile olsa tanımadığım bir erkekle...”

“On bin!” diye sakın bir tonla onun lafını kesti adam.

“Ne?” Genç kız şaşkınlıkla kalakalmıştı.

Genç adam parmağının ucuyla masanın üzerindeki dosyayı gösterdi. “O dosyada ne rakam varsa, üzerine on bin ekliyorum. Sadece benimle bir yemek yemen için? Masrafını karşılar sanırım?”

Ecerin iç çekti. “O rakamın ne olduğunu bile bilmiyoruz. Sizin on bininizle birlikte bile benim istediğim rakam olmadığı kesin. Aptal değilim. Burada küçük çocuklarla ilgilendiğime

bakmayın. Matematik öğretmeniyim ben...”

Ateş onun inatçı yüzünü süzdü. Kızmaya başlıyordu aslında. Bir şey kesindi ki bu kız inatçıydı... İnatçı ve çekici... Kötü bir bileşimdi! Ve o çırpı vücuduyla seksi! Kahretsin! Her dakika kendisine daha hoş gözükmeye başlamıştı!

“Bu kreşi almaktan her an vaz geçebilirim?” diye tehdit etti onu.

“O zaman değerli alışveriş merkezinizi yapamazsınız? Çevredeki arazileri de boşuna almış olursunuz?”

Adam omuz silkti. “Her zaman değerlendirebilirim. Benim için sorun değil. Fakat ben senin satacağına eminim.”

“Bundan nasıl emin oluyorsunuz?”

“Bunu böyle ayakta mı konuşacağız?”

“Benim için sorun değil. Oturabiliriz.”

“Ben yemekte konuşmayı tercih ederim...”

Ecrin’in güzel gözleri kısılmıştı. Bu adamın da çok inatçı olduğu belliydi. “Nasıl emin olduğunuzu söyleyin önce?”

Adam erkeksi dudaklarını büzdü hafifçe. Bir şey itiraf edecek gibiydi. “Senetlerinizin çoğunun bende olduğunu söylemek zorundayım. İşimi sağlama almayı severim. Sırf bana olan borcunuz bile bu döküntü yerin değerinden fazla ediyor.” Onu uyaran bir şekilde bakıyordu. “Bence tabii...” diye ekledi.

“Buna inanmıyorum! Bu bir şaka? Değil mi?”

“Neden olsun? Son zamanlarda iç dekorasyon firması sizi aradı mı hiç? Aramadı değil mi? İki senedir ödeyemediğiniz borcunuzu ben ödedim. Hem de faiziyle. Senetler benim elime geçti tabii!”

“Sedat Bey böyle bir şey yapmaz!” Ecrin ona inanmamaya çalışıyordu ama adamın dedikleri doğrudu. Her ay iki üç kere arayan iç dekorasyon firmasının sahibi Sedat Fidan bu ay bir kere bile aramamıştı.

Ateş masanın üzerindeki dosyaya uzandı. “Bahçedeki yeni

oyuncakları aldığınız firmayı unutma?.. Her yere döşediğiniz güvenlik kameralarının da bir kısım borcu duruyor. Akan çatı ve servis arabanızın motor aksamı... Daha başka bir sürü ufak tefek borcunuz var. Büyük rakamlar değil ama bir araya gelince, voltranı oluşturunlar...”

Ecerin yutkundu hafifçe. Adam haklıydı. “Voltran da ne?”

O kadar soru içinde genç kızın aklına sadece bu soru mu gelmişti? Onun düşünmek için böyle yüzeysel davrandığını anlayabiliyordu Ateş. O güzel gözler durumu kavramaya çalışıyordu. İhtimal ki zeki beyni sözlerinin doğruluğunu kestirmek için uğraşıyordu.

Genç adam sert bir tonla ekledi...

“Bankaya olan borçlarınızı söylemiyorum bile. Ödenmemiş iki krediniz var. Bu kreş binasını bile ipotekleyerek yeni kredi alamadınız değil mi? Borcunuz çok fazla.”

“Tam olarak ne kadar borcumuz olduğunu biliyorsunuz o halde? Öyle mi?”

Adam başını salladı. “Kuruş kuruş olmasa da bir tahminimiz var. Adamlarım iyi iş yaparlar.”

“Ve burası için yaptığınız teklif... bu borcu karşılamayacak sanırım?”

“Senin teklifin bile karşılamıyor...” diye dürüstçe mırıldandı Ateş. “Ben istemiş olduğun parayı versem bile, yine borcun kalacak...”

Bu doğruydı. Ecerin başını eğdi hafifçe. Nedense bu borç kendi borcu olmadığı halde utanmıştı. Kendisini har vurup harman savuran, koca bir birikimi kırıntıya çeviren beceriksiz birisi gibi hissetmişti.

“Arabamı satacağım...” diye mırıldandı. “Servis minibüsü var. Birkaç da değerli antika eşya... Gelip baktılar.”

Ateş umursamayan gözlerle ona bakıyordu. “Bu durumda beni hoş tutmak zorundasın!” dedi acımasızca. “İstediğin parayı verebilecek tek kişinin ben olduğumu biliyorsun?”

“Bir yemek için bana şantaj yaptığınıza inanamıyorum?” diye mırıldandı Ecrin biraz üzgünce. Kırılmıştı... Gururu incinmişti... Sefil bir durumda olduğunu adam öyle güzelce özetlemişti ki!

“Ben olsam... fırsat sağlama derdim! Sana verdiğim bu fırsatı kullan Hocam! Nedense bugün kendimi iyi günümde hissediyorum.” Dosyayı kaldırıp salladı. “Bunun içindeki rakamın on katı bile benim için değersiz bir miktar. Hatta yüz katı... Sadece beni nasıl ikna edeceğin önemli!”

Ecrin’in gözleri irileşti. “İkna etmek mi?”

Adam başını salladı. “İkna etmek!”

“Bu..Bunu nasıl yapabilirim ki? Siz zaten satış rakamı için bir fikre sahipsiniz!”

Adam kuru bir sesle konuştu. “Nasıl yapabileceğini belki yemekte konuşabiliriz. Şu anda aklımda kesin bir görüntü yok. Fakat ikna edilmeye hazır olduğumu söyleyebilirim. Güzel Bursa’nın güzel bir öğretmeniyle, sade bir yemek pek çok fikrimi değiştirebilir. Pek çok da fikir verebilir...”

“Bilerek mi gizemli konuşuyorsunuz?”

Adam ona doğru biraz yanaştı. Son birkaç dakikadır burnundan içeri süzülen kadınsı koku şimdi daha belirgin olmuştu. “Gidip hazırlan...” dedi emreden bir tonla. Emretmeye alışık olduğu belliydi.

“Hazırım ben... Kıyafetim çok mu kötü?”

Adamın keskin bakışları çabucak üzerinde gezindi. “Böyle mi geleceksin?”

“Siz kravatınızla ceketinizi çıkarırsanız yanımda sırtmazsınız!” Ateş’in gözlerine bakan bal rengi gözler meydan okumayla doluydu.

“Makyaj?”

“Ben pek makyaj yapmam... Gerekıyor mu sizce? İsterseniz...”

“Hayır! Gerekmiyor!” dedi adam onu susturarak. Gerçekten de gerekmiyordu. Genç kızın pürüzsüz yanakları kızarmıştı. Belli ki genç adama olan sinirinden veya başka bir şeydendi. Onu kısmen utandırdığını hissetmişti az önce. Durum her ne ise, bu kızın ciddi bir makyaja hiç ihtiyacı yoktu. İri gözlerini süsleyen kirpikleri de doğal bir hat oluşturuyordu. Ama inşallah bu kırmızı dudakların üzerinde bir parça ruj vardı? Eğer bu kırmızılık ruj değilse, fena halde çekici dudaklara sahipti.

Bir an için o dudakları kimlerin öptüğünü düşündü...

“On bin sözünüzü tutacak mısınız?” diye sordu Ecrin.

“Ben sözlerimi her zaman tutarım!” diye homurdandı adam. “Kötü özelliklerimden birisidir!” Her nedense sinirlenmişti birden. Neden sinirlendiğini bilmiyordu. Ya da emin değildi... Sadece onu birisinin öpmüş olabileceği fikri garip bir şekilde canını sıkıyordu.

“Eh! Peki, madem öyle, size yemek ısmarlayabilirim... Bir denemekten zarar çıkmaz.”

“Kolay ikna olmadığımı da bilmelisin Hocam!” dedi genç adam. “Kaç para istersen iste, beni ikna etmek için biraz çaba sarf etmen gerekebilir!”

Ecrin’in kaşları yine merakla havalandı. “Ateş Bey! Zaten hakkınızda duyduklarımın sonra size karşı hiç de güvenim yok! Bir de böyle konuşarak beni iyice huzursuz ettiğinizi bilmelisiniz!”

“Bende cesur bir kız izlenimi uyandırmıştın...” dedi adam hafif bir alayla.

“Cesurumdur ama şaşkın değilim. Siz bana birkaç gömlek fazlasınız. Beni korkutmaya uğraşmanıza gerek yok.”

“Benden korkuyor musun?”

“Elbette korkuyorum!” dedi Ecrin dürüstçe. “Trilyonluk bir patronla iş konuşacağım... Hem de adı sık sık mafya ile anılan, acımasız olduğu herkesçe bilinen birisiyle!”

“Mafya ile dost olsaydım burayı almak için kendim gelmeye

gerek duymazdım.”

“Eminim ki başka bir işiniz daha vardı?..”

“Doğru, vardı ama yine de mafya ile işim olmaz. Kendi işimi kendim halledebilirim. Madem hazırsın hadi gidelim. Acıktım... Bu bölgede hava ne kadar geç kararıyor?”

Ecrin gülümsedi. “Biz alışkınız. Siz Ankara’dan mısınız?”

Adam başını salladı. “Evet... Soğuk ve politik şehir...”

“Biliyorum... Orada okudum!”

On dakika sonra adamın serin minibüsüne binmiş, yol alıyorlardı. Genç kız gitmeden önce ortalığı toparlamış ve kreşi emniyetli bir şekilde kilitlemişti. Lüks bir şekilde döşenmiş aracın içinde, etrafını süzdü önce. Televizyon, buzdolabı ve daha ne gerekiyorsa içeride vardı. Öndeki şoför sessizce arabayı sürüyordu. Ateş isimli gülümsemeyen adam ise tam karşısındaydı. Bacak bacak üstüne atmış, rahat bir tavırla Ecrin’i izliyordu.

“Şimdi şu kavşaktan yukarıya dönün!” dedi genç kız şoföre. “Tek yöndür... Tepelere çıkıncaya kadar yolu takip edin!”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Ateş.

“Tophane’ye... Orada benim çok sevdiğim bir yer vardır. Küçük ve sakindir.”

“Ne yiyeceğiz?”

Ecrin gülümsedi. “İskender tabii... Buraya gelmişken İskender yememek olur mu? Ama pideli köfteyi de tavsiye ederim.”

“İkisinden de yesem olur mu?”

Genç kız elinde olmadan kıkırdadı. “On bin liranın hakkını alacaksınız değil mi?”

“Hayır!” dedi adam rahatça. “Onun hakkını başka şekilde almayı düşünüyorum...”

“Öyle mi? Nasıl?”

Ateş'in gözleri bir an için onun neşeli dudaklarında takılı kaldı. Kırmızı dudaklardaki neşe o kadar doğaldı ki... Bu kızın gülmek için yaratılmış olduğunu düşündü. Daha önce gülmenin bu kadar yakıştığı bir kadın görmemişti. Adeta yüzü ışıldıyordu.

“Erkek arkadaşın var mı?” diye sordu sonra ansızın. Alakasız sorunun karşısında Ecrin yine şaşırmıştı. Bu adam ne kadar da kolayca kendisini şaşırtmayı becerebiliyordu?

“Sizce bu beni ilgilendiren bir konu değil mi?”

“Özel bir soru mu oldu?”

“Bence öyle? Ben size böyle bir şey sorsam doru ol...”

“Yok!” dedi genç adam onun lafını bitirmesini beklemeden.

Ecrin öylece kalakalmıştı. İrileşen gözleri şaşkınlığını gösteriyordu. Sonra kendisini topladı. “Anlamadım?”

“Şu anda bir kız arkadaşım yok!”

“Beni ilgilendirmiyor zaten!”

“Olsun. Yine de söyleyeyim. Benim gibi bir adama tahammül etmek zor sanırım. Kötüyüm ya?..”

Onun sesindeki iğneleme üzerine Ecrin iç çekti. “Alay etmeyin lütfen! Dediğim gibi beni ilgilendirmiyor.” Yine de aklı tıkr tıkr çalışıyordu. Elinde olmadan aklındaki soruyu sordu. “O halde... evli de değilsiniz?”

Adam ilk kez... hafifçe gülümsedi. “Allah korusun... Evlilik için bir kadının beni vurması gerek.”

“Zengin, yakışıklı, bekâr ve çapkın olmak daha avantajlı galiba?”

“Hayat boyu aynı kadına bağlı olmak kadar sıkıcı bir şey düşünemiyorum. Sorun bu!”

“Neden sıkıcı olsun ki?”

Adam omuzlarını silkti. “Düşünsene bir kere... Aynı surat... Aynı ses... Aynı vücut...”

“Eğer seversen... harika bile şey olmalı!”

Adamın bir kaşı kalktı. “Sen daha çocuksun! Sevmek benim yaşımdaki adamlar için gereksiz bir şeydir.”

“Yaşınızın nesi var ki?” diye sordu Ecrin dürüstçe. “Sevgi her yaşta mümkündür. İnsanın kalbi her yaşta mutlulukla ve heyecanla dolabilir. Aşka her zaman ve her yaşta ulaşılabilir. Tabii bir kalbiniz varsa...”

Adam gözlerini kıstı. “Bir kalbim varsa?.. Bunu bir yerden okudun değil mi?”

“Evet!” dedi genç kız gülümseyerek. “Avukatınız gidip gelmeye başlayınca sizi merak etmeye başlamıştım. Büyük holding patronu hakkında pek bir bilgi yoktu. Sadece geçen hafta bir gazetenin magazin ekinde sizden bahsediyordu. Yine bir kadından ayrıldığınız yazıyordu. Kadın sizin bir kalbinizin olmadığını demek olarak vermişti.”

Adam umursamazca mırıldandı. “Biliyorum... Ben de okudum. Geri zekâlı kadın, beni tuzağa düşürmeye çalıştı. Evlilik için hamile kalmaya uğraşmış. Hatta bana kaldığını söyledi.”

Genç kız merakla sordu. “Siz ne yaptınız?”

“Kolundan tuttuğum gibi doktora götürdüm. Numara tabii. Onu hamile bırakacak kadar uzun süreli bir ilişki değildi zaten.”

“Böyle tuzakları sık mı yaşıyorsunuz?”

“Zaman zaman oluyor. Hemcinslerinin vücutları için neler talep ettiklerini bilemezsin.”

Ecrin bu konuyu düşünmek istemiyordu. Aldırmazca burnunu kırıştırdı. “Bilmek de istemem. Her neyse. Bence çok yaşlı değilsiniz. On dört yaş var aramızda. Bana göre biraz yaşlı olabilirsiniz ama günümüzde birçok özgür kadın otuzlarına kadar evlenmiyor. Eminim kendi yaşıncıya uygun bir kadın ile aşkın muhteşem duygularını yaşayabilirsiniz.”

“Ya sen?”

“Efendim?”

“Sen hâlâ soruma cevap vermedin? Sen bir erkek ile aşkın

muhteşem duygularını yaşadın mı? Ya da şöyle söyleyeyim! Hâlâ yaşıyor musun?”

“Şimdi benim de sizin gibi hayatımın bu kısmını açıklamam mı gerekiyor? Dışe dış mı?”

“Sırlarımızı paylaşıyoruz diyelim?..”

“Sır mı yok. Eskiden bir erkek arkadaşım vardı. Ama bir süre önce ayrıldık.” Ecrin eski erkek arkadaşını düşününce huzursuz olmuştu. Ondan bahsetmek istemiyordu.

“Ne kadar süre beraber oldunuz?”

“Bir yıl...”

Genç adamın gözleri yine o dudaklara kaydı. Bir yıl uzun zamandı. Ve bu zamanda hiçbir genç kız saf kalmak için fazla çaba harcamıyordu. Şu karşısındaki kız henüz bakire olsa bile, büyük ihtimalle o erkek arkadaşla ufak tefek yakınlaşmalardan daha ciddi olanlarına kadar birçok şey yaşamıştı.

“Ona âşık mıydın?”

Ecrin düşünceli bir şekilde bakışlarını minibüsün camından dışarıya çevirdi. Gülümsemesi yok olmuştu. Dışarıdaki hareketliliği görmeyen gözlerle izledi. Güneş iyice yok olmuştu. Hava kararmaya başlamıştı. Çoğu binanın ışıkları yanmaya başlamıştı. Dükkânlar da ışıldıyordu artık. Hafta sonu trafiği ise kendisini gösterecek kadar yoğunlaşmıştı.

“Öyle sanmıştım...” dedi yavaşça.

“Ne oldu?” Adam ciddi bir şekilde sormuştu. Bu konu ile ilgilendiği belliydi. Ecrin kendisini toparladı ve gülümsemeye çalıştı.

“Bitti işte... Hepsini bu! Ayrıca bitmeseydi sizinle bu yemekte olmazdım. Kendisi çok kıskançtır.” Başını şoföre çevirdi. Onun duyması için sesini biraz yükseltti. “Buradaki ışıklardan sağa döneceksiniz. Yol geliş gidiş oluyor. İki üç kilometre gideceğiz sanırım. Tophane Meslek Lisesini geçtikten biraz sonra görürsünüz zaten. Sağda tarihi bir konaktır. Tophane Kebapçısı yazıyor.”

Şoför başını salladı. “Peki efendim!”

Genç kız yeniden Ateş’e baktı. “Sakin bir yer istemiştiniz. Balkonunda yer bulabilirsek, rahatça iş konuşabiliriz.”

“Güzel. Demek tarihi bir konak ve lokanta olarak kullanılıyor?”

“Evet... Ben severim. Yemekleri de güzeldir.” Birkaç dakika sonra şoför bir köşeyi döndü ve Ecrin onu uyardı. “Tamam, işte sağda...”

Şoför arabayı müsait bir yerde durdurdu. Hemen aşağıya indi ve kayan kapıyı ikisi için açtı. Önden inen Ateş, bir saniye durakladıktan sonra döndü ve elini uzattı. Doğal bir tavırla yapmıştı bunu. Tamamen nezaket gereği... Ecrin de farkında olmadan elini onun iri avucuna bıraktı ve inerken yardımını aldı. Aynı iri bedeninden beklediği gibi, güçlü bir tutuşu vardı.

“Sen gidebilirsin!” dedi Ateş şoföre. “İstediğin gibi takıl. Sana ihtiyacım yok. Taksi ile dönerim.”

“Peki efendim!”

Orta yaşlı şoför arabaya binip uzaklaşırken Ecrin yan gözle genç adama baktı. “O yemek yemeyecek mi?”

“Meraklanma Hocam. O istediği her yerde yiyebilir. Şirket ödüyor.” Gözleri merdivenlerle çıkılan ve oldukça küçük gözükken iki katlı tarihi konaktaydı. Şehrin bu kısmında birçok tarihi yer vardı. Çoğu da bu tip işletme olarak kullanılıyordu. Dikkatli bakışları konağın küçük verandasını ve daha da küçük balkonlarını süzdü. “Eminim bizden daha lüks ve kaliteli bir şey yiyecektir!” diye ekledi alayla.

Ecrin onun sesindeki alayı anlamıştı. “Böyle gözükütüğüne bakmayın Ateş Bey. Yemekleri gerçekten güzeldir.”

“Ve ucuz?”

“Çok da ucuz değil... Ama iyi şeyler için biraz para harcanabilir, değil mi?”

Adamın gözleri yeniden genç kızın güzel yüzüne ve belli etmeden ince vücuduna kaymıştı. “Kesinlikle!” dedi gizemli bir

tonla. O sırada konağa bakan Ecrin bunu fark etmedi. Güzel yüzüne vuran ışıklar, gözlerinin ışıklarıyla kaynaşmıştı.

Onları karşılayan kişi, Ecrin'i tanıdı. Genç kız balkonda yer olup olmadığını sordu. Gerçi boş bir masa gözüküyordu ama rezerve edilmiş de olabilirdi.

Şanslarına o masa boştu. Üstelik oturdukları yer, tatlı bir şekilde rüzgâr da alıyordu. Yani keyif verecek kadar serindi. Genç kız şansının gece boyunca devam etmesini diledi. Kreşi satmayı hiç istemiyordu ama madem mecburdu, olabilecek en iyi rakamı almalıydı. Başka türlü kurtulamazdı bu borç batağından. Hiç değilse on bin lirayı garantilemişti. Arabasını satmak zorunda kalsa bile belki daha ucuz küçük bir şey alabilirdi.

“Bana pideli köfte...” dedi başlarındaki nazik garsona. Gündelik kıyafetli, orta yaşlı bir adamdı. Saygılı bir şekilde siparişlerini bekliyordu. Genç kız kararsız gözüken Ateş’e gülümseyerek baktı. Koskoca bir patrona yemek ısmarlayan bir kadın olmanın keyfini hissetti. “Beyefendiye de bir porsiyon iskender, bir porsiyon pideli köfte olsun. Tatlılarımızı da sonra alırız.”

“İçecek ne alırsınız efendim?”

İkisi birden “Su!” deyince garson gülümseyerek yanlarından ayrıldı. Ateş ile Ecrin’in bakışları karşılaşmıştı. Bal rengi gölgeliklerle dolu güzel gözler, genç adamın ciddi kahverengi gözlerinde kayboldu bir an. Ecrin daha evvel onun gibi bakan birisini görmemişti. Yoğun bir gizem ile doluydu. Düşündüklerini hiç belli etmiyordu. Aklından her ne geçiyorsa bunu anlamak çok zordu.

“Babamı nereden tanıyorsunuz?” diye aklına ilk gelen soruyu sordu. Kendisi konuşmasa, adamın hiç konuşmaya niyeti yok gibiydi. Kendisini garip bakışlarla süzüyordu.

“Biz işadamiyiz... Zaman zaman karşılaşmamız normal değil mi?”

“Olsun, yine de öğrenebilir miyim? Merak ettim. Dost

muydunuz?”

“Pek sayılmaz...” dedi adam can sıkıntısı ile. “Doğrusu o benden, ben de ondan pek hoşlanmazdım.”

“Neden? Sadece inatçı ve burnunun dikine giden birisi olduğu için mi?”

Genç adam onun yüzüne ifadesizce bakıyordu. “Sadece o değil... Sözüne güvenilir birisi değildi. Bir ihalede ortaklık yapacaktık. Şirketimiz yeni yeni büyüyordu. Babam sağdı o zamanlar. İkisi daha önceden tanışıyorlardı. Senin baban ihaleye girebilmek için bizim paramızı kullandı. Ama sonra bir başka firmadan yüklü bir prim alınca ihaleden çekildi. Çekilmesi önemli değildi. Bizim maddi gücümüz o zamanlar o ihaleye yetiyordu. Fakat çekilirken, komisyondaki tanıdıklarını da etkiledi.”

“Buna inanmam...”

“İnanmalısın... Kötü birisi olabilirim ama yalan söylemem. Ben gayet iyi hatırlıyorum o zamanı... Buraya babamla gelmiştim. İhale diğer firmada kaldı.”

“Ben bunları hiç bilmiyorum.”

“Normal... O zamanlar daha çocuk olmalısın. Ben de çok gençtim. Baban ihaleden çekilmek için o kadar iyi bir para aldı ki, bu kreşi açtı.”

“Siz ne yaptınız?”

“Bana kalsa babanı daha o zaman bitirirdim...” Gerçekçi sözleri ve ciddi yüz hatlarıyla amansız bir işadamı olduğu açıktı. Ecrin elinde olmadan yutkundü. “Ama babam engel oldu...” diye ekledi adam yavaşça. “Benim babam çok yumuşak kalpliydi. O yüzden dostlarından yemediği kazık kalmadı!”

Ecrin birkaç saniye sessizce oturdu. Bakışları aşağıdaki hareketliliğe kaymıştı. Çok fazla trafik yoktu. Ama onun gözleri trafiği falan görmüyordu. Sonra yeniden genç adamın ifadesiz yüzüne baktı.

“Peki şimdi... o zamanın intikamını almak için mi... kreşi satın alıyorsunuz?”

“Bu çok basit bir düşünce...”

“Ben de basit bir insanım...”

Ateş sessizce onu süzdü. Sonra başını iki yana salladı. “Hayır! Sen basit birisi değilsin.”

“Ama bizim kreşle ilgilenmenizin özel bir sebebi var değil mi?”

“Evet, bu kreşin takibini yıllardır yapıyordum. Ben babam kadar yumuşak kalpli değilim. Doğruyu söylemek gerekirse uzun zaman intikam almak için fırsat kolladım. O ihale kaybı bizi bir iki sene gerilettiler. Babam bizimle bir daha aynı ortamda bulunmamak adına buradaki tüm işlerimize engel olmaya çalıştı. Nüfuzlu biri olduğunu kabul ediyorum... Bursa'nın en eski ailelerinden birisinden geliyordu.”

“Herkes birer ikişer öldü... Babamın parasıyla birlikte nüfuzu da azaldı. Sonunda kimse yüzümüze bakmaz oldu.”

“Kendi hatasıydı. Beş sene önce onu uyarmıştım. Bu çevredeki arazileri alıp alışveriş merkezine çevirelim diye bir teklif götürdüm ona. Sen üniversitede okuyordun o sıralar sanırım. Kreş işinin zamanla tatsızlaşacağını ve akli varsa bu araziye değerlendirmesi gerektiğini söyledim. Buraların zamanla değeri artacağını biliyordum. Tabii babam reddetti...”

“Neden?”

“Açgözlülüğünden... Payının yüzde kırk olmasına razı gelmedi.” Ciddi bakışları genç kızın yüzünden hiç ayrılmamıştı. “O zaman için iyi bir teklifti. Şimdi hayatta olsaydı, o teklifin onda biri bile etmeyen bir rakama kreşini senin gibi satmak zorunda kalacaktı.”

Genç kız babasının inatçı olduğunu biliyordu. Hatta Ateş'in dediği gibi burnunun dikine giden birisi olduğunu... Ama iş hayatında böyle aptalca kibirlenmek doğru muydu? Acaba kendisi de ona mı çekmişti?

Yemekleri hızlı bir şekilde önlerine getirilince, konuşmalarına ara verdiler. “Afiyet olsun!” diye nezaket gereği mırıldanan Ecrin, çatalını isteksizce yemeğine batırdı. Dumanlar çıkan tabağı gerçekten iştah açıcı görünüyordu. Fakat babası hakkında son duyduklarından sonra, genç kızın iştahı kapanmıştı. Zaten bu satış işine canı çok sıkındı. Şimdi de bu duydukları...

Ateş, önce pideli köftesini, ardından da iskenderini yedi. Sonra memnun bir şekilde arkasına yaslandı. Islak peçete ile temizlenirken, doymuşluğun rehaveti ile etrafını seyrediyordu. Sonra yeniden Ecrin’e çevirdi bakışlarını. Genç kızın yemeği bitmek üzereydi. Ama bitiremeyeceği üzerine bire on bahse girebilirdi. Babası hakkında duyduklarından dolayı üzüldüğü görülüyordu. Üstelik daha hepsini anlatmamıştı. Gerçekten de bu gibi konularda hassas bir adam olmamasına rağmen, nedense her genç kızın kahramanı olan babasını daha da kötülemek istememişti.

“Beğendiniz mi efendim?” diye sordu garson. Tabakları topluyordu. Bu sorunun cevabını Ecrin de merak ettiği için adama baktı. Genç adam başını salladı.

“Güzeldi... Elinize sağlık!”

Garson gidince genç kız yine sordu. “Beğendiniz mi gerçekten?”

“Umduğumdan güzeldi. Ama açık olmak gerekirse daha güzellerini de yemiştım. Kesene bereket Hocam...”

“Afiyet olsun. Daha güzeli derken, eminim bol yıldızlı lokantaların süslü tabaklarından bahsediyorsunuzdur? Burada öyle lüks servisler ve adı bilinmeyen garnitürler bulunmaz.”

“Neyse... Neticede ben istedim böyle bir yere gelmeyi. O yüzden şikâyet etmiyorum. Lezzetli ve doyurucuydu.”

“O halde artık iş konuşabiliriz?”

Adam onun önündeki tabağa baktı. “Sen bitirmiyor musun?”

Genç kız dudak büzdü. “Hayır! Doydum. Siz gelmeden önce

üzümlü kek de tırtıklamıştım. Şişmanlayacağım yakında...”

“Uzak bir zamanda gibi gözüküyor!” dedi genç adam rahat bir tonla. Bakışları yine açıkça genç kızın ince vücudunda gezinmişti. “Hep böyle zayıf mıydın?”

“Her zaman... Pek kilo alamıyorum.”

“Şanslısın... Çoğu kadın için hayal bu. Babana çekmemişsin.”

“Evet, annem de zayıftı. İş konuşacak mıyız?”

“Tatlı yesek önce?” Elini kaldırıncı, ilerideki garson hemen yanaştı. Birkaç dakika sonra lezzetli tatlılarına ilk çatallarını batırmışlardı.

“Kreşi satınca ne yapacaksın?” diye sordu Ateş. Ecrin onunla tanıştıkları andan itibaren sadece bir kere gülümsediğine inanamıyordu. Acaba tavrı hep böyle miydi, yoksa sadece kendisine karşı mı böyle asık suratlıydı? Babasının kızı olduğu için mi böyle ciddiye?

“Tam bilmiyorum...” dedi genç kız. “Öğretmenlikteki ilk yılım bittiğinde babamın rahatsızlığı başladı. Mecburen mesleği bırakıp buraya döndüm. Şimdi yeniden öğretmen olmam zor gözüküyor. Belki ben de bir kreşte veya özel okulda iş bulabilirim.”

“Burada mı?”

Çatalındaki tatlısını sevimli ağzına atan Ecrin, bir süre yavaşça onu çiğnedi. Düşünceli gözüküyordu. “Sanmam... İstanbul düşünüyorum...”

“Neden İstanbul?” Genç adam da son lokmasını çoktan yutmuştu. “Ankara olabilir...”

Ecrin gülümsedi. Bu asık suratlı adam nedense kendisinde hep gülümseme hissi oluşturunuyordu. Belki de böylesine gizemli baktığı için, böylesine gizemli konuştuğu içindi... “Neden Ankara?” diye aynı şekilde sordu ona.

Ateş çatalını masaya bıraktı. Rahat bir tonla cevap verdi. “Bunu söylersem... şu an seni yine korkutacağımı biliyorum!”

Ecerin'in dudakları iyice kıvrıldı. Korkmak mı? Bu adamdan mı? Evet! Onun hakkında duydukları hiç iyi şeyler değildi... Acımasız olduğu, kötü bir ünü olduğu bilinmeyen şeyler değildi. Üstelik buraya geldiklerinden beri sadece bir kere gülümsemişti. O da yarım sayılırdı. Kreşin fiyatı konusunda da taviz verecek gibi durmuyordu. Ama... yine de... şu ana kadar... ondan korkmasını gerektirecek hiçbir şey yapmamıştı. İki tabak yemeği ve bir tabak tatlıyı kolayca lüpletecek kadar uysal ve sevimli duruyordu. Ayrıca nedense çok tatlı gözüküyordu. Yakışıklı ve tatlı... Neyse ne... Ondan korkması için hiçbir sebep yoktu.

“Öyle mi? Korkmam merak etmeyin...” dedi sıcak bir tonla. “Söyleyin hadi... Neden İstanbul değil de Ankara?..”

Ateş bir iki saniye onu süzdü. Kuru... ifadesiz bir yüzü vardı. Ama gözleri?.. O koyu gözler... adı gibi ateşle yanıyordu adeta.

“Çünkü... BEN ANKARA'dayım!” dedi çıldırtıcı bir rahatlıkla.

Ecerin neredeyse elindeki çatalını düşürecekti. Anlamayan gözlerle genç adamın yüzüne baktı. Okuduğu okulda bu tip şeyler de öğretselerdi ne güzel olurdu. Ne demek istemişti ki şimdi bu adam?

“Bana Ankara'da iş mi bulacaksınız?” diye masumca sordu. Ama kadınca sezgileri nedense diken diken olmuştu.

Ateş onun saflığı karşısında elinde olmadan gülümsedi. Bu sefer gerçek bir gülümsemeydi. Uzun zamandır böyle bir kadınla karşılaşmamıştı. Hem de o kadar uzun bir zaman olmuştu ki... Yıllar sonra bu kadar nadide ve çekici bir çiçeği hemen yanı başında bulmak, kolay kabul edilebilecek bir rastlantı değildi. Ve bu rastlantının kendisine verdiği fırsatı kullanmak, katı kalpli bir işadamı için hiç de zor olmayacaktı.

“Belki...” dedi yine gizemli bir tonla.

“Tanıdığınızı bir okul mu var?”

Ateş başını salladı. Keyifli bir hali vardı. “Hem de çok...”

Bana ait bir derslane bile var. Geçen sene mali yönden zora girdiklerinde satın almıştım.”

“İyi maaş verirsiniz neden olmasın? Bir şekilde hayatımı kazanmalıyım.”

“Ama... doğruyu söylemek gerekirse... aklımdaki fikir bu değildi!”

Ecrin düşünceli bir şekilde adamı süzüyordu. Hafif bir rüzgâr yüzüne gelen sevimli lüleleri uçuşturdu. “Aklınızdaki fikir mi? Başka ne iş yapabilirim ki?”

Ateş’in parmakları masanın üzerinde tıngırdıyordu. O sırada garson gelip tatlı tabaklarını da aldı. Çay isteyip istemediklerini sordu. Onaylanınca da çay getirmek üzere yanlarından uzaklaştı. Ateş ise yandaki sandalyede duran dosyaya uzanmıştı. Onun sorusuna şimdilik cevap vermemeyi tercih etmişti. Dosyayı açtı. Hızlıca ilk sayfaya baktı. Sonra arka sayfadaki rakamı okudu. Kreş için teklif edilen rakam orada yazıyordu.

Gözleri Ecrin’e döndü. Sonra sessizce dosyayı uzattı.

“Bu rakama sadece otuz bin daha ekleyebilirim...” dedi kuru bir sesle. “O da sırf babanda olmayan sevimliliğin ve sıcakkanlılığın için...”

Genç kız da merakla dosyaya uzandı. O da ön sayfayı hızlıca okudu. Satın alınacak kreşin ve çevresindeki arazinin özelliklerinden, kapsamlı olarak bahsediliyordu. Arka sayfada ise imza yerleri açılmıştı. İmza yerlerinin üstünde ise tüm arazinin bölgesel değerinin karşılığı olan rakam vardı.

Ecrin bakışlarını kaldırdı. “Ciddi olamazsınız?..” dedi hayretle.

“Hangi konuda?”

Genç kız dosyayı masanın üzerine koydu yumuşakça. “Bu rakam konusunda...”

“Bence makul bir rakam...”

“Sizce öyle olabilir... Ama bence değil. Benim istediğimin

neredeysse yarısı bu...”

“Ama üzerine otuz bin lira daha ekledim... Ve ek on bini de unutma?..”

“Bir şey değişmez...”

Ateş’in parmakları masa üzerinde tıngırdamaya devam ediyordu. “Bendeki senetleri rahatça karşılar...” diye mırıldandı.

Genç kız derin bir nefes aldı. “Yani sadece kendinizi düşünüyorsunuz öyle mi? Paranızı kurtarmak istiyorsunuz? Senetleri alarak bu araziyi içindekilerle birlikte kelepir hale getirmeye mi uğraşıyordunuz?”

Genç adam omuz silkti. “Ben sadece iş yapıyorum. Bu tip şeyler de iş hayatının bir cilvesi... Birileri kaybeder birileri kazanır.”

“Bu rakama kreşi size satamam. Bunu biliyorsunuz.”

“Başka şansın varsa değerlendirmeni öneririm o halde...” dedi genç adam. Ateşli gözleri genç kızın yüzündeydi. Karşılıklı sessizce geçen birkaç saniyeden sonra konuşmasına devam etti. “Başka şansın olmadığı ikimiz de biliyoruz. Benim teklifim alabileceğin en iyi teklif.”

“Ne bankalara ne de senetlere yetiyor. Arabamı ve diğer her şeyi satsam bile yine borç içinde yüzeceğim...”

Çayları gelmişti. Ateş garsonun gitmesini bekledi. Sonra ciddi bir işadamları tavrı ile konuşmasına devam etti. “Ben senetler için birkaç ay bekleyebilirim. Normalde hiç prensibim değildir ama... dediğim gibi... senin için bunu yapabilirim.”

Ecrin onun sözleri ile ilgilenmemiş gibiydi. Ama duyduğu belliydi. Dalgınca çayını karıştırırken mırıldandı. “Ne değişecek ki? Üç ay değil, üç yıl sonra bile olsa size kalan borcumu ödeyemem...”

“Belki ödeyebilmen için bir fırsat yaratabiliriz birlikte...” dedi Ateş.

Genç kız başını kaldırdı. Meraklı bakışlarla ona baktı.

“Nasıl? Vereceğiniz işle mi? Ömür boyu çalışsam kalan borcu ödeyemem...”

Genç adam başını salladı. “Sandığın kadar zor olmayabilir...”

“Gerçekten... nasıl olacak anlamıyorum!” Ecrin onun ifadesiz yüzünden dolayı düşüncelerini anlamakta zorlanıyordu.

“Çok kısa bir sürede bu borçtan kurtulmak ister misin?” diye sordu Ateş her zamanki gizemli ve sakin tonuyla. “Tüm borçlarından... Arabanı satmana gerek kalmadan?”

“Bu mümkün mü?”

Genç adamın dudağının bir kenarı hafifçe kıvrıldı. “Hayatta her şeyin mümkün olduğunu zamanla anlayacaksın Ecrin Hanım...” dedi ona. “Bunu benim sayemde anlamasan bile bir şekilde olacak zaten...”

Genç kız, rüzgârın muziplikle yüzüne savurduğu lüleleri parmak uçları ile yine kenara çekti. Bal rengi gözleri meraklı, ıslıl ıslıl, kısmen de çaresizdi. Gece ışıkları içinde, pürüzsüz cildi pırıl pırıldı. Sivri çenesi ve kavisli kaşları ile o anda çok güzel görünüyor. En azından Ateş için... Gerçekte bu kızın bu kadar güzel olmadığını biliyordu. Yani öyle çarpıcı bir güzelliği yoktu. Ama genç adam için nedense bakması çok keyifli, şahane bir yüze sahipti. Ve şu çitir vücudu da az olgunlaşmasına rağmen, kendisine fazlaca çekici geliyordu. Bunda son bir haftadır bir kadına elini dokunduramış olmanın etkisi de olmalıydı mutlaka...

“Bundan sonra söyleyeceklerinizden hoşlanmayacağımı hissediyorum!” dedi Ecrin yavaşça. “Burada bırakalım lütfen!”

“Söyleyeceklerim seni korkutacak mı?”

“Buna eminim.”

“Dinlemeden nasıl emin olabiliyorsun?”

Ecrin çayından bir yudum aldı. “Kadınca bir içgüdü diyelim.” Dosyayı ona doğru itirdi sonra. “Bu rakamı kabul edemem. Bankanın kreşe haciz koymasını beklerim. Belki

hapse de girerim. Ama siz de paranızı kurtaramazsınız!”

Genç adam gülümsedi. “Aksine... Belki daha da ucuza alırım!” dedi rahat bir tonla. “Haciz mallarının ne kadar ucuza gittiğini bilemezsin. Birkaç tanıdığının olması yeter.”

Genç kız şüpheli bakışlarla onun yüzüne bakıyordu. Sonra kararlı bir tonla sordu. “Şimdi size bir şey soracağım? Ama lütfen doğru cevap verin! Madem sizin için benim hatırım var, doğru cevap vermeniz çok önemli...”

Genç adam omuz silkti. “Yalan söyleme veya kıvrırma alışkanlığım yoktur!”

“İyi... Çünkü yavaş yavaş kötü ününüzü giyinmenize rağmen, ben hâlâ size karşı anlamadığım bir sıcaklık duyuyorum. Bu gerçeği bilmeye ihtiyacım var.”

“Sor hadi!” dedi Ateş.

“Siz... banka ile de konuştunuz mu?”

“Anlamadım?”

“Yani... banka bana bir ara kredi verecek gibi oldu. Her şey düzelecek gibiydi. Eski kredimizi kapatıp yerine yeni ve daha uzun bir kredi alacaktım. Her şey gayet güzel gidiyordu. Sonra bir anda... nasıl olduysa oldu... banka vazgeçti. Kreşi ve her şeyi ipotek ettirsem bile değeri, istediğim meblağı karşılamadığı için veremeyeceklerini söylediler.”

Ateş sessizce onu süzüyordu.

Ecrin çayından bir yudum daha aldı ama tadını algılamıyordu. İri gözleri genç adamın biçimli dudaklarına kaydı. Sert kenarlı gergin dudaklar gerçekten de bir erkek için çok çekiciydi. Sonra birden kendisine geldi. Kahretsin! Neler düşünüyordu böyle? Hayatının konuşmasını yaptığı bir sırada yakışıklı olduğu su götürmez bir erkeğin dudaklarına bakması hiç doğru değildi. Beğenmesi ise... hiç... hiç doğru değildi.

“Kısacası... bankalara etki edecek kadar güçlü müsünüz?” diye sorusunu tamamladı.

“Bunu duymak seni memnun edecek mi?”

“Hayır... Etmeyecek! Ama... duymak istiyorum!”

Ateş bir an için etrafını süzdü. Bu kızın cesareti hoşuna gidiyordu. Cesur, küçük bir kızdı. Hayatı bu kadar genç bir yaşta göğüslemek zorunda kalması her ikisi için de kaderin ilginç bir cilvesiydi.

“Bu kreşin arazisini ne zamandır istiyordum...” dedi kısaca.

“Yani?..”

“Yapmayı düşündüğümüz dev alışveriş merkezi için... küçük bir kızın engel teşkil etmesine izin veremezdim!”

“Küçük bir kız mı? Ben yirmi üç yaşındayım! Yine söyletmeyin bana!”

“Ama iş hayatı için henüz bebedsin. O krediyi alman işime gelmezdi.!”

“Banka ile görüşüp engel oldunuz yani?”

“Evet... Başka çarem yoktu. Seni tanı mıyordum.”

“Babama karşı da intikam duygusu taşıyordunuz?”

“O ayrı bir mesele... Genellikle işim ile duygularımı ayırırım.”

“Duygularınızı mı? Sizin için duygusuz diyorlardı?”

Genç adam gülümsemeden, ona ciddi nazarlarla baktı. “Dikkat edersen şu anda seninle birlikteyim. Yani rakibimle...”

“Beni tanımadan önce demiştiniz... Şimdi tanıdığınız için bir şey mi değişti yani?”

“Bayağı tolerans gösterdiğimi kabul etmelisin. O anlaşılmayı burnuna dayayıp işi avukata bırakabilirdim. Senetlerin hepsini birden takibe vermem yeterdi.”

“Peki, zaten bunu yapmayacak mısınız?”

Genç adam hafif bir nefes aldı. “Yapacağım...” dedi dürüstçe. “Sen bu anlaşmayı imzalamazsan yapacağım. Ama senin bunu imzalayacağını umuyorum. Kreşi acilen satman gerek ve bunu biliyorsun. Oyalanacak vaktin yok. Umduğun

rakam olmasa bile sana iyi bir nefes aldıracak.”

“Nasıl?”

“Benim sana bir teklifim olduğunu söyledim. Fakat teklifimi açıklamadan önce... istersen diğer bir seçenek sunabilirim.”

“Lütfen...”

“Peki... Bu seçenek, pideli köftenin hatırına... Lezzetliydi çünkü.”

Ecrin elinde olmadan gülümsemişti. “İskender için de ayrı bir seçenek mi var?”

“Evet... Onun için olan teklifim daha farklı.” Dosyayı yine ona doğru itirdi. “Bunu imzala... Paranı al. Önce banka borçlarını öde. Hepsini kapat. Kalan parayla bendeki senetlerin bir kısmını da ödersin. Sonra kendine yeni bir kredi çek. Uzun vadeli olur. Mesela beş yıl... Şimdilerde bütün bankalar böyle krediler veriyor. Tabii bunun için bir işe girmen gerekli olabilir. Bilemem... O kredi ile de kalan borçları ödeyip aylık taksitler halinde ödeyebilirsin.”

Ecrin onu dikkatle dinliyordu. Aslında fena fikir değildi. Ne yazık ki bunu daha önceden kendisi de düşünmüştü ve bir çare bulamamıştı. “Bu seçeneği ben de düşünmüştüm,” dedi yavaşça. “Kredi taksitleri ayda dört beş bin lira gibi bir rakam ediyor ki... bu kadar maaşlı bir iş bulmak çok zor biliyorsunuz. Çoğu insan bunun dörtte birine çalışıyor.”

Bir süre sessizce oturdular. Çok uzun bir süre değildi. Belki beş belki on saniyeydi.

“O halde diğer teklifimi açıklayayım...” diye mırıldandı genç adam.

“İskenderin hatırına?..”

“Evet...”

“Aklıma hiçbir çıkış yolu gelmiyor. Sizin fiyatı arttırmayacağınız da belli!”

“Arttırmayacağım. Bu gerçeği kabul etsen iyi olur.”

“O halde?”

Genç adam çayından son bir yudum alıp boş bardağı masaya bıraktı. Keskin bakışlı yanan gözleri genç kızın üzerindeydi. “Aslında...” diye başladı. “Şimdi yapacağım teklif... sana biraz mantıksız gelebilir...”

Ecrin huzursuzluk duymasına rağmen yumuşak bir sesle mırıldandı. “Kesin!”

Genç adam onun bu tatlı hali üzerine, daha da kararlı bir şekilde üzerine dikti bakışlarını. Bu kıza karşı duyduğu çekimi tarif etmekte zorlanıyordu.

“Kreşi sattıktan sonra kalan borcunun toplamı yüz bin kadar ediyor sanırım değil mi?”

“Aşağı yukarı... Eminim benden iyi biliyorsunuzdur?”

“Her ne kadar ise, önemli değil... Ben kalan borcunun tamamını üstlenebilirim. Bir kuruş bile borç bırakmam senin adına. Hem de hemen, yarın yaparım bunu!”

Ecrin merakla, ürpertiyle ve şüpheyile adamı süzüyordu. Her nedense avuçları terlemişti. Ama aklına gelen ihtimal bile ona saçma gelmişti.

“Neden... diye sormaya korkuyorum!” diye yine mırıldandı Ecrin. “Ya da hangi istekle? Benden bir şey isteyeceksiniz değil mi?”

Genç adam kendisine güvenen bir tavırla gülümsedi. “Kimse karşılıksız bir yardım yapmaz.”

“Özellikle siz...”

“Özellikle ben.” Genç adam bunu itiraf etmekten hiç de rahatsız değil gibiydi. İnsanlarla ilişkilerinde, bu umursamazlığını özellikle kullanıyordu. İnsanların kendisini kötü ve sert tanımaları umurunda değildi. Böylece kimseden etkilenmiyor, güven duymuyor veya yaralanmıyordu. Bu alışkanlığını böyle çekici bir kız için bile bozacak değildi.

“Ne... ne istiyorsunuz peki?” diye tereddütle sordu Ecrin.

“Basit!” diye mırıldandı genç adam. Dudaklarındaki gülümsemeye rağmen, bakışları acımasızdı. İstedğine elde etmeye alışık tavrı ile engellenemez gibi duruyordu. Ecrin’in gözlerinin derinliklerine bakarken, elde etmek istediği şeyi açıkça söyledi. “SENİ!”

3. BÖLÜM

Genç kız nefes bile almıyordu sanki... Gözleri kıpırdamıyordu. Küçük çıkıntılarla süslenmiş narin göğsü hareket etmiyordu. Elleri kucağında öylece duruyordu. Sonra... sonra dolgun dudakları hafifçe kıpırdadı.

“Be..beni mi?” diye sordu şaşkınca.

Adamın tavrı ise gayet doğaldı. Çok doğal bir şey teklif etmiş gibi sakindi. “Evet...”

Ecrin’in güzel gözleri hafifçe kısıldı. Duyduğuna inanmakta hâlâ zorlanıyordu. “Bunu söylerken... niyetiniz... evlenmek değil sanırım? Değil mi?”

Genç adamın başı hafifçe yana kaydı. “Evlenmek mi? Elbette hayır!”

Onun kuru ama ciddi sesi kulaklarında yankılandı. Buna gerçekten inanamıyordu... Kendisine teklif edilen bu şeye inanamıyordu. Adamın yakışıklı yüzüne hâlâ aptalca baktığını fark edince, kendisini topladı. Hızla ayağa kalktı.

“Gerçekten de dedikleri kadar kötüymüşsünüz!” dedi ona. Elini cebine attı. Yemeğin tahminen ne kadar tutacağını biliyordu. Bir miktar parayı çıkarıp masaya bıraktı. “Bence konuşacak bir şey kalmadı! Size iyi günler dilerim!”

Genç adam sakın bakışlarla onun küçük el çantasını almasını izledi. Masanın kenarındaki cep telefonunu da koparırcasına alan Ecrin, dönüp gitmeye hazırlanıyordu.

“Sence bu düşünülmeyecek bir teklif mi?” diye mırıldandı Ateş.

Ecrin duralamıştı elinde olmadan. Başını çevirip ona baktı. “Bence adi bir teklif! Sizinle... sizinle sevişmemi teklif

ediyorsunuz?”

“Hiçbir kadın bedeni bu kadar para etmez! Şansını kullanmalısın bence!” Adam o kadar acımasızdı ki...

Ecrin balkondaki diğer masanın seslerini duyamayacağını biliyordu. Dar balkonun öbür ucunda oturuyorlardı. Yine de sesini alçalttı. “Gurur mu duymalıyım Ateş Bey?”

Geniş omuzlar umursamazca silkindi. “Bilemem... Tek bildiğim senin gibi sıradan bir kıza nasıl böyle bir teklif yaptığımı bilmediğim!”

Onun rahatlığı ve açık sözlülüğü, Ecrin’in alışkın olduğu bir şey değildi. Üstelik sözleri canını acıtmıştı. “Sıradan bir kız olarak sizi reddetmem belki rahatlamanızı sağlar? Değil sizinle sevişmek, artık yan yana oturmak bile istemem... Siz kendinize bir prenses arayın!”

“Ben bir prenses istemiyorum...” dedi genç adam tembel bir tonla. “Sadece iki saat önce gördüğüm basit kızı istiyorum! Çok çekici gülümseyen, bal rengi gözlü kızı istiyorum. Sana önerdiğim para ile kendini prenses gibi hissedebilirsin gerçi. Birkaç yüz dolara bu geceyi bir mankenin kollarında bile geçirebilirdim.”

“Geç kalmış sayılmazsınız!”

Genç adam da ayağa kalktı. “Kabul etmeyeceksin öyle mi?” Bir yandan da elini ceketinin iç cebine atmıştı.

Ecrin’in gözleri iyice irileşti. “Size inanamıyorum! Ne kadar da rahatsızsınız? Sanki bedenimi değil de kütüphanemdeki kitabımı istiyorsunuz?”

Ateş eline aldığı zarif görümlü cüzdanını açtı. Masanın üzerine Ecrin’in bıraktığından çok daha fazla bir para bıraktı. Masadan önce kreşe ait sözleşme dosyasını, sonra genç kızın parasını aldı. Öfkeli kızın yanına geldi. Uzun boyu ile tepesinden öylesine baktı. Ateşli bakışlarında bariz bir alaycılık vardı.

Uzandı ve parayı genç kızın gömlek cebine sıkıştırdı. Bu cep

tam da diri göğsünün üzerindeydi. Ecrin engel bile olamamıştı. Kumaşın üzerinden bile olsa, göğsünde onun parmaklarının dokunuşunu hissetti şaşkınlıkla. Adamın parmakları geri çekildiğinde ise her şey için çok geçti. İtiraz bile edememişti.

“Yemekler senden... Ama ödemesi benden!” dedi Ateş artık genç kızın alışmaya başladığı o rahat tonla. “Bu güne kadar hiçbir kadına para ödemedim! Öyle bir alışkanlığım yoktur!”

“Ama bedenleri için para önermeyi çok iyi beceriyorsunuz!” Garip ki hâlâ göğsünde onun dokunuşunu hissediyordu! Hiç de... kötü değildi!

“İnan bana... ilk önerdiğim kadın sensin!”

“Yani bu güne kadar para karşılığı bir kadınla birlikte olmadınız mı hiç?”

Genç adam başını salladı iki yana. “Hayır! Olmadım!” Sonra da yine çıldırtıcı rahatlığı ile onun koluna girdi. “Hadi gidelim buradan... Bana biraz Bursa'yı gezdir!”

“Siz... Siz... inanılmazsınız!” diye mırıldandı Ecrin. Bu adamla olduğu her dakika daha da şaşıyor, daha da değişik şoklar yaşıyordu. “O iğrenç teklifinizden sonra... sizinle birlikte gezebileceğimi mi düşünüyorsunuz?”

“Evet!” dedi genç adam rahatça. “Ben hâlâ ikimiz için de bir çıkar yol olduğunu düşünüyorum. Sen de düşünmelisin! Birbirimize biraz zaman verirse, belki ortak bir noktada buluşuruz!”

Başıyla onları uğurlamaya gelen garsona öylesine selam vermişti.

“Ama o ortak nokta emin olun yatağınız olmayacak!” diye fısıldadı Ecrin. Cümlesi bitince, o da garsona hafifçe selam vermişti.

“Çok da emin olma! İlk anda kulağa hoş gelmediğinin farkındayım...”

“Kolumu bırakır mısınız?” Adam kolunu daha da güçlü tutunca öfkeyle dişlerini sıktı. Bu adama inanamıyordu. Aslında

bir çekişte kurtarabilirdi. Yani belki kurtarabilirdi... İri elleri adeta kelepçe gibiydi. Ama ikinci kattaki merdivenlerden çıkışa doğru inerlerken, bir sürü kişinin kendilerini seyrettiğini fark etmişti. Alt kattaki masaların hepsi doluydu. Eh! Tabii adam bu kadar dikkat çekici olursa, herkes de bakardı. Şık takım elbisesi içindeki etkileyici fiziği ve ne yazık ki yakışıklı suratı ile görülmeyecek gibi değildi. Şu kısacık saçları birazcık daha uzun olsa, belki daha da yakışıklı olurdu! Onu hâlâ beğenmesine aklı almıyordu. Yaptığı terbiyesizce teklife rağmen adam kendisini ilginç bir şekilde etkiliyordu.

Açık havaya çıktıklarında bir an durdular. Önlerinde merdivenler vardı. Merdivenleri indiklerinde, anayolun kenarındaki işlek kaldırıma çıkmış olacaktı. Kalabalık daha da artmıştı.

“Nereye götüreceksin beni?” diye sordu Ateş.

“Hiçbir yere tabii!” dedi Ecrin. “Burada ayrılıyor. On binin içinde size bütün gece refakat edeceğim yoktu. Zaten artık o da geçersiz oldu!”

“Asla... O parayı alacaksın!”

“İstemem!”

“Ucuz kahramanlık yapma bal gözlüm! Her kuruşa ihtiyacın olacak. Tabii benim teklifimi kabul edersen o başka...”

Ecrin derin bir nefes aldı. “Allahım!” Başını salladı iki yana... “İşin garibi ne biliyor musunuz? O kadar kötüsünüz ki, size kızamıyorum bile!”

Adamın bir kaşı kalktı. “Anlamadım?”

“Anlamayacak bir şey yok. Sizi vahşi bir kaplana benzetiyorum gördüğümde beri... Güzel, dikkat çekici... Ama doğası gereği vahşi ve saldırgan! Bir hayvana veya bir insana saldırdığı için ona kızamazsınız! Çünkü Allah onu öyle yaratmıştır!”

Ateş kısılmış gözlerle ona bakıyordu. Gözlerinin derinliklerinde ise hâlâ genç kıza olan ilgisi ışıldıyordu. Bu kıza

olan dayanılmaz ilgisini hiç anlayamıyordu. Karşısına neden böylesine değişik bir kız çıkmıştı ki?

“Bakire misin?” diye sordu aniden.

Ecrin yeniden şaşkınlıkla sarsıldı. Adamın koluna bir yumruk atarken “Size inanamıyorum!” dedi öfkeyle. Sonra hızlı adımlarla ondan uzaklaştı. En azından uzaklaşmaya çalıştı. Birkaç saniye sonra adam yanında belirivermişti bile. Uzun adımlarla bunu yapması hiç de zor değildi.

“Bekle...”

“Bana emredemezsiniz!” Ecrin yürümeye devam ediyordu. “Ben sizin için çalışan birisi değilim.”

“Tamam! Nereye gidiyoruz?”

Ecrin çıldırmak üzereydi. Durdu aniden... Başını geriye atıp adamın yüzüne bakmaya çalıştı. Sokak lambası arkadan vurduğu için yüzü kısmen karanlıkta kalmıştı. Ama o gözler delice bir ateşle parlıyordu.

“Ateş Bey!..”

“Sadece Ateş de istersen?..”

“Ateş Bey!” dedi Ecrin onu duymazdan gelerek! “O kadar inatçısınız ki sizden kurtulmak için sizinle yatmayı bile düşüneneğim neredeyse!”

Adam şeytani bir şekilde gülümsedi. “İstediklerimi elde etmeye alışkınyımdır! İnatçılık bu durumda çok işe yarar doğrusu!”

“Bu sefer yaramayacak! Para için kendimi satmayacağım!”

“O halde seni zor günler bekliyor bal gözlüm.”

“Bana öyle deyip durmayın!”

Adam ona aldırmadı. Elini uzatıp ince kolunu tuttu. “Biraz yürüyelim.”

“Sizden kurtulmam için bir yol var mı acaba? Seksten başka?” Mecburen onunla birlikte yürümeye başlamıştı.

Kahretsin ki onun bu yakınlığı kendisine hiç huzursuzluk vermiyordu. Adam koluna öyle bir girmişti ki, ince vücudu sürekli ona sürtünüyordu.

“Bursa’da sadece iki gün daha kalacağım. Yani Salı günü benden kurtulmuş olacaksın.”

“Neden Salı? Yarın ve öbür güne ne olmuş?”

“Üzgünüm ama yarın ve öbür günümde, kalan boş vaktimi seninle geçirmek niyetindeyim.”

Ecrin elinde olmadan güldü. Başını sallıyordu iki yana. “Size gerçekten inanamıyorum. Bunu bana sormayı düşündünüz mü peki? Benim de kabul etmem gerekmez mi sizce?”

“Zamanı gelince soracağım...” dedi Ateş onun gözlerinin içine bakarak.

Bu adam ukala mıydı? Kendisine çok mu güveniyordu? Dünyanın kendi çevresinde döndüğünü mü sanıyordu? Parası ile her şeyi yapabileceğini mi düşünüyordu? Yoksa yakışıklılığı ile her kadını etkileyebileceğini mi sanıyordu? Öf! Bu adam her ne ise, kesinlikle şu ana kadar tanıdığı diğer erkeklerden farklıydı.

“Ben sizinle olmak istemiyorum...” diye mırıldandı Ecrin.

“Yatakta mı?”

Genç kız iç çekti. “Ne yatakta ne de başka bir şekilde! Asla!”

“Asla çok iddialı bir kelime... Eminim bir sene önce kreşin satışına da asla diyordun?” Gözlerini onun başı üzerinden geriye çevirdi. Sorusuna bir cevap bile beklememişti. Elini kaldırdı. “Taksi!”

“Ateş Bey?..”

“Bin hadi... Madem gezmek istemiyorsun, eve gidelim.”

Taksi hemen yanlarında durmuştu. Genç adam kapıyı açtı. Onu binmesi için bekledi. Bakışları ile genç kıza yönlendiriyordu adeta. Ecrin başının dertte olduğunu

hissetmeye başlamıştı. Git gide bu adamın kontrolüne mi geçiyordu? Daha evvel bir erkeğin baskısına bu kadar maruz kalmamıştı. İstezsizce taksiye doğru döndü. Açık kapıdan içeriye girdi. Daha tam yerleşmeden genç adam hemen yanına oturmuştu. İri yarı olduğu için geniş omuzları neredeyse kendisine değiyordu.

Taksi şoförü arabayı hareket ettirdi. Sonra dikiz aynasından gözlerini arkaya çevirdi. “Nereye efendim?”

“Nilüfer...” Ardından gidecekleri sokağın adresini verince, Ecrin onun zeki bir adam olduğuna iyice kanaat getirdi. Gerçi sözleşmede kreşin adresi tam olarak yazıyordu ama onun ezberinde olması farklı bir olaydı.

“Ben kendim giderdim!” diye mırıldandı Ecrin. “Bir daha o kadar yolu geri döneceksiniz!”

“Çok uzakta kalmıyorum zaten!” diye mırıldandı Ateş.

“Yine de...”

“Benden kurtulmak için o kadar acele etme bal gözlü... Şu güzel bahçende bana bir kahve ısmarlamaya ne dersin?”

“Kreşte mi?”

“Evet... Evin de orada değil mi?”

“Evet ama... ama?..”

“Benden korkuyor musun?”

“Size güvenmiyorum! Sizinle tek başıma...”

Genç adam elini kaldırıp onu susturdu. “Dinle! Evet, seni istiyorum ama zorla tecavüz edecek de değilim! Kollarımda, kurtulmak için debelenen bir kadını değil, zevkten kıvranan bir kadını tercih ederim!”

Ecrin kızardı. Bu tip konuları konuşacak kadar tecrübeli değildi. Başını onun aksı tarafına çevirdi. Görmeyen gözlerle dışarıdaki trafiğe baktı. “Bu hiç olmayacak!”

Genç adam yan gözle onu süzüyordu. Pürüzsüz cildini, çekici elmacık kemiklerini görebiliyordu. Uzun kirpikleri gayet

net seçiliyordu. Saçları, ince boynunu ve küçük sevimli kulağını açığa çıkaracak şekilde kıvrılmıştı. “Çok yazık! Ben de bu geceyi birlikte değerlendiririz diye düşünmüştüm!” dedi alaycı bir tonla.

Ecrin hızla başını çevirdi. O yanan gözlerdeki ateş ile karşılaşınca da öfkesi boğazına dizildi. Adam ciddiydi sanki...

“Siz... şaka... yapmıyorsunuz değil mi?”

“Hayır...” dedi koyu bakışlı adam korkunç bir dürüstlikle.

“Ve buna rağmen... sizi evime... kahve içmeye çağıracağımı düşünüyorsunuz?” Neredeyse kekeleyerek konuşmuştu.

Adam iç çekti. “Daha pek çok şey düşünüyorum! Ama şimdilik kahve yeterli...”

“Ne anlamı var ki? Nasılsa anlaşılamayacağız? Hem de hiçbir konuda...”

“Ecrin...” Genç adam o kadar ciddi bir tonla ismini söylemişti ki! Kaşları çatılmıştı. Uzanıp genç kızın elini tutmuştu üstelik. Ecrin elektrik çarpmış gibi irkildi. Ama elini geri çekmedi. Çekemedi... “Sana o paranın iki mislini teklif etsem... birkaç gece... dayanılmayacak birisi miyim?”

“Birkaç gece mi? Siz sadece arkadaşlıktan bahsetmiyorsunuz ki! Siz... Siz...”

“Seksten bahsediyorum!..”

“İğrençsiniz bence!..”

Başını çevirdi. Elini geri çekti biraz zorlayarak. Adamın dokunduğu teni alev alev yanıyordu. Yine dışarıya bakmaya başladı. Taksi oldukça hızlı gidiyordu. Nerede oldukları çözmeye çalıştı. Heykel’i geçmişlerdi. Kent Meydanı’nın altındaki çevre yoluna gidiyorlardı anlaşılan. Taksici yolu dolandırmadan onları gidecekleri yere götürüyordu.

En sonunda kreşin önüne geldiler. Yol boyunca bir daha konuşmamışlardı. Genç adamın bir kolu, arka koltuğa atılmıştı. Tam da Ecrin’in arkasına... Parmaklarını biraz aşağıya indirse,

ipeksi saçlarına dokunabilirdi. Onun bu rahat tavrı genç kıızı tedirgin etse de elinden bir şey gelmiyordu. Hiç değilse adam orasına burasına dokunacak kadar terbiyesiz değildi.

Taksinin ücretini fazlasıyla ödeyen genç adam, onun peşinden demir kapının önüne geldi. Anahtarı ile kapıyı açan Ecrin, bir an duralayıp sert çizgilerle süslenmiş yakışıklı yüze baktı.

“Sadece kahve...” diye mırıldandı. Onun sessizliği canını daha da sıkırsa bile adamı geri gönderemeyeceğini hissediyordu.

“Şimdilik kahve...” diye onayladı Ateş. Genç kız üfleyerek kapıyı itti. Hızla yürürken, kapının onun tarafından kapatıldığını duydu. Bahçenin parke taşları üzerinde ana binaya doğru yürüdü. Biliyordu ki adam bir kaplan sessizliğiyle ardından geliyordu.

Eliyle çimlerin üzerindeki masayı işaret etti. “Siz oturun... Ben kahveleri hazırlayıp geleyim...”

“Benimkisi orta şekerli olsun!” diye mırıldandı Ateş. Gözleri eve doğru giden genç kızın ince uzun vücudundaydı. Uzun saçları arkasından bir sağa bir sola savruluyordu.

Ecrin cevap vermedi. Biraz kaba olduğunun farkındaydı ama bu adam da bunu hak ediyordu. Mutfağa gitti. Elinden geldiğince hızla kahveleri hazırlamaya girişti. Ne kadar çabuk yaparsa o kadar iyi olurdu. Adamın bir an önce gitmesini arzuluyordu. Ne küstah bir adamdı bu böyle? Para karşılığı bedenini nasıl isteyebilirdi? Hangi zamanda yaşıyorlardı?

Acaba bakire olmadığını düşündüğü için mi böyle rahattı?

Ya da bakire olduğu için mi böyle yüksek bir fiyat vermişti?

Kabul etmeliydi ki, önerdiği rakam mantıklı değildi. Tecrübesiz bir kızla sevişmek için gerçekten büyük bir miktar önermişti. Ecrin onu yatakta mutlu edemezdi ki! Bir erkeğe nasıl zevk vereceğini bile bilmiyordu. Tüm bildiği sağda solda gördüğü, okuduğu ve duyduğu şeylerdi. Ama belki de adam onun bir şey yapmasını beklemeyecekti. Genç kız cinsel bir birleşmenin nasıl gerçekleştiğini elbette biliyordu. Bir kadın

isteksiz bile olsa, heyecanlanmış bir erkeğin rahatlıkla işini göreceğini de biliyordu.

Yutkundu... Akli kendisine ihanet ediyordu. Hayal gücü fazla çalışmaya başlamıştı. Bu kadar iri bir adamı kendi bedeni üzerinde düşünmek, ürkütmüştü kendisini... Ve... garip bir heyecan vermişti!..

Kahvelerle yeniden bahçeye çıktı. Hırsızlar için bahçede köşe lambaları ve güvenlik kameraları vardı. O yüzden genç adamın oturduğu bölge çok karanlık değildi. Sakince koltuğa oturmuş, gözlerini de yıldızları gözükken berrak gökyüzüne dikmişti.

Genç kız tepsiyi masaya koydu. Ceketini çıkarmış olan adama bakmamaya çalışıyordu. O ceket çıkınca bile geniş omuzları kaybolmamıştı. Demek marifet cekette değildi. Gömleğini gerdiren kol kasları rahatça seçiliyordu. Bu adam hakikaten bir kadın için fazla gösterişliydi.

Fincanı önüne doğru koydu. “İşte orta şekerli kahveniz...” diye mırıldandı.

Ateş kravatını da gevşetti. “Teşekkür ederim...” diye mırıldanırken kahvesine uzandı. İri parmakları küçük fincanı tutarken gözleri genç kızdan uzaktı. Küçük bir yudum alıp başını salladı. “Eline sağlık... Güzel olmuş.”

Ecrin cevap vermedi. Onun tam karşısına oturdu. Sıcak gündüze rağmen gece olunca bahçe oldukça serinlemişti. Tam da bir dostla oturulacak, muhabbet edilecek bir havaydı. Ne yazık ki karşısında bir dost yoktu. Hatta neredeyse bir düşman vardı. Evini, kreşini ve hatta bedenini isteyen bir düşman...

“Çok sessiz!” diye konuştu Ateş. “Dinlendirici...”

“Evet... Burası böyledir. Çevremizde bizi rahatsız edecek apartman blokları yok. Ana cadde de uzakta kalıyor.”

“Geceleri tek başına korkmuyor musun?”

“Güvenlik kameraları ve alarm var. Ev de büyük ama ben hayaletlerden korkmam.”

“Senin pek bir şeyden korkmadığını biliyorum artık. Sen güçlü bir kızsın!” Gözleri etrafında geziniyordu. “Benim evim de büyüktür. Ankara’da böyle sakin bir semttedir. Batıkent’te... Buradan biraz daha büyük... Ama çalışan birkaç kişi var. Gece evde kalan Berna Hanım da var... Benim her işimi o yapar.”

Ecrin elinde olmadan onun çekici yüzüne baktı. “Genç mi?” Bunu niye sormuştu ki şimdi?

“Elli beş yaşında...”

“Anneniz yok mu?”

“Hayır. Hem annem hem de babam, birer ay arayla öldü.”

“Üzüldüm. Sizin için zor olmalı!”

Genç adam önce cevap vermedi. Sonra kuru bir sesle mırıldandı. “Uzun zaman geçti. Hatırlamıyorum bile. Senin annen ne zaman öldü?”

“Beş sene önce. Kanserden... Kırk yaşındaydı.”

“Gençmiş.”

Ecrin kahvesinden bir yudum daha aldı. Birkaç dakika konuşmadılar. Sessizlik sarmıştı yeniden ortamı. Kahvesi bitmişti. Ateş’inki de... Gözleri masanın üzerinde duran sözleşme dosyasına kaydı. Derin bir nefes aldı. En kısa zamanda yeni bir müşteri bulmalıydı. O dosyanın içindeki rakamdan daha iyi bir rakam verecek müşteriyi nasıl bulacaktı? Hiç vakti kalmamıştı. Adamın sonradan üzerine eklediği otuz bini de göz ardı edemezdi. Ve tabii bir de on bin vardı! Ama ne yazık ki açık hâlâ çok fazlaydı!

‘Ah baba! Ne yaptın sen?’ diye geçirdi içinden. Annesinin ölümünden sonra babasının harcamaları ve yatırımları hiç iyi sonuçlar vermemişti. Babası bir daha kendisine gelememişti çünkü... Bunu çok sonra fark etmişti. Üniversitede olmasa belki işlerin çöküşe geçmemesi için bir yardımı bile olabilirdi. Ama şimdi her şey için çok geçti.

“Anlaşmayı kesin olarak imzalamayacak mısınız?” diye sordu Ateş. Onun dosyaya baktığını görmüştü.

“Bir işime yaramayacak ki! Bir dakikalık zevk için iki yüz bin veriyorsunuz ama bu kocaman ev ve arazi için ek yüz bin daha veremiyorsunuz?”

“Bir dakikalık zevk mi?” Genç adam gülümsedi. “Seks hakkındaki tecrüben ne kadar acaba? Erkek arkadaşınla ne kadar ileriye gittiniz?”

Ecerin onu hafifçe tersledi. “Bu sizi ilgilendirmez! O teklif ettiğiniz para karşılığı, bakire olmamı mı isterdiniz?”

Genç adam omuz silkti. “Benim için önemli değil! Ama erkek arkadaşın sevişmenizi bir iki dakikada bitiriyorsa... pek tecrübeli değilmiş anlaşılan?..”

“Tabii o konuda eminim pek az kişi sizin kadar engen tecrübeye sahiptir. Paranız da olunca, kadınları elde etmek kolay olmalı?”

Adam umursamazca onayladı. “Paranın bu hayatta pek çok şeyi kolaylaştırdığını inkâr edemem. Hanımefendiliğinden fedakârlık etmeyen pek çok kadının, para için biçimsiz erkeklerle çıktığını da gördüm ben. Yataklarını süslediğini...”

“Peki, sizin kadar biçimli bir erkek...” Onun da sesi hafifçe alaycıydı. Ama acı bir alayla süslüydü. “...Neden kolayca bir sevgili bulabileceksen... zor durumdaki bir kadını zorlar? Şimdi çıksanız, yatağınızı paylaşacak bir kadın bulabileceğinizi ben de tahmin ediyorum! Paranıza yazık değil mi?”

Genç adam hafifçe gülümsedi. Bu kızın kendisini sıkça gülümsettiğinin farkında değildi. Kesin bir tonla, ağır ağır konuştu. “Ben başkasını istemiyorum. Seni istiyorum.”

Ecerin bir an sustu. Onun bu kararlı konuşması karşısında ürpermişti hafifçe. Bir erkek tarafından bu kadar istenmek gerçekten ürperticiydi. Başka zaman olsa hoş olabilirdi belki ama?.. Şu anda... elleri bile titremeye başlamıştı.

“Ben... sadece... merakımdan soruyorum...” diye mırıldandı yavaşça. İri gözlerini masanın üzerindeki dosyadan kaldırıp ona çevirdi. Uzun kirpikleri yanaklarını ve gözlerini hafifçe gölgeliyordu. “Teklifinizi kabul etmiş olsaydım...”

Sustu. Devam etmek zordu. Sormak zordu. Yine de merakına yenildi. "...O işi... kaç kere... yapardık?"

Ateş'in gözleri kısıldı. Yine de ne düşündüğü belli olmuyordu. "Kaç kere sevişeceğimizi mi soruyorsun?" dedi rahat bir tavırla. Herkes için utanılacak olan bu meseleden bahsederken, sanki bir alışverişten bahseder gibiydi. "Sadece bu gece mi, yoksa burada kaldığım zaman içinde mi?"

Ecrin'in nefesi kesildi. "Sadece bir gece değil mi?" diye sordu hafif bir şaşkınlıkla.

Ateş'in cevabı netti. "Öyle bir şey demedim! Sanırım her boş vaktimi seninle geçirmek istediğimi söylemiştim?"

"Ama yatakta dememiştiniz?" dedi anlamsız bir itirazla.

"O halde şimdi söyleyeyim! Mümkünse yatakta... Fakat o parayı... her boş zamanımda yanımda olmanı istediğim için öneriyorum."

Genç kız onun arzuları karşısında ne diyeceğini pek bilemiyordu. "Hâlâ anlamıyorum! Neden ben? Çaresiz olduğum için mi?"

"Sebebini ben de bilmiyorum!" dedi Ateş düşünceli bir tavırla. Bu kızı neden bu kadar istediğini, neden şu çelimsiz vücudunu çekici bulduğunu, neden kırmızı dudaklarını öpmek için dakikalardır kendisiyle boğuştuğunu anlayamıyordu. Büyük ihtimalle yarın bu duygulara, bu kavurucu arzuya sahip olmayacaktı. Onun için hissettiği arzuyu belki yarının aydınlığı törpüleyecekti? Yarın olmasa da belki öbür gün... Ama şu anda onun için bu önemli rakamı bile gözü görmeden ödemeye hazırdı.

Ecrin işi alaya almaya karar verdi. "Acaba sıradan bir kızla iki gün geçirmenin nasıl bir şey olacağını mı merak ediyorsunuz?"

"O sözcüğüme pek takılma bal gözlüm!" diye homurdandı genç adam. "Ben senin sıradan olmadığının farkındayım. Sadece tanıdığım diğer kadınlara benzemediğin için öyle dedim. Güzelleşmek için zerrece çaban olmamasına rağmen, fazla

güzelsin!..”

“Ben güzel değilim!..” diye samimice itiraz etti genç kız.

“Gülümsemen çok şahane...” Ona aldırmadan mırıldanmıştı Ateş.

“Bence gülümsemem çok sıradan!..”

“Fiziğin mükemmel...” Koyu gözler ince uzun vücutta, özellikle küçük göğüslerde, ince uzun bacaklarda gezinmişti. Bu ateşli bakış, genç kızı rahatsız etmeliydi aslında. Ama rahatsız olmayacak kadar adamla yakınlaşmışlardı zaten. Sevişmekten, birlikte olmaktan o kadar rahat bahsetmeleri garip değil miydi? Utanmalıydı! Utanmıyordu... Ar damarı çatlamıştı galiba! Hepsi bu adam yüzündendi.

“Sıskayım!..” diye bilinçsizce inat etti. Göğüs uçlarında bir kıpırtı mı vardı ne? Bu da neydi? Neden? Sadece baktığı için mi?

“Cesursun...”

Ecrin iç çekti. Kafası çok karışık. “Tüm mesele bu değil mi? Size karşı cesur olduğumu düşünüyorsunuz ve bu da savaşı kişiliğinizi tetikliyor! Sizi gördüğüm ilk andan itibaren ayılıp bayılsaydım, benim için böyle şeyler hissetmeyecektiniz! Şimdi size elde edilmesi gereken bir ganimet gibi gözüküyorum!”

“Belki...”

“Keşke...” Ecrin gözlerini ondan kaçırdı. “Keşke... böyle değil de... başka türlü... Mesela... kalbimi çalarak... bir şeylere çabalasaydınız! Benim için biraz emek harcasaydınız!” Sesi acıydı. Sadece seks için istendiğini bilmek nedense gururunu incitiyordu. Normalde bunu umursamaması gerekirdi. Oysaki umursuyordu işte! Kendisini kötü hissediyordu. Hem de sadece birkaç saat önce gördüğü bir adam yüzünden! Onunla hiçbir geçmişi, yakınlığı yoktu. Ama bakışlarından heyecanlanıyordu işte!

“Bunu hiç istemem!” dedi genç adam ters bir sesle. “İşin

doğrusu kalbini kazanmayı çabalayacak kadar ne zamanım var ne de isteğim! Her şey bittiğinde arkamdan ağlayıp sızlayan bir kadını ise hiç çekemem. İfade bir telefon açıp ilgi isteyen bir kadına zerrece tahammül edemem. Örneklerini çok gördüm. Hem sen bana karşı başından beri önyargılıydın! Kalbini kazanamayacağım gün gibi açık!”

“Önyargıma rağmen, paranıza boyun eğeceğimi düşünüyorsunuz?!”

“Para her zaman çok işe yarar. Masum ol veya olma, iki günlük arkadaşlığına iyi değer biçtiğimi kabul et. Tabii bu fiyat sadece bu gün karar vermen için geçerli. Gün bitince bir daha teklif etmeyeceğime emin olabilirsin. Hızla karar versen iyi olur.”

“Karar verecek bir şey yok!”

“Emin misin?”

“Bu kadar kötü olmak zorunda mısınız?” Ecrin yerinden kalktı. Saçları önüne dökülmüş, yüzünü gizlemişti. Ama üzüntüsü sesinden anlaşılıyordu. Boş kahve fincanlarına uzandı. “Bir çare bulmak zorundayım. Bunun... sizin yatağınızdan geçmemesi için elimden geleni yapacağım!”

“Ne yapabilirsin ki?”

Ecrin duraladı. Şüpheli gözlerle ona baktı. “Hakkımda her şeyi biliyorsunuz değil mi? Ne kadar kapana kısıldığımı? Ne kadar zorda olduğumu? Sadece bir iki günüm kaldığımı?.. O yüzden buranın değerini düşürdünüz? İlk konuşmamızdan daha aşağıya çektiniz... Kimseden borç bulamayacağımı sanıyorsunuz?”

“Sanmıyorum...” Ateş onunla alay etmeden, ciddi gözlerle bakıyordu. “Eminim!”

“Ya başka bir çare daha bulursam?”

“Nasıl bir çare? Bankalar sana kredi vermiyor. Bu miktarda bir rakamı borç verecek kimse olduğunu da sanmıyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama buranın değeri de

sözleşmede yazılı rakamdan çok daha fazlası etmez. Ne yaparsan yap, kime satarsan sat, hep bir açığın çıkacaktır. Burayı bana satmazsan... senetleri kullanacağımı da söylemeliyim!”

Genç kız çenesini gururlu bir şekilde kaldırdı. “Ama yanıyorsunuz! Tek çarem siz değilsiniz! Tek çarem sizinle sevişmek değil...”

Ateş’in bir kaşı hafifçe havalandı. “Öyle mi?”

“Öyle! Demek ki hakkımda her şeyi bilmiyorsunuz!” Gözleri hafifçe ışıldadı. “Kahvenizi içtiniz. Sanırım çay içmezsiniz değil mi?” Meydan okuyan bir tavırla, cesaret dolu bir duruşla adama bakıyordu. Onun gitmesini istediğini bundan daha nazıkçe söyleyebilir miydi?

Ateş’in gözleri alev aldı sanki. Sadece bir an... Sonra yeniden duruldu. Yine o sakın, kendine güvenen haline büründü. Genç adam Ecrin’in umduğunun aksine, rahat koltuğuna doğru iyice kaykıldı. Üstelik de bacak bacak üstüne attı. Onun evden gitmesi üzerine yaptığı nazik uyarıyı duymazdan geldi.

“Kesinlikle içerim. Seni ikna etmek isterken ağzım kurudu...” Ayrıca o şahane dudakları öpemediği için dili da damağı oldukça kurumuştı. Tabii bunu ona söylemedi. Onu korkutmak istemiyordu. Buradan erken gitmeye hiç niyeti yoktu.

“Eğer beni ikna etmek için...”

“Ecrin!” diyerek onun sözünü kesti genç adam. “Bal gözlüm... Bir çay gerçekten iyi olurdu. Şimdi beni oteldeki bayat çaya mı mahkûm edeceksin?” Dudaklarında masum bir tebessüm vardı şimdi.

“Umurumda olmanız mı gerekiyor şimdi?”

“Ben senin misafirinim?..”

“Bu doğru değil. Kendi kendinize davet ettiriyorsunuz?”

“Fena mı? Bu güzel geceyi ikimiz de tek başımıza

geçirmiyoruz?”

Ecerin elinde kahve fincanları ile hâlâ öylece duruyordu. Bunu fark edince derin bir nefes aldı. “Sizi kovsam bile gitmeyeceksiniz değil mi?”

“Kovamayacak kadar nazik bir kadın olduğunu düşünüyorum!”

“İnanılmaz bir insansınız!”

“Sen de öylesin!” dedi Ateş ağır ağır. “Daha evvel bir kadın için bu kadar uğraştığımı hatırlamıyorum!”

“Ben de sizin kadar ısrarcı bir erkekle tanıştığımı hatırlamıyorum. Peki... Çay hazırlarım ama fazla kalamazsınız. Yoksa bu gidişle evde bir oda da talep edeceksiniz!”

Onun her şeye rağmen, dirençli ve sevimli tavrı karşısında, Ateş ilk kez güldü. Daha öncekiler gibi değildi. Sesli, rahat bir gülüştü. Dışleri gözükmişti. Beyaz ve göz alıcıydı. Esmer cildi yüzünden daha da beyaz duruyordu. Onun sık sık plajlarda boy gösterdiği belliydi. “İzin versen, kesinlikle isterdim!” dedi keyifli bir tonla. “Hatta senin yatağında olmasını tercih ederdim! Henüz on bin liramın hakkını bile alamadım!”

“On bin lira için yapabileceğim tek şey, bir iki bardak çay. Fazlasını ummasanız iyi olur Ateş Bey!”

“Peki, şimdilik öyle olsun. Daha gece yarısına çok var. Her ikimizin de şansı gece yarısı bitecek!”

“Şans demeyelim şuna! Şantaj veya tehdide ne dersiniz?”

“Git hadi sevimli kız... İnatçılığın yüzünden seni daha fazla çekici bulmama sebep oluyorsun. Eğer bu gece tek başıma yatacaksam, hiç değilse azıcık rahat olayım!”

“Umarım sabaha kadar uyumazsınız!”

Dönüp evin kapısına doğru yürüdü. Kreş olarak kullanılan alt katın mutfağına girdi. Burada her şey vardı. Çayı hazırlama işine girirken, aklına Gülten Ablası gelmişti. Onu arasa iyi olurdu. Öf! Şimdi ona ne diyecekti? Elli tane soru sorup hayatından bezdireceği kesindi. Şu anda ona uzun uzun cevap

verecek kadar sabrı yoktu. Yüreği gerçekten sıkılıyordu. İçinde bulunduğu maddi sıkışıklık, midesini parçalıyordu sanki.

Kadının telefonunu çevirdi mecburen. Yoksa az sonra o arardı.

“Alo? Gülten Abla?”

“Hah! Nihayet aradın kızım. Neredeyse ben arayacaktım seni! Ne oldu? Ne yaptın?”

“Hiçbir şey abla... Anlaşamadık henüz. Anlaşacağımızı da sanmıyorum. Önerdikleri rakam çok düşük!”

“Sahi mi?” Kısa bir sessizlik oldu. “Çok üzıldüm hayatım! Hani rakamda anlaşmıştınız?”

“Avukatla sözlü olarak anlaşmıştık ama sanırım sonradan vazgeçmişler. Bizim bu çevrede değeri o kadar etmezmiş!”

“Saçma! Geçen gün o küçücük bakkalı muazzam bir paraya satmadılar mı?”

“Neyse... Olmadı işte!” Adamın gerçek niyetinden bahsetmeye gerek yoktu tabii. “Gerçi hâlâ Ateş Bey ile pazarlık yapıyoruz!”

“Ateş Bey’le mi? O pis adamla beraber misin?”

Ecrin elinde olmadan güldü. “Evet... O pis adamla beraberim. Teklife ek, elli bin daha kopardım ama maalesef yetmiyor. En az yüz bin daha lazım.”

“Bana bak! O adam pek tekin birisi gibi gelmedi bana!” Kadının sesi endişeliydi. “Gerçi o yılışık avukat bozuntusu gibi bakmıyor sana ama... yine de bakışlarını beğenmedim! Ne düşündüğü belli olmayan adamlardan korkarım ben! Avukat ne diyor peki? Neden baştan o teklifi yapmış?”

“Dediğim gibi... Sonradan piyasa araştırması yapmışlar. Fiyatı çok bulup düşürmüşler. Zaten avukat yanımızda değil. Sadece Ateş Bey var!”

“Ne?. Ne?.. Ciddi misin sen?”

“Merak etme Gülten Abla! Adam şimdilik tok bir kaplan

gibi... Oldukça sakın ve efendi... Yani duyduklarımız gibi, dişlerinin arasından kan damlamıyor!”

“Kızım! Dikkatli ol! Bu tiplerin niyetini ısırınca ya kadar anlamazsın! Tırnaklarını kontrol ettin mi? Önceki kurbanından kalan artıklar olduğuna eminim.”

Ecrin yine güldü. “Merak etme dedim ya! Çocuk muyum ben? Yirmi üç yaşındayım! Hem ne yapabilir ki?” Sesi azıcık alaycı oldu. “Gayet medeni bir şekilde her konuda pazarlık yapıyoruz!”

“Üf! İyi tamam! Sen bilirsin ne yapacağınızı... Ama madem öyle, sen de ağırdan al! Kendini öyle hemen ucuza satma!”

Ecrin bu sefer açıkça kıkırdamıştı. Kadının sözlerinde bir art niyet yoktu. Fakat sözleri o kadar cuk diye konuya oturmıştu ki!

“Yok... Kendimi hiç ucuza satmam ablacım! Sen rahat ol! Ateş Bey bunu becerse bile ona bayağı pahalıya patlamaya niyetliyim!”

“İyi hadi... Göster kendini... Zaten sana kimse dayanamaz canım benim. Sen gördüğüm en tatlı kızsın!”

“Sen de gördüğüm en tatlı insansın! Doğrusu Ateş Bey’in ruhsuzluğundan sonra bana çok iyi geldin. Moral verdin. Pazartesi görüşürüz...”

“Hey!.. Hey!.. Yarına ne olmuş? Yarın ara beni hiç değilse... Merakta bırakma! Neler olduğunu öğrenmek istiyorum!”

“Tamam... Bir gelişme olursa ararım. Ama fazla umutlanmayalım ablacım. Tamam mı? Adam çok zorlu... İyi pazarlık ediyor. Etimi kemiğimi bile istiyor. Hadi iyi geceler.”

Telefonu kapattıktan sonra gidip çaya baktı. Bu hazır çay poşetlerini seviyordu. Normalden hızlı demleniyordu. Birkaç dakika sonra hazır olurdu.

Yuvarlak kalçalarını mutfak tezgâhının kenarına dayayarak düşünceli bir şekilde durdu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Başı hafifçe öne eğikti. Saçları birer ipek tutamları gibi iki yandan yüzüne dökülmüştü. Adam haklıydı! Hiçbir çıkış yolu yok gibi gözüküyordu. Ya o dosyayı imzalayacak ve kısmen dertlerinden kurtulacaktı, ya da... ya da...

Onunla bu rakam için sevişebilir miydi?

Gerçekten de önerdiği tutar çok iyiydi! Pek çok ihtiyaç sahibi kadın, bir dakika bile düşünmezdi.

Ama... kendisi kadın değildi ki... İlk cinsel tecrübesi böyle mi olacaktı? Bekâretini böyle mi kaybedecekti? Bedenini para için satabilir miydi? Düşündükçe, bu iğrenç teklife onay vermek, imkânsız değil gibi geliyordu. Öylesine zordaydı ki! Kim bilecekti? Sevişmeleri, sadece o mendebur adam ve kendi arasında kalırsa hiçbir sorun olmazdı. Para için bedenini sattığını sağa sola anlatacak birisi değildi Ateş. Emindi ki bu konuda ileride tek kelime bile etmezdi. İsteddiği şeyi aldıktan sonra da kolayca unutacaktı. Bir genç kızın masumluğunu aldığını elbette hatırlayacaktı ama belki zamanla o kızın yüzünü bile unutacaktı.

Ya kendisi?..

İlk erkeğini unutabilecek miydi? Onunla sevişirse... aynadan kendi yüzüne ileride bakabilecek miydi? Geceleri rahat uyuyabilecek miydi? Ya ileride sevdiği bir adam çıkarsa? Ya o adama bakire gitmediği için terk edilirse? Çünkü çoğu Türk erkeği acımasız Ateş Bey kadar bu konularda geniş değildi. Evlendiği adam karısının ilk erkeği olmayı isteyebilirdi!

Tabii evlenirse...

Onun isteğini kabul ederse... bir daha bir erkeğe yakınlık duyabileceğini sanmıyordu. Herhalde midesi bulanırdı?.. Daha şimdiden başka bir erkeği düşününce içi daralıyordu. Eski erkek arkadaşı bile şimdi kendisine iyice itici geliyordu. Düne kadar onunla bir araya gelebileceklerine dair içinde bir ümit vardı. Şu anda ise nedense kendisine uzak bir anı gibi geliyordu. Üstelik de daha Ateş'le yatmamıştı bile!

İşin iyi yanı... adam gerçekten de... çok yakışıklıydı!

Uzun... güçlü... ve kabul etmeliydi ki... seksiydi. Otuz yedi yaşındaki bir ihtiyar için fazla dinçti! Ya şişko olsaydı? Ya daha da yaşlı ve kısa boylu, itici bir tip olsaydı? Ya o yakışıklı yüzün yerinde, şark çibanlarıyla dolu arsız bir ifade olsaydı.

Midesi bulanınca olduğu yerde titreyerek ürperdi.

Ama keşke öyle olsaydı! Keşke daha çirkin birisi olsaydı. O ince ve pahalı gömleğinin altında neler saklıyordu acaba? Büyük ihtimalle esmer cildine çok yakışan biçimli kaslar...

Yutkundu. Saçmalıyordu...

Onunla sevişecek falan değildi. Tamam! Bir an için aklından geçirmemiş değildi. Ama bunu yapmayacaktı. Evet! Bir an için kollarında çıplak olmanın nasıl bir şey olacağını düşünmüştü ama bu olmayacaktı. Bir çıkış yolu daha vardı! En azından olduğunu umuyordu. Fakat o çıkış yolu da doğrusu çok aydınlık değildi! Sadece... biraz daha... yasal olacaktı.

Elinde tepsi, üzerinde çay malzemeleri ile bahçeye çıktığında, genç adamın kaykılmış olduğunu ve yine yıldızlı gökyüzünü seyrettiğini gördü.

“Uyumadınız değil mi?”

“Hayır...” diye mırıldandı genç adam. “Ama doğrusu biraz uyukum geldi. Kaç gecedir doğru düzgün uyumadım.”

“Neyse... Gece benimle uğraşmayacağınız için... yarın uzun uzun uyursunuz otelinizde!” Genç kızın sesi alaycıydı. Gözleri yine sevimli bir şekilde ışıldıyordu.

Genç adam gülümsedi. “Seninle uğraşmayı tercih ederdim!” dedi açık bir utanmazlıkla. “Her an daha da ilgimi çektiğini biliyor musun?”

“Bunu hiç istemem!”

“Ama öyle olmasaydı... bu kadar parayı kazanma şansın da olmazdı.”

“İlginizi çekebildiğim için... fiyatım artar mı sizce?” Bir fincana çay koyarken gözleri onun dikkatle kendisini süzen koyu gözlerine döndü. Genç kızın tatlı, keyifli bir hali vardı.

Güzel dudakları yine doğal bir tebessümle kıvrılmıştı. “Yani sırf meraktan soruyorum. Bana vereceğiniz son rakam ne olur?”

“Daha fazla para mı istiyorsun?”

“Belki...”

“Ne kadar?”

“Siz ne kadarına cesaret edersiniz? Ha, bu arada söyleyeyim. Sizin için önemli mi bilmem ama... daha önce hiç sevişmedim.” Çayını adamın önüne uzattı. Yanına da şekeri koydu. “Bakire bir kız olmam sizi memnun eder mi?”

Ateş elini uzatıp çayını aldı. Ancak gözleri kızın üzerinden hiç ayrılmadığı gibi sorusuna cevap da vermemişti.

Ecrin gülümseyerek yerine oturmadan önce, akşam yaptığı kekten yeniden adamın önüne koydu. Sonra kendi çayına bolca şeker atıp oturdu. Bir süre sessizce, hiç konuşmadan karşılıklı oturdular.

İlginçti!

Ecrin bir erkekle... Hiç tanımadığı bir erkekle... Üstelik de bedenine göz dikmiş bir erkekle... böyle huzurlu oturacağını asla tahmin etmezdi. Ses yoktu. Gürültü yoktu. Sadece dolu dolu bir sessizlik ve kocaman bir belirsizlik vardı aralarında.

“Ne kadar daha istiyorsun?” diye sordu Ateş sonra. Sesi bir pazarlık yaptığını gösterircesine mesafeli, düzdü şimdi. Az önceki gülümsemesinden eser kalmamıştı. Gözleri, başını geriye atmış olan ve gökyüzünü izleyen genç kızın uzun boynunda, gerilmiş göğüslerinde takılı kalmıştı.

“Çok...” diye mırıldandı Ecrin.

“Ne kadar çok?”

“Bayağı çok...” Ecrin gözlerini yıldızlardan ayırıp ona baktı. Sonra neşeyle kıkırdadı. “Ama size çok iyi bir partner olacağımdan eminim. Yatakta istediğiniz her şeyi yaparım. Çabuk öğrenirim... İsteddiğiniz zaman... istediğiniz kadar sevişiriz. Hiç mızıldanmam.”

“Bu iyi...” diye mırıldandı adam. “Ama hâlâ ne kadar istediğini söylemedin? Bana kalırsa benim önerdiğim rakam fazla bile!”

“Aşk olsun! Fazla bile diyerek kalbimi kırıyorsunuz!”

“Ne kadar?” diye homurdandı Ateş.

“Hepsini...” dedi Ecrin kendisine güvenen bir tonla. Gülümseyen gözleri ile onun ifadesiz yüzünü süzüyordu. Adamın bakışlarındaki o yanan sönen ateşe alışmaya başlamıştı.

“Anlamadım?” dedi Ateş soğuk bir sesle.

“Gayet açık Ateş Bey! Beni istiyorsanız... size ait her şeyi istiyorum!”

Adam çayını masaya geri bıraktı. “Hâlâ anlamadım! Her şeyi derken?..”

Genç kız kıkırdadı. Rahat tavrı ile çayından iri bir yudum aldı. “Her şeyi işte! Size ait ne varsa... Evler, arabalar, paralar...” Bir iki saniye sustu. Onun son cümlesini iyi anlamasını istercesine gözlerine keyifle baktı. “Size ait olan her şeyi Ateş Bey!.. Her şeyi istiyorum. Siz dâhil! Eğer beni gerçekten istiyorsanız... benimle EVLENMEK ZORUNDASINIZ!”

4. BÖLÜM

“Ne?”

Ateş’in gerçekten şaşırdığı belliydi. Ecrin’in gülümsemesi devam ediyordu. Adamın şaşkınlığı onu eğlendirmişti. Gözleri genç adamın hızla çatılan kaşlarında, gerginleşen yüzünde gezindi.

“Şimdi sizin buradan, arkanıza bakmadan kaçmanız gerekmiyor muydu?” diye sordu keyifli bir tonla.

Ateş açık bir homurtuyla ve çatılmış kaşlarla tersledi onu. “Eğlendiğine sevindim Hocam!”

“Ah! Yine Hocam olduk! Bu evliliğimiz üzerine pazarlık yapacağımız anlamına mı geliyor?”

Ateş yeniden çayına uzandı. Bir yudumda fincanını boşalttı. Sonra gerisin geri masaya bıraktı. Genç kız hemen zarif çaydanlığa uzanarak yeniden çay doldurmaya girişmişti. İyi bir ev sahibi gibi davranmaya çalışıyordu ama bunu bile eğlenceli bir iğneleme ile onun gözüne soktu.

“Hem ben hep böyle uysal bir eş de olurum. Çayınızı, kahvenizi yaparım. Güzel kekler... Şahane yemekler... Banyoda sırtınızı sabunlarım. Yatakta vücudunuzu ovarım. Eksişim varsa da öğrenirim tabii...”

Ateş hiç de eğlenmiyordu. Kolundaki saatine baktı. “Vakti çok az kalan birisi için keyifli olmana sevindim. Ne yaptın sen? İçeride bir şey mi çektin? Hap falan?”

Ecrin yine tatlı bir şekilde güldü. Sesi öylesine berrak ve gülüşü o kadar göz alıcıydı ki, Ateş bir an hayranlıkla, sonra da öfkeyle süzdü onu. Daha evvel bu kadar güzel gülen bir kadın

görmediğinden emindi.

“Hem sizin de yaşınız bayağı ilerlemiş efendim!” dedi Ecrin ona aldırmadan. “Bu yakınlarda evlensek bile... bir sene sonra da çocuğumuz olsa bile... büyüdüğünde size ‘Dede!’ demeye başlayacak yaştasınız. Bu iyi değil. Geç kalmışsınız evlenmek için. Zararın neresinden dönseniz kârdır tabii.”

“Belki de çocuğu olan bir kadın bulurum kendime?” diye mırıldandı genç adam. “Senin kadar konuşmayan birisini!”

“Peki, tamam. Evlenince az konuşurum, söz!”

Ateş yerinde sıkıntıyla kıpırdadı. “Saçmalamayı kes de işimize bakalım. Bu evlilik lafları hoşuma gitmiyor. İşin doğrusu uzun süre evlenmeyi düşünmüyorum. Belki de hiç bir zaman... Özgürlüğünden vazgeçmeye niyetim yok.”

“Benim için bile mi?” diye hafif bir alayla sordu Ecrin.

“Senin için bile!” Sıkıntılı dudakları gerginliğini gösteriyordu. Bir iki saniye sonra değişik bir soru sordu. “Gerçekten de beni kendin için yaşlı olarak mı düşünüyorsun?”

Bu soruyu beklemiyordu tabii Ecrin. Dudaklarını büzdü biraz çocukça. Düşünür gibi yaptı. Aslında ilk erkek arkadaşından sonra, kendi yaşlılarından biraz soğumuştur. Şimdi ise bu çekici adamın kendisine hiç de yaşlı gelmediğinin farkındaydı. Zaten gergin cildi ve atletik fiziğiyle otuzdan büyük durmuyordu.

“Değil misiniz?” diye karşı soru sordu. “Söyleyin hadi... Benden daha genç birisiyle çıktınız mı hiç?”

“Çıktım elbette! Her zaman bu yaşta değişdim!”

Ecrin güldü. “Tabii! Nedense sizi hep böyle hayal ettim. Yirmi sene önce bile! Aptallık işte! Ama benim sorduğum bu değildi. Son on yıldır yirmilerinin başında bir kadınla... beraber oldunuz mu?”

“Sık sık yurt dışına çıkarım. Senden daha genç kızların, cinselliği benden daha iyi bildiği ülkeler gördüm. Çevremde de pek çok arkadaşım var. Karıları veya sevgilileri kendisinden

yirmi hatta otuz yaş küçük olanlar...”

“Gerçekten mi? Anladım. Neyse? Ben de razıyım işte! Yani yaşınıza rağmen sizinle evlenmeye?.. Borçlarımın karşılığında evlenebiliriz. Ben rahata kavuşurum siz de çıtır bir eş!”

Onun neşesi karşısında “Dikkat edersen hiç gülmüyorum bal gözlü!” diye homurdandı Ateş. Birden duruma ilgisini kaybetmiş gibi geriye yaslanıp başını da arkaya yasladı. Gözlerini yeniden berrak gökyüzüne dikti. “Seninle evlenecek falan değiliz!” diye alçak sesle homurdanmasına devam etti. “İlgimi o kadar da çekmiyorsun!”

Onun kaba tavrına rağmen Ecrin moralini bozmadı. Elinde olmadan adamın güzel profilini süzdü. Bu adam, profilden de çok yakışıklıydı doğrusu... Geniş alnı düz, kaşları biçimliydi. Kemikli burnu bile kibrini gösterecek şekilde düz, erkeksiydi. Bir erkeğe göre biçimli olan dudaklarının altındaki köşeli çenesi sinirini gösterecek şekilde kilitlenmiş olsa da, bir kadının usul usul öpmeyi isteyeceği kadar davetkârdı.

Ecrin hayatında ilk kez bir erkek için böyle saçma düşünceler geçiriyordu aklından. Daha önce bir erkeğe bu kadar dikkat etmemiş, onu bu kadar kadınsı bir bakışla incelememişti. Elbette bir sürü erkekle tanışmıştı. Hem eğitimi boyunca, hem de öğretmenlik yaptığı kısa sürede... Genç bir kadın olmanın çekiciliğini keşfetmişti. Kendisini hiçbir zaman çok güzel hissetmemişse de, güzel hissettiren pek çok erkek dolanmıştı çevresinde. Hangi özelliğinin erkekleri çektiğini bilemiyordu ama bir şekilde beğeniliyordu işte. Zayıf görünümlü bedenini aç gözlerle seyreden ve elde etmeye uğraşan kişilerle de karşılaşmıştı. Ama şu ana kadar onlardan kendisini başarıyla korumuştur. Hiç birisi ilgisini çekmemişti.

Ve bu adam... Ateş denen, kötü ünlü bu adam bile... şimdi zayıf, hiç de seksi olmayan bedenini istiyordu. Hem de herkesten daha hızlı ve kararlı bir şekilde. Ürpertici, korkutucu, heyecan vericiydi. Böylesine yakışıklı ve erişilmez bir adam tarafından beğenilmek ve istenmek, hangi kadının hoşuna gitmezdi ki? Sorun, bu öfkeli beyefendinin yanlış köşeden

saldırmasıydı.

Garipti ama... hâlâ... ondan hoşlanıyordu!

Oturmasından, tavrından, bakışlarındaki sertlikten, yalana sapmayan açık konuşmasından, gözlerindeki ateşten hoşlanıyordu. İlginçti. Ondan nefret etmesi gerekirken değil nefret, kızamıyordu bile! Bunun sebebinin anlamak zordu. Galiba biraz daha büyümesi lazımdı.

Bir iki dakika sonra Ateş'in bakışları yeniden genç kızın üzerine döndüğünde, gözleri karşılaştı. Ecrin ona yakalanacak kadar uzun süre adamı seyrettiğine inanamıyordu. Yanakları kızardı ama Allahtan genç adam bunu loş ortamda göremeyecekti. Ve yine Allahtan Ateş onun kendisini izlediğine dikkat etmemişti.

“Peki diğer çaren ne?” diye sordu ansızın.

“Efendim?”

“Anlaşmayı kabul etmeyeceğini ve tek çarenin ben olmadığımı söylemiştin?.. Başka ne yapabilirsin ki? Aklında ne var?”

Ecrin omuz silkti. “Bunu size söyleyemem. Yarın olunca bakacağım artık!”

“Yarın mı? Yarın Pazar? Hiçbir yer açık değildir.”

“Konuşacağım kişi banka değil zaten. Bana zaman ayıracaktır.”

“Bir aptallık yapıp tefeciye falan gitmeyeceksin değil mi?”

Ecrin gülümsedi. “İlginize teşekkürler,” dedi alaycı bir sesle. “Ama o aptallığı babam yapmıştı zaten. Tefecinin parasını ödeyeceğiz diye bankaya bu kadar borcumuz oldu!”

“Öyleyse?..”

“Niye merak ediyorsunuz ki?”

“Etmemem mi lazım?”

“Kreşi alıp alamayacağınızı mı merak ediyorsunuz? Onu

bilemem ama en azından elinizdeki senetlerin parasını alırsınız.”

“Ne kadar para verecek sana? Hepsini mi?”

“Bilmiyorum... Rakam konuşmadık hiç. Ama bana severek yardımcı olacağını söyledi.”

“O kadar parayı sana severek mi verecekmiş?”

Genç adamın sesindeki alaycı vurgu üzerine Ecrin zorlukla gülümsedi. “Herkes sizin kadar kötü niyetli değil Ateş Bey. Elbette istediği bir şey var ama en azından sizin gibi sadece bedenime göz dikmiş değil!”

“Kör olmalı...” Bir kaşı hafifçe kalkmıştı. “O da mı kreşi istiyor.”

“Yok canım! Kreş umurunda değil. Hatta kapatmamı istiyor.”

“Yani?..”

“Yani’si şu! Ondan ne kadar para alabileceğimi bilmiyorum. Yani... kreşi yine de size satabilirim. Yani... onunla konuşmadan bir şey diyemem. Yani... ondan ne kadar para alabileceğimi bilemediğim için sizin şansınız hâlâ devam ediyor. Bütün ‘Yani’ler bu kadar. Siz hariç, kimse tüm parayı kolayca sağlayamaz!”

“Büyük para...” diye mırıldandı Ateş. Yine de genç kızın eksik kalan tutarı kimden borç alacağını ciddi olarak merak ediyordu. Hem de o kişi bunu severek mi verecekti? Büyük ihtimalle erkekti. Bu kız aptal mıydı? Kim bunu karşılıksız yapardı ki? “Söyle hadi. Kimden alacaksın?”

“Siz tanımazsınız.”

“Erkek mi?”

Ecrin onun merakı karşısında güldü. “Erkek...”

“Bu durumda, bu gece yalnız uyuyacağım desene?”

Ecrin başını salladı. “Üzgünüm. Bu gece de, yarın gece de... Zaten parayı bulamasam bile sizinle yatmam!”

Adam dudak kıvrırdı. “Ah! Tabii önce evlenmezsek?... Öyle değil mi?”

Genç kız yine kıkırdarak güldü. “Evet... Evlenmezsek! Benimle evlenmek istemez miydiniz gerçekten? Sizin için keyifli olurdu bence. Siz hep suratsız ve mutsuzsunuz. Ben de fazla neşeliyimdir. Sizi dengelerim.”

“Eksik olsun...”

“Gece eve geldiğinizde sizi karşılayacak birisi fena olmazdı ama?”

“Beni karşılayan bir kadın var zaten. Yardımcım!”

“Ah! Berna Hanım!.. Nasıl unuttum? Ama Berna Hanım soğuk gecelerde sizi sıcak tutabiliyor mu?”

“Salep hazırlıyor!” dedi genç adam soğuk bir alayla.

“Hastalandığınızda size gözü gibi bakıyor mu?”

“Üç büyük şehirde hastanem var benim...”

Ecrin içten bir kahkaha attı. “Biliyor musunuz? Bence çok tatlı bir adamsınız. Neden sizin için kötü şeyler diyorlar ki? İş hayatında gerçekten de dedikleri kadar acımasız mısınız?”

“Para kazanmak zor...”

“Ama benimle iki üç gece geçirmek için iki yüz bin lirayı gözden çıkarmanız o kadar pinti olmadığınızı gösteriyor?”

Ateş bir an sessizce durdu. Gözleri dalgınlaşmıştı o kısa sürede. “Kabul etmeliyim ki... sen değerli bir parçasın!” diye mırıldandı önce. “Bunu sana bakan her erkek görebilir. Bir kadınla... böyle sohbet ettiğimi pek hatırlamıyorum.”

“Ya ne yapardınız? Çoğu zaman seks mi?”

“Genellikle!” Sonra kendisini toparlamış gibi gözlerini kıstı. “Tabii şu evlilik ile ilgili olan düşüncelerin senin puanını biraz etkiliyor. Benden iki üç gün sonra kurtulduğunda tüm dertlerin bitmiş olacakken, neden bir ömür boyu bir erkeğe bağlanmaya çabalıyorsun?”

“Evlilik her genç kızın hayalidir! Hele sizin gibi bir erkekle...”

“Zengin olduğum için mi?”

“Ne ilgisi var?” dedi Ecrin. “Para da tabii her zaman etkindir. Maddi olarak rahatlamak hoşuma gider ama bu akşam da dediğim gibi ben paraya o kadar önem vermem...” Onun sıkkin suratı üzerine neşeyle güldü. “Neden surat asıyorsunuz? Evlenmek istiyorum diye mi? Neyse! Rahatlayın! Şaka yapmıştım! Benim de sizinle evlenmek gibi bir niyetim hiç yok. Siz bana göre birisi değilsiniz. Sadece sizi kızdırmak içindi. Her şeyiniz size kalsın.”

“Gerçekten rahatladım işte!” diye hiç de keyifli olmayan bir tonla konuştu genç adam. Bir saniye durdu. Sonra başını ona çevirdi. “Neden sana göre birisi değilmişim? Kendine daha iyilerini mi layık görüyorsun?”

Genç kız omuz silkti. “Öyle işte! Ayrı dünyaların insanıyız diye beylik bir laf edeyim öncelikle... Bunu ciddi olarak söylüyorum. Siz benim kocam olacak tipte bir adam değilsiniz.”

Adamın bir kaşı kalktı. “Öyle mi? Neden?”

“Kendinize bir baksanıza?”

Genç adam homurdandı. “Yine yaşımı mı söylüyorsun?”

“Hayır ya! Yaşınızda bir şey yok. Benim için çok önemli değil. O konuda takılıyordum zaten. Annemle babam arasında da on iki yaş vardı ve hatırladığım kadarıyla çok mutluydular.”

“Sorun ne öyleyse?”

“Garipsiniz! Sanki gerçekten evlenecekmiş gibi sormuyor musunuz bir de?!”

“Evlenecek falan değiliz elbette! Sen nasıl merakından bazı şeyleri soruyorsan... ben de sadece merakımdan soruyorum.”

Ecrin hafifçe doğruldu. Dürüst olmaya karar verdi. Bu adam, iyi veya kötü, kendisine dürüst olmuştu.

“Peki... Söyleyeyim o halde. Gerçi gecenin başında

söylemiştim. Siz fazla yakışıklı ve dikkat çekicisiniz. İşin gerçeği, evlensek bile sizi elimde tutamayacağımın farkındayım. İsteksiz bir kocanın gözünün dışarıda olacağını biliyorum. Kadınlar da sizi rahat bırakmayacaktır. Zengin olmanız da benim için bir dezavantaj elbette... Ama asıl sorun... gerçekten de fazla yakışıklı olmanız...”

“Ve kötü!..” dedi Ateş onun sözlerinden hiç etkilenmeden. Belli ki pek çok kadından bu sözleri ya duymuş ya da öyle olduğu hissettirilmişti.

Ecrin burun kıvrıdı. “Şu bana yaptığınız saçma teklif olmasa, ben henüz bir kötülüğünüzü görmedim. Hem o çirkin teklif harici, bana bir çıkış yolu bile önerdiniz. Kimse elindeki senetlerdeki tutarı alabilmek için, birkaç ay beklemeyi teklif etmezdi. Sanırım sizden beklenmeyen bir şey bu! Yani... kötü değilsiniz. Sadece... Sadece... Bir kadın için...” Bir an için sustu. “Biliyorsunuz işte. Kadınların sizi beğenmemesi mümkün değil. Ama... fazla ciddisiniz. Neden mutsuz gözüktüyorsunuz? Her şeyiniz var?”

“Hayatta gülünecek şeylerle pek karşılaşmadım!” diye mırıldandı Ateş.

“Keşke gerçekten de vaktiyle evlenseydiniz. Birkaç çocuğunuz olsaydı. Onları kucağınıza aldığınızda dünyanın en mutlu adamı olduğunuzu anlardınız!”

Ateş’in yüzü neredeyse komik bir iğrenme hissiyle dolmuştu. “Çocuk mu? Allah korusun! Çok sevdiğimi söyleyemem. Her gün ağlayan, mızıldanan, bir şey isteyen çocuklar... Düşüncesi bile bunaltıcı. Eğer bir gün çocuğum olursa günde bir iki kez görmek yeter bana sanırım. Bakıcılar tutarım. Onlar ilgilenin! Ben ilgilenemem.”

Ecrin iç çekti. “İşte şimdi gerçekten kötü gözüktüyorsunuz! Minnacık yavrucakların ne suçu olabilir ki? Onlar babalarının ilgisini isterler elbette!”

“Niyeymiş? Ben on beş yaşıma kadar babamın benimle ilgilendiğini hatırlamıyorum. Kucağına hiç almazdı. Sadece bir kere, önümü kesen iki çocuğu dövdüm diye başımı okşamıştı.

Sanırım o da hocalara verdiği ders parası boşa gitmediği içindi. Babam iş hayatında biraz yumuşak kalpliydi ama özel hayatında tam bir canavardı.”

Ecrin üzüntü ve merak duygusuyla dolmuştu.

“Neden?” diye sordu yavaşça. “Annenizle olan evlilikleri severek değil miydi?”

“Severek mi?” diye alayla tekrar etti Ateş. “O da neymiş? Sana söyledim. Sevgi, aşk, bunlar saçma sapan şeyler. İvrir zıvırla aklını doldurma. Annem ile babam görücü usulü ile evlenmişler. İki aile arasında karar verilmiş bir olay. Onların yemek masasında bir arada olduklarını bile pek hatırlamıyorum. Bu gece seninle konuştuğumuz kadar kelimeyi bile bir yıl içinde konuşmamışlardır.”

“Çok üzücü... Ama çok merak ediyorum? Eğer evlenip çocukluk çocuk sahibi olmazsanız... bu kadar değer verdiğiniz paranız kime kalacak?”

“Alay etme...” Adam yeniden gökyüzüne döndü. Şu yanındaki şımarık ve hayat dolu kıza bakarken, onu sarsmak ile öpmek arasında bocalayıp duruyordu.

“Yemin ederim alay etmiyorum Ateş Bey. Çocuklar harikadır. Ben buradaki her çocuğa inanılmaz sevgi duyuyorum. İnşallah bir gün benim de çocuklarım olur. Onları kucağa alıp, öpüp koklamak harika bir şeydir. Kokularına doyamazsınız!”

Ateş umursamaz bir bakışla ona göz attı. “Eksik olsun! Kusmuk ve çiğ kokusu... Beni ilgilendirmiyor. Şu evlilik ve bebek olayını unuttum artık. Çok can sıkıcı bir şey...” Konuyu hızla değiştirdi. “Şu gizli kahramanı söylemeyecek misin hâlâ? Sana para verebilecek adamı?”

“O gizli kahraman sizi niye bu kadar ilgilendiriyor ki? Neticede paranızı alacaksınız? Belki kreşi de...”

“Merak diyelim. Madem böyle bir adam vardı, neden daha önceden yardım etmedi?”

“Aslında yardım teklif etti... Ama onun da sizin gibi benden

talep ettiği bir şey vardı.”

Ateş’in bir kaşı hafifçe havalandı. Nedense canı sıkılmıştı.

“Öyle mi? Ne talep etti?”

“Bu da bana kalsın. Bir çay daha alır mısınız?”

Genç adam onun kararlı, sevimli yüzünü süzdü bir an. Genç kızın kendisine başka bir şey söylemeyeceği belliydi. Başını salladı iki yana. “Hayır! Teşekkürler! İstemem.” Canının neden sıkıldığını anlamıyordu. Gözleri ile dosyayı işaret etti. “Bu durumda anlaşma ne olacak? Sözleşmeyi imzalayacak mısın imzalamayacak mısın?”

“O kişiyle para konusunda anlaşsam bile... sanırım bunu imzalamaktan başka çarem yok gibi gözüküyor. Yine de Pazartesi’ye kadar beklemek istiyorum. Sizin teklifiniz çok düşük. Allahtan ümit kesilmez değil mi? Eğer bir başka alıcı ve daha iyi bir teklif bulamazsam...” Bir an duraladı. “...Ve tabii siz de hâlâ satın almak istiyorsanız, size satabilirim.”

Genç adam çok mesafeli bir şekilde uyardı onu. “Ya fiyatı o zaman daha da aşağıya çekerseniz? Yarın çok geç olabilir sizin için...”

“Bu konuda... bir şey yapamam.” Genç kız bunu da düşünmüştü elbette. Fakat öylesine kapana sıkışmıştı ki, hangi çıkmaz sokağa yöneleceğini bilemiyordu. Sonuçta hepsi de çıkmaz sokaktı. “Umarım yapmazsınız...”

“İşime gelmeyen bir şey için beklememi mi istiyorsun?”

“Beklemez misiniz?”

Ateş konuşmadan durdu bir süre. Cevap vermemeyi tercih etmişti. Başka zaman olsa vereceği cevap çok açıktı. Ama şimdi ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Parmakları masanın üzerinde hafifçe tıngırıyordu. Sonra kolundaki saate baktı.

“Gitsem iyi olur. Sabah erkenden bir toplantım var...” diye mırıldandı.

Ecrin buna şaşırmıştı işte. “Pazar günü de mi çalışıyorsunuz?”

Genç adam alaycı bir tavırla başını eğdi. Gözleri ışıldamıştı yine. “Evet, Pazar günü de... Senin kollarımda iki günde kolayca kazanacağın parayı kazanmak için ben çok daha fazla çalışıyorum. İş hayatı artık eskisi gibi rahat değil...”

“Peki ben... teklifinizi kabul etseydim... ne olacaktı?” Bunu gerçekten merak etmişti. “Bu gece çabucak sevişip gidecek miydiniz?”

Ateş elinde olmadan güldü. Başını inanmazca iki yana sallıyordu. Bu kıza inanmakta zorlanıyordu. Gerçekten de bazen fazla masum gözüküyordu. Yana kaykılıp hafifçe ona doğru yaklaştı. Biraz da tehdit eder gibi bir hali vardı. “Emin ol bal gözlüm... sabaha kadar seni rahat bırakmazdım!” dedi açıkça. Ecrin o kadar kızarmıştı ki, ortamın loşluğuna rağmen gözükmemesi mümkün değildi. Ateş de bunu gördü elbette. Alaycı gözleri ışıldadı.

“Siz... böyle yapınca... teklifinizi gerçekten nasıl kabul edebilirim?” diye fısıldadı Ecrin. Adamın etkileyici parfümünü bu gece kim bilir kaçınıcı kere algılamıştı. Sesi boğuk çıkmıştı. Her nasılsa heyecanlanmıştı birden! Sabaha kadar mı? Bir insan bir gecede kaç kere seks yapabiliirdi ki? Hem kendisi bakireydi! Canı acımaz mıydı? “Beni açıkça korkutuyorsunuz!”

“Seks korkulacak bir şey değildir!”

“Bilemem!” Genç kız yerinden kalktı. Heyecanını ve korkusunu gizlemeye çalışıyordu. “Hiç yapmadığım bir şey olduğu için nasıl olacağını tahmin bile edemem. Ama tavrınız yüzünden hiç de olumlu düşüncelerim oluşmadı. Şimdi... Gidecekseniz eğer, bir taksi çağırayım mı ben size?..”

Ateş de ayağa kalktı. Bir kenarda duran ceketine uzandı. Anlaşma dosyasını masanın üzerinde bırakmıştı. “Olur...”

“Ama ön kapiya geçelim. Taksi durağı o tarafta. Taksi de oraya gelir.”

Onu beklemeden hızlı adımlarla ana binaya yürüdü. Binanın diğer tarafında, yola bakan bir kapı daha vardı. Arkasından gelen adamın ayak seslerini duymakta zorlanıyordu. İri

gövdesine rağmen gerçekten de bir kaplan gibi sessizdi. Ama arkasında olduğunu hissediyordu. Tembel adımlarla yürüdüğünün ve kendisini arkadan seyrettiğinin farkındaydı.

“Biliyor musun? Kalçaların da çok güzel!” diye mırıldandı genç adam ciddi bir sesle.

Ecrin bina içindeki koridorda durmuş, duvara çakılı telsiz telefonu eline almıştı. O öyle konuşunca bir an için dönüp adama baktı. “Eminim daha güzellerini görmüşsünüzdür!” dedi alaycı bir sesle. Ateş yaklaşmaya devam edince, elinde olmadan duvara sokuldu. Sırtı duvara değmek üzereydi. O iri gövde, bu dar alanda daha da heybetli olmuştu. Ona dikkat etmemeye çalışarak duvardaki listede yazılı olan taksi durağının numarasını çevirdi. “Alo? İyi akşamlar...” Gözleri Ateş’e kaydı. Bakmamaya çalışıyordu ama bu mümkün değildi. Biraz fazla yaklaşmamış mıydı? “Karacan Kreşine bir taksi lütfen!” dedi onun yakınlığına dikkat etmemeye çalışarak.

Telefonu düşmesine basıp kapattı. Sonra yerine asmak için sırtını ona döndü. Midesinde garip bir burulma olmuştu. Kalbi de hızlanmıştı sanki. Bomboş bir evde bir erkekle, hem de çekici bir erkekle tek başına olan bir kadın ne hissederse onu hissediyordu şimdi. Biraz nahoş, erotik bir histi. Ensesindeki tüyler bile dikelmışti adeta.

Yavaşça geri döndüğünde, neredeyse onunla yüz yüze geldi. Vücutlarının birbirine değmesine ramak kalmıştı. Yutkundüğünü belli etmemek için elinden geleni yaptı. “Taksi... Taksinizi çağırdım,” dedi pürüzlü bir sesle. Ne oluyordu kendisine böyle? Sanki ilk kez bir erkekle bir araya gelmişti?! Sanki ilk kez bir erkek kendisine böyle sokuluyordu?!

“Biliyorum!” dedi Ateş rahat bir tonla. Sesinde belirsiz bir alay hissediliyordu. Ecrin’in bir anda irileşen gözlerini görmüştü.

“Birkaç... dakika sonra... gelir!”

“Demek birkaç dakikamız var!”

Ecrin elinde olmadan boğazını temizledi. Çekinik bir tavırla gözlerini kaçırdı. Koridorun sonunda çıkış kapısı vardı. Taksir gelirse, büyük ihtimalle ışığını görürdü ama henüz çok erkendi. Hiçbir hareket yoktu o tarafta. Bakışları yeniden ona döndü.

“Ne..Ne için birkaç dakikamız var?”

“Ne kaybettiğini görmek için...”

“Ne kaybettiğimi mi?”

“Evet...”

Ecrin’in güzel dudakları aralandı hafifçe. Ne diyeceğini bilemiyordu. Ne beklediğini de... Adamın yakınlığı gerçekten de adı gibi yakıcıydı. O koyu kahverengi gözler, aydınlık koridorun ışığında bile daha koyu olmuştu sanki. Ateş kendisinden artık beklediği bir rahatlıkla uzandı. Ecrin ne olacağını kestiremiyordu ama iri eller belini kavradığında, itiraz etmesi gerektiğinin farkındaydı.

“Ateş Bey...” diye fısıldadı yavaşça. Belini tutan eller o kadar sıcak ve güçlüydü ki... Narin bedeni genç adamın iri bedenine doğru kararlı bir şekilde çekilirken, kendi küçük ellerini kaldırdı. “Ne yapıyorsunuz?” dedi itirazdan başka her şeye benzeyen bir sesle.

“Sana bir şey göstermeme izin ver...”

“Ne..Neyi?”

“Dedim ya! Ne kaybettiğini...”

Ecrin’in elleri titremeye başlamıştı. Adamı engellemek için kaldırdığı avuçları, onun ceketinin üzerinde olmasına rağmen, teninin ısınıp da kolayca hissediyordu.

“Lütfen!” diye fısıldadı. “Bunu yapmayın?” Sesi adeta yalvarır gibiydi.

“Ne yapacağım ki?”

“Sizin hakkınızdaki düşüncemi bozmayın ne olur? Sizi kötü görmeme izin vermeyin! İstemediğim bir şeyi yapmayın!”

Ama çelik gibi parmakların nazikçe çektiği beli, hafifçe

kıvrılmıştı bile. Ecrin tarifsiz hislerin etkisi altındaydı. Neler olduğunu zerrece anlamıyordu. İnce vücudu adama doğru yanaşırken, damarlarındaki kan akışı delice hızlanmıştı. Ve o koku?.. Ah! Bu adam bu sıcakta bile ne güzel kokuyordu böyle! Bütün hormonları ile bu kokuyu hissediyordu.

“Çok güzelsin!” diye fısıldadı genç adam ciddi bir sesle. Ne bir iltifat yapıyordu ne de onu kandırmaya çalışıyordu. Sadece ciddi bir durum tespiti yapıyordu. Gözleri genç kızın yüzündeydi. Kavisli kaşlarını, ürkmüş bal rengi gözlerini, minik ve sivri burnunu süzdü. En son kırmızı dudaklarında takılı kalınca, Ecrin’in kalbi artık yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı. Başını eğdi. Adamın ceketine dokunan avuçlarını yanlara çekti. Kalın kollarını tuttu. Ellerini belinden çekip hemen uzaklaşmalıydı. Sebebini bilmiyordu ama hemen uzaklaşması gerektiğini hissediyordu. Bu adam... tehlikeliydi.

“Bırakın beni... lütfen!” derken sesi hafifçe titremişti.

“Bana bak!” diye emretti Ateş. Sesi kararlıydı. “Ecrin! Gözlerime bak!”

“Beni taciz etmeyin ne olur! Bırakın beni!”

Genç adamın bir eli hareketlendi. Genç kızın sivri çenesine dokundu işaret parmağı. Nazıkçe bir zorlamayla yüzünü kaldırdı. Ecrin buna rağmen ona bakmamak için direniyordu.

“Bu gece bitmeden... yapmak istediğim şeyler vardı!” diye mırıldandı kuru bir sesle.

“Yapamayacağımızı biliyorsunuz!”

“Ama en azından birisini yapmalıyım!” dedi Ateş bu sefer katı bir sesle. “Yoksa bu gece uyuyamayacağım!” Uzun boyu yüzünden hafifçe öne eğilmişti. Yüzü genç kızın yüzüne yaklaşmıştı. Belini sadece bir tek eli tutuyordu ama baskısında zerrece bir azalma olmamıştı. Diğer eli de usulca genç kızın sırtına kaydı. Hafifçe çekti. Ecrin küçük göğüslerinin ona doğru yönelmesine ve adamın vücuduna yapışmasına engel olamadı. Ceketini aralandığı için, iki beden arasında sadece iki ince gömlek kumaşı vardı. Ecrin sadece iç çamaşırı giymişti.

Sabah duş aldıktan sonra sıcak yüzünden sutyen giymediği için, adamın ısınısını kendi göğüslerinde rahatça hissetti.

Gözleri kendisine gittikçe yanaşan dudaklara kayd. Yakından adamın yüz hatları ne kadar da biçimliydi? O sert hatlı dudaklar ne kadar da güzeldi?

Gözlerini yumdu. Ona izin vermemeliydi. Ona engel olamayacağını biliyordu oysa. Çünkü bedeninde hiçbir güç kalmamış gibiydi. Hayatında böyle şeyler hissetmemişti! O bir yabancıydı! Daha kaç saat olmuştu ki onu tanıyalı? Üstelik adam hakkında hiç iyi şeyler duymamıştı. Yani o bir genç kızın begeneceği ideal erkek değildi. Bir genç kızın güvenilebileceği masum sevgili de değildi.

“Bunu yaparsanız... sizden nefret edeceğim!” diye fısıldadı Ecrin kapanmış gözlerle. Gözlerini açıp adamın ateşlerle yıkanan gözlerine bakmaya korkuyordu.

“Eğer yapmazsam... ben de kendimden nefret edeceğim!” dedi genç adam ciddi bir tonla. “Aç gözlerini Ecrin! Aç o güzel gözlerini... bal gözlüm! Seni kimin öptüğünü gör! Ve bu gece yalnız başına yatarken... sen de beni düşün!”

Onun bahsettiği o bal rengi gözler istemsiz bir şekilde aralandı...

Ve o kararlı dudaklar onun cevabını beklemeden tüm susuzluğuyla amacına erişti.

5. BÖLÜM

Ateş neler hissedebileceğini pek tahmin edememişti. Tüm istediği genç kız için hissettiği delice öpme arzusunu birazcık törpülemektir. Saatlerdir ihtiyaçtan öte bir duyguyla kavrulduğunu biliyordu. Bu garipti. Onu daha ilk gördüğü andan itibaren öpme arzusuyla yanmaya başlamıştı. Daha evvel bir kadına karşı hiç böyle hissetmemişti. Üstelik bu küçük şey, daha kadın bile değildi. Ne çekiciliğinin farkındaydı ne de seksiliğinin!

Şimdi ise dudaklarının içinde sanki bir şeker kütlesi vardı. Vücudunun inceliğine rağmen genç kızın dudakları dolgun ve lezzetliydi. Ve titriyor muydu ne? Buna çok dikkat etmeden onu biraz daha kendisine çekti. Alt dudağını zorladı. Kendi dudakları arasına hapsetti kolayca. Sonra o çekici kadını kokusu burnundan içeri süzülürken, şaşkın genç kızın narın bedenini iyice kendisine çekti. O kadar çıtı pıtıydı ki! İri bir adam olarak şimdi kendisine daha da narın geliyordu. Kollarındayken daha da küçük ve sevimli bir şey olmuştu.

Kendi göğsünde, onun ince gömleği altında gizlenmiş olan göğüslerini hissedebiliyordu. O kadar sıkı çekmişti onu kendisine... Aslında bu kadar yoğun bir coşkuyla onu öpmeyi düşünmemişti. Sadece öpecek ve içindeki ihtirası biraz törpüleyecekti. Hatta bu öpüşmeden zevk almayacağını bile ummuştu. Ama o lezzetli dudakların tadını algıladığı ilk andan itibaren, düşündüğü şeyler gerçekliğini yitirmişti.

Bir eli usulca aşağıya kaydı. Diğer eli onu sıkıca belinden çekerken, usulca genç kızın kalçalarını tuttu. Daracık pantolonu üzerinden yuvarlaklıklarını hissetti. Hafifçe kaldırıp kendi kasıklarına doğru bastırdı onu. Ecrin önce tereddütlü gibiydi. Ama genç adam biraz zorlama ile genç kızın dudaklarını

aralayıp dilini onun diline dokundurduğunda, direnmeyi bırakmıştı. Kendi tecrübesinin kızı etkilediğini anlamıştı. Bilerek yapmasa bile bundan memnun oldu. Benzersiz tadını kendi dilinde hissedip, yudum yudum her şeyini aldı ondan. Genç kızın elleri başlangıçta onu kollarından itelerken, daha sonra hareketsiz kalmıştı. Sonra... Sonra da kıpırdanmış ve hafifçe yukarıya tırmanarak kollarını sıkıca tutmuştu. Sanki üşmemek için tutunur gibiydi.

Dudaklarını geri çekti aniden...

Ecrin, gözleri yumulmuş bir halde öylece duruyordu. Biraz sersemlemiş gibiydi. Dudakları hâlâ aralıktı. Öpüşmenin etkisi ile nemlenmiş ve hafifçe kızarmıştı. Genç adamın uzamaya başlamış sakalları ve bıyıkları da hafifçe tenini tahriş etmişti.

Onu yavaşça duvara ittirdi. Genç kız bunu fark etmemiş gibi kabullendi. Sırtı duvara yapışırken, iri bir gövdenin baskısıyla ezileceğini anlamamış gibiydi. O daracık alanda fazlasına ihtiyaç yoktu zaten. Gövdeleri birbirine sıkıca yapıştı. Ateş'in dudakları onun çaresiz dudaklarına doğru yeniden eğilirken, bir eli usul usul yukarıya tırmandı. Onu yeniden öpmek çok güzeldi. Genç adam o güzel dudakları yeniden kendi kontrolüne alırken, bu kadar taze bir bedene uzun süredir dokunmadığını düşünüyordu.

Tercihleri hep olgun ve bazı şeyleri kabullenmiş kadınlar olurdu. Kaç yıldır yaşı yirmi beşten küçük kadınları görmezden gelmişti. Bilinçli yapıyordu bunu. Bakirelerin ve genç kızların başa dert olduğunu herkes bilirdi. Kendisi de tabii. Bir iki kere ciddi tehlike de atlatmıştı. Yeterince olgun kadınlar daha iyiydi. Ne istediklerini bilirler, alacaklarını alırlar ve sonra da bir başka erkeğe doğru kanatlarını açarlardı. Böylesi herkes için daha güvenliydi.

Ama bu kız?.. Bu körpe beden?.. Avucunun altında onun bir göğsü çıplak olarak duruyordu şimdi. Garip ki Ecrin hiç itiraz etmiyordu. Gömleğinin düğmelerinden içeriye elini soktuğunda, sadece ince bir atlele karşılaşmıştı. Sutyen giymediğini az önce fark etmişti zaten. İç çamaşırını hoyratça sıyrıp bir göğsünü

avuçladığında, sandığı kadar küçük olmadıklarını fark etti. Sutyen olmadığı için daha gösterişsiz duruyordu belli ki... Ama o kadar sert ve sıcaktı ki... Avucunu kaydırırken, göğüs ucunun sertliğini hissetti. Onun heyecanlanmış olmasını doğal karşıladı. Usulca gezdirerek bu diriliğin tüm güzelliğini erkeksi bir zevkle avucunun içinde hissetti. Bu, çok şahaneydi. Her erkek gibi, kollarındaki kadının kendisine ait olduğunu düşündü. Dudaklarındaki her lezzeti içine çekerken, uzun uzun okşadı göğsünü. Neredeyse canını acıtacak kadar sıkıca sarmıştı avucuyla. Başparmağı göğüs ucunun çevresinde gezinirken, daha da fazlasını istemeye hazırды.

Ecrin'in kolları hâlâ güçsüzce kendi kollarını tutuyordu. Dudakları bir süredir kıpırdamaya başlamıştı zaten. Genç adam kadar güçlü olmasa da, tecrübesizce karşılık veriyordu bu öpüşe. Ateş kendisini biraz daha ona bastırdı. Artık ağrımaya başlayan kasıklarını genç kızınkine bastırmaya çalıştı. Ama bu zordu. Ecrin kendisine göre çok ufak tefekti. Onu kalçalarından çekıştırerek hafifçe kaldırdı.

Alt tarafları birbirine olabildiğince baskı yapmaya başladığında, Ecrin önce ürkekçe gerildi. Gözleri mahmurca aralandı. Genç adam dudaklarını geriye çekip onun o güzel gözlerine baktı. Baskısını azaltmamıştı. Ecrin de pantolonuna rağmen rahatça hissettiği bu güce karşı gelmiyordu. Teslim olmuş gibiydi.

Bir korna sesi ikisine de neler olduğunu hatırlattı. Taksi gelmiş olmalıydı. Ateş gözlerini genç kızın gözlerinden bir an bile ayırmamıştı. "İzin ver bu gece burada kalayım!" diye fısıldadı genç adam.

Ecrin'in gözleri çaresizce kapandı önce. Sadece bir iki saniye sonra yeniden açıldı. "Gitmelisiniz..."

"Ecrin?"

"Lütfen..." Elini uzatıp göğüslerini tutan iri eli yakaladı. Yumuşakça çekti onu. Farkında olmadan dudaklarını dilinin ucuyla yaladı. Hâlâ birbirine yapışmış olan kasıklarındaki baskı, onu zor durumda bırakıyor gibiydi. Elleri bu sefer adamın geniş

göğsüne gitti. Kendisi de kalçalarını adama bastırıldığını yeni fark etmişti. Onu nazikçe itelerken, kendi titreyen gövdesini biraz geriye çekti. Sonunda ikisi için de zevkli bir eziyet olan temaslari tamamen kesilmişti. “Lütfen gidin!”

Genç adam ondan ayrılmayı hiç istemiyordu o anda. Ve bu kadar heyecanlandıktan sonra, ayrılmak gerçekten de bir erkek için ciddi bir işkenceydi. Eğilip o güzel dudakları bir daha öptü. Önce kısaydı. Sonra birkaç saniyeden daha uzun... Ecrin itiraz etmemiştir.

Ama taksici sabırsızdı. Bir iki korna sesi daha duyuldu.

“Lütfen gidin artık!” diye fısıldadı Ecrin. “Bu..Bu yaptığınız hiç doğru değil! Bana yaptırdıklarınız için size kızmadan... hemen gidin buradan!”

Usulca onun kollarından sıyrıldı. Kapının olduğu tarafa doğru yürürken, iç çamaşırını ve gömleğini düzeltiyordu. Ateş onun arkasından baktı bir an. Bu inatçı kızı ikna edebilirdi belki. Biraz daha zamanı olsa onu ikna etmek için uğraşabilirdi. Fakat içindeki bir ses, onun hemen teslim olmayacağını söylüyordu. Masumluğunu korumak için elinden geldiği kadar direnecekti. Tabi evlenmezlerse...

Öfkeyle dişlerini sıktı. Uzun zamandır kimseye olmadığı kadar çok şey hissettiği bu çekici kızın, evlenme meraklısı olmasına öfkelenmişti. Diğer yandan, eğer öyle olmasaydı belki de masumluğunu bir başa erkeğe kolayca verebilirdi. Önceden bir erkek arkadaşı olduğunu biliyordu. Büyük ihtimalle de o gence âşıktı. Ona bile masumluğunu vermediğine göre, bir şeyler ters gitmiş olmalıydı. Belki de sevdiği adam, onunla evlenmek istememiştir?

İç çekti farkında olmadan. En azından bu durumun iyi bir yanı vardı. Açıklayamıyordu ama onun hâlâ masum olması hoşuna gidiyordu. O şahane bir bakireydi. Elde edilmesi kolay olmayan bir güzeldi.

Ve onu elde etmeye olan kararlılığı daha da artmıştı.

Yarın neler yapacağını şimdiden düşünmeye başlasa iyi

olurdu...

Kapının önünde bekleyen genç kıza doğru yürüdü. Ecrin biraz utanmıştı belli ki. Ürkek bakışları kendi gözlerinden hemen başka bir yöne kaymıştı. “İyi geceler...” diye mırıldandı genç kız. Sesi de hâlâ biraz cızırtılıydı.

“Yarın seni ararım...” dedi genç adam her zamanki sert ses tonuyla. Oysaki sakinleşmek için hâlâ büyük bir çaba harcıyordu.

“Aramayın lütfen!”

“Ecrin! Artık pek çok şey için geriye dönüş imkânsız! Bunun farkında değilsin?”

“Değilim!” diye neredeyse inledi genç kız. “Lütfen! Hiçbir şey değişmedi. Sizin yarın işiniz var. Benim de öyle. Beni Pazartesi ararsanız eğer...”

“Yarın seni arayacağım!” diye kestirip attı Ateş. Ona doğru biraz daha sokuldu. Dik dik gözlerinin içine baktı. “Ve bu gece yatağında yatarken beni düşün bal gözlüm! Seni nasıl öptüğümü... Bana nasıl cevap verdiğini... Aramızdaki çekimin ikimiz için de geçerli olduğunu...”

“Ve sizin evlenmek istemediğinizi... Bunların hepsini düşüneneğimden emin olabilirsiniz.” Ecrin’in sesi normale dönmeye başlamıştı. Güzel gözleri biraz üzgündü. “İyi geceler Ateş Bey! Benim uyuyamayacağım kesin! Göğüslerime dokunmanıza izin verdiğim için kendi kendime kızacağım büyük ihtimalle! Ve sizi öptüğüm için de... Umarım siz de uyuyamazsınız! Yaptığınız çok kötüydü.”

Genç adam umursamazca ona bakıyordu. “Pişman olduğumu söylemek isterdim!” dedi dürüstçe. Gözleri yeniden dudaklarına kayınca, onu hâlâ öpmek istediğini fark etmişti. “Ama maalesef değilim! Eğer ikimiz de uyuyamazsak, buna bir son vermek senin elinde olacaktır! Bunu unutma!”

Ecrin cevap vermedi. Öylece duruyordu. Onun ateş dolu bakışlarını hissetmek, yeniden heyecanlanmasına sebep olmuştu ve bunu anlamakta zorlanıyordu. Bu adamı neden bu kadar

çekici bulduğunu anlayamıyordu. Yakışıklı olduğunu kabul ediyordu ama ilk kez yakışıklı bir erkek tanımamıştı ki!

Ateş açık kapıdan çıktı. Uzun adımlarla taksiye doğru yöneldi. Taksici ilgisizce kendisine bakmış, sonra yeniden önüne dönmüştü. Genç adam taksinin kapısını açıp arka koltuğa geçti. Kapıyı kapattıktan sonra gözleri kreşin kapısına yöneldi. Ecrin kıpırdamadan duruyordu. Taksi hareket eder etmez ise geriye doğru bir adım atıp kapıyı yavaşça kapatmıştı.

Bir genç kızın bu kadar büyük bir evde tek başına kalması hiç doğru değildi. Ateş onu orada bırakmaktan garip bir huzursuzluk duymuştu. Ve araba hareket etmeden önce kendisine bakan gözleri öylesine mahzundu ki!

Başını salladı iki yana!

İhtiyarlıyordu gerçekten! Yumuşuyor muydu artık? Taş kalpli patron, Ateş Sancaktar'ın genç bir kız için endişelenmesi, kendisine bile garip gelmişti. Başını geriye atıp taksinin koltuğuna yasladı. Taksicinin nereye gideceklerini sorduğunu çok sonra fark etti. Beş yıldızlı otelinin ismini söylerken, aklında hâlâ onun güzel dudakları vardı. Uzun süredir bu kadar lezzetli bir öpücük deneyimi yaşamamıştı.

Oteline varmaları uzun sürmemişti. Odasına çıkar çıkmaz hemen telefonunu eline aldı. Vaktin gece yarısına gelmesini önemsememişti. Yarın Pazar olduğuna göre büyük ihtimalle aradığı kişi henüz uyumamış olmalıydı.

“Alo? Adnan...” diye karşısındakine doğrudan konuştu.

“Buyurun Ateş Bey?..”

Genç adamın tahmininin aksine avukatın sesi uykulu geliyordu biraz. Demek ki uyumuş veya uyumak üzereydi. Bunu çok önemsemedi.

“Ecrin Hanım ile anlaşılmadık,” dedi ona. Aklında hâlâ genç kızın olması şaşılacak şeydi. “Verdiğimiz rakamı az buldu...” diye homurdandı.

“Eee... Şey!.. Önemli değil. Bize satmaktan başka şansı yok

efendim. Size daha evvel de dediğim gibi, bizim teklifimizi kabul etmek zorunda. Başka bir alıcı yok çünkü. Her yönden kapana sıkışmış durumda!”

“Demek ki tam sıkışmamış?!” dedi genç adam soğuk bir sesle. “Anlaşma dosyasına yazdığın rakamın gerçekliği ne? Düşük mü?”

“Aman efendim! Düşük tabii! Gerçekten kârlı bir rakama o kreşi alabileceğiz. Tam zamanında fiyatımızı aşağıya çektik! Neredeyse üçte bir fiyatı düştü.”

Onun böbürlenerek söylediği sözler, Ateş’i pek memnun etmemişti. Ama iş hayatı gereği bu tip şeylere alışkındı. Üstelik de yarın araba parçaları üreten bir fabrikayı benzer bir şekilde ucuza alacaktı.

“İyi tamam...” dedi memnuniyetsizliğini belli etmeden. “Şimdi sana bir görev vereceğim. Yarın Ecrin Hanım birisiyle görüşecekmiş. Kreşi bize satsa bile bir miktar parası eksik kalıyor. Eksik kalan tutarı bulabileceği birisi varmış. Bu adamın kim olduğunu öğrenmeni istiyorum. Ben sabah üstü yemekli toplantıda olacağım. Ancak öğlene çıkarım. Öğleden sonraki toplantıya kadar o adamın kimliğini mutlaka öğren. Gerekirse Ecrin Hanımı takip ettir.”

“Ben ederim efendim...”

Ateş bir an duraladı. Sonra her zamanki sert, mesafeli sesiyle onu uyardı. “Adnan... O kızdı hoşlandığının farkındayım. Ama ondan uzak dursan iyi olur...”

“Anlamadım efendim?”

“Ondan uzak durmanı istedim. Sebebini sorma. Sadece görevini yap. Beni anladın mı?” Genç adamın sesinde sadece rakiplerinin anlayabileceği gizli bir tehdit vardı.

Karşı taraftan kısa bir süre ses gelmeyince, ne demek istediğinin anlaşıldığı belli oldu. Üzerine de “Evet Ateş Bey!” diye biraz mesafeli, kuru bir ses geldi.

“Güzel. Adamın kimliğini öğrendiğinde ne zaman olsa beni

ara...”

Telefonu kapattı. Otelin camına gidip bir süre Bursa’nın ışıklı manzarasını seyretti. Gözleri tahmini olarak genç kızın kaldığı Nilüfer semtine yöneldi. O şu anda ne yapıyordu acaba? Yatıp uyumuş muydu? Uyanık mıydı? Uyanıksa eğer o da öpüşmelerinin verdiği lezzeti hâlâ dudaklarında hissediyor muydu?

“Aptal küçük bakire!” diye homurdandı. Sonra elini yüzünü yıkayıp dişlerini fırçalamak üzere lüks banyoya yöneldi. *‘Eninde sonunda pes edeceksin! Sen daha benim kim olduğumu bilmiyorsun!’* Bu sözler dudaklarından dökülme de aklından büyük bir kararlılıkla geçmişti.

O sıralarda Ecrin de dişlerini fırçalamış, yatağına uzanmak üzereydi. Çocukluğundan beri kullandığı kendi odasıydı. Üzerine şort pijamasını ve serin tutan askılı penyesini giymişti. Lambayı kapattı. İnce yatak örtüsünü kaldırıp usulca içine girdi. Kocaman evde kalmak onu korkutmuyordu. Korkularından sıyrılmış çok olmuştu. Üstelik bu kadar maddi borcun altında ezilirken, uyuyamadığı çok geceleri olmuştu. Sıkıntıdan kıvrandığı, midesine çaresizlik krampları girdiği geceler gerçekten de dayanılmazdı. Yalnızlıktan korkmaya asla vakti olmamıştı. Şimdi de aynı durumdaydı aslında. Daha hiçbir şeyi halledememişti. Borçları olduğu gibi duruyordu. Ateş denen o çılgın adamla anlaşılamamıştı. Kahretsin! Anlaşılamadığı gibi... onunla öpüşmüştü de!

İnkâr etmesinin hiçbir anlamı yoktu. Pis adam! Tecrübesiyle, genç kızı hiç de zorlamamıştı. Evet, belki hafif bir zorlama vardı ama kendi itirazı da çok canlı değildi doğrusu! Onunla öpüşmüş, adama bilinçsizce sokulmuştu. Göğüslerini bile elletmişti! Göğüslerini!.. Komikti. Onların işlevlerini bile yeni öğrenmişti.

Yattığı yerden ellerini göğüslerine götürdü. İki eli ile birden tuttu. Acaba bir erkek bunları tutarken neler hissedirdi? Ya da o neler hissetmişti? Şu anda genç kıza pek bir şey ifade etmemişti. Eskiden beri onların küçük olduklarını düşünüyordu.

Zaten adamın iri avucunda kaybolmuştu. Nasıl da ihtirasla sıkışmış, uçlarını okşamıştı?.. Şu anda kendi dokunuşlarında hiçbir can yoktu. Ama adam dokunduğunda, gerçekten güzel şeyler hissetmişti.

Ve kasıklarındaki güçlü baskı?..

Vücudu ürperince gözlerini yumup hissettiklerini unutmaya çalıştı. Unutmalıydı ama nasıl? Yatağında dönüp durmaya başlaması fazla uzun sürmemişti. Sıkıntıyla homurdandı. “Allah sizi bildiği gibi etsin Ateş Bey! Uykumu da çaldınız! Siz de uyuyamazsınız inşallah!”

Gerçekten de uykuya dalması, bir nevi yorgunluktan bayılma tarzında olmuştu. Yatalı belki iki saat olmuştu.

Sabah uyandığında ise, saat ona geliyordu. Neyse, geç yatmanın iyi yanı geç kalkmaktı. Bugün Pazar olduğuna göre erken kalkmasını gerektirecek bir şey yoktu. Gözleri tavandayken, bir süre neler yapacağını düşündü. Ama her on saniyede bir aklına Ateş’in gelmesi ilginçti.

Kalkıp duş almayı düşünmüştü... Ateş de kalkmış mıydı acaba?

Camı kahvaltı etmek istemiyordu. Belki Gülten ablasının evine giderdi kahvaltıya. Genelde Pazar günleri ona giderdi. Herhalde Ateş kahvaltısını ya otelde ya da iş toplantısında yapardı?..

Öğleden sonra gidip şu parayı denkleştirmeye çalışsa iyi olurdu. Bir karar vermişti dün gece... Verdiği kararın doğruluğunu sorgulayamayacak kadar köşeye sıkışmıştı. Zor durumdaydı. Ah, neden sanki Ateş başlangıçtaki teklifin düşmesine izin vermişti? Dünya kadar parası vardı! Neden kendisiyle oynamıştı?

Her seferinde Ateş’i düşünmesi canını sıkınca, yataktan fırladı. Koşup camını iyice açtı. Kuş sesleri doldurmuştu hemen içeriyi. Derince bir nefes alıp temiz havayı iyice içine çekti. Onu düşünmeyecekti! Düşünmeyecekti! İyi bir duş aldıktan sonra dolabından en güzel kıyafetini seçti. Tek parça, dizinin

bayağı üstünde eteği olan, kolsuz bir elbiseydi. Bordo rengi, kendi beyaz tenine çok yakışmıştı. Cildi beyazdı. Denize henüz gidememişti maalesef. Elbisenin yaka kısmı ve etek kısmı da çok şık beyaz danteller ile süslenmişti. Kıyafeti hem spordu hem de göz alıcı... Bunu en son giydiğinde erkek arkadaşının nasıl kışkırdığını hatırladı. Sebebinin anlamasa da çevredeki her erkeğin Ecrin'e baktığını homurdanarak söyleyip durmuştu.

Kahvaltı için karar vermesi Ecrin'e kalmadı. Gülten Hanım onu telefon açıp kahvaltıya çağırıyordu bile. Mecburen iki sokak ileride oturan kadının yanına gitti. Yanında da sıcak çörekler götürdü. Köşedeki küçük fırını bu yüzden çok seviyordu. Lazım oldu mu yiyecek her şeyi bulmak mümkündü bu küçük yerde.

Kahvaltı sırasında pek konuşma olmadı. Gülten Hanım keyifle çörekleri midesine indirmişti. Ecrin ise kendisini iştahsız hissediyordu. Üstelik gözleri sanki dalgın dalgın bakıyordu. Sonunda tombul kadın dayanamadı.

“Bana bak! Sormayayım, sormayayım dedim ama dayanamayacağım yine! Bu Ateş Efendi sana bir şey mi dedi? Neden böyle dalgın bakıyorsun? Canın çok sıkkın gibi?”

Ecrin iç çekti. “Daha ne olsun? Dün kreşi satacağıma dair bir umidim vardı. Fiyatı düşürecekleri aklıma bile gelmemişti!”

“Bu zamanda artık kimseye güven kalmadı! Zaten Ateş Sancaktar hakkında duyduklarımızdan bunu tahmin etmeliydik. Adam iş hayatında çok acımasızmış. Sen söylemiştin bunu!..”

“Evet!” dedi Ecrin isteksizce. “İş hayatında öyle olduğunu her yerde yazıyor. Kreşin fiyatını çok düşürmüşler ama bence bunu yapan o Adnan denen sırık avukat!”

“Ama öbür sırık da onun patronu?! O demese yapmazdı!”

“Adamın rakamdan haberi bile yoktu!”

“İyice aşağıya indirmesini o söylemiştir...”

“Üzerine otuz bin ekledi.”

Gülten Hanım bir an durup dikkatli gözlerle onu süzdü. Sonra iyice kısılmış gözlerle ve merakla sordu. “Bana bak! Sen

bu adamı koruyor musun yoksa? Adam seni batırmaya çalışıyor!”

“Yok canım!” dedi Ecrin hemen. “Ne koruması?” Narin omuzlarını silkeli. “Ama ne yapabilirim? Gerçek bu. Bence dedikleri kadar kötü birisi değil!”

“Hadi ya?”

“İnan ki...”

“Ben adamın bakışlarını gördüm kızım! Adamın bakışları da adı gibi! Benim ona olan kötü bakışlarımdan zerren kadar çekinmedi. Ben insanın öyle gözünün içine bakabilen adamlardan korkarım.”

“Dürüst olduğu için!”

Kadın derin bir iç çekti. “Of! Ne oluyor Ecrin? Sen bu adamdan hoşlandın mı yoksa?”

Genç kız yutkunurken gözleri irileşti. “Ne alakası var ya? Toplasan onunla...” Sustu.

Gülten Hanım aynı merakla bir kaşını kaldırdı. “Evet? Onunla kaç saat beraberiniz? Adam senin yanından kaçta ayrıldı?”

“Gece yarısı...” dedi Ecrin isteksizce.

“Demek gece yarısı? Senin kadar güzel bir kızın, onun kadar yakışıklı bir şeytanla o saate kadar ne yaptığınızı sormaya korkuyorum. Bu adamın ne kadar yakışıklı olduğunun ben de farkındayım. Hormonlarım henüz çalışıyor çok şükür.”

“Konuştuk sadece...” diye mırıldandı Ecrin.

“Yok artık! İlginçmiş! Demek konuşması keyifli bir adam?”

“Gülten abla ya! Beni böyle sorgulayınca kendimi kötü hissediyorum. Zaten önce yemeğe gittik. Sonra da buraya kadar bıraktı beni. Ben de ona kahve ve çay ikram ettim. Yaz günü vakit çabuk geçiyor zaten. Sözleşmede yazan rakamı falan tartıştık. Geri adım atmadı tabii. Ben de bugün diğer şansımı deneyeceğim.”

Gülten Hanım irkilmıştı adeta. “Ne şans?”

Ecrin istemese de bu şansına sığınmak zorundaydı. “Daha evvel konuşmuştuk ya?” dedi sıkıntılı bir sesle.

“Ne? İnanmıyorum! Şaka yapıyorsun sanmıştım?”

“Ama ciddi oldu. Öğleden sonra gidip konuşacağım. Adam bana yardım edecektir umarım.”

Gülten Hanım başını yukarıya kaldırırken “Allahım!” diye inledi. “Yavrum! Sen ciddi misin?” Yine kıza inen gözlerinde hafif bir öfke vardı. “Bunu yapmak zorunda değilsin. O adam senden kaç yaş büyük... Gerçekten bunu yapacak mısın?”

Ecrin derin bir nefes aldı. Cevap vermedi. Gözünün önünde Ateş’in asık suratı canlandı. Ne güzel olurdu... Keşke... Keşke kendisiyle evlenmeyi isteyen adam o kuyumcu değil de Ateş olsaydı...

Kalbinin sızlamasına alışkın değildi. Çayından son bir yudum alıp doğruldu.

“Ben gideyim artık. Çarşıda bir iki işim var. Sonra Hüseyin Bey’in evine gideceğim. Bende kartı vardı. Randevu almam gerekir mi acaba? Ne zaman istersem gidebileceğimi söylemişti.”

“Eminim seni görünce çok mutlu olur!” diye homurdandı Gülten Hanım. “Yemin ederim evim kira olmasaydı, satar o parayı tamamlardım. Sırf o adamla evlenmemen için!”

Ecrin elinde olmadan kıkırdadı. Eğilip kadını tombul yanaklarından öperken yan taraflarını gıdıkladı. “Sen ne fenasın? Hiçbir adamı da beğenmiyorsun!”

“Güzelliğine kimseyi yakıştıramıyorum!”

“Ben güzel değilim. Dün Ateş Bey bana ne dedi biliyor musun? Ben sıradan basit bir kızmışım!”

“Halt etmiş o! Paracıkları gözünü kör etmiş!”

“Tam bir evlilik düşmanı. Bunu da öğrendim. Hele çocukları hiç sevmiyor.”

“Ruhsuz kabadayı! Koynunda senin gibi bir fıstık olmadığı için böyle şeylerin güzelliğini bilemez tabii. O günlük ilişkilere alışkıdır. Güzel bir eşi ve çocuğu ne yapsın?”

Ecrin başın salladı. Kadının tespitleri ne kadar da doğrudu. “Aynen! Neyse, ben gittim.” Bir yandan da masadaki tabakları ve bardakları tepsiye dolduruyordu. “Bunları mutfağa götürüyüm önce...”

Yarım saat sonra, kreşe geri dönmüştü. Aslında çarşıda bir işi yoktu. Sadece oradan ayrılmak için bir bahaneye ihtiyacı vardı. Buna rağmen, kafası evde daha da bulanınca, doğruca çarşı merkeze gitti. Arabasını Heykel’de bulunan çok katlı bir otoparka bıraktı. Oradaki delikanlı kendisini tanıyordu. Hemen gelip ona gülümsemiş ve arabayı alıp kendisi park etmişti. Anahtarı geri getirip giriş fişini de gülümseyen bir yüzle genç kıza verdi. Ecrin bu sıcaklık karşısında biraz moral bulmuştu. Hayatındaki erkekler hep zorlu ve bir şeyler isteyecek değildi ya!

Biraz gezdi öylesine... Tiyatroya baktı. Gelecek oyunların adlarını inceleyip tarihlerine göz attı. Belki bir kaçına giderdi. Sonra Uzun Çarşı’da yürüdü öylesine. Etrafını izledi. Kendisine bir bluz aldı. Bir de kreş için bir iki malzeme... Her ne kadar satacak da olsa, pazartesi lazım olacaktı.

Sonunda cesaretini toplamaya başlamıştı. Geri dönüp arabasına binmesi ve hayatını değiştirebilecek olan kişinin evine gitmesi fazla vaktini almamıştı.

Kükürtlü Mahallesi, genelde Bursalı zenginlerin oturduğu bir bölgedeydi. Adamın evini bilmiyordu. Ama arkasına adresini yazdığı kartviziti elindeydi. Bu kartı geçen hafta bürosunda konuştukları sırada yazıp eline tutuşturmuştu adam. Gözleri kapı numaralarındaydı. İki katlı lüks evin önüne geldiğinde pek şaşırmadı. Kolayca park edecek bir yer buldu. Bu semtte araba çok olmasına rağmen, çoğu evin kendi bahçesi ve garajı vardı. O yüzden cadde kenarları boştu. Evin bahçesindeki lüks araba ise, kuyumcu Hüseyin’in evde olduğunu gösteriyordu. Artık geri dönemezdi. Derin bir nefes

alıp bahçe kapısını açtı. Kilitli değildi. İçeriye girdi. Parke taşlı yolu geçip çelik kapının önünde durdu. Son bir duraklamanın ardından, eli zile gitti.

“Bismillah!” diye mırıldandı. “Hakkımızda hayırlısı...”

Zili çalmasının ardından on saniye geçmemişti ki, başörtülü ve temiz giyimli bir kadın kapıyı açtı.

“Buyurun?” Merakla kendisine bakıyordu.

“İyi günler... Benim adım Ecrin. Hüseyin Bey ile konuşmak istiyordum. Evde mi acaba?”

Kadının bakışları çok değişmedi ama başını salladı. “Evet. Evde...” Kapıyı ardına kadar açtı. “Siz girin. Ben kendisine haber vereyim...”

Ecrin tam içeriye girmişti ki, arkada uzun boylu ve oldukça zayıf bir adam belirdi. Kuyumcu Hüseyin’di bu. Kimin geldiğini merak etmiş gibiydi ve genç kızı görünce yüzü hafifçe aydınlanmıştı.

“O! Ecrin!” dedi boğuk sesiyle. Gözlüklerinin ardındaki gözlerinin kenarı, gülmeyi sevdiğini gösterecek şekilde kırışıklıklarla doluydu. Belki de yaşından kaynaklanan kırışıklardı. Adamın kırk beş yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu. Daha fazla bile olabilirdi. “Hoş geldin!”

Genç kız hafifçe gülümsedi. “Hoş bulduk!”

“Hadi gel... Oturma odasına geçelim. Asiye Hanım... Sen de bize iki çay getirir misin?”

Kadının evde yardımcı olarak çalıştığını anlamıştı Ecrin. Ayakları geri geri gitse de adamın işaret ettiği tarafa yürüdü. Birkaç dakika sonra bir koltuğa oturmuş, çantasını da yanına bırakmıştı. Eliyle mini etek kıvamındaki kumaşı dizlerine doğru çekmişti. Adam tam karşısında oturuyordu ve gözleri doğal bir çapkınlıkla hemen bacaklarına kaymıştı. Gereğinden fazla şey görmesini istemezdi. Nasılsa ileride daha fazlasını görecekti. Anlaşırlarsa tabii...

Çaylar gelince, Ecrin kadına teşekkür etti. Asık suratlı kadın

sessizce ayrıldı oradan.

“Dolaşmaya mı çıkmıştın?” diye sordu kuyumcu.

“Evet... Heykel’de bir iki işim vardı. Dönüşte de size uğrayayım dedim. Ne zaman istersem uğrayabileceğimi söylemiştiniz!”

“Söyledim... İyi ki uğradın. Ben de sıkıntıdan saçma sapan bir film seyrediyordum. Burayı bulman kolay oldu mu?”

Genç kızın gözü, sesi kısık olan televizyona kaymıştı. Eski Türk filmlerinden birisi oynuyordu. Gözlerini kocaman televizyondan ayırıp yeniden adama döndü. “Arabada navigasyon olunca sorun olmadı. Sizi rahatsız ettim çünkü...”

“Estağfurullah!” diyerek onun sözünü kesti adam doğal bir tepkiyle. “Hiç rahatsızlık olmadı.”

“Şey! Geçen gün konuştuğumuz konu vardı ya?”

Adamın yüzü iyice aydınlandı. “Ah! O konuda düşünüp karar verdin mi?”

“Verdim gibi... O günden bu yana pek bit şey değişmedi. Maddi olarak gerçekten zordayım. Banka krediyi onaylamadı.”

“Üzüldüm... Ama mesele değil. Konuştuğumuz gibi, evlendiğimizde ben açık kalan tüm borcunu öderim. Hatta biraz da fazla bile veririm. Kreşi sattığında senin de elinde para kalır böylece. Kendi şahsi paran olur.”

“Onu satmasak olmuyor mu? Birçok kişi çalışıyor da... Eğer yeterli süre olsaydı... mesela dört beş ay... kreş kendisini toparlamaya başlamıştı.”

Adam başını salladı. “Bence onu satmalısın. Ben eşimin çalışması taraftarı değilim. Evde oturup çocuklarıma bakması yeterli! Kreşte çalışanlar kendilerine nasılsa bir iş bulurlar. Burası Bursa... Boşta kalmak zordur.”

“Öyle de... Ne bileyim! Yıllardır bizde çalışıyorlar.”

“Üzülme... Sen önce sırtındaki yükleri atıp kurtul. Hem evlendiğimizde sana istediğin gibi harcayabileceğin küçük bir

de hesap açarım. Bol bol alışveriş yapıp hayatını yaşarsın. Derdin tasan olmadan çocuklarını büyütürsün! Sıkılmaya vaktin olmaz.”

Ecrin sessizce durdu bir an. Çocuk mu? Adamın çocuk istediği aşikârdı. Ateş’in aksine... Eh! Haklıydı tabii. Yaşı bayağı ilerlediğine göre bir an önce baba olmak istiyor olmalıydı. Gözleri adamın zayıf yüzündeki ince dudaklarına gitti. Yutkundu! O dudakların kendisini ve vücudunu öpeceği aklına gelince, midesini ani bir kramp sarmıştı. Fakat Ateş’e hissettiğinden farklıydı. Olumsuz bir histi bu...

Alıştırdı herhalde... Hiç değilse bu anlaşma yasaldı. Bir yabancıyla değil, kocasıyla seks yapmış olurdu. Her iki durumda da para için bedenini satıyordu. Ancak bir tanesi gerçekten de yasal olacaktı! Bu içini rahatlatmalıydı.

“Güzel...” diye mırıldandı yavaşça.

“Biliyorsun, ben daha evvel evliydim. O evliliğimden senin yaşında bir kızım var. O da evli ve şimdi Hollanda’da. Ondan başka adımı ve mirasımı bırakacağım bir kimse yok. Bu çocuk işi benim için önemli. Özellikle bir erkek evlat...”

“Anladım...” İçindeki şeytan onu dürttü. “Ama ya bir erkek doğuramazsam? Allah’ın işine karışılmaz?”

Adam güldü. Mutlu, memnun bir gülüştü. “Çok gençsin... Ben erkek çocuğum olacağına eminim. Oluncaya kadar deneriz biz de. On tane bile çocuğumuz olsa, ben hepsine bakacak kadar zenginim.”

Ecrin’in midesi bulanmıştı neredeyse. Ama sesini çıkarmadı. Adam aklınca iyi niyetli konuşuyordu ama şu haliyle Ateş’ten bile kötü birisi gibi gözüküyordu gözüne.

“Bu durumda bir iki hafta içinde nikâhımızı kıyarız. Düğün istersen biraz daha beklemek zorunda kalabiliriz tabii. Zaman alabilir. Belki bir ay veya iki ay sürer...”

“Düğüne gerek yok!” dedi Ecrin biraz cansız bir sesle. İşlerin umduğundan daha hızlı ve mükemmel bir şekilde düzelmesinden huzursuzdu.

“Güzel... Yarın sabah ne gerekiyormuş öğrenirim ben. Nikâh işlemlerimizi hemen başlatsak iyi olur.” Gözleriyle evi işaret etti. “Burada otururuz değil mi? Eşim öldükten sonra aldım. Yani senden başka kadın olmadı burada...”

“Sorun değil. Eviniz... çok güzel.” Kalbini bir korku sarmıştı. Adamın iyi niyetli ve düşünceli sözleri bile içini rahatlatmamıştı. Soğumaya başlayan çayından bir yudum aldı. Şimdi bu adamla evlenecek miydi?

“Yarın büroma gelebilir misin?”

“Evet... Tabii gelirim. Öğlen iyi mi?”

“Harika... Hem yemek de yeriz. Ona göre gel. Sonra gidip işlemleri başlatırız.”

Genç kız yarım kalmış çayını önündeki sehpa bırakmış. “Öncelikle... parayı ödemem lazım. Onu hemen halledersek eğer?..”

“Tamam! Sabahtan onu da hallederim. Acil olan ödemelerin için para ayarlamaya çalışacağım. Büyük para ama bulurum sanırım. Sen de kreşi satmak için hazırlıklara başlarsın. Birisinin almak istediğinden bahsediyordun sanırım?”

“Öyle!” dedi Ecrin. “Ateş Sancaktar ile konuştum dün. Sanırım ona satacağım!”

Adamın bir kaşı havaya kalktı. “Ateş Sancaktar mı?” Gözlüğünü düzeltti hafifçe. “Şu ünlü Sancaktar mı? Adı mafya ile anılan? Türkiye’nin sayılı zenginlerinden?”

“Evet, o! Sayılı zengini ama çok pinti beyefendi... Önceden konuştuğumuz rakamı aşağıya çektiler.”

“Neyse, olsun, çok önemli değil. Ben kalanını hallederim. İçin rahat olsun.”

“Teşekkür ederim. Ben şimdi kalkayım... Yapacak bir iki işim var da...”

Ayağa kalktığı anda, adam da ayağa kalkmıştı. Uzanıp Ecrin’in küçük elini tuttu. Genç kız başını kaldırıp ona bakmıştı. Neredeyse Ateş kadar uzundu.

“Çok mutlu olacağız!” dedi adam yumuşak bir sesle. “Göreceksin! Güzel bir hayatımız olacak. Pişman olmayacaksınız!”

“Evet! İnşallah!” dedi Ecrin gülümsemeye çalışarak. Son zamanlarda gülümsemek gerçekten zor gelmeye başlamıştı. Bakışlarını kaçırıp elini geri çekti. Çantasını alıp kapıya doğru yöneldi. Hüseyin kapıya kadar onu nazıkçe geçirmişti. Ecrin gülümseyerek ona veda etti. Zorunlu gülümsemesi çok belli olmuyordu. Hızlı adımlarla bahçeyi geçti. Biraz ilerideki arabasına doğru giderken başı öndeydi. Saçları savrulurken, bir kısmı da yüzünü örtüyordu.

Arabasının önüne geldiğinde, başını kaldırdı ve eliyle saçlarını kenara çekti. O anda hiç beklemediği bir şey gördü.

Küçük Toyota marka arabasının önünde birisi vardı...

Uzun bir adamdı. Gayet rahat bir tavırla arabanın burnuna oturmuş, kollarını da göğsünde kavuşturmuştu. Üzerinde koyu renk bir takım elbise vardı. Kendi arabası gibi rahatça yaslanması ve gözlerini genç kıza dikmiş olması hiç önemli değildi...

Asıl önemli olan... onun kim olduğuydu!

“Siz!” dedi şaşkınca. Adamın bir kaşı hafifçe havalandı ama asık suratında başka hiçbir değişiklik olmadı. Sadece bir an için arkada kalan eve bakmış, sert bakışlı gözlerini yeniden genç kızın üstüne çevirmişti. Ecrin gerçekten de şaşkıındı. Bu kadar da rastlantı... olamazdı. “Siz burada ne arıyorsunuz?” dedi ona hayretle.

“Sence?” diye homurdandı adam. Canının sıkkın olduğu çok belliydi. Gözleri ise vahşi bir ateşle yanıyordu.

6. BÖLÜM

“Top..toplantınız buralarda mıydı?” diye sordu masumca.

“Saçmalama bal gözlü!” dedi adam sert sesiyle. Yerinden doğrulmuştu. Sanki önüne bir dağ gibi dikilmişti. Ecrin yutkundu. Genç adam gündüz gözüyle daha da yakışıklıydı! Bu kesindi!

“O halde?” diye sordu ondan etkilendiğini gizlemeye çalışarak. Doğrusu her sağa sola bakışta görülebilecek bir adam değildi. Onu orada görmek şaşırtmasına sebep olmuştu elbette. Eliyle işaret etti. “Hem o... benim arabam? Kaportasını yamultacaksınız! Sonra onu da satın almak zorunda kalırsınız!”

Ateş genç kıza hiç aldırmamış gibiydi. Bir iki adımda ona yaklaştı. “O adam kimdi?” diye sordu meraklanarak farklı tonlarla.

Ecrin umursamazca cevapladı onu. Kendisini bir yaramazlık yaparken yakalanmış çocuk gibi hissetmesi saçmaydı. Onu ne ilgilendirirdi ki? “Tanımazsınız!”

“Önemli birisi mi? Pek güzel gülümsüyordun ona! Sana parayı verecek kişi o mu?”

Genç adamın gereksiz sorgusu karşısında Ecrin’in nefesi kesilmişti. “Bu... sizi ilgilendirir mi?” diye sordu o da dirençli olmaya çalışarak. Elini çantasına atarak anahtarını çıkarmaya uğraştı. Ateş ile ilgilenmemeye çalışıyordu. Ateş ise onu çatık kaşlarla süzüyordu.

“Bu kıyafeti de o adam için mi giyindin?” diye sordu sertçe. Gözleri kızın üzerine yapışmış seksi kıyafetindeydi. Bakışları incecik bedeninde, dümdüz göbeğinde, beyaz ve biçimli bacaklarında gezinmişti açıkça.

“Kıyafetimin nesi varmış?”

“Normalde bir şeyi yok derdim! Ama mini etek giyerek bacaklarını bu adam için meydanda bırakıyorsan ve de şu çırpı bedenini adamın gözüne sokup ikna etmeye çalışıyorsan, bir ilgisi var derim.”

“Allah Allah! Ne için ikna edecekmişim ki?” diye biraz öfkeli bir tavırla sordu Ecrin. “Hem size ne ki? Şimdi izin verirsiniz ben çırpı bedenimi de alıp eve gideceğim!”

“Ben de geliyorum!”

Ecrin şoför tarafına yürürken öylece kaldı. Adama çevirdi güzel gözlerini. “Ya! Ateş Bey! Kaba olmak istemiyorum ama sizin pahalı bir minibüsünüz yok mu? Şoförünüz de var! Eğer şu anda yoksa da otelinize bir taksi ile gitmeniz iyi olur. Sizi otelinize kadar götürmeye hiç niyetim yok!”

“Otele gitmek isteyen kim ki? Ben de seninle kreşe geliyorum!”

“Siz kafayı yemişsiniz!” Anahtarın açma düğmesine bastı. Otomatik kapılar hemen açıldı. “Asla olmaz! Ben satış için sizi yarın ararım! Dün gece de öyle demiştim zaten!” Ona dikkat etmemeye çalışarak kapıyı çekip açtı.

Ateş de gayet rahat bir tavırla kendi tarafındaki kapıyı açmıştı. Ancak biraz zorlukla ön koltuğa yerleşmişti. Oturduğu yer kendi boyuna göre biraz dardı. “Ben de bugün seninle birlikte olacağımızı söylemiştim! Biraz vaktim var...” dedi ona homurdanarak. Eli ise koltuğu geriye atmaya yarayan kolu arayıp duruyordu. Yoksa birazdan uzun bacakları kırılacaktı. Ecrin ise eli kapıda, hâlâ şaşkınca ayakta duruyordu. Başını eğip yan gözle ona baktı Ateş. “Binmiyor musun?” diye sordu biraz ters bir tonla.

Ecrin çaresizce arabasına bindi. Motoru çalıştırmadan önce uzanıp genç adamın koltuğu geriye ittirmesine yardımcı oldu. Vücutları biraz birbirine yanaşınca, anormal bir elektrik sarmıştı sanki etraflarını. Ateş onun yüzüne bakıyordu. Mis kokulu uzun saçları burnunun hemen dibindeydi. Koltuğun kolunu yakalayan genç kız hafifçe çekiştirirken koltuk kolayca arkaya kaydı.

Ecrin hemen geri çekildi. Güzel yüzüne dökülen saçlarını düzeltirken, dikkatle adamı süzdü. Ateş'in garip bir hali vardı. "Siz sinirli misiniz?" diye sordu biraz merakla.

"Yok canım! Neden sinirli olacaktım?" dedi adam öfkeyle. Yeri genişlemesine rağmen siniri geçmemiş gibiydi.

"Ne oldu? Toplantı kötü mü geçti?"

Genç adam ona tersçe baktı. "İlgileniyor musun gerçekten?"

Ecrin omuz silkti. "Çok değil. Peki, burada ne arıyorsunuz?"

"Rastlantı diyelim!"

"Rastlantı olarak buradaydınız, arabamı gördünüz ve beni beklemeye mi başladınız?" Sesi inanmazca çıkmıştı.

"Aynen öyle!"

Genç kız motoru çalıştırdı. Kıkırdamıştı her zamanki neşesiyle. "Beni neden hep güldürüyorsunuz bilmem? Aslında bir komiklik de yapmıyorsunuz!" Araba hareket etti. Dikkatli bir şekilde ara sokaklardan ilerlerken, ana yola inecek sapağı arıyordu. "Doğruyu söyleyin hadi? Burada ne arıyordunuz?"

"Seni takip ettirdim!" dedi adam gözlerini etrafında gezdirirken.

Ecrin içten bir kahkaha atmıştı. Bu cevap o kadar inanılmazdı ki! "Gerçekten iyi şakaydı!" dedi gülerken. Gözleri bir an için yoldan ayrılmış, adama bakmıştı. Sonra onun ciddi gözlerini gördü. Hâlâ sinirli duran erkeksi dudaklarını... Ve durumdan hiç memnun olmadığını belli eden asabi suratını... "Şakaydı... değil mi?" diye sordu duraklayarak.

"Seni takip ettirdim!" diye tekrar etti adam.

"Ama... Ama neden?"

"Ne neden?"

"Ya! Benimle oynamayın! Soru açık işte! Neden beni takip ettirdiniz ki? Ne gerek vardı?"

"Parayı kimden alacağını merak ettim. Ve nasıl alacağını?.."

Ecrin önce anlamadı. Sonra yüzündeki azalmış gülümseme iyice silindi. “Kötüsünüz! Size çok iyi bir rakama vermediğim bir şeyi başkasına vereceğimi mi sandınız?”

Genç adam omuz silkti. “Belki de benden fazla bir rakam teklif etmiştir?..”

Ecrin araba sürmesine rağmen, bir an için gözlerini yumup öfkeyle içini çekti. Az önceki neşesinden eser kalmamıştı. “Sizi arabamdan atabilseydim eğer... çoktan yapardım! Neden bu kadar kaba... hatta iğrençsiniz!”

“Değilim... Sadece ne düşündüğümü söylüyorum!”

“Ama yine de kabaca!”

“Ama yine de haklıyım. Adamla buluştun! Değil mi? Parayı ayarladın mı? Karşılıksız mı oldu? Hayır! Sanmıyorum. Ne istiyor senden?”

Onun öfkeli ve sert sözleri üzerine Ecrin inatla dudaklarını sıktı. “Bunu da siz tahmin edin öyleyse! Madem her şeyi biliyorsunuz? Az önce o kadar güzel bir cinsel deneyim yaşadım ki, aklımı toparlayamıyorum!”

Ana caddeye çıkan yolu bulmuştu. Biraz öfkeyle gaza bastı. Aşağıya doğru inen bayağı dik bir yokuştur ama ne sessiz kalmayı tercih eden adam, ne de Ecrin tehlikeli bir şey yaptıklarının farkında değildi. Allahtan caddede aniden önlerine çıkan bir araç veya canlı olmamıştı.

“Sevinebilirsiniz!” dedi Ecrin ona ters bir bakışla. “Kreşi yine de size satacağım. Ne isterseniz yapabilirsiniz! Yıkıp lüks alışveriş merkezinizi kondurabilirsiniz! O güzelliği dört duvar bir çirkinliğe dönüştürme fırsatınız var artık. Tabii hâlâ istiyorsanız? İstiyor musunuz?”

“İstemiyorsam ne olacak? Onun parasını da mı karşılayacak kurtarıcın?”

“Kurtarıcım dediğiniz kişi ile ne alıp veremediğiniz var sizin?”

Ateş’in kaşları ciddi anlamda çatılmıştı. “Sana göre çok yaşlı

değil mi? Benden bile yaşlı?”

“Hiç dikkat etmedim!” dedi Ecrin biraz ters bir sesle. “Hem ‘Sana göre’ derken ne demek istediniz? Adamla sadece konuştuk. Bir şey yapmadık!”

“Bunu biliyorum aptal kız! Orada ne kadar süre kaldığını biliyorum. Birlikte olamayacak kadar kısa süre yalnız kaldınız.”

“Ah! Tabii! Beni takip ettirmiştiniz değil mi?” İsyanla ona baktı yine. “Bu çok saçma? Beni neden ve hangi hakla takip ettiriyorsunuz ki?”

“Hiç!” dedi adam buz gibi bir tonla. “Sadece yatırımımı koruyorum diyelim. Söyle hadi! Ne oldu? Demek anlamaya vardınız? Sana para verecek?”

“Evet!”

“Hepsi bu mu?”

“Öf! Daha ne öğrenmek istiyorsunuz ki? Hem kreşi hem de elinizdeki senetlerinizin parasını alacaksınız!”

“Ne istediğimi biliyorsun! Eminim o da benzer bir şey istiyordur?”

“Ah! Siz erkekler. Onun hiç de sizin gibi iğrenç düşünceleri yok!”

“Ya ne istiyor peki?”

“Ateş Bey! Siz neden devletin en ücra sorgu odalarında sorgu uzmanı olarak çalışmıyorsunuz? Eminim çok başarılı olurdunuz?”

“Lafı dolandırma da söyle hadi.”

Genç kız iç çekerken, ona karşı koyamamanın verdiği çaresizlikle başını salladı. Neyse ki dağınık dikkatinden dolayı tehlikeli olabilecek kadar yoğun bir trafik yoktu. Kırmızı bir ışığı fırsat bilip durdu. Ona baktı.

“Onunla evleneceğim!”

Genç adamın bir kaşı kalktı. “Ne?”

“Benimle evlenmek istiyor ve ben de kabul ettim.”

“Ne yani? Karşılığında ödemelerinde açık kalan rakamı mı verecek sana?” Öfkelenmiş miydi? Ateş’in sesi sanki daha öfkeli çıkıyordu.

“Evet!”

Ateş öfkesine rağmen alaycı bir tavırla güldü. Hiç de neşeli değildi ama... “Demek onun düşünceleri benimki kadar iğrenç değil, öyle mi?” diye onunla dalga geçti. “Kendini resmen satmışsın işte! Bana vermediğini ona vereceksin! Ve yine de para karşılığı!”

“Evleneceğim dedim! Duymadınız galiba?”

“Yasal olması bir şey değiştirir mi? Neticede öyle veya böyle kendini satmış oluyorsun!”

“Hah! Bravo! Bana ahlak dersi veren kişinin siz olduğuna inanamıyorum! Evleniyorum diyorum size! Gayet yasal bir şey! Herkes sizin kadar evlenme düşmanı değil!”

“Allah aşkına! Şu evlilik merakını burnuma sokup durma! Ben evlenmek istemiyorum diye bana inat mı yapıyorsun? Bence aptallık yapıyorsun güzelim! Dün gece kararımı verseydin eğer, iki üç gecede, dünya kadar paraya sahip olacaktın! Bana da kısa bir süre dayanıp yine özgür bir kadın olarak hayatına devam edecektin! Şimdi ise yakında bunayacak bir adamı ömür boyu çekmek zorundasın!”

Onun bu kısa ve öz tespiti, nedense Ecrin’in daralmış olan yüreğini daha da daraltmıştı. Ömrünün geri kalanında, o adamla beraber yaşayacak olmak, biraz tedirgin ediciydi. Aslında adamın öyle belirgin itici bir yanı yoktu. Aslında yaşı da önemli değildi. Ama bir şeyler tersti işte... Kendisini bir türlü o adamın koltuğunda, yatağında, kısaca hayatında hayal edemiyordu.

“Daha iyi ya!” dedi Ecrin aldırmamaya çalışarak. “Belki de beş on sene sonra yaşlılıktan vefat eder de ve ben de zengin bir dul olurum! Hayatımı asıl o zaman yaşarım! Dünya kadar parayla...”

Ateş dişlerini sıktı. Bu kız gerçekten de kendisini bazen öyle sinirlendiriyordu ki!

“Ya çocuk? Çocuk da istiyordur eminim? Hem de birkaç tane çocuk... O kadar çocuk ve bunak bir kocayla nasıl hayatını yaşayacaksın merak ediyorum!”

Ecrin elinde olmadan kızardı. “Niye olmasın? Anne olmak benim de hakkım. Öncelikle ben de çocuk isterim! Öyle iğrenç bir şeymiş gibi bahsetmeyin. Çocuklara olan sevgisizliğinizin, herkes için geçerli olduğunu düşünmeyin.”

“Yeşil yandı!” diye homurdandı Ateş. Zaten sözleri biter bitmez arkadan bir korna sesi gelmişti.

Ecrin arabayı vitese atıp hareket ettirdi. Biraz ileriden yuvarlak bir kavis çizip Nilüfer’e giden anayola çıktı. Burada trafik daha sıkıştı. Evin bulunduğu bölgeye yanaştıkça, içindeki huzursuzluk artıyordu. İkisi de konuşmuyorlardı. Kreşe yaklaştıklarında Ecrin ona baktı.

“Şimdi ben de şu durumumuzu bir türlü anlayamıyorum?” diye mırıldandı.

Adam rahatça kaykılmıştı. Gözleri çevrede geziniyordu. Genç kıza bakmadan öylesine konuştu. “Hangi durumumuzu?”

“Birlikte kreşe gitmemizi?.. Sizin benim yanımda olmanızı?.. Sanırım ben artık nişanlı bile sayılırım. Yanımda ne arıyorsunuz peki?”

“Bunu bana mı soruyorsun, kendine mi?” diye alışılmış tersliğiyle mırıldandı Ateş.

“Aslında kendime... Sizi arabadan atmam lazım!”

“Zor!” Ne ukala bir adamdı?

“Kreşte ne yapacağız peki? Saat daha dört! Anlaşmayı imzalarsak, geri dönecek misiniz?”

Adam farkında olmadan iç çekti. Sonra yanan gözlerini ona çevirdi. Genç kız yine dikkatini yola vermişti. Küçük ve sivri burnunu, uzun kirpiklerini seyretti. Dudaklarına bakmak ise başlıca bir eziyetti. Kahretsin! O dudaklara bir başka erkeğin

dudaklarının dokunacağı düşüncesi midesini buruyordu.

“Artı kırk bin ve diğr on bini istiyorsan, bana bir iki gün dayanmak zorundasın! Anlaşma böyle değil miydi?”

“Artık zorunda değilim Ateş Bey... Hüseyin Bey her türlü açığımı tamamlayacağını söyledi!”

“Demek adı Hüseyin? Ne iş yapıyor bu adam?”

“Sizin gibi mafya değil... Namuslu işler yapıyor.”

“Beni kızdırma bal gözlüm. Söylemesen de öğrenirim. Yarın onun hakkında bir dosya önümde olacaktır, emin ol!”

“Ne? Ne? Ama neden?”

Adam omuz silkti. “Belki de senin için endişeleniyorum?”

“Keyfim yerinde olsaydı gülerdim! Beni güldürmeyi kolayca başardığınız gibi, üzmeyi de kolayca başarıyorsunuz!”

“Hayatını renklerdim desene?”

“Cırt bir renk!”

“Konuşma da önüne bak! Kamyonete çarpacaksın!”

“Şöförlüğüme karışmayın! Ben sizden iyi sürerim! Bizim hiç özel şöförümüz olmadı!”

Beş dakika sonra kreşin önüne gelmişlerdi. Genç kız otomatik kapının olduğu yerde durdu. Anahtarına bastı. Kapı yavaş yavaş açıldı. İçeriye girip arabasını park etti. Kapı yeniden kapanmaya başlamıştı.

Genç kız bir süre elleri direksiyonda öylece durdu. Sonra hafifçe yan dönüp adamın sert, yakışıklı yüzüne baktı. Yavaşça başını salladı. “Peki, Ateş Bey! Bir süre benimle birlikte burada kalabilirsiniz! Neden izin verdiğimi ve ne yapacağımızı hiç bilmiyorum! Ama aklınızda başka şeyler varsa çıkarın derim. Mesela dün geceki gibi... öpmek yok! O yaptığınız... hiç hoş değildi!”

“Çok güzel olduğunu kabul et!” dedi adam ona aldırmadan. Arsızlık etmiyordu. Sadece bir gerçeği vurguluyordu.

“Tecrübenizle kendi kendinize böbürlenebilirsiniz! Ama mümkünse haberim olmasın! Çünkü ben hatırladıkça gururum inciniyor. Gece gerçekten de uyuyamadım. O yüzden lütfen bir daha yapmayın! Öpmek... öpmeye yeltenmek ve... orama burama dokunmak... yok! Sadece bir misafir olarak... bir iki saat burada kalabilirsiniz. Sonra da giderseniz çok sevinirim!”

“Dokuzda yemekli bir toplantım var. Benimle gelmez misin?”

Ecrin şaşırmıştı yine. “Nasıl? Anlamadım?”

“Birkaç işadamı ve eşleriyle birlikte yemeğe katılmam lazım,” diye mırıldandı Ateş isteksiz bir tonla. “Yarınki imzadan önce, yemekli bir toplantı tertip etmişler. Aslında canım hiç gitmek istemiyor. Fakat sen de gelersen, oldukça çekilir bir toplantı olabilir.”

“Beni şaşırtmada hiçbir sınır tanıımıyorsunuz Ateş Bey. Şimdi sizin sıkıntınızı almak için yanınızda mı olmalıyım? Hem de hiç tanımadığım insanların arasında?”

“Sen kadınsın... Hem çok sıcakkanlısın. Onların eşleriyle hemen kaynaşırsın. Ben de hiç değilse gece boyunca güzel bir şey seyretmiş olurum!”

Ecrin ona gerçekten de inanamıyordu. İrileşmiş güzel gözleri hayretle adama bakıyordu. Sonra ona inanmadığını belli edercesine başını salladı. Bu alışkanlık haline geliyordu. Kapıyı açtı. “Sizinle hiçbir yere gidemem. Bu imkânsız!”

Arabadan indi ve kapıyı çarparak kapattı. Ateş de kendi iri vücudundan beklenmeyecek bir serilikle aşağıya inmişti. O da kapıyı sertçe kapattı.

“Neden imkânsızmış!”

Ecrin hızlı adımlarla onun yanından geçti. “İmkânsız işte! Siz benim hayatımda bu kadar doğal olarak nasıl bulunabiliyorsunuz bilmiyorum! Bu hakkı kendinizde nasıl görüyorsunuz? Onu da hiç bilmiyorum. O kadar rahatsız ki? Sanki... Sanki sizin malınızımışım gibi davranıyorsunuz? Sanki size aitmişim gibi... Ve ben... ben buna nasıl izin veriyorum?”

“Para için!” dedi Ateş onun arkasından yürürken.

Ecrin aniden durdu ve ona döndü. Onun karşısında minicik olmasına aldırmadan, meydan okurcasına ellerini beline dayadı. “Ne parası? Artık sizinle para konusunda bir sorunumuz yok ki!”

“Bu gece benimle gelersen... bu kreş için sana ek on bin daha veririm! Sözleşmedeki rakam elli bin artmış olur!”

“Bir tek gecelik kavalyselik için on bin daha mı vereceksiniz?”

“Evet! Neden olmasın? Düşündüm de... Dedğin gibi harcamayacağım kadar çok param var. Senin kadar güzel bir şey için biraz harcamak hoşuma gidecek! Yemekten sonra da biraz dolaşırız. Sen de bu sıkıcı Pazar gününü hem para kazanarak geçirmiş olursun hem de yalnızlıktan patlamamış olursun.”

Genç kız çocukça isyan etti. “Ya! Siz böyle anlatınca... ne kadar da mantıklı geliyor!” diye inledi neredeyse. Ama sonra öfkeli bir şekilde başını salladı iki yana. “Olmaz! Ben sıkıcı gecemde soyunup dökünüp televizyonun karşısında geçeceğim. Kendime patlamış mısır hazırlayıp epeydir seyretmek istediğim bir filmi izleyeceğim!”

“Tek başına mı?” derken dudak bükümüştü Ateş. “Daha sıkıcı bir şey olamaz. Senin yaşlanmış halini düşünmek bile istemiyorum.”

“Gerek de yok zaten! Birlikte yaşlanmayacağız nasıl olsa?” Ecrin döndü. Yine kreş binasına doğru hızla ilerlemeye başladı. Ateş ise bir an durup onun ince bedenini seyretti. Üzerine yapışan elbisesi, yuvarlak kalçalarını ne kadar da güzel gösteriyordu? Zayıf bir bedeni olmasına rağmen o kalçalar inanılmaz biçimliydi. İncecik beline çok yakışıyordu. Ve o bacaklar! Bu mini etekli elbiseyi giymesine önce kızmıştı ama şu anda da, kendi göz zevki açısından çok güzel duruyordu doğrusu.

Ecrin binanın kilitli kapısını açtı. Bahçede pek çok şey

açıkta olmasına rağmen, evde olmadığı zamanlar kapıları mutlaka kilitlerdi. Kameralara da güven olmuyordu. Hırsızlarla baş etmek mümkün değildi. Daha evvel binaya bir kere hırsız girmişti. Allah'tan o sırada kendisi üniversitede okuyordu.

Doğruca mutfığa gitti. Ateş'in arkasından gelmesi kendisini şaşırtmamıştı. Genç adam ceketini çıkarıp bir sandalyenin üstüne attı. Gözleri çay hazırlamaya girişen genç kızın üzerine kilitlendi. Sonra bir diğer sandalyeyi çekip rahatça oturdu. Sanki bir film izlemiş gibi genç kızın hareketlerini izlemeye başlamıştı. Ecrin ise çaydanlığın altını yaktıktan sonra, gidip pencereleri açtı. İçeriye hafif nemli ama taze hava girerken, adamla ilgilenmemeye çalışarak dolaba gitti.

"Karnınız aç mı?" diye sordu bakmadan. Dolaptaki malzemeleri kontrol ediyordu.

"Evet! Öğlen yemeği yemedim. Ama gerek yok. Çay yeterli..."

"İsterseniz bir omlet hazırlayayım? Dokuza daha çok var. Hemen eritirsiniz. Ben de açım aslında. Kendime bir şeyler hazırlamalıyım. Başka da bir şey yemem..."

"Evet! Film izlerken mısır yiyeceksin zaten!" diye alayla mırıldandı genç adam.

"Doğru!..."

"Seksi geceliğinle beraber..."

Ecrin elinde olmadan gülümsedi. "Geceliğim hiç de seksi değil. Basit bir şort ve askılı bluz..."

Genç adamın gözlerine baktı. Ama o, genç kızın taptaze bedenine bakıyordu ateş dolu gözlerle. Küçük ama dik göğüslerinde takılan gözler, ardından pürüzsüz bacaklarına inmişti. Koyu gözler, geçtiği yerleri yakıyordu sanki ve genç kız yutkunmamak için kendisini güç tuttu. Kendisini çıplak gibi hissetti. Ve emindi ki genç adam göğüslerine bakarken, önceki gece onları nasıl avuçlayıp okşadığını hatırlamıştı!

O kadar hızlı bir şekilde göğüs uçları sertleşti ki, kendisi de

şaşırdı. Dün gece de onun avucu altında inatla sertleşmişler, kendisine ihanet etmişlerdi. Eski erkek arkadaşı asla bu kadar ileri gidememişti. Bu mendebur, inatçı adam kalçalarını bile okşamıştı!

Bedeni neden böyle tepki veriyordu? Daha evvel hormonlarının bu kadar aktif olduğunu hatırlamıyordu. Bir kadının aklını karıştıran bir erkekti o. Nereden saldıracığı belli değildi. Her sözü değişken, her çıkışı saldırgandı. Onun gibi birisiyle hiç karşılaşmadığı için olmalıydı. Evet! Kesin ondandı! Hayatında hep kendi yaşatları, çoluk çocuk diyebileceği kişiler olmuştu. Bu adamın karizmatik hali Ecrin'in de birazcık aklını karıştırmıştı.

O bakışlar karşısında, gülümsemesi dudaklarında yavaşça dondu...

Ve Ateş oturduğu koltuktan uzanıp onu belinden yumuşakça yakalayivermişti. O kadar doğal, o kadar kendisinden emin ve o kadar sahipleniciydi ki...

“Sen ne giysen... bana seksi geliyor!” diye mırıldandı adam. Sesindeki gizli ihtirası, ancak bir kadın hissedebilirdi.

“Ateş Bey!” diye inledi genç kız. Direnmeliydi... Vücudu genç adamın vücuduna yavaşça yanaştı. O otururken bile güçlü gözüküyordu. Küçük elleri ile belindeki iri elleri tuttu ama hiç de sertçe, itiraz eder gibi değildi. “Lütfen!”

Genç adamın yüzü onun iki göğsü arasına gömüldü...

Garip ki, taciz eder gibi değildi. Sanki sevgiye muhtaç bir bebek gibiydi. Nefesini hissedebiliyordu. “Başım ağrıyor!” diye mırıldandı genç adam. Yüzünü yasladığı yerde de sanki baş ağrısının ilacı varmış gibi çaresiz bir şekilde duruyordu.

Ecrin göğüslerinin arasından gözüken sık ve kısa saçlara baktı. İçindeki anne şefkati, uyandı bir anda. “Eee... Şey... Ağrı kesici bir şey vereyim mi?”

Genç adam onu biraz daha çekmişti kendisine. Bir eli doğal bir hareketle kalçasına kaydı. Ecrin gerildi. İncecik kumaş üzerinden onun çapkın elini rahatlıkla hissedebiliyordu.

Hayatında böyle bir şey olabileceğini tahmin edemezdi. Kesinlikle rahatsız değildi... Kesinlikle!

“Başımı ağrıtan sensin!” dedi genç adam suçlar bir sesle. Sıcak yuvarlakların arasından sesi boğuk çıkmıştı. Kalçasında oyalanan el ise usulca aşağıya kaymaya hazırlanıyordu.

“Ben... ne yaptım ki?” diye huzursuzca sordu Ecrin. Olanlara inanamasa da, kendisini halsiz ve çaresiz hissediyordu. Kendi elleri çaresizce adamın omuzlarına kaydı. Onu ittirmeliydi aslında... Hem de hemen...

“Yaptığın her şey başımı ağrıtıyor... bal gözlüm!” dedi genç adam gerçekten sıkıntılı bir sesle. Yüzünü hafifçe oynattı. Şimdi yüzü sağ göğsünün üzerine kaymıştı. Hafifçe göğsüne bastırdı. Kokusunu içine çeker gibi derin bir nefes aldı. İncecik kaliteli sutyeninin içine kolayca gömülen yüz profili ile nasıl nefes aldığı da bir sır sayılırdı.

“Bırakın beni... Lütfen!” Elinden ancak bu geliyordu. Daha evvel hiçbir erkeğin yüzü, göğsüne bu kadar yaklaşmamıştı. Sıcak nefesini üzerinde hissetmemişti. Ateş gittikçe daha da cesaretli ve engellenemez oluyordu. Hiç şüphe yoktu ki buna, kendi anlamsız sessizliği ve boyun eğişi de sebep oluyordu. “Buradan... hemen giderseniz... baş ağrınız da geçer!”

Genç adamın bir eli artık çıplak bacağındaydı. Bir iki saniye sonra, Ecrin’in itirazı üzerine yüzünü geri çekti. Bir an için onun inatçı yüzüne baktı. Fakat bacağına ısrarcı bir yumuşaklıkla okşamaya devam ediyordu. Hatta eli eteğini yukarıya sıyrıp iç çamaşırına uzanmıştı.

“Hiçbir şey değişmeyecek! Aklım fena halde seninle meşgul!” dedi sıkıntıyla. “Dikkatimi hiçbir şeye veremiyorum!”

“Sizi reddettiğim için böyle hissediyorsunuz.”

“Kesinlikle...” dedi adam boğuk bir sesle. “En azından öyle olmasını umuyorum.”

“Buradan ayrıldığınızda kolayca aklınızdan çıkacağım...”

“Bundan hiç emin değilim!” dedi Ateş. Gözleri kızın güzel

yüzünden, diri vücuduna kaydı. Dişleri sıkıldı. Kaşları çatıldı. Bu kıza sahip olamadıkça, onu unutabileceğini hiç sanmıyordu. “Kahretsin! O kadar inatçısın ki!”

“Bunu... beni rahatça okşayabilirken mi söylüyorsunuz?” dedi Ecrin üzgün bir sesle. “Hem de çok kolayca...” Genç adamın elini yakaladı. İç çamaşırının içinden yumuşakça çekti. Eteğini aşağıya doğru çekti. Bedenini geri çekmeye çalıştı. Bu elektrikten, bu güçsüzlükten uzaklaşmalıydı.

Ondan yeterince uzaklaşamamıştı. Genç adam yine incecik belini tutmuştu. Bir kol boyu kadar uzaktaydı ancak. Gözleri birbirinin içinde kaynaşmıştı. “Beni çok zor bir durumda bırakmaktan memnunsun değil mi?”

“Beni suçlamayın Ateş Bey... Ben bir şey yapmadım! Ne beni öpün dedim ne de okşayın dedim!”

“Demene gerek yok!”

“Size gizli olarak bir şey de ima etmedim!”

“Kahretsin! Biliyorum küçük aptal! Sus artık!” Genç adam gerçekten de başı ağrıyormuş gibi yeniden alnını genç kızın göğsüne yasladı. Bir iki saniye öylece durdu. Ecrin de susmuştu. Yeniden ona yakın olmak istemese de güçlü ellere ve erkeksi iradesine karşı gelemiyordu.

Duvardaki saatin sesi kulaklarını doldurmaya başlamıştı. Ve kendi düzensiz atan kalbi... Genç adam kalbinin sesini mutlaka duyuyor olmalıydı.

Ateş başını isteksizce geri çekti. “Şimdi söyle...” diye fısıldadı yavaşça.

Ama sözlerinin gerisini getiremedi. Gözleri sıkıntılıydı. Dudakları gerilmişti. Genç kıızı biraz daha ve güçle kendisine çekti. Sanki onu cezalandırmak ister gibiydi. Ecrin onun açık bacakları arasında sıkışmıştı. Kıpırdayamıyordu.

Ve Ateş onun hiç ummadığı bir soru sordu.

“...şimdi sana sahip olabilmek için... illa ki evlenmek mi... lazım?”

7. BÖLÜM

Ecrin sessizce onun yakışıklı yüzünü süzüyordu. Genç adamın sözleri üzerine her zamanki gibi yine şaşırmıştı. Ve... garip ki üzülmüştü. Bu kadar tutkuyla istenmek bir kadın için güzeldi. Hatta gurur verici... Ama bir erkek için? Onun kadar kaba, aksi ve hatta kötü şöhretli bir adam için bile... zor olmalıydı.

Ne yazık ki onu bir türlü kötü de düşünemiyordu! Şu karşısındaki adam hayatına gireli daha yirmi dört saat olmadan her şeyi mahvetmişti. Erkekler hakkındaki düşüncelerini... Bedeni hakkındaki kesin kararlarını... Seks konusundaki çekimserliğini... Doğrusu birkaç şey hariç, çekilebilir bir arkadaştı. Ve şu anda da gerçekten çaresiz, yardıma ihtiyacı varmış gibi duruyordu.

Ne yazık ki yapamazdı. Sırf onu mutlu etmek için Ateş'le sevişemezdi. Garipti ki bunu istemişti bir saniye için... Para için değil! Yeniden rahata kavuşmak için değil! Sadece onun için! Onun kendisinde uyandırdığı kadınca duygular için...

“Evet...” dedi yavaşça. “Evlenmeden bana sahip olamazsınız!”

Koyu kahverengi gözler hafifçe kısıldı. Sesi donuklaştı. “Fiyatın bu mu?”

Ecrin sarsıldı hafifçe. Az önce ona hissettiği güzel şeylerin bir kısmı paramparça oldu. Genç adamın acımasız sözleri yenilip yutulacak bir şey değildi. “Evet!” dedi yine. Sesi boğulmuştu. “Fiyatım bu!”

“Hiç de ucuz değilsin bal gözlüm!” dedi adam asık bir suratla.

Genç kız küçük elleri ile kendi belindeki iri elleri çözdü.

Ateş fazla direnmemişti. Belli ki kafası karışık ve canı çok sıkındı. “Neyse ki... fiyatımı karşılamaya hazır kimseler var!” diye fısıldadı zorlukla. Onun acımasız sözlerine karşılık elinden ancak bu gelmişti.

Ancak bu son sözleri ile genç adamın gözleri ateş almıştı bir anda. Öfkeyle ayağa kalktı. Bir anda Ecrin’in tepesine dikildi. Genç kız bu haşmetten ürkerek bir adım geriledi ama hiç bir şey değişmedi. Ateş de bir adım öne çıkmıştı. Genç adam onu omuzlarından tutup kendisine doğru çekti sertçe! Narin bedeni bir dal gibi kıvrılıp adamın iri gövdesine çarptı. Güzel dudakları arasından bir inleme ve ardından adamın ismi döküldü.

“Ateş...”

“Bak sen!” diye homurdandı adam. “Sonunda adımla ağzından duyduk!”

“Lütfen! Canımı... yakıyorsunuz!”

“Aslında daha da fazlasını yapmak istiyorum! Sen gerçekten de bir baş belasısın çünkü!”

“Bunu çözmek aslında çok kolay değil mi?” dedi Ecrin canının acısını gizlemeye çalışarak. Kollarına geçen parmaklar, belli ki gücünün farkında değildi. Bu adam kendisini tek koluyla bile havaya atıp top gibi oynayabilirdi! Bu ne acı bir kuvvetti? Yarın o parmakların bastıracağı yerlerde morluklar oluşacaktı ve bunu Gülten ablaya açıklamakta zorluk çekecekti! Bu kesindi.

“Evet! Çözmek çok kolay!” dedi adam öfkeyle. “Tabii senin için kolay... Evlenirsek bu iş biter diyeceksin!”

Ecrin derin bir nefes aldı! “Yok canım! Ne münasebet! Artık sizin için çok geç Ateş Bey! Siz isterseniz bile sizinle evlenmem imkânsız!”

“Evlenmek falan isteyen yok zaten!” diye söylendi adam aynı öfkeyle. İtirazı kesindi. Sonra dişleri iyice sıkıldı. “İstemesine istemiyorum da... neden imkansızmış?” diye sordu hınçla.

Ecrin burnunu ve çenesini kaldırdı gururla... “Çünkü ben zaten birisine evlilik için söz verdim. Fiyatım az mı çok mu bilmem ama... benimle yürekten evlenmeyi düşünen bir adam varken, asla ZORAKİ KOCA istemem... Yarın öğlen onunla buluşacağım ve birlikte nikâh işlemlerine başlayacağız.”

“Aptal kadın!” diye homurdandı Ateş. Bir saniye öfkeyle onu seyretti. Dişleri iyice sıkılmıştı. Sonra... Sonra ansızın, hiçbir uyarı vermeksizin, onun güzel dudaklarına eğildi. Canını acıtırcasına kavradı lezzetli, dolgun dudaklarını... Hırsla... Kollarını bırakmış, sımsıkı bir şekilde narin vücuduna sarılmıştı. Ecrin yine inledi. Çaresiz kolları iki yanından sarkıyordu. Dudaklarını sömüren dudaklar bir süre sonra verici olmaya başlayınca, tüm tüyleri ürperdi. Bu olmamalıydı! Bu olmamalıydı! Hayır! Şimdi değil... Hemen değil... Ona değil...

Gözleri kapandı!

Dudakları kıpırdandı! Kendi dili isteksizce... adamın dilini karşıladı önce. Sonra... masumca kendisini ona sunarken, bir erkekten alabileceklerini keşfetmeye başladı. Bu... şahane bir öpücüktü. Doyulması imkânsız bir lezzetti. Ve doyamayacak gibi ona cevap vermeye devam etti. Ne kadar süre cevap verdiğini bilmiyordu. Fakat çok... çok güzeldi.

Ve birden Ateş onu bıraktı!

Hiç de nazik olmayacak bir şekilde onu kollarından serbest bırakmıştı. Ecrin düşmemek için arkasındaki tezgâha yaslandı. Sonra... gözleri açıldı yavaşça. Öpüşme ona göre yarım kaldığı için mahmur gözleri hafif şaşkındı. Olanları anlamaya çalışır gibiydi.

“Kesin olan bir şey var ki!..” dedi Ateş ağır ağır. “O evleneceğin adamı yatakta mutlu edeceksin! Ne kadar ateşli bir kadın satın aldığını öğrendiğinde çok mutlu olacak!”

Bu acımasız sözler havada asılı kaldı.

Genç kız kıpırdamadan Ateş’e bakıyordu. Yüzü gibi bedeni de donup kalmıştı. Az önce istekle öpmeye başladığı erkeksi dudaklar sinirli bir şekilde gergindi. Adamın sert çehresine

bakan gözleri önce titredi. Kahverengi beneklerle dolu şahane gözler biraz koyulaştı. Ardından... pürüzsüz yanaklarından bir damla yağ süzüldü. Habersiz, hiçbir uyarı vermeden!

Genç adam o damlayı gördüğünde, öylesine öfkeleni ki, kendisi de ne olduğunu anlamadı. Bakışlarını hızla genç kızın yüzünden kaçırdı. Sandalyedeki ceketine uzandı. Sertçe çekip aldı. Yeniden Ecrin'e baktığında, onun hâlâ kıpırdamadan kendisine baktığını gördü. Gücenmiş, kırılmış bir hali vardı.

“Yarın seni ararım!” dedi suskun kıza. Bir saniye bekledi. Cevap gelmeyince de ekledi. “Sözleşme için... İmzaladığında, bir adam yollayıp aldırırım. Öbür gün erkenden gidiyorum zaten.”

Ecrin hâlâ öylece duruyordu.

Ateş sıkılmış dişleri ile döndü. Her erkek gibi, akıllıca olanı yapıyordu. Kaçıyordu...

Koridoru geçmiş, ön kapıya gitmiş, kilidi arkadan çekip kapıyı sertçe açmıştı. Dışarı çıktıktan sonra da sertçe kapatmıştı. Ecrin kapının o sert kapanış sesini duyduğunda ancak kendisine gelebildi. Başı öne eğildi. Saçları iki yandan bolca bir tutam halinde yüzünü gizledi. Şimdi gözyaşları daha hızla akmaya başlamıştı.

Sessizce ağlaması birkaç dakika sürdü. Onu ağlatan pek az kimse vardı. Ama bu hiçbir zaman bir erkek olmamıştı. Hem de pek az tanıdığı ve garip bir şekilde çekildiği bir erkek... Kötü, kalpsiz bir erkek! Her şeyi para sanan, evlilik düşmanı bir erkek! Neden sanki böyle birisi hayatına girmişti ki?

Elinin tersi ile gözyaşlarını sildi. Ağlamayı kesmeliydi. Bitmişti zaten! Gitmişti işte! Büyük ihtimalle onu bir daha görmeyecekti. Son öpücüğünü de cezalandırıcısına vermiş, alay etmiş ve gitmişti!

Tüm iştahı kaçmıştı. O akşam yemek yemedi... Sıkıntısına biraz faydası olur diye televizyon izledi. Planladığı gibi patlamış mısır da yemedi. Sadece soğuk bir bardak süt ile idare etti. Onu bile isteksizce içmişti. Seyretmeyi çok istediği filmi

ise, moralinin yerinde olabileceği bir başka geceye bırakmıştı. Hoş, bu gece belki de uzun bir süre gelmeyecekti. Sanki... Sanki kalbinin bir kısmı da kopmuştu! Hatta kopan kısmı... Ateş'in rüzgârına kapılıp arkasından gitmişti sanki!

Ateş beraberinde kırık, şaşkın ve sızlayan bir kalp götürdüğünün farkında değildi. Yemekli toplantıda sessiz ve mesafeliydi. Büyük patronun bu haline alışık olanlar bir gariplik sezmediler. Ancak genç adam ne yemeğini doğru düzgün yemiş, ne de içkisinden bir yudum almıştı. Sadece konuşmaları dinlemiş, gerekirse işle ilgili konuşmuştu. Hatta satın alacağı fabrikanın ortaklarından birisi güzel bir kadındı. Bu esmer güzeli kendisine normalden farklı bir bakış atınca da keyfi yerine gelmemişti. Çekici kadın, gözlerinin içine ısrarla bakmıştı. Tecrübeleri ile onun ne istediğini kestirmek hiç zor değildi. Tek bir sinyal ile bu geceyi onun iri göğüsleri arasında geçirebilirdi.

Ne yazık ki canı hiç de bir kadın ile sevişmek istemiyordu. Kızgındı ve isteksizdi. Neye kızgın olduğunu, neden isteksiz olduğunu tam anlayamıyordu. Anca kiminle sevişmek istediğini çok iyi biliyordu. Böyle bir şey ilk kez başına geliyordu. Peki, bundan sonra ne olacaktı? Buradan gittiğinde de hep o bal gözlüyü düşünüp, başka kadınlara karşı soğuk mu olacaktı? Yaşından dolayı erkekliğinin azaldığını düşünmek de saçmaydı. Çünkü o kız kollarının arasındayken, kasıklarındaki sertleşme ve sızı, yeterince cinsel güce sahip olduğunu belli ediyordu. Peki, niye başka kadına hiçbir istek duymuyordu?

Herhalde geçici bir olaydı!? Onu elde edemediği için yaşadığı bir sıkıntıydı? Birkaç gün sonra, ondan uzakta bu duyguyu rahatça yeneceğine emindi. Dünyada kadın mı yoktu? Çok daha güzelleri, çok daha seksileri ve bu işe çok daha heveslileri vardı!

Lanet olsun! Şimdi o adamla gerçekten evlenecek miydi? O körpe ve tecrübesiz bedenini o adama teslim edecek miydi? Hem de ne için?.. Onunla ne için evlenecekti? Üç beş kuruş para için! Aptal kız!

O gece içinde yaşadığı öfke ile doğru düzgün uyuyamadı da zaten. Ancak sabah olduğunda, hiç acele etmeden hazırlandı. Öğlene kadar toplantısı yoktu. Öğlen son bir kez daha toplanılacak ve fabrikanın alımı için anlaşmalar imzalanacaktı. Zaten gündüz olunca biraz kendisini toparlamıştı. Yeni yetme delikanlılar gibi davranmasına gerek yoktu. O kızı unutacaktı.

Telefonu çaldığında kahvaltısını yeni yapmıştı. Otelin güzel bir köşesinde tek başına gazete okuyarak oturuyordu. Çevresinde kimse yoktu. Arada sırada bir iki çalışan etrafta geziniyordu. Müşterilerin hareket yolları ise kendi bulunduğu köşeye uzaktı.

“Alo?” dedi karşısındaki adama. Avukat Adnan’dı arayan.

“Günaydın Ateş Bey...”

“Günaydın!”

“İstediğiniz şeyi öğrendim!” dedi avukat düz bir sesle. “Dün sizden sonra bir araştırma yaptırıttım. Adamın kimliği ve ne iş yaptığı belli oldu. Sanırım Ecrin Hanım ile evlenmeyi planlıyorlar.”

Ateş dişlerini sıktı. “Bunu biliyorum!” dedi o da donuk bir sesle. “Dün öğrendim zaten.”

“Bir dosya olarak hazırlattım. Otelinize yollayayım mı?”

Ateş elindeki fincanı biraz sertçe önündeki sehpaya bıraktı. Çatılmış kaşlarla mırıldandı sonra. “Gerek yok! Ecrin Hanım istediği kişi ile evlenebilir. Nasılsa kreşi bize satmaya karar verdi. Yalnız ona önerdiğimiz rakama elli bin daha ekleyeceğiz. Bu şekilde anlaştık. Bir adam yolla... Ya da sen git. Anlaşmaya bu parayı sen ekle. İmzaladıktan sonra da bir çek kesersin.”

Avukat, mesleği gereği ne şaşırmış, ne de bir soru sormuştu. Sadece biraz duraklamıştı. “Peki efendim!”

“Bir sorun var mı?”

“Hayır efendim. Kendim gider, imzalatırım.”

“Güzel...”

Telefon kapandığında Ateş yeniden çayına uzandı. Bir yudum alırken, gözleri dalgındı. İleriye bakıyordu ama bir şey görmüyordu. Gözünün önünde uzun saçlar canlanmıştı. Ve o saçlara mücevher gibi yakışan sevimli yüzü görmemezlik edemezdi. Neşe dolu gözleri hatırlamıştı. Dün gece ağlattığı o güzel gözler... Ve mis gibi kokan ince fizigi... Dün yüzünü onun göğüslerine yasladığında, orada ölebileceğini hissetmişti. Bir kadının göğüsleri arasında bu kadar huzur bulacağını hiç düşünmemişti.

Öfkeyle doğruldu. Çay fincanını yeniden sehpaye bıraktı. Yan tarafında duran telefonuna uzandı. Acele ile numarayı çevirdi. “Alo?”

“Buyurun Ateş Bey?” dedi avukat.

“Adnan... Ben fikrimi değiştirdim. O hazırlattığın dosyayı derhal bana yolla. Bir göz atmak istiyorum,” dedi aceleciliğini gizlemeye çalışarak.

“Hemen mi efendim?”

“Hemen... Ben otelin lobisinde bekliyorum.”

“Hemen bürodaki bir yardımcı ile yolluyorum size. Ben de bir saate kadar Ecrin Hanım’ın yanına gitmiş olurum.”

“Güzel... Fakat şimdilik acele etmene gerek yok. Öğleden sonra da gitsen olur. Ben sana haber veririm. O zaman gidersin.”

Avukat şaşırmışsa da bir saniye sonra bunu gizledi. “Peki efendim. Dosyayı hemen yolluyorum size. Ayrıca sizden haber bekleyeceğim.”

Ateş fazla beklemedi gerçekten de. İkinci çayını bitirmişken, lobiden yönlendirilen genç bir çocuk yanında belirmişti. Ateş onun elindeki dosyayı aldı. Yeni bir çay siparişi verip dosyanın kapağını açtı. Dikkatli gözlerle içindekileri okumaya başlamıştı. Dosyada adamın adı, kuyumculuk yaptığı ve daha başka şeyler kısaca özetlenmişti. Yaşı bile... Elli iki yaşında bir adam için, şanslı olduğu kesindi.

Çayının yarısını içip ayağa kalktı. Dosyayı da iyice yırtıp otelin çöp kovasına attı. Sonra uzun adımlarla otelden çıktı. Daha önce haber verdiği şoförü, kendisini kapıda bekliyordu. Onu istemediğini söyleyip yolladı ve bir taksi çağırdı. Zaten şoförü de Bursa'yı kendisi kadar tanıyordu. Kaybolmaları çok mümkündü. Yada zaman kaybetmeleri... Şu anda zaman kaybetmek istemiyordu.

Taksi şoförü onun gitmek istediği yeri kolayca bulmuştu. Eli ile büyük iş hanını işaret etti.

“İşte orası...”

Ateş cevap vermedi. Taksiciye iyi bir miktar para verdi. Kapıyı açıp hızlı adımlarla caddenin karşısına geçti. İş hanına girdikten sonra etrafına göz gezdirdi. Girişteki duvarın üzerinde, pahalı pirinç plakalar vardı. Her birinin üzerinde de büro sahiplerinin isimleri vardı.

Zengin kuyumcunun birkaç tane şubesi olduğunu öğrenmişti. Adam işlerini bu bürodan takip ediyor, dükkânları da başka müdürler işletiyordu. Bu iyiydi. Onunla sakın bir ortamda konuşmak iyi olacaktı. Asansör ile dördüncü kata çıktı. Binanın içi de lükstü. Zeminde halı vardı. Bir temizlikçi de gürültülü bir süpürge ile halının üstünü temizliyordu.

Aradığı odayı kolayca buldu. Cam kapının ardı gözüküyordu. Kapı açıktı zaten. Kolayca ittirdi ağır kapıyı. İçeride güzel bir sekreter masasının başında oturmuş, bilgisayarı ile ilgileniyordu. Başını kaldırıp genç adamı görünce gülümsedi.

“Buyurun efendim. Hoş geldiniz!”

Genç adam ciddi bir tonla başını eğdi. “Hoş bulduk! Hüseyin Bey burada mı acaba?”

“Evet efendim... Kendisi burada. Kim geldi diyeyim?”

Ateş'in gözleri koyulaştı. “Beni tanımaz. Ortak bir dostumuz var. Ecrin Hanım'ın bir tanıdığı dersiniz,” dedi zoraki bir gülümseme ile.

Kadın şaşırılmıştı. Gülümsemesi hafif azaldı. “Efendim?”

“Siz söyleyin... O anlar...” dedi Ateş istikrarlı bir tonla. Değişik görünüşü, kararlı bakışları ve insanı yönlendirmeyi iyi bilen ses tonu karşısında sekreter kız ne yapacağını bilememişti. Ecrin diye adı bahsedilen zayıf kızı daha önce bir iki kere görmüştü. Ama bir gün önce patronu ile olan evlilik anlaşmasından haberi olmadığı için hiçbir şeyden şüphelenmedi. Üstelik karşısındaki adam, kendisinden kötü bir şey beklenmeyecek kadar karizmatik gözüküyordu.

Sekreter kız telefonda patronuyla konuşurken Ateş de etrafını süzüyordu. Kuyumcunun işlerinin iyi olduğu izlenimi vardı. Veya görüntüye önem verdiği anlaşılıyordu. Çünkü büro gayet iyi döşenmişti. Her şey kaliteliydi. Ucuz şeyler de değildi. Oysaki kendisine verilen raporda birkaç maddi zorluk içinde olduğu yazıyordu?

“Buyurun efendim... Hüseyin Bey sizi içerde bekliyor.”

Sekreter kız ona doğru konuşunca, dikkatli bakışlarını etraftan ayırdı. Kıza kısa bir selam verdi. Kapıya elini attı ve kararlı bir şekilde içeriye girdi.

İçerisi de oldukça lüksü. Büyük ahşap ve cam karışımı masanın ardında, zayıf bir adam oturuyordu. Dirseklerini masaya yaslamış, önündeki bir laptop ile uğraşıyordu. Masanın yanında ise orta boylu, yaşı otuz civarında bir adam daha vardı. Yardımcısı olabilirdi. Bir şey üzerinde çalışıyorlar gibiydi. Zayıf kuyumcu, kendisini görünce kalkmaya bile yeltenmemiş, çatılmış kaşlarla süzmüştü sadece. Genç adam odanın ortasına doğru rahatça ilerledi. Ayağının altında en iyi granitten döşeme vardı. Misafir koltukları ise kaliteli deridendi. İçerisi, kendi çalışma odası kadar olmasa da, döşenme tarzı ile zenginliği çok iyi vurguluyordu.

“Hüseyin Bey?” dedi sakın bir tonla.

“Benim... Nasıl yardım edebilirim size?.. Adınız neydi acaba?”

“Adım Ateş... Ateş Sancaktar.”

Adamın bu ismi bir iki saniyede kavramasından sonra, bakışları hızla değişti. Çatılı kaşları yumuşadı. “Ateş Bey?..” dedi biraz şaşkınca. Hemen yerinden doğruldu. Elini uzattı. “Hoş geldiniz! Kusura bakmayın. Sizi hemen tanıyamadım ama isminizi iş hayatında çok duydum.”

Genç adam bir an için onun eline baktı. Zayıf, kemikleri ve damarları gözükmeye başlamış bir eldi. İyi marka takım elbisesinin altında zayıf vücudunu başarıyla gizliyor olabiliyordu ama açıkta kalan kısımlar gerçeği meydana çıkarıyordu. Bu biraz irice, zayıf ellerin Ecrin’in körpe vücudunda dolaşacağını düşününce, içini yeniden bir öfke dalgası kapladı.

Uzanıp adamın elini sıktı. Belki istemeden biraz fazla sıkmış olabiliyordu. Hatta biraz da süresini uzun tutmuş olabiliyordu. Koyu gözleri kuyumcunun açık mavi gözlerine kilitlenmişti.

Adam elini garip bir ürpertiyle geri çekti ve deri koltuğu gösterdi. “Buyurun! Oturmaz mısınız?”

Genç adam rahatça bir koltuğa yerleşti. Sessiz tavrı ve keskin bakışları ile her zamanki çekingenlik uyandıran görünümünde olduğunun farkında değildi. Aklında sadece bir tek şey vardı.

Ecrin bu adamla mı evlenecekti?

“Ne alırsınız?”

“Bir şey istemem. Otelde çok içtim...”

“Peki öyleyse... Size nasıl yardımcı olabilirim? Ecrin için mi geldiniz?” Kuyumcu da yeniden yerine oturmuştu. Ancak her nasılsa Ateş’in görünümünden azıcık işkillendiği için, yanındaki yardımcısına çıkmasını söylememişti.

Ateş, o yardımcıya bir an ilgisizce baktı. Genç ve kuvvetli gözüküyordu. Sonra bakışları kuyumcuya kaydı. “Evet! Ecrin Hanım için geldim!” dedi fazla sakın bir sesle.

“Kreşi alacağınızı duydum. Bu iyi haber... Yani hem sizin için hem de benim için.”

“Sizin için neden iyi?”

Adam gülümsedi. Görünen dişleri beyazdı ve son tanesine kadar belli ki porselendi. “Eşimin çalışmasını veya aklının başka bir şeyle meşgul olmasını istemem de ondan!” Sözleri iyice anlaşılsın diye bir iki saniye beklemişti. Sonra sanki bir müjde verirmiş gibi ekledi. “Biz Ecrin ile evlenmeye karar verdik de!”

Ateş’in bir kaşı hafifçe kalktı. Yanağındaki bir kas sinirini gösterircesine seğirdi. İfadesiz sert yüzü ile iş hayatındaki o erişilmez ama korkulan patron olmuştu yeniden. Bir iki saniye için gözlerini etrafında gezdirdi. “Sizi tebrik etmek isterdim...” dedi yavaş ve düşünen bir tavırla. “Her şeyin iyisi gibi, belli ki evleneceğiniz kadının da iyisini istiyorsunuz...”

“Doğru!” dedi adam onun ne demek istediğini kavrayamadan. Keyifle gülümsedi. Ecrin’i düşününce içini bir sıcaklık sarmıştı. “Her şeyin en iyisini elde etme geleneği ailemizde vardır. Tabii babam benim kadar zengin değildi ama hep her şeyin en iyisini almaya çalışırdı. Bunu bize de öğüt verirdi. *‘Ucuz Etin Yahnisi Yavan Olur!’* atasözü tarzında bir şey...”

“Ve Ecrin bu sınıfa mı giriyor?”

“Kesinlikle... Tüm Bursa’yı gezseniz, onun gibi farklı, kaliteli bir kadını fazla göremezsiniz! O çok özeldir! Onu yıllardır, hatta çocukluğundan beri tanırım.”

Kaliteli kadın! Özel kadın! Farklı kadın!

Ateş de bu sözlerin her birisinin arkasına imzasını atardı ama nedense adam böyle söyleyince, Ecrin bir malmış gibi hissetmişti. Dişleri sıkıldı. Eğer onu bir mal gibi düşünecekse, bu adama değil, kendisine ait olmalıydı. Kendi malı, kendi kadını olmalıydı. Sadece bir gece için bile olsa...

“Aslında ben de bu düğün olayı için geldim!” dedi adama doğrudan.

“Anlamadım?” Adam hâlâ kendisinden emin, gülümsüyordu.

“Evlilik planlarınızı iptal etmenizi istiyorum!” dedi Ateş

kuru bir sesle.

Gülümseme hafifçe silindi. Ne dediğini duymuştu ama gerçekten de inanılmaz bir cümleydi. Yine de bir çıkış yolu bulmaya çalışır gibi sordu. “Affedersiniz, yine anlamadım?!”

“Anlamayacak bir şey yok!” Genç adam ayağa kalktı. Rahat bir tavırla odada gezindi. Elleri cebindeydi. Uzun boyu ile büyük salonu doldurmuş gibiydi. Kuyumcu da uzundu ama onda Ateş’in gösterişi yoktu. Genç adam duvara dayalı ödül plaketlerine baktı. Sonra cam olanlardan bir tanesini eline aldı. Garip derecede sessiz odada, bir saniye için onu inceledi. “Ecrin Hanım ile olan evlilik planınızın doğru bir fikir olmadığını düşünüyorum.”

Genç adamın sözleri odaya bir bomba gibi düşmüştü. Kuyumcu Hüseyin’in kaşları çatıldı. “Ateş Bey! Gerçekten bir şey anlamadım? Neden böyle düşünüyorsunuz ki? Yoksa onda benim bilmediğim bir sorun mu var? Bir hastalık falan?”

Ateş neredeyse iğrenircesine kuyumcuya baktı. Dışlerini sıkımişti. “Hastalıklı olan sizsiniz!” dedi sert bir sesle. “Ağzınızdan çıkanı kulağınız duysun... Çok fazla açıklama yapacak değilim. Ama Ecrin ile olan evlilik kararınızı gözden geçirmenizi istiyorum!”

Kuyumcunun yardımcısı öne doğru bir adım atmıştı. Patronuna laf edilmesi genç yardımcıyı sinirlendirmiş gibiydi. “Bana baksana! Kim oluyorsun sen?” diye öfkeyle hırladı.

Ateş onunla ilgilenmemişti bile. Sadece silik bir nesne gibi bir an için yüzüne bakmış, sonra yine kuyumcuya dönmüştü.

“Bu evlilik olmayacak Hüseyin Bey... Benim birkaç planım var ve siz bu plana engel olacak davranışlar sergiliyorsunuz. Eminim kendinize yine genç ve güzel bir başka gelin adayı bulabilirsiniz. Ona para verme konusunda iyi niyetli olduğunuzdan da hiç şüphem yok. Fakat... dediğim gibi bu iş benim planlarıma aykırı. Bu evlilik olmayacak!”

Kuyumcu da ayağa kalkmıştı. “Ateş Bey! Kendinize gelin!” dedi sert bir sesle. “Ne söylediğinizin farkında mısınız?”

“Elbette! Yeniden söyletmeyin o yüzden bana... Birazdan Ecrin’e telefon açacaksınız. Öğlen nikâh işlemleri için uğraşacaktınız sanırım? Ona gelmemesini, evlenmekten vazgeçtiğinizi söyleyeceksiniz!”

Kuyumcunun da yüzü iyice asılmıştı. “Böyle bir şey asla yapmayacağım. Sizin benden böyle bir şey istemeye hakkınız yok!”

Ateş adamın gözlerine bakarken, elinde tutmuş olduğu cam plaketi bırakıverdi. Plaket herkesin gözü önünde yere düştü ve tuzla buz olarak dağıldı. Parçacıklar parlak granitin üzerinden odanın her yerine yayılmıştı. Genç adam buna aldırmadan yeni bir plaket aldı. Şaşkınlıktan yerlerinde kalakalmış iki adam ise hayretle onu seyrediyordu.

“Bu neymiş?” Genç adam çatılı kaşlarla elinde tuttuğu plaketin üzerini okudu. “2008 yılındaki firmamıza kattığınız değerden ve üstün gayretinizden dolayı sizi tebrik eder, başarılarınızın devamını dileriz. Saygılarımızla... Aksoft Holding...”

Gözleri kuyumcuya kalktı.

“Demek Aksoft’un ana bayisisiniz?” Gülümsedi. “Sahibi Selim çok iyi arkadaşımdır. Daha geçen hafta o ve huysuz karısı ile birlikte İzmir’de yemekteydim. İşin doğrusu holdingin mücevher kısmından küçük de bir hissem var.”

Kuyumcu Hüseyin’in belki bu bilgiden haberi bile olabilirdi. Çünkü Ateş’in son sözlerine çok az şaşırmamıştı. Sadece yardımcısı gibi, ne yapacağını bilemeden ayakta duruyordu.

“Neden hâlâ telefon açmadınız?” diye sordu Ateş doğal bir tavırla. “Ecrin Hanım’ı boşu boşuna buraya kadar yormak istemeyiz değil mi? Bu kadınların işi çok zor. Bunun saçları kurutması var, makyajı var, giyinmesi var... Nereden baksanız dünya kadar zamanını alır.”

Kuyumcu Hüseyin masasının arkasından ayrıldı. Odanın ortasına doğru yürürken öfkeliydi. “Siz delirmişsiniz!” dedi ona doğru. “Derhal burayı terk edin! Kim olursanız olun bana böyle

davranıp emirler veremezsiniz!”

Ateş hafifçe gülümsedi.

Sonra elindeki camdan ödülü bırakıverdi. Kuyumcu öne doğru atılıp onu yakalamaya çalıştı ama her şey boşunaydı. Elini sıyıran ağır ödül yere vurdu ve diğeri gibi patladı. Yine onlarca parçalara ayrılırken, kuyumcu kocaman olmuş gözlerle parçalara bakıyordu.

Kuyumcunun yardımcısı öne doğru atıldı. Öfkeli bir ittirişle Ateş’i cezalandırmak istemişti. Ama genç adam hakkında bilmediği şeyler vardı. Ateş, kendisine uzanan bileği basit bir hareketle yakaladı ve hafifçe kıvırdı. Koca adam dizlerinin üstüne çöküvermişti. Ağzından da garip bir ses çıkmıştı.

“Jujitsu...” diye mırıldandı Ateş yavaşça. “Biraz can acıtabilir!”

Der demez adamın bileğini bir daha, ama bu sefer yan tarafa doğru nazıkçe kıvırdı. Görünüşte dostça tutuyor gibiydi. Ancak adamın ayakları yerden kesildi ve kendi gövdesinin ağırlığı ile olduğu yerde fırlıdak gibi dönüp yere çakıldı. Acı dolu bir inleme daha çıkarmıştı.

Ateş o daha yere düşmeden, esir ettiği bileği bırakmıştı. Karşısında donup kalan kuyumcuya çevirdi gözlerini. “Aklıma gelmişken söyleyeyim... Bana ikinizin birden büronuzda darp uygulamaya çalışmanız, emniyet müdürlüğünde birilerinin hiç hoşuna gitmeyecektir. İyi arkadaşlarım var orada...”

Onun minik tehdidi karşısında Hüseyin’in yüzü bembeyaz olmuştu. “Sen... Sen...”

“Ne olmuş bana? Az önce siz bana saldırmadınız mı?” diye alayla mırıldandı Ateş. Dudakları hafifçe kıvrılmıştı. Sonra koyu kahverengi gözleri yeniden alev aldı. Öne doğru bir adım atıp kuyumcuyu pahalı takım elbisesinin yakasından yakaladı. “Dinle beni... Tek bir defa söyleyeceğim. Başka bir daha söylemeyeceğim. Anlasan iyi olur. Bir dakika içinde Ecrin’i arayıp fikrini değiştirdiğini söyleyeceksin. Para konusunda da yardımcı olamayacağını, hesabında umduğun kadar para

olmadığını anlatacaksın. Yoksa bu...” Gözleriyle pahalı büroyu işaret etti. “..Bu lükse veda etmek zorunda kalırsın. Başarılı olduğun bayiliğini elinden alırım. Başka bir iş yapmana engel olurum. İnan bana... yaparım. Mevcut paranın da fazla olmadığını biliyorum. Arabanı, evini yeni almışsın. Büyük miktarda borçların var. Banka hesapların sadece işini çekip çevirmene yarıyor. O yüzden Ecrin’e vereceğin yüz bin lira bir gün senin çok işine yarayabilir. Hem de çok yakın bir günde!..”

Kuyumcunun yüzü bembeyaz olmuştu. Elleri ile Ateş’in bileklerini yakalamıştı ama insan üstü gücü karşısında çaresiz kalıp direnmeyi bırakmıştı.

“Seni polise ihbar edebilirim... Şahidim var!” dedi zoraki bir cesaretle. Yerde acı ile inleyen adamı kastettiği belliydi.

Ateş gülümsedi. “Deneyebilirsin...” Oysa gülümsemesi hiç de tekin değildi. Bundan bir şey çıkmayacağını ikisi de biliyordu. Ateş ifadesi alınmak üzere emniyete götürülse bile dikkate değer bir şey olmamıştı. Yerde inleyen adam hariç... “Ben bir saat ifade verir çıkarım. Ama sen ve bu adam bir hafta sonra işsiz kalırsınız.”

Kuyumcuyu ittirdi. Hüseyin cam kırıklarının üzerinde sendeleyerek gerilerken, Ateş’in gözleri yerdeki adama kaydı. Bileği çıkmış olabilirdi. Dizlerinin üstündeydi ve ayağa kalkmak yerine biraz kenara kaçmıştı. Bileğini tutuyordu. “Umarım sen de dediklerimi iyi anlamışsındır ahbap?” dedi sinirli bir tonla. “Akıllı ol! Bir daha da seni ilgilendirmeyen işlere karışma. Bir çöplükte bulmasınlar cesedini...”

Sesi o kadar kesindi ki asla tehdit gibi durmuyordu. Adam belirgin bir şekilde yutkundu. Fakat bir şey demedi. Anlamış olduğu belliydi. Çaresiz gözleri patronuna kaydı.

Kuyumcu da çaresiz gibiydi. İki kişi bile olsalar bir kişiye karşı güçsüz oldukları açıktı. Hızlı bir şekilde durum muhakemesi yaptı. Hiç anlamadığı bir durumun içine çekilmiş, çaresiz bir şekilde kısıtılmış, eli kolu neredeyse bağlı bırakılmıştı. Gerçekten de Ateş’e ilk saldırının kendi adamı olduğu doğrudu. Buradan kendilerine bir şey çıkmazdı. Ayrica

Ateş Sancaktar'ı iyi kötü herkes tanırdı. Onunla uğraşmak demek, her iki adam için de büyük kayıplara sebep olabilirdi.

Ecrin için değer miydi?

Kesinlikle! Ama eğer çok daha genç ve şu iri adam kadar güçlü olsaydı! Onun kadar zengin ve engellenemez olsaydı! Onun Aksoft Holding'in hissedarlarından olduğunu bilmiyordu. Ve patronu Selim'i de hemen tanıdığına göre yalan söylemediği açıktı. Zaten söylese ne olurdu ki? Bu adamın öylesine geniş bir nüfuzu vardı ki! Mafya ile ilgili olan söylentileri katmıyordu bile! Bir anda her şeyini kaybedebilirdi... Her şeyini!

O sıralarda biraz daha uzakta, Ecrin gerçekten de çıkmak için hazırlanıyordu. Kreşi şöyle bir dolaşmış, bir aksaklık olup olmadığını kontrol etmiş, birkaç çocukla da bahçede gülerek oynamıştı. Bu ona iyi gelmişti. Moralinin biraz düzeltmişti. Morale gerçekten ihtiyacı vardı çünkü. Ne kötüydü ki, hiç istemediği bir evliliğe hazırlanıyor, bu güzel kreşi kaybediyor, bu tatlı çocukları bir daha göremeyecek şekilde buradan uzaklaşıyordu.

Aklındaki adamı düşünememeye çalışarak odasına dönmüştü. Vakit yaklaştığı için hazırlanması gerektiğini biliyordu. Zaten ne hazırlanacaktı ki? Bir kot bir bluz tamam... Makyaj yapmalı mıydı? Yapsa iyi olurdu. Yanakları solgundu. Gözlerinin altı da çöktü. Eh! Uykusuz geçen bir geceden sonra bu normaldi.

Küçük çantasını aldı. Tam aynada kendisini son kez kontrol ediyordu ki önce bir zırlıltı ardından da bir melodi duydu. Başını çevirdi. Odaya girdiğinde bir kenara bıraktığı telefonu çalışıyordu. Gidip onu masanın üzerinden aldı. Ekranına baktı.

"Alo?" dedi sonra sakın bir sesle.

"Ecrin..."

"Merhaba Hüseyin Bey... Ben de şimdi çıkıyordum. Merak etmeyin!"

Adam sıkıntılı bir şekilde mırıldandı. "Yok... Merak etmiyorum da..."

“Ne oldu? Bir şey mi lazım? Nüfus cüzdanı falansa eğer?..”

“Yok! O da değil!” Adamın sesindeki sıkıntıyı yeni keşfetmişti Ecrin. Güzel kavisli kaşları çatıldı. Artık her zaman kötü bir haber duymaya hazır hissediyordu kendisini... Bir şey olmuştu ama ne? Kalp atışları hızlandı. Sebebinin bilmiyordu. Sadece huzursuz olmuştu.

“Hüseyin Bey? Ne oldu? Canınız sıkın gibi?”

“Ecrin... Bunu... nasıl söyleyeceğimi... gerçekten bilmiyorum.” Adam derin bir nefes almıştı. Ama genç kız onun işini kolaylaştırmak için hiçbir şey söylemedi. Hiçbir tepkide bulunmadı. Sadece bekledi. “Üzgünüm ama... düşündüm de... bu evlilik işi olmayacak sanırım!”

Genç kızın önce kanı donmuştu. Sonra da tepesinden aşağıya bir kova kaynar su dökülmüştü. Hafif bir nefes aldı. “Olmayacak mı? Neden? Bu konuda siz çok ısrar etmişsiniz?”

“Biliyorum... Biliyorum da...” Adam da derin bir nefes aldı. “Düşündüm de... aramızda çok yaş farkı var. Bu hiç doğru değil. İleride... bize sorun olacaktı.”

“Bu benim için önemli olsaydı, teklifinizi kabul etmezdim!” dedi Ecrin biraz sıkıntılı bir sesle. “Yaşınız benim için gerçekten de hiç sorun değil!”

“Şey! Benim çevrem için aynı şeyi söyleyemeyeceğim! Kızım... Kızım senden dört yaş büyük ve bu evlilik işine kesinlikle karşı çıkıyor.”

“Öyle mi? Daha önceden haberi yok muydu?”

“Hayır!” dedi adam, sıkıntılı tonu aynı kalarak. “Sen evlenmeyi kabul edince söyledim. Beklemediğim bir tepki verdi. Tek sorun bu değil. Başka şeyler de var tabii!”

“Mesela?” dedi Ecrin. “Para miktarı mı?”

“O da var tabii. Açıklaması biraz zor... Ama bu evlilik olamayacak. Beni affedebilecek misin?”

Genç kız biraz kuru bir sesle mırıldandı. “Affedecek bir şey yok. Hiç şaşırmadım.”

“Üzgünüm...”

“Hiç üzgün olmayın! Zaten bu güne kadar karşıma çıkan hiçbir erkek güvenimi hak etmedi!”

“Ecrin!”

“Neyse... Ben sizi anladım. Madem öyle... bir şekilde başımın çaresine bakarım ben!”

“Ecrin... Gerçekten üzgünüm.” Adamın sesi içten gibiydi. Hatta üzümlükten öte, farklı bir ton vardı.

“Ben de...” diye mırıldandı genç kız. Sesi soğumuştı. “İyi günler size...”

Telefonu kapattı ama bir süre öylece ayakta durdu. Sonra... yavaşça yatağının yanına gitti. Üzerine oturdu ve başını önüne eğdi. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı. O yüzden yüzünü gizleyecek hiçbir tutam yoktu. Ağladığını kendisinden bile gizlemek için küçük elleriyle yüzünü örttü.

‘Allahım! Allahım! Ne yapacağım ben şimdi?’ diye inledi. ‘Neden her şeyim ters gidiyor? Ne yaptım da bu cezayı hak ettim? Ne yaptım da bütün bunların hepsini hak ettim? Ne olursun içimdeki sıkıntıyı al artık! Daha fazla bu sıkıntıyı kaldıramayacağım! Artık bundan kötü ne olabilir ki?’

Gözyaşlarını gizlemeyi başarmıştı ama yüreği kan ağlıyordu. Tek umudu da tükenmişti. Hiç parası yoktu. Hiç parası olmadığı gibi, bulabileceği bir yer de yoktu. Kreşin satışı hiçbir şeye çözüm değildi. Rahatlamasını bırak, nefes almasını bile sağlamıyordu.

Telefonuna gelen bir mesaj ile irkildi. Elinin tersi ile gözyaşlarını silerek telefonuna baktı. Eli titremişti. Ve içgüdüleri haklı olarak titrediğini, haklı olarak yüreğinin daraldığını göstermişti.

Kahretsin! Bankadan geliyordu mesaj...

Uflayarak mesajı okudu. Kredi ödemesinin geciktiğini ve banka mevzuatına göre riskli müşteri grubuna girmemesi ve müşteri siciline işlenmemesi için en kısa sürede ödemesi

gerektiğini yazmışlardı. Hah! Tam da sırasıydı! Ödeyecekti... Ödeyecekti ama... neyle? Kasada bulunan bir miktar parayı bankaya veremezdi. Onunla çalışanlarının maaşını ödeyecekti. Kendisini kurtarmak adına o zavallıların haklarını kullanamazdı.

Telefonunu yana fırlatıp kendisini yatağına sırt üstü attı. Gözlerini tavana dikti. O kadar çaresizdi ki... Moral olarak o anda intihar edecek bir ruh haline sahipti. Gözyaşları bile akamayacak kadar yüreği daralmıştı. Dudakları gerilmişti. Derin bir nefes alırken gözlerini kapattı.

‘Allahım! Lütfen yardım et! Ne yapacağım ben?’

Telefonu yine çalınca nedense hiç şaşırmadı. Bakalım bu sefer ne olmuştu? Her halde Allah’ın kendisine yardım etmeye hiç niyeti yoktu? Ona güveniyordu ama neden her şey böyle ters gidiyordu?

Yattığı yerden kalkmadan telefonunu aldı. Ekranı baktı. Hay Allah! Bu adam da tam arayacak zamanı bulmuştu. Keşke onun yerine patronu arasaydı! Hiç değilse güzel sesi birazcık ruh haline iyi gelirdi. Avukat aradığına göre hiç de iyi bir şey olmayabilirdi.

Gözlerini yeniden yumarken “Efendim Adnan Bey!” dedi cansız bir sesle.

“Ecrin Hanım?”

“Efendim!” Salak mıydı bu? Yoksa zaman kazanmak mı istiyordu?

“Az önce Ateş Bey beni aradı...”

“Anlaşma için mi?”

“Evet onun için!”

“Daha imzalamadım. Bir adam yollayıp aldıracağını söylemişti?..”

“Tamam... Biliyorum...” Adamın kuru sesine rağmen arkasındaki tını hiç de iyi değildi. “Ecrin Hanım... Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Ateş Bey bana kreşi almaktan vaz

geçtiğini söyledi. Bunun için üzgün olduğunu, o bölgeye alışveriş merkezi yapma fikrinden vaz geçtiğini, anlamayı imzalamasına artık gerek olmadığını söyledi.”

Ecrin iyice sararmıştı. Ne yapacağını bilmiyordu. En azından burayı satabileceğini ummuştu. Belki hiçbir işe yaramayacaktı ama yine de... Yine de... Yeni bir müşteri bulması o kadar zordu ki! Bu büyüklükteki bir binayı ve yeri almak isteyen hiç kimse yoktu. Almak isteyenler de kelepirci parasına veya kat karşılığı olsun istiyorlardı. Bunu hiç kabul edemezdi.

“Anladım...” dedi yavaşça. Güleceği gelmişti. Pislik adam! Nasıl da vaz geçmişti hemen? Kendisini elde edemeyeceğini anlayınca kötü yüzünü göstermişti. İyice kapana sıkışmıştı. Kuyumcu ile evlilik de olmayacaktı zaten! Az önce daha ne olabilir ki diye kendi kendisine söylenirken, bunların da olabileceğini hiç düşünmemişti. “Anladım Adnan Bey!” diye tekrar mırıldandı. “Size iyi günler!”

Karşı taraftan kısa bir sessizlik oldu. Ecrin tam telefonu kapatacağı ki, avukat konuştu.

“Ecrin Hanım... Ateş Bey bir şey daha söyledi...”

“O neymiş?” Sesi alaycıydı. “Senetler için beni mahkemeye mi veriyormuş yoksa?”

Avukat durakladı.

“Şey! Aslında o da var!” Şaşırmışsa bile belli etmemişti. Ecrin de umursamazca yatmasına devam etti. Keşke şu anda şu tavan yerinden kopup üstüne yığılsaydı. Başka ne kalmıştı ki? Hiçbir seçeneği yoktu. Parayı bulmak için ne zamanı ne de seçeneği vardı.

“Tahmin etmek zor değildi!” dedi avukatın sessizliği uzayınca. “İstedğini yapabilir. Beni mahkemeye verip burayı daha ucuza kapatabilir... Tüm kozlar ondan yana ve bunu biliyor!”

“Ama son söylediği o değildi Ecrin Hanım!”

“Neydi peki?”

“Ateş Bey dedi ki, aranızda küçük bir anlaşma konusu geçmiş. Henüz şartları yerine getirilmemiş bu anlaşmayı kabul ederseniz eğer, size yardımcı olmaktan mutluluk duyacakmış! Karar verdiğinizde, istediğiniz zaman onu arayabileceğinizi söyledi...”

8. BÖLÜM

Ateş o sabah gerçekten sinirliydi. Yine otelin kuytu bir yerinde çay içiyordu. Elindeki gazeteyi bir kenara attı. Kolundaki saatine baktı. Gitme vakti yaklaşıyordu. Birazdan şoför gelirdi. Ondan sonra da ver elini Ankara...

Bursa'yı sevmiştii. Daha evvel de birkaç kere gelmişti ama bu kadar vakit geçirmemişti. Ve nedense bu sefer daha fazla sevmiştii sanki. Öyle ki... canı neredeyse hiç ayrılmak istemiyordu.

Uzanıp sehpanın üzerindeki telefonunu aldı. Dokunmatik ekranına basıp açtı. Gözleri ekranda gezindi. Hiçbir cevapsız arama yoktu. Zaten olsa saçma olurdu. Görmemesi veya duymaması imkânsızdı. Telefonunu sürekli yanında taşıyordu.

Sinirli bir tavırla telefonu yanına bıraktı.

Ecrin aramamıştı!

Ne bekliyordu ki? İlk defa kendisine ciddi anlamda kızgındı. Çok iyi bir adam olmadığını biliyordu. İnsanlara çok değer vermezdi. Fakat kendisi bile, saf bir kızın bedenini para karşılığı isteyerek duygusuzluk sınırını fazlasıyla aştığının farkındaydı. Evet? Gerçekten de ne bekliyordu? Başlangıçta onun hemen kollarına atılacağını mı sanmıştı? İşin doğrusu evet! Bakire olmasını bile umursamamıştı. Eh, ödediği para da bu bedel için iyi bir rakamdı. Pek çok kadın, o paranın onda birine bile kendisini satardı. Satardı ama?..

Ecrin değil!

Ona kızmakla saygı duymak arasında bocalayıp duruyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki, genç kızın kendisini reddetmesi öfkesini tavan yaptırıyordu. Onun elindeki tüm şansları köreltmışti. Her yolu tıkalıydı. Yine de aramamıştı kendisini!

İnatçı güzel!

Yanında birisi dikeline, başını kaldırdı. Şoför gelmişti.

“Hazırız efendim. Bavulları arabaya koydum. Hemen yola çıkabiliriz!” dedi adam saygıyla.

Genç adam isteksizce dudak büktü. “Öyle mi?”

“Evet... Başka bir emriniz var mıydı acaba?”

“Şimdilik yok. Sen git arabada bekle. Ben birazdan geleceğim. Bir telefon bekliyorum.”

Orta yaşlı şoför saygılı bir şekilde oradan uzaklaşınca yeniden yanındaki telefona baktı. Sonra uzanıp eline aldı. Madem o aramıyordu, kendisi onu arardı. İçindeki bir ses, Ecrin'i görmeden gitmemesini söylüyordu. Bu güçlü bir içgüdüydü. Ve diğer yandan... garip bir şekilde onu yeniden görmek istiyordu!

Numarayı çevirdi. Yeşil arama düğmesine basmadan önce bir an durakladı.

Daha evvel bir kadın için prensiplerinden vaz geçtiği olmamıştı. Aramayı istemediği bir kadını aradığı da olmamıştı! Gözünün önünde o bal rengi gözlerin oynaşmasından hiç hoşlanmıyordu. En iyisi onunla kısaca konuşmak, belki bir şans dilemekti. Onun arazisini almama blöfü işe yaramamıştı. Artık geri de dönemezdi. Belki genç kız kendisine bir başka satıcı bulurdu...

“Alo?”

Karşıdan gelen bu melodik sesi duyduğunda, genç adam yine ona olan ilgisinin baskısı altında ezildi. “Alo? Ecrin! Benim Ateş...” Elinde olmadan sesi sert çıkmıştı.

“Tanıdım...” diye mırıldandı genç kız. “Ne istiyorsunuz?”

Genç adam bir iki saniye sustu. “Hiç... Birazdan gideceğim. Sadece... aramak istedim. Sen aramayınca ben arayayım dedim...”

Ecrin de kısa bir süre sessiz kalmıştı. “Demek

gidiyorsunuz?” dedi sonra. Sesi bir garipti. Sanki, sevgilisini bir süre için uzak bir yere yollayan genç bir kızın üzgün tonuna sahipti. Tabii bu imkânsızdı. Ateş dişlerini sıktı.

“Evet... Gidiyorum. Orayı almaktan vaz geçtiğim için bana kızmadın mı?”

“Niye kızayım?” dedi Ecrin bu sefer biraz daha rahat bir tonla. “Böyle bir şey yapabileceğinizi söylemişsiniz zaten. Önemli değil...”

Ateş dişlerini fazla sıkıldığını fark edince hafif bir nefes aldı. “Sanırım kocan bunu da karşılayacak? O yüzden böyle rahatsın?” dedi.

“Belki...”

“Belki mi?”

“Ateş Bey! O paranın kolayca karşılanamayacağını siz de ben de biliyoruz. Bana niye eziyet ediyorsunuz?” Genç kız biraz öfkelenmiş gibiydi.

“Ne yapacaksın peki?”

Ecrin’in sessizliği birkaç saniyeydi ama genç adama çok uzun gelmişti. “Bilmiyorum! En azından... koynunuza girmemek için... elimden geleni yapacağım!” Sesi yeniden yumuşamıştı. “Zaten... evlilik de olmayacak!”

Ateş onun dürüstlüğüne elinde olmadan hayran kaldı. Yalan söyleyip gizleyeceğini düşünmüştü. “Öyle mi?” dedi kuru bir sesle. “Evlilikten sen mi vaz geçtin?”

Ecrin’in hafifçe güldüğünü duydu. Acı, tatsız bir gülüştü. “Maalesef ben değil, pek sayın kuyumcu vaz geçti. Sanırım ailesi karşıymış bana... Belki de ödeyeceği para çok geldi.”

“Üzuldüm demeli miyim?”

“Demeyeceğinizi biliyorum... Ateş Bey? Bugün bankayla konuştum. Bana bir hafta daha vereceklerdi ama bunu sadece üç güne düşürmüşler. Bu konuda sizin bir parmağınız yok değil mi?”

“Sen ne düşünüyorsun?..”

Ecrin bekledi bir süre... Genç adam adeta onun üzgün gözlerini görebiliyordu. “Olsa da şaşımam! Üç günde... kreşi uygun bir fiyata satabileceğimi sanmıyorum.” Genç adam cevap vermedi. Belli ki Ecrin de bir cevap beklemiyordu. Sonra... Sonra Ateş’in hiç beklemediği bir şey sordu. Sesi ürkekti. “Sizinle... birlikte olmayı kabul edersem... bana ne yapacaksınız?”

Genç adamın gözleri kısıldı.

“Sana ne mi yapacağım? Bu ne biçim soru?” diye sert ses tonunu değiştirmemeye çalışarak sordu. “Sana işkence yapacağımı mı sanıyorsun?”

“Hayır ama...” Duraklaması belki de utandığının belirtisiydi. “Sapıkça şeyler... istemezsiniz değil mi?”

“Ne gibi?”

“Ateş Bey! Beni utandırıyorsunuz! Lütfen! Söylemek zorunda mıyım?”

“Bilmediğin konularda ön fikirlerin olduğunu görüyorum?”

“Sizin bu konuyu benden iyi bildiğiniz kesin. Ben de sizinle tartışacak değilim. En azından şimdilik...”

“Demek şimdilik? Öyleyse?.. Kabul edecek misin?” Genç adam inanamıyordu ama kalbi bilmediği bir şekilde hızlanmıştı.

“Ben... Ben bilmiyorum! Artık düşünme yeteneğimi de kaybettim. Tamamen kapana sıkıştım. Hiçbir çıkış yolu yok. Çok korkuyorum... Her şeyden korkuyorum. Sizden de...”

Bu son ekleme özel bir vurguya sahipti. Genç adam onun çaresizliği karşısında biraz yumuşadı. Fakat bunu ona hissettirmemesi gerektiğinin farkındaydı. Sonunda... Ecrin’i elde edebilecek miydi? Bu zafer hissini ağzında bıraktığı tat pek lezzetli değildi.

“Benden korkmana gerek yok!” dedi düz bir sesle.

“Sizin için demesi kolay!”

“Ecrin...”

Genç kız onu dinlemiyordu. Aklının karışık ve meşgul olduğu belliydi. “Ateş Bey... Bana iyi davranacak mısınız?”

“Hiç kötü davrandım mı ki?”

“Evet... Hem de birkaç kere!” dedi genç kız. “Siz... Siz bunu fark edemezsiniz! Beni incitecek sözler de söylediniz!”

“Neredesin? Kreşte mi?”

“Hayır... Bankadan çıktım şimdi. Bir parkta oturuyorum. Çay içiyorum. Ve şu tepeden atlamakla sizi koynunuza girmek arasında bocalayıp duruyorum!”

“Yanına geleceğim!”

“Hayır... Hayır lütfen gelmeyin!” Derin bir nefes almıştı genç kız. “Siz gideceksiniz zaten... Ben kararımı verince, sizi ararım.”

“Ankara’ya mı geleceksin?”

“Neden olmasın? Belki orada meşgul olursunuz? Benimle fazla ilgilenemezsiniz. Avantajıma olur!”

Genç adam ister istemez gülümsedi. “Bundan fazla emin olma bal gözlüm! Her saniyemin tadını çıkaracağıma emin ol.”

Karşıdaki sessizlik biraz uzamıştı. Sonunda konuştu Ecrin. “Kötü ve utanmazsınız!”

“Öyleyim... Senin için pek çok şey yapabilirim. İyi ve kötü şeyler...” Sustu. Onun yüzünü gözünün önüne getirmeye çalıştı. Herhalde o güzel dudaklarının biçimi, gülümseme kıvrımlarından çok uzaktı. Her halde o güzel gözleri de güleç değildi artık. Fakat onu üzme pahasına bile olsa... Ecrin’i istiyordu. Bunu tanımlayamıyordu. Tarif edemiyordu. Ve fark etmişti ki sadece seks için değildi. Şu anda bile onu inanılmaz görmek istiyordu! “Gitmeden önce seni görsem olmaz mı?” diye sordu ansızın.

Ecrin hemen cevap vermemişti. “Neden?” diye fısıldadı sonra. Şaşırmış gibiydi. “Elinize ne geçecek? Sizinle

yatmayacağım! En azından bu üç gün... Hâlâ bir umudum var!”

“Umut mu? Kreşi satsan bile geri kalan parayı nereden bulacaksın?”

“Çıkmadık candan umut kesilmez. Öyle derler değil mi? Belki yeni bir damat adayı bulurum!”

Ateş’in suratı düştü yeniden. “Allahım! Şu evlilik merakını bir türlü anlayamıyorum? Neden bir erkeğin boyunduruğuna girmeye bu kadar heveslisin? Bazen çok can sıkıcı oluyorsun!”

“Siz de korkak!” Genç kızın sesi eğleniyormuş gibi alaycıydı. “Size benimle evlenin demedim ki? Neden böyle korkup kızgınca tepki veriyorsunuz? Ben başka bir adaydan bahsediyorum!”

“Bir aday daha bulabileceğini sanmıyorum bal gözlüm. Gel fazla uzatma ve bana da bu eziyeti yapma! Buradan birlikte gidelim... Gelir seni alırım. Birkaç gün güzel vakit geçirebileceğimiz bir yere gideriz. Emin ol istersem çok keyifli bir arkadaş olabilirim!”

“Bunda eminim!” dedi Ecrin canı sıkkın bir halde. “Çok kadın arkadaşınız olmuştur. Kim bilir kaç size âşık oldu?..” Kısa bir sessizliğin ardından usulca ekledi. “Ya ben de... size... âşık olursam?”

Ateş’in kaşları çatıldı. Garipti... Eskiden bu fikir kendisini rahatsız ederdi ama şimdi... Ecrin’in kendisine âşık olması... güzel olabilirdi! Ve korkutucu!

“Bu mümkün mü?” derken sesinin sert çıkmasına engel olamamıştı.

Ecrin kıkırdadı. “Bakın?.. Yine korkunuz! Korkunuz değil mi?”

“Bu mümkün mü diye sordum!” diye homurdandı Ateş. “Çünkü mümkünse bundan hoşlanmayacağım elbette. Birlikte olursak, bu bir anlaşma gereği olacak! Bir takım duygusal safsatalara izin vermeye niyetim yok!”

“Evet! Doğru! Daha evvel de söylemiştiniz. Sizin duygusal

yakınlaşmalarla işiniz olmaz! Ama bakire bir genç kızın ilk erkeğine duygusal olarak bağlanması da normal değil mi?”

Genç adam derin bir nefes aldı. “Şu benimle alay etme huyundan vazgeçmelisin bal gözlüm! Buna tolerans tanıyacağımı zannetmem... Her şey bir yana ben senden çok büyüğüm!”

“Ama yatakta bunu unutacağım sanırım?” Sesi yine alaycıydı. Ateş öfkelenmemek için kendisini zor tutuyordu. Bu küçük yaratığın kendisiyle dalga geçmesine nasıl izin verdiğini kendisi bile anlamıyordu. “Peki... ya yatakta size karşı koyamazsam?..” Birkaç saniye sustu. “Yani ne hissedeceğimi bilmiyorum ama... beni yine ateşli olmakla... suçlayacak mısınız? Çünkü sizi öpmek... benim elimde değildi! Orama burama dokunurken...”

“Ecrin!” diye sabırsızca söylendi genç adam. “Bunlar telefonda konuşulacak konu değil. Hadi eve git hazırlan... Birkaç gün birlikte bir yere gidelim!”

“Olmaz!”

“Gerçekten üç gün bekleyecek misin?”

“Elbette... Şey... Kapatayım ben artık. Size iyi yolculuklar. Hem belki orada güzel bir kadın bulup beni unutursunuz? Burada kadınsız kalmak sanırım gözlerinizi biraz kararttı?..”

Onun sesindeki eğlenceli ton genç adam için sıkıntı yaratıyordu. Üstelik de gelmemek için hâlâ inat diretmesi, içindeki anlam veremediği keyfi gölgelemişti. Sıkılı dişleri arasından homurdandı. “Sandığım kadar kadın budalasız değilim Ecrin! İsteseydim dün gecemi de önceki gecemi de bir kadının kollarında geçirirdim!”

Ecrin’in düşündüğü belliydi. Sonra meraklı sesi yankılandı telefondan. “Yemeğe gittiğiniz gece... buna hazır bir kadın vardı orada, değil mi?”

“Evet... Vardı tabii... Herkes sen gibi namus budalasız değil!”

Genç kızın soluk nefes alışı duyuldu. Sonra çocuksu bir tonla onu azarladı. “Namus budalası olmak kötü bir şey değildir Ateş Bey! Ben halimden memnunum. Size gelinceye kadar onlarca erkekle yatsaydım hoşunuza gider miydi?”

Normalde bu soruya Ateş’in cevabı “Bana ne!” olurdu. Çünkü o yaşına kadar buna önem verdiğini pek hatırlamıyordu. Yetiştigi katı ve sevgisiz ortamda, kadınlar onun için tek bir amaca hizmet ediyordu. Karşılıklı menfaatlere dayalı ilişkilerinde, kollarındaki kadının ne önceki sevgililerini düşünmüş, ne de buna dair bir rahatsızlık duymuştu. Ama söz konusu artık o kadınlardan birisi değildi. O Ecrin’di! Bu adı bile garip olan kızın, eski erkek arkadaşıyla öpüştüğünü düşünmek bile midesini buruyorken, bir erkekle yatmış olmasını nasıl normal görürdü?..

Genç adamın cevabının gecikmesi üzerine Ecrin alaycı bir tavırla mırıldandı. “Ah, sanırım bu umurunuzda değil! Tek istediğiniz benim bedenim, değil mi? Şimdi, burada olduğunuz sürede başka kadınla sevişmeyip beni arzulamanızı gurur verici mi bulmalıyım?”

“Seni bilmem ama benim için çok sıkıntı verici!”

“Sesinizde öfke mi var?”

“Ne bekliyorsun ki? Bir sürü saçma soru sorup cevabını da kendin veriyorsun! İşin doğrusu, bakire olup olmaman çok umurumda değil! Diğer yandan...” Derin bir nefes aldı. Karşı karşıya olsalar belki bu cümleleri söyleyemezdi. Ama telefundayken bazı şeyleri konuşmak daha kolaydı galiba. “...onlarca erkekle yatmamış olman... beni memnun ediyor. Bunu gizleyecek değilim! Yatsaydın da umurumda olmazdı ama... öyle olmadığı için... Kahretsin! Neden bunları konuşuyoruz? Bana söylemek istemediğim şeyleri söyletiyorsun!”

“Eh! Ödeşmiş oluyoruz!” derken gülümsüyordu Ecrin. “Siz de bana yapmak istemediğim şeyleri yaptırınız! Sizi öptüm diye beni suçladınız. Ben de bir karar aldım. Eğer sizinle birlikte olursam beni bir daha öpmenize izin vermeyeceğim.

Bunu bir iş gibi düşünüyorsunuz madem, biraz mesafeli olsak daha iyi olmaz mı?”

“Saçmaladığının farkında mısınız?”

“Hiç de bile! Saçmalamıyorum. Kızmanıza da gerek yok. Peki! Madem öyle, ben de size bir sır vereyim. Sebebinin bilmiyorum ama... ben de... sizin... önceki kadınlarınızı düşündüğümde... nedense hoşlanmıyorum. Ve kabul etmeliyim ki... yanımdan ayrılıp koş koş başka bir kadının yatağına gitmemeniz... güzel bir davranış. Gurur duymasam da... hoşuma gittiğini gizleyemem!”

“Ben de kendimi tanıyamıyorum doğrusu!” diye alay etti Ateş. Ama bu sefer kendi kendisiyle dalga geçiyordu. Ve sesi kendisine öfkeli olduğunu gizleyemiyordu.

“Neyse! Ben kapatayım artık... Siz de yolunuza devam edin!”

“Dur!” diye atıldı Ateş. “Kapatma!”

“Efendim?”

Genç adam daha önceki bir cümleye takılmıştı. Merakla sordu. “Gerçekten de... önceki kadınları... kıskanıyor musun?”

Ecrin kıkırdadı. Sesi o kadar berrak, gülüşü o kadar güzeldi ki! Onca sıkıntıya ve çaresizliğe rağmen, gençliğinden gelen yaşama sevinci, içinde bir yerlerde filizlenmeye çalışıyordu.

“Kıskanma demeyelim bence! Eh! İlk cinsel tecrübemi yaşayacağım erkek adayımın daha saf olmasını isterdim tabii. Ama ümidimi kaybetmedim...” Keyifli bir tonla ekledi. “Belki bu üç gün içinde daha saf ve daha genç bir aday bulurum! Ne dersiniz?”

Ateş gözlerini yumdu ve onun alaycı sözleri karşısında öfkesinin geçmesini bekledi. Telefonunu kıracaktı gibi sıkıştığının farkında değildi. Ona dokunan her erkeği öldürebilecekmiş gibi hissediyordu.

“Sana... iyi şanslar dilerim!” dedi sert bir tonla. “Ama hiç ümitlenme! Üç gün kısa bir süre... Ve... benim neler

yapabileceğimi bilmiyorsunuz!”

Ecerin gülüşü yeniden. “Belki de siz kıskanıyorsunuz Ateş Bey? Birini bulsam ne yapardınız? Yanına gidip yakasına mı yapışdınız? Size ait olduğumu mu söylerdiniz? Bana ait planlarınız olduğunu ve onları engellediğini mi açıklardınız?”

Genç kızın şakayla söyledikleri, aslında gerçeğin birebir aynısıydı. Onun kuyumcu ile olanları bilmediğine emindi. Bu kadar doğru tahminler belki de saf kalpliliğinin bir sonucuydu. Genç adam ciddi bir tonla mırıldandı. “Belki de aynen öyle yapardım!”

Ecerin tatlı bir kahkaha atmıştı. “Neden bilmiyorum... beni üzdüğünüz kadar... mutlu da edebiliyorsunuz! Sizinle evli olmayı çok isterdim. Sanırım sürekli beni güldürürdünüz! Sizin suratsızlığınızda bile bir sevimlilik var! Bunu daha önce bir kadın söyledi mi?”

Ateş sinirlensin mi memnun mu olsun karar veremiyordu. “Hiç duymadım!” dedi sonra sıkıntılı bir sesle.

“Demek ilk söyleyen benim? Neyse, hiç değilse bir konuda ilk olmak çok hoşuma gitti. Sanırım... Yani belki de... Belki de bu yüzden sizinle olmak fikri... artık o kadar itici gelmiyor!” Sonra söylediğinden utanmış gibi çabucak ekledi. “Şey! Ben kapatıyorum artık. Kalkmam lazım. Size iyi yolculuklar... Umarım, üç gün sonra görüşmeyiz!”

Yeniden kıkırdamıştı ve Ateş’in bir şey demesine fırsat bırakmadan telefonu kapatmıştı. Genç adam kısa bir an elindeki telefona baktı. Sonra gülümsedi. Uzun zamandır ilk kez içten gülümsüyordu. Bursa’ya geldiğinden beri birkaç kere olmuştu bu. Şu kıza hayret etmemek elde değildi. Kendisi gibi kaba, soğuk, yaşama sevinci olmayan bir adamı bile gülümsetebiliyordu. Ama her şey bir yana... kendisi çok şahane gülüyordu!

Sonra gülümsemesi yok oldu. Üç gün ha? Çok tehlikeli bir üç gün!.. Ya gerçekten bir adam daha bulursa? Evlenmeye hevesli ve zengin bir genç?

En kısa sürede avukatı aramalı ve bu konuyu takip ettirmeliydi.

Tam buna karar vermişti ki, karşısında bir hareket oldu. Başını kaldırdı. Uzun boylu silik avukat da tam karşındaydı. Gülümseyeceği geldi.

‘İti an çomağı hazırla!’

Kahretsin! Bu kızın yaşama sevinci bulaşıcı mıydı acaba?

“Günaydın Ateş Bey!” dedi avukat her zamanki cansız ses tonuyla.

“Günaydın Adnan! Ne oldu? Buraya gelmeni beklemiyordum?”

“Siz yola çıkmadan yetişebilmeyi umuyordum efendim!” dedi adam. Ateş eli ile yan taraftaki koltuğu işaret edince, hemen oturmuştu. “Sizi aradım ama cebiniz meşguldü. Şoförünüzü aradım. Daha yola çıkmadığınızı söyleyince, doğruca buraya geldim.”

“Ne oldu?”

“Bir sorunumuz var!”

“Bunu anladım... Ne oldu?” Genç adamın sesi sabırsızdı. Ecrin ile olan konuşmasından sonra sıkıcı bir şeyle uğraşmak istemiyordu.

“Aldığımız fabrika...”

“Ne olmuş?”

“Efendim, bu sabah tüm işçiler fabrikanın önünde toplanıp olay çıkarmışlar. Güvenlik görevlilerinden ikisi yaralanmış. Sanırım bir şekilde işten çıkartma olayından haberleri olmuş. İşlerinden olacakları için çok kızgınlar. Polis falan da geldi ama olay hızla büyüdü. Sizi rahatsız etmeyecektik. Fabrikanın müdürü de yaralanınca, mecbur kaldık. Burnu kırıldı. Sorumlular tutuklandı ama geri kalanı için bir şey yapamıyoruz. İşçilerin temsilcileri sadece sizinle görüşeceklerini söylüyorlar.”

“Polis dağıtamıyor mu kalabalığı?”

“Basın gelince... çekimser kaldılar.”

Ateş yeniden katı, acımasız iş adamı oluvermişti. Gözleri koyulaştı. “Olaya katılan herkesin işten çıkarılacağını telefonla duyur!” dedi sert bir tonla. “Ben oraya gidinceye kadar hepsi duymuş olur. O fabrikada işçi sayısının fazla olduğunu herkes biliyor. İşinde kalmak isteyen direnişe son verir. Geri kalanı da tepit edersin. Çıkart gitsin!”

“Efendim! Fabrikanın neredeyse tamamı orada! İş gücünü yarı yarıya azaltacağımız duyulunca, herkes kendi işinden endişe etmeye başlamış. Gerçekten öfkeliiler...”

Ateş ayağa kalkmıştı. “Kimseye fazla para veremeyiz. Zaten önceden de bu yanlış politika yüzünden batmış fabrika. Aynı hatayı yapamayız. Şimdi, gidelim de bakalım ne yapabiliriz?”

Ateş’in tüm keyfi kaçmıştı. Avukat ile birlikte yeni satın aldığı fabrikaya doğru yola çıktı. İyi ki hemen Ankara’ya dönmemişti. Bir sorun olacağını hissetmişti ama o sorunun bu kadar büyük olacağını ummamıştı. Fabrikanın önü gerçekten kalabalıktı. Fabrikada toplam iki yüz işçi vardı. Bunun yarısı ciddi anlamda fazlalıktı. İşe yaramayan, atıl işçilerdi. Bir kısmı torpille girmiş, onun bunun akrabasıydı. Özellikle fabrikanın eski ortaklarının akrabası veya yakını çok fazla vardı. Bir fabrikanın beş ortağı olunca, bu engellenemezdi tabii.

Çoğu kadın olan işçiler, fabrika girişini kapatmışlardı. Genç adam ön sıradaki erkeklere baktı. Tek tip direniş kıyafetleri giymişlerdi. İri yapılı, güçlü kuvvetli erkeklerdi. Bazılarının ellerinde de pankartlar vardı. Bir anda herkes minibüsün önünü ve çevresini sarmıştı. Bunu bekliyordu tabii.

Minibüsün kapısını kendisi açarak hışımla dışarıya çıktı. Daha adım atar atmaz, çevredeki kalabalık biraz geriye doğru açılmıştı. Genç adamın yarı öfkeli gözleri etrafında gezindi. Geri planda yetersiz sayıda polis ve fabrikaya ait üç güvenlik görevlisi duruyordu. Gazeteciler ve kameramanlar biraz uzakta tutulmuştu ve önlerinde birkaç polis konarak yakınlaşmalarına engel olunmuştu. Gözleri yeniden öndeki iri adamlar döndü.

“Bu yaptığınız şeyin kanunsuz olduğunu umarım biliyorsunuzdur?” dedi biraz yüksek bir sesle. Herkes sus pus olmuştu. Kimisi öfkeyle, kimisi de çekinceyle bakıyordu genç adama. “Bu işi bu şekilde çözebileceğinizi mi sanıyorsunuz? İnsanları darp ederek? Müdürün burnunu kırarak? Anladığınız dil bu mu? Şimdi önümden çekilip şu kapıyı serbest bırakmazsanız, Allah şahidimdir, fabrikayı tamamen kapatırım. Yıllarca da açmam. Hepiniz işinizden olursunuz!”

“Zaten olacağız!” diye bağırdı öndeki adamlardan birisi.

“Ama bir kısmınız!? Hepiniz değil. Kimlerin çıkarılacağı daha belli bile değil! Üstelik bu işlem zamana yayılacak. Kimse birdenbire çıkarılmayacak! Yeni işler bulmanız için size zaman verilecek!”

“Hepsi safsata! Sonunda içten çıkarılmayacak mıyız?” diye bağırdı bir diğeri. Hatta birkaç adım Ateş’e yaklaşmıştı. Genç adamın kalabalık ortasında tek başına durması üzerine polisler ve güvenlik görevlileri de tedirgin olmuş, müdahaleye hazır bir halde yanına yanaşmışlardı. Bazılarının ellerinde göz yaşartıcı sprey vardı. Genç bir komiser ise Ateş’in yanına gelmişti.

“Dağılmazsanız eğer, tutuklanıp mahkemeye de çıkarılacaksınız!” dedi o da kalabalığa. “Yaptığınız yasal değil. Bizi zor kullanmak zorunda bırakmayın!”

“Biz hakkımızı arıyoruz. Çocuklarımızın, ailelerimizin hakkını!”

“Bunu ararken başkalarının hakkını yiyorsunuz!” dedi Ateş sert sesiyle. Kendisine yapılacak bir saldırıdan hiç de korkuyor gibi durmuyordu. Zaten iri yarı fiziğiyle kolay lokma olmadığını ispat ediyordu adeta. “Bu fabrikada hiçbir iş yapmadan oturanlar var. Aynı işi üç kişi yapanlar var. Bunları siz de biliyorsunuz! Temizlik bunların arasından yapılacak... İşini gerçekten yapan ve kilit eleman olan hiç kimseye dokunulmayacak!”

“Yalan söylüyorsunuz!” diye bağırdı öndeki iri adam. “Yeni teknoloji adı altında bizim işimizi yapan robotlar getirip iş gücünü azaltacaksınız!”

“Sadece işi daha hızlı ve verimli yapan bir sistem kuracağız! Yoksa bu fabrika zaten kapanacaktı! Hepiniz kör müydünüz? Maaşlarınızı artık zor aldığınızın farkında değil miydiniz? Bu ay olmasa birkaç ay sonra işverenleriniz iflas edecekti. Hepiniz zaten işsiz kalacaktınız! Bana kıızıyorsunuz ama ben çoğunuz için bir umut getirdim!”

“İşten çıkararak mı?”

Ateş’in gözleri koyulaştı. “Evet! İşten çıkan da olacak maalesef. Bu fabrika, gücünün iki misli işçiyi taşıyor. Buna bir çözüm bulmak zorundayız. Hepiniz de bunu biliyorsunuz! Henüz kimin ve kaç kişinin çıkacağı belli değilken, bu eyleminizin hiçbir anlamı yok!”

“Haklıyız! Hakkımızı söke söke alacağız!”

Ateş homurdandı. “Komik sloganlarla bu iş olsaydı, gerekten güzel olurdu. Şimdi!” Eliyle öndeki adamlardan bir kaçını işaret etti. Onlar lider gibi duruyordu. “Sen! Sen ve sen!” Sonra kadınlı erkekli bir beş kişiyi daha işaret etti. “Sizler de... Benimle içeriye toplantı odasına geliyorsunuz. Diğerleri de işlerinin başına dönsün ve bir haber beklesin. İnsan gibi konuşarak sorunları çözmeyi deneyelim.”

Kimseyi beklemeden öne doğru yürüdü. İri yapısı ve kararlı tavrı ile herkes kenara çekilmek zorunda kalmıştı. Onları ikna etmek zor olmuştu ama sonunda kalabalık sesini yükseltmekten vazgeçmişti. Mırıltılarla dağılırken, Ateş de fabrikanın demir kapısını geçip bahçesine girmişti. O hızlıca yürürken arkasından da işçi temsilcileri biraz kararsızca yürüyordu.

Saatlerin nasıl geçtiği, neler konuşulduğu bir süre sonra önemini kaybetmişti. Ateş içtiği çayın ve kahvenin sayısını hatırlamıyordu. Burnu tedavi gören müdür de gelmişti toplantıya. İki müdür yardımcısı ve avukat da hazır bulunuyordu tabii. Genç adam sözlerin ve taleplerin sürekli tekrarlanmasından bıkmıştı. İşini kaybetmek istemeyen bu adamlar hiçbir çözüme sıcak yaklaşmıyorlardı. Vakit iyice ilerleyince, çözümsüzlük daha da belirgin olmuştu.

Baş ağrısı da başlayınca, Ateş’in sabrı iyice tükendi.

Öfkeli bir şekilde ayağa kalktı. “Anlaşıyor ki bir çözüme varamayacağız!” dedi. “Ne talepleriniz mantık sınırları içinde, ne de tavırlarınız çözüme yönelik!.. Bu durumda herkes üzerine düşen görevi yapsın. Toplantı burada bitmiştir!”

Ortada derin bir sessizlik olmuştu. Herkesin gözü Ateş’in üzerindeydi.

Genç adam kimseye aldırmadan koltuğun arkasına astığı ceketini eline aldı. Onu giydikten sonra umursamaz sert bakışlarla masadakilere baktı.

“Kimseyi işten çıkartıp ekmeğine mani olmak istemem. Ama ben ne devletim ne de bir yardım kuruluşu... Zarar etmek için bir işletme yönetemem. Birkaç ay içinde işçi sayısında bir azalma olacağını hepimiz kabul etsek iyi olur.” Öfkeli bir el hareketiyle masanın üzerindeki kalın dosyaya vurdu. “Fizibilite raporları bunu açıkça belli ediyor. İsterseniz birer kopya siz de alabilirsiniz. Eğer bir mucize olup da bu işyeri iki üç misli üretime geçemezse, ben bile batmasına engel olamam...”

Söyledikleri odada asılı kalmıştı adeta. Kendi baş ağrısı yüzünden herkesin yüzünün beyazladığına dikkat etmedi.

Ah, şimdi burada değil de Ecrin’in yanında olabilseydi! Ah yine o körpeçik göğüslere yüzünü yaslayıp baş ağrısını biraz dindirebilseydi!.. Onun kokusunu içine çekerek biraz mutlu nefes alabilseydi!

“Sizlere iyi akşamlar...” diye mırıldandı. “Herkes evine gidip dirlensin. Henüz ortada bir şey yokken ve kimlerin işten çıkarılacağı belli değilken, burada kalmayı hak edenleri de zora sokuyorsunuz. Müdür Bey, siz de arkadaşlara bana verilen rapordan birer tane çoğaltıp verin. Belki incelemek isterler...”

Başı gerçekten ağrıyordu. Masadaki dosyayı alıp odadan hızla çıktı. Kimseyi beklemedi. Toplantı odasının havasından da hoşlanmamıştı. Kendisine ait olan Ankara’daki ferah toplantı odasına benzemiyordu. Daha basık, daha karanlık ve malzeme olarak daha basit eşyalarla donatılmıştı. Bu bile fabrikanın kötüye gidişinin bir belirtisiydi.

Müdürü ait olan odaya gitti. Kendisiyle birlikte avukat ve müdür de gelmişti. Burnunda sargı olan müdür, yardımcısına raporları çoğaltıp dağıtmaların emrettikten sonra gözleri iri yarı adama döndü. Ateş pencereden dışarıya bakıyordu. Fabrika kapısının önünde hâlâ gazeteciler ve kameramanlar dururken, işçilerin çoğu çekilmişti. Zaten mesai saati bitmişti. Evinde işi veya çocuğu olan işçilerin çoğu servislerle gitmiş olmalıydı. Kalanlar da belli ki toplantıdan çıkacak sonucu bekliyorlardı. Yani hiç...

“Ne yapacağız efendim?” diye sordu müdür.

“Ne gibi?”

“Yarın çalışmak istemezlerse? Elimizde yetiştirmemiz gereken siparişler var...”

Genç adam bir süre camdan dışarıya baktı. Sonra dönüp masaya oturdu. “Öyle birisi olursa... hemen işine son ver. Beklemeye gerek yok. Kimseyi zorla çalıştıramayız. Belki bu onlara bizim de ciddi olduğumuzu anlatır. Hatta yarın çalışmayanların veya işi yavaşlatanların yerine yeni işçiler tedarik edin. Zor olmaz. Bir şekilde siparişlerin yetişmesi sağlansın...”

“Emredersiniz efendim...”

Genç adam önündeki dosyaya baktı. Sonra tüm baş ağrısına rağmen kapağını kaldırdı. Şuna yeniden baksa iyi olurdu. Raporları kendisi tam olarak incelememişti. Sadece avukatların ve danışmanlarının söylediklerini biliyordu. Böyle küçük bir fabrikanın başına dert olabileceği hiç aklına gelmezdi.

Zaman hızla akıp geçiyordu. Artık hava iyice kararmıştı. Genç adam odada müdür ve avukatla birlikte tek başınaydı. Dosyanın kapağını kapattı. Sırt ağrısını geçirmek için yerinde gerinirken, iyice koltuğuna yaslandı. Bu kadar yeterdi. Yeterince fikir sahibi olmuştu. Fabrikanın durumu gerçekten de iyi değildi. Kendisine verilen sözlü açıklamada abartılan hiçbir şey yoktu.

“Artık gidelim...” diye mırıldandı. “Bu rapora göre yapacak

fazla bir şey yok!”

Televizyon izlemekte olan yorgun avukat, nihayet eve gidebilecek olmanın verdiği rahatlama ile derin bir nefes aldı. Kır saçlı müdür ise yeniden sızlamaya başlayan burnu yüzünden zaten dikkatini çalışmaya veremiyordu. Ateş’in gitme kararı onu da memnun etmişti.

“Bir yere gidip yemek yiyelim mi efendim?” diye sordu yine de genç adama. Büyük patronu yalnız bırakmak doğru değildi. Tüm can acısına rağmen buna dayanabilirdi. “Tüm gün hiçbir şey yemediniz?”

Genç adam yerinden kalktı. O kalkınca diğerleri de kalkmıştı ayağa. “Sizler de yemediniz... Siz gidip evinizde dinlenin Serhat Bey. Burnunuz sızlamaya başlamıştır eminim. Sen de eve git Adnan. Ben de otele gidip dinlenmek istiyorum. Hiçbir şey yiyebileceğimi zannetmiyorum. Başım felaket ağrıyor...”

On dakika sonra sanayi bölgesinden şehrin içine giden yola doğru yönelmişlerdi bile. Kendisiyle konuşmak isteyen gazetecilerle ilgilenmemişti. Fabrika müdürü evine kendi aracıyla ayrılmıştı. Akşam trafiğinin farkında olmayan Ateş, dalgın gözlerle etrafını seyrediyordu. Aslında isteseydi bu fabrika gibi küçük bir sorunla ilgilenmezdi. Ankara’daki danışmanlarından birisini yollardı. Bu zaten onların işiydi. Ama hem o anda burada olması... hem de Bursa’dan ayrılmak istememesi... sorun ile kendisinin ilgilenmesine sebep olmuştu. Fakat yarın Ankara’ya gidince bu işi bir yardımcısına havale edecekti elbette. Çünkü çözümün kolayca olmayacağı ve uzun süreceği belliydi.

“Siz ne zaman gideceksiniz efendim?” diye sordu Avukat Adnan.

Bakışlarını yoldan ayıran Ateş adamın yüzüne baktı. “Sabah giderim sanırım...”

“Ecrin Hanım ile olan sorunu hallettiniz mi?”

“Hayır!” diye homurdandı Ateş.

“Gerçekten o kreşi almayacak mısınız? Çevredeki arazileri

boşuna almış olmaz mıyız o zaman?”

“Dursun!..” diye mırıldandı genç adam.

“Aslında oralardaki eski binaları yıkıp yerlerine çok katlı güzel evler yapabiliriz. Çok da iyi talep elde edeceğimize eminim. Şu sizin İstanbul’da yaptırdığınız evler gibi... Sadece üst gelir grubuna...”

“Bakalım...” diye mırıldandı Ateş. “Şu anda kesin bir kararım yok. Sen yine Ecrin Hanım’ı takip etmeye devam et. Yaptıklarından haberim olsun istiyorum. Kreşi almak için hâlâ bir şansımız var. Sadece zaman meselesi... Üç gün düşüneceğini söyledi.”

“Anladım... Bankanın ona verdiği süre kadar yani?”

“Evet!”

“Dediğiniz gibi bankayla konuştum ama... izin verirseniz... bir soru sorabilir miyim?”

Genç adam umarsızca başını salladı. “Sor bakalım!”

“Neden Ecrin Hanım’ı sıkıştırdığınızı bir türlü anlayamadım. O kuyumcu ile evlenebilseydi zaten size olan borcunu da ödeyebilecekti. Adamın vaz geçmesi bir şanssızlık. Şimdi zamanını daraltarak onun ödeme yapmasını da zorlaştırmıyor musunuz?”

“Fazla beklemeyi sevmem...”

“Ama ödeyemeyecek?”

“Biliyorum... Yine de belli olmaz? Belki zengin bir eş daha bulur kendisine?..” Bir kaşı hafifçe kalkarken, dikkatli gözleri avukatın gözleri ile kesişti. “Belki de sen onunla evlenmek istersin? Borçlarını ödersin? Olmaz mı?”

“Büyük para...” diye mırıldandı avukat. Onun sözleri ardındaki kinayeyi fark etmemişti. Cansız gözleri, gözlüğünün ardından ışıldamıştı. “Toparlayabileceğimi bilesem... olabilirdi belki de! O kız... Yani Ecrin Hanım... gerçekten özel birisi...”

Ateş dikkatli bakışlarını kaçırdı. Dişlerini sıkımişti. Şu

kesindi ki, Ecrin evlenmek için çok beklemeyecek bir kızdı! Her an karşısına yeni bir talip çıkabilirdi. Acaba ona üç gün tanıyarak fazla mı süre vermişti? Bankayla yeniden konuşsa mıydı?

Otelin önünde indiğinde avukata kısaca bir veda selamı verdi. Şoföre avukatı evine götürmesini söyledi. Araç yavaşça hareket etti. Genç adam otelin kapısında bir an için durakladı. Uzaklaşan minibüsün ardından baktı bir süre. Kararsızdı... Aklında aniden bir fikir uyanmıştı. Belki de o kadar aniden değildi. Bilinçaltında Bursa'da kalmasının iyi bir yanı olduğunu biliyordu. Yapmak istemiyordu... Yapmaması gerektiğini biliyordu. Fakat?..

Ne olurdu ki? Onu bir kere daha görmek için bir fırsatı vardı. O alaycı, neşeli küçük kadını bir kere daha görse güzel olabilirdi! Kendisini görünce hiç memnun olmayacağı kesindi. Ama bu önemsizdi. Çünkü Ateş onu görmekten memnun olacağını çok iyi biliyordu...

Kapıdaki görevliye bir taksi çağırmasını söyledi. Taksiyi beklerken saatine baktı. Geç olmuştu. Ecrin çoktan yemek yemiş ve televizyonun karşısına geçmiş olmalıydı. Olsun... Henüz yatmak için erkendi. Bir çay ya da kahve ısmarlamaktan gocunmazdı her halde?

Takside giderken onun son sözlerini düşünüyordu. Şu önceki kadınlardan bahsederken, sesi gerçekten memnuniyetsizdi. Kendi yaşında bir adamın tecrübesiz olmasını nasıl beklerdi ki? Daha evvel de kıskanılmıştı. Bundan hoşlanmamıştı. Belki Ecrin'inki kıskanmak değildi. Belki onunkisi hafif bir eleştiri, hafif bir rahatsızlıktı. Fakat bir ilgi belirtisiydi ve Ateş öncekilerin aksine, garip bir şekilde bundan memnun kalmıştı.

Taksi kreşin ön kapısında durdu. Adama parasını verip indi. Doğruca demir kapıya gitti. Her taraf karanlıktı. Sadece kapının önünde sönük bir ışık yanıyordu. Zili çalıp beklemeye başladı.

Bir iki dakika sonra bir tıkırtı duydu. Ecrin geliyor olmalıydı. Sonra kapının arkasından onun tatlı sesini duydu. "Kim o?"

“Benim Ateş!”

Kısa bir sessizliğin ardından Ecrin isteksizce mırıldandı. “Bu iyi bir fikir değil Ateş Bey... Bunu biliyorsunuz?!”

“Nedir iyi olmayan?”

“Birbirimizi görmemiz... Lütfen gidin! Siz televizyonda gördüm! Yorgun olmalısınız! Gidip dinlenin!”

“Şu lanet kapıyı aç bal gözlüm!” diye homurdandı Ateş. “Başım çatlayacak gibi ağrıyor ve bunu dindirmek için aklıma senden başka bir çare gelmedi!”

“Böyle konuşmayın!..” diyen Ecrin’in sesinde, çaresiz bir titreşim vardı.

“Hadi aç kapıyı...”

“Kıyafetim müsait değil!..”

“Söyledim sana... Şu anda çıplak olsan bile bir şey yapacak halim yok. Başım çok kötü inan ki!”

“Ben de size söyledim! Bu iyi bir fikir değil! Baş ağrınızın ilacı bende değil! Sizi sürekli göğsümde sallayıp avutamam!”

Ateş elinde olmadan gülümsedi. “Bunun için fazladan on bin bile veririm! Lütfen! Hayatımda kimseye lütfen demedim! Ama şu anda gerçekten ılık bir yakınlığa ihtiyacım var! Özellikle senin kadar tatlı bir kadından!”

“Püf!” diye sıkıntılı bir üfleme sesi geldi. Sonra da yine sıkıntıyla iç çekmişti Ecrin. “Belki kimseye lütfen dememiş olabilirsin ama bu cezbedici kelimeleri pek çok kadına söylediğimize eminim.”

“Bak! Ben yüz on kiloyum! Şimdi burada düşüp bayılırsam benim bir bacağımı bile yerinden kaldıramazsın! Özellikle o cılız vücudunla...”

Kısa bir anlık duraklamadan sonra kapının kilidi yerinde döndü. Sonra kapı yavaşça aralandı. Ecrin yarı çıplak vücudunu, dışarıda olabilecek meraklı gözlerden korumaya çalışarak geriye çekilmişti. Ama Ateş’in gözleri için

yapabileceği bir şey yoktu.

“Cılız vücuduma olan düşkünlüğünüz olmasa, bu sözlere alınabilirdim!” dedi genç kız hafifçe gülümseyerek. Ateş’in yakan gözleri aydınlık koridorda, parıltılar saçarak üzerinde gezinmeye başlamıştı bile.

Genç adam açık sarı bluzun altından kolayca belli olan küçük göğüsleri hemen fark etmişti. Bu bir erkek için çok kolaydı. Küçük göğüs uçları inatla kumaşı iteliyordu. Narin omuzları göz alıcı bir şekilde meydandaydı. Ve kısa şortunun meydana bıraktığı uzun bacakları ile hem çocuksu, hem de çok seksiydi!

“Kıyafetimin uygun olmadığını söylemiştim!” dedi Ecrin biraz kızarak. Kapıyı kapatan adama arkasını döndü. “Öyle bakmazsanız sevinirim. Gelin hadi... Siz bir ağrı kesici bulayım!”

Genç adam onun salınarak hareket eden yuvarlak kalçalarından gözlerini ayıramıyordu. Şortu o kadar ince ve dardı ki, yok bile denebilirdi. Yutkunmamak için kendisini zor tuttu. Merdivenlerden üst kata çıktılar. Daha sonra bir üst kata daha çıktılar. Merdivenler halı kaplıydı. Belli ki ikinci katta kalan çocuklar için tehlikesiz olması istenmişti. Üçüncü kata çıktıklarında ise ortam bir çocuk kreşinden aniden bir eve dönüşmüştü. Daha sıcak ve yaşanabilir eşyalarla doluydu.

Güzel döşenmiş bir odaya girdiler. Gözleri yuvarlak kalçalardan, oturma odası olarak kullanıldığı belli olan kısma kaydı. Televizyon açıktı. Bir sehpanın üzerinde ise yarısı içilmiş bir çay bardağı vardı. Tahmin ettiği gibi genç kız vakit geçirmek için çay içip televizyon izliyordu demek?

“Siz burada bekleyin...” diye mırıldandı Ecrin. Eliyle koltuğu işaret etmişti. Ben gidip ilacınızı getireyim! Başımız ağrıyordu değil mi?”

“Ve artık başka yerlerim de!” diye cansız bir şekilde vurguladı Ateş. Gerçekten de genç kızın seksiliği, erkeksi iç güdülerini hızla harekete geçirmişti. Gözleri istem dışı bir şekilde göğüslerine kilitlenmişti. Kasıklarında hissettiği ağrılı

ihtiyaç, baş ağrısını bile gölgelemişti.

Ateş'in vurgusunu önce anlamayan Ecrin, sonra hafifçe kızardı. Neresinin ağrıyabileceğini bilmeyecek kadar da saf değildi. Saçlarını öne çekip göğüslerini örttü. "Merak etmeyin! Onun da ilacı bende!" dedi sevimli bir tonla.

"Kesinlikle sende!" dedi Ateş neredeyse utanmaz bir ciddiyetle.

"O halde şimdi gider üzerime daha kapalı bir şeyler giyerim!" dedi genç kız alayla. "O zaman hiçbir yeriniz ağrımaz!"

Bir bahar çiçeği kadar taze ve çekici görünüyordu. Döndü. Gitmeye hazırlandı...

Genç adam kendi tepkisinin farkında değildi. Onun uzaklaşmasına fırsat vermeden uzandı. Yumuşakça bileğini tuttu. Ecrin yarı yolda duraklamıştı. Başını çevirdi. Göz göze geldiler. Genç kızın gözlerinde çaresiz bir teslimiyet vardı. Sessizce baktı genç adamın gözlerine... Kendisine tutkuyla bakan o koyu gözler, sanki onu olduğu yere yapıştırmıştı. Hareket edemiyordu. Genç adamın ne istediğini kadınca bir önsezi ile biliyordu.

Ne olacağını bilmesine rağmen... bileğini kurtarmak için hiçbir çabası yoktu.

Ve Ateş'in de onu serbest bırakmak gibi bir niyeti...

9. BÖLÜM

Ateş yumuşakça fısıldadı. “Gitme!”

Genç kız kararsızca duruşunu sürdürüyordu. Genç adamın tutkulu bakışlarında şimdi bariz bir yorgunluk gözüküyordu. Sabah onunla telefonda konuştuktan sonra genç adamı aklından bir türlü çıkaramamıştı. Bu garip bir şeydi. Zaten onunla karşılaştığı andan itibaren bu hislere sahipti. Sürekli onu düşünüyordu. Aklında adamın gezmesinden hoşlanmasa da durum böyleydi. Yapacak bir şey yoktu...

Ve yine garipti ki, Ateş Bursa’dan gideceği için üzülüyordu. Sanki doğup büyüdüğü bu şehir ona daha boş gelmişti. Üzgün olduğunu kendisinden bile gizlemişti. Ama tüm öğleden sonra, vaktini sevimli çocuklara ayırmış olsa da, keyfi yerine gelmemişti. Parayı bulamaması da elbette buna etken olmalıydı. En azından Gülten Hanım böyle düşünmüştü. Ve kendisi de öyle düşünmeye çalışıyordu.

Sonra akşamüstü haberlerde genç adamı görmüştü. Yeni aldığı fabrikada olaylar olduğundan falan bahsediyordu. Gitmemiş olduğunu işte o an anlamıştı. Sevinmesi ne garipti? Haberlerin sonuna yetişmişti ve neler olduğunu tam anlamamıştı ama belli ki durumu düzeltmek için genç adam Bursa’da kalmıştı.

Acaba onu yine görebilir miydi?

Saatler ilerledikçe umudunu kaybetmişti. Umut ettiğinin bile farkında değildi. Sonra soyunup yatarken giydiği şort ve askılı bluzunu giymişti. Artık gelmeyeceği belliydi. Neler olduğunu anlamak için haberlerde gezinirken, kapının çalması sürpriz olmuştu.

Ve işte karşısındaydı...

Yorgun gözüküyordu. Gözlerinde bir pırıltı olsa da, asık yüzündeki yumuşama onun yorgun olduğunu belli ediyordu.

“İlacımız?” diye açıklama yapmaya çalıştı.

“İlaç kullanmayı sevmem!” dedi genç adam. “Biraz uzansam iyi olur.” Gözleri üç kişilik kanepeye kaydı. Sonra genç kıızı yumuşakça kanepenin bir tarafına oturttu. “Sen de yanımda kal...”

Ecrin onun kanepeye uzanmasını, esmer başını da kendi kucağına yaslamasını izledi. Kucağındaki ağırlık fazla değildi. Ateş halinden memnun bir halde mırıldanırken gözlerini kapattı. Ayakları koltuğun diğer tarafındaki koluna yaslanmıştı. Boyu biraz uzun gelmişti.

“Bu harika!” diye fısıldadı sonra.

“Allahım! Çok rahat bir insan olduğunuzu söyleyen oldu mu?” dedi Ecrin onu iğneleyerek.

Genç adamın dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. Gözleri kapalıydı hâlâ. “Sen rahatsız mısın?”

“Kimsenin bizi böyle görmesini istemem doğrusu!”

“Bu saatte kim gelebilir ki?”

“Siz geldiniz ya?” Genç kızın alaycı sesi üzerine Ateş’in gözleri açıldı. “Herkes gelebilir!”

“Başka birisini mi bekliyordun yoksa?”

“Hı! Tabii! Sevgilimi...” dedi Ecrin aynı tonla.

“Bazen beni çok kızdırıyorsun bal gözlüm! Biliyorsun ben iyi bir adam değilim. Sana ceza verebilirim...”

“Bir kadını döveceğinizi sanmam. Sizde bunu hissetmiyorum. Ama şu ceza öpücüğünüzü de istemem doğrusu. Bu tarz maço şeylerden vaz geçmelisiniz.”

Genç adam yine gözlerini yumdu. Ama yummadan önce genç kızın bir elini alıp kendi alnına dayamıştı. “Peki! Tamam!” diye homurdandı. “Cezan, alnımı ovman olsun. Biraz ovarsan eğer, çok sevinirim.”

Ecrin bir an kararsızca durakladı. Sonra parmakları yavaşça hareket etti. Yaşına göre genç adamın yüzünde tek bir çizgi bile yoktu. Yumuşak hareketlerle alnını, şakaklarını, saç diplerini ovmaya başladı. Onun gergin cildine dokunurken, erkeksi parfümünün de genzine dolduğunu hissediyordu. Şimdi kucığında bir çocuk kadar masum gözüken bu iri, acımasız, çıkarcı adamı okşarcasına ovma, itiraf etmeliydi ki zevkliydi...

Öbür elini de kaldırdı. Diğer elinin erişemediği kısımları da onunla ortak ovamaya başlamıştı. Ama özellikle gür kaşlarına ve dümdüz burnunu okşarcasına dokunmak çok güzeldi.

“Burnunuzda bir çizik mi var?”

“Hı hı! Kırılmıştı!”

“Demek ondan böyle güzel!? Estetik mi yaptırdınız?”

“Kendi hali!” dedi Ateş rahat bir tonla. “Sadece kırık kemiği aldılar. Demek burnumu beğendin?”

Genç kız iç çekti. “İtiraf etmek gerekirse, pek çok güzel yeriniz var!” Sonra iğneleyen bir tavırla ekledi. “Kalbiniz hariç!”

Genç adam başının ağrısının hızla azalmasını hayretle karşılamıştı. O yüzden onunla tartışamayacaktı. Halinden memnun bir tavırla gülümsedi. “Konuşma da devam et! Ellerin sihirli gibi!”

Ecrin gülümsedi. “Evlenseydik, bu eller sizin olacaktı!”

“Bunu nasıl başarıyorsun bilmiyorum? Konuyu hemen evliliğe getiriyorsun?”

“Ne yapabilirim ki? Çaresiz bir kızın çırpınışları işte!”

Ateş vicdanının sızlamasına pek alışık bir adam değildi. Huzursuzca dişlerini sıktı. “Bunun çözümü kolay!” dedi yine de acımasızca.

“Evet! Milli Piyangodan bilet çekip büyük ikramiyeyi yakalamak!”

“Dalga geçme! Ciddiyim!”

“Ben de öyle! Bugün iki bilet aldım. Bakarsınız şansım döner. Çekiliş yarınmış!”

“Bu aptalca! Arada sırada ciddi olmayı dener misin?”

“Yarı çıplak bir halde, kucağımda bir adamla mı? Bu adam bedenimi delicesine isterken mi?”

Ateş iç çekti. “Gördüğün gibi şu anda bedenini istemiyorum. Gayet masumum. Gel seninle bir anlaşma yapalım!”

“Ne anlaşması?”

“Ben tüm borçlarımı ödeyeyim. Sen de bir süreliğine bana taşın!”

“Anlamadım?”

“Yanıma taşın! Ya da Ankara’da sana ait bir daire olsun? Ben de arada sırada gider gelirim.”

“Metres yani?”

“Hayır! Sen istemedikçe sevişmeyeceğimize söz veriyorum. Bir süre arkadaş olmayı deneriz? Bir yerlere gider gezeriz. İyi vakit geçirmeye çalışırız.”

“Ama sonunda illa ki koynunuza gireceğim değil mi?”

“Bundan kurbanlık koyunmuşsun gibi bahsetmene gerek yok!”

“Ama kendimi aynen öyle hissediyorum! Kusuruma bakmayın ama kabul edemem. Birkaç günlüğüne sizinle olmak ve sonra da kendi hayatıma dönmek daha çok işime gelir. Kimsenin metresi olamam! Sizinle aynı evde yaşamam... söz konusu bile olamaz!”

Her şeyden önce Ecrin kendisine güvenemiyordu. Her dakika, her saniye bu adama daha fazla çekildiğinin farkındaydı. Cinselliği çok iyi bilmediği için, cinsel olarak ne kadar çekildiğinin pek bir önemi yoktu. Sadece ona yakın olmak şu anda bile bu kadar hoşuna gidiyorken, bir süre birlikte yaşamamanın getireceği sonuca katlanamazdı. Ateş’ten hoşlanıyordu bu kesindi. Tüm kötü, kaba, incitici tavrına

rağmen, ondan hoşlanıyordu. Daha evvel kalbinin böyle attığını bilmezdi. Bir erkeğe sadece böyle dokunmaktan veya kucağında masumca yatmasından memnun olacağını hiç tahmin edemezdi. Hiçbir zaman boş işlerle uğraşan romantik bir kız olmamıştı. Ama belki de ömrünce beklediği prensi kucağındaydı ve onu reddetmek zorundaydı. Çünkü onunla bir geleceği olamayacağı açıktı.

“Yani evlenmeden olamaz...” diye homurdandı Ateş.

“Aynen öyle!” dedi üzgün bir sesle. Duraksayan parmakları yeniden adamın alnını ovmaya başlamıştı. Ama bu sefer sevgiyle! Ve kendisi bile farkında değildi. “Sizin farklı bir kültürle veya düşünce yapısıyla büyüdüğünüz, yetiştiğiniz belli. Ben ise farklı büyüdüm. Sizden önce hiçbir erkek bana sizin yaptıklarınızı yapamazdı. Önceki erkek arkadaşım beni sadece bir kere öpebildi. Siz göğüslerime, kalçalarım bile dokundunuz. Buna niye izin verdiğimi bilmiyorum zaten. Bu da beni kırıyor. Tecrübeli olmanıza suçu atmak tek çözüm değil. Ama engellenemez bir yapınız olduğunu kabul ediyorum. Ne öpmek için izin istiyorsunuz ne de başka bir şey için! Şurada kucağimde yatmanız bile mantıklı değil!”

Adamın gözleri aralanmıştı.

“Ben de mantıksız bir sürü şey yaşıyorum sayende!” diye yine homurdandı. “Ama bunlar için aptalca mazeretler aramıyorum. Senden hoşlanıyorum. Seni istiyorum. Evlilik hariç her şeyi yaparım!”

“Evlilikten neden bu kadar korkuyorsunuz?” diye sordu Ecrin. Konuyu değiştirmek istemişti. Onun o koyu gözlerinde yine kendisini kaybetmek üzereydi. Bir erkeğin gözlerine yakın olmak da tehlikeliydi demek?

“İyi evlilikler görmedim!” diye mırıldandı Ateş. “Hepsi gereksiz beraberlikler!”

“Bunu kabul edemem... Tamam! Her evlilik mükemmel olmayabilir ama...”

“Hiç birisi değil!” diye onun sözünü kesti genç adam.

Gözleri tavandaki bir noktaya kilitlenmişti. “Ayrı fikir ve kültürdeki insanları bırak, aynı yapıdaki insanlar bile evliliklerinde mutsuz olabiliyorlar. Mutsuz olmamak için de birbirlerine olan ilişkilerini monotonlaştırıp bazı şeyleri görmezden geliyorlar. Böylece mutlu olduklarını sanıyorlar!”

“Karşılıklı fedakârlık derdim ben buna! Anlaşabilmek ve mutlu olabilmek için herkesin kendisine düşen fedakârlığı yapması lazım!”

“Ne gerek var? İnsanın kendisinden ödün vermesi ve mutlu oldum sanması çok saçma. Annem de babam da yıllarca mutsuz yaşadılar. Ama dışarıdan baksan mükemmel bir evlilikleri vardı. Annem babamın çapkınlıklarına izin verirdi, babam da anneme dokunmazdı. Ayrı odalarda yatarlar, tatile bile ayrı çıkarlardı. Ben genellikle annemle giderdim.”

“Mutsuz muydunuz?”

Genç adam gözlerini yumdu yavaşça. “Hangi çocuk mutlu olurdu ki? Ben o yüzden çocuk da istemiyorum. Benim yüzümden mutsuz olacak ve ileride benim babamı hatırladığım gibi beni hatırlayacak bir çocuk istemem!”

“Ama bu sizin elinizde! Çocuğunuzu severseniz eğer, niye öyle olsun?”

“Sevmediğim bir kadından olacak çocuğu nasıl severim ki?”

“Aynı şey değil! O sizin canınızdan bir parça olacak. Ben buradaki çocukları bile çok seviyorum. Gözlerindeki ışıklara, sözlerindeki masum ciddiyete bayılıyorum. Kendi çocuğum olsa kim bilir nasıl severim!”

“O yüzden mi sevmediğin bir adamla evlenmeye razısın? İleride tüm sevgini çocuğa vereceksin ve bununla onu boğacaksın! Babası ile senin aranda bırakacaksın!”

“Bunu... Bunu asla yapmam!” dedi Ecrin üzgünce. “Çocuğum babasını da sevsin diye elimden geleni yaparım!”

“Çok hayalperestsin!” dedi genç adam duygusuzca. “Bana göre değil! Seni beğeniyorum ama evlenecek kadar değil!”

Doğacak bir çocuğu mutsuz edecek kadar değil!”

“Ve ben sevemeyeceğiniz bir kadını!” Bunu söylemek nedense kendisini yaralamıştı. Adamın alnını ovuşturmayı bıraktı. “Bu kadar yeter mi? Baş ağrınız nasıl? İsterseniz bir ağrı kesici getireyim!”

Ateş gözlerini açtı. Garip! Baş ağrısı yok denecek kadar azalmıştı. Gözleri genç kızın ince boynunda, sivri çenesinde, güzel gözlerini süsleyen uzun kirpiklerinde gezindi.

“Sen özel bir kızsın! Bunun farkındayım!” dedi Ateş yavaşça. “Seni zorlayarak yaptığının... hoş olmadığının da farkındayım. Ama fazla seçeneğimiz de yok ve sen de bunun farkındasın! Değil mi?”

“Evet! Evlilik olmadan, ruhsuz bir cinsel beraberlik! Siz buna hazırsınız ve hatta alışkınsınız!”

“Daha önce kimseye para teklif etmedim!”

“Bu daha da kötü ya!” Genç kız da onun yüzünü seyreliyordu. Bunu yapmamalıydı! Ama her şeye rağmen o kadar yakışıklıydı ki! Ona kızamıyor, onu kendisinden uzak tutamıyordu. “Kendimi istenen bir mal gibi hissediyorum. Çağ dışı değilim. Kalbimi çalan bir adama kendimi verebilirim de... Ama siz kalbimi de istemiyorsunuz! Aşktan korkan kocaman bir bebesiniz!”

Ateş bir şeyler mırıldanarak doğruldu. Konunun geldiği noktadan hoşlanmamış gibiydi. “Bu bebeğin karnı aç...” dedi sonra. “Baş ağrım gerçekten azaldı. Peki yiyecek bir şeyin var mı? Çay da içerim!”

Ecrin de yerinden kalktı. Konuyu değiştirmek ve başka şeylerle uğraşmak gerçekten de daha iyi olacaktı. “Ben bir şeyler hazırlayayım size... Ne yapayım? Sucuklu yumurta?”

“Olur...”

“Peki, siz oturun burada... Beş dakika sonra hazır olur.”

Mutfığa gitmeden önce odasına gidip üzerine daha uygun bir şeyler giydi. Siyah bir eşofman altı ve bol bir gömlek...

Böylece adamın yakıcı bakışlarından biraz korunabilecekti.

Piştirdiği sucuklu yumurtayı, oturma odasındaki küçük masanın üzerine koyduğunda, Ateş televizyonda bir belgesel izliyordu. İki kişilik servis açtı. Domates ve salatalık da kesip bir tabakta söğüş olarak hazırlamıştı. Kendisi de doğrusu akşam pek bir şey yememişti. Atıştırmak iyi olacaktı.

Ateş ise onun kendisini gizlemek için giymiş olduğu basit kıyafetler karşısında bir şey demedi. Sadece öylesine bir bakmıştı. Aslında bundan memnun da olmuştu. Genç kızın çekiciliği hiç değilse kısmen kontrol altındaydı. Masaya oturduğunda da elinden geldiğince ona bakmamaya çalıştı.

Küçük masada karşılıklı yemeklerini yerken sessizdiler. Ateş gerçekten acıkmış gibiydi. Konuşmadan ve Ecrin ile fazla ilgilenmeden yemeğini yedi. Üstelik de kibar bir hali falan yoktu. Ekmeğini en az Ecrin kadar doğal bir şekilde yumurtasına batırıyor ve çayını da keyifle içiyordu. Onun bu sakin kaplan hali, yine Ecrin'in hoşuna gitmişti. Kabul etmeliydi ki Ateş ile yalnız olmak, onunla bir şeyler yapmak, hatta hiç konuşmadan şu basit yemeği yemek bile güzeldi.

Yemeğin sonunda merakla adama baktı.

“Doydunuz mu?”

Çayından son bir keyif yudumu alan genç adam başını salladı. “Son zamanlarda bu kadar lezzetli bir yemek yediğimi hatırlamıyorum.”

“Acıkmışsınız da ondan! Tüm gün bir şey yemediniz mi?”

“Kahvaltı etmiştim...” diye mırıldandı genç adam. Ecrin'in getirdiği güzel kokulu ıslak mendille temizlenirken ona hafif kötü bir bakış attı. “Ama sayende pek iştahlı degıldim.”

“Ben de iyi kahvaltı edemedim. Benim derdim sizden çok...” O da temizlenirken, bir an durakladı. “Tabii şu fabrika meselesi çıkmasaydı. Sorun ne? İşçiler neden eylem yaptılar? İşten mi çıkarıyorsunuz hepsini?”

“Hepsini değil...” dedi genç adam. “Ama fabrika yaptığı işe

göre fazla eleman çalıştırıyor. Ayrıca teknolojik olarak geri... Hepsi yenilenecek.”

“Teknoloji gelince de personel azalacak mecburen, öyle değil mi?”

“Teknolojik aletler bunun için var. İşleri kolaylaştırmak ve hızlandırmak için. Sen bunu anlarsın. Sen de bir işletme yönetiyorsun. Ya da şöyle basit bir örnek vereyim. Ocakta saatlerce kaynatmış bir yemeği düdüklü tencerede yarım saatte pişirebiliyorsun değil mi?”

“Öyle!” dedi genç kız isteksizce.

“Ya da bisiklet yerine araba, otobüs veya metroyu tercih ediyoruz. Fabrikalar da öyle! Daha az enerjiyle daha çok iş yapabilecekken, fazladan para vererek bir işçiyi neden çalıştıralım?”

“Öyle ama...” Genç kızın sesi tereddütlüydü. “Yeni işçi alımı için olsa... dediğiniz doğru. Yeterli sayıda alırsınız. Ama şimdi bunlar... Bu insanlar bir planla yaşıyorlar. Maaşlarına göre borca girmişlerdir. Maaşlarına göre evlilik hazırlıkları yapmışlardır. Çocuklarının okulları var. Taksitle zar zor aldıkları basit ev eşyalarının borçları var. Belki de hastalıkları var...”

Ateş biraz kuru bir sesle mırıldandı. “Bunları kabul ediyorum ama... benim sorunum mu olması gerekiyor?”

“O fabrikayı aldığınız anda sizin sorununuz oldular. Şimdi bir sürü insana karşı daha fazla sorumlusunuz!”

“Ben sadece işletmeyi devraldım. Onu daha verimli bir hale getirip kar etmek istiyorum.”

“İyi işte ya! Daha verimli hale getirdiğinizde, ek işçilere ihtiyacınız olacak. Yeniden birilerini eğitmenize gerek kalmaz. Onları işten çıkartmazsanız eğer, pek çok sorun hallolur. Sadece üç beş ay daha dayansanız yeter. O şirketi kaç milyon dolara aldığınızı haberlerde duydum. Sizin finanse edeceğiniz birkaç aylık maaş fazlalığı batmanıza sebep olmaz.”

Ateş dudak büktü. “Bu iyimserliğini seviyorum. Para benim param olduğu için rahat olman gayet hoş.”

“Mutlu edeceğiniz insanları düşünün?.. Elde edeceğiniz verimli ve keyifli iş gücünün getirisini hesap edin?.. Ve sizin medya önünde hiç değilse birazcık daha iyi görünmenizi sağlayacağını hesap edin. Çünkü az önce sizden bir canıymışsınız gibi söz ettiler.”

Adam hafifçe sırttı. “Öyle mi?”

“Evet! O minibüsten hışımla indiğinizde herkes öndeki adama bir yumruk atacağınızı sandı!”

“Şiddetten nefret ederim!” dedi Ateş umursamazca.

“Düşünecek misiniz?”

“Neyi?”

“Of! Yapmayın hadi? Deminden beri neden bahsediyorum ben?” Genç kızın bakışları azarlar gibiydi.

“Bu bir strateji meselesi bal gözlüm! Sen de vakti geldiğinde buradaki birkaç kişiyi işten çıkarsaydın, belki daha rahat ederdin. Mesele şu şişman kadın?.. Gülten Hanım! Bir işe yaradığını zannetmiyorum. Ama onu sevdiğin ve onun da seni sevdiği belli. Bunun hatırına batmayı göze alıyorsun?”

“Ona fazla bir maaş ödemiyorum...”

“Kim bilir başka kimler var burada?.. Bir araştırma yaptırmıştım. Sen de fazladan personel çalıştırıyorsun!”

“Hepsi babam zamanından kaldı. Onları çıkartamazdım.”

“Peki sonunda ne oldu? Birkaç kişinin canını acıtmamak için, geri kalan herkesi yaktın. Burası kapandığında hepsi işsiz kalacaklar.”

“Bir tercih meselesiydi...” diye mırıldandı Ecrin. “Ama güzel günlerimiz de oldu. Tüm ümidim burayı işletmeye devam edecek bir alıcı bulmaktı. Olmadı...”

Ateş çatılmış kaşlarıyla etrafını süzüyordu. “Burayı alan kişi de eper masraf yapmak zorunda kalırdı. O yüzden alıcı

bulamaman normal. Kreşin pek çok yeri dökülüyor.”

“Evet, ben çalışanlarım için bir şey yapamadım! Ama sizin bunu yapacak gücünüz var. Siz o zavallı çalışanlarınızın maaşlarını finanse edecek ve bunu yaparken de zorlanmayacak kadar zenginsiniz!”

Genç adam baskı altındaymış gibi yerinde huzursuzca kıpırdandı. “İş hayatı böyle yürümez bal gözlüm!” dedi inatçı bir tavırla. “Bu konuyu burada kapatalım artık. Kalbimi yumuşatman hoşuma gitmiyor. Ben kendi halimden memnunum!”

“Yani yine acımasız, yırtıcı iş adamı gibi gözükmeye devam edeceksiniz öyle mi?”

Ateş onu tehdit eder gibi hafifçe öne eğildi. “Ben özellikle öyle davranmıyorum Ecrin Hanım. O bahsettiğin adam gerçekten de benim!

“İçinizde hiç mi insaniyet yok?”

“Yok!” dedi Ateş kuru bir sesle.

“Peki madem öyle?...” Ecrin’in sesi titremişti. Güzel gözleri üzgünce adamın yakışıklı, sert yüzünde gezindi. Kendisini öpen ihtiraslı dudaklar gergince duruyordu. O kemikli burnu da inadının bir belirtisi gibiydi. Bu adama her bakışında farklı hisler duyarken, onun kötü biri olduğuna nasıl inanabilirdi? Kalbi yanılıyor muydu?

Genç adamın bir kaşı kalktı. “Madem öyle, ne?” diye onun sözlerini tekrarladı.

“Hiç... Sadece beni güldürebilen bir adamın kötü olmaması gerektiğini düşünüyorum!”

“Seni güldürmek zor değil!” dedi Ateş ters bir tavırla. “Doğrusunu söylemek gerekirse gördüğüm en pozitif, hayat dolu kadınsın. Şu haline bak. Batmış durumdasın, bir kuruşun yok, başkalarını işten çıkartmamam için bana dil döküyorsun.” Yerinden kalktı. Tamamen temizlenmiş yemek tavaşını eline aldı. Su bardağını ve çatalını da aldı. Onları mutfağa

götürmekte Ecrin'e yardım edecekti. Durup ona baktı. "Senin yerinde olsam, kendi halime üzülürdüm. Ben o işçilere bir şans tanıyabilirim belki ama bankanın bunu sana sağlayabileceğini hiç sanmam."

Sonra genç kıızı kendi çaresizliği içinde bırakıp mutfağa yöneldi. Tavayı ve çatalını lavaboya koyarken arkasından da Ecrin geldi. O da kendi çatalını ve masa üzerinde kalan diğer ıvır zıvırı getirmişti.

"Yıkamana yardım edeyim mi?"

"Resminizi çekip bir gazeteye satabilirim sonra ama?" dedi Ecrin gülümsemeye çalışarak. "İyi para edecektir eminim."

"Ne yapsan burayı kurtarmaz!"

"Beni zorlamaktan hiç bıkmayacaksınız değil mi?"

"Bıkmayı bilmem de... yorulmaya başladım!" Gözleri genç kızın üzerinde gezindi. "Yemek için teşekkürler..."

"Çay?"

"Yok... Geç oldu. Ben gideyim. Yorucu bir gündü."

Ecrin kalp atışlarının neden yeniden hızlandığını, buna karşılık olarak da neden yüreğini bir sıkıntının sardığını anlayamıyordu. Bundan daha doğal ne olabilirdi ki? Gidecekti tabii.

"Kahve de yapabilirim?.." dedi yavaşça.

Ateş'in bakışları kararsızdı. Karnı doyduktan ve baş ağrısı da neredeyse geçme noktasına geldikten sonra, genç kıızı gözüne şimdi bir huri gibi gözükmeye başlamıştı. Şu üstündeki basit şeyler bile çekiciliğini gizleyemiyordu. O da gitmek istemiyor, kalmak istiyordu ama kendisine güvenemiyordu. Çünkü onun yanında kaldığı her anda, ona sarılıp öpmek için yoğun çaba harcaması gerekecekti ki bunun için yeterli gücü yoktu. Diğer yandan onun yanında olduğu süre içinde kalbinde daha insancıl duygular filizlenmeye başlıyordu. Bundan hoşlanmıyordu. Kontrolün kendisinden çıkmasını hiç sevmezdi. Şu işçiler için olan çocuksu ve insancıl düşüncesi ne kadar da saçmaydı öyle!

Mümkün değildi.

“Peki, bir kahve içelim.”

“Siz gidip oturun. Ben bulaşıkları makinaya koyup kahveyi hemen yaparım. Çok gecikmezsiniz!”

“Sorun değil!” dedi genç adam. “Geç yatmaya alışkınım!” Sonra yine etrafını inceleye inceleye oturma odasına geçti. Önceki uzandığı koltuğa oturdu. Gözleri televizyona döndü. Sesi kısık olduğu için konuşmaları duymuyordu. Bir tane açık oturum programı başlamıştı. Kumandayı alıp gezindi bir süre. Kendisinin de görüntüsünün bulunduğu bir iki haber kanalı görmüştü. Çok dikkat etmeden onları da geçti. Şimdi canını sıkamazdı. Sonra köpekbalıklarının anlatan bir belgesele denk geldi. Bu daha iyiydi.

Az sonra Ecrin elinde iki fincan kahve ile geldi. Birisini genç adamın önündeki sehpa koydu. Diğerini ise kendisi alıp onun yanındaki tek kişilik koltuğa geçti. Gözlerini genç adamın izlediği belgesele çevirdi. Bir köpekbalığı saldırısına maruz kalmış kadının bacağındaki korkunç yaraları gösteriyordu.

“Siz köpekbalığı olan yerlerde yüzmüşsünüzdür değil mi?” diye sordu farkında olmadan. “Dünyayı gezdiğinizizi tahmin ediyorum.”

“Evet... Birkaç kere yüzdüm!” dedi genç adam. “Normalde insanlara saldırmazlar.”

“Ben hiç ülke dışına çıkmadım. Hiç köpekbalığı da görmedim. Gerçek köpekbalığı tabii. Akvaryum için olanlar hariç. Onlar da küçücük.”

“Akvaryum demişken... İstanbul’da çok büyük bir akvaryum var. Orada gerçek köpekbalıkları var.”

“Hımm. Duydum. Gitmek nasip olmadı.”

“Burası çok vaktini alıyor olmalı?”

“Evet. Bu ara gezmek için kendime pek vakit ayıramıyorum. Para da olmayınca, anlamlı olmuyor zaten. Sizin için ne kolay? Canınız istediğiniz zaman gezebiliyorsunuzdur?”

Genç adam alaycı bir şekilde dudak kıvrırdı. “Sandığın kadar kolay değil. Yönetmem gereken bir şirket var. Canım istediğinde gezemem. İş gezilerinde bazen vakit bulabiliyorum işte. Ya da bazen ölü sezonlar oluyor.”

“Para içinde sıkıntı ha?” dedi Ecrin hafif bir gülümseme ile.

“Öyle! Bursa’da sen olmasaydın eğer... burası da benim için gerçekten sıkıcı olacaktı. Benim buraya gelmeme gerek yoktu aslında. Bir yardımcı müdürümü gönderebilirdim. Avukat Adnan senden ve inatçılığından bahsetti laf arasında. Babana karşı pek iyi hislerim yoktu ama kızını merak ettim işte. Hem de biraz değişiklik olur diye düşündüm. Ve işin doğrusu seninle olmak değişiklikti.”

“Yani buraya benim için mi geldiniz?” Ecrin’in sesi şaşkıncı.

“Hayır! Tam olarak değil. Sıkıcı bir haftaydı ve nefes almak için bu işle ben ilgilenmek istedim. Senin de olman durumu değiştirdi tabii.”

“Nefes alabildiniz mi beki?” dedi genç kız gülümseyerek. “Pek sanmam. İşçiler direniş yaptılar.”

Genç adam omuz silkti. “Bunlar işin gereği... İlk kez bir fabrikayı satın almıyorum ve ilk kez de işçiler direniş yapmıyorlar. Alışkın sayılırım...”

“O halde sıkıcı bir işiniz var. Ben kendi işimi seviyorum. Çocuklarla uğraşmak çok güzeldir. Her zaman saf ve içtendirler. Düşündüklerini söylerler. İstediklerini açıkça belirtirler. Sevgileri sıcaktır.”

Genç adam onun sevgi dolu sözlerini duymazdan geldi. Kahvesinden son bir yudum alıp fincanı sehpaye geri bıraktı. Sonra yanındaki sudan bir yudum aldı.

“Sevgiden de korkuyorsunuz değil mi?” diye fısıldadı Ecrin.

“Anlamadım?”

“İçinde sevgi geçen bir şey sizi ürkütüyor.”

“Hiç de bile!” diye homurdandı genç adam. “Sevgi ile aram

iyidir!”

Genç kız gülererek sordu. “Öyle mi? Bir örnek verin bakalım?”

“Spor arabalarımı seviyorum mesela?” dedi genç adam kuru bir sesle. “Yeni uçağımı... Yatımı...”

“Onlar sizi seviyor mu?”

“Beni seven insanlar da var!” diye homurdandı Ateş. “Sandığın kadar kötü değilim!”

“Ah! Vardır tabii! Ünlü yardımcınız Berna Hanım sizi seviyordur mutlaka?”

“Bu konuyu kapatabilir miyiz? Saat geç oldu ve başımı yeniden ağrıtacaksın! Bazen çok konuşuyorsun!”

Ecrin yerinden kalkmıştı. Kendi fincanını da sehpayaya koyarken “Öğretmenim ben. Bu normal...” dedi gülümseyerek.

“Geveze kadın seni!” Ateş aniden uzanıp onu bileğinden yakalamıştı. Ama sert değildi. Yumuşacık bir çekişle onu kendisine çekti. “Bazen bu alaycılığın yüzünden cezalandırılmayı hak ediyorsun!”

Genç kız ne olduğunu anlamadan ona yakınlaşmıştı. Genç adamın kucağına çekilirken hafifçe direndiyse de fazla mücadele edemedi. Kalbi delicesine hızlanmıştı yine. Bu kalbi buz gibi olan adama yaklaştığında, nedense kendi kalbi ateşlerle kavruluyordu. Dudakları kuruyordu ve elleri titremeye başlıyordu. Bu hissi sıkça yaşamak ise artık nedenini düşünmeye başlamasına sebep olmuştu.

Adam onu kucağına çekerken, yumuşakça da beline sarılmıştı. Hiç de cezalandıracak gibi durmuyordu. Şimdi Ecrin onun kalın bacakları üzerinde yanlamasına oturuyordu. Yüzleri birbirine çok yakındı. Birbirlerinin gözlerine dikkatle bakarken, Ecrin artık ona neden karşı koyamadığının farkındaydı. Her şey açıktı aslında. Ona bir türlü kızamaması... Yaptığı her türlü kabalığa rağmen bunları görmezden gelmesi... Öpücüklerine farkında bile olmadan cevap vermeye başlaması... Ve sihirli

ellerine bedeninin fazlaca duyarlı olması...

Her şey açıktı.

Elinde olmadan yutkundu. Bu ne aptalca bir şeydi? Nasıl buna izin vermişti?

Dudaklarına doğru uzanan erkeksi dudakları çaresizce bekledi. Bu öpücüğe engel olabilecek kadar gücü yoktu. Onun sıcaklığını ve erkeksi çekiciliğini bedeninin her yerinde hissediyordu. Damarlarındaki kan akışı delicesine hızlanmıştı.

Ah aptal kalbi! Neden âşık olmak için böylesine imkânsız bir adamı seçmişti ki?

10. BÖLÜM

Ateş'e âşık olmuştu! Bu nasıl olabilirdi?

Telefonun sesi, ikisi arasındaki sihirli sessizliği bozdu. Dudakları henüz birbirine değmemişti. Genç kız, gözlerini zorlukla kaçırdı. Çalan kendi telefonuydu. Bir çocuk gibi adamın kucağında oturuyor olmaktan utanarak ayağa kalktı. Ateş de isteksizce kollarını gevşetmişti.

Genç kız kösedeki sehpa dura telefonuna gitti. Biraz elleri titriyordu. Keşfettiği gerçek damarlarına yavaş yavaş yayılan sersemletici bir ilaç gibiydi. Az sonra tüm bedeninin titreyeceğine emindi. İnşallah sesi telefonda düzgün çıkardı. Bu saate kim arıyor olabilirdi ki?

Gözü saate kaydı. On iki olmak üzereydi.

Telefonu eline aldı. Ekrandaki ismi görünce, rengi hafifçe beyazladı. Hay Allah! Şimdi mi? Bu saate mi? Hem de haftalar sonra?

“Alo?” dedi biraz alçak bir sesle. Kiminle konuştuğu anlaşılmasını istiyordu sebepsizce... Ama Ateş'in onu duyabileceğini çok iyi biliyordu. Karşıdan kısa bir sessizlik geldi önce... Sonra çok iyi tanıdığı o ses...

“Ecrin? Aşkım? Aşkım benim? Nasılsın?”

Yok artık! Ne diyordu bu adam? Bu ne rahatlığı? “Bu saate beni neden arıyorsun Bahadır?” diye sordu. Sesi neyse ki titrek çıkmamıştı. Ekrandaki isim onu kendisine getirmişti. Hatta sesi elinden geldiğince soğuktu. “Saat çok geç değil mi?”

“Arkadaşlarla dışarıya çıkmıştık. Aklıma geldin... Sesini duymak istedim!”

“Sesimi duymak mı istedin? Sırf aklıma geldim diye mi?”

Bahadır? Sen sarhoş musun? İçki mi içtiniz?”

“Birazcık... Çok değil.”

Genç kız yan gözle Ateş’e baktı. Adam hiç utanmaksızın ama kısılmış gözlerle kendisini süzüyordu. Kaşları hafifçe çatılmış gibiydi. Konuşmaları dinlediğini gizlemek gibi bir çabası yoktu. Ecrin ona sırtını dönmek zorunda kaldı.

“Ne istiyorsun Bahadır?”

“Seni çok özledim!”

“Biz ayrıldık? Unuttun mu?”

“Bir an bile unutmadım! Kahretsin! Seni de bir an bile unutmadım! Ecrin! Aşkım! Ne olur yine görüşelim... Yarın bir yerde buluşalım mı?”

“Saçmalama!.. Bu imkânsız!”

“Lütfen! Seni çok özledim. Sen de beni birazcık olsun özlemişsindir eminim? O kadar pişmanım ki! Sürekli seni düşünüyorum!” Genç adamın peltek sesinden bile pişmanlığı belli oluyordu.

Genç kızın bunu zaman zaman düşündüğü olmuştu. Bahadır ile ayrıldıktan sonra epey üzülmüştü. Onu sevdiğini sanmıştı bir dönem. Ama ayrılmalarından çok önce bile aslında sevmediğini fark etmişti. O yüzden ne öpücüklerine ne de dokunuşlarına karşı rahat olamamıştı. Ona pek izin vermemişti. Zaten Bahadır’ı delirten de bu mesafeli ilişkileriydi. Bahadır gençliğinden gelen o coşkulu ateşle Ecrin’e daha da yanaşmaya çalışmıştı. Hatta sevişmedikleri için onu suçladığı bile çok olmuştu.

Ne garipti?

Erkek arkadaşıyla değil sevişmek, onun kendisine dokunmasına bile kolayca razı olmazken, Ateş’e karşı eli ayağı ilk andan beri hep bağlı kalmıştı. Yaşadığı en lezzetli öpücüğü onun dudaklarında keşfetmiş, tecrübesiz vücudu onun ellerinin altında canlanmıştı. Ona daha âşık olduğunu anlamadan bile bedeni ona bunun uyarılarını vermeye başlamıştı. Sevdiğini

sandığı bir erkeğe bile mesafeli olabilirken, sevmediğini sandığı bir erkeğe nasıl bu kadar yakın olabilirdi ki?

Elbette ki gerçek aşk!

Allahım! Bu yeni keşfettiği şey, hem delicesine mutluluk verici hem de delicesine korkutucuydu...

“Lütfen yarın buluşalım!” diye konuşmaya devam ediyordu Bahadır. “Çok uzun olmak zorunda değil! Kısaca görüşelim! Seni yine göreyim?”

“Bilemiyorum Bahadır! Görüşmemizin bir anlamı yok. Bu işi bitireli çok oldu artık! Hem sen nişanlanmamış mıydın? Birkaç ay sonra düğününüz olacaktı?”

“Ayrıldık! Yapamadım! Hep sana benzeyen birisini aradığımı itiraf ediyorum. Ama senin gibisini bulamadım! Hiç birisi zaten senin zerren olamaz! Ecrin! Yalvarmayı sevmem biliyorsun! Lütfen buluşalım! Seni yine göreyim! Kendimi affettirmek istiyorum... Seni ikna edeceğime eminim! Ben senden başkasıyla evlenmek istemiyorum!”

“Bu artık mümkün değil Bahadır!”

“Neden mümkün olmasın? Paraya ihtiyacın var değil mi?”

Ecrin durakladı bir an. Ama bunu sağır sultan bile bilirken Bahadır’ın bilmemesi zaten komik olurdu.

“Bu gizli bir şey değil!”

“Bak! Yeniden bir araya gelirse... ben bütün borçlarımı öderim! Babamla konuşurum. Eminim yardımcı olacaktır. Kreşi kapamak zorunda kalmazsın!”

Ecrin duydukları karşısında şaşkındı. Bu komik değil miydi? Komikti! İşte çare karşısındaydı. Tüm dertleri bitebilirdi! Hem o kuyumcuya göre Bahadır çok daha yakışıklı ve çok daha gençti! Evlenmek için çoğu genç kızın hayalindeki erkekti.

Ama... Ama artık... Ateş’i bu kadar severken... artık bu nasıl mümkün olsundu? Bakışları yeniden genç adama kaydı. Onun da konuşmalardan pek memnun olmadığı yüzünden belliydi. Kendi konuşmalarını duyduğunu biliyordu ama her

halde Bahadır'inkini duyamazdı? Duyabilir miydi yoksa? Bakışlarını hemen kaçırıp sırtını yine ona döndü.

“Baban buna izin vermez!”

“Verir... Annemle ben bunu hallederiz. O parayı sana sağlarız. İşin doğrusu annem de hâlâ senden bahsediyor. Bana çok kızgın. Seni çok severdi bilirsin?..”

“Annemi ben de severim Bahadır ama...”

“Lütfen!” diyerek onun sözünü kesti genç adam. Yalvarmayı sevmeydi gerçekten de. Ecrin onun inatçı ve kendisine güvenen tutumunu bilirdi. Onun bir örneği de Ateş'ti. Ama Bahadır'ın kendisine olan güveni, babasının parasına ve kendisini pohpohlayan arkadaşlarına dayanırdı. Annesinin onu çocuk gibi gözetmesine dayanırdı. Ateş'inkisi kadar güçlü ve gerçek değildi. Sürekli pohpohlanmaya alıştırmıştı ve Ecrin onu reddettikçe bunu kendisine yedirememiş, en sonunda onu kıracak söz ve davranışlara kadar tavrını değiştirmişti. “Lütfen yeniden buluşalım!” diye adeta yalvardı genç adam.

“Şey... Şimdi konuşmayalım bu konuyu! Yarın ayıldığında belki yine konuşabiliriz!”

“Ben sarhoş değilim! Yarın ayıldığımda da bir şey değişmeyecek Ecrin! Seninle yine evlenmek isteyeceğim...”

“Şimdi bunları konuşmayalım... Yarın beni ararsan eğer?..”

“Tamam... Tamam... Yarın öğlen seni yeniden arayacağım. Belki her şeye yeniden başlayabiliriz. Ben çok gecikmeden evlenmek istiyorum. Bu dünyada evlenmek istediğim tek kadın sensin. Yemin ederim senden başkasını düşünmüyorum!”

Genç kız derin bir nefes aldı.

Evlenmek? Bahadır ile mi? Ne kadar itici gelmişti bir anda... Kendisinden iki yaş büyük olan bu adam hâlâ çocuksu özelliklere sahipti. Ailesi bile ona hâlâ çocuk gibi davranıyordu. Nasıl olmuştu da onu sevdiğini zannetmişti? Parası için değildi kesinlikle! Ama ilk zamanlar onun yaşama sevinci ve pervasız hayatı hoşuna gitmişti. Çılgınlıkları ve neşesi gözüne güzel

gözükmüştü.

“Peki! Sonra görüşürüz...” dedi alçak sesle.

Telefonu kapattıktan sonra bir an durdu. Sonra onu yine sehpanın üzerine bırakıp Ateş’e döndü. Genç adam oturduğu yerde dikkatle kendisini süzüyordu.

“Erkek arkadaşın mıydı?” diye sordu kuru bir sesle.

Ecrin hafif bir nefes aldı. Suçlu değildi ki? Neden kendisini bir şey yaparken yakalanmış ve suçluymuş gibi hissediyordu?

“Eski erkek arkadaşım!” dedi yavaşça.

“Ne istiyormuş?”

“Önemli değil!”

“Gecenin bu saatinde seni arayacak kadar önemli olmalı?”

“Eskiden de geç saatlerde arardı. Gece hayatını sever...”

“Demek adı Bahadır? Güzel isim... Ne iş yapıyor?”

Ecrin eski erkek arkadaşını sevdiği adam ile konuşmayı hiç istemiyordu. Kendi korkunç keşfinin şaşkınlığı henüz geçmemişken, bu adama olan aşkı tüm kalbini doldurmuşken, eski erkek arkadaşı ona uzak bir hayal gibiydi. Yüzünü bile hatırlamakta zorlanıyordu. Yakışıklı bir yüz deyince gözünün önüne gelen tek kişi, şimdi şu karşısındaki sert bakışlı adamdı.

“Babasının yanına gidip geliyor bildiğim kadarıyla... Şey! Pek çalışmaya ihtiyacı yok!”

“Hımm!” Bu kısa tepki aslında çok şey anlatıyor gibiydi. Genç adam meraklı bir tonla sordu. “Babası zengin yani? Kim? Tanır mıyım?”

Ecrin başını öne eğince, birkaç perçem yüzünü gölgeledi. “Belki! Tekstille uğraşıyor ailesi... Menezoğlu Tekstil...”

Ateş’in kısılmış gözlerinde bir an bir ışık belirdi. Sonra yanak kasları oynadı. “Tanırım kendisini! Şeref Menezoğlu bilinen bir tekstilcidir. İki oğlu var. Bu Bahadır büyüğü olmalı. Birkaç sene önce tanışmıştım. Aklı havada bir gençti...”

Ecrin omuz silkti. “Ben tanıdığımda da öyleydi! Büyür umarım yakında.”

“Demek eski sevgilin oydu? Gerçekten çok yakışıklı bir çocuk olduğunu hatırlıyorum. Kumral ve mavi gözlüydü değil mi?”

“Evet...”

“Ne istiyormuş?”

Genç adamın sakın görünen ses tonuna rağmen Ecrin huzursuz olmuştu. Biraz meydan okuya bir tavırla ona baktı. “Ne kadar çok soru sorduğunuzun farkında mısınız? Ben size iki soru sorunca hemen savaş baltalarınızı çıkarıyorsunuz?”

“Seninle yeniden görüşmek mi istiyor?” Ateş onu duymuyor gibiydi. Ayağa kalkıp önüne kadar geldi. Şimdi uzun boyuyla yıkılamaz bir kule gibiydi. Üstelik yakından bakınca da hafifçe öfkeli gözüküyordu.

“Sizi ilgilendirir mi?” Ürktüğünü belli etmemek için kendisini zorlamıştı. Ve nedense adamın gözlerindeki bir diğer pırıltı, kıskançlık pırıltıları... hoşuna gitmişti.

“İki gündür seninle ilgili her şey beni ilgilendiriyor artık bal gözlü! Ne istiyordu seninle? Söyle hadi? Buluşmak istiyor öyle mi?”

“Madem biliyorsunuz niye soruyorsunuz? Duymuşsunuz işte!”

“Bu artık mümkün değil dedin ona? Ne istedi senden?”

“Buluşmak...”

“Ama sorusu farklıydı sanki?” Ona iyice sokuldu ve gözlerinin derinliklerine baktı. Onunla ne kadar ileriydiniz?”

“Ateş Bey?” derken bir adım geriledi. Oradan hemen uzaklaşmalıydı ama adam iri gövdesiyle buna müsaade etmiyordu.

“Ecrin Hanım?” dedi o da öfkeli bir alaycılıkla. “Söyle hadi! Ne kadar ileriydiniz?”

“Hangi anlamda? Haftada birkaç kere sevişiyorduk işte!” dedi Ecrin biraz iğneleyen bir alaycılıkla.

“Canımı sıkma bal gözlü... Tamam! Onunla sevişmediğinizi biliyorum. Nasıl olmuşsa o çapkın velet, sana dokunamamış. O kadar inatçısın ki, sana kolayca dokunulmayacağını ben bile anladım. Kendini korumayı çok iyi beceriyorsun!”

Ecrin acı bir şekilde güldü. “Kendimi korumayı beceriyor muyum? Bunu siz mi söylüyorsunuz? Hiç sanmam...”

Kendisini korumayı becerebilse, az önceki gibi ona kolayca teslim olmazdı. Çünkü bu adam kendisine ne zaman yanaşsa tüm duygu ve düşünceleri paramparça oluyordu. Az önce o telefon gelmeseydi neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Sürekli ona çekilmek, bir mıkna-tısa kapılmaktan beter bir duyguydu.

Genç adam onun sözlerini duymuyor gibiydi. “Onun ne istediğini sen söylemezsen ben öğrenirim. Bunu biliyorsun?” dedi sesinin öfkeli biraz tonu artarak. “Babasının izin vermeyeceğini söyledin? Sana parayı bulmayı mı teklif etti? Söylesene? Parayı bulmak için en son çare olarak eski sevgiline mi bel bağlıyorsun?”

Ecrin’in yüzü değişti. “Bana öfkelenmeye hakkınız olduğunu mu sanıyorsunuz?” dedi o da kızgınca. “Ya da hesap sormaya? Kiminle ne yapacağım sizi niye ilgilendiriyor ki? Yarın evinize ve o parıltılı hayatınıza dönüp beni unutacaksınız! Bu sizin için çok kolay olur! Hayatınızı yine diğer kadınların kollarında ve kimseye bağlanmadan geçirebilirsiniz! Ben ise borçlarımla ve çaresizliklerimle baş başa kalacağım. Kendim için en iyisini yapmaya çalışacağımdan emin olabilirsiniz!”

Ateş onun tavrı karşısında bir an öfkeyle uzanıp kollarından tuttu. Yanan bakışlarla gözlerinin içine baktı. “Beni çıldırtmaya uğraşıyorsan eğer çok güzel başarıyorsun!”

“Doğrusu umurumda değilsiniz! Hem sizi neden çıldırtmaya çalışayım ki? Farkındaysanız onu ben aramadım. Kendisi aradı beni!”

“Ama senin için bir ümit ışığı doğdu değil mi? İhtiyacın olan para onun ailesi için pek öyle önemli bir rakam değil! Söylesene? Seninle evlenmek mi istiyor? Yalan söyleme çünkü onun konuşmalarının birazını duydum!”

“Kollarımı acıtlıyorsunuz!” dedi Ecrin çaresizce.

“Seni evlilik budalası kadın!”

“Ben evlilik budalası değilim!” diye isyan etti Ecrin. Gözleri irileşmişti... Hafifçe nemlenmişti. “Siz benim yaşadıklarımı yaşasaydınız ne yapardınız? Sahip olduğunuz bu imparatorluğu kaybetseydiniz? Babam gibi tefeciye mi başvurdunuz? Bankadan anormal faizle kredi mi çekerdiniz? Ne yapardınız? Yaşamadığınız için bilemezsiniz... Son çare olarak bedenimi size vermeyi bile düşünüyorken, beni neyle suçluyorsunuz? Beni hâlâ sevdiğini söyleyen ve evlenmek isteyen birisinin teklifini kabul etmekle mi?”

Nefes almak için sustu. İsyanı gözlerinden yansyordu. Ateş’in gözleri ise pırıltılarını kaybetmemişti. Genç adam bir an sessizce onu süzmüştü. Şu halde bile o kadar güzeldi ki! Yanakları kızarmıştı. Dolgun dudakları titriyordu. O güzel iri gözleri nemlenince daha da koyulaşmıştı. Şu bir gerçektir ki, Ecrin’in her hali güzeldi. Onun çektiklerinin bir kısmının kendi suçu olduğunu biliyordu. Fakat bu genç kızın bu kadar savaşı ve inatçı olacağını düşünememişti...

Şimdi karşısında yeni bir rakip vardı...

O oğlanı ve ailesini de alt edebilirdi istese... Ama bu bir savaş haline mi dönüşecekti? Bir kadın için bu kadar pervasız mı olacaktı? Dünyada başka kadın mı yoktu? Onu bırakıp gitmek aklın gereği idi. Birkaç gün sonra unutturdu. Kiminle evlendiği, neler yaptığı kendisini ilgilendirmezdi o zaman...

İçinde kaynayan öfke ve çaresizliğin etkisi ile Ecrin’i hafifçe itti. Ecrin sırtını duvara yaslamıştı. Canı acımamıştı. Fakat genç adama olan bakışları üzgün ve kırındı.

Ateş içinde kaynayan o şeylere engel olamıyordu... Uzun yıllardır yaşamadığı bir çaresizlik, bir sıkıntı yüreğini sarmıştı.

Adeta bir şeylere vurmak, parçalamak istiyordu.

Genç adam onu bıraktığı gibi, yeniden ve ansızın uzanıp incecik kollarından yakaladı. Gözlerinin içine baktı karmakarışık duygularla... Sonra sertçe kendisine çekti. Dudaklarını genç kızın dudaklarına acımasızca yapıştırdı. Ecrin donup kalmıştı. Kıpırdayamazdı da zaten. Ateş'in insanüstü gücü haricinde, çelik gibi bedeni kıpırdamasını engelliyordu.

Elinden geldiği kadar onun öpücüğüne direndi! Böyle haksız bir savaşa çekilmesi hiç adil değildi!.. Genç adam silahlarını adil kullanmıyordu! O kadar sıcak, güçlü ve sahipleniciydi ki... Dudakları cezalandırıcı olsa da kendisinde uyandırdığı hisler çok farklıydı.

Çaresizlik kötü bir şeydi. Özellikle insanın sevdiği kişilere karşı olanı... Ah Ateş!

Ateş onu öpmeyi yine sertçe bıraktı. Öpüşü esnasında kalın kollarıyla narin bedeninin sıkıca sarmıştı. İyi ki de tutuyordu. Zaten genç kızın kıpırdayacak hali yoktu. Bacakları titriyordu. Öfkeli genç adamın yüzü kendi yüzünün birkaç santim uzağındaydı. Burunları neredeyse birbirine değiyordu. Genç adam bir iki saniye sonra yeniden eğildi. Öpücüğüne yeterli cevap alamamak canını daha da sıkımsı gibiydi.

Bu seferki daha yumuşak ve daha alıcıydı. Ve daha verici... Karşı konulmaz bir ısrarla Ecrin'den her şeyi istiyordu adeta! Onun rızası dışında teslim olmasını bekliyordu!

Ecrin ise karşılık vermemek için tüm gücünü kullanıyordu. Burnunun deliklerinden ona ait olan o erkeksi koku girdiği sürece bu zordu. Böyle ateşli bir şekilde öpüldüğü sürece zordu. Ve dudakları adamın dili tarafından aralanınca, ağzına dolan lezzet yüzünden çaresizce inledi! İncecik belini cendere gibi saran kollar da biraz yumuşamıştı. Ama hâlâ güçlü ve hâlâ genç kıza bir sahibi olduğunu gösterecek kadar baskıcıydı. Ecrin onun bunu bilerek yaptığını biliyordu. Tıpkı vahşi bir hayvan gibi elindekilere sahiplenmeye çalışıyor, öpücüğüyle ve sıkıca sarılışıyla onu damgalıyordu.

Zorla bile olsa, bir öpüşmenin böyle güzel olması

haksızlıktı! Farkında olmadan, kendisi de dudaklarını kıpırdattı. Bedeninin ürkek gerginliği azaldı. Ona biraz daha sokulmaya çalıştı. Bu hareketi, sevgiye muhtaç bir bebeğin sokuluşu gibi doğaldı. Narin bedeni adam tarafından sıkıca çekiliyor olsa da, bu sefer kendisi de ona doğru hafifçe baskı yapıyordu. Vücudunun her noktasında onun gücünü ve sıcaklığını hissediyordu. Göğüslerinde, karnında, bacaklarında...

Ateş onu yine ansızın bırakıverdi! Ama hâlâ genç kıızı belinden sıkıca tutuyordu.

“Aptal kadın!” dedi öfkeyle... Onun buğulanmış gözlerine, kızarmış dudaklarına bakıyordu. Sonra onu tamamen bırakıp iki adım geriye çekildi. “Ben de en az senin kadar aptalım!” dedi yırtıcı bir sertlikle!

Genç kız anlamazca ona bakıyordu.

Genç adam elini kısa saçlarının içinde gezdirdi. Yanak kasları oynuyordu yine. Tutuşmuş koyu gözleri kararsızlıkla doluydu.

“Şunu bil!” dedi öfkeyle. İşaret parmağı neredeyse tehdit eder gibi genç kıza yönelmişti. “Bana asla sahip olamayacaksın! Ne olursa olsun... bu... aramızda bir anlaşma olarak kalacak!”

Ecrin hâlâ bir şey anlamadan ona bakıyordu.

“Ben... Ben ne demek istediğinizi... anlamadım?” dedi şaşkınca. Dudaklarını kurumuş gibi hissediyordu. Dilinin ucuyla hafifçe yaladı. Gözlerini de çocuksu bir şaşkınlıkla kırıştırmıştı. Şimdi bu adam kendisini neden tehdit ediyordu ki? Ne olmuştu? Neyi vurguluyordu?

“Çok akıllısın değil mi?”

“Ateş Bey?..”

“Ve hâlâ bana ‘Ateş Bey’ demen çok komik!”

Genç kız sustu. Onun kızgınlığı karşısında susmak belki de en iyisiydi! Fakat bu öfkesi de biraz abartılı değil miydi? Ne olmuştu ona birden bire? Neyi vurguluyordu?

Genç adam başını öne eğdi bir süre... Ecrin’in iri bakışlı

güzel yüzüne bakmadı özellikle. Geniş omuzları garip bir şekilde çökmüştü. Sanki yenilmiş bir komutan gibiydi. Yüzü gözüküyordu. Elleri iki yanında gergindi. Sonra geniş göğsü derin bir nefesle şişti. Omuzları yeniden dikleşti.

Başını kaldırdı...

Gözleri hâlâ öfkeliydi. Hâlâ ateş gibi yanıyordu... ama artık bir çaresizlik de vardı içlerinde...

“Peki!..” dedi yavaşça. “Kabul...”

Ecrin kendisini gerçekten de aptal gibi hissediyordu. Ne olduğunu bir anlayabilse, mutlu olacaktı. Fakat bu adamı anlamak o kadar zordu ki!

“Ne..Neye kabul?” diye sordu kekeleyerek. “Ben... korkarım sizi anlamıyorum?”

“Planın işe yaradı...” dedi genç adam sertçe.

“Ne... planı?”

Genç adam alaycı bir tavırla gülümsedi. Ama birkaç saniye sonra gülümsemesi yok oldu.

“Evlilik planın bal gözlüm!” dedi kuru bir sesle. “Evlilik planın! Sonunda beni ikna ettin! Büyük ödülü kazandın!”

“Kazandım mı?” Ecrin başını salladı iki yana. “Ben... ne yaptım ki! Yemin ederim hâlâ ne demek istediğinizi anlamadım?!”

Genç adam onu gerçekten şaşırtan cümleleri en sona saklamıştı.

“Anlamadın mı? Çok basit hâlbuki! İstedğin oldu... Mutlu olabilirsin! Beni başarılı bir şekilde tuzağa düşürdün!” Öfkeli bakışlarla kısa, ama sıkıntılı bir nefes almıştı.

“Ben... sizi... tuzağa mı... düşürdüm?”

Genç adam nefesini saldı. Artık kesin bir kabullenişlik vardı tavrında. “Evet... Hazırlan bal gözlü! Seninle en kısa sürede... EVLENECEĞİZ!”

11. BÖLÜM

Evlenmek mi?

Ecrin'in nefesi kesilmişti. Zaten zorlukla ayakta duruyordu. Şimdi de bu! Ne demişti? Yanlış mı duymuştu?

“Pardon?” dedi zorlukla. Son cümleler o kadar inanılmazdı ki! Bakışları adamın yüzündeydi. Genç adam asık bir suratla ona bakıyordu. Öfkesini gizlemişti biraz...

“İstediğin şeyi yapmaya karar verdim. Evleneceğiz işte!” diye homurdandı.

“Öyle mi?” dedi Ecrin kendisini biraz toparlayarak. Şaşkınlığı yavaş yavaş buhar oldu. Garip duygularla dolmuştu o anda. Henüz adlandıramıyordu. “Buna siz karar verdiniz ve demek evleneceğiz? Öyle mi?” dedi inatçı bir bakışla.

“İstediğin bu değil miydi?” diye sordu adam sertçe.

Ecrin onu süzüyordu. Evet? İsteddiği bu değil miydi? Onu sevdiğini anlamadan önce bile Ateş ile evlenmeye hazırdı. Yeter ki borçları kapansın, içinde bulunduğu sıkıntılar bitsin, huzura kavuşsundu. Hatta kendisi ve bu kreş için kurtuluşu sadece Ateş'te değil, o kuyumcуда bile aramıştı. Doğru veya yanlış, hiçbir çaresi yokken akla gelen en iyi ihtimaldi. Ama şimdi her şey çok farklı bir yola girmişti. Ona âşıkı ve... Ateş kendisi ile evlenmek istediğini söylüyordu. Ne saçma bir durumdu bu? Nasıl olmuştu da hayatı bu kadar karışmıştı?

“Siz istediğimin bu olduğunu mu sanıyorsunuz?” diye fısıldadı.

“Değil mi?”

Ona âşık olmasaydı ne kadar kolay olurdu! Onunla evlenirdi ve geri kalanı önemsemezdi. Ama şimdi onu seviyordu işte!

Hem de iki gün gibi kısa bir sürede ona âşık olmuştu. Belki de çok daha kısa sürede! Şimdi de kendisini sevmeyen bir adamla... ama bakarken bile kalbini titreten bir adamla evlenebilir miydi? Bunun muhasebesini yapıp duruyordu.

Ne yapabilirdi? Onu reddetmek çözüm müydü? Hayır! Kesinlikle değildi. Hiçbir şey için çözüm değildi... Ama onunla evlenmek de çözüm değildi.

Ya Bahadır? Yarın onunla evlenmeye karar verirse, birçok derdi bitecekti. Borçlarından kurtulacaktı. Ama bu sefer de... sevdiği bir erkeğin kokusunu altında uyuyamayacaktı! Kolayca alıştığı o güzel koku hâlâ burnunun içinde gezinip duruyordu.

Ya kendisini sevmeyen bir erkeğe olan aşkıyla yaşamayı kabul edecek, onunla olacak minicik mutluluk kırıntılarıyla idare edecekti... ya da artık sevmediği ama kendisini seven bir erkeğin karısı olup, ömür boyu mutsuz olacaktı. Belki de pişman...

Onun tereddüdü karşısında Ateş'in kaşları çatıldı iyice...

“Sorun ne?”

“Sorun sizsiniz...” dedi Ecrin yavaşça.

Genç adam bir an durdu. Sonra derin bir nefes aldı. “Ne istiyorsun daha Ecrin?” Sesi öfkeliydi. “Benimle evlenmem karşılığında, tüm borçlarını ödeyeceğim. Başka ne istiyorsun?”

“Pazarlık mı yapıyoruz?”

“Öyle gözüküyor! Söyle hadi... Ne istiyorsun?”

“Tüm borçlarımı mı ödeyeceksiniz?”

“Hepsini! Banka kredin dâhil...”

“Ya bu kreş?”

Ateş'in yanan gözleri kısıldı. Çene kasları oynadı bir an. Genç kızın kreşe olan düşkünlüğü canını sıkıyor gibiydi. “Kreşi... satmayabilirsin!” dedi sonra. “Benim ihtiyacım yok. Sana bu işin uzmanı adamlar da bulabilirim. Kreşi yeniden modern bir görünüme sokup çalışmasını sağlarım. Profesyonel

destek ile yeniden kalkınacaktır. Ve... yine sen işletirsin!”

Ecrin adeta kalbinden bıçaklanmış gibiydi. İrkildiğini belli etmemeye çalıştı. “Ben... mi?”

“Evet! İstedığın bu değil mi? Bu berbat kreşten de Bursa’dan da ayrılmayacaksın”

Genç kız nefesini tutmuştu. “Evlendikten sonra... Bursa da mı kalacağım?” diye sordu yavaşça. Yanlış mı anlamıştı? Adam evlenmelerini istiyordu ama yanında Ankara’ya gelmesini istemiyor muydu? Bir kadının en doğal hakkı olan, kocasının yanında olma hakkını elinden mi alacaktı? Kendisini elde ettikten sonra gencecik karısını burada unutmayı mı tercih edecekti?

“Evet! ! Doğduğun şehirde yaşamaya yine devam edeceksin! Benim için sorun değil! Sanırım bu senin de işine gelir?” dedi Ateş kuru bir sesle. Öfke titreşimleri hâlâ sesinden hissediliyordu. Gözleri Ecrin’in yüzündeydi. “Ben arada sırada gelirim...”

Ecrin acı bir şekilde dudak kıvrıldı.

“Yani yine metres olacağım ama... sadece... resmi bir ünvanım olacak... öyle mi?” diye sordu.

“Karım olacaksın!” dedi adam sertçe. Sonra kaşları kuşku ile kıvrıldı. “Yoksa benimle Ankara’ya mı gelmek istiyorsun?”

Ecrin kırılmıştı. “Elbette hayır!” dedi o da öfkeyle. Kendisini savunma mekanizması, kalbinin hissettiklerine kolayca baskı yapmıştı. “Sizden ne kadar uzak olsam o kadar iyi!”

Adam başını salladı. “Anlamıştım zaten! Bu anlaşmalı evliliğimiz böylece senin için daha çekilir olur sanırım.”

“Kesinlikle...” diye onayladı genç kız. “Tabii sizinle evlenmeyi kabul edersem?”

Genç adamın bir kaşı kalktı. “Etmeyecek misin?”

“Bilmiyorum. Aslında kabul etmek istemiyorum...” dedi Ecrin inatla. “Hiç iyi bir evlilik teklifi değildi!”

Ateş onu duymamış gibi homurdandı. “Ne yapacaksın peki? Eski sevgilinle mi evleneceksin?”

Genç kızın burnu havaya kalktı gururla. “Yok öyle kesin bir şey! Ama seçeneklerimden birisi bu ise, değerlendirmeyi düşünebilirim tabii. Her şey yarın onunla konuşmama bağlı! Neticede onu sizden çok tanıyorum. Sizin kadar olmasa da yakışıklı ve zengin...”

“O delikanlı... senin bu döküntü kreşini de kurtarabilecek mi?” diye sordu genç adam. Sonra aynı katı tonla devam etti. “Sanmam! Bunu sen de biliyorsun? Hâlâ baba parası yiyen toy birisi o. Benden başkasıyla evlenirsen, bu kreş mecburen satılır. Burada çalışan herkes de işsiz kalır. Öyle değil mi?”

Ecrin yüzünün üzerindeki birkaç perçemi çaresizce geriye itti. Adamın haklı olması ne kötüydü? “Siz gerçekten de çok acımasız ve saldırgansınız değil mi?”

Ateş hiç itiraz etmedi. “Genellikle...” dedi kuru bir sesle.

“Peki size nasıl güvenebilirim? Ya siz de kreşi satarsanız?”

“Aptallaşma!” dedi adam tersçe. “Kreş hâlâ senin üzerine değil mi? Senden izinsiz nasıl satayım? Zaten evlensek de senin üzerinde kalacak...”

“Bu iyi. Sizin için artı puan olduğunu kabul ediyorum. Peki... gerçekten de sözünüzü tutup... burayı... modernize edecek misiniz?”

Genç adam omuz silkti. “Sen istersen tabii? Çünkü burasının ciddi bir yardıma ihtiyacı var. Tamamen sana kalmış. Yok bunu istemezsen?..” Bir an durakladı. “Yani... benimle Ankara’ya gelmek ve... burayı satmak falan istersen?..”

Ecrin onun sözlerinin arkasındaki şeyleri fark etmedi. Belki de Ateş'in kendisi bile fark etmemişti. Genç kız hemen itiraz etti.

“Hayır! Elbette kreşi satmak istemem! Bunu en başından beri biliyorsunuz?”

“Biliyorum...” diye anlamsız bir sertlikle onayladı Ateş. “O

halde satmazsın. Ama eşim olarak ve bu yaşta... yorulmanı istemem. Buraya, bu işlerin uzmanı bir de müdür tutarız. Sorumluluk onda olur. Profesyonel bir ekip neler yapılacağına karar verir zaten.”

“Kontrol... yine bende mi olacak?”

“Elbette...”

Ecrin yutkundu. “Hey şey... mükemmel gözüküyor!”

“Senin açından... öyle olmasına çalışırım!”

“Çalışanları çıkarmayacağız değil mi?”

“Bunu bilemem... Hak eden herkes kalır. Bu kesin!”

“Kimse çıkmayacak!” dedi Ecrin inatla. “Buradaki herkes emektar!”

Ateş onayladı yavaşça. “Sen bilirsin! Ama sevgili kreşin bir daha batarsa yardımcı olmam?”

“Anlaştık!”

Genç kız hâlâ tereddütlüydü. Aslında her şey istediği gibi olmuştu. Kendisine zengin bir koca bulmuştu işte! Üstelik de onu seviyordu! Bu öyle taze bir keyifti ki! Sevdği adamla evlenebilirdi. Şu yakışıklı adam onun kocası olabilirdi! Bu güçlü vücut kendisine ait olabilirdi! Diğer yandan, kişisel olarak, zengin olmasını hiç önemsemiyordu. Fakat onun zenginliği bu kreşi ve kreşte çalışan değerli insanları kurtarabilirdi. Bir sürü insan işinden gücünden olmadan, belki da daha iyi çalışma şartlarında mutlu olacaktı. Belki uzun zamandır düşündüğü maaş artışını bile yapabilirdi!

Onunla evlenmek en iyi çözümdü! Fakat keşke... keşke böyle bakmasaydı!

“Neden... benimle evlenmek istiyorsunuz?” diye sordu yavaşça.

“Ne?” Genç adamın gerilmişti.

“Neden? Siz evlilik düşmanı değil miydiniz?”

Adam dişlerini sıktı. “Ecrin? Sen ne yapmaya çalışıyorsun? Zaferini daha da mı pekiştirmek istiyorsun?”

“Pekiştirmek istediğim bir şey yok! Sadece beni sevmeyen bir adamın neden özgürlüğünden benim için vaz geçtiğini anlamaya çalışıyorum! Evlenmeye ne kadar da karşıydınız? Fikrinizi ne değiştirdi? Beni elde edememek mi? Sadece... vücudum için mi?”

Adamın bakışları onun ince vücudunda gezindi öylesine...

“Belki!” dedi yavaşça.

“Yoksa yenilmeyi sevmediğiniz için mi?”

Adam yine “Belki!” diye mırıldandı. “Bu artık çok önemli değil. Evlenmeyi kabul ediyor musun etmiyor musun?”

Genç kız onun gözlerine bakıyordu. Başka şeyler görmeye, başka şeyler duymaya, başka şeyler hissetmeye hasretti. Şu anda Ateş'in tavrı kaba olmasa da... çok katıydı. Duruşu dik ve gergindi. Yenik bir adamın gergin tavrı vardı onda.

Ecrin'in aklına bir şey daha gelmişti. “Evlilik sözleşmesi... yapacak mısınız?”

Genç adam yine duraklamıştı. “O niye?”

“Beni elde ettikten sonra... ve bıktığınızda... boşanmak isterseniz diye!” Bunu söylerken aslında konunun ciddiyeti bir anda kafasına dank etmişti. Evet!? Ya Ateş birkaç ay sonra boşanmaya kalkarsa?

“Boşanma olmayacak!” diye homurdandı genç adam. “Benim ailemden bu güne kadar kimse boşanmadı. Bunu aklında iyi tut! Bıkmak veya boşanmak söz konusu değil. Eğer sen de bir süre sonra rahata kavuştum diye benden ayrılabilceğini sanıyorsan... yanıyorsun! Maalesef benimle birlikte yaşlanacaksın bal gözlüm! Ömür boyu karım olarak kalacaksın.”

“İçimi rahatlattınız doğrusu!” dedi Ecrin biraz alaycı bir tonla. “Ben de boşanmak için evlenenlerden değilim. Sizin adınıza sormuştum.”

Ateş onun yüzünü süzdü birkaç saniye. Sonra başını salladı. “Ben kendi adıma bir sorun görmüyorum. Karım olarak pek çok şeyden faydalanacaksın! Paradan puldan, sosyal imkânlardan... İstersen... bu aptal kreşe de kapanıp kalmayabilirsin?”

“Ben halimden memnunum. Borçlarımı ödemeniz haricinde size ait hiçbir şey istemiyorum!”

Aslında kastettiği şey maddi kısımlardı. Bilakis, manevi olarak ona ait olan her şeyi isterdi. Ama şimdi değil! Zamanla... Onu korkutmaya gerek yoktu.

Ateş ise onun sözlerinde her iki anlamı da çıkarmıştı. Genç kızın inatçılığının farkındaydı. O genç adamdan ne maddi bir yardım, ne de bir koca olarak ilgi bekliyordu. Yanında olmasını bile istemiyordu. O sadece bu berbat yeri kurtaracak geçici bir kahraman arıyordu.

“O halde anlaştık? Değil mi?” diye sordu genç kıza.

Ecrin hâlâ inatla ayakta dikeliyordu. Başını salladı yavaşça. “Çoğu konuda evet...” diye mırıldandı. Dudaklarına yavaşça bir gülümseme yerleşmişti.

“Evlenmeyi kabul ediyor musun?”

“Şey...” dedi Ecrin kararsızca. “İyi bir fikir gibi... Ama kabul etmem için... önce teklif etmeniz gerekmez mi?” diye sordu biraz gülümseyen bir tonla.

Genç adamın dişleri hafifçe sıkıldı. İşte şimdi kabalaşmak üzereydi. “Seni lanet olasıca kadın!” dedi kendisini tutmaya çalışarak. “Benimle oynama artık! Ya kabul et... ya da etme! Tüm yapacağın ‘Evet!’ ya da ‘Hayır!’ demek!”

Ecrin’in belirsiz gülümseyişi silindi. Güzel gözleri inatçı bir şekilde irileşti. “Kusura bakmayın Ateş Bey!” diye inatla dikleşti. Onun iri gövdesine rağmen kendisini çok güçlü hissediyordu. “Hayatımın en önemli kararlarından birisini veriyorum ve biraz düşünmek hakkım değil mi?”

“O kuyumcu ile evlenmeye karar verdiğinde bu kadar düşünmemiştin ama?” diye sordu Ateş öfkeyle. “Sorun ben

miyim? Eski sevgiline bile yeşil ışık yakarken bana direnmen niye? Bende kabullenemediğin şey ne? Kötü birisi olmam mı? Yoksa sadece fiyatını arttırmaya mı uğraşıyorsun!”

“Biliyor musunuz?..” dedi Ecrin nefesini tutarak. “Bazen gerçekten iğrenç oluyorsunuz! Kötü olmanızdan bahsetmiyorum bile!”

“Sen de aklıma böyle şeyler getirecek biçimde davranma! Ben çocuk değilim bal gözlü! Senden kaç yaş büyüğüm! Küçük bir kızın elinde oyuncak olamam!”

“Tüm istediğim... bana karşı biraz nezaket göstermeniz! Satın alacağınız bir mal gibi davranmanız değil!”

Genç adam öfkesini kontrol etmek ister gibi derin bir nefes aldı. Başı hafifçe öne düşmüştü. Keskin bakışlı gözleri hiç yumuşamadı. “Şunu kabul edelim ki... ikimiz de karşılıklı çıkarlar için bu evliliği yapıyoruz! Hepsi bu! Öyle değil mi? Sen, seni kurtaracak zengin bir koca istiyordun! İşte! Buradayım! Bir de seni ikna etmemi bekleme!”

“Bana evlilik teklif... etmeyecek misiniz!” diye inatla sordu genç kız. Bakışlarında ve duruşunda açık bir inat vardı.

“Ecrin!” dedi Ateş kendisini zorlukla tutarak.

“Çünkü doğru düzgün bir teklif yapmazsanız... her şeye rağmen sizinle evlenmem!”

“Bunu yapacak kadar kozun yok elinde!” diye homurdandı Ateş. Elleri yavaşça yumruk olmaya mı başlamıştı ne? Ama genç kız ondan korkmuyordu! Bu da çok garipti! Ondan hiçbir zaman gerçek manada korkmamıştı. Korktuğu tek şey, onun kendi üzerindeki engelleyemediği etkisiydi.

Ve o haklıydı!

Evlenmeyi isteyebileceği tek adam... artık oydu! Hiç değilse sevdiği erkek için minicik de olsa bir şansı olurdu. Belki ileride onunla yaşama ve çocuklarını doğurma şansı da olurdu? Mecburen geri adım attı. Derin bir nefes aldı. “Peki, tamam! Eğer bana ciddi bir şekilde evlilik teklif etmezseniz... sizden...”

başka taleplerim de olur!”

“Talep mi?”

“Evet! Talep! İstek! Siz zararlı çıkarsınız! Tüm yapacağınız iki üç kelime ile bana ciddi bir şekilde evlilik teklif etmeniz. Bu o kadar zor olmasa gerek? Çünkü bunu yapmazsanız eğer, sizi zorda bırakacak her şeyi yaparım!”

“Mesela?”

Ecrin bir an durup düşündü. Sonra omuz silkti! “Mesela çocuk!”

“Çocuk mu?” Genç adamın sesi dehşetli olmasa da ona yakın sayılırdı.

“Evet! Çocuk! Çocuk istemediğinizi biliyoruz... Bakarsınız ben de hemen çocuk yapmak isteyiveririm?”

“Ben çocuk istemiyor falan değilim,” diye homurdandı Ateş. “Sadece şu anda buna hazır ve istekli değilim. Üstelik sen de daha çok genişsin! Belki beş on sene sonra... olabilir.”

“Beş o sene mi?” diye hayretle çığlık attı Ecrin. “Siz delirdiniz mi? Tohuma mı kaçayım istiyorsunuz?”

“O ne demek?”

“O şu demek! Ben çocuğumuzun babasını ileride dedesi gibi görmesini istemem demek! Otuzumdan önce de anne olup bebeğimi kucağıma almak istiyorum demek!.. Ama otuzumdan önce dediysem yedi sene falan da bekleyecek değilim. Ben de buraya gelen anneler gibi otuz yaşımdayken çocuğumu kreşe getirip götürüp bunun tadını almak istiyorum. O yüzden beni iyi dinleyin. En fazla üç sene beklerim. Üç sene içinde beni hamile bırakmazsanız eğer?..”

Adamın bir kaşı kalktı. “Evet? Bırakmazsam eğer?..”

Ecrin tehdit eder gibi bir adım ona attı. Artık aralarında birkaç santim vardı. Başını alabildiğine geriye atıp korkusuzca gözlerinin içine baktı.

“Bu durumda kendim başımın çaresine bakarım! Buraya

yaptığınız ziyaretlerin birinde bir kaza olması pekâlâ mümkün olabilir! Siz de ben doğuruncaya kadar hamile olduğumu bile anlamazsınız!”

“Saçmalıyorsun!”

“Ve bebeğime de tek başıma bakabilirim! Size ihtiyacım yok! Bir tek spermden başka? Ve eğer o çok istediğim evlilik teklifini bana hemen... güzelce yapmazsanız... daha ilk beraberliğimizde hamile kalacağımıza da emin olun!”

“Beni tehdit etme bal gözlü!”

“Sizden korkmuyorum! Ben çocuksuz bir evlilik istemiyorum. Rızanız olsa da olmasa da bebek isterim! Haberiniz olsun! Bunu da böyle bilin!”

“Burada tek başına benden habersiz benim çocuğumu büyütmene izin verir miyim sanıyorsun?”

Ecerin ondan hiçbir zaman korkmamıştı ama... bu adamın sık sık genç kızın kalbini kırdığı da bir gerçektir. Demek çocuğa izin vermeye hiç niyetli değildi? Belki de aldırmasını bile isterdi? İçindeki bariz sızı, gırtlığına kadar geldi. Fakat kendisini tuttu. “Beni kırmaya uğraşmayın hiç. Son sözüm bu... Bu benim için her şeyden önemli!” Bu sözlerinde en ufak bir yanlışlık, abartma yoktu. Gerçekten de hem anne olmayı çok isterdi... hem de çocuğunun bu adamdan olmasını...

Ateş’in birilerini yumruklamak için korkunç bir açlık duyduğunu görmemek için kör olmak lazımdı. Genç adam ona biraz daha sokuldu ve dimdik gözlerine baktı. “Hayatımda... senin kadar inatçı bir kadın görmedim!” dedi öfke ile.

Genç kız hiç korkmadan başını salladı. “Öyleyimdir...”

“Şansını çok zorluyorsun?”

“Ben evlilik teklifi duymak istiyorum!”

“Şart mı?”

“Şart!” İnatçı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. “Eski sevgilim bile telefonda evlilik teklifi yaptı. O beğenmediğiniz kuyumcu Hüseyin de çok romantikti doğrusu!”

“Dizlerimin üstüne de çökeyim mi?”

Onun sinirli haline rağmen Ecrin elinde olmadan alaycı bir tavırla gülümsedi. “Lütfen!” Adamın yüzü iyice değişince de ekledi. “Ama yapmazsınız... biliyorum. O yüzden gerek yok. Sadece basit bir soru sorsanız yeter!”

Genç adam kararsız, öfkeli, gergindi...

Sonra biçimli dudakları kıpırdadı. Ne kadar gergin dursalar da... aralarından dökülen sözcükler... Ecrin’in beklediği gibiydi. Kalın sesi öfkeli olsa da... verdiği anlam yine Ecrin’in istediği gibiydi.

“Peki!” dedi pes etmiş bir bezginlikle. “Sadece bir kere soracağım!”

“Benim için bir kere olması yeterli...”

“Sessiz ol!” diye tersledi genç adam onu. Derin bir nefes aldı. Sonra dudakları zorlukla kıpırdadı. Benimle... evlenir misin... bal gözlü?..”

Ecrin o bal gözlerinin delice ışıldadığının farkında değildi. Ve genç adamın o ışıkların içinde kısa bir an için kaybolur gibi olduğundan! Üzüntü ve sevinci bir arada yaşamak bu olsa gerekti. Dudakları kıvrıldı. Elleri bir çocuk gibi kendi önünde birleşmişti. Adam için çok uzun gelen bir iki saniye sonra başını salladı.

“Evet...” diye fısıldadı. “Evet, Ateş Bey... Sizinle evlenirim! Pek romantik değilsiniz ama olsun!”

Adamın yanak kasları oynadı. “Bu seferlik senin dediğini yaptım ama... Ama her zaman böyle olacağını sanma!”

“Her zaman birlikte olmayacağımıza göre sorun yok. Belki bir karınız olduğunu hatırladığınızda... buraya gelir ve... yeniden benimle uğraşırsınız. Şimdilik bu minik yenilginin sizi çok üzmeceğine eminim.”

Genç kız yeniden dünyaya gelmiş gibiydi. Her şey bir anda silikleşmiş, yüreğini kopkoyu bir mutluluk sarmıştı. Rahatlamıştı! Evleniyordu! Hem de sevdiği adamla... Bu ne

harika bir histi? Ateş'in gözlerine bakıyordu her zamanki ısıltılı haliyle... Ve sanki sadece hayatının kararını veren Ecrin değil... Ateş de rahatlamış gibiydi.

"Ben... gideyim!" diye mırıldandı genç adam gözlerini onunkilerden zorlukla ayırarak. Hâlâ içinde bir gerginlik vardı ama o anda bile genç kızı kendisine çekip delicesine öpmek istiyordu. "Yarın seni ararım. Bu hafta evlenmemiz için ne gerekirse yapmak istiyorum. Geri kalanı yarın konuşuruz."

"Hepsi bu kadar mı?"

Genç adamın bir kaşı kalktı. "Daha ne var ki?"

"Şey... Öpüşüp el sıkışmayacak mıyız? Anlaşmamızı..."

"Aptallaşma... Benimle uğraşmak seni eğlendiriyor olabilir ama ben bundan hoşlanmıyorum!"

"İyi... Neyse... Nasılsa önceden öpüştük! El sıkışmasak da olur. Ben sözlerimi tutarım. Sanırım siz de öyle?.."

"Her zaman..."

"Güzel..."

"Güzel..."

"Taksi çağırayım mı?" diye sordu Ecrin.

"Gerek yok. Yürürüm! Köşede nasılsa..."

"Ama geç oldu?"

"Bir şey olmaz. Yürümek iyi gelecek!"

Ecrin onu aşağıya kapıya kadar geçirdi. Kapıyı açan Ateş bir an için ona baktı. Yüzü hâlâ asıktı. Ecrin sesini çıkarmadı. Eh! Otuz küsur yıldır bekârlığı sanat edinmiş bir adamın bir anda evlilik kapanına düşmesi pek de keyifli bir şey olmasa gerekti.

"Yarın ararım..." dedi Ateş ifadesiz bir tonla.

"Vaz geçmezsiniz değil mi?" Adamın sessiz ama çok şey anlatan bakışlarını görünce devam etti. "Peki, tamam. Yine de öğleden önce arayın ki, ben de kendimi garantide hissedeyim. Bahadır'ın öğlen arayacağını sanıyorum."

“Bazen şu incecik boynunu kırmak geçiyor içimden!” diye homurdandı Ateş.

Ecrin gülümsedi. “Sizi kızdırmak hoşuma gidiyor sanırım.”

Karşılıklı bakışıyorlardı. Sözde Ateş gitmeye niyetliydi ama bir türlü geri adım atamıyordu. Belki de yorgun olduğu içindi? Berbat bir öğleden sonra geçirmişti. Ve ondan da berbat bir gece! Yok! O kadar da berbat değildi! Şu evlilik teklifine kadar her şey güzeldi! Daha doğrusu o Bahadır denen züppe telefon edinceye kadar...

Şimdi şu zayıf, görünüşte fazla bir özelliği olmayan, dalga geçmeye meraklı kızla evlenecek miydi? Hangi akla hizmet ona evlilik teklif etmişti? Kendisi bile buna inanamıyordu. Cesaret mi göstermişti, korkaklık mı onu bile bilmiyordu.

12. BÖLÜM

Ecrin yorulmuştu gerçekten. Ama zevkli bir yorgunluktu. Sabahtan beri alışveriş yapıyorlardı. Aynada kendisine baktı. Üzerindeki gelinlik gerçekten de ona çok yakışmıştı. O kadar da fazla danteli yoktu. Göğüs kısmı kendi küçük göğüslerini daha belirgin yapmıştı. İncecik beli ve ona çok yakışan yuvarlak kalçaları da meydana çıkmıştı. Doğrusu bu adam çok zevkliydi. Çünkü bu gelinliği o seçmişti. Birkaç tane kendisi denemiş, karar verememişti. Ama Ateş sıkıntısını hiç belli etmeden yanına gelmiş ve parmağıyla sadece “Şu!” demişti. Gösterdiği yerde, cansız bir mankenin üzerinde duran gelinlik, öyle çok göz alıcı değildi. Ne şatafatlıydı ne de aşırı dikkat çekici. Fakat görünüşündeki gizli detaylar onu ilgi çekici yapıyordu. Ve Ecrin onu giydiğinde sanki şekil değiştirmişti. Her zerresi genç kızın üzerine göre yapılmış gibi sıkıca oturmuştu.

“Harika oldunuz!” dedi satıcı genç kız. Gözleri gerçekten hayranlıkla bakıyordu. “Daha önce bu gelinliği almak isteyen çok kişi olmuştu ama... hiç kimse sizin gibi içini böyle güzel dolduramadı! Kesimi çok farklı bu gelinliğin. Çok... Çok güzel oldunuz!”

“Gerçekten mi?” diye sordu Ecrin emin olamadan. Güzel gözüktüğünü biliyordu ama... yine de...

“Kesinlikle!”

Esmer kızın gözleri o kadar içtendi ki, bu içtenlik sesine de yansımıştı. Ecrin ona gülümsedi. Şimdi sırada bir iş daha vardı. Bunu patrona göstermek...

Soyunma odasından çıktı yavaşça. Ateş bir koltuğa rahatça oturmuş, kalın bir dergiyi karıştırıyordu. Üzerinde takım elbisesi vardı yine. Ciddi yüzünden ne düşündüğünü anlamak

zordu. Okuduğuna dikkatini vermiş olmuş gibiydi. Genç kızın çıktığını hissetti ve başını kaldırdı. Yakıcı gözleri kısılmış bir halde üzerinde gezindi.

“Bu nasıl?” diye sordu Ecrin ona. Ellerini açıp hafifçe sağa sola dönmüş ve gelinliğini ona göstermeye çalışmıştı.

Genç adam onun başına öylesine iliştirilmiş duvağına, bir kısmı açıkta kalmış narin çıplak omuzlarına, kumaşın mükemmel sardığı dik göğüslerine ve geri kalan her yerine açık bir utanmazlıkla baktı. Sessizce ama hızlı bir şekilde incelemişti. Dikkatli bakışları genç kızın ısıltılı yüzüne kaydı.

“Sen beğendin mi?” diye sordu kalın sesiyle.

Ecrin yan tarafta duran bir başka boy aynasından kendisini incelemeye başlamıştı. Mağaza sahibi kadın da yanlarına gelmiş, beğeni dolu gözlerle Ecrin’in güzelliğini seyrediyordu.

“Ben beğendim...” dedi Ecrin emin bir tonla. Gözleri ışıldarken, kendisini bu güzel gelinliğin içinde görecektir bir ailesi olmamasını unutmaya çalışıyordu. Hem ne önemi vardı ki? Neticede bu evlilik belli bir amaçla yapılmıyor muydu?

“Şahane olmuşsunuz!” dedi kırk yaşlarındaki mağaza sahibi. “Bu tarz kesimli bir gelinliğe ancak sizin gibi mükemmel vücutlu birisi uyabilirdi.”

Genç kız belli etmeden kendi küçük göğüslerini süzdü. “O kadar da mükemmel değil!” diye mırıldandı. Ama kıyafet gerçekten de çizgilerle çizilmiş gibi güzel hatlarını meydana çıkarmıştı. Üstelik de hiçbir yerini açmadan... Gayet kapalı bir gelinlikti. Omuz askıları bile kollarının üzerine küçük dökümlerle dökülüyordu.

“Alıyoruz o zaman!” dedi Ateş de. Dergiyi bir kenara bırakmıştı. Ecrin’in de içi sinmişti doğrusu. Yeniden soyunma odasına geçip üzerindeki çıkarmadan önce, bir terzi gelip üzerinde son kontrolleri yaptı. Ertesi güne de teslim etmek üzere söz verdi. Bunda Ateş’in ısrarcı karizması da çok etkili olmuştu doğrusu.

Ecrin yine gündelik kıyafetlerini giydiğinde, genç adam

gelinliğin parasını ödemiş, kartını cüzdanına sokmuştu. Cüzdanı takım elbisesinin cebine atarken gözleri Ecrin'e döndü.

“Başka alınacak ne kaldı?”

Genç kız iç çekti. “Valla ne kaldıysa kaldı! Ben çok yoruldum. Siz yorulmadınız mı hiç? Karnım acıktı. Önce yemek yesek olmaz mı?”

“Olur...”

Bursa'nın en büyük alışveriş merkezlerinden birisindeydiler. Öğleden sonra olduğu için, kalabalıklaşmaya başlamıştı. Genç adam bir kenarda duran çantalara uzandı. Hiçbir ağırlığı yokmuş gibi tek eliyle kaldırdı. İçlerinde ayakkabıdan kol çantasına kadar, iç çamaşırından incecik çoraplara kadar düğün için lazım olabilecek her şey vardı. Hatta genç adam ona özel bir parfüm ve duş seti bile almıştı.

“İlk gece güzel kokmamı istiyorsunuz anlaşılan?” diye onunla dalga geçmişti Ecrin. Ateş ise o asık suratıyla umursamadan mırıldanmıştı.

“İlgisi yok! Kabul etmeliyim ki her zaman çok güzel kokuyorsun!” Parfümcü adamın önünde hafifçe eğilmiş ve burnunu genç kızın şakağına yanaştırmıştı. Ecrin bu hareket ile elinde olmadan ürpermişti. Hayatı boyunca bir erkeğin yanında böyle güzel duygular ve kanını alevlendiren hisler yaşamamıştı. Genç adamın bakışları bile kendisinde garip dürtüler uyandırıyordu.

“Her gün duş alıyorum çünkü!” diye fısıldamıştı Ecrin. “Ama bu aldıklarımız da çok güzelmış...”

“Hımm... Onları vücudunun üzerinde koklamak için sabırsızlanıyorum!” diye sessizce onaylamıştı Ateş.

Ecrin kızarmış yüzünü ona kaldırmıştı. Adamın bakışlarındaki ateş, asık yüzüne hiç uymuyordu. O ilk gecelerinde... bu adamın kendisini hiç rahat bırakmayacağı... açıktı. İcini saran heyecan ile yutkunmuştu. O gece onun kollarında neler hissedeceğini hiç bilmiyordu. Fakat kadını bir önsezi ile güzel şeyler yaşayacağını tahmin edebiliyordu.

Karınlarını doyurmak için, alışveriş merkezinin üst katlarına çıkan merdivenlere yöneldiler. Burada birçok ünlü firmanın yemek yeme bölümleri vardı. “Canım abur cubur yemek istiyor!” diyerek bir lokantaya gitmelerini engelledi Ecrin. Ve ilk kez elini uzattı. Adamın iri, biçimli elini usulca tuttu. Hafifçe çekiştirdi. “Hamburger yesem olur mu?”

Genç adam sesini çıkarmadı. Onayladığının göstergesiydi bu. Boş bir masa bulup eşyaları bıraktılar önce. Genç adam “Ne yemek istiyorsun şimdi?” diye sordu. Hâlâ ayakta duruyordu. Ecrin de oturduğu yerden etrafına bakınıyordu. Masalar çok olmasına rağmen neredeyse hepsi doluydu. Bu iki kişilik yeri bulmaları şans olmuştı.

“Ben hamburgerden vazgeçtim!” dedi çocuksu bir tonla. “Tavuk canım çekti. Tavuk burger olsun... Bir tane yeterli. Yanında kola ve patates...”

Adam başını salladı. Sonra dönüp kendisinden emin adımlarla uzaklaştı. Ecrin gülümseyerek onun arkasından bakıyordu. Uzun boyu ve takım elbisesindeki şıklığı ile çevresindeki herkesten bir anda ayrılıyordu. Aslında onu bilerek buraya getirmişti. Bilerek halkın arasına karışmasını istemişti. İşin komik yanı, bu zengin iş adamının normal vatandaşların arasında hiç rahatsız olmamasıydı. Gayet medenice self servis yemek kuyruğuna girmişti bile.

Bu adam için hâlâ umut vardı demek ki?

Kocası olacak erkeğin üzerinden hiç gözlerini ayırmadı. Onu seyretmek hoşuna gidiyordu. Yan sırada duran iki uzun saçlı aşıftenin kıkırdayarak konuşmaları ve arada sırada Ateş'e bakmaları hoşuna gitmese de buna alışması gerektiğini de biliyordu. O dikkat çekici bir erkekti. Kendisi gibi erkeklerle karşı korunaklı bir kızın kalesini bile kolayca yıktığına göre, bu işe hevesli kadınların tavrını hiç yadırgamıyordu.

Peki, onu nasıl elinde tutacaktı?

Ateş birkaç gün içinde evleneceklerini söylemişti. Öyle büyük bir tören de istemiyordu. Bursa’da sade bir nikah töreni olacaktı. Ecrin karşı koymamıştı. Neticede bu organizasyon

adamin kontrolündeydi. Maddi bağımsızlığına karşılık manevi bağımlılık... Evet! Birkaç gün sonra ona bağlanmış, evli bir kadın olacaktı. Birkaç gün sonra da Bursa'da tek başına yaşayan, kocasından ayrı bir kadın...

Evet, onu nasıl elinde tutacaktı gerçekten?

Biraz sonra Ateş elinde iki plastik tepsi ile birlikte gelmişti. Masaya otururken birisini genç kızın önüne bıraktı. Düşünceleri yüzünden iştahı biraz kaçmış olsa da, yiyeceklerin nefis görüntüsü, Ecrin'in tepsiye doğru uzanmasına sebep oldu. Güzel de kokuyordu doğrusu. Koca bir ısırik aldıktan sonra patates cipslerinin üzerine ketçap ve mayonez dökmeye girişti. Küçük parmaklarının batmasına aldırmıyor gibiydi. Ateş'in kendisine bakışını yakalayınca durakladı. Gülümserken parmağının ucundaki bir ketçap parçasını yaladı.

"Sizi utandırıyor muyum?" diye sordu masumca.

"Hayır!" dedi genç adam kuru bir sesle. "Rahat ol..."

"Rahatım zaten. Siz böyle yerlere gelir misiniz hiç?"

Genç adam da kendi tavuklu burgerinden bir ısırik alıp etrafına bakındı. "Doğrusu... pek gelmem!"

"Neden? Yakıştıramıyor musunuz kendinize?"

"Ne ilgisi var? Buna vaktim olmuyor sadece."

"Ya sevgilileriniz? Onlarla çıktığınızda daha lüks yerler mi istiyorlar peki?" diye merakla sordu Ecrin.

Genç adam omuz silkti. "Sanırım... doğal olarak..."

"Ben böyle yerleri severim. Lüks lokantalarda çatalı bıçağı nasıl tutacağımla uğraşmaktan daha kolay..." Parmağının ucuna yeniden bulaşan ketçabı yaladı. "Gördünüz mü? Kimse beni ayıplamaz burada!"

Ateş onun şımarıklığına aldırmadan kendi tavuk burgerinden bir parça daha ısırdı. "Sen yine de çok emin olma... Çenene bulaşan ketçabı silmezsen yolda yürürken epey ayıplanabilirsin!"

Ecrin kıkırdayarak bir peçete aldı. Çenesini sildi hemen. Peçetede bir şey göremeyince de kötü kötü adama baktı. “Beni kandırdınız!..”

“Ama haklıyım?.. Senin kadar güzel olunca, her konuda kıskanılıp ayıplanabilirsin!”

“Ben güzel değilim!”

“Aynaya da bakmadığın kesin!”

“Gerçekten güzel değilim. Size neyimin çekici geldiğini bilmiyorum ama benden daha güzel bir sürü kadın tanıdığınıza eminim.”

“Bu doğru... Senden daha güzel birçok kadın tanıdım. İçlerinde tescilli güzeller bile vardı.”

Ecrin biraz kıskandı. Gülümsemesi azaldı. Genç adamın önceki sevgililerini kıskanmaması gerektiğini biliyordu ama yine de elinde değildi. Bu adil bir yarış değildi çünkü. Fakat neyse ki şu anda kozlar kendi elindeydi. Bunun da farkındaydı.

“Şanslısınız...” dedi isteksizce. Yeniden gülümsemeye çalışmak zor olmuştu. “Tabii böyle de açıklamamız gerekmezdi!”

“Senden güzel kadın tanımış olmam, her şeyi halletmiyor. Sende onların çoğunda olmayan bir cevher var. Sıcak bir şey!”

Ecrin bu ek sözlerden gelen iltifat ile yeniden canlandı. Gözleri gerçek olarak ışıldadı. “Öyle mi? Neymiş o?”

“Samimisin... Sana baktığımda, yalan dolan, aç gözlülük görmüyorum!”

“Ha ha! Daha beni tanı mıyorsunuz? Sizinle paranız için evleniyorum ya?”

Genç adam onu süzdü bir an. Isırdığı hamburgerini yavaş yavaş çiğniyordu. Tam cevap verecekken telefonu çalmaya başladı. Elini ceketinin iç cebine attı. Telefonunu çıkarıp ekranına baktı.

“Evet?” dedi sonra sert bir tonla.

Telefonu açan kişinin konuşmalarını Ecrin duyamıyordu. Bulundukları yer gerçekten yoğun bir uğultu ile doluydu. Tabak çanak sesleri, arka plan müzikleri, yemek yiyen insanların karşılıklı konuşmaları... Duyması imkânsızdı.

“Tamam!” dedi genç adam. Fazla konuşmamıştı. Telefonu kapatıp yeniden iç cebine attı.

“Onu göğsünüze atmanız doğru değil!” dedi Ecrin kolasından bir yudum alırken. “Kalbinize zararı olabilir. Ne de olsa biraz yaşlısınız!” Tatlı bir inatla gülümsemişti.

“İyi ya! Kısa sürede zengin bir dul olursun!”

“Ben dul kalmak için evlenmiyorum!” dedi genç kız. “En azından daha evlenmedik! Evlenmeden ölmeyin sakın!”

“Avukat aradı zaten...” dedi Ateş. “Nikâh için gün almış. Üç gün sonra, Cuma öğlen evleniyoruz.”

“Bu kadar çabuk mu?” Onun sesindeki kuruluk da hoşuna gitmişti. “Pek sevinmiş gibi değilsiniz? Hâlâ vaz geçebilirsiniz?”

“Çok geç artık!” dedi genç adam. “Avukat başka şeyler de söyledi. Belki banka borcunun kapandığını bilmek hoşuna gider?”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Sabah talimat vermiştim. Banka işi tamam. Ne kadar borcun varsa, kapatacağım. Benim bilmediklerim varsa sonra bana bir liste halinde ver. Yarın sabah da uzman bir ekip gelecek. Sen bir şeye karışma. Sadece ne istediğini söylersin. Hafta sonu kreş boya badana olacak. Tadilatlar da öğrencileri rahatsız etmeden birkaç hafta sonunda yapıp bitecek...”

Ecrin'in nefesi kesilmişti. Adamı hayranlıkla süzdü. “Size inanamıyorum?! Ne kadar... ne kadar da...” Aklına devamı gelmeyince, aynı hayranlıkla sustu. Ateş ise onun haline hiç aldırmamıştı.

“Benim işim bu!” dedi doğal bir sesle.

“Ama bu kadar çabuk organizasyon yapmanız hayranlık

uyandırıcı. Siz gerçekten iyi bir yönetici olmalısınız? Bunu tahmin ediyordum elbette. Böyle büyük bir holdingi yönetmek zor olsa gerek! Bir sürü bilgi birikimi, tecrübe, ani karar verme yeteneği...”

“...Acımasızlık ve kötülüğü unutmama?” diye alaycı bir tonla ekledi genç adam.

Ecrin parmağını şıklattı. “Tam da onlara geliyordum! Gerçekten de acımasız olduğunuzu kabul edin. Beni çok zorladınız.”

“Kim kimi zorladı acaba? Evlenen benim sanıyordum?”

“Üç gün sabretseniz belki istediğinize erişebilirdiniz?”

Genç adam hafif bir öfkeyle dudak büktü. “Belki... Belki erişecektim!.. Ya da başkasının olacaktın!”

“Sizi artık tanımasam... saplantılı olduğunuzu düşüneceğim?”

“Senin hakkında... evet! Bunu itiraf ediyorum. Benden başkasının sana dokunmasına izin vermem. Ne şimdi, ne de evlendikten sonra!”

Ecrin öylece bakıp kalmıştı. Adamın ses tonu hem öfkesini hem de kararlılığını vurguluyordu. Telefon yine çalınca genç adam elini ceketinin iç cebine attı. Böylece konuşmaları yarım kalmış oldu.

“Efendim?” diye konuştu Ateş. Bir süre karşısındakini dinledi. Kaşları çatılmıştı iyice. “Demek öyle? Peki! Protesto edenler kaç kişi?”

Ecrin durumu hemen anlamıştı. Fabrikadaki işçilerden bahsediliyor olmalıydı. Genç adamın durumdan pek memnun olmadığı belliydi. İşçilerin bir kısmı hâlâ protesto yapıyorsa, Ateş’in de buna kolayca izin vermeyeceğini tahmin ediyordu. Tahminlerinde yanılmadığını da hemen anladı.

“Tamam!” dedi genç adam. “İsimlerini tespit edip çıkışlarını verin. Dün kendilerini uyarmıştık.”

Telefonu kapatıp yeniden ceketini iç cebine atacak gibi oldu.

Sonra vaz geçip masanın üzerine bıraktı. Ancak bakışları genç kızın üzerine takılınca, bir kaşı hafifçe kalktı.

“Ne?” diye sordu ona.

“Bunu yapamazsınız?” diye iç çekti Ecrin.

Adam homurdanır gibi sordu. “Neyi yapamam?”

“Onları çıkaramazsınız!”

“Nedenmiş?”

“Ama?.. Ama daha... Daha dün gece konuştuk sizinle?”

“Ben uyarmıştım onları!”

“Ama aileleri?.. Borçları?.. Ya hastalarsa?..”

Genç adam umursamadan hamburgerinden bir ısırık aldı. “Fazla duygusalsın! Ben kreş işletmiyorum. Bir fabrika orası!”

Genç kız elini uzattı. Yumuşakça adamın elini tuttu. Sıcacık ve güçlüydü... Onu hafifçe sıktı. “Lütfen! Ben mutluyken bir sürü insanın aynı anda mutsuz olduğunu bilirsem, nasıl rahat olacağım?”

“Ecrin!” diye iç çekti genç adam sabırsızca. Elini tutan küçük ele bir an bakmıştı. “Dünyada mutsuz bir sürü insan var. Onların tamamına yardım edemezsin!”

“Ama onlar sizin işçileriniz? Onlar sizin yüzünüzden mutsuz olmayacaklar! Kocamın... böyle bir şeye izin vermesinden ise... ben de hiç mutlu olmayacağım! Yazık onlara! Bir sürü paranız var! Onları biraz daha destekleseniz ne olur ki? Lütfen?”

“Benim işlerime karışma bal gözlü!”

“Lütfen! Bu benim evlilik hediyem olsun!”

“Ne?”

“Evlilik hediyem olsun dedim! Sizden bir şey istemem. Ziynet falan... Ya da düşündüğünüz her hangi bir şey varsa... Olmasa bile beni mutlu etmek istemez misiniz?”

Genç adam iç çekti. “Sanırım seni mutlu edecek pek çok şey

oldu bu sabah! Banka borçların ve senetlerinin çoğu ödendi. Daha ne istiyorsun ki!”

“Kimseyi işten çıkarmayın!”

Ateş cevap vermeden tavuklu burgerinden bir ısırık daha aldı. Genç kızı duymamış gibi davranmıştı. Birkaç dakika sessizce yemeklerini yediler. Ecrin üzülmüştü gerçekten. Ateş ise onun gözlerindeki ışıkların sönmesini izlemişti belli etmeden. İçinden sövüp saymak istiyordu! Neden sanki böyle bir kızın elinde oyuncak olmuştu ki? Sinirlenmeye başlamıştı. Şirketlerini nasıl yöneteceğini ona mı soracaktı? Yıllardır bu düzen böyle gidiyordu!

Ama... o güzel gözlerdeki değerli ışıltı da... yerini üzüntüye bırakmıştı.

Bu hiç hoş gelmedi genç adama. Sabahtan beri gülümseyen genç kızın pozitif hali, kendi zoraki evliliğinin verdiği ruh halini bile yumuşatmıştı. Kendisini bir süre rahat hissetmişti.

Mücadele etmenin anlamı yoktu. Bu seferlik de onun kazanmasına izin verebilirdi...

Elini uzatıp ıslak mendili aldı. Güzelce temizlendikten sonra, telefonuna uzandı. Ecrin'in meraklı bakışları arasında bir numara çevirdi.

“Alo? Müdür Bey?” Çatık kaşları altındaki gözleri bir an için Ecrin'in tertemiz yüzüne kaydı. “Tamam! Demek tespit ettiniz? Şimdi sizden bir şey isteyeceğim. Planda bir değişiklik oldu.” Gözlerini Ecrin'den kaçırды. “İşçilere duyurun. Kimse işten çıkarılmayacak. Fabrikanın modernize edilmesi sürecinde, tüm işçiler yerlerini koruyacak. Belki pazarlamayı doğru yaparsak, üretim arttırmamız gerekebilir. İki vardiya sistemine geçebiliriz. Tüm işçiler bize lazım olacak. Herkese duyur. Herkes işine geri dönsün. Anladınız değil mi?”

Ecrin duyduklarına inanamıyordu. Gözleri yeniden ışıdamaya başlamıştı. Genç adam telefonu kapattığında, mutlulukla yerinden fırladı. Masanın üzerinden uzanıp kimseye aldırmadan Ateş'in yanağına bir öpücük kondurdu. Kocaman ve

neredeysse yan masadakilerin duyacağı kadar ses çıkaran bir öpücüktü.

“Harikasınız!” dedi mutlulukla. “Sizi kolayca sevebilirim!”

Genç adamın asık suratı değişti bir an için. Gözleri kısıldı. Öpücük onun şaşırtmıştı ama en çok son sözleri dikkatini çekmişti. “Ne dedin sen?” diye sordu garip bir tonla.

Ecrin'in yüzündeki gülümseme hiç değişmedi ama hata yaptığını fark etmişti tabii. Sırlarını şimdi bu adama açıklamaya gerek yoktu. Doğal olmaya çalışarak yerine oturdu. “Sizi normalde sevebilirdim, demek istedim. Bence siz o kadar da kötü birisi değilsiniz!”

Genç adam sıkıntılı bir şekilde gözlerini kaçırdı. “Bu kadar mutlu olmana gerek yok. Bana mantıklı geldiği için öyle yaptım. Sen istedin diye değil!”

“Olsun! Yine de çok güzel bir şey yaptınız. Teşekkür ederim!”

“Senin etmen önemli değil!” diye homurdandı genç adam. “Onların etmesi önemli ama sanmıyorum. Yine de bir şey değil.”

O sırada çalan bir telefon, yine konuşmalarını böldü. Bu sefer Ecrin'in telefonu çalıyordu. Genç kız telefonunu alıp ekranına baktı. Tahmin ettiği kişiydi.

“Efendim Bahadır?”

“Ecrin? Buluşuyor muyuz bir yerde?”

Genç kız gözlerini Ateş'in dikkatli bakışlarından kaçırdı. “Şey! Hayır Bahadır! Sanmıyorum! Seni sabah aradım ama telefonunu açmadın. Uyuyordun sanırım!”

“Evet, biraz geç kalktım. Aşkım! Neden vazgeçtin? Lütfen buluşalım. Hani konuşacaktık?”

“Konuşacak bir şey yok!” diye mırıldandı Ecrin. “Sana dün gece de söyledim. Bir daha bir araya gelemeyiz.”

“Ama neden?”

“Çok basit!” dedi Ecrin kuru bir sesle. Bu kuruluk boğazına da yansımıştı. Hafifçe yutkundu. Söyleyecekleri hiç de yalan olmamasına rağmen, bunu açıklamak ne kadar doğruydı bilmiyordu. “Ben.. başkasını seviyorum ve onunla evleneceğim!”

“Ne?..” Genç adamın sesi çok şaşkıncı.

“Evet... Durum bu! O yüzden buluşmamızın bir anlamı yok! Çok yakında evleniyorum!”

“Kiminle? O kuyumcu ile mi? Onu sevemezsin ki? Hem o işin olmadığını, evliliğin iptal olduğunu duydum?”

“O değil zaten! Bir başkası.”

“Yalan... Yalan söylüyorsun!” diyen genç adamın sesi sertti.

“Ne düşünürsen düşün! Beni ilgilendirmiyor. Kendine iyi bak Bahadır. Ailene selamlar. Hoşça kal!”

Genç kız telefonu kapattıktan sonra bakışlarını yeniden Ateş’e çevirdi. Adamın dudağının kıyısı hafifçe kıvrılmıştı.

“İyi başından savdın! Demek başkasını seviyorsun ha? O adam da ben miyim?”

Ecrin omuz silkti. “Başka türlü peşimi bırakmayacaktı!”

“Akıllıca...” diye onayladı Ateş. Hafif gülümsemesi devam ediyordu.

Ondan sonra Ecrin gerçekten de çok mutlu bir şekilde vakit geçirdi. Saçları için bir kuaföre girip randevu bile almışlardı. En son Ateş onu bir kuyumcuya sokmuştu. Genç kıza düğün için nikâh yüzüğü seçti özenle. Minik pırlantalarla süslü, ince ama çok zarif bir şeydi. “Adettendir sanırım...” diyerek ona bilezik ve gerdanlık da aldı.

Kuyumcudan çıkıp bir yerde bir şeyler içmek için oturdular. Artık işleri bitmişti. Genç kızın mutlu bir yüzle sol parmağındaki pahalı yüzüğü süzdüğünü gören genç adam, acımasız bir alaycılıkla mırıldandı. “Evliliğimizde bu tip şeylere çok sahip olacaksın!”

Evlendiklerinde sağ eline geçecek olan yüzükten gözlerini ayıran Ecrin omuz silkti. “Her kadın gibi ben de ziynet severim ama çok da meraklısı değilim!” dedi Ecrin ona aldırmadan. “Almasanız da olur!” Yeniden parmağındaki yüzüğe çevirdi gözlerini. “Bu yeterli! Çok güzel gerçekten!”

“Ucuz şeyler yiyorsun... Pahalı giyinmiyorsun... Ziynetler umurunda değil...” Genç adam merakla onu süzüyordu. Çayından bir yudum aldı. “Bana sandığım kadar pahalıya gelmeyeceksin sanırım?”

Ecrin güldü. “Sevinin işte! Zamanla masraflarınızı kurtarmış olursunuz!”

Genç adam dişlerini sıktı. “Saçma! Ben zengin bir adamım ve karımın da her şeyin en iyisine sahip olmasını isterim. Birçok kötü özelliğim olabilir ama pinti değilimdir.”

“Benim lükse ihtiyacım yok. Kendi sade hayatımı seviyorum.”

“Artık bazı şeyler senin elinde olamaz bal gözlü... Sen Ateş Sancaktar’ın eşi olacaksın. Herkesin gözü üzerinde olacaktır. Zaman zaman gazeteciler ve haberciler önünü kesecektir.”

“Kessinler. Konuşmam ben hiç birisiyle...”

“İyi edersin!” dedi genç adam. “Özel hayatımı herkesle paylaşmaktan hoşlanmam. Zaten evlenmemiz epey dedikodu çıkaracaktır.”

Ecrin’in güzel kaşları havalandı. “Doğru ya?” dedi hafif bir nefesle. “Şimdi bu bir iki ay bir sürü gazeteci gelir gider! Kapımı aşındırır.” Dudakları sıkıntıyla büzüldü hafifçe. “Ne yapacağız?”

Genç adam omuz silkti. “Yapacak bir şey yok... Herkes karımı ve neden evlendiğimizi merak edip duracaktır tabii...”

“Doğru!” İç çekti. “Keşke zengin ve ünlü birisi olmasaydın! Bu evliliği herkes merak edecektir. Aniden evlenmemizi açıklamak zor olacak. Belki de herkes para için sizinle evlendiğimizi düşünecek.”

“Bu doğru değil mi?”

“Doğru ama... herkesin bilmesine gerek yok ki!” Sıkıntıyla onun yakışıklı yüzüne baktı. “Siz ne diyeceksiniz çevrenizdekilere peki?”

Ateş alaycı bir tonla gülümsedi.

“Senin dediğini...”

“Ben ne dedim ki?”

“Bana soran olursa eğer... bal gözlü bir kıza âşık olduğumu ve onunla evlenmek için acele ettiğimi söyleyeceğim...”

13. BÖLÜM

Ecrin gülümsedi hemen. Şaşkın bir hali vardı aynı zamanda.

“Aşka inanmayan bir adam olarak bulduğunuz yalan hiç inandırıcı değil. Eminim çevrenizdekiler de buna inanmayacaktır!” dedi keyifli bir sesle.

Genç adam dudak kıvırdı ilgisizce. “Seni görünce inanırlar... Gerçekten güzel bir kız olduğunu herkes görebilir.”

“Hay Allah! Size inanamıyorum! Şimdi siz bana şimdi iltifat mı ettiniz?”

Ateş’in kaşları çatıldı bir an. Gülümsemesi silindi. “Öyle mi yaptım?” dedi kuru bir sesle.

“Evet...”

“İltifat mı bilmem! Doğru olduğu için öyle söyledim. Uzatılacak bir mesele değil.” Genç adam çayından bir yudum daha aldı. Bu yudum ile çayı bitince de bardağını gerisin geri bıraktı. “İçtiysen kalkalım mı?”

Ecrin onun yüzünden ayırdığı gözlerini yeniden elindeki yüzüğe çevirdi. “Daha içmedim! Ama hepsini içemem sanırım. Tadı biraz acı...”

“İçme o zaman...”

“Olmaz! Para verdik o kadar!”

Uzanıp bardağını aldı. Minicik bir yudum alıp yeniden geri koydu. Onun bu hızı ile bardağının tamamen boşalması yarım saat falan sürerdi. Ateş yine de sesini çıkarmadı. Geriye yaslandığı rahat koltuğunda genç kıızı süzdü. Onun uzun saçlarını ve sivri yüzünü seyretti. O sabah Ecrin’i aradığında ve

almaya gittiğinde, bu kadar güzel olacağını tahmin etmemiştir. Pembe bluzu ve krem kumaş pantolonu içindeki genç kız, bir bahar çiçeği kadar taze gözüküyordu gözüne. Üstelik hafifçe makyaj yapmış, pürüzsüz cildini daha da meydana çıkarmıştı. O dolgun dudaklarındaki hafif kırmızı ruj, bütün sabah genç adamın sabrını zorlayacak kadar seksi yapmıştı onu.

“Aklımdayken...” dedi genç kıza. “Nikâhtan sonra... balayına çıkacağız!”

Ecrin’in ilgisi parmağındaki yüzükten hemen ona kaydı. “Balayına mı?” dedi şaşkınca. “Ama bana bundan bahsetmemiştiniz?”

“İşte şimdi söylüyorum!”

“Tamam da... Ne gerek var?”

“Gerdeğe nerede gireceğiz bakalım?” diye sordu Ateş. Yine o hafif alaycı tavrına bürünmüştü. Genç kızın kızaran yüzüne bakarken, biçimli dudağı kıvrılmıştı. “Ankara’da olmaz. Buradaki kreşte de olmaz! Sabah olunca çoluk çocuğun üstümüzde zıplamasını hiç kaldıramam. Hele çıplaksam!”

“Kapıyı kilitleriz!” Aceleyle çayına uzanıp bir yudum almak istedi. Kuruyan boğazına bu kötü çay bile iyi gelecekti.

“Peki ya çalışanlar? Ben bütün gün yataktan çıkmamayı düşünüyorum! Senin de kollarımda olmanı istiyorum tabii! Ve bu arada eminim çalışanlar ikimizin içeride ne yaptığını çok iyi biliyor olacaklardır!”

Çay Ecrin’in gırtlığında kalmıştı. Ateş’in uzattığı peçeteyi aldı. Hafif öksürüğünü bastırmaya çalışarak gözünü etrafında gezdirdi. Bu rezil halini görenler yoktu inşallah? Ya da adamın kötü sözleri duyan?

Ateş’in bir kaş hafifçe kalktı. Her zamanki acımasızlığıyla mırıldandı. “Ne oldu? Bu işin sonunun benimle birlikte yatakta biteceğini unuttun galiba?”

Ecrin bir iki kere daha öksürüp boğazını temizledi. “Unutmadım!” dedi yavaşça. “Galiba... haklısınız! Galiba bu

balayı... iyi bir fikir!”

“Öyle tabii. Aynı fikirde olduğumuza sevindim. Çünkü paramın karşılığını tam olarak almak niyetindeyim!”

Ecrin iri gözlerle ona bakıyordu. Uzun kirpikleri titredi. Yüzü beyazlamıştı. “Neden arada bir beni kırmaktan zevk alıyorsunuz! Para için kendimi sattığımı biliyorum ama bunu hep yüzüme vurmanıza gerek var mı?”

“Öyle mi yapıyorum?”

“Evet! Öyle yapıyorsunuz! Siz öyle sanıyorsunuz ama ben sizi evlilik için zorlamadım! Hâlâ vaz geçebilirsiniz!”

“Sence de çok geç değil mi artık? Anlaşmamızdan geriye bir tek yatak kısmı kalınca, cesaretin mi kayboldu?”

Ecrin başını eğdi. Uzun ve gür saçları yüzünün önünde dökülmüştü. Biraz gizlemişti duygularını. Birkaç saniye öylece durdu. Sonra genç adama bakmadan başını salladı. “Ben... sanırım biraz korkuyorum!”

“İyi olur! Benim evlilikten korktuğum kadar... senin de korkman içimi rahatlattı doğrusu!”

Genç adamın acımasız ve ilgisiz ses tonu, korkusunu iyi gizliyordu doğrusu. Ecrin başını kaldırdı. Gözleri merakla adama dikildi. “Bana... kötü davranmayacaksınız... değil mi?”

Adam kısılmış gözlerle onu süzmeye devam ediyordu. Sonra dudakları kıpırdadı. “Bunu daha evvel de sormuştun? Sana neden kötü davranayım ki?”

“Kırıcı sözlerinize yalnızken dayanabilirim ama... başkalarının yanında... beni aşağılamazsınız değil mi?”

Onun kesik sesi, endişeli tavrı, Ateş’in gardını bir anda düşürmüştü. Fakat öfkelenmesine de sebep olmuştu. Dışlerini sıktı! Bu kıza karşı bir kızgınlığı olduğu doğrudu! Ona bakarken yüreğini saran şey, kızgınlık olmalıydı! Bundan emindi! Hiç istemediği bir şey yapıyor ve onunla istemediği halde evleniyordu. Üstelik de evlenmeyi kendisi çok istiyormuş gibi onu ikna etmeye çalışmıştı. Hatta bir evlilik teklifi bile

yapmıştı. Kızmak için haklı sebepleri vardı...

“Çayını içtiysen kalkalım!” dedi homurdanarak. “Yapacak başka işlerim de var!”

“Peki!” Ecrin üzgünce yerinden doğruldu. Gözleri bir daha da adama kaymadı. Ateş, en alttaki garaja gidinceye kadar onun sessizliğini önemsememeye çalıştı. Alışveriş merkezine Ateş’in krem rengi minibüsü ile gelmişlerdi. Şoför onları kaç saattir arabanın içinde bekliyordu ama hiç de şikâyetçi değil gibiydi. Böyle şeylere alışık olduğu belliydi. Onların geldiğini görünce hemen aşağıya inip sürgülü kapıyı çekti. Saygıyla binmelerini bekledi.

Genç adam arabaya bindiklerinde birkaç dakika konuşmadı. Kapalı garajdan dışarıya çıktıklarında, başını genç kıza çevirdi. O bakınca, Ecrin de ona çevirdi gözlerini.

“Benden de korkuyor musun?” diye sordu genç adam ansızın.

Ecrin dudağının içini ısırdı bilinçsizce. Ondan korkuyor muydu? Yavaşça ve dürüstçe başını iki yana salladı. “Hayır! Neden bilmem... sizden korkuyorum!”

“Şaşırmadım! Ben de öyle anlamıştım zaten!” dedi genç adam.

“Bu bir hakaret değil! Ben... sizin kötü birisi olmadığınızı biliyorum! Nasıl bildiğimi sormayın! Sadece... bu evlilikten ve... sonrasında korkuyorum! Hayatımın... Hayatımızın nasıl olacağından korkuyorum!”

Genç adam birkaç saniye durup düşündü. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Sonra hafifçe iç çekti. “Seninle aynı hisleri paylaşıyoruz. Ne de olsa bu benim de ilk evliliğim. Ve son tabii! Bence sen gerçekten cesur ve azimli birisisin! Bana karşı bu kadar cesur olan bir başka kimse tanımadım! Anlayacağın, ben senin gibi birisine pek alışık değilim. Sanırım benim de biraz zamana ihtiyacım var.”

“Zamana mı? Anlamadım?.. Neye karşı?”

Genç adam önüne döndü. “Evliliğe ve... sana...” Gözleri dışarıdaki hareketliliğe kaymıştı. “Alışmak zor olabilir!”

Genç adam yol boyunca bir daha konuşmadı. Hava kararmak üzereydi. Kreşin önüne geldiklerinde etrafta kimsecikler gözükmüyordu. Şoför hemen atlayıp kapıya yönelmişti. Ama Ateş ondan önce davranıp kapıyı açtı. Önce kendisi indi. Sonra ciddi bir tavırla elini uzattı. Ecrin kapının ağzında duraklamıştı. Sonra o da küçük elini uzattı. Genç adamın yardım için uzanmış elini tuttu. Yavaşça aşağıya indi. Onun gücünden ve kendisine yardım için elini uzatmasından hoşlanmıştı. Fakat Ateş aynı fikirde değil gibiydi. O aşağıya adım atıp dengesini bulur bulmaz elini geri çekti.

Şoför alışveriş poşetlerini indirmek için uzandığında, biraz ileriden Gülten Hanım gözükmüştü. Meraklı bir tavırla yanaştı. İri gövdesine rağmen yürüyüşü çok zarıftı. Ecrin ona sabah durumu kısaca açıklamıştı. Yalan söylememişti tabii. Ateş ile aralarındaki evliliğin bir anlaşma olduğunu sadece o biliyordu.

“Hoş geldiniz!” dedi kadın resmi bir tonla. Ateş’e hâlâ gıcık olduğu belliydi.

Genç adam kısılmış gözlerle şişman kadını selamladı. Fakat fazla da yakın davranmamıştı. Kadının anaç bir tavuk gibi Ecrin’in yanına yaklaşmasıyla ilgilenmedi. Gözleri poşetleri indirip bahçenin iç tarafına koyan şofördeydi. Adam işini bitirince de genç kıza baktı.

“Ben bugün Ankara’ya döneceğim!” dedi Ecrin’e. “Düğün gününe kadar yokum. Ankara’ya gidip bazı işleri düzenlemem lazım. Fakat önemli bir şey olursa seni ararım...”

Onun gidecek olması genç kızın yüreğini birden o kadar sıkırmıştı ki, boğulacak gibi hissetmişti. Gideceğini bilmiyordu. En azından bu gece... Gözlerine kadar gelen yaşları engelledi. Ne oluyordu böyle? Bu kadar çabuk mu? Bu kadar çabuk mu bu adama bağlanacaktı? Bu kadar çabuk mu onun yokluğunu hissedecekti? Daha evlenmemişlerdi bile! Daha onun karısı olmamıştı bile! Ve daha adam gitmemişti bile! Oysa şimdiden kendisini yalnız hissetmeye başlamıştı.

Gülümsemeye çalıştı. “Önemsiz bir şey olursa da... arayın!” dedi şaka yapmaya çalışarak. Ruh halini ona belli etmemeye çalışıyordu.

Genç adam ciddi bir bakışla duruyordu. Yüzü kıpırtısız, koyu gözleri dikkatli, sanki genç kızın güzelliğini emiyordu. Sonra dudakları kıpırdadı. “Bunu istiyor musun gerçekten?”

Ecerin içindeki sıkıntıyı nasıl atacağını bilemiyordu. Gülmek öyle zordu ki! Onsuzluk daha şimdiden ağırlığını yüreğinde hissettirmeye başlamıştı. Ama kendisini toparlamalıydı! Dünya üzerindeki tek âşık kadın kendisi değildi ya? Üstelik sevdiğinden ayrılan tek kadın da değildi! Ve dahası... onunla ayrılmayacaktı. Evleniyordu! Üzülmesi için pek bir sebep yoktu. Bu ayrılık sadece birkaç günlüktü!

“Siz bilirsiniz!” dedi gülümsemeye çalışarak. “Şaka... yapmıştım!” Gözleri süzüldü hafifçe. “Tabii... nişanlınızı aramanız... güzel olurdu!”

Hem şoförün hem de Gülten Hanım’ın önünde öylece birbirlerine bakıyorlardı. Orta yaşlı şoför bir gariplik olduğunu hissetmiş gibi bir iki adım geri çekilip oradan uzaklaştı. Kreşi inceliyormuş gibi yaptı. Ancak şişman kadın utanmaksızın ikisini süzüyordu.

“Vakit bulursam... ararım!” dedi Ateş. Sonra sanki çok acelesi varmış gibi saatine baktı. “Gitsem iyi olur. Vakit bayağı geç oldu.”

“Hemen mi?”

“Evet... Otele gidip eşyalarımı toplamam lazım. Ankara yolu da dört saat çeker...”

“Yarın gitseniz? Gece yol almak tehlikeli değil mi?”

“Bir şey olmaz. Böyle şeylere alışkınım.”

“Yemek...”

“Yolda yerim.”

Gülten Hanım bir şeyler homurdanarak döndü. Bir kenara konmuş poşetlerin çoğunu eline aldı. Arkasına bakmadan

binaya doğru uzaklaşmaya başladı. Ecrin yapacak bir şey bulamayınca ellerini arkasına attı. Kalçalarının üzerinde birleştirdi. Fakat birbirine girmiş parmakları sıkıntısını belli ediyordu. Onu biraz daha kalması için ikna edemeyeceği belliydi.

Niye dertleniyordu ki? Topu top iki üç gün görmeyecekti genç adamı.

“Paraya ihtiyacın var mı?” diye sordu Ateş yavaşça.

Ecrin bu soruyu beklemiyordu. “Anlamadım?”

“Belki eksik bir şeylerin kalmıştır? Ben yokken istediğin gibi alışveriş yapabilirsin. Senin şu negatif olan banka hesabına yarın para yatırırım. İstedğin kadar harcarsın!”

Ecrin kaşlarını çatı. “Hayır! Hayır! Buna gerek yok! Eksik bir şeyim kalmadı. Zaten bir sürü şey aldınız bana! Para yatırmanıza...”

“Bak!” diyerek onun sözünü kesti genç adam. Hafifçe yanaştı genç kıza. Şimdi aralarında yarım metre bile yoktu. Başını eğip güzel gözlerinin içine baktı. “Senden iki şey istiyorum şu an!”

“Ö..Öyle mi?”

“Evet! Birincisi, bu paraya itiraz etme! Bu zaten bizim arasındaki anlaşmanın gereği olan para! On bini unuttun mu? Sana sözüm vardı. Ben sözlerimi tutarım. Para senin olacak. İstedğin gibi harca...”

Ecrin yutkundu. O kendisine bu kadar yakinken aklını toplamak ve onun sözlerine konsantre olmak çok zordu.

Ateş ona biraz daha yanaştı. Ecrin geri adım atmamak için kendisini zorluyordu. Keşke biraz daha uzun boylu bir kız olsaydı. Onun heybetli varlığı altında ezilecekti neredeyse. Aralarında birkaç santim kalmıştı.

“İkincisi de...” diye mırıldandı genç adam. Sağ eli kalktı yavaşça. Parmak uçları genç kızın yanağından kıvrılarak inen bir perçeme dokundu. Hafifçe geriye iteledi. Ancak genç kızın

vücuduna öyle bir elektrik akmıştı ki, gözleri hazla hafifçe kısıldı. “Dokunmaktan bu kadar zevk aldığım bir kızın...” diye mırıldandı Ateş. Gözleri çekici dudaklarına kaymıştı. “...ve öpmekten...” Baş parmağı hafifçe dudağının kenarına dokundu. “...Bana adımla seslenmesi gerekmez mi?”

“Ateş Bey?..” Bu bir işkenceydi ve bunu ortalık yerde yapması hiç adil değildi. Tamam, şoför kendileriyle ilgilenmiyordu! Tamam, Gülten Abla kreş binasına girmişti! Ama yine de ortalık yerdı. Şu sokaktan her an birileri yürüyerek geçebilirdi. Ve aslında bu hiç umurunda değildi! Rahatsızlığı bunun yüzündendi. Ne biçim bir kız olmuştu böyle? Bir erkek için bu kadar pervasız olunabilir miydi?

“Tam da söylemek istediği şey buydu işte!” dedi genç adam. “Bana neden adımla seslenmiyorsun?”

Genç kız hafifçe nefes aldı. “Birisi görecektir?”

“Görsün! Nasılsa evleneceğiz!” diye umursamazca mırıldandı genç adam.

“Sizin için kolay tabii! Siz erkeksiniz!”

Genç adam onun itirazlarına aldırmadı. Kendisine engel olamıyormuş gibi yavaş yavaş eğildi. Eğer onu öpmeden giderse, bu ayrı kaldıkları sürede bunun eksikliğini çok hissedeceğini düşünüyordu. Bu garip bir histi. Çok baskılı olmadan, nazıkçe dudaklarına dokundu. Fakat bu kısa öpüşte bile genç kızın lezzetini hissetti. Ecrin’in dudakları kıpırdamamıştı. Ancak itiraz eder gibi de değildi. Uslu, izin veren bir teslimiyete sahipti.

Ateş başını geri çektiğinde, genç kız utanarak gözlerini etrafında gezdirdi. Neyse ki hâlâ hiç kimse yoktu görünürde.

“Adımı söyle de gideyim hadi!” diye yavaşça konuştu Ateş. Gözleri delici bir şekilde Ecrin’in üzerindeydi. Genç kız hafifçe yutkundı. “Çünkü eğer bunu yapmazsan... kimse birbirimize âşık olduğumuza inanmaz!” diye alaycı bir tonla ekledi Ateş. “Özellikle şu Gülten Abla dediğin kadın...”

“O niye evlendiğimizi biliyor!” dedi Ecrin tutuk bir sesle.

“Ama sadece o biliyor. Başka kimseye söylemedim... Söylemem.”

“Ona güveniyor musun?”

“O annem gibidir...”

Genç adam omuz silkti. “Sen bilirsin. Hadi şimdi adımlı söyle...”

“Ateş Bey... Bunu sonra yapsam? Biraz alışsam?”

“Alışmak için fazla zamanın yok bal gözlü... Söyle hadi!”

Ecrin iç çekti. Onun zorla evlilik teklifi yaptığı zaman aklına gelmişti. Demek ki genç adam o teklifi yaparken aynı kendisi gibi zorlanmıştı? İnsanın istemediği bir şeyi söylemesi zordu gerçekten. Adam ile sizli bizli konuşmaya o kadar alışmıştı ki, şimdi ismini söylemek zor geliyordu. Diğer yandan, biraz düşününce, evlilik düşmanı bir adamın evlilik teklifi yapması elbette daha ağır olmalıydı. Onun ismini söylemekte ne vardı ki o halde?

“Peki... Ateş!” dedi yavaşça. “Bundan böyle... sana... adın ile sesleneceğim!”

Adam başını salladı. “Güzel! Sizli bizli konuşmak da yok. Ayrıca öyle konuştuğunda kendimi gerçekten yaşlı hissediyorum!”

“Meraklanmayın... Yaşlı değilsiniz o kadar!”

“Ecrin!” diye uyardı genç adam. Genç kız hemen yaptığı hatayı anladı. Ama alışkanlıklardan kurtulmak o kadar da kolay değildi ki!

“Evet... Pardon! Bence... hiç yaşlı değilsin! Ayrıca yaşından daha genç gösteriyorsun. Daha saçında kır teller bile yok.”

“Genetik...” diye mırıldandı Ateş. “Babam öldüğünde bile saçlarında beyaz tel gözükmeydi. Neyse, gitsem iyi olur. Benim yokluğumda acil bir şey olursa, sen de beni arayabilirsin. Ben Cuma sabahı gelirim. Valizlerini hazırlamayı unutma. Ha, bir de...” Kaşları çatılı olarak uyardı. “Şu Bahadır denen

delikanlıdan uzak dur!”

Ecrin’in gözleri irileşti. “Uzak mı durayım?” Bahadır ile ne işi olurdu ki? O şimdi kendisine o kadar uzak bir hayal gibi geliyordu ki!

“Belki gelip seninle konuşmak falan ister. Aklını çelmek?..”

“Aklımı çececeği bir şey kalmadı artık. Ben kararımı çoktan verdim ve sizinle... sizinle evleneceğim. Bu kesin. İçin rahat olsun.”

“Onu seviyor musun hâlâ?”

“Bunun bizimle ilgisi yok. Seninle evleneceğimi söyledim. Bunda geri adım atmam. Geri dönmek için gerçekten de çok geç artık.”

Ateş onun soruya tam cevap vermemesi üzerine biraz sinirlenmişti. Dişleri sıkıldı hafifçe. Neden sinirlendiğini bilmiyordu. “Tamam!” dedi aldırmazmış gibi. “Sadece uyarayım dedim. Âşık bir adam delice şeyler yapabilir!”

“Neyse ki... yalandan bile olsa... siz de bana âşık sanılacaksınız.” Gülümsedi hafifçe. “Bu herkesi yaptığımız delice şey konusunda kandırır umarım? Birden bire rahata kavuşmam ve borçlarımın ödenmesi benim çevremın çok dikkatini çekmese de sizin çevrenizde dikkat çekebilir?..”

“Kimseyi ilgilendirecek bir şey değil!” diye homurdandı Ateş. Son bir kez genç kızın gözlerinin içine baktı. “Yine de herkesi inandırabilmemiz için biraz çaba sarf etmemiz gerekebilir.”

“Nasıl?”

Genç adamın gözleri arkadaki binaya kaydı. Kreşin önüne geri çıkan Gülten Hanım merakla kendilerini izliyordu. “Mesela senin şu tombul üvey anneni ikna etmek için bana bir öpücük verebilirsin!”

“Ne? Delirdin mi sen?” diye hemen itiraz etti Ecrin.

“Evliliğimizin bir oyun olduğunu bilse bile... sen beni öpersen eğer... eminim o bundan çok memnun olacaktır. Bana

karşı olan memnuniyetsizliği azalır belki!”

“Ona biraz zaman tanı. Senin hakkında iyi şeyler duymamıştık.”

“Ve şimdi de en sevdiği civciviyle evlendiğim için bana düşman? Öyle mi?”

“Aslında...” Genç kız başını çevirdi. Gülten Hanım binanın önünde durmuş, gerçekten de kendilerini izliyordu. “...Aslında bu evlilik onu şaşırtsa da... sanırım memnun!” diye itiraf etti.

Ateş’in bir kaşı hafifçe havalandı. “Memnun mu?”

“Evet...” dedi Ecrin isteksizce. “O kuyumcu ile evlenmemdense... seninle evlenmemin daha iyi olduğunu düşünüyor sanırım. Sizin çok daha genç ve yakışıklı... olduğunuzu söyledi. Belki zaman içinde mutlu olurmuşuz!”

“Mutlu olacağımızı düşünüyor ha?”

“Öyle!” Başını hafifçe eğdi. “Şey! Ben... ona... burada kalacağımı söylemedim. Seninle... Ankara’ya... gideceğimi sanıyor. Üzüntüsü bundan...”

Ateş ifadesiz bir şekilde mırıldandı. “Burada kalacağını söyleyip onu rahatlatıydın!”

“Deli misin? Buna daha çok üzülür! Onu erkenden üzmenin ne anlamı var? Düşünden sonra söylerim. Ya da bir bahane bulurum. Nasılsa burasının tadilatı bir süre daha devam etmeyecek mi?”

“Eder sanırım...” dedi Ateş. “Ne diyeceğin sana kalmış. Madem onu üzme istemiyorsun, hadi şu öpücüğü ver de gideyim! Kadın da rahatlasın.”

Ecrin iç çekti. “Bana diyorsun ama aslında sen de çok inatçısın değil mi?”

“Zaman zaman...”

“Bence her zaman...” Kararsızca durdu. Ama arkasında Gülten Ablasının gözlerini hissediyordu adeta. Onun içini rahatlatmak da fena olmazdı doğrusu. Sonra öne doğru bir adım

attı. “Peki!” dedi gülümsemeye çalışarak. Parmak uçlarında yükseldi. Ellerini adamın beline koyarken, dudaklarını yanağına doğru uzattı. Ateş’in bir eli de hafifçe beline dolanmıştı.

“Güle güle sevgili nişanlım!” diye mırıldandı.

“Hoşça kal bal gözlü!”

Öpücük belki masum olabilirdi. Ama Ecrin bu öpücüğün kendisi için çok önemli olduğunun farkındaydı. Dudakları adamın pürüzsüz yanağındayken gözlerini hafifçe yumup onun kokusunu içine çekti. Tabii genç adam bunu fark etmemişti. Aşkın hem böyle güzel olması hem de acı vermesi ne fenaydı?

“Ve Ateş?..” diye fısıldadı onun gözlerine bakarken...

Adam merakla gözlerini kıstı. “Efendim?”

Genç kız gülümsemeden durdu bir an... “Ben kıskanç değilimdir pek...”

Genç adam bir şey anlamamış gibi duruyordu. Ecrin hemen devam etmeyince de “Eee?” diye sordu.

“Benden başka kadın... olmayacak... değil mi?”

Ateş öylece bakıyordu. Ecrin onun kendisine kızacağını düşündü. Öyle ya? Aralarındaki ilişki sadece para ve seks üzerine olan bir şeydi. Fakat neticede evleneceklerdi. Neticede onun karısı olacaktı. Daha şimdiden ondan ayrılmanın acısı midesini burarken, bir de başka kadınların olabileceği düşüncesi canını çok yakıyordu.

“Bunu niye soruyorsun?” dedi genç adam kuru bir sesle.

Ecrin kendi sorusundan ürktüğü gibi adamın tepkisinden de çekinmişti ve ona cevap veremeden gözlerinin içine bakmaya devam etti. Sanki derdini gözleri ile anlatmaya çalışıyordu. Ne yazık ki bu konularda tecrübesiz olan Ateş, onun bakışlarındaki acıyı göremedi...

Genç adam yavaşça başka bir soru daha sordu. “Bu umurunda mı peki?”

Ecrin kalp atışlarının düzene girmesi için dua ediyordu. Ona

olan sevgisinin kendi içinde yarattığı kıskançlığı, ‘umursama’ gibi basit bir kelime ile ifade etmek çok zordu. Diğer yandan genç adama olan aşkını belli etmesi yanlış olurdu.

“Karım... olmayacak mıyım?” diye mırıldandı.

“Sadece karım olacağın için mi? Yani kendi adına bir dedikodu olmaması için mi?”

Ecrin burnunu gururlu bir şekilde kaldırdı. “Başkalarının gözünde küçük düşmek istemem tabii!”

Genç adamın yüzü iyice düşmüştü. Sebebinin kendisi de bilmiyordu. Donuk bir sesle konuştu. “Anladım sanırım!” dedi yavaşça. “Kıskanç değilsin! Bunu söyledin. Zaten beni kıskanacağını pek sanmıyordum. Neticede karşılıklı çıkarlar için evleniyoruz. Sadece gururunun incinmemesi için dikkatli olmamı istiyorsun? Doğru anlamış mıyım?”

Ecrin ne diyeceğini bilemiyordu. ‘Evet!’ dese ona izin vermiş gibi olacaktı... ‘Hayır!’ dese ilgisini belli etmiş olacaktı. Kapana kısılmıştı.

Onun sessizliği üzerine Ateş konuşmanın bittiğini düşündü. “Görüşürüz bal gözlü!” dedi sert sesiyle. “Kendine dikkat et ve... dediğim gibi o Bahadır denen gençten uzak dur! Canı yanmasın. Senin aksine... ben kıskancımdır. İster anlaşmalı bir evliliğimiz olsun... ister olmasın!”

Sonra döndü. Bir iki adımda hızla minibüsün içine girdi. Şoförün gelmesini beklemeden kapıyı çekip kapattı.

14. BÖLÜM

Ecrin aynadan kendisini seyrediyordu. Yine gelinliği vardı üzerinde. Ama bu sefer farklıydı. Saçları tepesinde toplanmış, çok güzel ve seksi bukleler ensesinden ve yanaklarının kıyısından serbest bırakılmıştı. Dantellerle süslü duvağı da güzelce topuzunun üzerine monte edilmişti. Yüzü meydandaydı. Modern gelinliği, çekici ve duru yüzünü çok güzel meydana çıkarmıştı. Ve yaklaşık bir saat önce biten makyajı hâlâ yepyeni duruyordu. Olduğundan iki misli güzel gözüktüğünü kabul etti. Kuaför kadın doğrusu işini iyi yapmıştı.

“Seninki geldi” diye onun dikkatini çekmeye çalıştı Gülten Hanım. Açık kapıdan hızla içeriye girmişti. Nikâh salonunun bekleme odasındaydılar. O güne mahsus olmak üzere Gülten Hanım da kendisine özel bir kıyafet almıştı ve şişman bedenine rağmen çok şık olmuştu.

“Şükür!” dedi genç kız iç çekerek. “Az kalsın damatsız bir düğün olacağına düşünecektim!”

“Hem de ne geliş! Çok yakışıklı olmuş. Yanında manyak güzel kadınlar ve şahane çekici adamlar da vardı. Arkadaşlarıymış... Bir de yardımcısı Berna Hanım diye birisi. Çok tatlı bir kadın. Kocan olacak adam beni hepsiyle tanıştırdı. Çok şaşırdım. Senin bu adam galiba o kadar da kötü birisi değil. Koca bacaklarıyla az sonra burada olur. Arkamdan buraya geliyor.”

“Gelsin bakalım...”

Başını çevirip aynanın önünden ayrıldı. O sırada açık kapıdan etkileyici fiziği ile Ateş gözüktü. Üzerinde siyah ve ona çok yakışan bir takım elbise vardı. Beyaz gömleği ve kırmızı kravatı ile göz alıcıydı. Sinekkaydı tıraş olmuştu. Kabul

etmeliydi ki o gördüğü en yakışıklı damatlardan birisiydi.

Genç adam, Gülten Hanım'a öylesine bir bakış attıktan sonra, genç kızın önüne kadar gelip durdu. Koyu gözleri ile dikkatle Ecrin'i baştan ayağa süzdü.

"Hazır mısın?"

Ecrin iç çekti. "Teşekkürler! Ben iyiyim Ateş Bey! Siz nasılsınız?" dedi alayla.

"Bakıyorum formundan bir şey kaybetmemişsin?"

"Formumu kaybedecek kadar ayrı kalmadık sizinle! Siz de formunuzdan bir şey kaybetmemişsiniz! Yine kaba ve duyarsızsınız? Bugün evleneceğimizi hatırlatmama gerek var mı? Hatta yarım saat sonra?"

Genç adam kısılmış gözlerle ona bakarken, ellerini ceplerine soktu. Dudağının kıyısı kıvrıldı sonra. "Düğün stresi mi yoksa?"

"Ben stresli falan değilim. Sabahtan beri seni görmeyi umuyorum ama şu yaptığını bak? Nikâhımıza hiç zaman kalmadı! Daha yeni geldin?"

"Ama seni sabah aradım? Gecikeceğimi söyledim?"

"Evet! Aradın... Ayarladığın adamlar her şeyimle ilgilendiler. Sen hariç herkes yanımdaydı. Sen neredeydin? Bu kadar gecikeceğini tahmin etmemiştim."

Ateş ona doğru sokuldu bir adım. Gözleri ışıldamıştı sanki. Alaycı bir tavırla gülümsedi. "Sen beni mi özledin yoksa bal gözlü?"

Gülten Hanım ikisi arasındaki minik atışmayı görünce, önce biraz huzursuz olmuştu. Ama Ateş'in kızmadığını görmek de içini rahatlatmıştı hemen. Nedense bu adamı hep öfkeli, eli kırbaçlı, ağzından kanlar akan birisi olarak hayal ediyordu. Oysa şu anda ne kadar sabırlı, nazik... yakışıklıydı! Tam da minik kızına göre bir kocaydı. Ecrin'in ele avuca sığmayan kişiliğine çok uygun birisi gibi gözüküyordu o anda.

Ecrin sıkıntılı bir nefes aldı. "Hiç de bile! Neden özleyecek

mişim?”

“Geldim işte! Gerçekten yapmam gereken birkaç iş vardı. Nikâhımız sandığın kadar sakın geçmeyecek. Bazı dostlar da geldi. Onları karşılamak zorunda kaldım...”

“Sizin dostlarınız da var mı?” dedi Ecrin meraklı bir alayla.

“Sandığından fazla... Hazırsan gidebiliriz!”

“Hazır mıyım sence?” Genç kız o kadar da güzelleşmeye çalışmıştı. Adamın güzelliğini iyice görebilmesi için ellerini iki yana açıp beyaz gelinlikle süslenmiş çekici fiziğini gösterdi.

Ateş onun güzelliğini görmezden gelemezdi zaten. Odaya girdiği ilk andan itibaren genç kızın güzelliğini görmüştü ve neredeyse nefesi kesilmişti. O kadar taze ve çekiciydi ki, evlenme korkusunu bir süreliğine unutuvermişti. Oysa ondan ayrı kaldığı süre içinde defalarca pişman olmuş, defalarca vaz geçmiş ve yine defalarca ona sahip olma arzusu her şeyin önüne geçmişti. Kabul etmeliydi ki Ecrin onun için artık sadece güzel bir beden değildi. Ne olduğunu açıklayamıyordu ama ona sahip olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

“Her zamanki gibi... çok güzelsin!” dedi ciddi bir tonla.

Ecrin’in ona olan öfkesi sabun köpüğü gibi söndü.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten...”

Ecrin gülümsedi hemen. Bunu sevdiği adamdan duymak hoşuna gitmişti. Hangi âşık kızın hoşuna gitmezdi ki? “İyi!” dedi keyifli bir tonla. “Peki, tamam. Öyle olsun. Sen de çok yakışıklısın doğrusu!” dedi parlayan gözlerle. “Kimler geldi?”

“Yardımcım Berna Hanım geldi. Sonra Ankara’da olan bir arkadaşım eşiyle birlikte geldi. Yine mücevher işinde beraber çalıştığım ortağım da eşi ile İzmir’den geldi.”

“Bayağı kalabalık bir trafik olmuş. Sen mücevher işiyle de mi uğraşıyorsun?”

“Çok küçük bir payım var.” Elini iç cebine attı.

“Aklımdayken... Şunu takalım. Bu güzel boynun boş kalması yazık olur...” Şahane bir kutuyu açmış ve yine içinden şahane bir gerdanlık çıkarmıştı. Taşları çok büyük değildi. Ama bunun pintilikten olmadığını anlayabiliyordu Ecrin. Çünkü o küçük taşlar öyle nazik ve gösterişliydi ki ve öylesine güzel yerleştirilmişti ki, bir sanat şaheseri sayılırdı. Özellikle en ucundaki renkli taşın pahalı olduğunu anlamamak için saf olmak gerekirdi.

“Bu ne harika bir şey?” dedi hayranlıkla.

“Arkadaşım Kara’nın zevki...” diye itiraf etti Ateş. “Uzun süre Afrika’nın berbat bir ülkesinde yaşadı. Elmas çıkartıyordu. Bu gerdanlığın ucundaki elmas, onun ilk çıkardığı beş altı özel elmastan birisiymiş. Ben ondan özel bir şey isteyince, bana kendisi için özel bir hatırası olan bu taşı vermeyi teklif etti...”

Ecrin’in nefesi kesilmişti. Gözleri kocaman olmuştu. Ve de içleri... Gözlerinin içleri hemen nemle doluvermişti.

“Ateş...” diyebilirdi sadece...

Gülten Hanım da şaşırmış. Onun da gözleri dolarken, dudakları memnun bir şekilde kıvrıldı. Bu iki saf çift için umut olduğunu o zaten çoktan fark etmişti. Çünkü Ecrin kaç gündür adamın adını ağzından bile düşürmüyordu. Bir telefon gelecek diye telefonunu hiç yanından ayırmıyordu. Ve eğer bu iri adam da, şu çıtır kıza karşı yeterince ilgili değilse, kendisi hiçbir şey bilmeyen safın tekiydi!

Genç adam kolyeyi kaldırdı. Genç kızın boynuna doğru götürdü. Uzun parmakları tenine hafifçe dokunurken, zincirini arkadan geçirebilmek için ona iyice yanaşmak zorunda kalmıştı. Başını biraz eğmiş, dikkatini yaptığı işe vermişti. Sıcak nefesi genç kızın yanağını yalarken, artık hoşlanmaya başladığı parfümü de Ecrin’in burnundan içeriye doğru süzülüyordu.

Genç adam kolyeyi taktıktan sonra geriye çekildi...

Ve Ecrin’in parmakları istem dışı bir şekilde boynuna gitti. Parmak uçları yavaşça kolyenin taşına dokundu.

“Beğendin mi?”

“Bu... Bu çok güzel!” dedi gözlerini kolyeden kaldırıp adamın sakın gözlerine dikerken. “Bayıldım!”

“Kara’dan bu kolyenin çok gösterişli bir şey olmamasını istedim...” derken umursamaz gibi davranıyordu Ateş. “Günlük olarak da kullanabilmeni istiyordum çünkü!”

Kabul etmeye pek yanaşmasa da, genç kızın gözlerindeki buğulanmayı ve içlerindeki memnuniyeti görmek, bir erkek olarak onu inanılmaz şekilde keyiflendirmişti. Böyle bir keyfi ilk kez yaşıyordu. Daha önce bir sürü kadına bir sürü hediye verdiği olmuştu. Ecrin’in beğenisinin kendisi için olan önemini anlamakta zorlanıyordu. Belki de onun paraya pula o kadar değer vermemesi bunda etkendi.

“Bence... harika!” dedi Ecrin. “Bu renkli taş... elmas mı?”

“Evet... Özel bir taş! Dünyada zor bulunuyormuş?”

Ecrin ona doğru sokuldu çocuksu bir utançla ve uzanıp yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. “Çok teşekkür ederim! Ateş! Bu gerçekten harika! Çok pahalı olduğu belli! Ama benim için... senin almış olman... daha önemli!”

Ateş’in kaşları hafifçe oynadı. “Öyle mi?”

“Evet! Onu hiç çıkarmayacağım!” dedi Ecrin parlayan gözlerle. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi durakladı. Adama bakan bakışları soru ile doldu. “Peki... neden?”

“Ne neden?”

“Buna gerek olmadığını ikimiz de biliyoruz. Bu kadar pahalı bir şeyi bana almayabilirdin? Zaten bir sürü masraf yaptın? Tüm borçlarımızı ödedin. Ekstralarla da uğraştın. Kreş şimdiden bir düzene girdi. Yolladığım yönetici adamlar her şeyi karıştırsalar da, kabul etmeliyim ki bir sürü mantıklı icraat yaptılar. Ve şimdi de bu? Hem de arkadaşının özel koleksiyonundan... Neden? Neden bunları yapıyorsun?”

Ateş bir an durdu. Bakışları hafifçe Gülten Hanım’a kaydı. Kadın da merakla cevabı bekliyor gibiydi. Genç adam huzursuz gözükken bakışlarını yeniden Ecrin’e çevirdi. Umursamaz

görünmeye çalışarak cevapladı.

“Çünkü benim karım olacaksın! Çünkü yapabiliyorum da ondan! Senin de daha önce söylediğin gibi... kolayca harcayamayacağım kadar çok param var. Bir işe yarasın istedim.”

Ecrin gözlerini kırıştırdı. Beklediği... umduğu cevap bu değildi ama... olsun.

“Hepsi bu mu?”

“Hepsi bu!” dedi genç adam. “Bu hediye de önemsenecek bir şey değil. Güzel bir kadına yakışacak kadar değerli sadece... Ve sana çok yakıştı. Çıkalım mı artık? Herkes salonda bekliyor. Evlendirme memuru gelmeden önce seni arkadaşlarımla tanıştırayım!”

Zaten fazla bir süre kalmamıştı. Kolunu uzatmıştı. Ecrin bunu hiç garipsemedi. Eldivenli elini yavaşça onun koluna soktu. Avucunda onun gücünü hissederken az sonra bu adamın kocası olacağının farkındaydı.

Nikâhın kıyılacağı salona girdiklerinde, Ateş’in arkadaşları koltuklarda oturuyor ve kendi aralarında konuşuyorlardı. Fakat genç çifti görünce hemen sustular ve ayağa kalktılar. Ateş genç kızı onların önüne getirdiğinde, sırayla tanıştırdı. İlk tanıştırdığı kişi, simsiyah saçlı, iri yarı ve esmer cildiyle tehlikeli yüzlü bir adamdı.

“Ecrin... Bu arkadaşım Karahan...” Genç kız onun kim olduğunu anlamıştı. Boynundaki elmasın asıl sahibi bu adam olmalıydı. Karahan’ın simsiyah gözleri eğer gülümsemeden baksa, asık suratlı birisi sayılabilirdi.

“Bu güzel taş için... çok teşekkür ederim!” dedi genç kız ona.

Adamın karanlık bakışları Ecrin’in boynundaki gerdanlığı hemen görmüştü. “Kasamda duracağına sizde durması daha güzel olmuş bence!” dedi yavaşça. Sen tonu samimiydi. “Umarım sağlıklıla takarsın Ecrin...”

“Hep takacağım kesin!” dedi genç kız gülümseyerek. Sonra gözleri onun yanında duran sarışın kadına kaydı. O kadar güzel bir kadındı ki, tüm makyajına rağmen kendisini onun yanında sönük hissetti. “Eşim Tuğçe!” diye tanıştırdı Karahan o güzel kadını.

“Memnun oldum!” dedi Ecrin şaşkınlığını gizlemeye çalışarak. Doğrusu, bu kadar yakışıklı bir erkeğe zaten bu kadar da güzel bir kadın yakışırdı. Karahan isimli bu adamın yakışıklılıkta Ateş’ten geri kalmadığı açıktı. Peki bu Ateş neden kendisi gibi silik, güzel bile sayılmayan bir kızla evleniyordu ki?

“Ben de memnun oldum,” dedi Tuğçe. Parlak mavi gözleri ve gerçekten çok güzel olan yüz hatları ile sıcacık bir kadındı. Ecrin ile aynı yaşlarda gözüküyordu. “Ben de tebrik ederim... Birbirinize gerçekten çok yakışıyorsunuz.”

Ecrin gülümsedi mutlulukla. Berbat, kimsesiz, yalnız bir nikâh töreni yaşayacağını sanıyordu. Oysa bir anda çevresi gösterişli ve sıcacık insanlarla sarılmıştı.

“Teşekkür ederim!” dedi Tuğçe’ye. Sonra bakışları yan tarafta duran bir diğer uzun adama kaydı.

“Bu da Selim... ve eşi Ebru...” dedi Ateş. “Mücevher işinde Selim ile çalışıyoruz bir süredir. Kara’yı da onun sayesinde tanıdım.”

Selim dediği adam, sıırım gibi bir tipti. Takım elbise içinde duran uzun gövdesi, enerjisini kolayca dışarıya vuruyordu. Hem boyca hem de atletik fizikleriyle, her iki erkek de Ateş kadar gösterişliydi. Ama Selim’in en çok dikkati çeken tarafı, gülümseyen gri gözleriydi. Belki de gülümsemesi çok iyiydi. Çünkü gülümsemese, pek de tekin bir adam gibi durmayacağı hemen anlaşılıyordu. Her iki erkeğin de ciltleri tatlı bir yanıktı. Ya sıkça Afrika’ya gitmeye devam ediyorlardı ya da deniz ile yakından ilgililerdi.

“Hoş geldiniz Selim Bey!” dedi Ecrin ona.

“Hoş bulduk!” dedi adam gizemli sesiyle. “Selim de lütfen.

Bu düğünü kaçırmak istemedik. Tebrik ederim!” Gülümseyen gözleriyle beraber, sesi de gayet sıcaktı. “Seni eşim Ebru ile tanıştırayım...” Eşi olarak tanıştırılan Ebru ise, bal rengi gözlü, şahane bir kadındı. Ecrin artık utanmayı bırakmıştı. Hayranlıkla Ebru’yu süzdü. Onun da gözleri bal rengiydi ama Ecrin’inkinden farklı bir etkisi vardı. Biraz soğuk gibi duruyordu başlangıçta. Fakat biçimli dudakları gülümsemeyle kıvrılınca içleri sıcacık oldu.

“Tebrik ederim Ecrin...” dedi Ebru ona samimi bir yaklaşımla. “Sonunda Ateş’in de inadını söndüren bir kız çıktı. Allah mesut etsin. Gerçekten çok güzel bir çift olmuştunuz. Seni bizden sır gibi saklamasına çok kızdım ama?..”

“Şey! Daha tanışalı... çok olmadı...” diye açıklamaya çalıştı Ecrin. Farkında olmadan Ateş’i koruma modunu geçtiğine dikkat etmemişti.

“Demek yıldırım aşkı ha?”

Ateş rahat bir tavırla Ecrin’in incecik beline sardı kolunu. Yüzünde tembel bir gülümseme vardı. O anda, sanki zorla evlenen adam o değilmiş gibiydi. “Kesinlikle! O benim ilk ve tek aşkım!”

Ecrin utanarak genç adama kaldırdı bakışlarını. Yalan bile olsa bu sözler çok güzeldi! Ah! Keşke gerçek olsaydı. Genç adamın koyu bakışlarında ise gizli bir uyarı vardı sanki. Ecrin’e doğal ve âşık bir kadın gibi davranması için uyarıyor gibiydi.

“Sen de benim için öylesin!” dedi içten bir sesle. Onun davranışı sahte olsun veya olmasın, kendisi için bu söyledikleri yüzde yüz doğrudu. O yüzden gözleri ışıldıyordu. Yüzüne gerçek bir aydınlık yerleşmişti.

Cevap olarak da genç adamın kalın kolu daha da sıkı sardı onu...

Ecrin biraz yan tarafta duran ünlü yardımcı ile de tanıştı. Kadın baş örtülü, gülen yüzlü birisiydi. Ateş onu aileden birisi gibi tanıştırdı. “Bu da Berna Hanım. Benim evimde her iş ondan sorulur.”

Ecrin ona da elini uzattı. “Hoş geldiniz Berna Hanım?” dedi sıcak bir tavırla. “Nasılsınız?”

Kadın hafif nemli gözlerle bakıyordu. Ecrin’i çok beğenmişti. Onun, delikanlılığını bile bildiği Ateş’e çok yakıştığını düşünmüştü. Beklediği gelin böyle birisi değildi. Evet, güzel olabileceğini tahmin etmişti ama bu kızdaki ışıık, yaydığı ısı, gülüşündeki elektrik, herkeste görülecek bir şey değildi. Ve Ateş’e bakan gözlerindeki o aydınlık, gerçekten de aşk pırıltısı mıydı? Kesinlikle öyleydi! Hiç şüphe yoktu.

“Teşekkürler, çok iyiyim Ecrin Hanım. Allah mesut etsin inşallah. Ben de nikâha gelmeyi çok istedim...”

“Ne iyi etmişsiniz...” dedi Ecrin mutlulukla. “Hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır. Aslında... biraz sıkıcı... mahsun bir evlilik töreni olacak diye düşünmüştüm. Ama sayenizde çok harika bir nikâh olacak eminim.”

Tabii her şey bu kadarla sınırlı değildi. Nikâh için başka gelenler de vardı. Ecrin pek öyle herkese duyurmamıştı evleneceğini. Sadece kreşte çalışan beş öğretmenin haberi vardı. Onlar da dakikalar sonra salona eşleriyle birlikte girmişlerdi. Ecrin hepsini aynı Ateş’in arkadaşları gibi içtenlikle karşıladı. Ateş ile de tanıştırdı onları. Genç adam da kendisini utandırmadan, nazikçe hepsi ile ilgilenmişti. Bu Ecrin’i çok gururlandırmıştı.

Avukat Adnan da gelmişti ve biraz mesafeli bir tavırla ikisini tebrik etmişti. Hatta Ateş’in kır saçlı orta yaşlı minibüs şoförü bile gelmişti nikâhı izlemeye. Ecrin’i o getirmişti nikâh salonuna. Ama bu sefer güzelce süslenmiş bir gelin arabası kullanmıştı.

Nihayet imza vakti yaklaşınca, ortadaki masaya gidip oturdular. Görevli memur da gelmişti. Ondan sonrası ise tatlı bir hayal gibiydi. Tanımadığı birisi sürekli fotoğraf çekiyordu. Diğerleri de kendi telefonları ile şahsi arşivlerini dolduruyorlardı.

Ateş’in şahidi Selim’di. Ecrin’inki de Gülten Hanım’dı. O ünlü ‘*Evet!*’ler söylenip de imzalar atıldıktan sonra Ateş ayağa

kalktı. Genç kızın bileğine çok şahane bir bilezik taktı. Sonra alnından öpmek üzere eğildi. Küçük bir öpücükle onun tertemiz alnını taçlandırıken, alaycı bir tavırla fısıldadı.

“Artık benimsin...”

Ecrin bu fısıltıyı duymuştu. Başını kaldırdı. Aynı küçük öpücük dudaklarına da gelmişti. O da hafifçe karşılık verdi bu çok kısa öpücüğe. Neredeyse dostça, adet yerini bulsun diye verilen bir öpüktü. Ecrin ona bilmiş bir şekilde gülümsedi.

“Sen de benimsin sanırım?..” dedi aynı hafif alaycı bir tonla. İkisi arasındaki bu fısıldaşmayı diğerleri fark etmiş olsalar da kimse ne dediklerini duymamıştı. Ateş’in gözleri hafifçe kısıldı.

“Öyle oluyor değil mi?”

“Kesinlikle...”

“Korkmalı mıyım?”

Ecrin dişlerini gösterecek şekilde güldü. Ve kendisinden emin bir şekilde aynı cevabı verdi. “Kesinlikle... Benim neler yapabileceğimi, istediğimde ne cadı olabileceğimi hiç bilmiyorsun!”

“Bazılarını yakından biliyorum...” diye mırıldandı genç adam. Sonra döndü. Yanına tebrik için gelen arkadaşlarına gülümsedi. Ecrin kendisine takılan takılara şaşmıştı. Kendi çalışanları bile aralarında para toplayıp altın bir bilezik almışlardı. Ateş’in arkadaşları da çok cömertti doğrusu. Kolları bir anda bileziklerle dolunca gözleri Ateş’e döndü. Genç adam o sırada Selim’in kendisine hediye ettiği kol saatini takıyordu.

Sonunda takı merasimi de bitti.

Ateş herkes için büyük bir davet tertip etmişti. Kent Meydanında lüks bir lokantayı tamamen kapatmıştı. Özel şoförlü araçlar onları oraya götürürken, Ecrin heyecan içindeydi. Kalbi yavaş yavaş atış hızını arttırmaya başlamıştı. Birkaç saat sonra bu iri adamın kollarında olacağına inanamıyordu. Ona karşı ne kadar da narin olduğunu biliyordu ve genç adamın yataktaki tavrını hiç istemese de minik bir

endişeyle düşünüyordu. Kendisine kötü davranmayacağını umsa da bu belirsiz korkuyu her genç kızın duyduğundan emindi. Neticede vücudunun her noktası genç adam için bilinmezlikten çıkacak, hayatında ilk kez çıplak bir erkeğin coşkusu kendi bedeninin üstünde hissedecekti. Hatta... içinde...

Yutkunarak bu düşünceleri unutmaya çalıştı. Yapacak bir şey yoktu. Bunları vakti gelince düşünürdü. Hiçbir kadın ilk gecesinde ölmemişse, kendisi de ölmezdi her halde? Hem Ateş oldukça tecrübeli birisi gibi duruyordu. Onlarca kadın tanımış olmalıydı? Kahretsin! Ah bu kadınlar! Yeniden yutkundu. Yok! Kıskanmayacaktı! Kıskanç bir kadın değildi ki zaten! Kıskanmayacaktı! Ah o kadınlar! Kim bilir kaç kadın... genç adamın atletik bedeni altında....

Yerinde huzursuzca kıpırdandı. Düşüncelerinin bağırان seslerini kesti. Neyse ki lokantanın önüne gelmişlerdi. Gelinliği ile içeriye girerken çevredeki pek çok kişi durmuş, onları seyreliyordu.

“Gazetecilerden kaçmak için herkesin gözü önünde bir lokanta mı tuttun?” diye fısıldadı.

“Aslında...” diye mırıldandı Ateş. “Gazetecileri o kadar önemsemedim. Öğrenmeleri benim için önemli değil. Nasılsa öğrenecekler.”

“Benden utanmıyorsun yani?”

Lokantada yan yana oturmuşlar, alçak sesle konuşuyorlardı. “Saçmalama bal gözlü! Sen utanılacak bir kadın mısın!” dedi Ateş alçak sesle ama biraz sertçe. “Kendini bu kadar küçümse!”

“Bunu içten mi söylüyorsun? Yoksa yeni gelinim diye kalbimi almaya mı uğraşıyorsun?”

“Buna ihtiyaç duyan bir adam mıyım sence?” dedi Ateş. “Laf olsun diye konuşmaktan nefret ederim!”

Karşılarında oturan Ebru şakacı bir tonla sordu. “Hey! Âşıklar? Ne fısıldaşıyorsunuz siz bakayım?”

“Senin ne huysuz bir kadın olduğunu söylüyordum!” dedi Ateş ona bakarak.

“Hah! Söyleyene bak! Sen de meleksin sanki?! Sana her bakışında tanıdığım birisi aklıma geliyor. Sen Yavuz’u tanıyor musun? Selim’in iyi arkadaşıdır... Belki tanışmışsınızdır?”

“Tanımıyorum!” dedi Ateş kuru bir sesle.

“Aynı onun gibi ruhsuzsun sen de... Neyse ki harika bir kızla tanışıp evlendi de, hayatı renklendi. İnşallah Ecrin de senin hayatını canlandıracak! Yoksa böyle pişirilmemiş toprak gibi darmadağın kalacaktın!”

“Selim sana nasıl dayanıyor?” diye homurdandı Ateş. Ecrin belli etmeden kocasının kolunu sıktı. Ne biçim konuşuyordu bu adam şu güzel kadınla?

Ebru adamın iğnelemesine aldırmadan yan tarafında oturan kocasına sokuldu. Sevgiyle elini tuttu. Kara ile konuşan Selim şaşırmıştı.

“Onu elimde tutmak için bin türlü plan yapıyorum ben!” dedi Ebru hiç utanmadan. Kocasına gülümsemişti. “Benden şikâyetçi misin aşkım?”

Selim de gülümsedi. Yana eğilip karısının yanağından öptü. “Mevzuyu anlamadım ama sanırım yine Ateş ile uğraşıyorsun?”

“O benimle uğraşıyor. Hâlbuki ben ona evlendiği için ne iyi yaptığını söylüyordum. Yavuz’u hatırlasana? İzmir’in en gözde bekâriyım diye böbürlenirken bir saatte âşık olup evlendi!”

“Evet! Beş günde evlendi hem de!”

“Biz de öyle...” dedi Ecrin yavaşça. “Yani biz de beş gün içinde evlendik!” Bakışları Ateş’e kaymıştı. Ateş de zaten hafifçe gülümseyerek ona bakıyordu.

“Garip? Bu doğru!” dedi Ebru. “Demek ki siz de onlar gibi çok mutlu olacaksınız? Yavuz o küçük güzele deli gibi âşık! Adam gözlerini bir türlü Merve’nin üzerinden alamıyor...”

Son söz üzerine Ateş’in bakışları çabucak Ecrin’in üzerinden uzaklaştı. “Bu arkadaşlarınızı merak ettim şimdi!” dedi sakın

bir sesle. “Bir gün tanıştırsın bizi de...”

O sırada garsonlar olağanüstü soğuk mezelerle süslenmiş masaya yanaşmışlardı. İsteyene çorba servisi yapmaya başlamışlardı. Sıcak yemekler de harikaydı. Çeşitli deniz ürünleri vardı. Hatta kayık tabaklar içinde ortaya bolca et çeşitleri de konmuştu. İsteyen istediği kadarını kendi tabağına alıyordu.

“Nereye gidiyorsunuz balayına?” diye sordu Tuğçe. Ecrin’in yan tarafında o oturuyordu.

“Hiç bilmiyorum!” diye itiraf etti Ecrin. “Ateş sürpriz olsun diye benden saklıyor sanırım!”

“Kıbrıs’a! Lefkoşa’ya...” dedi Ateş. Konuşmayı duymuştu. “Saklamıyordum... Söylemeyi unuttum sadece!”

“Kıbrıs’a bayılırım!” dedi Tuğçe gülümseyerek. “Geçen sene Kara beni de götürdü. Kumarhaneler bile vardı. Yüz dolar kadar kazandım... Ama bebekle gezmek zor oluyor.”

“Bebek mi?” diye şaşkınlıkla sordu Ecrin. “Sizin bebeğiniz mi var?”

“Tabii var. Benim babasının kopyası bir oğlum var. Ebru’nun da bir kızı var. Düğüne geldiğimiz için onları getirmedik. Nasılsa hemen döneceğiz diye!”

“Hiç belli etmiyorsunuz. Ne kadar incesiniz?” dedi Ecrin hayranlıkla.

“Teşekkürler. Fazla kilo alamıyoruz sanırım. Sen bizden de zayıfsın. Neyse, Kıbrıs’ta biraz kilo alırsın herhalde?”

“Ben de kilo alamıyorum. Siz bu yaz tatile çıkacak mısınız?”

“Evet. Biz de bu ay Sierra Leone’ye gideceğiz. Afrika’da bir ülke... Eşim orada uzun yıllar kalmış. Ben ilk evlendiğimizde çok merak ediyordum yaşadığı yeri. Görünce bayıldım. Kara’nın ağabeyi Osman’la karısı da gelecek. Güzel bir gezi olacak sanırım. Daha önce de birlikte gitmiştik. Biliyor musun? Gülay da Bursa’lıydı... Yani Osman’ın karısı. Ailesi burada yaşıyordu. Şimdi İstanbul’dalar.”

“Tanırım belki!” dedi Ecrin yavaşça.

“Belki... Kırmızı saçlı çok güzel bir kadındır. Ama onlar Bursa’dan ayrılalı çok olmuş.”

Vakit Ecrin’in hiç istemediği kadar hızla geçiyordu. Ebru ve Tuğçe ile konuşmak bir zevkti. Ama genç adamın kollarına alınacağı saatin hızla yaklaşması, Ecrin’i yeniden germeye başlamıştı. Bunu belli etmemeye çalışıyordu ama gerginliğini içinde yoğun bir şekilde yaşıyordu. Özellikle Ateş ayağa kalkıp, acele etmezlerse balayında kalacakları otele çok geç kalacaklarını söylediğinde, heyecandan ayaklarının bağı kesilmişti. Gecenin bu saatinde Kıbrıs’a nasıl gideceklerdi ki?

Elinden geldiğince gülümseyerek herkese veda etti. Herkesi yanaklarından öptü. Erkeklerle de dostça el sıkıştı. O anda ayaküstü yine bir sürü fotoğraf çekilmişlerdi. Sonra kapının önünde bekleyen lüks gelin arabasına bindi. Önce eve gideceklerdi. Eşyaları evdeydi. Zaten gelinliği de çıkarması gerekiyordu. Bakışları yanında oturan kocasına kaydı. Arka koltukta sessizce oturuyorlardı. Ateş de ona çevirdi gözlerini. Ama ikisi de bir şey demedi birbirine. Sadece kısa bir an için bakıştılar. Ecrin elinde olmadan gülümsedi.

“Çok harika arkadaşların var!” dedi ona.

“Öyledirler!”

“Senin dostların olabileceğini hiç düşünmemiştim bay asık surat? Oysa gülümsediğin zaman çok yakışıklı oluyorsun? Kreşin öğretmenleri sana bayılmışlar.”

Ateş bu iltifatı önemsemiş gibi gözükmüyordu. “Patronun kocası olduğum içindir...” diye mırıldandı.

“Bence senin içinde eğlenmeyi seven bir insan var ama onu gizlemekten zevk alıyorsun. Kötü gözükmek için çabalıyorsun. Eğer sen kötü olsaydın... bu şahane arkadaşların da kalkıp o kadar yolu sade bir nikâh için gelmezlerdi. Sana değer veriyorlar.”

“İş ilişkisi...” dedi Ateş dudağını alaycı bir tavırla bükerek.

Ecrin sesli olarak güldü. “Sana inanamıyorum... Sen gerçekten ilginç bir adamsın Ateş Bey!”

“İlk kez duyuyorum...”

“Peki sence güzel rol yaptık mı?” Merakla kocasını süzüyordu. “Yani arkadaşların ikna olmuşlar mıdır birbirimizi sevdiğimize? Ya da beni sana layık gördüler mi?”

Genç adam onun gülümseyen güzel dudaklarını bir an için süzdükten sonra bakışlarını kaçırdı. “Sanırım!” dedi yan camdan dışarıya bakarken. “Ebru bile senden etkilendiğine göre öyle olmalı. O öyle herkesle anlaşılamaz. Değişik birisidir.”

“Fark ettim. Tuğçe de Ebru da çok tatlı birisi... Umarım ileride onlarla görüşmeye devam ederiz!”

Genç adam alaycı bir tavırla ona baktı. “Görüşmek mi? Bu nasıl olacak?”

Ecrin bir anda onunla ayrı yaşayacaklarını hatırlamıştı. Evet! Bu nasıl olacaktı ki? Ateş Ankara’da ve kendisi de Bursa’da iken oldukça zor olacaktı... İmkânsız hatta... Neden normal bir gelin gibi... yeni evli bir kadın gibi kocası ile birlikte yaşayamıyordu ki? Neden Ateş onu yanında istemiyordu? Balayında kendisine doyacağını mı düşünüyordu? Doyup bir kenara mı atacaktı? Bu düşünce acı verici bir sızı gibi bütün vücuduna yayıldı.

“Şey... Belki... sen buraya geldiğinde...” diye kıvırmaya çalıştı. Bu sefer bakışlarını o kaçırmıştı.

“Birisi Ankara’da oturuyor birisi de İzmir’de... Dediğin şeyin olması imkânsız. Ama belki bu günkü gibi özel bir durum olursa olabilir.”

Ecrin sesini çıkarmadı.

Araba hızla kreşe doğru gidiyordu. Birkaç dakika sonra Ateş yavaşça mırıldandı. “Ama belki...”

Ecrin ona baktı. “Efendim?”

“Ben her zaman Bursa’ya gelip gidemem! Karım olduğuna göre... sen arada sırada Ankara’ya gelebilirsin!”

“Öyle mi?”

Genç adam omuz silkti. “Benim için sorun değil...”

“Gezmeye mi?”

Adamın koyu gözleri ifadesizce onu süzdü. “Ankara’da da alışveriş yapılacak güzel yerler var.”

Ecrin merakla sordu. “Sen mi... gezdireceksin beni?”

Genç adam iç çekti. “Meraklanma... İstemezsen kendi başına da gezebilirsin,” dedi biraz sert bir tonla. “Sana takılacak değilim!”

“Yanlışı anladın!” diye fısıldadı Ecrin. “Ben... aslında... senin gezdirmeni tercih ederim!”

Ateş’in gözlerindeki ışık bir anda şekil değiştirdi. Dudakları gülümser gibi kıvrıldı önce ama o kadar hızlı bir şekilde eski halini aldı ki, Ecrin hayal gördüğünü düşündü. Bir iki saniye sonra başını salladı genç adam. “Sanırım size biraz vakit ayırabilirim Ecrin Hanım!” dedi genç adam. Sesi mesafeli olmasına rağmen genç kızın içini ısıttı. Bu iyiydi! Demek ki arada sırada bile olsa Ankara’ya gidebilecek, sevdiği adamı görebilecek, onunla biraz zaman geçirebilecekti.

“Sevinirim Ateş Bey...” dedi o da gülümseyerek.

“Ama gelmeden önce haber versen iyi olur. İşlerimi düzenlemek için biraz zaman gerekebilir.”

“Olur!” dedi Ecrin mutlulukla. “Zaten ben seni çok rahatsız etmem. Ne zaman müsait olursan artık!”

Genç adam sessizce onayladı.

Kreşin önüne gelmişlerdi artık. Mercedes yavaşça ön kapıya yanaştı. Kreşin ön lambası yanıyordu ama yan taraflar sokak lambasının marifeti ile yarı karanlıktı. Ecrin daha arabadan inmeden Ateş indi ve dönüp genç karısına elini uzattı. Bu şahane gelinlikle arabaya binip inmesi biraz zahmetli oluyordu.

“Teşekkür ederim...” dedi ona.

Yüzündeki gülümseme ile çevresine lambalardan bile fazla

ışık veriyordu. Ondan bir türlü gözlerini alamayan Ateş elinde olmadan gülümsedi. Bu ufak yaratığın yanında kendisini çok keyifli hissetmesi, bazen genç adamı korkutuyordu.

İkisi birden evin aydınlık ön cephesine yürürlerken... karanlıklarda kalmış bir bölgeden uzun bir adam sıyrıldı.

“Ecrin!” diye fısıldadı hayretle. Hatta acıyla...

Genç kız ağaçların koyulukları içinde kalan ve kendi adını seslenen kişiye baktı. Yüzündeki gülümseme yok oldu yavaşça. Bu sesi tanıyordu. Ama genç adamın yüzünü görünce, içini koyu bir ürperti sardı. Karşısındaki genç adamın bakışları şaşkınlıktan kızgınlığa dönüşürken, elleri iki yanında yumruk olmuştu çünkü.

“Demek doğruymuş?!” diye fısıldadı genç adam korkunç bir sesle. Biraz alkollü olduğunu hemen anladı Ecrin. Gözleri çakmak çakmaktı! “Demek doğruymuş?..” diye tekrar etti genç adam. “Her yerde seni aradım. Bugün evleneceğini öğrendiğimde... bütün nikâh dairelerini gezdim!”

Ecrin derin bir nefes aldı. Şimdi sırası mıydı? Nereden çıkmıştı bu adam? Neden?

“Bahadır?..” diyebildi sadece.

15. BÖLÜM

Ateş'in gerildiğini hissetmişti. Bahadır birkaç adımda önlerin kadar geldi. Uzun boylu ve zayıf birisiydi. Açık renk saçları alına dökülmüştü. Sıkıntıdan o saçları eliyle karıştırdığı belliydi.

“Sen şimdi bu herifle evlendin mi yani?” diye sordu biraz kaba bir tavırla. Mavi gözleri loş ortamda daha koyu duruyordu.

Ecrin derin bir nefes aldı. “Kendine gel Bahadır!” dedi kendisinden beklenmeyecek sert bir tonla.

“Ama sen onunla evlendin?”

“Senden izin alacak değildim sanırım? Biz seninle ayrıldık ve ayrılalı çok oldu. Sana karşı bir sözüm de yoktu.”

“Yeniden bir araya gelecektik!” diye inledi adam.

“Hiç öyle bir şey konuşmadık. Buraya niye geldin? Bana hesap sormak için mi?”

“Sadece... Sadece senden ne kadar öğrendiğimi... yüzüne söylemek için!” dedi genç adam öfkeli bir tonla. Dili de hafifçe dolanıyordu.

“Orada dur bakalım delikanlı!” dedi Ateş bir adım öne çıkarak. Başını tehlikeli bir şekilde önüne eğmişti. Bahadır'dan daha uzun olan bedeni pahalı takım elbise içinde gerginliğini belli etmese de iki yandaki elleri hafifçe kasılmıştı.

“Sen karışma!” diye bağırdı Bahadır.

Genç kız endişe ile önce Ateş'e, sonra çevresine bakındı. Kreş binasının bulunduğu bu cadde akşamları her zaman sakın olsa da, kaldırım üzerinde yürüyen birkaç kişiye denk gelmek mümkündü. Hava serinlediği için yürüyüşe çıkanlar olabilirdi.

Gerçekten de elli metre kadar ileride bir çift el ele yürürken, Bahadır'ın bağırışı ile durmuşlar, sesin kaynağını araştırıyorlardı. Mercedes'ten de şoför inmiş, onlara doğru korumacı bir tavırla yaklaşmıştı.

Genç kız gözlerini yine eski erkek arkadaşına çevirdi.

“Tamam! Söyledin işte! Şimdi git hadi!” dedi Ecrin biraz öfkeli bir sesle.

“Ecrin!” diye inledi bu sefer Bahadır. “Yapma bunu bana! Lütfen yapma! Hadi gel birlikte gidelim! Onunla para için evlendiğini biliyorum! Sana söylemiştim. Para her ne kadarsa ödeyeceğimi söylemiştim!”

“Saçmalıyorsun!” dedi Ecrin duru bir sesle. “Bence daha az içseydin, saçmaladığını fark ederdin. Neden sürekli içiyorsun?”

“Senin yüzünden tabii!” dedi Bahadır. “Aylardır seni unutmak için içiyorum! Şimdi de acımı alsın diye!”

Genç kız hafifçe iç çekti. “Bak! Seni anlamaya çalışıyorum ve senin için gerçekten de üzgünüm ama... ben artık evliyim. Bu iş bitti Bahadır! Çok önceden bitmişti!”

“Ne yani? Şimdi para için bu adamın karısı mı olacaksın? Ömür boyu?”

“Senin gözlerin kör galiba?” dedi Ecrin. “Para için evlendiğimi de kim söyledi? Kocama bir baksana? Sence bir kadını elde etmek için paraya ihtiyaç duyacak birisi mi? Evet... Zor bir zamanımda karşıma çıktı ama evlenme kararımın bununla hiçbir ilgisi yok. Ben onu seviyorum... Hem de çok!”

“Yalan söylüyorsun!...” diye hırladı Bahadır. “Sen onu değil... beni seviyorsun!”

O ana kadar sessiz durmaya çalışan Ateş, yavaşça mırıldandı. Sesi tehlikeli ölçüde sakindi. “Çok uzattın delikanlı!” dedi Bahadır’a. “Şimdi gidersen seviniriz... Balayına çıkacağız ve senin boş laflarınla vakit kaybedecek zamanımız hiç yok!”

“Sana sus dedim!” diye yine kötü bir sesle uyardı Bahadır.

Şoför Bahadır’a doğru bir adım atınca, Ateş elini kaldırdı ve şoförünü durdurdu.

“Evlat!” dedi Ateş sabırlı olmaya çalıştığı bir sesle. “Şimdi gitmezsen eğer... gerçekten canın yanacak!” Öne doğru küçük bir adım attı. “Ve bunu babana açıklamakta zorlanacağım!”

Bahadır’ın bakışları bir an için kısıldı. Ateş’in yüzüne daha dikkatli baktı. Sonra onu tanımış gibi yüzü hafifçe değişti.

“Sen!..” dedi sadece. “Seni tanıdım!”

“Güzel. Hadi şimdi zorluk çıkarmadan buradan uzaklaş!” diye ona aldırmadan mırıldandı Ateş. “Daha fazla rezillik çıkarma! İnan bana, söylediklerinin sadece bir kaç için bile bir yerlerini kırmaktan zevk alırım!”

“Seni adi herif...”

Bahadır da öne doğru bir adım attı ama Ecrin hemen iki erkeğin arasına girmişti. “Durun!” diye alçak sesle bağırdı. “Deli misiniz siz? Ne yapıyorsunuz?”

Ateş duraklayıp karısına baktı. Bahadır da yumrukları sıkılmış bir halde duruyordu. Genç kız dönüp Bahadır’a baktı. “Lütfen gider misin artık? Sana son kez söylüyorum! Aramızdaki her şey çoktan bitti. Kaldı ki... bitmeseydi bile... ben evlendim artık! Anlasana? Evliyim ben! Evli?”

“Terk et onu!”

“Güldürme beni!”

“Ecrin! Lütfen! Sana yalvarırım.” Elini uzattı. “Gel benimle...”

Genç kız geriye doğru bir adım attı. Gövdesi Ateş’e değmişti. “Herkese rezil oluyoruz Bahadır! Git artık!”

Bahadır’ın onu dinleyecek hali yoktu. Seri bir hareketle uzandı ve Ecrin’in bileğinden yakaladı. Sertçe çekti. “Öldürürüm seni!” diye bağırdı. “Hem seni hem de onu öldürürüm...”

Ecrin yalpalayarak ona doğru gidecekken güçlü bir kol

belinden tuttu. Sonra Ateş'in diğer eli uzandı. Kolayca Bahadır'ın bileğini yakaladı.

Bahadır donup kalmıştı... Bileğini kıpırdatamıyordu.

"Tek bir hareket daha yaparsan... sorumlu olmam!" dedi Ateş gerçekten de çok donuk bir sesle. Ama Ecrin o sesin içindeki öfkeyi, siniri hissetmişti. Garip? Sevdigi adamı bu kadar süre içinde bile olsa tanımaya başlamıştı demek ki? Ve onun bu hali için ürpertmişti. Garip ki o anda Ateş için değil... Bahadır için endişelenmişti birden. Kendisine güvenmeyen hiçbir erkek böyle... sakın olamazdı.

Bahadır ile Ateş bir an karşılıklı bakiştılar. Ateş hafifçe parmaklarının baskısını arttırdı. Tuttuğu bileğin doğru noktasına yapılan doğru baskı ile Bahadır'ın parmakları bilinçsizce gevşedi.

Bileğindeki parmaklar gevşeyince, Ecrin elini sertçe çekti ve kurtardı. Bir adım daha geriye gidip Ateş'in yan tarafına kayd. Onun da öfke ve endişe dolu gözleri Bahadır'a kilitlenmişti. Ecrin kurtulduğu anda da, Bahadır beklenmeyen bir şey yaptı.

Sol yumruğuyla Ateş'in yüzüne şiddetli bir yumruk attı.

Ve Ecrin şaşkınlıktan çığlık bile atamadı! Bunu hiç beklemiyordu.

Belli ki en az yüz kilo olan bir adamı etkileyecek kadar güçlü bir yumruk değildi. Ya da Ateş için önemsiz bir darbeydi. Çünkü sadece başı, o da çok az olacak şekilde savrulmuştu. Başını yeniden çevirdiğinde gözlerinin ışıltısı dikkat çekecek kadar fazlaydı. Ve dudağının kenarında sadece hafif bir kızarıklık oluşmuştu.

Ateş'in o sert yumruktan neredeyse hiç etkilenmemesi Bahadır'ı çıldırtmıştı. Yeniden ve daha şiddetle yumruğunu savurdu. Karşısındaki kadar iri bir adamı ıskalaması mümkün değildi. Oysa sağ bileği hâlâ Ateş'in parmakları altındaydı.

Ateş kafasını hafifçe geriye çekerek yumruğu savuşturdu. Fakat parmaklarının ucundaki bileği hafifçe kıvrınca, Bahadır dizinin üstüne çöktüverdi. Genç adam onun bileğini hâlâ

salmadan iyice burkarken, yüzükoyun yere yapışmaya zorladı. Dizini de sırtına yapıştırdı. Boştaki eliyle da saçlarını yakaladı. Bahadır'ın yüzü beton zemine yapışmıştı. Can acısından inlerken, genç adam yüzünü ona doğru yanaştırdı.

“Dinle dostum... Bugünün şerefine canını yakmayacağım. Benim ve karım için özel bir gün olduğunun farkındasın anladığım kadarıyla. Eminim bal gözlüm de böyle güzel bir günde eski erkek arkadaşının canını yakmamı istemez. Ama... Ama seni bir daha onun çevresinde görürsem?.. Bu kreşe yaklaştığını duyarsam?.. Bir şekilde telefon falan açtığını öğrenirsem?.. Mail bile atarsan eğer?..” Saçlarını biraz daha bastırınca, Bahadır'ın yüzü iyice betona yapıştı. Yeniden acı ile inlerken gözleri yerinde döndü neredeyse. “Bir şekilde seni bulurum...” dedi Ateş yavaşça. “Ve şu andakinden beter olursun!”

Bahadır sessiz kalınca genç adam onun yüzünü biraz daha yere bastırdı. Başını yerden kaldırdığında büyük ihtimalle zeminin kaba izleri yüzünde belirecekti.

“Anladın mı?” diye sordu Ateş. “Anlaman önemli çünkü...”

Ecrin onun omuzuna dokundu. “Ateş?” diye fısıldadı. “Bırak onu! Lütfen!” Olaylar o kadar hızlı gelişmişti ki, oldukça şaşkındı. Ateş'in yumruk yemesi bir yana, kavganın bu kadar çabuk bitmesine de şaşırılmıştı.

Genç adam onun seslenmesi üzerine altındaki bedene olan baskısını azalttı. Sonra tamamen kesti. Yavaşça yerden doğruldu. Bahadır'ı serbest bıraktı. Çevresine bakındı. Neyse ki sadece birkaç kişi durumu fark etmişti. Düğün gününde insanlara vahşi bir damat gibi görünmek istemezdi. Özellikle şu sevimli, ürkek karısına... Ve hâlâ bu genci seven karısına...

Onun Bahadır için endişelendiği çok belliydi. Ve az önce söylediği birkaç kelime aklında gezinip duruyordu. Ona evli olduğunu söylerken sesi üzgündü. Hiç kuşkusuz kendisi ile değil, Bahadır ile evli olmayı isterdi. Artık evlenemeyeceklerini söylerken acı çekmiş olmalıydı.

Ecrin'e daha evvel bu çocuğu sevip sevmediğini sormuştu.

O da hiç inkâr etmemişti. Bu soruyu reddetmemiş, yalanlamamış, geri dönmek için çok geç olduğunu söylemişti sadece.

Yanındaki şoföre işaret etti. “Bu delikanlıyı al, ilerideki taksi durağına kadar götür. Bindiğinden emin ol. Kendi arabasını varsa sabah alır artık!”

Orta yaşlı şoför “Tabii efendim!” dedi saygı ile. Sonra hâlâ yerden doğrulmaya çalışan Bahadır’ın kolundan yakaladı. Biraz sertçe ve yaşından beklenmeyecek bir güçle kaldırdı. Bahadır kolunu çekip kurtarmaya çalıştı ama şoför onu bırakmadığı gibi hafifçe ittirdi. Bu açık bir uyarıydı. “Yerinde olsam sakın olurum oğlum. Boksta üç adet Avrupa bir adet de dünya şampiyonluğum var benim!”

Bahadır bu açık uyarı ile silkinmeyi bıraktı. İte kaka götürülürken bakışları Ateş’e döndü. “Bu burada kalmayacak Ateş efendi!” dedi nefret dolu bir sesle.

“Kalsa iyi olur aslanım! Benim senin gibi bebeklerle uğraşacak vaktim yok. Uyarılarımı hatırla ve karımdan uzak dur!”

Şoför bu cümlelerin ardından Bahadır’ı ittirdi. Öfkeli genç adam kendisini kurtarmaya çalışmaktan vaz geçmişti. “Bırak beni!” dedi sadece. “Benim arabam var. Onunla giderim...”

Yine de arabasına kadar ite kaka götürüldü. Ateş ise Ecrin’e dönmüştü. Ecrin üzüntü ile Bahadır’ın arkasından bakıyordu. Bu bakış Ateş’in yine canının sıkılmasına sebep oldu. “Biz de içeriye girelim mi? Yeterince rezil olduk zaten!” dedi yavaşça. Genç adamın gözleri donuktu.

Birkaç kişi durum sakinleşince yollarına devam etmişti. Ama hâlâ bazıları uzaktan olayı izliyordu. Sadece yan komşu olduğunu bildiği orta yaşlı bir çift “Aldırma kızım sen!” dedi uzaktan. “Allah mesut etsin!”

“Teşekkürler...” diye mırıldandı Ecrin. Fakat o anda hiç gülümseyecek hali yoktu. Gözleri kocasına kaydı. Onun neden böyle donuk baktığını düşündü. Böyle mesafeli bakmasındansa,

öfkeli olmasını tercih ederdi. Acaba... Acaba yanlış bir şey mi söylemiş ya da yapmıştı?

Anahtarıyla kapıyı açtı.

Eşyaları hazırdı zaten. Kendi yatak odasına giderken Ateş de merdivenlerden arkasından gelmiş, ama oradan oturma odasına geçmişti. Üzerini değiştiren Ecrin makyajının çoğunu sildi. Saçının biçimine karışmadan olduğu gibi bırakmıştı. Kıyafetini kontrol etti. Gelinliğini çıkarmış olsa da, yine beyazlar içindeydi. Beyaz kot pantolonu ve beyaz bluzu ile yine bir gelin gibiydi. Ama evlendiği gecenin böyle kötü bir olaya şahit olması hiç iyi olmamıştı.

Bahadır hangi akla hizmetle eve kadar gelmişti ki?

Eğer engel olmasa... veya o anda kendisi orada olmasa... Ateş'in onun canını yakacağı çok belliydi. Bahadır için üzülmüştü elbette ama tamamen insanca bir üzüntüydü bu. Ona zerre kadar bir sevgisi kalmamıştı. Eski günlerin hatırına o durumda olmasına üzülmüştü sadece. Ve kendisini düşürdüğü zavalılıca duruma...

Ateş'in tehditlerini düşündü...

Farkında olmadan gülümsedi. Bu... aslında çok hoştu! Aptal adam! Mail ile bile ulaşmasını istemediğini söylemişti ona! Ne kadar ilginçti? Tam da kıskanç bir koca gibi davranmıştı. Ah! Keşke kendisini gerçekten sevip kıskansaydı. Ne güzel olurdu. Kıskançlığın fazlalığının zararlı olduğunu biliyordu ama o anda neredeyse buna bile razıydı.

Çıkmalıydı artık. Valizini çok önceden hazırlamıştı. Son ana kadar aklına bir şey gelir diye de fermuarını açık bırakmıştı. Etrafına bakındı son kez. Unuttuğu bir şey var mıydı? Göremeyince de gidip yatağın üzerine bıraktığı valizin fermuarını çekti.

Aklı hâlâ az önceki olay ile meşguldü. Ateş ne kadar da kolayca Bahadır'ı etkisiz hale getirmişti? Hiç korku belirtisi veya hiç endişe göstermemişti. Karısına sahip çıkan bir erkek gibi sakin ve güçlüydü...

O gücü çok yakında kendi bedenini sararken hissedecekti...

Garip! Endişesi eskisi kadar çok değildi... Buna alışıyordu galiba? Kaçınılmaz sona gelmeye başladıkça, olacaklara alışması normal miydi? Gerçi her zaman onun öpüşünden ve hatta okşayışından hoşlanmıştı ama?..

Valizini kaldırıp yere koydu. Kaç gün kalacaklardı acaba? Demek Kıbrıs'a gidiyorlardı? Balayı için deniz kıyısına gidiyorlarsa öyle çok fazla günlük eşyaya ihtiyacı olmayacağını düşünmüştü. Fakat turistik yerlerde insanların geceleri çok şık giyindiğini de biliyordu. Buna dikkat ederek seçmişti eşyalarını.

Tekerlekli çantasını arkasından sürükleyerek yatak odasından çıktı. Oturma odasının önüne geldiğinde, Ateş'in ayakta beklediğini gördü. Genç adam onu görünce hemen yanına gelmişti. Gözleri merakla elindeki tek bavula yöneldi.

"Hepsi bu mu?" diye sordu biraz hayretle.

Ecrin omuz silkti. "İhtiyacım olmaz diye düşündüm..." Sonra onun keyfini yerine getirmek için espri yapmayı denedi. "Yataktan çıkmayacağız demedin mi?" Dudakları hafifçe kıvrıldı. Onun kendisine biraz soğuk davrandığının farkındaydı. Ama Bahadır'ın gelmesini kendisi istememişti ki! Hiç suçu yoktu bu geceki olayda.

"Dedim..." dedi Ateş yavaşça. Gözleri onun güzel dudaklarına kilitlenmişti.

"Ve kaç gün kalacağımızı da bilmiyorum. Sen bir nezaket gösterip önceden söyleseydin güzel olurdu."

"Beş gün kalacağız. Sonra önemli bir toplantım var."

"Neyse, aldıklarım yeter sanırım. Ben de tahminen bu kadar bir süre düşünmüştüm."

"Eksik bir şeyin olursa satın alırız. Sorun değil!" dedi genç adam. "Hadi çıkalım o halde."

"Uçakla mı gideceğiz?"

"Evet. Geceleri helikopter sivil ulaşımına kapalı. Yoksa helikopterle gitmeyi düşünmüştüm."

“Güzel olurdu. Hep ona binmek nasıl bir şeydir merak etmişimdir.”

Ateş uzanıp valizi aldı. Merdivenlerden aşağıya hiçbir ağırlığı yokmuş gibi indirmeye başladı. Ön kapıya çıktıklarında, şoförün geri gelmiş olduğunu gördü. Adam hemen valizi alıp arabanın bagajına koydu. Ecrin ile Ateş de yine arabanın arka koltuğuna geçtiler.

Yolculuk Sabiha Gökçen hava limanındaydı. Bayağı mesafe vardı. Mercedes yolda yağ gibi kayarken, genç kızın içini bir uyuşukluk sarmaya başladı. Günün heyecanı ve yorgunluğu kendisini göstermeye başlamıştı. Gözleri de gidiyordu artık. Eliyle esnemesini örtmeye çalışırken kendi kendisine direnmeyi bıraktı. Çevresine bakındı.

En uygun yer... hemen yanındaki geniş omuzlardı.

Başını yavaşça adamın omuzuna yasladı. Bir elini de uzatmıştı. Onun kalın kolunun altından geçirip o kolu kollarıyla sardı ve göğsüne çekti. Oyuncak ayısına sarılan bir bebek gibi sarılmıştı koluna.

“Çok uykum geldi...” diye fısıldadı.

Ateş koluna sarılan genç kıza baktı. Masum yüzünü, uzun kirpiklerini ve öpmek için çıldırdığı biçimli dudaklarını süzdü. Gözleri kapanmıştı Ecrin’in. Mis gibi kokusu burnundan içeriye süzülüyordu.

Oturuşunu biraz değiştirip hafifçe ona doğru kaykıldı. “Uyu o halde birazcık...” diye mırıldandı. “Daha havaalanına çok yolumuz var.”

“Teşekkürler...” Gözleri hafifçe aralandı. Muzip bir şekilde gülümsedi. “Nasılsa çok uyumama izin vermezsin! Değil mi? Paranın karşılığını almak istersin?”

“Çok konuşma da uyu bal gözlüm!” diye homurdandı Ateş. Bazen onun bu iğneleyici, esprili tarafına sinir oluyordu. En olmadık anlarda bile neşesini koruması, eğlenceli yanını ortaya çıkarması çok ilginçti. Yol boyunca onun yüzünü seyretti. Seyrettiğini fark ettiği anlarda da utançla karışık kendi

kendisine kızıp bakışlarını kaçırdı. Ama birkaç dakika sonra kendisini yeniden Ecrin'e bakarken buluyordu.

Neyse... Bu beş gün boyunca onu kollarından hiç bırakmayacağına göre... bu ilgisi nasılsa yakında geçerdi. Hatta beş gün içinde kolayca geçeceğinden emindi. Bu tecrübesiz genç kızın yataktaki yetersiz performansı büyük ihtimalle kendisini sıkımsa başlayacaktı. Belki birlikte oldukları süre içinde kendisine kötü gelen birkaç özelliğini keşfedecekti? Belki horluyordu? Şu anda sessizce uyuyor olabilirdi ama sonradan ne olacağı belli olmazdı. Belki sabahları uyandığında bu kadar güzel olmuyordu? Göz torbaları şişip çirkinleşen bir sürü kadın görmüştü. Saçları yapılı olmayınca cadı gibi duranlar da vardı...

Tüm umutlarına rağmen, kesin emin olamıyordu. O son gecelerinde, şortunun ve bluzunun üzerine giymiş olduğu eşofman altı ve bol gömlek bile genç kızın çekiciliğini değiştirmemişti. Belki de onu elde etmeyi bir saplantı haline getirdiği içindi? Bu zorunlu evliliğin, kendisini tedavi edici bir özelliği olmasını umuyordu. Artık başka bir kadına bakamıyordu bile! Hiçbir kadını cinsel olarak çekici bulmuyordu!

Yeniden omzunda mışıl mışıl uyuyan tertemiz yüze baktı. Öfkelendi yavaşça... Kahretsin! Şu kız hariç, hiçbir kadın kendisini çekmiyordu! Ne yapmıştı bu ufak bücür kendisine?

Balayından sonra ayrılacak olmaları da iyiydi. Başlangıçta... onu da Ankara'ya götürmeyi planlamıştı ama... genç kızın kreşe olan düşkünlüğü işleri değiştiriyordu. Ve kendisi ile gelmek istemeyeceğini de belirtmişti zaten! Bursa'da kalmayı tercih ediyordu. Bunu açıkça söylemişti.

Ya Bahadır? O genç tam bir çılgındı. Kabul etmek istemese de onu anlıyordu. Ecrin'i elde edebilmek için kendi yaptığını düşünüyordu da... Bahadır'ın ki normal kalıyordu. Daha uzun bir süre evlenmeyi düşünmezken, bu minik cadı kendisini evlenmeye ikna etmişti. Defalarca evlenmeyi vurgulayarak aklına yerleşmesini sağlamıştı. İyi bir taktikti aslında. Ecrin'i

başkasına kaptırma ihtimali de ortaya çıkınca, bir anda kararını vermişti.

Ve işte şimdi evliydi. Buna inanamıyordu. Daha on gün öce mevsusu olmuştu arkadaşları arasında... O yemekli toplantıda evlenmesinin vakti geldiğini söyleyen arkadaşlarına kendi işleriyle ilgilenmelerini homurdanmıştı. Emindi ki şimdi Ankara'ya gittiğinde hepsinin dilinde sakız olacaktı.

Gözleri genç kızın yüzünde, kaşları çatıldı. Bahadır için bir şeyler düşünmeliydi. O henüz tehditlerden korkmayacak kadar havai, heyecanlı bir gençti. Somut bir şekilde ona Ecrin'den uzak kalması gerektiğini göstermeliydi. Garip ki ona dokunan herkesi öldürebilecek kadar kendisini azimli hissediyordu. İşin doğrusu artık bela istemiyordu. Bu yaşta mahkemelerde veya hapiste sürünmek de istemiyordu. Neticede evli barklı bir adam olmuştu. Daha dikkatli olması gerekiyordu artık. Sorumlulukları artmıştı.

Ya çocuk? Bir çocuk da bu sorumlulukları içine girecek miydi? Bu düşünce can sıkıcıydı işte. Gerçekten de kendisini baba gibi hissedemiyordu. Aynı kendi babası gibi kötü bir baba olacağından emindi. Çocuk konusu elinden geldiğince ötelemeliydi.

Ecrin'in bir eli hafifçe yana kayınca... farkında olmadan uzandı. Yavaşça kendi avucu içine aldı. Küçük ve beyazdı... Tırnakları hafif uzun ama bakımlıydı. Oje falan yoktu. Buna rağmen sağlığının belirtisi olarak pembe ve parlaktı. Hafifçe sıktı o küçük eli. Sanki ona uyurken güven vermeye çalışıyordu. Ecrin de hafifçe kıpırdayıp ona daha da sokuldu ve genç adamın avucundaki elini onunkine iyice bastırdı. Bir anlık baskıdan sonra yeniden gevşetmiş ve uykusuna devam etmişti.

Havaalanına geldiklerinde bile hâlâ uyuyordu genç kız. Yorgunluğundan ziyade, Ateş'in varlığı, erkeksi kokusu ve vücudunun keyifli teması onda rahatlatma etkisi yapmıştı. Ateş kendisinin elini sıkarak ve "Ecrin! Geldik..." diye alçak sesle mırıldanarak uyandırdığında, çocuksu bir şekilde esnedi.

"Tamam..." dedi yavaşça. Doğruldu hafifçe. "Uyandım..."

Gözleri etrafında gezindi. “Hakikaten gelmişiz. Ne çok uyumuşum?”

“Yorulmuşsun demek ki!”

“Hı hı! Galiba... Ama omuzlarınız da çok rahatmış sevgili kocacığım. Sen hiç uyumadın mı?”

“Hayır...”

Ecrin yeniden esnedi. Çok sevimliydi. Ondan tamamen uzaklaştı. “Benim yüzümden uyuman zor olurdu tabii. Sana çok mu sarıldım?”

“Ahtapot gibi!”

Genç kız tatlı bir şekilde kıkırdadı. “Annem de öyle söylerdi. Elimde olan bir şey değil. Umarım gece yatakta sana sınıksız sarılan bir kadın çok sorun olmaz?”

“Alışırım sanırım... Neyse ki fazla bir ağırlığın yok.” Genç adamın sesi pervasız ve belli belirsiz şakacıydı.

Ecrin’in gülümsemesi biraz azaldı. Gözleri kocasının gözlerinin derinliklerinde, bir an durakladı. “Evet, ve neyse ki... fazla birlikte olmayacağız!” Sesinde minicik bir acı belirmişti.

Ateş’in kaşları çok hafif oynadı. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Havaalanının gece ışıkları arabanın loş ortamına fazla bir etki etmiyordu. “Evet, neyse ki!” dedi yavaşça.

Arabadan çıkmaları ve havaalanı kontrolünden geçip özel bir uçağa binmeleri fazla vakitlerini almamıştı. Uçağın motorları çalışır haldeydi ve kaptan pilot onları kapıda karşılamıştı. Hemen yanında genç bir hostes de gülümseyerek bekliyordu. Kalkış sorunsuzdu. Uçakta genç kız sadece soda istedi. Burkulup duran midesine iyi geleceğine emindi. Gözü uçağın bir duvarındaki dijital saatteydi. Mavi ışıklarına bakılacak olursa gece yarısı olmuştu.

İlk kez özel bir uçağa binmenin heyecanını bile hissedemedi. Karşılıklı sessizce oturuyorlardı. Kısa bir uçuştan sonra

havaalanına varmışlardı. Organizasyon da mükemmeldi. Onları havaalanından yine özel bir araç aldı. Bir süre ısıltılarla dolu yolda ilerlediler. Aşağı yukarı yarım saat kadar sonra deniz gözüktü. Ardından da çok büyük, ılık ılık bir otelin giriş kapısı önünde durdular.

Ecrin hayranlıkla oteli seyrediyordu. Ateş de inmişti. Saçları olmayan orta yaşlı bir adam onları kapıda karşılamıştı. İki erkek el sıkıştıktan sonra karşılıklı biraz konuşmuşlardı. Ecrin ne konuştuklarına dikkat bile etmiyordu. Vakit geç olmasına rağmen otelde hâlâ canlılık hüküm sürüyordu. Böyle yerlerde sabaha kadar eğlencenin devam ettiğini tahmin etmek zor değildi.

“Hoş geldiniz Ecrin Hanım...” dedi saçları olmayan adam ona da dönüp. Gece ışıkları güzelce tıraş edilmiş kafa derisinde oynaşır duruyordu. “Ben otel müdürü Samet... Tebrik ederim sizi. Ömür boyu mutluluklar dilerim.” Elini uzatmıştı efendi bir tavırla.

Genç kız orta yaşlı müdürün sözleri üzerine gülümsedi. Onun elini sıkmasına izin verdi. “Teşekkür ederim!” dedi yavaşça. Ve usulca ekledi. “İnşallah...”

Adamın bir işareti ile hemen iki kişi koşarak geldi. Ateş’in de sadece bir tane valizi vardı. Bir de küçük el çantası. Böyle seyahatlere alışık bir adamın tavrı vardı onda. Valizler önden odalarına götürülürken, iki erkek yine konuşmaya devam ediyorlardı. Ecrin Ateş’in hemen yanındaydı. Zaten genç adam bir elini onun eline atmıştı. Tıpkı gerçek bir âşık gibi yumuşakça elini tutmuştu.

Ecrin iç çekti. Kabul etmeliydi ki... adam güzel rol yapıyordu. O da onun elini sıktı. Ona ne kadar da kolayca alışmıştı! Ondandır nasıl ayrılacaktı? Şu önlerindeki beş günün hiç geçmemesini istedi.

Odaları müthiş güzeldi. Çok sırtan bir lükse sahip değildi. İnsanların kendisini rahat hissetmeleri için tasarlanmış olduğu belliydi. Yerler halı kaplıydı. Duvarlarda güzel resimler gözükiyordu. Bir kısmı manzara, bir kısmı da elle çizilmiş,

dans eden insan figürleriydi. Perdeler beyazdı. Ama güneşlikler kalın ve koyu bal rengiydi. Gündüzün ışığından korunmak için yeterli gözüküyorlardı. Bu dairede iki oda vardı. Bir de içinde bulundukları salon... Salondaki televizyon incecik ve dev ekrandı. Bir kenarına 3D film seyretmek için gözlükler konmuştu.

Valizleri de yatak odasına götürülmüştü. Onları getirenler bahşiş bile almayı beklemeden ortadan kaybolmuşlardı. Ecrin gözünün ucu ile yatak odasına baktı. Yatağın bir kısmı meydandaydı. Kocamandı... Tam da Ateş'in boyuna ve iri fiziğine uygun gibi gözüküyordu.

Hafifçe yutkundu. Ateş onun bu bakışını fark etmişti. Dudağı acımasız bir alayla kıvrıldı.

"Umarım rahat edersiniz Ateş Bey!" dedi müdür. "Bir ihtiyacınız olursa tüm numaralar telefonun yanında var. Beni de doğrudan arayabilirsiniz!"

Genç adam gözlerini karısından ayırdı.

"Tabii... Teşekkür ederim. Şimdilik her şey mükemmel."

"Peki... Yeniden tebrik ederim. Ben gideyim artık."

Ecrin utanmıştı biraz. Az sonra yatakta neler olacağını elbette herkes gibi bu nazik müdür de biliyor olmalıydı. Adama kısa bir baş işareti ile selam verip döndü. Ateş onu uğurlarken de açık olan balkona doğru yürüdü. Hava oldukça serindi. Klimaya gerek kalmamıştı.

Balkona çıktı. Sonra hayranlıkla nefesini tuttu. Manzara o kadar güzeldi ki! Deniz neredeyse bir çarşaf kadar durgundu. Tam tepedeki ayın her parçası tamamdı. Bu gecenin dolunay olduğuna heyecandan dikkat etmemişti. Ayın yansımaları suyun üzerinde davetkâr oynaşmalar yaratıyordu. Tam da aşıklara uygun bir geceydi. Hemen önlerindeki plajda birçok kişi kumlara oturmuş, gecenin ileri vaktine rağmen manzarayı seyreliyordu. Bazıları öpüşüyordu bile...

Arkasında bir hareket hissetti ama kıpırdamadı. Sonra incecik beline dolanan iki el ile hafifçe irkildi. Eller olmayan

göbeği üzerinde birleşmişti. Narin bedeni genç adamın koca gövdesine çekildi. Kalçaları ona yapışırken, sırtında onun sert yapısını hissetti.

Başının üzerinden genç adamın da manzarayı seyrettiğini biliyordu. Bir dakika kadar öylece durdular. Sonra Ateş'in dudakları hafifçe karısının saçlarına dokundu. Avuçlarından birisi yukarıya kayıp kolayca iki göğsünü birden avuçladı...

Genç kız anlamıştı...

Heyecanını gizlemeye çalıştığı bir sesle mırıldandı.

“Ödeşmenin... zamanı geldi mi?”

Ateş'in göğüslerini tutan eli gerilmişti bir an için. Sonra onu biraz daha kendi bedenine çekti. Daha da sıkı sardı. Kalçalarında daha güçlü bir baskı oluşmuştu şimdi. Genç adamın dudakları usulca onun pürüzsüz boynuna indi. Hâlâ boynunda duran pahalı gerdanlığının kenarından tenini öptü.

“Kesinlikle!” dedi acımasız bir tonla.

16. BÖLÜM

O öpücük genç kızın içini ürpertmişti. Gözlerini yumdu. Boynunun bu kadar hassas olduğunu bilmiyordu. Genç adamın ılık nefesi tenini canlandırmıştı adeta. İri eli göğüslerinin üzerinde gezinirken, dudaklar yavaşça kulak memesini kaydı. Küçük sallantılı küpeleri vardı düğünde. Ama onları evde çıkarmıştı. Şimdi onların yerinde minik beyaz inci küpeleri vardı. Gerçek inci değildi ama çok severdi bunları. Genç adamın dudakları kulak memesini hafifçe emerken, o küpeyi de çekştirip duruyordu. Ecrin artık nefes almanın zorlaştığını hissetti. Sırtı iyice genç adama yapışmıştı. Genç adam ceketini çıkarmıştı. O yüzden gömleğinin üzerinden teninin ısını kolayca hissedebiliyordu.

Gözlerini araladı...

Genç adamın elini göğüslerinin üzerinde yakalayıp daha fazla okşamasını engelledi. “Ateş...” dedi zorlukla. “Birisi görecekt şimdi!” Aslında balkon çok yukarıdaydı. Otelin en üst katındaydılar. En yakın balkon ise epeyce uzaktaydı. Görülmeleri pek muhtemel değildi.

Genç adam onu tutup kolları arasında çevirdi. İncecik belinden yakalayıp kendisine iyice yapıştırdı. “Görsün!” dedi sakın bir sesle. “Karımı öpüyorum neticede...”

Genç kız gülümsemeye çalıştı. “Öpmene bir şey demiyorum ama!.. Okşadığın şeylerde sorun var... Onlar kamuya açık değil.”

“Öyle mi? Onlar kimin peki?”

Onun utanmazca sorusu karşısında Ecrin kıvıracak bir şey bulamadı. “Biliyorsun sen...” dedi yavaşça.

“Hayır, söylemeni istiyorum.”

“Kötüsün...”

“Söyle hadi...”

“Şey...” Onun koyu gözlerinde yanan ateş öylesine güçlüydü ki, normal bir kadın bir erkeği bu kadar etkileyebilmekten gurur duyardı. Tabii gücünün farkında olsaydı. “Senin...” dedi alçak sesle. “Bana ait olan her şey senin.”

“Bu doğru!”

“Hepsinin bedelini... fazlasıyla ödedin!”

Ateş bir anda gerildi. Biraz öfkeli bir şekilde tersledi onu. “Lanet olsun bal gözlü! Ne bedeli? Ben bunu mu kastediyorum sanıyorsun?”

Ecrin şaşırmıştı. Gözleri irileşti. “Ateş...” diyebilirdi yine sadece.

“Aptal kadın! Paranın canı cehennemle! Sen benim karımsın!”

“Bu..Bunu biliyorum!”

“Hayır! Belli ki bilmiyorsun! Sen benim karımsın ve kanunlar nezdinde sana ait olan her şey benim! Ve benim olan her şey de senin! Bunu iyi anla!? Tamam mı? Parayla hiç bir ilgisi yok! Evlendik ve sen her şeyinle bana ait oldun. O Bahadır denen sersemim değil! Söyle ona senden uzak dursun! Saçından tek bir tel bile alsa, onu öldürmekten beter ederim!”

“A..Ateş!” dedi Ecrin endişe ile. “Beni... korkutuyorsun!”

“Korksan iyi olur! Evlendikten sonra onunla görüşmeyi düşünüyor musun?”

“Görüşmek mi? Saçmalama lütfen! Neden görüşeyim?”

“Bilmiyorum! Belki de onu hâlâ seviyorsundur?”

“Bunun... ne önemi var ki? Ben senin karınım.”

“Belli ki onun için bir önemi yok! Aklını sana takmış.”

“Yakında yanlış yaptığını anlayıp vaz geçecektir! Hem

sarhoş sayılırdı. Yarın ayıldığında o tehditlerini unutup kendi hayatına bakacaktır!” Ateş sessizce duruyordu. Genç kızın endişeli gözlerine yanan bakışlarıyla bakmaya devam ediyordu. Ecrin belindeki elin bilinçsiz baskısından, onun öfkesini hissedebiliyordu elbette. “Ona... kötü bir şey... yapmayacaksın değil mi?” diye sordu yavaşça.

Ateş hâlâ sessizdi...

Sonra dudakları gergince kıpırdadı. “Sevdiğin adama bir şey olacak diye mi endişeleniyorsun?..” Gözlerinin ateşine rağmen sesi donuktu.

“Evet!” dedi Ecrin bilinçsizce. Sevdiği adam için endişeleniyordu tabii. Ya Ateş’in başı derde girse? Bahadır’ın ailesi de öyle pek eften püften bir aile değildi. Aralarında bir savaş çıkmasını istemiyordu. Sonra ne dediğini fark etti. Adamın kaşları iyice çatılmıştı. Onun Bahadır’ı kastettiğini anladı. “Yani hayır!..” dedi acele ile. “Hayır! Endişem senin için... Sana bir şey olmasını istemediğim için...”

Ateş bunu hiç de inandırıcı bulmamış gibiydi. “Neden?” dedi aynı soğuklukla.

“Ko..Kocam değil misin?”

“Hepsi bu mu?”

Ecrin gülümsemeye çalıştı. “Birbirimize âşık değil miyiz?” dedi şakacı olmasına çalıştığı bir ses tonuyla.

“Bu sadece bir oyun! Başkalarını inandırmak için kullandığımız gerçek olmayan bir söylem!”

“Yine de başının derde girmesini istemem kocacığım!” dedi onun kızgınlığını almaya çalışarak.

“Onu görmeyeceksin!” diye homurdandı genç adam kesin bir tonla.

“Yemin ederim buna dikkat edeceğim. Ama... Ama herhangi bir yerde karşılaşsak... ne yapabilirim ki?”

Ateş’in bir eli kalçasına kaydı. “Karşılaşmazsanız... iyi olur!” Sesi hâlâ sıkıntılı bir öfkeyle doluydu. Sonra onu iyice

kendisine bastırđı. “Artık... yatalım mı?”

Ecrin iç çekti. “Ama... kızgınsın sen?!”

“Eee?”

“O işi... sen öfkeliyken mi yapacağız?” diye sordu çocuksu bir tonla.

Genç adamın bir kaşı kalktı. Öfkesini kontrol altına almaya uğraşıyordu. “Yoksa bu gece... kaytarmaya mı çalışıyorsun?”

Ecrin onun gözlerinin derinliklerine baktı. Her ne kadar kötü birisi gibi tanınsa da... Her ne kadar kötü biriymiş gibi davranınsa da... Her ne kadar gülmekten, sevmekten, bağlanmaktan nefret etse de... bu yakışıklı adam kendi kocasıydı artık. Az önce söylediği gibi... kocası olması sıfatıyla bir sürü hakka sahipti. Onu bir gece daha haklarından mahrum etmek doğru olur muydu?

Eli hafifçe kalktı havaya... Yavaşça genç adamın dudağının kenarına dokundu. Orası Bahadır’ın yumruk vurduğu yerdı. Çok hafif bir kızarıklık vardı. Sevgiyle okşadı o kızarıklığı...

“Acıyor mu?” diye fısıldadı.

Genç adam onu hafifçe tersledi. “Bunun konumuzla bir ilgisi var mı?”

Genç kız gülümsemeye çalıştı. “Ya performansını etkilerse?”

“Performans mı?” Genç adam merakla onu süzdü. “Sen bunları da mı biliyorsun?”

“İlk gecem?.. Özel olmalı değil mi?” dedi yavaşça. İri gözleri muzipçe kocasına bakıyordu.

Genç adam eğildi. Onu bez bir bebek gibi kucaklayıverdi. Sanki kollarının arasında hiçbir ağırlık yoktu. Ecrin ona sarıldı düşmemek için. Aslında düşmeyeceğine emindi. Ama bu kadar yüksekte olmak ilk anda bu tepkiyi vermesini sağlamıştı. Genç adamın boynuna sardığı kollarını daha da sıktı. Ne kadar da güzel bir duyguydu? Birisine ait olmak ne değişik bir şeydi? Artık evliydi ve işte bu güçlü adama aitti! O da kendisine! Bu

koca beden kendisininindi! Hayatında çıplak bir erkek hiç görmemişti. Ve garipti ki... görmek için... sabırsızlanıyordu.

“Özel olacağına söz veriyorum!” dedi Ateş. Sesi kesindi. Bakışları kesindi. Arzusu kesindi. “Komada yatsaydım bile senin için çıkıp gelirdim...”

Onu yatak odasına kadar hiç zorlanmadan götürdü. “Lambalar?..” diye fısıldadı Ecrin.

“Kalsınlar... Seni doya doya seyretmek istiyorum!”

“Utanırım?..” diye minik bir yalvarışla sızlandı genç kız.

“Kocanın... Utanma!” Yatak odasına girdi. Orasının da lambası yanıyordu. Ama bir sürü lambasından sadece bir tanesi yandığı için salona göre daha loştu. Kapıyı ardından minik bir ayak darbesi ile kapattı. “Şimdi yeterince karanlık oldu mu?” diye mırıldandı. Ecrin’in gözleri, kaderini belirleyecek olan büyük yatağa kaydı. Altın rengi bir örtü ile kaplıydı. Bir sürü yastık ile baş kısmı çekici bir hale getirilmişti. Örtü davetkâr bir şekilde katlanmış, üzeri gül yaprakları ile süslenmişti. Hem de şekli kalp biçimindeydi. Bunu kim düşünmüşse çok estetikti doğrusu.

Genç adam onu yatağın hemen dibinde yere bıraktı. Fakat kollarından bırakmamıştı. Hâlâ belinden tutuyordu. Avuçları hafifçe belinde, sırtında gezinip duruyordu. Birazcık ittirse, Ecrin yatağın üzerine düşebilirdi. Onun koca gövdesi ile yatak arasında sıkışmıştı. Utanarak gözlerini etrafında gezdirdi.

O ana kadar yatağa yakın bir masadaki şampanya şişesini görmemişti. Buz kovaındaki şampanya şişesi, sıcakta üzerinde damlacıklar biriktirmişti. Çevresinde ise çeşit çeşit soğuk yiyecekler gözüküyordu. Ve birçok gül, masanın sağına soluna ve hatta kovanın çevresine bile konmuştu.

Otel müdürünün veya Ateş’in nazik düşüncesi olabilirdi.

“Bunu... sen mi düşündün?” dedi masanın üzerindeki yiyeceklere bakarak.

Genç adam da iştah açıcı yiyeceklere baktı. “Hayır!” dedi

dürüstçe. “Otel müdürünün ikramı olmalı. Benim tek açlığım sana! Sen acıktın mı?”

Bu kadar yoğun bir heyecana bir insan acıkır mıydı hiç? “Hayır! Hiç aç değilim,” dedi. Gözleri genç adamın gözlerine döndü. “Ateş?” dedi sonra yavaşça.

“Şimdi ne var?”

“Şey! Önce... bir duş alsam... olmaz mı?”

“Duş mu? Gerek var mı?”

“Elbette! Çok terledim ben... O gelinlik bu sıcakta hiç de serin tutmuyordu!”

“Bence çok güzel kokuyorsun.”

“Lütfen! Duş almak istiyorum! Saçlarımda belli olmasa da jöle var. Hem tuvalete de gitmem lazım. Ayrıca makyajımı temizlemeliyim. Dişlerimi fırçalamalıyım!” Aklına gelen şeyle gözleri irileşti. “Aman Allahım! Daha bir tek valiz bile açmadık! Her şeyimiz içlerinde. O kadar sabrettin! Bir yarım saat daha sabretsen ne olur?”

Ateş iç çekti. Bu kıza inanamıyordu. “Sen benim ömrümü yemek için mi yaratıldın acaba?” dedi zoraki bir sabırla.

“Ben sizin yaşlı kalbinizi canlandırıp ömrünüzü uzatacağım efendim!” dedi Ecrin gülümseyerek. Onu ikna etmek üzere olduğunu anlamıştı. “Bana güvenin...”

“Sana nasıl güveneyim? Ne kadar yapmak istemediğim şey varsa hepsini bana yaptırdın!” diye homurdandı Ateş.

“Aksi biri olmayın Ateş Bey... Uzun sürmeyecek. Söz veriyorum.”

Genç adam başını salladı çaresizce. Ecrin ile inatlaşmak istemiyordu. Ve genelde onun kazanması da hoşuna gitmiyordu. Alışık olduğu bir şey değildi. Çevresindeki herkes genç adamın karşısında titrerken ve neredeyse el pençe divan beklerken, onun gözlerinde korkunun esamesi olmuyordu. Üstelik kendisiyle alay ettiği bile oluyordu. Onun bu özgüvenini anlayabiliyordu ama bazen can sıkıcı olmuyor da değildi. Neyse

ki... beraber yaşamayacaklardı! Birkaç gün sonra ayrılacaklardı. Evleri ayrı olunca... çok sık görüşeceklerini de sanmıyordu.

Ondan ayrılma düşüncesinin canını sıktığını hissedince, kollarını gevşetti. Ecrin hemen dönüp aradan sıyrıldı.

“Önce eşyalarımızı yerleştireyim ben... Valizi şu kanepenin üzerine koyar mısın?”

Ateş ikiletmeden, iki ağır valizi kolayca kanepenin üzerine yatırmıştı. “Hiç acele etme!” dedi hafif bir alayla. Gidip bir koltuğa oturdu ve bir bacağını koltuğun koluna attı. “Nasıl sabaha kadar çok vaktimiz var!”

“Şaka yapmak sana yakışıyor!”

“Şaka yaptığımı da kim söyledi?” Uzanıp yan masadan bir havyarlı ekmek parçası aldı. Ağzına attı. “Şampanya alır mısın?”

Genç kız valizlerin fermuarlarını çekerek kapaklarını açtı. İkisinin birden içlerine baktı. Onları belli bir düzene göre dolaplara yerleştirmek lazımdı. “Hayır! Sarhoş olurum hemen. İçkiye dayanıklılığım yoktur!” dedi kocasına. İki valizin birden içindekileri tek tek boşaltmaya başladı. Genç adamın iç çamaşırlarını eline aldığı anda, garip bir duygu sarmıştı kendisini. İlginç ve güzeldi... Bu adam şimdi kocası mıydı? Onun iç çamaşırlarını kendi iç çamaşırlarını koyduğu çekmeceye yerleştirirken, garip bir keyif aldı.

İşi uzun sürmemişti. Ateş de merakla ve hatta zevkle karısının çalışmasını izliyordu. Gerçekten de zaman geçirmek için sallanmıyordu. Oyalanmaya uğraşmıyordu. Pratik bir şekilde tüm eşyaları boşaltmıştı.

“Bitti iştel!” dedi genç kız gülümseyerek. Ellerini beline koydu bir an. “Sen boş valizleri uygun bir yere koyarsın artık? Dış fırçanla tıraş malzemelerini banyoya mı götüreyim burada çantanın içinde mi kalsınlar?”

“Banyo,” dedi Ateş kısaca.

“İyi...” Uzanıp yatağın üzerindeki kendi malzemeleri ile birlikte onunkileri de aldı. İç çamaşırı almaya gerek var mıydı? Elbette hayır... Giydikten on saniye sonra çıkartılacak bir şeyi almak komik olurdu. “Ben banyodayım...”

“Geliyorum...”

Ecrin anlamadan baktı ona. Gözleri irileşti. “Ne?”

“Sen git... Birazdan ben de geliyorum?”

“Dış...Dişlerini fırçalamak için mi?”

Genç adam acımasızca başını eğdi. Hafifçe gülümsedi. Gözleri de alayla kısılmıştı. O bal rengi gözlere bakmak bir keyifti. Hele şimdiki gibi kendisine bakıyorsa... “O da var tabii... Ama seninle birlikte ben de duş almaya karar verdim!”

“Bu..Bu olmaz!” diye kekeleydi Ecrin. “Ateş! Lütfen!”

“Olur... Sen git hadi!”

“Olmaz! Yani... olur da... şimdi olmaz!” diye itiraz etti Ecrin minik bir yalvarışla. “Ateş! Daha... daha birbirimize... yabancıyız? Yarın olsun... kabul ederim ama... şimdi!”

“Saçmalama!” Yerinden kalkıp onunla ilgilenmeden boş valizleri aldı. “Acele etsen iyi olur bal gözlü. Yoksa seni ben soyamak zorunda kalabilirim!”

“Sen gerçekten... vicdansızsın!”

“Hayır canım! Sabırsızım! Gecenin ikisinde hiç tartışacak halim yok. Şimdi git hadi!”

O boş bavulları devasa dolaplardan birisinin içine tıkarken, genç kız çaresizce banyoya girdi. Eli arkasındaki kilide gitti ama sonra hemen elini geri çekti. Bu doğru olmadığı gibi Ateş’in kızmasına da sebep olabilirdi. Sonra kendisine gereksiz yere sert davranabilirdi. Özellikle yatakta bunu olmasını istemezdi... Her türlü ihtimama ihtiyacı vardı...

Başını çevirip kocaman banyoya baktı. Jakuzi bile vardı. Her yer, en kaliteli fayanslarla döşenmişti. Armatürler pırıl pırıldı. Havlular düzgünce krom bir rafın üzerine istiflenmişti. Yerlerde

tek kullanımlık terlikler vardı. Daha da fazlası banyo dolabına konmuştu. Bir evdekinden bile lüks ve her türlü ihtiyaçla donatılmış bu banyoyu hayranlıkla seyretmesi uzayınca, kendisini toparladı. Acele etmeliydi. Ateş geleceğim diyorsa kesin gelirdi.

Aceyleyle soyundu. Giysilerini bir kenardaki rafa dizdi. Banyoda o kadar çok yerde ayna vardı ki, kendi çıplak bedenini görmemesi mümkün değildi. Yakında bu beden bir başkası tarafından da çok iyi tanınacaktı. Bunun heyecanı ile midesi buruldu. Gözlerini kaçırdı. Acele etmeliydi! Oyalanıp duruyordu. Belki o gelmeden duş alıp çıkabilirdi bile? Şansını denemeliydi.

Önce tuvalet ihtiyacını gördü. Sonra hemen dişlerini fırçaladı. Ardından da büyükçe bir havlu alıp aceleyle duşun olduğu kısma geçti. Buzlu camdan sürgüyü kapatıp suyun etrafa sıçramasını engelledi. Sıcak suyun ayarını kontrol ederken kapının açıldığını duydu. Eyvah! Yetişememişti...

Bolca akan suyun içinde saçlarını şampuanlarken... elleri titriyordu. Bacakları da...

Ateş'in bir şeylerle uğraştığını duyabiliyordu ama dikkat etmemeye çalışıyordu. Buzlu cam yüzünden göremiyordu da... Neyse, hiç değilse o da kendisini göremiyordu! Ne yapıyordu acaba? Galiba dişlerini fırçalıyordu.

Onun yaklaştığını duymadı ama sürgülü cam hafifçe tıkırdayınca, korktuğunun başına geldiğini anladı. Sürgülü kapı kolayca açılmıştı. Başını hafifçe çevirdi. Sırtı ona dönüktü. Sadece onun kararlı yüzünü ve çıplak geniş omuzlarını görebiliyordu. Hemen başını geri çevirip önüne baktı.

Yapabileceği bir şey yoktu...

Ateş ikisi için bile geniş olan kabine kolayca girdi. Ardından kapıyı kapattı. Gözleri genç karısının üzerindeydi. Üzerine boşalan güçlü su, uzun saçlarını kalçalarının üzerine kadar yapıştırmıştı. Saçları hâlâ şampuan köpükleri ile doluydu. O köpükler narin omuzlarından süzülüyordu. Vücudunda saçlarının izin verdiği kadar görülen kısım, bembeyaz ve

pürüzsüzdü. Beli tahmin ettiği gibi incecikti. Yuvarlacık, çıplak kalçaları, bir ressamın çizmek isteyeceği kadar mükemmeldi. Bunun daha önce de farkında olmuştu zaten... Onları avuçladığı anlarda, diriliklerini ve biçimlerini kolayca hissetmişti.

Ona iyice sokuldu...

Çıplakken daha da narin ve savunmasız duruyordu. Ellerini onun omuzlarına koydu hafifçe... Ecrin'in gerilen omuzlarındaki sabun köpüklerini sıyırdı yumuşakça... Sonra uzun saçlarını okşarcasına çekti kenara. Daha fazla su almasını sağlarken, sabun köpüklerinden de arındırmaya çalışıyordu.

“Saçların çok güzel...” dedi karısına boğuk bir sesle. Ecrin cevap vermemişti. Öylece duruyordu. Saçlarıyla oynayan adamın dokunuşları içine tanımadığı ürpertiler oluşturmuştu. “Boynun da çok güzel...” Eğilmiş ve yumuşakça öpmüştü o boynun arkasını... Sonra biraz kaymış, boynunun iç kısmına dokundurmuştu dudaklarını.

Artık vücutları birbirine değiyordu...

Ecrin, onun iki elinin birden çıplak göbeğine kaymasına engel olamadı. Zaten boynundaki dudaklar yüzünden düşünme yetisi zayıflamıştı. Bacakları bile titrerken bu adamın yaptıkları reva mıydı şimdi? Sirtında ve kalçalarında hissettikleri hayal gücünü fazlasıyla zorluyordu. Ne utanmaz bir adamdı bu böyle? Bu temastaki erotizm o kadar yüksekti ki hayal gücü deli gibi çalışıyordu. Kendisine dokunan ona ait her parçayı, görüyormuşçasına algılayabiliyordu.

Ve işte şimdi göğüsleri de onun kontrolündeydi! Islak göğüsleri onun tek bir avucuna sığacak kadar küçüktü. Bir süre profillerinde gezinen avucu, neredeyse biraz haşınca kavramıştı diri yuvarlakları.

Gözlerini yumdu... Bu güzel bir duyguydu! Daha evvel de onun tarafından okşandığı için güzel olduğunu biliyordu ama şimdi... aralarında hiçbir yasak engel yoktu. O kocasıydı ve bunu yapmasındaki yasallık, işin keyfini arttırıyordu.

Genç adamın boştaki diğer eli göbeğinden aşağıya doğru

nazıkçe kayınca, gözlerini araladı. Başını hafifçe çevirdi. Boynuna ve omzuna hâlâ minik öpücükler konduran kocasına baktı. Zorlukla yutkunmuştu.

“Hani... yıkanacaktık?” diye fısıldadı.

“Suyun altında değil miyiz?” Genç adamın zorlayan parmakları amacının çoğuna erişmişti. Kıpkırmızı olan Ecrin zorlukla konuştu.

“Sabunlanmadık?..” Adamın elini yakaladı. “Acele etme ne olur!”

“Acele ediyor olsaydım... şimdi yatakta olurduk!”

“Biliyorum ama...” Onun vücudunu göreceğini bilerek usulca döndü. Başka çaresi yoktu. Ondan uzaklaşamıyordu da... Dar bir alanda sıkışmıştı. Göğüsleri adama değerken, ona ait tüm heyecanını kendi kasıklarına yakın bölgede hissedebiliyordu. Üstelik kocasının bir eli çıplak kalçasına kayarak bunu daha iyi hissetmesi için kendisine bastırmıştı. Ecrin’in ince vücudu bir dal gibi hafifçe kıvrılmıştı. Parmak uçlarında yükseltilecek en uygun pozisyonu almıştı. Öylesine güçlü bir sızı aşağılardan yukarıya yayılmaya başlamıştı ki, şaşırdı...

Ateş onun kızarmış yüzünü seyrediyordu. Sular saçlarının üzerinden uzun kirpiklerine, oradan da çenesine ve öpülmeye hazır dudaklarına süzülüyordu. “Hiç değilse... güzel bir karım var!” dedi genç adam yavaşça.

Ecrin onun ne demek istediğini anlamıştı. Genç adamın hiç istemediği bu evlilikten memnun olmadığını düşündü. Haklıydı tabii... Ama tamamen değil! Evlilik için onu zorlamamıştı ki! Aksine! Kendisini zorlayanın genç adam olduğunu düşünüyordu. Yoksa onunla evlenmek için söylediği sözlerin çoğu farazi ve yarı şaka şeylerdi. “Güzel olmam... bu zorunlu evliliğini... daha mı çekilir yapacak?”

Ateş onun ıslak dudaklarına minik bir öpücük kondurup bıraktı ama dudaklarını fazla geri çekmedi. Neredeyse birbirlerine değmeye devam ediyorlardı.

“Kesinlikle! Seninle güzel olduğun için evlenmedim mi?” dedi acımasızca.

“Evet!” dedi Ecrin de biraz üzgünce. “Ama daha çok vücudum için...”

Ateş o çekici vücudu kendisine biraz daha bastırınca, genç kızın en hassas noktasındaki baskı, nefesini tutmasına sebep oldu. “Evet! Aynı zamanda vücudun için!” dedi genç adam. Gözleri kendi göğsüne deren diri göğüslerine kaydı. “O yüzden her yerinin çok güzel olması bu evliliği daha çekilir yapacak. Ne yazı ki bir yerin,... o da huyun güzel değil!”

“Hu...Huyum mu?”

“Evet... Değişik bir kızsın... Beni sıkça kızdırıyorsun ama sana uzun süre kızgın kalamıyorum!”

“Belki beni elde ettiğin için artık daha farklı düşünürsün?”

“Hımm... Olabilir!” Gözleri düşün kenarındaki bir askıya asılmış sabunlanma bezine kaydı. Genç kızın evden bir sabunlanma bezi getirdiğine inanamıyordu. Her kadın gibi tedarikçi ve hazırlıklıydı. “Demek önce yıkanmak istiyorsun?” dedi konuyu değiştirerek. Kollarını gevşeterek onu serbest bıraktı. Böylece Ecrin’e eziyet veren zevkli baskı kesildi. Garip ki bundan memnun olacağına... hiç hoşuna gitmemişti.

Genç adamın uzanıp sabunlanma bezini almasını ve üzerine hindistan cevizi özlü krem sabunu dökmesini izledi. Duşu geçici olarak kapatmıştı Ateş. Çırlıçılak ve nispeten dar bir alanda karşılıklı durmaları garipti. Fırsattan istifade onu seyretti. Onun da kısıcık saçları ıslanmış, yüzü akan suların etkisi ile daha çekici olmuştu. Genç adamın kirpikleri ıslanınca, ne kadar uzun olduklarını belli etmişti. Hafifçe uzamış sakalına rağmen bu keskin köşelerle dolu yüz, gerçekten çok çekiciydi.

Ya vücudu? Kalın boynunun altındaki geniş omuzları ve geniş göğsü, profesyonel bir sporcu gibi kaslarla biçimlenmişti. Bir gram bile fazlalık yoktu. Midesini ve göğsünü saran kaslar hafif ve çok çekici tüylerin arasında inanılmaz bir cinsel çağrışım yapıyordu. Bu güzelliğin takım elbise altında

gizlenmesi ne kötü idi? Eğer onunla yaşasaydı... Eğer onun evinde ve onun hayatında olsaydı... bu güzel kasları her gün okşamaktan zevk alırdı. Bundan emindi. Daha iyi görebilmek için ona spor kıyafetler giydirdi. Neydi o yaşlılar gibi hep takım elbiseyle gezmek?

Tüyleri izleyen gözleri engelleyemediği bir merakla daha aşağıya kaydı. Düz midesinden aşağıya kaçamak bir bakış attı. Ancak hemen geri çekti bakışlarını. Gördüğü kadarı bile ürkmek için yeterdi.

Genç adam sabunlanma bezini omuzlarından itibaren sürmeye başlayınca sesini çıkarmadı. Bastırmadan, okşarcasına başlamıştı sabunlamaya... Bol köpük yavaşça beyaz gerdanına, oradan göğüslerine yayıldı. Genç adam diri çıkıntıları sabunlarken fazladan zaman harcamıştı. Ecrin utanma ile haz arasında gidip geliyordu. Gözleri kocasının gözlerindeydi. O ise sabunlanma bezini sürdüğü yerlere vermişti tüm dikkatini. Bezin kendisinden çok, adamın parmakları geziniyordu teninde. Meraklı bir çocuk gibi göğüs uçlarına dokunup duruyordu. Çoktan sertleşmiş tepecikler bu temasa aynı hazla tepki veriyordu.

Genç adam hiç acele etmeden göbeğini ve hatta bacaklarının birleşme noktasını sabunladı. Karısının kızarmasına, nefesini tutmasına aldırmamıştı. Zaten Ateş de nefesini tutmuştu sanki... Sonra onu çevirip sırtını sabunlamaya başladı. İncecik belini, çekici kalçalarını... Biraz eğilip biçimli bacaklarını...

“Sıra sende!” dedi bir süre sonra...

Genç kız üzerindeki bolca köpüğe şükrederek ona döndü. Başka çaresi olmadığını bilerek onun elindeki sabunlanma bezini aldı. Biraz daha krem sabun dökmüştü genç adam bezin üzerine. O koca bedene ancak yeterdi zaten.

Onu şimdi anlıyordu... Sözde genç adamı sabunluyordu ama belli etmeden parmak uçları ile o tene dokunmak ne kadar da güzeldi? Onun kaslarının gerginliğini ve teninin pürüzsüzlüğünü algılamak? Bu adamın artık kendisine ait olduğunu bilmek?.. Dünya üzerindeki her kadından daha fazla

ona sahip olmak?..

Yine de onun kadar cesur olamazdı.

Sabunlanma bezi ile vücudunun ön tarafını tamamen sabunlayamadı. Göbeğine kadar gelip bıraktı. Elleri titremiştir. “Sırtını dön...” diye fısıldadı yavaşça. Genç adamın alaycı gülümseyişi gözünden kaçmamıştır. O da alaycı olmaya özen gösterdi. “Buna alışmasanız iyi olur Ateş Bey! Sizi sürekli sabunlayacak kadar yanınızda kalmayacağım!”

“Yanımda olsaydın... bunu yapar mıydın peki?”

“Seninle... hep böyle duş almayı mı?” Genç adam sessiz kalınca o da başını salladı. “Neden olmasın? Kocam değil misin?”

“İşe geç kalmam da garanti tabii!” dedi Ateş alayla. Sırtını dönmüştü.

“Bilemem... Ama bu kadar kocaman bir gövden olmasaydı iyiydi...” dedi Ecrin yutkunarak. Adamın sırtını sabunlasa da... gözlerini kalçalarından ayıramıyordu. Bir erkek kalçasının çıplakken bu kadar güzel olabileceğini düşünmemiştir. Adamın bacakları da bir sporcu gibi uzun ve kaslarla kaplıydı. Hafifçe eğilip kalçalarını ve bacaklarını sabunlamaya başladığında, parmaklarının değdiği yerlerin çelik kadar sert olduğunu hissedebiliyordu. Bir yandan da kocasının kendisine dönmemesi için dua ediyordu.

“Okşuyor musun sabunluyor musun belli değil!” dedi genç adam.

“Ne yapayım! Gücüm bu kadar!”

“Peki, bu kadar yeter.” Ateş ona dönerken, Ecrin hemen doğruldu. Elinde sabunlanma bezi öylece kaldı. Genç adam uzanıp bezi elinden aldı ve yandaki krom metal rafa koydu. Sonra suya uzandı. Gerekli ısıya getirince, kısılmış gözlerle karısına baktı. Yavaşça uzandı ve belinden yakalayıp kendisine çekti. “Gel bakalım!”

Ecrin ona karşı koyamazdı ki zaten. Akan suyun altında,

adamin gövdesine sokuldu. Tenleri birbirine değmiyordu ama... Sonra Ateş son derece yavaşça avuçlarını beyaz teninin üzerinde gezdirmeye başladı. Sabunlardan ikisinin bedeni de tamamen arınıncaya kadar duşun altında kaldılar. Bu arada genç adam onu bir kere bile öpmemişti. Sadece okşuyor ve okşadığı her yeri utanmazca seyrediyordu.

Sabunlar tamamen yok olduktan sonra uzanıp duşu kapattı. Geri çekilip karısının vücudunda gezdirdi gözlerini. Ecrin utanması gerektiğini biliyordu ama nedense artık hiç utanmıyordu. Onun bir havluya uzanmasını ve yine çıldırtıcı bir yavaşlıkla gövdesini kurulamasını bekledi.

Karısını büyük bir ihtimamla ve hiç acele etmeden kurulayan genç adam, işi bitince aynı havluyla kendi bedenini kurulamaya başladı. Biraz daha hızla yapmıştı bu işi. Kısa saçları için çok uğraşmasına gerek yoktu zaten. Yeterince kurulandığına kanaat getirince havluyu bir kenara fırlattı. Genç kızı duştan dışarıya çekip kolayca kucaklayıverdi.

“Yeni gelinler kucakta giderler değil mi?” diye sordu yavaşça.

“O evlerinin kapısından içeriye girerken olur!” dedi Ecrin biraz soluk bir sesle. “Yatağa değil...” Kollarını adamın boynuna doladı. Hâlâ nemli oldukları için kaymaktan korkmuştu. Ama o güçlü kolların buna izin vermeyeceği açıktı. Yatak odasına götürülürken sessiz kaldı. Ateş de uzun adımlarla yürüyordu zaten. Yatağın önüne gelmeleri birkaç saniyelerini almamıştı. Ateş onu indirmeden önce gözlerinin derinliklerine baktı.

“Vakit geldi bal gözlüm...” dedi yavaşça.

“Evet...” diye fısıldadı Ecrin. “Artık... hazırım!”

Ateş’in çene kasları oynadı hafifçe. “Bunu... bir görev gibi mi yapacaksınız?”

“Ben... bilmiyorum! Görevim değil mi?”

“Hayır... Bu bir paylaşım...”

Genç adam onu yavaşça yere bıraktı. Uzanıp yatağın üzerindeki örtüyü kenara çekti. Örtünün üzerindeki kalp şeklindeki güller yere döküldü. Sonra Ecrin'i nazikçe ittirip yatağa uzanmasını sağladı. Genç kız hafif bir utançla gözlerini yumdu. Yatak odası her ne kadar loş olsa da beyaz vücudunun bir mermer gibi parladığına emindi. Gizli kalan hiçbir yeri yoktu. Yan tarafında yatağın esnediğini hissedince, kocasının da yanına uzandığını anladı.

“Aç gözlerini...” dedi Ateş.

Ecrin gözlerini araladı. Genç adam, yanlamasına yanına uzanmıştı. Adı gibi gözleri de ateş işe yıkıyordu. Yüzü kendi yüzüne çok yakındı. Arzusu yakışıklı yüzünden belli oluyordu.

İri eli usulca göğüslerinin üzerine kapandı. Usulca okşarken “Gözlerin açık kalsın!” diye tekrarladı genç adam. “Senin için çok bekledim. Bu gecenin ikimiz için de özel olmasını istiyorum. Benim seni beklediğime değmesini ve senin de bana neler yaptığını görmeni istiyorum!”

Ecrin şaşırmıştı. “Ben sana ne yaptım ki?..” diye sordu çocukça.

“Ne kadar akıllı olduğunun... sen bile farkında değilsin, öyle değil mi?” diye mırıldandı genç adam. Sesi gizemliydi biraz. Cevap beklemedi. Dudakları usulca avucumda tuttuğu tepeciklere uzandı. Ecrin hâlâ bir şey anlamamıştı ama o anda bunu derince düşünecek durumda da değildi. Göğüs uçları adamın ağzında birer bire kaybolurken, elinde olmadan gözlerini yumdu. Ateş bunu görmüştü. “Aç gözlerini...” diye yine hafifçe emretti ona.

Ecrin yine araladı gözlerini... Çaresizce onun yaptıklarını izledi. Genç adamın dudaklarının baskısıyla o kadar büyük bir haz bedenine yayılıyordu ki, gözlerini açık tutmak gerçekten zor oluyordu. Bu bir türe işkenceydi. Ama çok zevkli bir işkenceydi... İştahlı dudakları göbeğine doğru kayarken bir an için kasıldı. Genç adamın eli önce aşağılara inmişti ve kolayca bacaklarını aralamıştı.

“Yapma...” diye fısıldadı. Belini farkında olmadan

kıvırmıştı. O dokunuşları hissetmemeye çalışıyordu ama arsız parmaklar fazla maharetliydi. Bilgiç bir şekilde en mahrem yerinde geziniyordu. Ecrin'i dinlememişti bile. Dudakları aynı yolu izleyerek aşağılara kayıyordu. Ecrin yine çaresizce fısıldadı. "Yapma..."

Gözlerini yumdu. Artık bu aşamadan sonra, tabancayla vursalar gözlerini açamazdı. Tamamıyla genç adama teslim olmuştu. Bacaklarını araladı ve kendisini ona bıraktı.

Dakikalar sonra Ateş yeniden üzerine tırmandı. Bu sefer iri gövdesi genç kızın açık bacakları arasına kaymıştı. Ağırlığını ise güçlü kolları tutuyor ve onu ezmiyordu. Dikkatle Ecrin'in yüzünü süzdü. Fakat ondan gözlerini yine açmasını istemesine gerek kalmamıştı. Ecrin biraz utanmış bir halde ama tamamen teslim olmuş bir ifadeyle gözlerini aralamış ve kocasına bakmıştı. Artık tek beden olacaklarını anlamış gibiydi. Kıpırdamadan bekliyordu.

"Söyle hadi!" diye fısıldadı boğuk bir sesle Ateş. Kasıklarını ona iyice yaklaştırmıştı. Hatta hafif bir baskı ile genç kıızı uyarmıştı.

"Ne..Neyi?" diye sordu Ecrin yutkunarak. Delice heyecanının içinde artık o korku yoktu. Artık endişe yoktu. O kadar tahrik olmuştu ki, en az genç adam kadar hazırdı.

"Senin de beni istediğini duymak istiyorum!"

"Ne...Neden?" diye kekeleydi genç kız.

Ateş dürüstçe gözlerinin içine baktı. "Çünkü... bunu duymaya ihtiyacım var! Senin yüzünden kendimi çok kötü hissediyorum!"

"Ateş?" diye fısıldadı genç kız hayretle.

"Söyle hadi!" dedi genç adam arzulu sesiyle. Hafif baskısı artmıştı. Ecrin gerildi. Elleri genç adamın kalçalarına kaymıştı. Sonra teşvik edercesine dokundu. Hafifçe çekti. Ateş'e eziyet etmeyi hiç istememişti. Ama şu anda kendi bedenindeki doyurulmamış arzunun sızısını gerçekten acıtıcı bir şekilde hissediyordu. Onun günlerce böyle bir arzuyla gezmiş olması

mümkün müydü? Eğer öyleyse, gerçekten de onun biraz teşviğe, ilgiye ihtiyacı vardı!

“Evet!..” diye fısıldadı. “Evet... Ben de seni istiyorum. Bunu görmüyor musun?” Sesi gayet dürüstçeydi. Hatta ona ihtiyaç duyduğunu gösterircesine boyun eğiş dolu...

Genç adamın gözleri muzaffer bir ışıkla parladı. Bunun etkisiyle hafifçe gülümsedi. Dudakları genç karısının dudaklarına kapanırken ağırlığını usul usul narin vücuduna bıraktı. Ecrin sadece bir an için kasılmıştı. İnlerken gözleri yumuldu... Sadece bir an için. Ama hemen sonrasında, bedenini dalga dalga saran ve tüm ürpertileriyle yaşamaya başladığı zevk o kadar fazlaydı ki, gözlerini açıp inanmazca kocasının yüzüne baktı. İşte şimdi gerçekten de onun karısıydı. İşte şimdi gerçekten hayatının erkeğiyle tek parçaydı. Bu özel anı hiç unutmayacaktı.

17. BÖLÜM

Ateş neredeyse beş dakikadır Ecrin'i seyrettiğini fark ettiğinde, öfkelenerek rahat koltuğundan kalktı. Çoktan sabah olmuştu. Hatta saat neredeyse ondu. Kendisi bir saat kadar önce kalkmış, duşunu almış, tıraşını olmuştu. Giyinirken, mayosunu geçirmişti önce üzerine. Belki kahvaltıdan sonra yüzmek iyi olurdu. Mayosunun üzerine de bol keten bir pantolon ile yine ince beyaz bir gömlek geçirmişti. Kahvaltıya hazırdı o anda. Ama Ecrin'i hemen uyandırmaya kıyamamıştı.

Sonra yapacak bir şey bulamayınca, epeydir okumayı istediği '*After Hate*' adlı romanı eline alıp, yatağın yanındaki geniş koltuğa oturmuştu. Bir süre dikkatini verebilmişti kitaba... Romandaki Yunanlı kız Türk kahraman ilgisini çekmişti. Onların gerçek hayatta da yaşadığını duymuştu bir yerlerden... Güzel bir hikâyeydi. İşte tüm dikkatini bu romana vermişken, bakışları ne zaman yatakta uyuyan karısına kaymıştı hiç bilmiyordu.

Kocaman yatakta yattığı pozisyonu değiştirmesi yüzünden olabilirdi... Uykusunda bile gülümsüyor muydu bu çılgın kadın? Yoksa mutluydu da onun için mi uyurken bile dudaklarının kenarında bir gülümseme vardı?

Ayakta durup onu seyretti yine... Elindeki kitabı sıkıştığının farkında değildi. Ecrin yan dönmüştü. Bir kolu genç adamın boş yastığına gitmişti. Bir bacağına ve beline örtü dolanmıştı. Çıplak değildi. Kalçalarını zorlukla saran bir iç çamaşırı vardı üzerinde. Hayal gücünü hiç zorlamıyordu doğrusu. Üzerine ise askılı bluzunu giymişti. Bursa'da giydiğine benzer bir şeydi. İncecik kumaş diri göğüslerini fazla gizlemiyordu. Uçlarının kabarıklığı bile belirgince hissediliyordu.

Uzanıp onları okşamak istiyordu ama bu tehlikeliydi.

Yeniden yatağa girip onunla sevişmek demekti. Mızıldanacağı kesindi. Dün gece gerçekten çok güzeldi. En azından, Ateş için. Genç adam uzun zamandır bir kadınla sevişmekten böylesine bir haz aldığını hatırlamıyordu. Tüm masumluğuna ve tecrübesizliğine rağmen, Ecrin de elinden geleni yapmıştı. Onun öpücüklerine karşılık vermiş, okşamalarını inleyerek kabullenmiş, öğrenmesi gereken basit hareketleri içtenlikle uygulamaya çalışmıştı.

Kabul etmeliydi ki, karısı ona şahane bir ilk gece yaşatmıştı. Ateş onunla sevişmekten bıkmamıştı. Çoğu kadına duyduğu ilgi ilk defasından sonra genellikle azalırdı. Hatta biterdi. Oysa dün geceki yoğunluktan sonra bile, şu anda şu yatağa, onun yanına girmek için sabırsızlanıyordu.

Gözleri yeniden güzel yüzünde gezindi... Öyle inanılmaz bir güzelliği yoktu. Peki, neydi bu kadında kendisini bu kadar çeken şey? Birkaç gün sonra şu gülümseyişe doycak mıydı? Balayıları bittiğinde, şu vücut kendisine çekici gelmeyecek kadar tanıdık mı olacaktı? Çoğu evli çifti saran alışılmışlık kendilerine de ulaşacak mıydı?

Ecrin yatakta hafifçe kıpırdandı...

Sonra... gözleri usulca aralandı. Uzun kirpikler isteksizce yukarıya kalktı. Mahmur bal rengi gözler, o kirpiklerin aralarından bir ışık gibi aktı gitti. Kocasının ayakta durmuş olduğunu ve kendisini seyrettiğini görünce de berelenmiş kırmızı dudakları hafifçe kıvrıldı.

“Günaydın...” dedi hafif uykulu bir tonla. Onun kendisini çatık kaşlarla seyretmesine aldırmamıştı. Gülümsediğinde, gözlerindeki parlaklık yüzüne yayılmıştı haince.

Ateş’in kaşları çatıktı hâlâ... Hayır! Az önce düşündüğü şey doğru değildi! Ona göre, o gördüğü en güzel kadınlardan birisiydi... Daha evvel bu kadar güzel gülümseyen, bu kadar güzel bakan bir kadın görmemişti. Aslında Ecrin, bugüne kadar gördüğü en güzel kadındı. O bunun hiç farkında olmasa da öyleydi. Tabii o Bahadır denen adam da gerçeği görenlerdendi. Onun Bursa’da Ecrin’i rahat bırakıp bırakmayacağı kafasını

kurcalayıp duruyordu. Ya da belki Ecrin... onunla görüşmeye devam ederdi?

“Günaydın...” dedi elinde olmadan kuru bir sesle.

Tabii Ecrin onun bu haline hiç aldırmadı. Rahatça gerindi yatakta. Dün geceden sonra kocasından pek utanmıyordu artık. İncecik vücudunun aç gözlerle seyredilmesi de güzel bir şeydi hatta.

“Ne çabuk bıktın benden?” dedi alaycı bir tavırla kocasına. Gerinmesi yarım kalarak merakla onu süzmüştü. “Ben beş gün yataktan çıkmayacağız zannetmiştim?” dedi gülerek. “Sen tıraş olup giyinmişsin bile?”

“Arada sırada yemek yememiz lazım!” dedi Ateş onun tavrına homurdanarak. “Yatakta yemeyi sevmiyorum!”

“Yedin mi peki?”

“Seni bekledim...”

Ecrin hemen yatakta dizlerinin üstünde doğruldu. “Tamam! Duş alırım beş dakikada...” dedi keyifli bir tonla. “Sen olmayınca tek başıma zorlanmam sanırım. Saçlarımı kurutmasam da olur. Sen bekle kocacığım... Bu arada bu spor kıyafetlerle çok yakışıklı olmuşsun!”

“Konuşma da gidip yıkan hadi...”

Genç kız zıplayarak yataktan indi. Yerde terliklerini ararken duraklamıştı bir ara... Yan gözle kocasına baktı.

“Uf... Şaka bir yana... beni yormuşsun gerçekten!” dedi buruk bir suratla. “Yaşlı bir adam için fena değilmişsin!”

“Ukalalık yapma küçük hanım!” dedi Ateş yeniden koltuğa oturarak. “Çabuk duşunu al ve çık! Karnım çok acıktı!”

“Tamam! Tamam! Kızma!”

Ateş kitabını yeniden açarken başını sallayıp duruyordu. Bu kadını neden korkutamıyordu? Neden bu kadın kendisinden zerre kadar çekinmiyordu? Galiba gerçekten yaşlanıyordu? Ama erkeksi gururu, dün geceki performansının övülmesinden

hoşlanmıştı. Yatakta acemi olan bir kızı memnun etmek zordu. İlk seks tecrübesinde onun da zevk aldığını hissetmek, Ateş'i daha da enerjik ve istekli yapmıştı. Kulaklarında hâlâ karısının inlemeleri yankılanıyordu. Ve o ilk tatmin duygusu, zevkle kıvranan bedenine büyük bir patlamayla yayıldığında, yaşadığı şaşkınlığı da görmüştü güzel gözlerinde... Bu gerçekten bir erkek için gurur vericiydi.

Az sonra Ecrin banyodan çıkmıştı. Söz verdiği gibi fazla oyalanmamıştı. Üzerine sardığı havlu ve ıslak saçları ile bile fazla çekiciydi. Ateş onun bembeyaz bacaklarını süzmeden yapamadı. Genç kadın onun yanından geçip dolaba gitmişti. Dolabın sürgülü kapağını çekti. İçine gizlenmiş raflardan birisini çekti. Kendisine iç çamaşırı alacaktı ama bir an için durakladı.

Başını çevirip kocasına baktı. “Yemekten sonra... yatağa... geri mi döneceğiz... yoksa bikinimi giyeyim mi?” diye sordu kararsız bir tonla.

Ateş onun masumca sorduğu bu soru karşısında şaşırılmıştı. Aslında, dürüst olmak gerekirse hoşlanmıştı da... Ecrin'in uysal samimiyeti ve kocasına olan teslimiyeti takdir edilmeyi hak ediyordu. Şu son cümlelerinin hiçbir art niyet olmadan söylendiği açıktı. Tamamıyla kocasına ve isteklerine olan saygısından söylenmiş gibiydi.

“Bikini giy...” dedi ona. “Ben de mayomu giydim. Biraz güneşlenip yüzeriz. Nasılsa daha çok vaktimiz olacak.”

Sonra gözlerini hemen kaçırdı. Çünkü onaylayan Ecrin'in üzerindeki havlu kolay bir hareketle çıkarılmış ve yatağın kenarına atılmıştı. Ecrin hiç utanmadan kırmızı bikinisinin altını giydi. Sırtı kocasına dönüktü. Her ne kadar dikkatini elindeki kitaba vermeye çalışsa da, Ateş yine ona bakarken bulmuştu kendisini. Karısının o kadar gergin bir cildi, diri bir vücudu vardı ki, beğenilmeyecek gibi değildi. O yuvarlacık kalçaların minik bir bikini altı tarafından örtülmesini hem isteksizce, hem de memnuniyetsizce izledi. İsteksizce izledi çünkü seyretmesi çok keyifliydi. Memnuniyetsizce izledi çünkü bu küçük şey

fazla bir şey örtmüyordu... Daha büyüğü yok muydu bunun?

Ecrin bikinisinin üstünü giyip arkasını kolayca bağladı. Çok sıkı değildi. Sonra üzerine kalçalarının güzelliğini hiç değilse birazcık gizleyen bol bir şort geçirdi. Askıdan aldığı iki bluzu karşısında kararsız kalmış gibiydi. Yan gözle kitabını okumaya çabalayan kocasına baktı. “Hangisi?..” diye sordu yardım istercesine.

Genç adam gözlerini ona çevirdi. Gözleri elinde tuttuğu kıyafetlerden önce, bikini üstünün gizlediği yuvarlaklıklara kaydı. Tüm gece onlarla oynaması, anlaşılan kendisine yetmemişti... Acaba şimdi kahvaltıya gitmekten vaz geçse ne olurdu? Bunu ciddi anlamda arzulamıştı... Yemek yemeseler hemen ölmezlerdi her halde?..

Sonra gözleri karısının dal gibi ince vücudunda, dümdüz göbeğinde gezindi. Onun acil olarak iyi bir beslenme diyetine girmesi gerekiyordu. Birkaç kilo almalıydı. Belli ki son haftalardaki maddi ve manevi sıkıntı, iyice zayıflamasına sebep olmuştu.

“Giysilerime bakacaksın! Bana değil!” dedi Ecrin alayla. Elindeki askıları kaldırıp dikkatini çekmeye çalıştı.

“Beyaz olan güzel...” dedi genç adam.

“İyi...” Genç kız hiç ikiletmeden yeşil renkli bluzunu askıya geri astı. Beyaz bluzu biraz daha boldu ve alt tarafı daha uzundu. Onu giyindi. Aynada kendisini incelerken, bir terslik göremeyince, saçları ile ilgilenmeye başladı. Kurutmayacaktı. Hava daha şimdiden çok sıcak gibi duruyordu. Havlu ile biraz daha kuruladıktan sonra bir lastik ile arkasında kolayca atkuyruğu yaptı. O kadar taze ve çekici gözüküyordu ki, Ateş içini saran şeyin kıskançlık olmadığını umdu. Bu kadını çevredeki aç erkeklerden korumak zor olacaktı!

Genç adam yerinden kalkıp kitabını bir kenara koydu. Onun son hazırlıklarını seyretti. Karısının işi hemen hemen bitmiş gibiydi. Gerçekten de bir dakika sonra genç kadın hazırlanmış olarak yanına gelmiş ve tam karşısında durmuştu. Başını kaldırıp gülen gözlerle kocasının sert gözlerine baktı.

“Hazırım!” dedi keyifle.

“Görüyorum...”

“Eee? Söyle bakalım? Memnun musun?”

Ateş'in bir kaşı kalktı hafifçe. “Neden? Kıyafetinden mi? Evet! Şimdi fena değil.”

“Hayır! Onu kastetmiyorum! Evli bir adam olarak uyanmaktan bahsediyorum!”

Genç adam bir an için düşündü. Memnun muydu gerçekten? Tabii bunu Ecrin’e söylemek hiç işine gelmiyordu. “Anlaşılan sen memnunsun? Her sabah böyle neşeli misindir?”

Ecrin güldü. “Genellikle... Yeni bir gün demek yeni bir başlangıç demek. Evli bir kadın olarak uyanmak bana garip geldi aslında. Ama alışırım sanırım. Bir de vücudum hâlâ dün gecenin etkisini hissediyor. Bu garip... Senin için farklı olmadığını biliyorum. Sen kim bilir kaç kadınla birlikte...”

“Diğer kadınları unut!” diye homurdanarak onun sözünü kesti Ateş. Gözleri koyu bir ateşle ışıldamıştı. “Ben de Bahadır’ı unutayım. Dediğin gibi yeni bir başlangıç yapıyoruz! Bunları konuşmayalım şimdi.”

Ecrin onun Bahadır’ı hemen cümlelerin içine sokmasını anlayamamıştı. Bahadır ile arasında bir şey olmadığını daha kaç defa söyleyecekti? Bir erkeği delicesine severken, başka bir erkeği nasıl beğensin, düşünsündü ki? Kocasının sabah sabah ne kadar yakışıklı olduğunu sadece kendisi değil, bu oteldeki tüm gözü olan kadınlar görecek. Ateş ne kadar çekici olduğunun farkında değil miydi? Bahadır onunla yarışamazdı bile... Özellikle dün gece yaşadığı özel anlardan sonra... Kendisine bir kadın olmanın ne kadar güzel olduğunu öğreten bu adamdan başkasına bakabilir miydi artık? Asla... Her ne kadar sabah sabah yine canı sıkkın ve asık suratlı gözükse de...

“Peki!” dedi uysal bir gülümseyişle. “Gidelim o zaman. Galiba... gerçekten acıktım!”

Ateş onun gülen gözlerinden zorlukla ayırdı gözlerini. Bu

duruma bir çare bulmalıydı. Bir süre sonra ayrılacaklardı. O kendi evinde, Ecrin kendi evinde kalacaktı. Bu, insanın içini ısıtan kadına fazla alışmasa iyi olurdu. Son zamanlarda olmadığı kadar kendisini garip hissediyordu.

Kahvaltı salonuna indiklerinde, ikisi de sessizdi. Ecrin kocasının koluna girmişti asansörden çıktıklarında. Onun bir an gerildiğini hisseden Ecrin inatçı bir bakışla sırtıttı. “Elini tutardım kocacığım ama yaşına yakıştıramazsın diye vazgeçtim. Yeni gelinim ben. Ayrı ayrı mı yürüyeceğiz?”

“Sorun değil... Şaşırdım sadece,” diye mırıldandı Ateş.

“Elinden tutabilir miyim yani?”

“Şimdilik koluma girsen daha iyi! Ben de alışık değilim el ele tutuşmaya.”

“Eski kafalı mısın yoksa?”

Ateş derin bir nefes aldı. “O kadar da yaşlı değilim!”

Ecrin sırtarak ona iyice sokuldu. Kalabalık içinde böyle yürümek daha rahattı ayrıca. Tam da kahvaltı saatiydi. Yemek salonu çok geniş olmasına rağmen, içerisi tika basa doluydu. O kadar insanın konuşma sesleri, tabaklara dokunan çatal kaşık sesleri ve birbirine girmiş başka sesler yoğun bir uğultu çıkarıyordu.

Ellerine büyükçe birer tane servis tabağı aldılar. Ecrin bu zengin adamın diğerleri gibi rahatça kalabalığa karışmasından hoşlanmıştı. Merakla onun kendi tabağına koyduklarını gözlüyordu. Dün gece adamın vücudunu iyi kötü yakından görmüştü. Elleriyle de neredeyse her santimini okşamıştı. Bundan utanmıyordu. Seksin güzel bir şey olduğunu keşfettikten sonra utangaç bir bakire gibi davranmak gereksiz olmuştu. Ateş’in gerçekten de sıırım gibi bir vücudu vardı. Sırf kas ve kemikti. Yine de birkaç kiloya ihtiyacı var gibi gelmişti.

Ateş de ona baktı o anda.

“Ne oldu?” diye sordu merakla.

“Hiç! Biraz kilo alman lazım!” dedi dürüstçe. Gözleriyle

tabağını işaret etti. “Ne o kuş kadar şeyler?”

Ateş hafifçe gülümsedi. Onun da gözleri karısının tabağındaydı. “Aynı şeyleri ben sana söyleyecektim. Kaburgaların sayılıyordu bal gözlüm!”

“Şey! Haklı olabilirsin? Son iki ayda dört kilo verdim. Ama hiçbir zaman daha şişman değildim. Daha zayıf olduğum yıllar da var. Genç kızken iskelet gibiydim. Korkunçtum sanırım.”

“Neyse, şimdi o kadar korkunç gözükmüyorsun. Ama bir iki kilo da fena durmazdı.”

Ecrin önündeki zengin kahvaltılıklarla döşenmiş servis masalarına baktı. “Sanırım burada o bir iki kiloyu almak kolay olacak. Sen şimdi git, bir masa ayarla bize. Tabağını da bana ver. Ben ikimiz yerine bir şeyler alacağım. Giderken içeceklerimizi de almayı unutma. Ben çok açık çay içerim.”

Ateş başını hafifçe yana eğip kısılmış gözlerle karısını süzmüştü. Genç kadının emreden bir tonla söylediklerinde aslında bir kötülük yoktu. Son derece rahattı. Tatlı bir otoriteye sahipti. Sorun, bu otoriteye uyup uymamaktaydı. Hayatında bir kadından emir almamış bir erkek olarak, bu durum biraz garipti. Fakat sonra onun karısı olduğu ve artık onun da bazı konularda öncelikli olduğu aklına geldi. Bu küçük cadının ipleri fazlasıyla eline almasını engellemeliydi. Engellemeliydi ama şimdilik acelesi yoktu. Biraz sabır gösterebilirdi.

Tabağını ona uzattı. “Fazla da doldurma!” diye uyardı karısını.

Uyarısı pek işine yaramamış gibiydi. Ecrin on dakika sonra geldiğinde, elleri doluydu. Özellikle genç adamın tabağı iyice zenginleştirilmişti. Onu önüne koydu. Ateş’in bakışları altında gülümsedi. “Sana bol peynirli tost da yaptım. Şurada tost makinası vardı. Herkes istediği gibi kendisi yapıyordu. İçinde salam da var.”

Genç adam o sırada, görünüşü gerçekten iştah açıcı duran tostuna bakıyordu. Hazır ekmekten yapılmış tostun nar gibi kızarmıştı. Bol peyniri de erimiş, yanlarından çekici bir şekilde

süzülmüştü. Sorun tostta değil, bir yerine iki tane yapılmış olmasındaydı.

Fazla konuşmadan kahvaltılarını yaptılar. Ecrin ağırlıklı olarak reçel çeşitlerine yüklenmişti. Genç adamın tostundan sadece bir ısırık çalmıştı. Gözleri parlıyordu. Mutlu gözüktüğü kesindi. Ateş onun mutluluğunu anlayabiliyordu. Uzun süre sonra, plansız bir evlilikle elde edilen plansız bir balayı bile olsa, bir tatilde olmak onu mutlu ediyor olmalıydı. Çünkü kahvaltı boyunca havuzda mı deniz de mi yüzecekleriyle ilgili birkaç soru sormuştu. Ne kadar güneşlenecekleri, unuttuğu güneş kremi, denizin derin olup olmadığı konuşmalarının arasındaydı.

Ateş'in zorla da olsa tabağını temizlemesi genç kadını memnun etmişti. Gencecik garsonlar etrafta koşturup duruyordu. Önlerindeki tabakları aldıktan sonra onlara fincanlar içinde keyif çayı getirdiler. Ecrin'in karnı artık doyduğu için, etrafını seyretmeye başlamıştı. Oteldeki müşterilerinin çoğunun belli bir sınıfa ait olduğu belliydi. Pek orta gelirli kimse gözükmüyordu. Kadınların çoğu, rahat ve pejmürde erkeklerle inat, makyajlı ve şık giyimliydi. Gecelik ücreti kim bilir ne kadardı bu otelin? Pahalı olmalıydı. Acaba sahipleri kimlerdi?

Keyif çaylarını da bitirdikten yerlerinden kalktılar. Havuz başında tüm şezlonglar kapılmış gözüküyordu. Zaten Ecrin denizde yüzmek istiyordu. "Denize gidelim ne olur?" diye çocuksu bir tavırla rica etti. Hatta hafif bir yalvarış seziliyordu ses tonunda. O kadar tatlıydı ki, Ateş ona itiraz edecek bir ortam bir türlü bulamıyordu.

Otelin alışveriş marketinden kaliteli bir güneş kremi aldıktan sonra, yürüyerek plaja gittiler. Yürüdükleri yol sağlı sollu ağaçlarla çevriliydi. Otel bahçesindeki pek çok alan, çimlerle kaplıydı. Bu çimlerin üzerinde bile sere serpe güneşlenenler vardı. Hatta bazı ağaç gölgeliklerinde kalan genç kadınlar, bikinilerinin üstlerini bile çıkarmışlardı.

Genç kadın yan gözle kocasına baktı. Ateş etrafa serpilmiş güzellere bakmıyordu bile. Otelden aldıkları havluları taşıırken,

kısılmış gözleri ile ilerideki denize bakıyordu. Ecrin güneş gözlüklerinin ardından onu takdir ederek gülümsedi. Başka kadınlara bakmadığına göre, henüz kendisinden bıkmamıştı? Bakalım kocasının kendisine olan bu ilgisi ne kadar zaman devam edecekti?

Plaja geldiklerinde, Ateş de güneş gözlüğünü takmıştı. O anda zengin bir işadamından çok bir mafya babasına benziyordu. Ya da bir terminatöre... Çok daha yakışıklı ve karizmatikti tabii. Keyifle onun koluna girdi. Sıcak kumlarına üzerine rahat yürüyebilmeleri için tahtadan ızgara yollar yapılmıştı. Genç adam onu herkesten uzan sayılabilecek bir şezlonga doğru yönlendirdi. İki kişilik şezlongun manzarası da harikaydı. Yan tarafında şahane güllerin olduğu bir yeşillik vardı. Önde ise alabildiğine uzanan bir deniz... Masmavi ve durgun...

Ecrin soyunmadan önce etrafını seyretti. Sonra çocuk gibi derin bir nefes alıp temiz havayı ciğerlerine çekti.

“Çok güzel değil mi?”

“Evet...” Genç adam pantolonunu çıkarmıştı. Altındaki siyah deniz şortu meydana çıkmıştı. Gömleğini de çıkarıp bir şezlonga uzandı. “Benim de gördüğüm en güzel otellerden birisidir. Birkaç kere gelmişim.”

Ecrin de üzerindekiyi çıkarmaya başlamıştı. Gölgede kalan şezlonglar çok sıcak değildi. Yine de havlusunu üzerine sermeyi uygun buldu. Ona göre normal olan ama kocasına göre minicik olan bikinisini ile havlusunun üzerine uzandı. “Ne zaman yüzeriz?”

“Önce yediklerimiz midemize otursun!” diye mırıldandı Ateş. Onunla ilgilenmeden yerine yerleşmeye çalışıyordu. Genç kadının yüzü hayal kırıklığı ile biraz asılınca, onun bu çocuksuluğu genç adamın içini burktu. Hay Allah! Neler oluyordu böyle? Bu kadına acımamalıydı aslında. Küçük hilekâr ne yapıp etmiş, kendisini evliliğe ikna etmişti. Hatta zorlamıştı. Bunu açıkça yapmamıştı tabii. Büyü yapar gibi gizli bir şekilde yapmıştı. “Çok mu yüzmek istiyorsun?” diye

sorduğunda, bu kadar erken pes etmesine kendisi de şaşmıştı.

Ecrin dudaklarını büzdü. “Evet...”

Genç adam sıkıntılı bir şekilde etrafına bakındı. Sanki birisi yapmak istemediği bir şeyi zorla yaptırıyordu. Kararsızlığı halinden belliydi.

“Kendim gidebilir miyim peki?” diye sordu Ecrin.

Ateş’in yerinden doğruluşu görülmeye değerdi. “Kesinlikle olmaz!” dedi sert bir sesle. “Bu suları tanımıyorsun. Beraber gideceğiz.”

Ecrin keyifle gülümsedi. Hatta sıcak kumlarda suya doğru yürürlerken zıplamasının sebebi asla sıcak kumlar değildi. Kendi kendisine bir şarkı mırıldanarak ve adeta dans ederek yürüyordu. Mutluydu! Mutlu olmaması için hiç bir neden yoktu. Aşık bir kadının hissettiği tüm güzel şeyleri hissediyor, yaşıyordu.

Ayaklarını suya soktuğunda, pek üşümedi. Denizin kenarı oldukça ılıktı. Ancak su kalçalarına kadar geldiğinde, serinleme başlamıştı. Üşümesinin verdiği titreme ile kocasının kalın koluna asıldı. Neşeyle güldü. “Soğuk!”

“Dışarıda piştiğimiz için öyle! Hemen dalarsak üşümeziz!” dedi Ateş. Kolundaki eli tuttu yavaşça. Geri geri giderken onun elini bırakmamıştı. Suyu doğru çekiyordu. Sonra kendisini derin sulara bırakıverdi. Birkaç saniye de beş on metre açılıvermişti bile. Sonra döndü ve hâlâ üşüyen ve cesaretsiz bir şekilde ayakta duran karısının yanına geldi. Biraz ileride yüzen birkaç gencin ona baktığına dikkat etmemeye çalışıyordu. Şu lanet kırmızı bikini gerçekten çok çekici duruyordu. Yarın bunu giymesine izin vermemeliydi. “Hadi gel...” dedi ona.

Ecrin çaresizce derin bir nefes aldı. Sonra kendisini suyun içine atıverdi. Tüm vücudu suyun içine girmişti. İlk anda hissettiği üşüme, biraz önünde ayakta duran kocasının kollarına atılınca çabucak geçivermişti. Kıkırdarak tırmandı iri vücuduna... Gözleri karşılaştı bir an... Koyu kahverengi gözler her zamankinden daha yumuşaktı. Uzun kirpiklerle çevrili bal

rengi gözler ise neşe doluydu. Ve genç kadın o anda Ateş'in beklemediği bir şeyi yaptı. Dudaklarını kocasının tuzlu dudaklarına yapıştırdı. Sevgiyle öptü...

Ateş şaşırmıştı. Ona hafifçe karşılık vermeye başladığı anda da Ecrin geri çekilmişti. "Bunu niye yaptın?" diye sordu Ateş meraklı bir tonla.

"Kızdın mı?"

"Ne ilgisi var?" dedi genç adam hafif tersçe. "Niye kızayım? Sadece merak ettim..."

"Şey! Teşekkür etmek için desem? Ya da sadece canım istediği için olamaz mı?"

Göğüslerini bilerek ona sürttü. Bu kendisine de zevk verince gözleri kısıldı hafifçe. Ateş'in elleri de suyun içinden genç kadının kalçalarına yapışmıştı. Hem de küçük kumaşın içine kolaylıkla girerek. Pürüzsüz kalçalarından tutup tatlı bir baskıyla kendisine çekti. Genç kadın kasıklarında ona ait olan zevkli baskıyı kolayca hissetmişti. Yavaşça bacaklarını genç adama doladı ve bu baskının verdiği zevkle ürperdi.

"Kendimi ahlaksız bir kadın gibi hissediyorum!" dedi ona sesi titreyerek. Gülümsemesi gitmemişti ama o anda hissettikleri yüzünden gözleri iyice buğulanmıştı.

"Sanırım bu halini seviyorum..." dedi genç adam onu biraz daha çekştirerek. "Sevişirken alaycı olamıyorsunuz!"

"Ben alaycı değilim. Sadece siz neşeli insanlara alışık değilsiniz Ateş Bey..."

"Alaycısın! Canımı sıkıyorsun sıkça! Oysaki kollarımda kemiklerini kırabileceğim kadar küçüksün!"

"Küçük de değilim. Ben bir kadına göre uzun sayılırım. Sen fazla irisin. Biliyor musun? Çok iri ve ağır olduğun için dün gece... canımı ister istemez yakacağımı düşünmüştüm. Yani sadece dün değil. Tüm hafta boyunca... Oysa sevişirken ağırlığını neredeyse hiç hissetmedim. Gerçekten çok naziktin. Ve bunun için bile bir teşekkür öpücüğünü hak etmiş

oluyorsun.”

“Alayım o zaman...” dedi genç adam bu iltifattan etkilenmemiş gibi.

Ecrin gülümsedi. Göğüslerini ona daha da bastırarak dudaklarını uzattı. Kocasının dudaklarına görünüşte dostça bir öpücük kondurdu. Denizde kendileri gibi öpüşen başka çiftler olsa da herkese reklam olmaya gerek yoktu. Suyun içinde çocuklar ve yaşlılar da vardı.

“Hadi yüzelim!” dedi kocasına. “Ama çok açılma... O kadar iyi bir yüzücü değilim.”

Ateş onu isteksizce bıraktı. Sonra yan yana biraz açıldılar. Genç adam belli etmese de sürekli Ecrin'i kolluyordu. Yanından hiç uzaklaşmıyordu. Yarım saatten fazla denizde eğlenip yüzdüler. Su sıcacık olmuştu. Arada sırada öpüşüyorlardı da... Kimsenin dikkat edemeyeceği kadar açıktaydılar artık. Ve minik dokunuşlar, insanlardan uzaklaştıkça okşamalara dönmüştü. Ateş'in elleri bikinisinin içinden göğüslerine eriştiğinde, Ecrin de elini usulca onun mayosuna götürmüştü. Bunu ilk kez yapıyordu. Kocasının gerildiği hissetti keyifle.

“Suda sevişmek mümkün mü?” diye sordu şakacı bir tonla.

“Belki...”

“Ya dibi boylarsak? Mutlu bir ölüm olur mu?”

Ateş onun elini tutup çekti. “Henüz ölmeye niyetim yok bal gözlü... En azından balayımız bitinceye kadar. O yüzden sevişmek için yatağı veya zemini sağlam bir yeri tercih ederim. Hadi gel...”

“Geleyim mi? Nereye?”

“Çıkıyoruz!”

“Ama daha yeni geldik? Biraz daha kalsaydık?”

“Yine geliriz...”

“Ama Ateş?”

“Şişşt! Sus artık!”

Plaja kadar yüzmeleri fazla vakitlerini almamıştı. Ecrin Onun çekiştirmesi yüzünden kumların üzerinde zorlukla yürüyordu. Uzun adımlarına ayak uydurmak zordu. Kendi şemsiyelerinin altına geldiklerinde genç adam hemen bir havlu ile onun vücudunu sardı. Sonra çantadan oda kartını aldı. Yeniden çekiştirerek otele doğru sürüklemeye başladı.

“Ateş! Eşyalarımız?..”

“Kalsın! Kimse almaz. Sonra döneriz!”

“Ne...Nereye gidiyoruz?” Zorlukla giydiği plaj ayakkabıları ayağından çıkmasın diye çaba harcıyordu. Daha sorarken bile nereye gittiklerini ve ne yapmaya gittiklerini anlamıştı.

“Odamıza!” dedi genç adam kısaca. Arzusu sesine yansımıştı. Yanlarından geçtikleri bazı otel müşterilerinin kendilerini garipçe süzmelerine bile aldırmamıştı. Asansör boştu. Genç adam içinde parlayan arzuyu ona belli edencesine bu rahatlıktan hemen faydalandı. Karısını kollarına alıp çıkacakları kata gelinceye kadar onu ateşle öptü.

Genç kadın odalarına ne zaman geldiklerinin, ne zaman yatağa uzandıklarının farkında değildi. Vücutlarının deniz tuzu ile kaplı olması ikisi için de önemsizdi. Ve o kadar hazırdılar ki, üzerlerindeki küçük parçalar yere savrulduğunda, fazla oyalanmadılar. Ecrin nefesi sıkışmış bir halde onu hemen üzerine davet etti. Açık bacaklarını coşkuyla sevdiği adama dolamıştı. O kendisine kolayca sahip oluverdiğinde de tırnaklarını sırtına geçirdi. Ah, bu adama bir anda nasıl da bağlanmıştı? Nasıl da hayatının merkezi olmuştu? Bu beş gün bitince ne yapacaktı? Bu coşkulu kucaklamayı, bu tatlı sert hareketleri, şu güçlü kolların sarılışını ne kadar da özleyecekti! Onun asık suratını, gülmek istemeyen acımasız dudaklarını, sert bakışlı gözlerini her gün görmeden nasıl yaşayacaktı?

Aklına usulca sızan bir ihtimal, o heyecanlı anında bile kendisine saçma gelmişti. Ya?.. Ya onunla Ankara’ya gitmek istese ne olurdu ki? Kocasının yanında olmanın hakkı olduğunu savunsa?.. Ateş kızar mıydı? Şüphesiz kızardı.

Ayrıca kreş de vardı?

Sevişmelerindeki coşku arttıkça, tüm düşünceleri birer birer uçuştı. İyi veya kötü hiçbir şey kalmadı aklında. Sadece kocası ve onun kendisine hissettirdikleri vardı. Dünyada iken cenneti yaşamak da güzeldi.

Seviştikten sonra on dakika kadar birbirlerinin kollarında kaldılar. Nefesleri zorlukla düzenlenmişti zaten. Sonra birlikte duş aldılar. İkisi de yeniden heyecanlanmamaya çalışıyordu. Odalarından çıkarken Ecrin kıkırdamadan edememişti.

“Eminim herkes ne yapmaya gittiğimizi anlamıştır!” dedi alçak sesle.

“Tatilin anlamı bu!” diye mırıldandı Ateş. “Herkes deniz, güneş ve seks için tatile çıkar!”

“Hımm... Anladım!” Elini uzatıp kocasının elini tuttu. Ateş karşı koymamıştı. Hatta hafifçe sıkılmıştı o küçük eli. “Ama geceye halim kalmadı haberin olsun!” dedi Ecrin ona iyice sokularak. Sonra ısıltılı gözlerle ekledi. “İnsan böyle de kilo alamaz ki?”

Ve o andan sonra sanki aralarında gizli bir anlaşma yapmışlardı. Bir daha ikisi de bir anlaşma gereği evlendiklerini ne düşündüler ne de birbirlerine ifade ettiler. Birlikte yüzüp birlikte dinlendiler. Şemsiyenin gölgesi altında karşılıklı kitap okurlarken arada bakışları birbirlerine kayıyordu. Ateş’in ki çoğu zaman düşünceli ve ciddiye. Ama Ecrin ona her bakışında ılık bir şekilde gülümsüyordu. Kocasının asık suratlı olması zerre kadar umurunda değildi. Onu bu haliyle sevmişti ve bu tavrının içinde kendisine karşı bir kırıkcılık hissetmiyordu. Onu tanıdığından beri adama doğru düzgün kızamıyordu zaten. Fakat ne bilecekti ki

Ateş de aynı duygularla boğuşuyordu... Kırkına merdiven dayamış bir adam olarak hiçbir zaman bir kadın için bu kadar değişik duygular hissetmemişti. Ecrin çok farklıydı. En azından kendisinde farklı duygular uyandırıyor.

Ve... genç adam hayatında ilk kez... korkuyordu.

18. BÖLÜM

Beş günün nasıl hızla geçtiği anlaşılmaz bir şeydi. Hatta inanılmaz... Gerçekten de o beş gün içinde güzel dakikalar geçirmişlerdi. Ateş artık daha sakindi. Tatil ona yaramıştı. Ecrin'in neşesi, hayattan aldığı keyif bulaşıcı gibiydi. Tabii Ateş hiçbir zaman onun gibi neşeli olamazdı ama genç karısının varlığı ile huzurlu gözüküyordu. Gündüzleri deniz ve havuzda geçen güzel zamanları olmuştu. Hatta bir öğleden sonra bembeyaz bir yat ile saatlerce dolaşmışlardı. Görülmeye değen bir sürü koy görmüşlerdi. Akşam olunca da geniş güvertesinde baş başa yemek yemişlerdi.

Orada kaldıkları iki gece de dışarıya çıkıp Lefkoşa'ya ve Girne'ye gidip gezmişlerdi. Kalabalık turist gruplarının içine karışıp dondurma yemişler ve alışveriş yapmışlardı. Ecrin onun elini tutmuştu bir keresinde. Ateş sesini çıkarmamıştı. Fakat genellikle genç adamın koluna girmeyi tercih ediyordu. Ona olan tutkusunun çok da belli olmasını istemiyordu. Evet, neşeliydi, ona karşı çok toleranslıydı ama yine de aşkını belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Sadece bir eşin kocasına olması gerektiği gibi yakın olmaya çalışıyordu.

Ateş de onun tavrı karşısında hafif kararsızdı. Ne düşüneceğini bilmiyordu. Evet, Ecrin mutluydu ve bunu belli ediyordu. Gözleri her zamanki gibi ıslık ıslık. Dudakları hep tatlı bir kıvrım içindeydi. Kocasının çoğu zaman ciddi olmasını aldırıyor, onu gülümsetmek için bazen gerçekten çaba sarf ediyordu. Genç adam bu çabayı seziyordu elbette. Kolay bir adam olmadığının farkındaydı. Tatilde genç kadına karşı daha toleranslı ve anlayışlı olmaya çalışıyordu. Ufak tefek ve yaşına uygun isteklerine sesini çıkarmıyordu. Mesela bir gece plajda oturmak istemişti. Ellerinde meyve suyu içecekleri ile otururlarken, sırtını kocasının göğsüne yaslamış ve bir saat

boyunca gökyüzündeki parlak ayı seyretmişti. Hiç konuşmamışlardı. Sadece seyretmişler ve o dakikaların tadını çıkarmışlardı.

Birinci günden itibaren de kocasına telefon yasağı da getirmişti genç kadın. Ateş'i doğal olarak iş için arayanlar oluyordu. Büyük bir holdingin patronu olmak kolay iş değildi. Fakat Ecrin bir iki telefondan sonra ona kadınca bir cazibeyle sokulmuş, elindeki telefonu almış, belirsiz bir şaşkınlıkla kendisini izleyen bakışları altında telefonu tamamen kapatmıştı.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” demişti Ateş sertçe.

“Sana yasak getiriyorum. Sadece sabahları ve akşamları birer saat demişti...” ona. “Balayında olduğumuzu unuttun mu? Ben hiç telefonla konuşuyor muyum?”

“Saçmalama bal gözlü! Benim bir sürü işim var!” demişti genç adam. Ama Ecrin pahalı telefonu koltuklardan birisinin üzerine rast gele fırlatmış ve ona iyice sokulmuştu.

“Senin işin benim kocacığım!” demişti. “Sadece ben! En azından balayımızda...”

“Ecrin?..”

“Şişşt!”

“Böyle yumuşak tavrınla beni etkileyemezsin!” Gözleri bir an için telefonuna kaymıştı. Ancak kendi bedenine değmeye başlayan ince bedenin çekiciliği daha fazlaydı. Ve dudaklarına uzanan dudakların tadı dayanılmazdı.

Böylece telefonlarını sadece sabahları ve akşamları yapmaya başlamıştı. İşin garibi rahatlamıştı da. Akli daha rahat, düşünceleri daha dinlendirici olmuştu.

Evet, Ecrin mutluydu. Bunu da belli ediyordu. Borçları ödenmiş, kreş tadilata alınmış, evli olsa bile kısmi özgürlüğüne kavuşmuştu. Birkaç gün sonra, Bursa'da neredeyse bekâr bir kadın gibi özgür hayatına devam edecekti. Üstelik tatil de yapıyordu. Yeni keşfetmiş olduğu cinselliğin de etkisiyle mutlu olması gayet normaldi.

Genç adam ona doymayı umduğu beş günün sonunda, bunu kesinlikle beceremediğinin farkındaydı. Böyle olacağını bilseydi, bu balayını daha uzun tutardı. İngiltere’de gerçekleştirilen o lanet olası iş toplantısına katılmazdı. Katılacağını bildirmezdi.

Geri dönüşte otel müdürü onları yine uğurlamaya gelmişti. Adam zaten neredeyse her gün onlarla ilgilenmiş, bir ihtiyaçları olup olmadığını sormuştu. Otelin özel arabası ile havaalanına kadar sessizce gitmişlerdi. Ecrin’in üzerinde ona çok yakışan beyaz bir etek ile sarı çiçekli bir bluz vardı. Hafif esmerleşmiş teni ile daha güzel olmuştu adeta. Saçlarının rengi açılmıştı.

Genç kadın dönüşte yine dudaklarına bir gülümseme yerleştirmiş olsa da, o da son günleri olmasının mahzunluğunu yaşıyordu. Uçakta yan gözle kocasına bakmıştı. Onun nasıl etkilendiğini anlamaya çalışıyordu. Fakat Ateş onunla değil, telefonuyla ilgileniyordu. Bir iş görüşmesi yaptığı belliydi. Balayı bittiğine göre genç adamın normal hayatına dönmesini anlayabiliyordu. Her şey sona ermişti işte. Birkaç saat sonra... belki de bir daha onu haftalarca göremeyeceği şekilde ayrılacaklardı.

İstanbul’a akşam üzeri varmışlardı. Hava kararmak üzereydi. Havaalanında onları yine özel bir araç bekliyordu. Bu seferki şoför farklıydı. Daha genç ve sarışındı. Genç kadın aracın önünde iken gözlerini kocasına dikti.

“Burada mı... ayrılıyorruz?” diye sordu yavaşça.

Ateş kısılmış gözlerle ona baktı.

“Öyle olmasını mı istiyorsun?” diye sordu o da ciddi bir tonla. Sesinden veya bakışlarından ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

Ecrin huzursuzluğunu belli etmemek için boynundaki pahalı kolyesiyle oynuyordu. İnsanın ağlaması gelirken gülümsemeye çalışması ne zordu! Ondan ayrılma vakti gelmişti ve Allah da biliyordu ki bunu kesinlikle istemiyordu. Ah Ateş! Minnacık bir şey söylese! Minnacık bir yakınlaşmada bulunsa, ne olurdu sanki? Karısını yanında görmek istediğini söylese, Ecrin hiç

düşünmeden onunla giderdi.

“Şey! Sanırım buradan Ankara daha yakındır? Uçakla veya arabayla... Bursa sana uzak kalır!”

Ateş’in dişleri sıkıldı hafifçe. “Bu doğru...” dedi kuru bir sesle.

Ecrin narin omuzlarını silktilti. “Benim için sorun değil... Ben tek başıma giderim!”

“Senin için sorun olmadığını biliyorum!” dedi Ateş bu sefer biraz homurdanarak. “Seninle gelmemi istemiyor musun?..”

Ecrin’in gözleri irileşti hafifçe. “Ne ilgisi var? Sadece sen doğruca... evine gitmek istersin diye... dedim. Yarın sabah da... İngiltere’ye toplantıya gitmeyecek misin?”

Ateş başın salladı iki yana. “Toplantıya öğlen gideceğim! Hoşlan veya hoşlanma... seni evine ben bırakacağım. Karımı kimsesizler gibi tek başına yollayamam ben!” Sesi otoriter ve itiraz kabul etmeyecek bir şekildeydi.

Ecrin’in kalbi birden bir kuş kadar hafiflemişti. Gözleri bu sefer mutlulukla ışıldamıştı. Tabii o anda şoföre diğer valizi de koymasını işaret eden Ateş, buna dikkat etmemişti. Ayrılma vakti geldiğini o da biliyordu. Ama bir koca olarak onu yalnız bırakmasının doğru olmayacağı düşüncesi hemen beynine yerleşmişti. Yoksa gerçekten de niyeti onu havaalanından eve kadar tek başına yollamaktı. Şimdi yeni evli bir kadını bu şekilde yollamak elbette ki doğru olmazdı.

Arabanın arka koltuğunda otururken, Ecrin hemen ona doğru sokulmuştu. Başını da geniş omuzuna yaslamıştı memnun bir tavırla. Tek başına gitmemek harikaydı. Yorgundu ve mutluydu. Bir önceki gece, son geceleri olduğu için genç adam onu fazladan meşgul etmiş, yatakta doğru düzgün uyutmamıştı. Zaten otel odasına geç girmişlerdi. Son gece otelin kumarhanesine ilk kez gitmişler, biraz para kaybedip oradan da plaja inmişlerdi. Ecrin şanssızlıkları ile alay etmişti. Kaybettikleri para büyük bir şey değildi ama insan bir el bile kazanmaz mıydı ya?

“Kaybettik ama önemli değil! Kumarda kaybeden aşta kazanırmış!” demişti genç kadın neşe ile.

“Artık evli bir kadın olduğunu unutma?” demişti Ateş onun neşesine aldırmadan. “Bu aşk saçmalıklarını unutsan iyi olur. Toy bir genç kız gibi âşık olacağın erkeği bekleyemezsin!”

Ecrin hafifçe bozulmuştu. “Ben âşık olmak için gözlerim kapıda bir erkeği hiçbir zaman beklemedim!” demişti ona. “Evli bir kadın olarak da buna uyacağıma emin olabilirsiniz!”

“Güzel...” Genç adamın gözleri tehditkâr bir şekilde parlamıştı. “Başka bir erkeğe... tahammül edebileceğimi sanmıyorum. Her ne kadar belli şartlarda evlenmiş olsak da... midesiz bir adam değilim. Karımsın...”

Ve öfkesini çıkarmak için o gece birazcık sert davranmıştı yatakta. Ecrin onun düşüncelerine inanmakta zorlanıyordu. Kendisinin ne kadar yakışıklı olduğunun farkında değil miydi bu adam? Ecrin’in ona âşık olabileceğini hiç mi akıl edemiyordu? Kendisi gibi çekici bir erkek ortadayken, neden aklına başka erkekler geliyordu? Yoksa Ecrin’in kendisine âşık olmasını da mı istemiyordu? Bunu zaten daha evvel belirtmişti ama artık evli olduklarına göre bu onu rahatsız etmemeliydi...

Belki de ediyordu?

Arkasından salya sümük ağlayan bir kadın istemiyor olabilirdi. İkide bir telefonla arayan ve onu işlerinin güçlerinin içinde rahatsız eden bir kadından memnun olmayabilirdi. Ama kendisi öyle bir kadın değildi ki?

“Çok güzel bir tatildi!” dedi ona yavaşça. Yanağının altındaki omuz ne kadar da güvenli duruyordu. Yüzünü hafifçe kıpırdatıp artık ona ait olduğunu bildiği çekici kokusunu içine çekti. “Teşekkür ederim.”

Ateş başını hafifçe çevirip onun yüzüne baktı. Genç kadının gözleri kapalıydı. Uzun kirpikleri ve hafif bal rengi olmuş cildi ile eskisinden de güzel gözüküyordu.

“Bir şey değil...” diye mırıldandı. Bir an durakladı. Sonra o da onayladı. “Doğrusu... ben de iyi vakit geçirdim!”

Ecrin'in gözleri hemen açılıp ona doğru yöneldi. "Gerçekten mi?"

"Evet... Uzun süredir ben de tatil yapmamıştım."

Ecrin gülümsedi. "Ne zaman tatil yapmak istersen yanıma gelebilirsin. Ben burada olacağım."

Ateş sesini çıkarmadı. Gözlerini önlerindeki yola çevirdi. Hava kararmıştı. İstanbul'dan çıkmak üzerelerdi. O da arkasına daha rahatça yaslanıp kolunu kaldırdı. Karısının omuzlarına dolayıp kendisine çekti. Narin vücudunu kendi gövdesinde hissetmeyi seviyordu. Ecrin kedi gibi sokulup yine gözlerini yummuştu. Ancak genç adam onun gibi uyumayı tercih etmedi. Sessizce yolu izlemeye devam ediyordu.

Aklında belirsiz düşünceler vardı.

Ecrin'e henüz doyamadığı kesindi. Onunla sadece seks yapmak değildi mesele. Kabul etmeliydi ki onun yaşama sevinci, parlayan gözleri, Ateş'in taş bağlamış kalbini hafifçe yumuşatmıştı. Genç adam kendisini hiç olmadığı kadar rahat hissetmişti onun yanında... Bir kadınla uzun süre beraber olmaya alışık değildi. Bir kadınla aynı yatakta gecelerce yatıp gündüz zamanının çoğunu onunla geçirmeye hiç alışık değildi.

Yine de... aklını uzun zamandır kurcalayan bir düşünce vardı...

Yok! Aklına gelen bu düşünce saçmaydı ve olacak şey değildi.

Bir an için Ecrin'in kendisiyle Ankara'ya gelmesini istemeyi düşünmüştü. Gözlerini yumdu ve belirsizce başını iki yana salladı. Kendi kendisiyle mücadele ediyordu adeta. Önünde iki engel vardı. Bir kere, Ecrin bu lanet kreşi bırakmazdı. O beton yığınının ve içindeki çocuklara fazlasıyla düşküncü. İkincisi ise, bir süre sonra artık Ecrin'den sıkılınca ne yapacaktı? Ya bir ay sonra bu sihir biterse, ondan nasıl kurtulacaktı? Kurtulmak hoş bir kelime olmasa da, ondan sıkıldığında aynı evde yaşamak bir dert olacaktı. Hem de her ikisi için de... Kendi annesi ve babasını çok iyi hatırlıyordu. Zamanla babası eve gelmeyi de

kesmişti. Ecrin evde diye kendi evine gidememek hiç hoşuna gitmezdi doğrusu...

En iyisi şimdiki gibi olmasıydı. Planda bir değişiklik yapmaya gerek yoktu. Eğer onu canı çok isterse, kendisinin de dediği gibi Bursa'ya gider gelirdi. Kaç saatlik yoldu ki? Birkaç gün kalır, kocalık haklarını talep eder, sonra da geri dönerdi. Kendi evindeki özerkliğe devam ederdi. Bağımsızlığını korur, bir kadına bağlı olmadan rahat hayatını sürdürürdü.

Rahatlamış bir şekilde nefesini saldı. Gözlerini açtı. Bu karar her ikisi için en iyisiydi. Ecrin ile bir süre sonra birbirlerini yemeye başlamadan, gayet düzgün bir karı koca ilişkisini uzun süre sürdürmek mümkün olabilirdi.

Bursa'ya varmaları çok vakitlerini almadı. Ecrin mışıl mışıl uyumuştı. Araba kreşin önüne gelmeden önce uyandı genç kadın. Yoğun trafikte araç dur kalk yapmaya başlayınca, kendiliğinden gözlerini aralamıştı.

“Geldik mi?” diye sordu hafifçe doğrularak.

“Evet.”

“Omzunu ağrıttım değil mi?” derken ondan iyice uzaklaşmıştı genç kadın.

Ateş kolunu kaldırıp onun kendisinden uzaklaşmasına izin verdi. Kolu hakikaten biraz uyuşmuştu ama o ana kadar bunun farkında değildi. “Yok bir şey...” dedi yine de. “Güzel uyudun?”

Ecrin tatlı bir şekilde gülümsedi. “Senin yüzünden!” dedi onun önceki gece yaptıklarına vurgu yaparak. “İyi geldi. Ne çabuk gelmişiz Bursa'ya?..” Son cümlesinde sesinin neşesi biraz azalmıştı. Ateş'in onu kreşe bıraktıktan sonra gideceği aklına gelmişti.

“Hafta içi olduğu için yollar sakindi...”

“Bu durumda... Ankara'ya da çabuk varırsın... değil mi?”

Genç adam kuru bir sesle onayladı. “Sanırım...” Kahretsin! Aslında canı hiç de Ankara'ya gitmek istemiyordu. Gözlerini

onun güzel yüzünden kaçırıp saatine baktı.

Ecrin'in yüreği daralmıştı hızla... “Şey... Gitmesen... olmaz mı?”

Ateş'in bir kaşı kalktı yukarıya. “Anlamadım?”

“Saat geç oldu. Şimdi gitme bence. Bu gece... benimle... kreşte kalabilirsin. Sadece sabah... biraz erken... çıkmam gerekebilir.”

Gözlerindeki yalvarışı gizlemek için elinden geleni yapıyordu. Sesine de yansımış mıydı acaba?

Ateş ciddi ve ifadesiz yüz şeklini bozmadan durdu bir iki saniye. Koyu kahverengi gözleri düşüncelerini hiç belli etmiyordu. “Bakalım...” dedi sadece.

Araba birkaç dakika sonra evin önünde durdu. Kreş binasının içinde ışık yanıyordu. Ecrin merakla baktı. Kim vardı ki içeride? Olsa olsa Gülten Abla olabilirdi... Bu gece döneceklerini bildiği için evde onu bekliyor olabilirdi.

Ateş de fark etmişti binanın içindeki ışığı ama sesini çıkarmadı. Arabadan indi. Genç sarışın şoför de hemen arabadan inmişti. Patronunun indiğini görünce, bagaja yönelmişti. Ateş Ecrin'in inmesi için kibar bir erkek gibi elini uzattı. Sonra genç kızın bakışlarını gördü. Az önceki teklifi hatırlatmaya çalışan, bal rengi bakışlardı... Can alıcı sıcacık bakışlardı. Sessiz ve bekleyen bakışlardı...

Onun gerçekten ne istediğinden emin değildi genç adam. Acaba sadece laf olsun diye mi o teklifi yapmıştı? Nezaket gereği mi kalmasını istemişti? Yoksa karısına, aslında hemen gitmek istemediğini, onunla bir gece bile olsun fazladan geçirmek istediğini, farkında olmadan belli mi etmişti?

“Kalmamı gerçekten istiyor musun?” diye sordu yavaşça.

Ecrin minicik bir duraklamadan sonra gülümsedi. “Elbette! Senin için daha emniyetli olmaz mı?”

“Emniyetli!..” diye dalgınca mırıldandı genç adam. Sonra iç çekip şoföre döndü. “Benim eşyalarımı da indir. Gidip kendine

bir otelde yer bul. Yarın sabah da yedide burada ol. Tamam mı?”

Şoför emredilen sözleri anlamıştı. “Evet efendim...” dedi hemen. O bagajdaki diğer valize uzanırken, kreşin kapısı açıldı. Gerçekten de kapıda şişman gövdesiyle Gülten Hanım belirmişti.

“Karaböceğim benim!” dedi ağlamaklı bir sesle. Eşikten atlamış, kollarını açarak Ecrin’e doğru koşmuştu. “Çirkin kızım benim! Canım!” Koca gövdesiyle ona sarılmıştı. Neredeyse ayaklarını yerden kesecekti. “Seni öyle özledim ki!”

“Seni her gün aradım?” dedi Ecrin gülerek.

“Sadece birkaç dakika! Dur bir bakayım sana!” Geri çekilip loş ışıktaki genç kadını süzdü. Kreş binasının açık kapısından gelen ışık tam da genç kadının üzerine vuruyordu. “Ne kadar güzel olmuşsun? Güneşte ne güzel yanmışsın?”

“Evet! Deniz ve kumsal harikaydı...”

“Belli... Belli...” Kadının gözleri ayakta sessizce duran Ateş’e yöneldi. Sonra yüz ifadesi değişti. Daha ciddi bir tonla elini ona uzattı. “Hoş geldiniz Ateş Bey!” dedi ona da. “Sizi yeniden tebrik ederim.”

Genç adam onun tebriği üzerine başını eğdi hafifçe. Kadının elini sıkarken “Teşekkür ederim,” dedi.

Kadının bakışları şoförün elindeki valizlere kayınca, Ateş’in o gece orada kalacağını hemen anlamıştı. “Ben de yiyecek bir şeyler hazırlamıştım. Yolda yemediniz inşallah?”

“Ecrin uyuyunca, yiyemedik!” dedi genç adam. Gözleri gitmek için izin bekleyen şoföre döndü. Şoför valizleri evin iç girişine bırakmıştı bile. “Sabah yedide burada olmayı unutma. Sen şimdi gidebilirsin,” dedi.

“Peki, iyi geceler efendim,” dedi genç şoför saygıyla.

Araba uzaklaşırken Ateş önünden yürüyen kadınlara bakıyordu. İki kadın birbirlerinin beline sarılmış bir halde neşeyle konuşarak yürüyorlardı. Kreş binasının içine girdikten

sonra valizleri genç adam aldı. Ecrin de içinde banyo ve tıraş malzemesi olan kocasının küçük el valizini almıştı.

Merdivenleri çıkarken, Gülten Hanım masaya bir tabak daha koymak üzere mutfığa geçmişti. Üst kata vardıklarında Ecrin yan gözle kocasına baktı. “Benimle... Yani benim odamda yatacaksın değil mi?” diye sordu yavaşça.

“Gülten Hanım’la yatmayacağıma göre seninle yatacağım tabii.” Bir kaşı hafifçe kalkmıştı. “Yoksa bu evde buna izin yok mu?”

Ecrin hafifçe güldü. “Öylesine sormuştum... Ama baştan uyarayım, benim yatağım çok büyük değildir. Malum önceden becardım ve tek başıma yatıyordum.”

Genç kadının odasına gelmişlerdi. Ateş yanan lambanın aydınlattığı odayı ve yatağı süzdü bir an için. “Neyse, şimdilik sorun değil,” diye mırıldandı. Valizleri dolabın yanına bıraktı. “Ama yarın ilk işin gidip geniş bir yatak almak olsun.” Ecrin’in meraklı bakışlarını görünce ekledi. “Arada sırada buraya geleceğimi söylemiştim sanırım?” dedi hafif bir alayla.

“Evet, söylemiştin,” dedi Ecrin kabullenmiş bir sesle. “Şey... Haftada bir mi gelirsin, ayda bir mi?...” Keşke haftada bir olsaydı. Ayda bir kere onu görmek genç kadına yetmeyecekti.

“O kadar da üzgün durma. Çok sık geleceğimi sanmıyorum bal gözlüm. İşlerim genelde oldukça yoğun oluyor ve buraya gelmek her zaman çok kolay olmayacak. Beni pek görmeyeceksin. Kocalık haklarımı pek sık kullanamayacağım.”

“Üzülmedim...” diye itiraz etti Ecrin. Onun yanlış anlamasına üzülmüştü. “Kocalık haklarına saygılıyım. Balayında da saygılıydım değil mi? Hiç itiraz ettim mi?”

“Evet, anlaşmamıza uydun. Para için bana dayandığın pek belli olmuyordu!” diye mırıldandı Ateş biraz acımasızca. Nedense genç karısının garip tavrı Ateş’in canını sıkıyordu. Onun beş gün boyunca fazlasıyla verici olması ve şimdi ise neredeyse ne kadar sıklıkla geleceğini sorgulaması hiç hoşuna gitmemişti.

Artık istenmiyor olmak can sıkıcı bir histi.

Ecrin'in gülümsemesi soldu. "Kırıcı olmaya çalışıyorsan... başarıyorsun!" dedi ona.

Genç adam derin bir nefes aldı. Biraz ileriye gitmiş olabilir miydi? Özür dilemek onun gibi bir erkek için fazlasıyla zordu. Kaşları çatılmıştı. "Kırıcı olmaya uğraşmıyorum." Diye mırıldandı. "Böyle anlamanı istemem. Sadece... bu... evlilikte... yaptığın fedakârlığı anladığımı söylemek istedim."

"Fedakârlık mı?"

"İnsanın sevmediği bir adamla evlenmesi ve onun tüm isteklerine itirazsız cevap vermesi zor olmalı. Yani ben böyle düşünüyorum."

Ecrin irileşmiş gözlerle, biraz şaşkınca kocasına bakıyordu. "Ama... sen de beni sevmiyorsun?.. Aynı durumdayız."

"Ben seni istediğimi hiç gizlemedim."

"Bana olan ilginin... sadece cinsellik... olduğunu biliyorum!" diye onayladı Ecrin. "Ama yine de... çok iyi davrandın bana. Sana bu konuda teşekkür etmeliyim. Yatakta... hep çok naziktin."

"Aptallaşma!" diye homurdandı Ateş. "Bu evlilik isteğim dışında oldu diye sana zorla sahip olup canını acıtacağımı mı sanıyordun?"

"İşin doğrusu... baştan korkmadım değil."

Genç adam onu belinden tutup kendisine çekti. Gözlerinin içine baktı bir süre. "Her ne kadar evlenmekten... memnun değilsem de..." dedi yavaş yavaş. Ecrin'in gözlerini saran üzüntü hâlâ geçmemişti. "...aslında bu evliliği ben istedim. Bunun farkındayım. Dayanılmaz bir çekiciliğin var ve şu ana kadar kaybettiklerimden hiç pişman değilim!"

Ecrin hafifçe rahatlamıştı. "Ger..Gerçekten mi?"

"Ve işin aslı... kendimi fazla bir şey kaybetmiş gibi de hissetmiyorum. Birkaç kuruş para ve kısmen de olsa özgürlük!.."

Ecrin başını eğdi. “Senin özgürlüğünü... kısıtlamam ben,” diye fısıldadı. “Yani benimle ilgili... rahat olabilirsin. Seni sık sık aramam. Seni meşgul edecek bir şey yapmam. İstedğin zaman da gelir gidersin. Burası artık senin sayılır. Ödedğin onca paradan sonra bu kesin zaten.”

“Şu para lafını ikide bir konuya katmasak olmaz mı?” diye homurdandı Ateş.

“Ama... seninle bunun için evlendiğimi düşünmüyor musun?”

“Evet, böyle düşünüyorum tabii... Bunun için benimle evlenmedin mi? Seni maddi sıkıntıdan kurtarmam için? Fakat bir anlaşma yapalım. Bundan böyle para meselesini aramıza sokmayalım.”

“Sokmayalım mı?”

“Sokmayalım. Benimle param için evlendiğini ben unutmaya hazırım!”

Ecrin dudaklarını sıktı. “Evet ama?..” dedi kararsız bir şekilde.

“Ama ne?”

“Ben seninle sadece paran için evlenmedim ki! Bence... bir kadın için, harika bir kocasın. Yakışıklısın... Boylu poslusun... Bunu daha evvelde söyledim. Sadece para için değil... Kuyumcu yerine seni tercih edeceğimi tahmin etmeliydin.”

“Beni tercih ettiğini biliyordum tabii!” dedi Ateş. “Şu evlilik lafını sık sık önüme koymandan belliydi.”

“Bilerek yapmadım.”

“Neyse işte! Etkili oldu... Aklıma soktun ufak ufak.” Eğilip öptü onu dudaklarından. Küçük, sade bir öpücüktü. “Evlendik ve artık geriye dönüş yok. Beğensek de beğenmesek de bu böyle. İlişkımız kör topal da olsa böyle gidecek. Şimdi aşağıya inelim mi? Yoksa senin şu tombul Gülten ablan sevişmeye başladığımızı düşünebilir.”

Ecrin başını salladı. Konuşmaları tam istediği gibi

sonuçlanmamıştı. “Peki...”

Az sonra yan yana mutfğa girmişlerdi. Masanın üstü el yapımı yaprak sarmasından, fırında taze pişmiş patatesli tavuğa kadar değişik yiyeceklerle donatılmıştı. Tavuk butları servis tabaklarına yeni konmuştu ve üzerlerinden hâlâ duman çıkıyordu. Ev yapımı turşu, barbunya pilaki ve tane tane duran pirinç pilavı da çok güzel gözüküyordu.

Yemek pek sessiz geçmedi. Ecrin neşeli neşeli balayında yaptıklarını anlatıyordu. Ateş sessizdi. Ecrin ona aldırmandan konuşuyordu. Hatta karnı doyan Ateş bıyık altından gülümseyerek sofradan kalkıp, serin bahçeye çıktığında bile genç kadın Gülten Ablasına anlatmaya devam etmişti. Kadın gülümseyerek dinliyordu onu. Çirkin böceğinin mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Ecrin gerçekten de oradaki güzel anılarını anlatırken ve cep telefonuna çektiği resimleri gösterirken, az önceki sıkıntısını çoktan unutmuştu.

“Çok güzel bir balayıldı!” diyerek bitirdi sonunda konuşmasını. İç çekmişti.

Gülten Hanım onun parlayan gözlerini gülümseyerek süzüyordu. “Öyle olduğu belli zaten!” dedi anlayışla. “Her şey yolunda gitmiş gibi...” Genç kadın onun neyi kastettiğini önce anlamamıştı. “Şeyde de sorun olmamış anladığım kadarıyla?..” diye ilgisizce mırıldanmıştı kadın. Ama kirli tabakları bulaşık makinasına koyarken, hafif meraklı gözleri onun üzerine kaymıştı. “Yatakta...”

Ecrin hafifçe kızardı. “Balayım... her yönüyle güzeldi!” dedi yavaşça. “Gülten Abl! İnan bana o aslında o kadar kötü birisi değil. Yani aslında... hiç kötü birisi değil. Bana karşı hep iyiydi.”

“Buna sevindim... Mumla arasa senin gibisini bulamazdı.”

“Ben de bulamazdım! Onu ilk gördüğümde kocam olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Çok yakışıklıydı değil mi?”

Gülten Hanım bir an durdu. Sonra ona doğru tamamen dönerek ellerini kalın beline dayadı. Yüzü ciddi bir kuşkuyla

dolmuştu. “Bana bak?” dedi meraklı bir tonla. “Ona âşık olduğunu anladık zaten!” Ecrin’in nefesini tutmasını izledi keyifle. “Peki bunu ona da söyledin mi?”

Genç kadın dudaklarını büzdü. Gözleri irileşmişti. “Çok mu belli oluyor?” diye yavaşça itiraf etti.

“Fazlasıyla canım benim. Ondan bahsederken gözlerin parlıyor. Yanakların pembeleşiyor.”

“İmkânsız...”

“Hah! Sen bunu külahıma anlat. Ben seni küçüklüğünden beri tanırım. Her halini bilirim. Ona bal gibi âşıksın. Sanırım onun bundan haberi yok?”

“Kesinlikle yok!” dedi Ecrin kabullenmiş bir halde. “Gülten Abla! Ne olur dikkat et! Bir şeyleri belli etme! Onu sevdiğimi anlamasın. Aştan öcü gibi korkuyor. Nefret ediyor hatta.”

“Saçma... Senin kadar güzel ve harika bir kadının sevgisine sahip olmak onu mutlu etmeli...”

“Etmez... O bağımsız olmaya alışmış. Buna hazır değil.”

“Hazır değil mi? Ne zaman hazır olacak peki?”

“Ne bileyim ben... Gülten Abla, ne olur bu konuları onun yanında konuşma!”

Kadın omuz silkti. “Aman! İyi tamam... Zaten ben birazdan gideceğim. Şu bulaşıkları toplayayım, sizi yalnız bırakayım. Belki çocuk falan yaparsınız!” Bir iki tabak bulaşık makinasına tıkmışken durakladı. “Hey! Çocuk işini ne yaptınız peki?”

“Ne..Ne çocuğu?”

“Bildiğin çocuk!”

“O... O çocuk da istemiyor. Kendi çocukluğu kötü geçtiği için hiç lafını bile etmiyor.”

“Allah Allah! Çocuk istemiyorsunuz yani?”

“Şimdilik öyle... İleride ne olur bilmem. Belki birkaç sene sonra olabilir. Çünkü ben ona çocuk istediğimi söyledim.

Kendisi çocukla ilgilenmese de, ben doğduğunda çocuğuma bakarım.”

“Aptallaşma kızım! Babasız büyüyen çocuk mu olur? Hele bir tane yap, bak gör... Nasıl da düşkün olacak evladına? Onun gibi erkekleri bilirim ben. Dıştan böyle kaya gibi gözükürler. İçten yumuşacıktırlar. Yakınlarını ellerinden geldiğince koruyup kollarlar.”

“Ateş çocuk konusunda kesin kararlı. Otelde de... çocuk olmasın diye... kendisi önlem aldı. Şaka değil Gülten Abla... Evet! Onu gerçekten çok seviyorum. Onu kaybetmek istemiyorum. Çocuk için acelem yok. Hiçbir zaman boşanmayacağımızı söyledi. Eminim ileride o da bu çocuk konusuna makul bakacaktır.”

Gülten Hanım derin bir nefes aldı. Gözleri genç kadının üstündeydi. Başını salladı iki yana...

“Bence yanlış yapıyorsun!” dedi ona.

“Bebek konusunda mı?”

“Hayır! O konu biraz daha bekleyebilir. Daha gençsiniz ve gerçekten de hemen çocuk yapmanıza gerek yok. Birbirinize biraz doyunca buna karar verirsiniz.”

“O halde... hangi konuda yanlış yapıyorum?”

Kadın ona doğru iyice yaklaştı. Ciddi gözleri ile genç kadının gözlerine dimdik bakıyordu. “Hâlâ anlamadın mı?” dedi yavaşça. “Bu güne kadar bu kreşi ayakta tutmaya çok çalıştın. Elinden geleni yaptın. Kendinden çok şeyler verdin. Ve şimdi de bu kreşin sana olan borcunu ödemesinin zamanı geldi...”

Ecrin anlamadan kırpıklarını kırıştırdı. “Gerçekten de... ne demek istiyorsun anlamadım Gülten Abla?”

“Çok basit yavrum.” Eliyle çevresini işaret etti. “Burayı ben de seviyorum. Senin burada olmanı da seviyorum. Ama artık akıllı ve mantılı olmanın zamanı! Sen artık buraya ait değilsin!”

“Gülten Abla?..”

“Topla pılını pırtını kızım... Burası nasılsa bir şekilde

işlemeye devam eder. Senin yerin kocanın yanı! O ne derse desin... onunla Ankara'ya gideceğini söyle! Bu fırsatı kaçıрма! Hem de onu bu kadar seviyorken!..”

19. BÖLÜM

Genç kadın elinde çay fincanlarıyla kocasının yanına gitti. Ateş bahçedeki rahat koltuklardan bir tanesine oturmuş, gözleri gökyüzünde öylece duruyordu. Huzurlu, sakin bir hali vardı. Karısının geldiğini görünce biraz toparlanmış ve onun gerisine bakınmıştı ama Ecrin yalnızdı.

“Gülten Abla sana iyi geceler dileyip evine gitti!” dedi kocasına. Sonra tatlı bir şekilde gülümsedi. “Sanırım son gecemizde bizi yalnız bırakmak istedi.”

“Son gecemiz mi?”

Ecrin tepsinin içindeki çay fincanını onun önüne bırakırken hafifçe kaşlarını kaldırdı. “Son değil mi?”

“Bir ömür boyu beraberiz bal gözlüm. Son olacağını sanmıyorum. Tabii yollarda başıma ciddi bir kaza gelmezse.”

“Allah korusun!” dedi Ecrin biraz dehşetle. Sonra tepkisinin ona olan sevgisini belli edebileceğini düşünüp sözlerini biraz yumuşattı. “Daha dul kalmaya hazır değilim. Çok gencim ve yeni evlendim. Yakışıklı kocama da henüz doyamadım...”

Kocasının yanındaki yumuşak koltuğa oturmuştu. Ateş karısının alaycı sözlerine rağmen, hafif gülümseyerek onu süzüyordu. “Bilerek yapmasan da bazı sözlerin çok hoşuma gidiyor!” dedi genç adam ona. “Kendimi değerli hissettiriyorsun. Her ne kadar alaycı olsan da...”

Ecrin ona göz kırptı. “Sevin işte! Ben de senin gibi suratsız olsaydım, halimiz nice olurdu? Çocuğumuz hilkat garibesi olabilirdi sanırım...”

Ateş gülümsedi ama bir kaşı da hafifçe kalktı. “Yine lafı döndürüp durup çocuğa getirdin? Sendeki sırrı anlamaya

başlıyorum. Bir şeyi bir erkeğe çok söylersen sonunda yapmak zorunda kalır derler. Sırf kurtulmak için. Öyle mi?”

“Bilemem... Bu konuda tecrübeli değilim. Hayatımda iki erkek oldu. Birisi babamdı. O çok fazla ısrar etmemi beklemezdi zaten. İstediklerimi yapmaktan hoşlanırdı.”

“Demek öyle? Şımarık çocuk seni... Diğer erkek kimdi peki? Bahadır mıydı?”

Genç kadın çayını karıştırırken umursamıyormuş gibi başını salladı. Bahadır isminin bile genç adamı gerdiğini fark etmişti. Ve işin aslı, Bahadır’ı gerçekten de umursamıyordu. O evlendikleri gece, ikisini bir arada gördüğünde, Bahadır’ın kocasının yanında ne kadar silik kaldığını fark etmişti. “Başka da bir erkek olmadı zaten...” dedi yavaşça.

“Onu görmeyeceksin değil mi? Yani yokluğumda ortalığı boş zannetmesin?” Genç adamın sesi, gülümseyen yüzüne rağmen oldukça keskindi.

“Ona sıkı bir gözdağı vermedin mi?” dedi Ecrin. Çayından bir yudum alıp kocasına gülümsedi. Bahadır’ı kolayca yere çökertmesi ilginç gelmişti. “Bir daha senin karşına dikeleceğini zannetmiyorum. Senin yaşında bir adam için oldukça güçlüsün kocacığım. Hem ayakta hem de... yatakta.”

Ateş’in gözleri kısıldı biraz. “Şu yaş meselesini de para meselesi gibi bir yere bağlasak olmaz mı?”

Ecrin güldü. “Neden? Yaşından utanıyor musun?”

“Sen böyle konuşunca doğrusu rahatsız oluyorum!”

“Bak sen?” diye acırmış gibi tatlı bir sesle mırıldandı Ecrin. “Benim kötü kalpli kocamın kalbi de mi kırılabilirmiş?”

“Ecrin!” dedi Ateş uyarıcasına.

Genç kadın kıkırdadı. “Kızma hemen! Ama bazen öyle erişilmez oluyorsun ki, senin rahatsız edebilecek bir şey olabileceğini düşünmüyorum.”

Genç adam da çayından bir yudum aldı. Yüzü biraz düşünceli bir hal almıştı. “Rahatsız olabileceğim pek çok şey

var. Şu eski sevgili mesela. Sana güveniyorum ama onunla bir daha karşılaşırsan eğer kesin bir şekilde senden uzak durması gerektiğini söyle. Bunu yaparsan sevinirim. Ve peşinde gezebilecek diğer erkeklere de... Peşine bir koruma takmamı istemezsin değil mi?"

Ecrin keyifli bir kakhaha attı. "Koruma mı? Daha neler?"

"Ciddiyim! Gerçi sen bu halinle o korumanın da aklını başından alırsın ya?!"

Ecrin iyice güldü. "Sana inanmıyorum! Bilmesem beni kışkandığını zannedeceğim?.."

"Sadece erkeklere güvenmiyorum bal gözlüm! Maalesef oldukça güzel ve sadece gülümseyerek bile insanları aptal eden bir eşim var." Eliyle işaret etti. "Gel buraya!"

Ecrin kararsızca kocasına bakıyordu. Sonra yüzündeki gülümseme ile yerinden kalktı. Onun önüne kadar gitti. Ateş kolayca karısının ince belini yakaladı ve kucağına çekti. Genç kadın onun kucağına yanlamasına oturmuştu. Bir kolunu kocasının boynuna sardı.

"Güzel değilim ama beni güzel bulmandan ben de çok hoşlanıyorum!" dedi kocasına. Gözleri karşılaştı. Bir süre göz göze bakiştılar. Her ne kadar Ateş genç karısının gözlerinde genellikle kendisi kaybetse de, aynı şey Ecrin için de geçerliydi. Üstelik o kocasını deli gibi seviyordu. O anda o kollarda başka hiçbir yerde olamayacağı kadar mutlu, huzurluydu.

Genç adamın dudakları usulca onun dudaklarına uzandı. Ecrin de hafifçe eğilmişti. Dudakları yumuşakça karşılaştı. Bu öpücüğe keyifle karşılık verdi. Bir şeyi daha fark etmişti ki, öpüşmek çok zevkliydi. Hiçbir şey yapmasalar bile onun kendisini öpmesi genç kadının aklını başından alıyor, başka bir dünyaya götürüyordu. Tabii ateşli ve ihtiraslı olanları... Şu anki öpücük ise sanki bir veda öpücüğüydü. Genç kadının kalbi nasıl kocasından ayrılmak istemiyorsa, dudakları da onun dudaklarından ayrılmak istemiyordu.

Gülten Abla'sının söyledikleri aklına geldi.

Ankara'ya gitmeyi... onunla birlikte yaşamayı... o kadar isterdi ki! Kreşi sandığı kadar sevmediğini anlamıştı. Şimdi kalbini daha gerçek ve daha keyifli bir sevgi doldurmuştu. Belki küçük çocukları, burada öğretmenlerle birlikte yediği neşeli öğlen yemeklerini, bir iş yerini yönetmenin verdiği hazı özleyecekti ama hiçbir şey kocası ile birlikte olmaktan daha güzel olamazdı.

Ateş'in bir eli bluzunun içine kayıp göğüslerini tutunca, hafifçe o ele yaslandı. Onu daha fazla hissetmek ister gibi, okşamasına destek oldu. Dudaklarını da aralayıp veda öpücüğünü ateşli bir sevgi öpücüğüne dönüştürdü.

Bir iki dakika sonra, tutkuyla titreyen dudaklarını geri çekti. Buğulanmış gözleri önce utangaçça onun gözlerine baktı. Sonra diyecek bir şey bulamayınca gülümsedi.

Ateş'in belli ki diyecek bir şeyi vardı. "Hımm! Sanırım bu öpücükleri özleyeceğim," diye mırıldandı. Avucunda tuttuğu çıplak göğsünü de hafifçe sıkıştı. "Ve bunları da..."

Ecrin gülümseyerek ona bakmaya devam ediyordu. Aslında şimdi söyleyebilirdi... Galiba söylemenin en uygun zamanıydı! Boynundaki kolları ile ona daha bir yumuşakça sarıldı. Cesaretini toplamalıydı. Hiçbir zaman korkak birisi olmamıştı.

"İstersen... özlemeyebilirsin!" dedi ona yavaşça.

Ateş onun boynunun kenarını öpmeye başlamıştı. Dudakları içindeki arzuyu belli ederken, konuşmak istemiyormuş gibi mırıldandı. "Öyle mi?"

"Evet..."

"Nasıl olacakmış o? Özlenmeyecek gibi değilsin. Şu sıralar benim isteğime bağlı bir şey değil seni özlememek..." Dudakları yeniden karısının dudaklarına tırmanmıştı. Öpücük koyulaşmadan önce, Ecrin açıklamaya çalıştı.

"Öyle... demiyorum. İstersen..." Dudakları yeniden örtülünce iç çekip o güzel öpücüğe cevap verdi. Bir süre sonra zorlukla dudaklarını kurtardı. "Ateş! Her ne kadar burada birisinin bizi görmesi mümkün olmasa da... kameralar var!"

“Hı hı!” diye umursamazca onayladı genç adam. Elleri yine rahat durmuyordu.

“Ateş! Yarın onları silmek zorunda kalacağım...”

“Silersin sen de...”

“Ne yapıyorsun?” Genç adam bluzunu yukarı sıyırıp dudaklarını sutyeninden kurtulmuş göğüslerine doğru uzatınca, hayretle küçük bir çığlık atmıştı. Bu kameralarda iyi bir görüntü oluşturmayacaktı. Zorlukla uzaklaştı onda. Bluzunu gülerek aşağıya indirdi ve kucağından kaçmaya çalıştı. Fakat çelik gibi kollar buna izin vermemişti. “Macera duygun kabardı galiba?”

“Kabaran bir yerlerim var ama macera duyğum değil. Senin odanda klima var mı?”

“Benim odamda klimaya gerek yok. Camı açınca buz gibi olur her zaman. Neden sordun sen bakayım?”

“Son gecemizi böyle konuşarak mı geçireceğiz?”

“Son gecemiz mi?” derken alaycı bir şekilde gülümsemişti Ecrin. “Hani sen son olmadığını, bir ömür boyu beraber olacağımızı söylemiştin az önce?”

“O başka bir konuydu!” dedi genç adam. “Birkaç hafta çok yoğun olacağım. Buraya gelemeyebilirim. Sen her ne kadar bundan memnun olacaksın da, ben de bu geceyi iyi bir şekilde değerlendirmek istemekte haklıyım değil mi?”

Ecrin yeniden boynunda gezinmeye başlayan dudaklarla dikkatini kaybetmemeye çalışıyordu. “Birkaç hafta hep iş seyahatinde mi olacaksın?” diye sordu ona yavaşça.

“Evet! Maalesef... Yaz sezonu genellikle yoğun geçer. Sayende epey de işlerimi aksattım”

Ecrin onunla gitme düşüncesini değerlendirmeye çalıştı. Madem kocası uzun bir süre seyahatte olacaktı, onunla birlikte gitmeyi teklif etmesi saçma olurdu. Genç adamın kabul edip etmeyeceği kesin değildi. Kabul etse bile o yokken orada ne yapardı? Tanımadığı bilmediği bir evde sıkılırdı. Her ne kadar yardımcısı olan Berna Hanım’dan hoşlanmışsa da burada daha

kalabalık ve daha neşeli bir çevresi vardı. Bildiği bir ortamdı. Hem hâlâ tadilatı devam eden kreşe göz kulak olup gelişen olayların içinde kalabilirdi.

“Senin için üzüliyorum...” dedi kocasına. “Çok yorulduğum kesin.”

“Benim elime bakan bir sürü insana karşı sorumluyum.”

“Yine de işlerini hafifletmelisin.”

“Hımm... Niçin? Senin için mi?”

“Evet, neden olmasın?”

“Her hafta buraya gelsem sıkılmaz mısın?”

“Neden sıkılayım? Ayrıca... çevreme karşı da iyi olur. Yeni evli bir kadın olarak Ankara’da kocamın yanında değil de, burada kalmam çok kişinin merakını uyandıracaktır.”

“Demek durumu kurtarmak istiyorsun?”

“Mecburen... İnsanlar meraklı olur. Ve belki... arada sırada... ben de senin evine gelirim.” Gözleri kocasının düşüncelerini belli etmeyen gözlerine kilitlendi. “Gelirim değil mi?” diye sordu yavaşça.

Genç adam duraklamıştı. Sonra omuz silkti. “Arada sırada olabilir tabii...”

Ecrin dudaklarını büzdü hafifçe. Ateş’in onu çok görmek istemediğini hissetti. Kocasının kendisine olan ilgisi sönmek üzere miydi? Şu anda kendisini usul usul okşayıp dururken öyle gözükmese de, başka ne olabilirdi ki?

“Sık gelmemi istemiyorsun sanırım?” dedi sıkıntısını belli etmemeye çalışarak.

“Sık gelip ne yapacaksın ki? Ankara’da gezip tozacak o kadar çok yer yok. Sıkılırsın...”

“Belki de başında dırdır yapmamı istemiyorsun?”

Ateş onun alaycı sözleri üzerine hafif çatık kaşlarla gözlerinin içine baktı. Aslında Ecrin’in kendisiyle gelmesini ne

kadar da isterdi. Ona doymadığının farkında olan bir erkek olarak, kararsızlıklar içindeydi. Aklına sürekli olarak annesi ile babasının uyumsuz evliliği geliyordu. Ecrin'in isterse ne kadar inatçı ve kararlı bir kadın olabileceğini çok kolayca öğrenmişti. Bir kadınla evlenmek aklındaki son şey olduğu halde bu konuda kendisini nasıl da ikna etmişti? Bir hastalık gibi beynine girmiş, kendi düşüncelerini kendinin olmasından çıkarmıştı. Ya onu da götürdüğünde hayatını böyle zorlamalarla dayanılmaz bir hale sokarsa?

Bu sihrin biteceğini, bir süre sonra onun kendisine çekici gelmeyeceğini adı gibi biliyordu. Hayatın kanunu böyleydi. Yıllarca birlikte olup da mutlu olan kaç kişi görmüştü ki hayatı boyunca? Çok az... Hatta neredeyse hiç... Bir süre sonra Ecrin ile aralarındaki her şey sıkıcılık ve monotonluk boyutuna taşınacaktı. Belki zamanla Bursa'ya gelip onu ziyaret etmek ve kocalık haklarını kullanmak bile istemeyecekti.

"Henüz seni tanımıyorum..." diye mırıldandı karısına. Hafifçe gülümsedi. "Dırdırcı mısın peki?"

Ecrin onaylayarak başını salladı. "Her kadın kadar sanırım..."

"Dürüst olduğun kesin!" diye mırıldandı genç adam. "Doğrusu dırdır çekemem. Annem de zaman zaman babamın başını çok ağrıttı. Bazen hangisine hak vereceğimi şaşırdım. Sonradan aldırmamayı öğrendim. Onlar birbirleri ile uğraşırken ben başka şeylerle ilgilenirdim."

"Ben annen gibi olurum diye mi korkuyorsun?" Eli genç adamın yanağında gezindi. Sakalları hafifçe uzamıştı ama yine de güneş yanığı cildi pürüzsüzdü.

"Olmana izin vermem zaten!" dedi genç adam kuru bir sesle. Kaşları çatılmıştı. "Evlenmiş olabiliriz ama bana baskı yapmana da, hayatımı karartmana da izin vermem bal gözlü. Karım olman sana sadece bazı kısıtlı haklar tanıyor..."

Onun acımasız sözleri üzerine Ecrin'in parmakları durakladı. Genç adamın yanağının kenarını ve kısacık saçlarını okşamayı kesti. Kalbi titremişti. Ateş'in evlilikten ve bir kadın ile ömür

boyu birlikte olmaktan ne kadar korktuğunu bir kere daha anlamıştı. Evet, balayında çok iyi, rahat ve ilgiliydi ama balayı bitmişti nihayetinde... O güzel rüya bitmişti. Bir an için Ecrin bile Gülten Abla'nın sözlerine inanmıştı. Bir an için ikisi arasında bir şeyler olabileceğine ve kocası ile giderse onun hayatında güzel bir yer kaplayabileceğini düşünmüştü.

"Anladım!" dedi yavaşça. "Kısıtlı haklarım olduğunu... biliyorum. Seni sıkmam, merak etme!"

"Etmiyorum zaten!" Genç adam derin bir nefes aldı. "Bak Ecrin! Bu evliliğimiz nasıl bir evlilik olacak, daha baştan belliydi. İkimiz de bunu biliyorduk ve karşılıklı menfaatler uğruna kabullendik. Belki de böyle olması daha iyi oldu... Yani senin bu döküntü kreşine olan sevgin ve benim başka bir şehirde yaşamam, işimizi kolaylaştırdı. Hiç değilse birbirimize daha az tahammül ederken, kısıtlı beraberliklerimizde sıkılacak veya birbirimizi kıracak vakit bulamayız."

"Tamam! Bana açıklamaya zahmet etmene gerek yok ki!" dedi genç kadın gururunu kurtarmaya çalışarak. "Ben de durumun farkındayım. Yoksa sen... seninle Ankara'ya gelip... orada yaşamak istediğimi mi düşündün?" Sesinin doğal çıkması için elinden geleni yapmıştı. "Asla böyle bir düşüncem yok. Sadece başlangıçta... göz önünde olmamak için... bir iki gelir giderim diye düşünmüştüm."

"Buna hakkın var. Dediğim gibi, arada sırada gelip gitmende sorun yok."

"Neyse, zaten sen birkaç hafta daha yokmuşsun. İş seyahatlerinde olman iyi bir mazeret olur benim için. Kimse bir şey demez. Bu arada kreşin tadilatı sırasında burada olmam da daha mantıklı olur. Ondan sonra da insanlar alışır duruma..." Gülümsemeye çalıştı. Gözleri eskisi gibi ışıldamasa da biçimli dudakları gayet tatlı bir şekilde kıvrılmıştı. "Gördün mü bak!? Hiç dırdırcı bir kadın değilim. Uyumluyum. Kocama ayak uyduracak kadar olgunum."

"Yine yaşıma mı vurdurma yapıyorsun?" dedi Ateş biraz rahatlamış bir şekilde. Bir yönü rahatlamıştı... Sadece bir

yönü... Kahretsin! Peki, neden içini bir sıkıntı sarıyordu yavaş yavaş?

“Asla vurdurma yok... Hem ben senin yaşından, olgunluğundan memnunum.” Parmakları yeniden kocasının saçlarını okşamaya başlamıştı. “Sana yakışıyor...”

Ateş’in gözleri parladı bir an. “O halde... bir an önce odana çıkıp... senin şu küçük yatağının sağlamlığını deneyelim mi?”

“Çaylarımız?..” diye mırıldandı Ecrin tereddütle.

“Çay istemiyorum şu an... Ben başka bir şeye susadım.” Küçük bir hareketle onu kucağından çekti. Kendisi de ayağa kalktı. Upuzun boyuyla tepesinden bakarken elleri beline sarılmıştı. “Beni birkaç hafta idare edecek kadar susuzluğumu doyurabilir misin?”

Genç kadının gözleri şüphe ile kısıldı. “Birkaç hafta ben veya... başka bir kadın olmadan... uslu durabilecek misin ki?”

“Başka bir kadın mı?” Genç adam gülümsedi. “Denemedim mi sanıyorsun bal gözlü? Başka bir kadın, şu anda istediğim son şey. Ben seni istiyorum. Şu çırpı bedenini, senin teninin kokusunu istiyorum. Bana senin parmakların dokunsun istiyorum... Yani her şey sana bağlı.”

Ecrin buruk bir şekilde gülümsedi. Neyse ki hiç değilse hâlâ isteniyordu. Ne zamana kadar isteneceğini bilmiyordu ama isteniyordu işte. Üstelik zayıf bedeninin bu cüsseli adama neden çekici geldiğini de anlayamıyordu. Çok daha güzel vücutlu kadınlar tanımış olmalıydı yıllar içinde.

“Peki...” dedi çekiciliğini farkında olmadan. “Madem öyle, bir deneyelim bakalım. Seni günlerce sakın tutabilecek kadar çok şey öğrenmiş miyim, görelim!”

“Bu harika olur...” diyen Ateş’in gözlerinde aniden beliren keyif görülmeye değerdi.

Genç kadın onun bu haline elinde olmadan güldü. Bir türlü bu adama gerçekten kızamıyordu. Kendisini ne kadar üzerse üzsun, sözleriyle ne kadar yaralarsa yaralasın, kalbi yine de

onun için yumuşakça atıyordu. “Sen biraz şımarıksın galiba?” dedi erkeksi dudaklarına küçük bir öpücük kondururken. “Diğer kadınlar seni çok şımartmışlar.”

Ateş pek itiraz etmedi. “Evet, biraz olabilir.”

“Biraz mı? Bence bayağı şımartmışlar... Ama önce yapmam gereken bir şeyler var. Sen odama çık. Ben de bu fincanları yıkayayım, sonra da kameradaki görüntüleri sileyim. Yarın vakit bulamayabilirim. Senin elemanların sabah erkenden geliyorlarmış. Beninkiler de geliyor. Millet kuşkulabilir...”

“Tamam!” dedi Ateş. “Geç kalma sakın!” Genç adamın gözlerindeki arzu açıkça hissediliyordu.

“Kalmam... Sabırsız koca bebek! Git hadi...”

O önden giderken Ecrin gülümseyerek fincanları topladı. Evet, bu gece uzunca bir süre için son geceleri olabilirdi. Değerlendirmek gerektiğini o da kabul ediyordu. Artık cinselliği öğrenmiş bir kadın olarak buna ihtiyaç duyacağını da hissediyordu. Daha şimdiden vücudunu tatlı bir ürperti sarmıştı. Onun öpücükleri ve dokunuşları ile çoktan hazır bir hale gelmişti. Ve az sonra onun kollarında tatlı iniltilerle kendisinden geçeceğini hayal etmek bile korkunç bir heyecan veriyordu. Beyni binlerce sinyal yolluyordu vücudunun her bir ayrı noktasına...

Mutfağa gidip fincanları yıkadı. Çayın altını kapatıp etrafında göz gezdirdi. Bir sorun olmadığını görünce geri döndü. Kreşin bahçeye açılan kapısını emniyet olsun diye kilitledi. Sonra da bilgisayar odasına geçti. Bir bilgisayar sürekli çalışıyordu. Ateş ile olan öpüşmelerini ve onun kendisini miniciklayıp durmasını gülerek izledi. Ne deli adamdı şu! Bunu birisi izlese, herkese rezil olurlardı.

İlgili kameranın çektiklerinin bir kısmını program aracılığı ile sildi. Sonra yerinden kalkıp üst kata çıkan merdivenlere yöneldi. Dudaklarında heyecanlanmış olmanın verdiği bir gülümseme vardı. Yatak odasına geldiğinde, içerideki lambanın yandığını gördü.

Ateş içerideydi tabii ki... Yatağa uzanmıştı. Bir kolunu başının altında kavuşturmuş, Ecrin'in magazin dergilerinden birisini okuyordu. İnce örtü, beline kadar örtülü olmasına rağmen, belden yukarısının çıplak olması durumu özetliyordu. Giysileri ise iç çamaşırlarına kadar, yan taraftaki koltuğun üzerine düzgünce konmuştu.

Kuruyan dudaklarını belli etmeden yalayıp kapıyı ardından kapadı. Her ne kadar binada başka birisi yoksa da, psikolojik olarak kapısı açık bir odada sevişmek istemezdi. Odanın ortasına kadar yürüdü. Gözleri kaslarla bezeli kalın kollarında ve bir süper kahramanı andıran atletik gövdesinde gezindi. Bu bedeninin her santimetresini artık çok iyi tanıdığı halde, yine de ona bakarken heyecanlanabiliyordu. Başına gelen o kadar kötü olaydan sonra, bir çıkış yolu ararken, karşısına bu şahane erkeğin çıkması ve hayatının içinde önemli bir yer kaplaması, Allah'ın ona bir esprisi olabilir miydi?

Ateş gözlerini dergiden ayırmıştı. Bakışları karısının üzerindeydi. Ecrin her şeye rağmen utangaçça gülümsedi. Bu bakışlar ne kadar da yoğundu böyle?

“Hazırlanmışsın?” dedi kocasına yavaşça.

“Evet... Bir dakika bile harcamak istemiyorum!”

Genç kadının bir kaşı muzipçe kalktı. “Süper kahraman gibi gözüksen de kocacığım... dün geceki eforuna bakarsak ve bugün de hiç dinlenmediğini göz önüne alırsak, fazla aktif olabileceğini sanmıyorum. Bence o dakikaları uyumak için kullanacaksın!”

Genç adam biraz pis bir şekilde gülümsedi. “Öyle ama sen dinlendin değil mi? Bu gece ağırlıklı olarak görevi sana bırakacağım. Gelirken boşuna arabada uyumana izin vermedim...”

“Seni çıkarıcı!” dedi Ecrin gülümseyerek.

“Oyalanma da gel hadi...”

“Önce dişlerimi fırçalamalıyım... Sen fırçaladın mı? Diş fırçanı çıkartmayı unutmuşum sanırım çantandan...”

“Ben çıkardım. Şimdilik banyoda seninkinin yanına koydum.”

Ecrin başını sallayıp banyoya doğru yöneldi. Kocasının arkasından, “Çabuk ol...” diye uyarması, gülümsemesine sebep olmuştu. Gerçekten de onu çok bekletmedi. İşi bittiğinde sadece birkaç dakika geçmişti. Çıkmadan önce onun dış fırçasına baktı sevgiyle. Kendi fırçasının yanında olmasına otelde iyice alışmıştı. Ve şimdi de buradaydı. Keşke hep burada kalsaydı.

Odaya geri döndü. Ateş nasıl bırakmışsa öyle duruyordu. Çok acele etmeden tokalarını koyduğu dolaba gitti. Uzun saçlarını tepesinde toplamak niyetindeydi. Tam bunu gerçekleştirecekti ki Ateş onu engelledi.

“Yapma!”

“Ama böyle daha rahat değil mi?”

“Ben seviyorum... Saçlarının vücuduma değmeleri veya yastığa dağılmaları hoşuma gidiyor! İpek gibi...”

“Terleyince her yerimize yapışıyorlar!” diye itiraz etti genç kadın gülerek.

“Olsun... Oyalanma da gel hadi! Yoksa ben gelip vaktimizi çaldığın için o saçlarından tutup zorla yatağa atacağım!”

Genç kadın kaşlarını kaldırdı. “Kaba adam...”

“Sabırsızım sadece!”

Ecrin’in elleri biraz yavaşça bluzunun eteğine gitmişti. Onu hafifçe sıyırdı. Yalancı bir ihtar yolladı kocasına. “Yum gözlerini...”

Ateş rahat bir tavırla elindeki dergiyi yere fırlattı. “Asla! Kör olacağımı bilsem de yummam...” Genç adamın gözleri sanki daha da açılmıştı.

Genç kadın yolda giymiş olduğu sarı çiçekli bluzunu biraz sıyırdı. Göğüs hizasına gelince çaresizmiş gibi başını salladı. “Peki, bunu sırf başka kadınlarda gözün kalmasın diye yapıyorum! Aklın hep benimle meşgul olsun!” Bluzunu çıkarıp attı. Altta sutyeni kalmıştı.

“Kıskanç olmadığını söylememiş miydin sen?” diye mırıldandı Ateş alayla. Gözleri ile meydanda kalan kısmı aç bir şekilde seyrediyordu.

Ecrin elini arkasına atıp, kolay bir hareketle o küçücük kumaş parçasını da çıkardı. Sonra masumca kocasının gözlerine baktı. “Yalandı...” Ellerini açtı iki yana. Sutyeni parmaklarının ucundan yere düştü. “Nasıl?”

Ateş adeta yutkunmuştu.

Onu defalarca seyretmişti... Yatakta çıplak uyurken... Banyoda alçak sesle şarkı söyleyerek yıkanırken... Gözleri heyecanla buğulanmış bir halde sevişirken... Onu seyretmek bir zevkti. Ve her defasında onu yine böyle çıplak görmekten inanılmaz bir zevk alması, tahrik olması olağan bir şey değildi. Hayatı boyunca bir sürü kadın tanımıştı ama hiç birisi şu bal gözlü sıksa kadın kadar kendisini etkilememişti. Ne cinsel olarak ne de... Ne de...

Kaşları çatıldı. Ne de, ne?..

Genç kadın beyaz eteğinin kopçasına uzandı. Onu açarken, Ateş’in düşünceleri yeniden bulandı. Şu anda ciddi düşünecek durumda değildi. Tüm ilgisi yere düşen eteğin geride bıraktıklarına yönelmişti. Ecrin üzerindeki küçücük iç çamaşırı ile bir biblo kadar güzeldi.

Genç kadın kocasının nefesini tutmasını alaycı bakışlarla izledikten sonra dönüp lambayı kapadı. Onu çıldırtmak istercesine yavaş davranıyordu. Ardından pencereye doğru yürüdü. Yarı açık camı ardına kadar açtı. Serin rüzgâr çıplak vücudunu sıyırdı geçti. Dolunayın hâlâ önemli bir kısmı gözüküyordu. Daha bir gece önce onu plajda seyrettiklerine inanmak çok zordu.

“Ecrin!” diye adı sabırsızca söylenince başını çevirdi. Camdan içeriye giren serin hava, saçlarını yavaşça dalgalandırıyordu. “Gel artık! Yoksa ben geleceğim!”

Genç kadın onun sabırsızlığından hoşlanıyordu. Yine acele etmeden yatağın kenarına yanaştı. Fakat Ateş birden onu

bileğinden tutuvermişti. Kolayca yatağa çekti ve altına alarak sabırsız yüzünü yüzüne yanaştırdı. Onun ağır vücudu altında hapis kalan Ecrin kıkırdamıştı.

“Seni küçük cadı! Bilerek yaptığını anlamadım mı sanıyorsun?”

“Belki uyursun dedim!”

“Öyle mi? Benden böyle kolayca kurtulabilir misin? Bu gece çok işin var bal gözlüm!”

“Beni korkutuyorsun!” dedi genç kadın yalandan.

“Korksan iyi olur!” Ateş’in gözleri onun kıvrılmış alaycı dudaklarına takılmıştı. O da karısı gibi gülümsüyordu. Sonra biraz haşince dudaklarına eğildi. Uzun, ihtiraslı bir öpücükle karısının cezasını verdi. Biraz zevkli bir cezaydı ama olsun! Neticede cezaydı işte! Ecrin bu cezaya çoktan razıydı. Bilekleri genç adam tarafından hapsedildiği için kıpırdatamasa da kıvranan bedeni ile neler hissettiğini ona aktarabiliyordu.

Sonunda arzulu dudaklar çıplak göğüslerine kaydığında, bilekleri de serbest bırakıldı. Sabırsız parmaklar üzerinde kalan tek kumaş parçasına doğru uzanmıştı. Ecrin kollarını o kocaman gövdeye dolamak için sabırsızlanıyordu. Ama önce bu zevkli işkenceye katlanması gerektiğini de biliyordu. Ateş onu baştan ayağa öpmeden, okşamadan, çıldırtacak kadar bedeniyle oynamadan işi sonlandırmayacaktı. Hep öyle olmuştu. Hiç aceleci bir adam değildi ve zamanının sonuna kadar kullanmayı çok seviyordu.

Genç kadın bu son gecelerinde, bir önceki geceden daha vericiydi. Bir önceki gece de son sanmıştı ama bu sefer kocasını uzun bir süre göremeyeceğini kesinlikle biliyordu. Olduğundan daha cesurdu. O da elleriyle onu tahrik edebileceği her yerine dokunuyordu. Son anda yatakta dönen Ateş onu üzerine çağırınca da uysalca kabullendi. Uzun saçları savrulurken genç adamın kendisini seyretmeyi sevdiğini biliyordu. Ve bu şekilde olmaktan çoğu zaman kendisi de memnundu. Kocaman bir gövdeye hükmetmek şahane bir güç duygusu veriyordu.

Uzun bir süre sonra, alabileceği en yüksek tatminle onun kollarına yığıldığında, yüreğini istemediği bir yalnızlık çabucak sarmaya başlamıştı bile. Sıkıca sarıldı kocasına. Ondan nasıl ayrılacaktı? Onun kollarında olmaya o kadar alışmıştı ki! Onun sıcaklığına, kokusuna, gücüne... Kendisine verdiği bu zevkli dakikalara... Bunlardan nasıl uzak duracaktı? Nasıl vaz geçecekti?

Birkaç dakika sonra, Ateş çocuk olmasın diye kullandığı şeyi çıkarmak için banyoya giderken, Ecrin üzgün yalnızlığını odadaki yoğun sessizlikle paylaşıyordu. Sırt üstü yatmış, gözlerini loş tavana dikmişti. Ayın yönü iyice değişmiş olmalıydı ki, odaya daha fazla ışık girmeye başlamıştı.

Kocası temizlenmiş bir halde yatağa girince, dönüp ona sarıldı. Şu anda onun yakınlığına fazlasıyla ihtiyacı vardı. Genç adam da sanki bunu anlamış gibi narin bedenini sıkıca kendi vücuduna çekmişti. Dudaklarını saçlarına dokundururken, ince belini, sırtını hafifçe ovdu. Çıplak bedenleri birbirine kaynaşmıştı adeta.

Genç kadın gözlerini yumarak yanağının altındaki rahatlığı sonuna kadar hissetmeye çalıştı. Parmak uçları da kocasının boynunun kenarını, yüzünü okşuyordu hafif hafif. Ve bir süre sonra parmakları kıpırdamayı bıraktı. Nefesi düzenli hale geldi. Kendisini okşayan parmakların altında iyice rahatlamıştı zaten.

Saatın tıkırtıları artık duyulur haldeydi. Ateş'in gözleri tam karşı duvardaki saatteydi. Bir süre saniyenin ve hatta dakikaların hareketini izledi. Henüz uykusu yoktu. Uzunca bir süre, hiçbir şey düşünmemeye çalışarak yattı. Kollarının arasında bebek gibi uyuyan narin karısının sıcaklığı yetiyordu. Farkında olmadan onu okşamayı küçük küçük sürdürüyordu. Burnunun hemen dibindeki saçlarından ise mis gibi kokusu geliyordu.

Yorgunca gözlerini yumdu... Bu macera yormuştu genç adamı. Son on gündür fazla çalışmamasına rağmen, iş hayatından uzak olmasına rağmen, kendisini garip bir şekilde yorgun hissediyordu. Yani Ecrin'i tanıdığı günden beri... Bu

kadını hayatına sokmakla hata yaptığını her zaman hissetmişti. Her gün bir şeylerin yanlış olduğunu söyleyen içgüdüleri ile uyanıyordu... Veya bu içgüdülerinin baskısı yüzünden zor uyuyordu.

Gözleri açıldı. Başını çevirdi. Karısının yüzünü görmeye çalıştı. Bu bal gözlü, uzun saçlı zayıf dilber için kaybettikleri çok önemli şeylerdi.

Ecrin gülümsedi uykusunda... Dudakları zaten her zaman kıvrıktı. Her zaman alaycı, gülümsemeye hazır ve çekici... Uykusunda bile kim bilir kiminle uğraşıyordu? Kim bilir neye gülümsüyordu. Belki de kendisine?.. Genç adamın çatık kaşları yumuşadı. Bu kadına bayıldığını kabul etti içinden. Bu kadın tanıdığı hiçbir kadına benzemiyordu.

Ve iyi ki... İyi ki kendi karısıydı!

Az kalsın onun başkasıyla evlenecek olması tüm sinirini tepesine çıkarıyordu. Bu kadın kendisine aitti. Bundan emindi. Zoraki bir evlilik olsun veya olmasın, Ecrin onundu. Hep öyle hissetmişti ve hâlâ öyle hissediyordu.

Gözlerini yeniden yumdu. Uyumayacağını sanıyordu ama yorgunluk kısa bir süre için onu da esir aldı. O da yavaşça uykuya daldı. Sabahın erken saatlerine kadar sıcacık vücutlarıyla birbirlerine sarılmış bir halde uyudular. Gün aydınlanmaya başladığında, Ateş'in gözleri kendiliğinden aralandı. Ama uyanmasına sebep, yılların verdiği erken uyanma alışkanlığı değildi. Ecrin kıpırdanarak dudaklarını onun kalın boynuna gömmüş, sonra da minik bir öpücük kondurmuştu. Ardından birkaç öpücük daha... Uyku ile uyanıklık arasında yaptığı belliydi.

Nasıl olduğunu her ikisi de bilmiyordu. Ancak uykulu bedenleri onlardan önce uyanmış gibiydi. Sabaha çok az zaman kalmıştı ve bunu değerlendirmek için fazla vakitleri yoktu. Bedenleri yeniden alev aldı. Ansızın ve kolayca... Zaman darlığına rağmen son sevişmeleri çok güzeldi. Ateş, altına aldığı narin gövdeye sevgi dolu bir ihtimam gösteriyordu. Uyku mahmurluğu ile korunmayı bile düşünemedi. Her ikisi de o

kadar hazırды ki, bunu düşünmeye fırsat olmamıştı.

Ve her ikisi de minik bir Ateş'in, bu yoğun tutku sonucu genç kadının bedenine yerleştiğini o an için düşünemedi...

Allah'ın planlarını kim bilebilirdi ki?

20. BÖLÜM

Ateş dalgın gözlerle yatakta mışıl mışıl uyuyan karısını seyreliyordu. Ecrin'in saçları şahane bir şekilde yastığa dağılmıştı. Sırt üstü yatıyordu. İnce örtüyü boğazına kadar çekmişti. Sadece yüzü gözükiyordu. Sanki biraz üşümüş gibiydi. Bu sabah hava oldukça serindi. Açık pencereden gelen serin hava ve odayı saran hafif puslu karanlık, serin sonbahar havası etkisi oluşturmuştu. Ve Ecrin o ince örtü altında çırılçıplaktı... Giyinmeden uyuyup kalmıştı.

Aslında genç adam onun yanından kalkıp hazırlanmaya başlayınca kadar ikisinin de vücutları sımsıcaktı. Sabaha karşı olan son sevişmelerinden sonra Ateş bir daha uyuyamamıştı. Yeniden uykuya dalan karısının yanından sessizce kalkmış, gidip duş almış, tıraş olmuş, dişlerini fırçalamıştı. Tam diş fırçasını eline alıp küçük el çantasına koymak üzere götürülecekti ki, bundan vazgeçmişti. Bilerek kendi diş fırçasını Ecrin'inin yanına bırakmıştı. Bu fırça ona bir kocası olduğunu hatırlatırdı belki... Ona başka erkeklerden uzak durmasını, kendisini koruması gerektiğini hatırlatırdı... Biraz haince bir düşünceydi ama yine de fırçasını almamış, banyoda bırakmıştı.

Sessizce giyindikten sonra yatağın ayak ucuna gelip karısını süzmüştü.

Ne kadar da taze, güzel gözükiyordu? O biçimli dudaklardaki gülümseme kıvrımını seyretti bir süre. Uykusunda bile mutlu olan bir kadın görmemişti daha. Nasıl bir kadına denk gelmişti böyle? Neşeli, hayat dolu ve fazlasıyla güzel... Tam da seyirlik bir kadındı.

Genç kadın seyretildiğinin farkında olmadan kıpırdandı. Baş biraz daha kocasına dönerken, bir kolunu başının üstüne doğru kaldırdı yavaşça... Bir dizi kıvrıldı. Dudaklarındaki

keyifli kıvrım hâlâ devam ediyordu. Kolunu kaldırdığı sırada üzerindeki örtü yavaşça sıyrılmıştı.

Genç adam kayan örtünün ortada bıraktığı çekici bedeni yine hazla izledi. Diri göğüslerinden birisi uç kısmına kadar meydana çıkmıştı. Gözleri bu doyumsuz manzarayı içerken, vicdanı başka şeyler söylüyordu. Elinde olmadan onun iyice üşüyeceğinden endişelendi. Vicdan mı?.. Uzun süredir bir vicdanı olduğunu veya vicdanının sızlatacak bir olay olduğunu hatırlamıyordu. Ta ki bu bal gözlü ile karşılaşınca kadar...

Uzanıp örtüyü hafifçe yukarıya çekti. Onun seyretmeye ve sevmeye doyamadığı güzel vücudunu örttü. Sonra dönüp açık pencereye gitti. Bir an dışarıya baktı. Hava kapamıştı... Gökyüzünde büyük parçalı bulutlar gözüküyordu. Demek o yüzden bu kadar serindi? Yaz ayına göre oldukça puslu bir hava vardı. Belki de gökyüzü bile uzunca bir süre ayrılacak olmalarının üzüntüsünü yaşıyordu?

Üzüntü duyması saçmaydı. Ne üzüntüsü? Büyük bir ihtimalle tatilin bitmiş olmasının ve yine sıkıcı hayatına dönecek olmasının verdiği bir sıkıntıydı bu içindeki... Yeniden köhne hayata dönme sendromu...

İçerisi iyice soğumadan uzanıp pencereyi kapadı. Onun üşümesini engellemek iyi olacaktı. Bir de o hasta olduğu için endişe duymak istemiyordu. Bu evlilik ne zor bir işti böyle? İnsan gerçekten de bir sorumluluk hissine sahip oluyordu. Hiç istemese de...

Kaşları çatıldı bir an...

Aklına başka bir şey gelmişti. Sabaha karşı yaptıkları sevişme çok güzeldi gerçekten. Çok güzel olmasına çok güzeldi de, bir sorunları vardı. Bu son sevişmelerinde korunmadığını hatırlamıştı. Başını pencerenin ardındaki kasvetli manzaradan çevirip Ecrin'e baktı. Gerçi kendisi korunmamıştı ama o da bir şey dememişti? Eğer tehlikeli bir durum olsaydı, söylerdi herhalde? Hastalığının yaklaştığını söylediğini hatırlıyordu otelde hayal meyal... Tehlikeli dönemi geçmiş oldukları için mi bir şey söylememişti? Çocuk istemediğini biliyordu. Kendisi

sabah heyecandan bu korunma olayını unutmuş olabilirdi ama Ecrin unutmazdı herhalde?

Neyse! Bunu ona sorardı bir ara. Şimdi gitse iyi olurdu. Saat yediyi geçiyordu. Arabası çoktan aşağıya gelmiş olmalıydı.

Gidip yine onu seyretti birkaç saniye... Uyandırmak istemedi. Çok güzel uyuyordu. Sımsıkı kapalı gözlerini, uzun kirpiklerini seyretti. Küçük ve ucu neşe ile kalkık burnunu, öpmeye doyamadığı tatlı dudaklarını süzdü. Elmacık kemiklerini ve sivri çenesinde gezindi bakışları.

Üç dört hafta daha, onu göremeyecekti...

Aslında bu iyi olacaktı. Bu balayı tatili boyunca ona fazla alışmıştı. Hemen alışması da garipti ya neyse! Bir süre ayrı kalınca, yine eski hayatına dönmüş olurdu. İşten güçten zaten Ecrin'i düşünecek zamanı bulamazdı. Hem neden düşünsündü ki?

İçindeki sıkıntıyı atmaya çalışarak döndü ve odanın kapısına yürüdü. Çok istemesine rağmen, odadan çıkmadan önce dönüp bakmadı. Elinde valizi ve el çantası ile merdivenleri sessizce indi.

Ecrin uyandığında, vakit oldukça ilerlemişti. Önce ne olduğunu anlamamış gibi boş gözlerle tavana baktı. Sonra hatırladıklarıyla birlikte dudaklarındaki gülümseme yayıldı ve hemen başını çevirdi. Yan tarafına baktı. Kocasının olması gereken yere... Ah, o iri adam bu yatağa, kendi yanına ne güzel de yakışmıştı!

Onu göremeyince bile yüzündeki gülümseme tam olarak gitmedi. Gözleri bu sefer hızla duvardaki saate kaydı.

İnanamıyordu! Saat onu geçiyordu! Hatta on bire geliyordu.

Gözlerini yumdu biraz sıkıntıyla! Kocasının gitmiş olduğunu hissetmişti o anda. Saat gerçekten çok geç olmuştu. Kendisini bekleyecek hali yoktu ya? Adamın işi gücü vardı. O çoktan gitmiş olmalıydı

Üzerindeki örtüyü biraz öfkeyle fırlattı! Ah! Onu son defa

görememişti! Ne aptaldı! Neden uyumuştı sanki? Neden uyanık kalıp onu yolcu etmek için hazır olmamıştı? Sevdiği adamı kim bilir bir daha ne zaman görürdü artık? Aptal kadın! Aptal Ecrin!

Acaba o da kendisine kızmış mıydı? Karısının uyanıp onu yolcu etmesini isterdi mutlaka? Ama öyleyse neden kendisini uyandırmamıştı? Belki de son kez görmek istememişti? Belki de son kez bir vedalaşma sahnesine hazır değildi...

Acaba ona âşık olduğunu hissedebilir miydi?

Doğrulup çıplak vücuduna baktı.

Bedeninde bile tatlı anılar taşıyordu... Bir iki minik ısırık izi barizce gözüküyordu. Ama son sevişmeleri ne kadar da güzeldi? Keyfi yeniden yerine gelmişti. Gülümsedi... Bu tatlı anılar kendisine ne kadar yeterdi acaba? Ve Ateş ne kadar tatmin olmuştu? Başka bir kadına bakmaması için elinden geleni yapmıştı. İnşallah uzunca bir süre karısının tadını unutmazdı ve aklında gezinirdi.

Banyoya gidip aceleyle hazırlandı. Çalışanlar çoktan gelmiş olmalıydı. Bahane üretmesine gerek var mıydı acaba? Ama balayından döndüğünü herkes biliyor olmalıydı. Hem kime neydi ki? Patron kendisi değil miydi?

Duştan çıktıktan sonra, gözleri kendi diş fırçasının yanındaki bir şeye takılınca, olduğu yerde kalakalmıştı. Bu!.. Bu Ateş'in diş fırçası değil miydi? Gözleri parladı. Evet, onun diş fırçasıydı! Unutmuş muydu? Unutmuşsa bile önemli değildi. Kendi fırçasının yanında onunkinin olması ne güzel bir histi! Uzanıp onu eline aldı. Sevgiyle seyretti basit bir fırçayı. Sonra yeniden yerine geri koydu. En azından bu bir mesajdı. Kocasının yine geleceği ile ilgili bir mesajdı. Öyle olmasını umuyordu...

Havlusunu ile kurulanıp odasına geri döndü. İnce ve dar bir keten pantolon giydi. Kahverengi pantolonu üzerine de daha açık tonda desenli bir bluz geçirdi. Saçlarını arkasında at kuyruğu yaptıktan sonra aynada kendisini süzdü. Yeni evli bir kadına benziyor muydu?

Şaşılacak şey!

Bu sefer aynada bakan kadın, kendisine de güzel gelmişti. O kadını iyice süzdü. Gözleri daha bir güzel ışıldıyordu sanki. Vücuduna bir erkeğin yakınlığını tatmış kadınsı bir çekicilik yerleşmişti. Yüzü mutlu gözüküyordu.

Mutluydu... Bu kesindi. Her ne kadar Ateş ile ilgili sorunları varsa da, onun kocası olmasından çok... çok mutluydu. Bu sorunları da zamanla aşarlardı belki.

Bir şarkı mırıldanarak merdivenlerden aşağıya indi. Sağda solda bir iki çocuk görmüştü. Onların saçlarını karıştırıp en alt kata indi. Karnı aç değildi ama bir çay iyi giderdi. Mutfakta her zaman kaynayan elektrikli bir çay makinesi olurdu.

Kreşin içinde tanımadığı bir sürü adam geziniyordu. Gece çok dikkat etmemişti ama kreşin iç kısmında, çocukları rahatsız etmeyecek bir takım tadilatlar yapılıyordu. Onları merakla süzerken, çalışan adamlar da yan gözle bu güzel kadını süzmeden yapamamışlardı.

Mutfakta kendisine açık bir çay doldurup pencereden dışarıya baktı. Hava kapalı gözüküyordu. Ama yağış yoktu. Sadece biraz serinlemişti. Güneş bulutların arasından bir görünüp bir kayboluyordu. Acele etmeden ve etraftaki değişiklikleri inceleyerek bahçeye çıktı. Gülten Hanım masanın arkasında oturmuş, serin havanın tadını çıkarırken, çay içip gazete okuyordu. Bir iki öğretmen de çocukları bahçeye çıkarmış, oyun alanında oynatıyorlardı.

“Günaydın!” dedi Ecrin ona gülümseyerek.

Kadın bakışlarını kaldırdı. “Günaydın!” dedi o da ona. Gazeteyi kapatarak önüne ittirdi. “Demek sonunda uyandın? Nasılsın? Dinlendin mi?”

“Evet, dinlendim. Çok güzel uyudum!”

Kadının dudakları bilmiş bir şekilde kıvrıldı. “Eminim uyumuşsundur!..”

Ecrin onun yanına otururken bir an durakladı. “Gülten

Abla!” dedi hafif azarlayarak. Sonra fincanını da masaya bırakıp gözlerini etrafında gezdirdi. “Kim bunlar? Ne kadar çok kişi var böyle?”

“Ateş Bey’in adamları.. Kaç gündür harıl harıl çalışıyorlar. Hafta sonu daha kalabalıklardı. Hafta içi belli işleri yapıyorlar. Dün yeni müdür geldi. Bugün bir toplantı yapacaksınız sanırım. Adam hoş birisi... Dedğine göre, Ateş Bey bu kreşi adam etmesi için ona tam yetki vermiş. Kesenin de ağzını açmış.”

“Öyle mi? Yani... yeni müdür geleceğini biliyordum ama... Neyse, para ile ne işimiz var ki?”

“Ohooo! Kızım, sen uyuyorsun. Aşk gözünü bürümüş. Adam bir sürü reklam projesi gerçekleştirdi bile. Yerel kanallarda çıkacakmış kreşimizin adı. İki tane yeni minibüs aldık. Eskiye sattılar. Devrini sen vereceksin tabii. Yenilerin üzerine de kreşin isimleri kocaman yazılarla yazıldı. Bak oradalar!”

Ecrin gözlerini ilerideki dış kapı tarafına çevirdi. O minibüsleri bahçeye ilk çıktığı zaman görmemişti. Dikkat etmemişti çünkü. Eski minibüslerinden çok daha büyük ve çok daha görseldi. Kreşin adı kolayca okunuyordu.

“Bundan da haberim yoktu!” dedi şaşkınca.

“Çocuklar için iyi oldu. Hem evlerine erken gidecekler, hem de araçlarda tüm güvenlik sistemleri var. İki de yeni şoför aldık. Eski şoförü işten çıkardı Mete Bey...”

“Mete Bey de kim?”

“Yeni müdür kızım!.. Aklın başında mı senin?”

“Ya! Daha kahvaltı etmedim! Çayımı bile yudumlamadım! Sen de bin tane haber verdin anında!..”

“Ne yapayım! Ben de heyecanlanıyorum. Hayatımıza hareket geldi sanki. Senin bu adamına kızıyorum mızıyorum ama gerçekten de acayip birisi. Sabah sabah inanılmaz dinçti. Bir sürü emir verdi sağa sola. Ona bakarken gerçekten de etkilendim...”

Ecrin'in çayı yudumlamak için havaya kaldırdığı fincanı öylece kaldı! Fincanın üzerinden tombul kadının gülümseyen yüzüne baktı. "Sen Ateş'i gördün mü ki?"

Kadın da bir an şaşırmış gibi ona baktı. "Gördüm tabii! Görmeyecek miydim?"

Ecrin isteksizce çayından bir yudum aldı. Tüh! Gülten Abla bile görmüştü kocasını giderken! Kendisi ise horul horul uyumuştı. "Sen erken mi geldin?"

"Her zamanki saatte!" dedi kadın şaşkınca. "Ecrin? Sen iyi misin?"

"Şey... Ben onu daha göremeden kalkıp gitmişti. O da gecikmiş demek ki!"

"Bilmiyorum. Ben geldiğimde buradaydı. Etrafta gezinip duruyordu. Erken kalkmış, belli. Senin uyumanı istedi ve rahatsız etmememizi emretti... Şimdi işçiler bile sessiz sessiz çalışıyorlar!"

Ecrin kıkırdadı. "Gerçekten mi? Demek herkesi o kadar korkuttu?"

"Adam zaten duruşuyla bile insanı ürkütüyor. Nasıl öyle bir adamı sevdin bilmiyorum!"

Ecrin yine kıkırdadı. "Değil mi ya? Ama inanmayacaksın bana çok şeker geliyor her hali..."

"Aşk buna derler zaten... Kör ve aptal oluyor insan." Gülten Hanım neredeyse şikâyet eder bir şekilde homurdanmıştı. Ama dudaklarının kıyısı kıvrılmıştı.

"Ben halimden memnunum!" dedi Ecrin ona aldırmadan. "İyi bir kocam var. Tanidikça daha da sevdim onu. Asla görüldüğü gibi birisi değil. Hele gazetelerin yazıp çizdiği kadar kötü birisi hiç değil!"

"Aman tamam! Senin kocan! Bana ne!"

"Şoför Selahattin'i niye işten çıkardı peki Mete Bey?"

"Sanırım senin hissettiğin sıkıntıları hissetti. Tabii o daha

profesyonel bir adam. Senin gibi acıma duygularına pek sahip değil. Çocukların önünde sigara içmesi, keyfi davranışları ve araçla geliş gidişlerine dikkat etmemesi canını sıkmış olmalı. Hâlbuki bu konuda sen onu kaç kere uyarmıştın!”

“Uyardım ama akıllı havada bir adamdı. Neyse, iyi olmuş. Yoksa ben çıkartmayı düşünüyordum bu ay.”

“Biraz mırın kırın etti ama başka çaresi yoktu. Mete Bey fena bir adam. Ateş Bey onu nereden bulmuş ki?”

Ecrin hafif bir alayla güldü. “Sen de bu Mete Bey’i hiç ağzından düşürmedin bakıyorum? Aranız nasıl?”

Kadın küs bir tavırla dudak büktü. “Aaa! Bak sen şu terbiyesize! Üstüme iyilik sağlık!”

“Ve bir de Mete Bey tabii...”

Bu sefer kadın kıkırdadı. “Mete Bey mi? Üstüme bir erkek tırmanmayalı çok oldu kızım! Çoktan unuttum. Hatırlatma bana şimdi bazı şeyleri...”

Ecrin ona göz kırptı. “Daha kaç yaşındasın ki? Peki bu adam evli mi?”

“Dulmuş! İki kızı var. Ama adam artık tek başına yaşıyormuş. Kızları okuyup evlenmişler bile. Kendisi de çok genç yaşta evlenmiş zaten. Karısı ölünce bir daha evlenmemiş.”

“Maşallah! Hakkındaki her şeyi de hemen öğrenmişsin?”

“E ne yapalım? Akşama kadar beraberiz adamla. İsteddiği her şeyi ben sağlıyorum. Kendi yardımcısı var ama benim burası ile ilgili bilgilerim daha çok işine yarıyor.”

“Güzelmış... İyi anlaştığınıza sevindim.”

Kadın hafifçe iç çektiğinin farkında bile değildi. Gözleri bir an için hülyalı bir şekilde dalmıştı. “Evet, fena anlaşıyoruz doğrusu! Bu arada, dikkat ettin mi? Azıcık kilo verdim?”

Ecrin onun tombul vücudunu süzdü bir an. Kaşları hafifçe çatıldı. “Cidden... Sen zayıfladın mı?”

“Evvet!” dedi kadın uzatarak. “Hem de dört kilo... Tam beş

günde!”

“Bu imkânsız! Sağlıklı bir şey de değil ayrıca! Hasta falan olmayasın?”

“Yok canım!” dedi kadın gülümseyerek. “Kilo vereceğim artık. Mete Bey’in yanında... kendimi kötü hissettim. Adam o yaşına göre çok fit. Yemesine içmesine dikkat ediyor. Benden dört yaş büyük ama hiç göstermiyor!”

Ecrin biraz hayretle bakakalmıştı. Sonra kendisini toparladı. Bazı ateşler bazı bacaları sarmış gibi gözüküyordu. Gülten Abla’sının kalp kırıklığı yaşamasını ise hiç istemezdi. Onu uyarsa mıydı acaba? Madem adam bu kadar fit, çekici birisiydi, ya Gülten Abla’nın kalbini kırarsa? Ya daha genç ve daha güzel vücutlu kadınlardan hoşlanıyorsa?

“Sen ciddi misin?” diye sordu yine de. “Yani... zayıflama konusunda? Eskiden buna hiç takmazdın?”

Kadın önünde duran çay bardağını havaya kaldırdı. “Bak! Şekersiz çay içiyorum!”

Ecrin iyice şaşırmıştı. Kaşları havaya kalktı. “İnanamıyorum hâlâ! Sen ufacık bardağına yedi şeker atardın?”

“He he! Doğru! Ama artık atmıyorum. O molalarda yediğim keki de yemiyorum artık. Onu getiren pazarlamacı biraz bozuldu. Kreşte onları bir tek ben yiyordum çünkü.”

“Tonlarca yiyordun hem de!”

“Sayıyor muydun yoksa kız?”

“Yok! Saymıyordum da! Kaç kere uyardım ama seni değil mi?”

Kadın iç çekti. “Evet... Kocam ölünce kendimi epey salmışım. Bir sürü kilo aldım. Yoksa hatırlarsan ben balık etiydim... Böyle kilolu değildim.”

“İyi... İnan ki buna çok sevindim ablam ya! Mete Bey seni bayağı etkilemiş. Merak ettim şimdi adamı. Ve buna dolaylı da olsa, kocamın sebep olmasına da çok sevindim!”

O sırada Ecrin ve Gülten Hanım dikkat etmemişti ama arkalarında iki erkek durmuştu.

“Ben neye sebep olmuşum ki?” diye kalın bir ses arkasından yankılanınca, Ecrin neredeyse yerinden zıplayacaktı. Elindeki fincanı iyi ki az önce tabağına geri bırakmıştı! Kocaman açılmış gözlerle ayağa fırladı. O gözler hayretle kocasının sert hatlı gülümsemeyen yüzüne baktı.

“Ateş?..” dedi hayretle.

Adamın bir kaşı havaya kalktı. Sonra yanındaki adama döndü. “Mete Bey! Sizi eşim Ecrin ile tanıştırayım!” dedi sakın bir tonla. “Sanırım beni görmeyi beklemiyordun!”

Mete Bey dediği adam bir seksen boylarında, orta yaşlı birisiydi. Kısa kollu beyaz gömleğinde kravat olmasına rağmen, alt tarafına ilginç bir şekilde kot pantolon giymişti. Geriye taranmış gür kahverengi saçlarının şakak kısımları kırışmıştı. Gözlüğünün ardından bakan mavi gözleri ise fazlasıyla sıcak ve babacandı. Dudaklarında da ılık bir gülümseme vardı.

Gülten Abla’nın neden adamdan bahsederken hülyalara daldığı ve kendisinden geçtiği anlaşılmıştı. Doğrusu oldukça yakışıklı bir adamdı. Genç kadın Mete Bey’in uzattığı eli sıkarken, şaşkınlığından kurtulmaya çalışıyordu.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum!” dedi adam kibarca. Sesi de güzeldi doğrusu.

“Ben de Mete Bey...” dedi genç kadın. “Kreşe hoş geldiniz. Çok iyi çalıştığınızı duydum.”

Adamın gözleri onun yanında ayakta duran Gülten Hanım’a kaydı. “İşimiz bu! Elimizden geleni yapıyoruz işte,” dedi sıcak bir tonla.

Ecrin bakışlarını kocasına çevirdi. Onu görünce hissettiği mutluluk gözlerine yansımıştı. Bunun hiç farkında değildi. Dudakları da mutlulukla kıvrılmıştı. “Ben... Ben gittin sanıyordum!” dedi hâlâ şaşkınca.

“Gitmedim!” dedi Ateş biraz huzursuzca. Gözlerini

karısından kaçırdı. Nedense gidememişti. Zaten yapılacak bir iki iş vardı. Onları organize edip Mete Bey ile konuşmak istemişti. “Gitmeden önce birkaç şeyi kontrol etmek istedim. Gideceğim birazdan,” diye mırıldandı. Bunu ispatlamak ister gibi kreşin binasına çevirmişti gözlerini. Hafta sonu binanın bir kısmına sıva yapılmış ve pencere pervazları değiştirilmişti bile.

Ecerin ne yapacağını bilemeden duruyordu. Onu gördüğüne o kadar memnun olmuştu ki, yüzündeki aptal sırtıtmaya engel olamıyordu. Kendisini ne kadar zorlarsa zorlasın kocasının yüzüne mutlulukla bakmadan yapamıyordu.

Mete Bey yerinde hafifçe kıpırdadı. “Eee... Gülten Hanım?.. Size bir iki şey soracaktım. Acaba benimle şu çocuk oyun odasına kadar gelir misiniz?”

Gülten Hanım da bu gizli mesajı hemen anlamıştı. Ayrıca adamla beraber olabilecek olmanın fırsatı ile hemen o tarafa meyletti. “Tabii... Hemen gelirim.”

“İzninizle!” dedi Mete Bey. “Sizinle nasılsa yine görüşeceğiz Ercin Hanım!”

Ecerin başını salladı ama gözleri kocasındaydı hâlâ.

Gülten Hanım onlardan biraz uzaklaştığında başını hafifçe Mete Bey’e yaklaştırdı. “Su gibi birbirlerine âşıklar!” dedi keyifli bir tonla.

“Belli!” diye onayladı adam anlayışlı bir tonla.

“Siz de hissettiniz mi bunu?”

“Ateş Bey sabahtan beri saatine bakıp duruyordu. Çalışanlardan birisi Ecerin Hanım’ın uyandığını söyleyince işi gücü hemen bıraktı. Sebebini anlamak hiç zor olmadı.”

Kadın kıkırdadı. Ah! Bu Mete Bey’in yanında o da kendisini çok iyi hissediyordu doğrusu.

Ateş o sırada karısını süzüyordu. “Nasıl? İyi dinlendin mi?” diye sordu kısılmış bakışlarla.

Ecerin gülümsedi. “Gece değil ama... sonra biraz dinlendim işte! Uyumuşum... Sen erken mi kalktın?”

“Evet.”

“Neden gitmedin? Gittin sanmıştım. Uyandığımda seni yanımda göremedim. Sen yedide gitmeyecek miydin?”

Genç adam omuz silkti. “Dediğim gibi... Bir iki işi halletmem lazımdı. Gitmeden önce aklıma geldi. Mete Bey ile de konuşacaklarım vardı!”

“Karnın aç mı peki?”

“Hem de nasıl! Senin uyanmanı bekledim!”

“Hazırlayayım o halde?”

“Hazırla o halde?” dedi Ateş hafif alaycı bir tonla.

Ecrin güldü. Ona sokuldu. Elini hafifçe göğsüne koydu ve parmak uçlarında yükseldi. Eğer Ateş hafifçe eğilmeseydi, onu öpmesi mümkün değildi. “Gitmediğine sevindim. Seni yolcu edemediğim için üzül müştüm!” Dudakları yanağının kenarına değmişti yumuşakça.

“Üzıldün mü gerçekten?”

“İnanmıyor musun?”

“Bilmiyorum... Neden üzıldün?”

Ecrin kendisini biraz toparlaması gerektiğini fark ediyordu. Onu gördüğüne bu kadar sevindiğini belli etmemeliydi. Ama elinde değildi. Bir şeyi kaybetmiş de yeniden bulmuş gibi sevinçliydi. “Şey!” dedi kararsızca. “Öncelikle... misafir sayılırsın. Sen beni Ankara’da yolcu etmeseydin... kendimi kötü hissederdim doğrusu!”

“Meraklanma! Ben kendimi kötü hissetmedim. Karımın yanına yine geleceğimi biliyordum. Üstelik uyuma sebebin de bendim!”

Ecrin gülen gözlerle onayladı. “Öyle ama ta o kadar yolu benim için buralara kadar geldin. Öyle tek başına kapıyı çekip gitmen hoş olmazdı. Kaldığına bu yüzden çok sevindim. Seni ben yolcu edeceğim.”

“Peki, öyle olsun!” dedi genç adam. Sonra hafifçe itiraf etti.

“Doğrusu... sen beni geçirmedeğin için... benim de pek gidesim gelmemişti!”

“Gerçekten mi?”

“Kendimi bir hırsız gibi... ya da bir yabancı gibi hissettim!”

Ecrin parmak uçlarında yükselip yine onun yanağına bir öpücük kondurdu. Çocukların bazılarının ve öğretmenlerin kendilerine bakmasına aldırmaıştı. Neticede yeni evli, çiçeğı burnunda bir kadındı.

“İyi ki gitmedin! Vicdanım sızlayacaktı. Hadi kahvaltı edelim. Acıktım birden. Sana ne yapayım? Omlet ister misin?”

“Hımm! Olur. Ama sarısı parçalanmasın ve az pişsin!”

“Ööö! Nasıl yiyorsun onu?”

Genç adam gülümsedi. Birlikte kreşin giriş kapısına yönelmişlerdi. “Ben çoğı sabah çiğ yumurta içerim bal gözlü... Garip zevklerim vardır. Eti de az pişmiş severim.”

“Bunu biliyorum. Oramı buramı ısırmandan belli!”

Ateş kolunu onun narin omuzlarına attı. Hafifçe sıktı. “Seni alaycı bücür! Bir gün o dilini de kesip yiyeceğim!”

Ecrin o kadar mutluydu ki, onun tehdidine hiç aldırmadı. Gülmüşü sadece. Kreşin büyük mutfağına girdiler. Ateş bir sandalye çekip büyük masanın arkasına yerleşmişti bile. Genç kadın onu süzdü gözünün ucuyla. Bir yandan da yumurtaları dolaptan çıkarıyordu.

“Takım elbisen olmayınca daha genç gözüktüğünü söylemiş miydin sana?” dedi rahat bir tavırla.

Ateş atletik fiziğini hafif gizleyen siyah ve bol bir gömlek ile siyah bir kot giymişti. Ama o kot erkeksi kalçalarını ve uzun bacaklarını meydana çıkardığı için, bir kadın olarak onun yaydığı elektriğı kolayca hissediyordu. Kendisine inanamıyordu artık! Bu yaşına kadar parazit yapan hormonları, şimdi en yüksek frekanstan sinyal yaymaya başlamıştı. Ne biçim bir adamdı bu Ateş?

“Senin yanında spor giyinmeye dikkat edeyim o zaman?”

“Yok! Yani o manada söylemedim. Bence yeterince gençsin. Sadece sivil olarak rahat görünüyorsun. Bir de takım elbise ile hem korkutucu... hem de erişilmez birisi gibi oluyorsun!”

“Öyleyim zaten!” dedi genç adam parmaklarını masanın üzerinde tıngırdatarak. Sonra dudak kıvrıdı memnuniyetsiz bir şekilde. “Sadece seni etkileyemiyorum.”

“Ben senden niye korkayım ki! Bence çok tatlı bir adamsın. Bunu her zaman söyledim. Ara sıra kalbimi kırmak için çaba harcasan da, seninle ilgili pek sorunum yok. Zaten küçük karımı korkutmak istemezsin değil mi?” Son cümlesinde sesi alaycı bir tona bürünmüştü yine. Tavayı da alıp ocağın başına geçmişti. Kocasına baktı yine. Ateş gözlerini bir an bile kendi üzerinden ayırmamıştı. Bunun farkındaydı.

“Küçük karım bir an önce büyüse iyi olacak!” dedi genç adam. “Çocukların arasında kala kala insanların kişilikleri de öyle olmuştur!”

Ecrin güldü. “Doğru vallahi! İlkokul öğretmenlerinin çoğunun çocuksu özellikler gösterdiği söyleniyor. Buradaki kreş öğretmenlerimizi gör bir de sen... Çocuklara mutlu olmaları için yapmadıkları şaklabanlık yok. Geçen hafta bir kız çocuğu, beni bile gerçek at gibi kullandı. Sırtımda gezdirdim onu...”

“Çocukları seviyorsun gerçekten...”

Ecrin ona baktı...

“Evet!” dedi sonra. “Çok severim.”

“Benin başımı ağrıttılar bile... Çok gürültü yapmıyorlar mı sence?”

Sanki bunu ispatlamak için bir kız ve bir oğlan çocuğu koşarak mutfığa girmişti. “Ecrin Abl! Ecrin Abl!” diye bağıırıyordu kız çocuğu. “Sen gerçekten evlendin mi?”

Ecrin elindeki son yumurtayı da kırıp dağılmaması için dikkatle tavanın içine bırakmıştı. Ocağın altını kıstı. Elini

yıkarken küçük kıza baktı. “Evet Dilara... Evlendim. Niye sordun?”

Dilara bilmiş bir şekilde yanındaki oğlana döndü. “Gördün mü akıllım. Ben biliyorum işte!”

Oğlan da dönüp Ecrin’e bakmıştı. “Hani abim ile evlenecektin?” dedi küs bir tonla.

Ecrin güldü. “Evlenecektim ama daha fazla bekleyemedim işte!” Gözleri yüzü asılan kocasına kaydığını önce. Sonra hemen kaçırdı. Oğlana çevirdi gülen gözlerini. “Bak! Senin abin çok hoş, çok yakışıklı, çok kibar... Ama bir sorun var. Daha liseye gidecek... Üniversiteye gidecek... Bir işe girecek... Yani daha önümüzde yıllar vardı. Eh! Ben de yaşılanıyorum... Değil mi ama? Bekleyemedim işte!”

“Çok üzülecek!” dedi oğlan suçlarcasına.

“Atlatır merak etme...”

Çocuğun gözleri Ateş’e çevrildi. Çocuklardan hiç hoşlanmayan genç adamın bakışları da aynı çocuğunki gibi kısıp ve sertti. “Bu mu?” diye sordu küçük oğlan biraz ukalaca.

Ecrin biraz yumuşak bakması için kocasına adeta yalvaran bir bakış attı. Ancak genç adamın kılı bile kıpırdamamıştı. Onun yanına gidip elin kocasının omzuna koydu. Hafifçe yaslandı iri bedenine... “Evet, kocam Ateş!” dedi çocuğa. “Bunlar da Dilara ve Orhan... kocacığım.”

Tanıştırdığı üçlüde en ufak bir kıpırtı bile olmadı. Sonra Dilara hafifçe onayladı. “Çok yakışıklı!” dedi kadınınsı bir önsezi ile.

Orhan da mırıldandı küs tonuyla. “Ben sevmedim. Neden evlendin ki?”

Sanki Ateş orada değilmiş gibiydi. Orada yokmuş gibi konuşmaları genç adamı gerince, Ecrin hemen öne çıktı. “Hadi bakalım doğru bahçeye! Eğer karnınız aç değilse burada olmanız doğru değil. Birsen Hanım arar sizi şimdi.”

Onları kapıya kadar götürdü. Çocuklar isteksizce

uzaklaşmışlardı. Ecrin hemen koşarak ocağa gitti. Yumurtaları yakmaya az kalmıştı.

“Sanki ben ondan hoşlandım?” dedi Ateş umursamazca.

“O daha çocuk!” diye gülerek kocasına baktı genç kadın.

“Ama dili pabuç kadar? Hoşlanmadım! Bu çocuklarla uğraşmak benim işim değil.”

“Ama hayatım!? Sen de azıcık yumuşak baksaydın ya? Sanki hasmın gibi bakıyordun oğlana! Onlar sertliği hissederler ve sevmeyizler!”

Ateş onun ‘Hayatım!’ kelimesine takılmışsa da, asık suratı ile genç kadını tersledi. “Şımarık oldukları için! Çocuklar aslında disiplini ve sertliği severler. Şimdiki aileler çocuklarını fazla şımartıyorlar. Bence siz de onları burada fazla şımartıyorsunuz!”

“Biz en disiplinli kreşlerden birisiyiz bir kere...” diye itiraz etti Ecrin. “Buraya, mutfığa gelirken bile öğretmenlerinden izin aldıklarına eminim. Öğretmenlerimiz her çocuğu tek tek kontrol eder. Sınırların dışına çıkmasına izin vermezler. Ailelerinden daha disiplinliyiz. Ama onlar neticede çocuk. Bunu da bilmek lazım. Kendi hayal dünyaları, kendi ruh halleri var.”

Ateş başını salladı iki yana. “Benim işim değil. Uğraşamam çocuklarla!”

“Sen disiplin altında yetiştiğin için böyle katı düşünüyorsun! Yeterince sevgi gören bir çocuk hiç sorun çıkarmaz. Biz burada işlerimizi sevgi ve ilgi ile görüyoruz.”

Ateş onun dediklerini duymamış gibi saatine baktı. Konuyu değiştirmek iyi olacaktı. “Biraz çabuk olur musun artık? Geç kalacağım...”

“Çocuklara karşı bu kadar ilgisiz olma!” dedi Ecrin yumurta sahanını masaya bırakırken. “Onlara doğru biraz yaklaşırsan göreceksin ki aslında çok şeker şeyler.”

“Eminim...” diye homurdandı Ateş. Gözleri hamarat bir şekilde masayı hazırlayan karısının hareketlerindeydi. Ecrin bir

dakika bile olmadan masanın üzerini çeşitli kahvaltılık malzemeler ile donatmıştı. En son bir bardak çayı da önüne koyunca, genç adam ekmeğe uzandı. Önceden kesilip dilimlenmiş ekmek çok güzel gözüküyordu.

Ecrin de onun yanına oturdu. Kendi çayını karıştırırken, gözleri kocasındaydı. “Neden sabah erken gitmedin? Nasıl yetiyeceksin uçağa?”

“Uçağa yetişmek önemli değil. Jet bizim şirketin zaten. Önemli olan akşamki ilk açılış toplantısına yetişmek...”

“Madem öyle neden Ankara’ya dönüyordun ki?”

“Almam gereken bazı evraklar vardı. Valizimin içindekileri de değiştirmem gerekiyordu. Deniz kenarına tatile gitmiyorum neticede.” Önündeki yumurtaya ekmeğini batırınca, sarısı dağıldı ve büyükçe bir parçası ekmekte kaldı. Genç adam keyifle o lokmayı ağzına attı.

“Eee? Ne yapacaksın şimdi?”

“Birazdan çıkacağım. Sabah şoförü yolladım. O Ankara’ya bensiz gitti. Berna Hanım da bana evden yeni giysiler hazırlayacak. Eksik bir şey olursa oradan alırım artık. Şoför de evraklarla beraber valizimi helikoptere koyacak.”

“Havaalanına helikopter ile mi gideceksin?”

“Başka türlü yetişemem. Helikopter yeni fabrikanın bahçesinden alacak beni.”

“Ben de geleyim mi? Seni geçirmeye yani?”

Ateş’in bir kaşı kalktı. Bir an düşündü. “Gerek yok...” dedi sonra. “Her seferinde beni yolcu edemezsin. Alışmasam iyi olur. Burada ayrılırız.”

Ecrin biraz hayal kırıklığı ile sordu. “Alışmamak için mi gelmemi istemiyorsun? Bana alışmak istemiyor musun?”

Genç adam ağzındaki lokmayı iyice yuttuktan sonra başını salladı. “Evet, sana alışma konusunda fena halde zarardayım... Bir de bu uğurlama meselelerini sarma başıma. Yoksa yol boyu senin eve sağ dönüp dönmediğini düşüneceğim!”

Ecerin bu açıklama ile üzüntüsünü yenmişti. “Benim için endişelenir misin?” diye sordu hafif bir mutlulukla. Gözlerini yeniden önündeki kahvaltılıklara çeviren Ateş onun yüzündeki sevinci görmemişti. Çatalı ile bir zeytini alabilmek için cebelleşiyordu adeta. Hatta fazlasıyla dikkatini bu işe vermiş gibiydi.

“Aptalca konuşma! Karım değil misin?” dedi biraz sertçe. “Burada ayrılısak ikimiz için de daha iyi. Hem senin yapacağın işler var. Mete Bey ile bir toplantı yapacaksın. O sana bir rapor sunacakmış. Sen de uygun gördüklerini onaylarsın. Ne lazımsa almalarını söyledim. Sen de aklına gelen bir şey olursa onunla paylaş. Çok iyi bir yöneticidir. İlgi alanı batmak üzere olan işletmeleri ayağa kaldırmaktır.”

“Bizi de kurtaracak yani?”

“Bu sabah biraz evraklarınıza baktım. Aslında o kadar da kötü durumda değilmişsiniz. Birkaç eksikğiniz var sadece. Borçlarınız olmasaymış babanın bıraktığı bu yıkıntıyı adam edermişsin!”

Ecerin bu açıklama ile mutlu olmuş, içi rahatlamıştı. “Ciddi misin?” diye sordu. “Beni aptal, işe yaramaz bir iş kadını gibi gördüğünü sanıyordum!”

Ateş ağzına bir lokma daha yumurtalı ekmek atacakken durakladı. Gözleri kesişti. “Aptal olmadığını biliyoruz zaten değil mi?” dedi biraz acımasızca. “Benimle evlenmeyi başardın ya?”

“Sadece şanslı! Bu konuda beni suçlamayı ne zaman bırakacaksınız?”

Genç adam keskin bakışları ile onun sözlerine inanmıyormuş gibi bakmaya devam ediyordu. Sonra omuz silkti. “Zekâ veya şans... Her iki durumda da bir şey değişmiyor. Evlendik işte. Neyse ki şansına senin gibi birisi düştü. Bunu kabul ediyorum.”

Ecerin nasıl birisi olduğunu sormaya korkuyordu ama sormadan da yapamazdı. Güzel dudakları kıpırdandı. “Ben...”

nasıl birisiyim ki?”

Ateş derin bir nefes aldı. Gözleri ciddiliğini hiç kaybetmedi. Ama birkaç saniye sonra onun da dudaklarından dökülen sözler fazlasıyla güzeldi.

“Bence sen... bulabileceğim en şahane gelinsin!” dedi yavaşça.

21. BÖLÜM

Ecrin öylece kalakalmıştı. Ateş ise bir iki saniye sonra, kendi söylediklerinden rahatsız olmuş gibi gözlerini kaçırdı ve parmağının ucundaki ekmeğini ağzına attı. Genç kadının dudaklarındaki gülümseme iyice yayıldı. Uyuşmuş gibi o da bir parça ekmek aldı. Yumurta sarısının içine batırdı. Kendisine bir tane, ona ise üç tane yumurta kırmıştı. Bu şekilde, sarısı bütün olarak pişen omleti pek sevmese de, duyduğu güzel cümleden dolayı zehir olsa yerdı. Dili damağı kurumuştı adeta. Lokmasını çiğnerken gözlerinin kocasına kaymasına engel olamıyordu.

Onun bu son cümlesini hangi anlama yormalıydı ki? Onun bulabileceği en şahane gelin olmak, tarif edilemez bir sevince dönüşmüştü. Bu itirafın ona zor geldiğinin de farkındaydı. Bu itiraf elbette ki bir aşk itirafı değildi. Ama en azından kocasının evliliklerinden çok da huzursuz olmadığını anlamıştı. Bu sevindirici bir şeydi.

Genç adamın masa üstüne bıraktığı telefonu çalmaya başlayınca, aralarındaki sessizlik bozuldu. Ateş yemeğinin sonuna gelmişti zaten. Son lokması ile birlikte bir parça peyniri de ağzına atmıştı. Telefonuna uzandı. Ekrandaki isme baktı. Sonra acele etmeden ağzındakini yuttu. Sakince açma düğmesine bastı.

“Alo?” dedi. Dikkatle dinledi karşısındakini. “Peki, beklesin orada. Bir araç de gelip alsın beni buradan. Kreşteyim ben.”

Telefonunu kapattı. Karısının yüzüne baktı bir an için.

“Helikopter mi?” diye sordu Ecrin. Yüreği sıkışmıştı bir anda. “Gelmiş mi?”

“Evet!” dedi Ateş de. “İniş yapmış az önce.”

“Gidecek misin?”

Ateş tatsız bir şekilde gülümsedi. “Soru mu bu şimdi? Gideceğim tabii!” Arkasına yaslanmıştı. Dikkatle karısını süzdü. Sonra geniş göğsünü geren derin bir nefes aldı ve yavaşça saldı. “Püf! Allah da biliyor ya!.. Gidemiyorum da bir türlü!”

“Gidemiyor musun?”

“Gidemiyorum! Kahretsin! Gitmeyi hiç istemiyorum bal gözlü! Ne yaptın bana böyle?”

“Be..ben mi?” diye kekeledi Ecrin. “Ateş! Şimdi neyle suçluyorsun beni? Sabah kalmanı ben istemedim ki! Yani kalman güzel olmuş ama... yine de ben istemedim. Kalarak biraz zora girdiğini biliyorum ama...”

“Seni aptal kadın!” diye homurdandı Ateş. Onun sözünü kesmişti. “Ben neden bahsediyorum sen neden bahsediyorsun?..”

Yerinden biraz öfkeyle kalkıp mutfakta elleri yıkamak için kullanılan bölmeye gitti. Oradaki çeşmede temizlendi sessizce. Sonra döndü. Bir kâğıt havlu ile kurulanırken etrafını süzüyordu. Ecrin de doğru düzgün bir şey yememiş olarak yerinden kalkmıştı.

“Burası da değişecek... Tadilat görecektir!” dedi Ateş. Sanki az önce öfkelenen o değilmiş gibi sakın gözüküyordu şimdi. “Her şey yenilenip modernize olacak. Hafta sonu ustalar gelecekmiş. İki günde halledecekler.”

“Anladım...” dedi Ecrin. “Ama... gerek var mıydı?”

“Artık var... Göze eski gelen bir şey olsun istemiyorum. Çocuklarını almak için erken gelen veya kreşi görmeye gelen anne ve babalar için de girişteki odayı bekleme salonu yapacağız. Televizyon vs. olacak içinde. Rahat koltuklar, dergiler...”

“Ateş? Neden bu kadar masraf yapıyorsun? Anlaşmamızda bunlar yoktu. Minibüsler, yeni eşyalar?.. Bir sürü adam?..”

“Sen kreşinin kurtulmasını ve başarılı olmasını istemiyor musun?”

“İstiyorum ama?..”

“Bu kreş senin için her şeyden daha önemli. Bunun farkındayım. O yüzden en iyisini yapalım da, için rahat olsun!”

Ecrin derin bir nefes aldı. Ateş’in her şeyi kreş için yaptığını, sadece kreşi kurtarmak için evlendiğini düşünmesini istemiyordu. Belki baştan ona yakın bir düşüncesi vardı ama hepsi de bu değildi ki! “Şey!..” diye mırıldandı. “Kreş benim için önemli tabii ama...” Sustu. Devam edemedi. Ona ipucu vermek doğru olacak mıydı?

“Ama ne?”

“Sandığın kadar da değil... Yani kreşi seviyorum ama benim için çalışanlar daha önemli. Ben... sadece babamın emeğini devam ettirmeye çalışıyordum!”

Ateş’in gözleri kısıldı. Karısının dediklerini zeki beyninde değerlendirmeye çalışıyordu. “Öyle mi?”

“Evet! Öyle olmasaydı... burayı satın borçlarımı ödemeyi düşünmezdim.”

“Başka çaren yoktu!” diye kendince açıkladı Ateş.

Ecrin omuz silkti. “Belki! Ama dediğim gibi... O kadar da önemli değil. Benim için hayatımı geçindireceğim bir iş burası sadece.”

“Artık hayatını nasıl geçindireceğini düşünmene gerek yok!” diye homurdandı Ateş. “Artık harcayamayacağın kadar çok paran var!”

Ecrin’in gözleri irileşti. “Anlamadım?”

“Neyi anlamadın? Benimle evlendin ya?” Elinde olmadan sesinin biraz kaba çıkmasına engel olamamıştı.

“Evet ama... ne ilgisi var? Ben seninle banka hesabın için evlenmedim ki?” dedi Ecrin şaşkınca. “Sadece borçlarımı ödemen karşılığı evlendim!”

Son cümle ne kadar gerçek olsa da Ateş'in yanak kaslarını sinirli bir şekilde oynatmıştı. Karısının neden kendisiyle evlendiğini biliyordu elbette. Bu değersiz kreşin onun için söylediğinden daha değerli olduğuna inanıyordu. Bu berbat yerin kurtulması için herhangi birisiyle evlenmeyi göze almıştı o zaten.

“Belki öyle ama dolaylı olarak banka hesabıma da ortak oldun!” dedi genç adam. “Seninle bu konuda bir evlilik sözleşmesi yapmadık. Evliliğimiz tamamen doğal... Her konuda eşitiz artık. Elbette bu durum benim izin verdiğim ölçüde olacaktır ama...”

Genç adam dimdik ayakta duruyordu. Ecrin kaşlarını çatı. “Hey! Dur bakalım! Ben hiç öyle bir şey talep etmedim! ‘*Banka hesabıma ortak oldun*’ derken kendimi kötü hissettim. Beni çıkarıcı bir kadın gibi mi görüyorsun?”

“Öyle mi dedim?”

“Ben öyle anladım! Bak huysuz adam! Seninle paran için evlenmedim ben! Yani tüm paran, malın mülkün için değil!.. Tüm istediğim bu kreşin kurtulması ve bankadaki borçlarımın ödenmesiydi! İstedığın anda bir evlilik sözleşmesi yapabiliriz. Senin hiçbir şeyini istemiyorum.”

Onun inatçı bakışları ve sözleri karşısında Ateş'in duruşu değişti. “Ben mi huysuzum?” dedi bir kaşını kaldırarak. “Şu anda huysuzluk eden sensin. Ben kötü bir şey söylemedim ki! Karım olarak elbette her şeye ortak oldun! Seninle ortak bir hesabımız var artık. Banka kartın yakında gelir. Dilediğince harcayabilirsin.”

“İstemem... İstemiyorum! Bu kreş... bana yeterince para kazandırır eminim. İhtiyaçlarımı karşılasa yeter.”

“Saçmalama bal gözlü! İster kullan ister kullanma ikimizin artık ortak bir hesabı var. Talimatını çoktan verdim! Benimle inatlaşmasan iyi edersin.” Keskin bakışlı gözleri karısının yüzündeydi. Sonra o bakışlar kadar keskin olan erkeksi dudakları hafifçe kıvrıldı. “Çünkü en son inatlaşmada ben kaybetmiştim!” Özellikle vurguladı. “Hiç hoşuma gitmedi!”

Sevimli miydi o haliyle? Ecrin ne diyeceğini bilemeden duruyordu. Ona az önce kızmıştı gerçekten. Ama genç adamın son cümleleri, yine kızgınlığını bir sabun köpüğü gibi alıp götürmüştü. Bir gün bu adama gerçekten kızabilmeyi ve öfkesini sürdürebilmeyi öğrenecekti inşallah!

Mücadele etmesine gerek yoktu. Ona duyduğu imkânsız sevginin etkisiyle gülümsedi... Tatlı, göz alıcı ve yumuşacık bir gülümsemeydi. “Sen gerçekten ilginç bir adamsın!” dedi yavaşça.

“Zor birisi diyelim. Zamanla bana alışırın. Fakat bazı konularda tartışmaya girmek gereksiz!”

Genç kadın iç çekti. “Peki, bu konuda tartışmayacağım.”

“İyi edersin! Karımdan ayrılma zorluğu çekerken bir de tartışma öfkesini yaşamak istemem...” Genç kadının öpülmeye hazır dudaklarından zorlukla gözlerini ayırdı. “Peki, sen şimdi bu kreş konusunda ciddi misin?”

Konuşmaları tatlıya bağlanınca, Ecrin masayı toplamaya başlamıştı. Hâlâ genç adam üzerindeki etkisinin farkında değildi. “Ne gibi” diye sordu.

“Yani bırakabilme konusunda?..”

Genç kadın omuz silkti. “Aslında lafın gelişi dedim... Ama doğrudu,” diye mırıldandı. Malzemeleri buzdolabına koyarken, gözlerini kocasına çevirmemek için çaba harcıyordu. “Kreş benim için gerçekten de sandığın kadar önemli değil. Gerekirse bırakırım tabii. Nasılsa işler düzeliyor ve personel maaşını almaya devam edecek. Evimiz de yerinde kalacağına göre... başka şeylerle... uğraşmama engel bir şey yok!”

Genç adam mutfak tezgâhına yaslanmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Kararsız, ne diyeceğini bilemeyen bir hali vardı. Tabii Ecrin bunu fark etmedi.

“Yani zaman zaman Ankara’ya gelmeni istersem... sorun olmaz?” diye mırıldandı zorlukla.

Ecrin’in kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Olduğu yerde

kalakalmıştı. Ona çevirdi çekinik gözlerini. “Evine mi?” diye sordu yavaşça.

Ateş söylediklerinden huzursuz gibi yerinde kıpırdadı. Gözleri eski keskinliğinde değildi. “Evime tabii...” dedi o da ağır ağır. Sonra ekledi. “Evimize yani!”

“Neden? Yani bunu istemiyordun? Neden şimdi gelmemi istiyorsun?”

Ateş ilgisiz bir tavırla burun kıvrıdı. “Düşündüm de... benim sık sık buraya gelmem zor olacak. Çoğu zaman sen gelebilseydin... daha güzel olurdu. Birkaç hafta kalıp dönersin.”

Ecrin buzdolabını kapatıp döndü. Masanın üzerinde son kalanlara yöneldi. “Arada sırada... öyle mi?” diye sordu ona bakmadan.

“Eee... Evet!” Ateş yanlış bir şey söylemekten korkuyordu. Bu tip şeylere alışık değildi. Korkulara, özlemeye, ayrıлма sıkıntısına... Elinde olmadan kelimeleri yuvarladı. “Zamanını... sen ayarlarsın işte!”

Ecrin elindeki son malzemeleri de dolaba tıktı. Bu şekilde çağrılmak hoşuna gitmemişti. O, arada sırada kocasının yanına gitmek istemiyordu ki. Ankara’ya gitmek, ömür boyu kocasının yanında kalmak istiyordu. O yaşlanıncaya kadar yanında olmak, gittikçe kırılan saçlarını görmek, yüzündeki çizgilerin derinleşmesini izlemek, atletik bedeninin zamana yenik düşmesini görmek istiyordu. Ama zaman zaman değil... Sürekli görmek istiyordu. Oysa Ateş sadece cinsel olarak onu yanında bulundurmak istiyordu. Evet, cinsellik de güzeldi ama onun tam doyurucu olmasını sağlayan, içindeki sevgi değil miydi?

“Beni sadece tek bir şey için oraya çağırıyorsun!” dedi biraz suçlarcasına. Gözleri genç adama dönmüştü. “Sadece cinsel ihtiyaçlarını görmem için!..”

Ateş’in yerinde rahatsızca kıpırdandı. “Bunda yanlış olan ne var? Bu seni rahatsız mı ediyor?”

“Şey! Biraz ediyor doğrusu!”

Ateş birkaç saniye sustu. Dişleri de istemeden biraz sıkılmıştı. Yanak kasları oynamıştı. “Neden?” diye mırıldandı. “Ben zaten seninle bunun için evlenmedim mi?” diye eski alışkanlığıyla acımasızca sordu genç adam.

Birkaç saniye bakiştılar. Genç kadının gözlerindeki ışık iyice sönmüştü. “Ben... iyi bir eş de... olabilirim,” diye mırıldandı kocasına.

“Sürekli yanımda kalmak mı istiyorsun?” diye sordu Ateş. Sesi biraz sertleşmişti sanki.

“Olamaz mı?”

“Böyle anlaşılmamıştık!” dedi Ateş. “Yani yanıma gelip gitmeni istiyorum gerçekten ama... uzun süreli...” Sesi tereddütlü, bakışları isteksizdi. “Uzun süreli...”

Ecrin gülümsedi doğal olmaya çalışarak. “Anladım... Anladım... Kendini yorma. Doğru söylüyorsun. Anlaşmamız böyle değildi.” Döndü, ellerini yıkamak için lavaboya gitti. Güzelce temizlendikten sonra kâğıt havlu ile kuruladı. Ama o süre boyunca kocasının bakışlarını sırtında hissedebiliyordu.

“Seni cinsel olarak beğenmem şimdi neden sorun oluyor anlamadım?” dedi Ateş konuyu devam ettirmek istercesine. “Senden başka bir şey istemiyorum ki!”

Ecrin onun önüne kadar gidip durdu. Şimdi aralarında bir metre bile yoktu. Başını kaldırıp kocasının gözlerine yalancı bir gülümseme ile baktı.

“Seksten ben de hoşlanıyorum!” dedi dürüstçe. “Hem de çok... Fakat sadece bunun için isteniyor olmayı... kabullenemiyorum işte!”

“Ne istiyorsun ki? Sana âşık olmamı mı?” Ateş bu sefer farklı bir öfkenin içindeydi.

“Güzel olurdu! Ama sen aşka inanmıyorsun?. İnansan bile bana âşık olmayacağını biliyorum. Bir kere... o kadar güzel değilim. Vücudum bile o kadar güzel değil! Ama yine de... insan umut ediyor işte!”

“Evlenirken böyle bir umut verdim mi ben sana?”

Ecrin iç çaktı. “Hayır!” diye fısıldadı.

“Doğru! Vermedim... Ecrin! Sen gerçekten özel bir kadınsın. Bunu kabul ediyorum. Ama bu evlilikte ikimiz de kazanmak istiyorsak birbirimize karşı... dürüst ve... doğru mesafede olmalıyız.”

“Doğru mesafe mi?”

“İnan bana... ben çekilmez bir adamımdır. Balayında sana farklı görünmüş olabilirim. Ama iş hayatına girdiğimde, sorunlarımı eve taşımam çok muhtemel. Ve sırf yorgunum diye, suratım asık ve canım sıkkın diye karımdan her gece fırça yemek, onun da surat asmasını çekmek istemem. Bir sene sonra birbirimiz yemeye başlarız. Senin beğenmediğin ama benim bayıldığım o şahane vücudun da sorunlarımıza çare olmaz artık!”

Genç kadını belinden tuttu ve sesindeki sertliğin aksine, onu yumuşakça kendisine çekti.

Ecrin sessizdi. Onun söylediklerini düşünüyordu. Ateş’in nasıl bir korku içinde olduğu o kadar açıktı ki? Gerçekten öyle mi olurdu? Gerçekten bir süre sonra birbirlerini boğan bir karı koca mı olurlardı? Tıpkı onun anne ve babası gibi aralarında yan yanayken bile kilometrelerce mesafe mi oluşurdu?

Güçlü eller tarafından bedeni ona yaslandı yumuşakça. Genç adam dikkatle gözlerinin içine bakıyordu. “Ecrin?”

“Seni anlıyorum Ateş!” dedi genç kadın hüzünlü sesini gizlemeye çalışarak. “İnan bana anlıyorum. En azından beni cinsel olarak beğenmeden mutlu olmalıyım. Eskiden bundan korkardım. Seksten yani. Bir kadın olarak bana ağır bir yük olarak geleceğini düşünürdüm. Sen... öyle olmadığını öğrettin. Bir kadın için de keyifli olduğunu gösterdin.”

“Benim için de çok keyifli!” dedi Ateş dürüstçe. “Ama ayrı kaldığımız sürede başka kadınlarla olmaktansa, seninle olmayı tercih ederim. Cinsellik bir erkek için çok önemli. Bunu karımdan talep etmemde ne var?”

“Böylece bana sadık kalacağını mı söylemek istiyorsun?”

“Kalacağım tabii. Sen benim ihtiyaçlarımı karşılayabildiğin sürece neden başka bir kadına ihtiyaç duyayım? Gecelik ilişkilerden bıktım zaten.” Eğilip onun dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. “Ve nedense sana doymakta da zorlanıyorum!”

Genç adamın dudakları yeniden eğildiğinde, Ecrin bu öpüşmeyi kısa kesmesi gerektiğini biliyordu. Yine de elinde olmadan birkaç saniye daha uzun sürmesine izin verdi. Tam kocasının dili onun aklını başından almak üzere dudaklarının arasına sızmıştı ki başını geri çekti.

“Ateş! Yapma! Bir çocuk gelebilir şimdi! Veya bir başkası!” Gözleri çekinikçe kapıya dönmüştü.

“Gitmeden önce karımı doyasıya öpemeyecek miyim?”

“Bu kalabalıkta mı?”

İkisi de sessiz kalınca, binayı dolduran sesler daha iyi duyulur olmuştu. Genç adam isteksizce bıraktı onu. Bıraktığı anda da Mete Bey ve Gülten Hanım konuşarak kapıdan içeriye girmişti. Zamanlama mükemmeldi.

“Hah! İşte buradasınız!” dedi Gülten Hanım. “Kahvaltı ettiğinizi tahmin etmiştik.”

Ecrin kocasından uzaklaştı biraz. Yanaklarının kızarmadığını umuyordu. Kadının bakışlarında hafif bilmiş bir ışıltı görmüştü çünkü. Neyse ki kocasının kollarında öpüşürken yakalanmamıştı.

“Ne oldu?” diye sordu kadına.

“Dışarıda bir araba beklediğini haber verdiler az önce. Galiba sizin için gelmiş Ateş Bey?.. Fabrikaya götürmek için gelmiş.”

Genç adam başını salladı. “Evet!” diye onayladı. Gözleri karısına kaymıştı. “Benim için geldi.”

“Ne çabuk!” diye üzgünce mırıldandı Ecrin. Sanki genç adam daha yeni konuşmuştu telefonda? Onu alacak aracın bu

kadar çabuk gelmesi hiç hoşuna gitmemişti. Üstelik de kocasının dediği gibi doğru düzgün vedalaşamayacakları belliydi. Az önceki küçük öpücüklerin dışında uzun bir öpücük olamayacaktı.

Ateş de bunun farkında olarak masanın üzerinde duran telefonuna uzandı. O da Ecrin'i keyifle öpmeden gidecek olmanın sıkıntısını yaşıyordu. Tabii bunu kimseye belli etmedi. Karısına bile. Oysaki o bal gibi dudakları doyasya öpmeyi çok istiyordu. Uzun bir süre tadını alamayacağı dudaklardan gözlerini kaçırdı. "Gitme vakti." Telefonunu alıp cebine attı.

Hep birlikte dış kapıya doğru yöneldiler. Genç kadın kocasının yanındaydı ama birbirlerine dokunmadan yürüyorlardı. Gülten Hanım ve Mete Bey de bir şeyden habersiz, onların yalnız kalmaya ihtiyaç duyduklarını akıl etmeden, yolcu etmek için arkalarından geliyorlardı.

Ateş açık kapının önüne geldiklerinde başını Mete Bey'e çevirdi. "Burada kontrol ve yetki sizde... Ne yapmak gerekiyorsa yapın, tamam mı? Masraftan kaçınmayın. Benden onay almanıza gerek yok. Ecrin ile de karşılıklı konuşursunuz. Eminim onun da kendisine ait fikirleri vardır. Burasını bizden iyi tanıyor. Ben bir ay kadar yokum. Bu arada her şey tamamlanır sanırım. Eksik bir şey kalmasın."

"Tabii..." diye başını eğerek saygıyla onayladı Mete Bey.

Bir ay?.. Ne kadar da uzun bir süreydi? Ateş olmadan geçecek bir ay! Genç kadın kendisini konuşabilecek güçte hissetmiyordu. Bu sabah onu uğurlayamadığı için çok üzülmüştü. Ama o üzüntüsü, şimdiki ayrılık sıkıntısının yanında hiç kalırdı.

Ateş karısına baktı. Sessizdi ikisi de... Genç adam da içinde bir sıkıntı hissediyordu ve bunu tam olarak adlandıramıyordu. O bal rengi gözlerde gördükleri ise canını sıkıyordu. Genç kadının gözleri eskisi gibi neşeli parlamıyordu. Az önce onu kırdığı için mi böyle üzgün bakıyordu? Mutfakta konuştukları o şeyler için mi o güzel gözleri böyle hüznüldü? Kendisinin evlilik ile ilgili korkuları yüzünden aralarına koymaya çalıştığı mesafe,

genç bir kadın için hayal kırıklığı doğurmuş gibiydi. Ne de olsa o henüz çok gençti. O genç aklında kim bilir evlilikleri ile ilgili ne hayalleri olmuştı.

Kimseye aldırmadan elini yavaşça kaldırdı. Parmak uçları karısının uzun saçlarına dokundu. Serin havanın etkisi ile yanağının kenarında salınan uzun telleri nazikçe kenara çekti. Daha evvel hiçbir kadına dokunurken böyle hissetmemişti. Gerçekten de o çok korktuğu evlilik düşüncesine rağmen, ona sahip olduğunu bilmek, başka bir erkeğe değil de kendisine ait olduğunu bilmek, erkeklik gururunu okşuyordu.

Onun dokunuşlarındaki fark etmediği sevgi elektriği, Ecrin'i tam da yüreğinden çarpıyordu. Elinde olmadan hafifçe gözlerini yumdu. Bu dokunuşlarla içi iyice burulmuştu. Sonsuza kadar onun kendisine böyle dokunmasını isterdi.

“Nihayet gerçek ayrılma vakti!” dedi genç adam. Sesi şakacı gibiydi ama gülümsemesi pek hafifti.

Genç kadın hüzünlü gözlerini açtı. “Evet!” diye onayladı isteksizce.

Ateş elini geri çekmeden eğildi. Karısının yanağına bir öpücük kondurdu. “Görüşürüz bal gözlü...” diye fısıldadı.

“Görüşürüz... Beni... ara! Tamam mı?”

“Peki, gidince ararım.”

“Gidince değil! Her zaman...”

Genç adam başını eğdi hafifçe. “Bakarız... Vakit bulursam.” Onu arayıp aramayacağına emin değildi. Bu bir ayda genç kadına olan arzusunun ve ilgisinin biraz azalmasını umuyordu. Bunların sürekli canlı kalmaması için, ne kadar az görüşmeler o kadar iyi olurdu aslında. Yoksa her ayrılışlarında kendisini böyle kötü hissedecekse, işi işti.

Ateş, Gülten Hanım'a da başı ile bir selam verdikten sonra kapının önünde bekleyen arabaya yöneldi. Büyük gri bir arabaydı. Genç adam arka kapıyı açan şoförün yanından geçti. Oturduktan sonra da kısa bir an için Ecrin'e bakmıştı. Ancak

kapı şoför tarafından kapatılınca, dışarıda kalanların içeriyi görmesi mümkün olmadı.

Ecrin yine de elini kaldırdı. O kendisini görüyordu hiç değilse. Öyle umuyordu. Belki de bakmıyordu ama... yine de elini sallayarak ona veda etti.

Araba uzaklaşırken yerinden kıpırdamadı. Gözleri buğulanmıştı. O ana kadar metanetle durmasına rağmen, kocası uzaklaşırken yüreğindeki fırtınaları tutması zordu. Omzuna bir el dokununca başını çevirdi. Gülten Hanım onun nemli gözlerine anlayışla bakıyordu.

“Hadi güzel böceğim?.. Üzülme artık. Nasılsa çok yakında yine görüşeceksiniz.”

Ecrin başını salladı. Gözyaşları akmasın diye yoğun çaba harcıyordu. Mete Bey’in ise nazıkçe geriye çekilmesini ve onun bu perişan halin görmemek için içeriye girmesini minnetle karşıladı. “Evet... Evet, görüşeceğiz.”

“Yapmamız gereken çok iş var. Bir ay uzun bir süre değil. Eminim senin için de zaman su gibi hızlı geçecek.”

“Evet...”

“Hadi gel!”

Kadın kolunu onun omzuna atmak istedi. Bu Ecrin’in daha uzun olması dolayısıyla zor oldu tabii. Ama genç kadın bu yakınlığın samimiyeti ile ona hafifçe sokuldu. Buna ihtiyacı vardı. Gerçekten de anne gibi gördüğü bu kadının kendisini anlayacağını biliyordu. Âşık bir kadın olarak kocasını daha şimdiden özlemişti. Âşık bir kadın olarak ayrılığın ne kadar yıpratıcı olduğunu keşfetmişti.

Ateş ne derse desin ondan uzak olmak istemiyordu. Bu kreşin de, çok sevdiği bu şehrin de önemi kalmamıştı. Gittikçe önemsizleşiyordu. Çocukları çok sevmesine rağmen, yerinin burası değil, kocasının yanı olduğunu biliyordu.

Fakat ne yazık ki Ateş onu istemiyordu. Bunu açıkça belli etmişti. Ne yapabilirdi ki?

İçinden bir dua etti. Farkında olmadan ettiği bir duaydı bu.

‘Allah’ım! Ne olursun onun yanında kalayım! Ne olursun onun yanında kalmam için bana bir fırsat tanı... Onun yanında sürekli kalabileceğim bir şans ver!’

Yaz mevsiminin ortasında beklemediği bir cevap aldı.

Korkunç bir şimşek sesi ve ardından keskin bir gök gürültüsü sardı her yanı...

Ecrin gökyüzüne baktı. Ne demekti şimdi bu? ‘Evet!’ mi ‘Hayır!’ mı?

22. BÖLÜM

Ateş camdan onun el salladığını görmüştü.

Yanak kasları oynadı bir an. Genç kadın kapının önünde durmuş, ince uzun fiziğiyle kendisine el sallarken o kadar güzeldi ki... Tıpkı kocasını seven, değer veren bir kadın gibi bakıyordu. Gözleri hüznünlüydü. Peki neden? Bu hüznün gerçek miydi?

Derin bir nefes alıp başını çevirdi. Araba hareket etmişti zaten. Artık halüsinasyon görmeye başladığını düşündü. Ecrin'in cidden hüznünlendiğini de düşünmesi kadar saçma bir şey olamazdı. Bunu için bir sebep yoktu ki! Belki de bu ayrılıktan... kendisi kadar sıkıntılı değildi?

Korkunç bir gök gürültüsü yankılandı çevrelerinde. Öncesinde ışığı her yeri saran bir şimşek patlaması olmuştu. Yaz gününde bu hava oldukça ilginçti. Ama Bursa'nın havası için, deli dolu diye hep söylerlerdi! Anı anına uymayan, bir günde üç dört mevsimi yaşatan bir hava...

Tıpkı karısı gibi! O kadın da deli doluydu. Bir an kıkır kıkır gülen bir çocuktü. Bir an öfkeli bir bakışla direnen inatçı bir kadın! Hazır cevaplılığı ile gözü kara birisi...

Onu hatırladıkça, gülümseme ihtiyacına engel olamıyordu!..

Galiba kendisi onu cidden özleyecekti. Ecrin'i bilemezdi ama onu bir süreliğine göremeyecek olmak, içini sıkıyordu. Bu kadın nasıl bir büyü yapmıştı ki kendisine?

Kreşten çok uzaklaşmamışlardı. Ancak elli metre kadar... Şoför önlerindeki kavşakta bir an iyice yavaşladı. Birkaç araç geçiyordu. Ateş'in bakışları kaldırımda yürüyen bir kadına takıldı. Orta boylu tombul bir kadındı... Hayır! Tombul değildi. Hamileydi. Gözleri onun karnında gezinirken, aklına başka bir

şey geldi.

Kahretsin! Ecrin'e çocuk konusunu sormayı unutmuştu! Bu sabahki sevişmelerinden sonra onun hamile kalması mümkün müydü acaba? Gerçi Ecrin bu konuda hiç de endişeli değil gibiydi. Belki de tehlikeli günler içinde değildi artık? Belki de hamile kalmayacağını bildiği için sesini çıkarmamıştı? Kocasının son sevişmelerinde prezervatif takmadığını fark etmemiş olabilir miydi?

Buna güvenemezdi. En iyisi onu hemen aramaktı. Bir hap olduğunu biliyordu. Eczanelerde satılan '*Ertesi Gün Hapı*' diye bir şeydi yanlış hatırlamıyorsa. Korunamayan çiftlerin işine yarayan bir şeydi. Öncelikle spermlerin hareketine engel oluyordu. Spermlerin yumurtaya ulaşmasının saatleri bulduğunu biliyordu. Daha geç alındığında da dölllenmiş yumurtanın rahim duvarına yapışmasını engelliyordu. Kendisini bu şekilde tuzağa düşürmeye çalışan bir iki kadın olmuştu zamanında. Bu hapın işe yaradığını keşfetmişti o zaman... Çocuk istemediğini bilen kadınların bu tuzaklarından nefret ediyordu.

Evet, Ecrin'i hemen arayıp en kısa zamanda bir eczaneye gitmesini istemeliydi. O hapı alıp kullanmasını sağlamalıydı. Şu anda kesinlikle bir çocuk istemiyordu. Karmakarışık hayatına mutsuz bir çocuk sokamazdı.

Telefonunu almak üzere elini yazlık ceketinin iç cebine attı. Gözünü hamile kadından çevirmişti. Kendi arabaları da hafifçe hareketlenmişti yeniden. Kadından ayrılan gözleri, ara sokaktan hızla kalkan bir başka araca takıldı. Gereksiz yere hızla hareketlendiğine dikkat etmedi o an. Sadece kendi arabaları onun bulunduğu sokağın hizasına geldiğinde, fazla hızlı olduğunu ve yavaşlamazsa eğer kendi tarafından arabaya çarpacağını düşündü.

Kaşları çatıldı.

Gerçekten de koyu kırmızı spor araba hiç yavaşlamadan kavşağa giriyordu. Deli miydi bu adam?..

Kendisini yan tarafa atacak kadar vakti kalmadı. Ara

sokaktan hızlanan araba, yüksek motor gücüne bağlı olarak inanılmaz bir süratle kendi tarafından yaklaşıyordu...

Ateş'in son gördüğü, spor arabanın içindeki şoförün bakışlarıydı. Kumral birisiydi. Alnına dökülen saçlarının altındaki gözlerinin mavi olduğunu bile fark etmişti çarpışmadan hemen önce...

Korkunç bir gürültüyle çarpan spor araba, kendi arabasının içine girdi neredeyse! Ateş sağ tarafındaki yan hava yastığı açılmasına rağmen, şiddetli bir darbe hissetti sağ yanında. Emniyet kemerini bağlamamıştı. Arka koltukta otururken o an için buna gerek görmemişti. Böyle bir çarpışmayı akıl bile edemezdi.

Kapının bulunduğu bölge iyice içeriye göçerken, darbenin şiddeti ile genç adam yana savruldu. Kafasını nereye çarptığını bilmiyordu. Boynu ise bu ani hareketin etkisi ile kırılma noktasına gelmişti adeta. Korkunç bir acıyla kendisinden geçmeden önce, yüzüne gelen birkaç parça cam kırığını ve spor arabadaki genci düşündü. Saliseler içinde onu tanımıştı.

Bahadır!

Ecrin'in eski erkek arkadaşı bunu niye yapmıştı ki? Aptal çocuk! Neden böyle aptalca bir şey yapmıştı?

Gözlerini yumdu. Canı nedense hiç acımıyordu artık.

Kazanın olduğu an, Ecrin kreşten içeriye daha girmemişti. Gözleri hâlâ gökyüzündeydi. Endişeliydi.

"Ateş bu havada gidebilir mi acaba?" diye sormuştu Gülten Hanım'a... Rüzgâr da hızını arttırmak üzereydi sanki. Şimşek ve gök gürültüleri de sıklaşacak gibiydi. "Helikopterle uçuş için tehlikeli değil mi?"

Kadın da gökyüzüne bakmıştı. Henüz yağmur yoktu ama sabaha göre daha da kapanan hava, yağmur habercisiydi sanki.

"Sanmam!" diye mırıldandı. "Her halde adamlar bu gibi havalara alışıktrlar?... Yüzlerce... binlerce uçuş yaptıklarına eminim o pilotların. Helikopterler de çok teknolojik aletler."

O sırada gök gürültüsüne benzemeyen, ama gök gürültüsü gibi ses çıkaran bir başka ses duyular. İkisinin de başı gökyüzünden çevrilip, sokağın ilerisine döndü. Ne olduğunu tam anlamamışlardı ama o yoğun gürültü oradan gelmişti.

Ecrin bir an sessizce durdu.

Sonra gözleri irileşti. “Ateş!” diye fısıldadı farkında olmadan.

Gerisi hayal gibiydi. Genç kadın Gülten Hanım’ın sevgi dolu kollarından kurtuldu. Koşarak merdivenleri inip kreşin önüne çıktı. Bakışları ileriye çevrildi. Çok değil, elli altmış metre kadar ilerideki kavşakta bir şeyler oluyordu. Bazıları koşuşturup duruyordu. Bir duman kitlesi de yavaşça yükseliyordu.

Ne olduğunu... Neler olduğunu bilmiyordu. Deli gibi o yöne doğru koşmaya başladı. İçinden dualar ediyordu. Aklına gelen şeylerin gerçek olmaması için dualar ediyordu. Olay yerine çok çabuk varmıştı. Kalabalığın bir kısmı geriye çekilmişti. O yüzden kaza yapan araçları görmesi zor olmadı.

Kocasının bindiği arabayı gördü önce... Aynı arabaydı. Aynı gri, büyük araba... Bu kesindi. Yan tarafından kırmızı renkli spor bir araba çarpmıştı. Çarpışmanın şiddetli olduğu belliydi. Kırmızı araba, gri, arabanın altına girip onu neredeyse kırk beş derece yan yatırmıştı. Ve... Ve alev almıştı. Hem de her iki araca birden sıçramıştı alevler... Alevlerin kırmızı arabanın motorundan çıktığı belliydi. Ateşin oturması gereken kısım ise oldukça kötü bir durumda ezilmişti ve altına giren araba yüzünden orası da alev almıştı.

Sanki yüreğini kocaman bir el söküp almaya uğraşıyordu. Gözyaşlarına engel olamadan öne fırladı.

“Ateş!” diye fısıldadı. “Ateş! Ateş!” Gittikçe yükselen bir ses tonu ile arabanın yanına koşmaya çalıştı. Rastlantı eseri orada olan resmi kıyafetli bir polis memuru onu görmüştü. Hemen önüne geçip omuzlarından tuttu.

“Hanımefendi! Durun! Arabalar patlayabilir!” diye profesyonel bir endişe ile uyardı onu. Ecrin ise onun iri

gövdesinin sağından solundan bakarak ve çırpınarak arabaya ulaşmaya çalışıyordu.

“Kocam!” diye inledi adeta. “Kocam!”

Arabalardan çıkan alevler iyice göğe yükselmeye başlamıştı. Gözleri kırmızı arabanın içinde bir kişinin olduğunu görebiliyordu. Belli ki cansızdı. İkiye katlanan arabanın ön tarafında feci bir şekilde sıkışmış olmasına rağmen, bedenini saran alevler yüzünden hiç kıpırdamıyordu. Evet, o çoktan ölmüş olmalıydı. Peki ya kocası?

Araba açılı durduğu için onun tarafını göremiyordu. Zaten alevler çoktan arabanın yarısından çoğuna ulaşmıştı.

“Hanımefendi... Lütfen sakın olun!”

“Kocam!” dedi yine Ecrin! Sonra sertçe bir ittirişle adamdan kurtulmaya çalıştı. İnsanüstü bir güçle sıyrıldı yanından. Koşarak arabaya doğru gitmeye çalıştı. Fakat önünü hemen iki yeni sivil erkek kesmişti.

“Bayan! Bayan!” dedi birisi onu uyarırcasına.

Daha yaşlı olan ise “Kızım! Dur!” diye engellemeye çalışıyordu onu.

“Bırakın beni! Kocam!” diye inledi Ecrin gözyaşları içinde.

“Yavrum! Dur! Sakin ol!”

Ecrin onu dinlemeden arabaları görmeye çalışıyordu. Alevler ne kadar da hızla yayılıyordu böyle? Kırmızı arabayı tamamen sarmıştı adeta. Kimse bir şey yapamıyordu. Bazılarının elinde küçük araç tipi yangın söndürme tüpleri vardı ama bir işe yaramayacağı belliydi. Patlama korkusu ile iyice geriye çekilmişlerdi.

“Kırmızı arabadaki mi?” diye sordu yaşlı adam. “Kızım! Kocan kırmızı arabadaki mi?”

“Ha..hayır!”

“Öyle mi? Dur heyecan yapma kızım! Korkacak bir şey yok. Gri arabadaki iki kişi de kurtuldu!”

Ecrin'in çırpınması aniden bitmişti. Kocaman ıslak gözleri adamın anlayışlı gri gözlerine kilitlendi. "Efendim?"

"Merak etme dedim. Gri arabadakileri çıkardık. Hangisi senin kocandı? Genç olan mı? Onda bir iki çizik var sadece."

"Ha..hayır!" diye korkuyla kekeledi. Hâlâ endişeliydi ve kocasını görmeden onun iyi olduğuna inanamayacaktı.

"Diğeri mi? O da yaralı ama ölmedi çok şükür. Maşallah güçlü kuvvetli bir adam! Arabadan çıkarmak için çok çaba harcadık. Kendisine gelecektir eminim." Eliyle de bir yeri gösteriyordu. "Bak oradalar!"

Ecrin hemen onun gösterdiği yöne baktı. Kaza alanından on metre kadar öte taraftaydı. Çevrelerinde insanlar vardı. Ecrin'in onları ilk anda görmesi imansızdı zaten.

Adam hâlâ bir şeyler diyordu ama Ecrin neredeyse duymadan onun yanından sıyrıldı. Yanan arabaların etrafından dolaşarak tarif edilen yere koştu. Nefes nefeseydi. Koşmasından ziyade heyecandan öyleydi. Gözleri kalabalığın arasından kocasını seçmeye çalışıyordu.

Şoförü hemen tanıdı. Adamın belirgin bir şeyi yok gibiydi. Üzerindeki giysilerinde yer yer yırtılma ve birkaç damla kan vardı. Telefonu ile konuşmasını yeni bitirmişti. O da genç kadını gördü. Hemen Ecrin'i tanımış gibi duruşu değişti.

Genç kadın hızla onun yanına geldi. Ama daha konuşmasına bile fırsat kalmadan, yerde yatan kocasını gördü. Çevresindekiler bir şey yapmadan bekliyorlardı. Başının altına bir destek konmuştu. Gözleri kapalıydı.

Donup kaldı o anda. Sonra neredeyse sendeleyerek bir adım attı. Kulaklarındaki uğuldamaya bir başka güçlü ses de karışmıştı. Bir ambulans sesi, kulakları yırtarcasına yaklaşıyordu. Bunu algıladığında parçalanmış yüreği birazcık ferahladı. Az sonra... durumu hiç de iyi gözükmeyen kocasına... müdahale edilecek olduğunu gösteriyordu bu.

Kocasının gözleri kapalıydı. Durumu hiç iyi gözüküyordu. Yüzünün sağ tarafı kanlıydı. Yer yer kesikler gözüküyordu.

Arabanın penceresinden fırlayan cam parçaları yapmış olmalıydı bunu. Ama onlardan çok daha ağır bir kanama, alnının sol tarafından aşağıya akıyordu. Yazlık ceket ve gömleği kan içindeydi. Yere çömelmiş olan bir kadın onun alnına kompres yapıyordu. Hemşire ya da benzeri bir şey olmalıydı.

Dehşetle yere çöktü. Dizlerinin kaldırma sertçe değmesine ve acımasına aldırmadı bile!

“Ateş!” diye fısıldadı.

Kadının gözleri kendisine dönmüştü. Kanlı elleri ile komprese devam ederken “Siz kimsiniz?” diye sordu. “Yakını mısınız?”

“Ben... Ben eşiyim!” Kocasının iri elini tutmuştu sevgiyle. O parmaklarda hiçbir kıpırtı yoktu. Yüzünde de öyle... Gözleri kapalıydı. Uzun kirpikleri örtülüydü.

“Ben doktorum... Rastlantı olarak hastaneye gidiyordum. Hemen bizim acili aradım. Geliyorlar...” dedi kadın. Siren sesleri iyice yaklaşmıştı zaten. Bir gök gürültüsü daha yankılandı o anda. Öncesindeki parlama ise, kocasının yüzündeki kanları daha da kırmızı yapmıştı sanki. Ne kadar da çok kan akmıştı? Hâlâ da akıyordu. Yere bile yayılmıştı bir parça.

“Du..durumu nasıl?” diye endişeyle sordu.

“Bilemiyorum!” dedi kadın. Doktor olmanın verdiği ciddi bir dürüstlikle cevap vermişti. “Baygın olmasına bakılırsa yoğun bir travma geçiriyor. Başını şiddetle çarpmış. Sağ kolu da kırık gibi. Belki bacağına da çatlak falan vardır. Ama bunlar önemli değil. Acilen yoğun bakıma alınıp incelenmesi lazım. Kırmızı araba çok şiddetli bir şekilde onun bulunduğu tarafa çarptı. Ben hemen arkasıdaydım. Yakından gördüm.”

Ambulans gelmişti artık. Hemen iki hemşire ve bir doktor olay yerine geldi. Ecrin mecburen geri çekilmişti. Gözyaşları içinde doktorun Ateş’i muayene etmesini izledi. Erkek doktor çok gecikmeden, ciddi bir yüzle sedyeyi istedi.

Sedyeye kocasının iri vücudu zorlukla yerleştirildi. Çevredeki bazı siviller de onun birer tarafından, doktorun tarifine göre, zarar vermeyecek bir şekilde tutmuşlardı. Sedyeye alınan genç adam ambulansa taşınırken, itfaiye de olay yerine gelmişti. Hemen yanan arabalara müdahale etmeye giriştiler. Arabalarda küçük patlamalar başlamıştı. Öncelikle yanarak ısınan lastikler birer birer patlamaya başlamışlardı. Henüz yakıt depolarında bir patlama gözüküyordu.

Ecrin sedye ile birlikte ambulansa yürüdü. Gözleri kocasının üzerindeydi. “Eşiyim... Lütfen!” dedi doktora yalvarırcasına. Hemen yanında, Gülten Hanım ve Mete Bey belirmişti o anda. Onların geldiğini fark etmemişti.

Mete Bey onu kolundan tuttu. “Gelin Ecrin Hanım! Biz onu takip ederiz. İçeride sizin için ve onlar için sıkıntı olmasın. Hastane yakınmış zaten!”

Hemen yakında büyük bir hastane olduğunu biliyordu Ecrin. İki kilometre bile yoktu. Doktorun da gelmemesini istercesine başını sallaması üzerine durakladı. Gözyaşları içinde kapının kapanmasını ve kocasının hareketsiz bedeninin gözden kaybolmasını izledi.

Taksi durağı tam da kavşaktaydı. Bir taksiye atlayıp ambulansı takip etmeleri zor olmamıştı. Taksinin orta yaşlı şoförü Ecrin’i tanıyordu doğal olarak. Aynı mahallenin en güzel kızının gözlerinden akan yaşlara üzgünce baktı aynadan.

O yaşlar uzun süre dinmedi... Hastanede geçen ilk bir saat sürekli, usul usul aktı. Neden sonra kurumaya başladı. Artık akıtacak yaşı kalmamıştı. Gözleri ameliyathanede, içleri kurumuş olarak oturuyordu. Yanındaki diğer sandalyede de kendisi için endişelenen Gülten Hanım vardı. Bir eli ile Ecrin’in elini tuttu.

“Endişelenme kızım! İyileşecek...” diye fısıldadı.

Genç kadının yorgun, çaresiz gözleri ona döndü. “Benim... yüzümden!” diye fısıldadı. “Benim yüzümden... Sabah erkenden gitseydi... bu olmazdı!”

Gülten Hanım derin bir nefes aldı. Gerçeği ona söylemenin vakti gelmişti.

“Hayır! Senin yüzünden değil!” Sustu bir an. “Ecrin! Sana şimdi bir şey söyleyeceğim ama... gerçekten de... bu kolay değil!”

“Ne..nedir?”

“Senin suçun değil bu kızım! Bu kaza... gerçek bir kaza değil!”

“Anlamadım?” dedi Ecrin biraz merakla. Gülten Hanım’ın ne dediğini anlamamıştı gerçekten. Neden bahsediyordu o?

“Ateş Bey sabah erken gitseydi de... bu kaza olacaktı.” Kadının yüzü üzgündü. “İyi ki erken gitmemiş üstelik. Belki her yer daha sakın olduğu için o da... Bahadır gibi... yanarak ölecekti!”

“Ba..Bahadır mı?”

Gülten Hanım başını salladı. “Evet... Ecrin! Ona çarpan araba Bahadır’ın arabası! Sen yokken bir kere daha gelmişti kreşe. Çok öfkeli, çok sinirliydi. Atıp tuttu. Sen üzülme diye söylemedim ama çılğın gibiydi!”

“Ne?” Ecrin iyice şaşırılmıştı. “Gülten Abla? Sen ne dediğinin farkında mısın?”

“Evet... Arabayı hemen tanıdım. İçindeki yanan kişi de kabaca Bahadır’a benziyordu. Az önce Mete Bey polisle konuşmuş. Durum kesinleşmiş. Ateş Bey’in arabasına bilerek çarpan kişi, Bahadır’dı canım. Ne yapmak istediğini Allah bilir. Ama sabahın köründen beri beklediğine göre, niyeti de belli. Sadece korkutmak istemiş olamaz!”

“İnanamıyorum!”

“Sen onunla evlendiğin için çıldırmış gibiydi zaten... Ben de onun bu yaptığına şaşırdım ama... maalesef gerçek!”

“O... yanarak mı... öldü şimdi?..”

“Hayır. Çarpışma anında boynunun kırıldığı sanılıyor. Çok

hızlı vurmuş. Hava yastığına rağmen kurtulamamış.”

“Zavallı... aptal...” diye fısıldadı. Üzülmüştü. Çok değil... Sadece eski günlerin hatırına.

İnanamasa da, Gülten Ablasının doğruyu söylediğini hissetmişti. Ama onun daha çok üzüldüğü birisi vardı şimdi. Ameliyathanede olan iri yarı bir adam... İyi haberlerini dört gözle beklediği yakışıklı kocası... Kötü gözükmeye çabalayan, aslında güzel kalbi biraz toz bağlamış harika bir erkek...

“Yani...” diye devam etti Gülten Hanım. “Ateş Bey ne zaman giderse gitsin... bu çarpışma olacaktı! Kendini suçlamana gerek yok!”

“Yine de Bahadır’ın yaptığı... benim kabahatim sayılır?”

“Saçmalama kızım? Sıkıntıdan ne düşüneceğini şaşırdın sen. Onun yapacaklarını nereden kestirecektin? O halde kimse ile bir arkadaşlık kurmayalım. İlişkilerimizi sıfırlayalım? Bu olay olacaktı ve oldu!”

“Ya... Ya Ateş ölürse?” diye fısıldadı Ecrin. Gözyaşları yeniden akmaya başlamıştı. “Gülten Abla! Ya Ateş ölürse? Ne yaparım ben? Onu... Onu o kadar seviyorum ki! Sevdiğimi biliyordum ama... bu kadar sevdiğimi tahmin edemezdim! Kalbim parçalanıyor! Ya ona bir şey olursa? Ya ölürse? Durumu hiç iyi değildi! Sen de gördün?”

Kadın derin bir nefes aldı. “Meraklanma...” dedi yavaşça. “Gönlünü ferah tut. Eminim birkaç dakika sonra iyi haberler alacağız. O çok güçlü bir adam...”

Ameliyathanenin önü gittikçe kalabalık olmaya başlamıştı. Avukat Adnan da gelmişti. Fabrika müdürü olduğu söylenen bir adam ve yanında birkaç kişi daha vardı. Ve tanımadığı bazı kişiler. Dışarıda gazetecilerin de olduğu söyleniyordu. Ülkenin tanınan bir simasının geçirdiği kaza ilgi çekmişti.

Zaman geçmiyordu adeta. Ecrin eline tutuşturulan çaydan yudum almayı bile akıl edemiyordu. Bardak elinden alınıp yerine su dolu bir başka bardak verildiğinde, bilinçsizce yudumladı. Dudakları kurumuştου aslında. Bolca akan gözyaşları

vücudundaki tüm suyu almıştı sanki.

Gözleri kapıda beklemeye devam etti. Zaman geçtikçe endişeleri artıyor, ümitleri tükeniyordu. Neden bu kadar uzun sürmüştü ki? Neler oluyordu?

Gök gürültüleri de dinmişti dışarıda. Bulundukları yer kapalı bir ortamdı. Sadece koridorun diğer ucunda bir cam vardı. Yağmurun başladığını söylemişti birileri... Gökyüzü bile Ateş'in yaralanmasına ağlıyordu sanki... Belki de... Belki de ölmesine!

Hayır! Bu olamazdı! Onun gerçekten kötü gözüktüğünü biliyordu ama ona ölümü konduramıyordu işte. O ölemezdi! Onun gibi güçlü bir adam ölemezdi! Sevdiği adam daha hayatının baharında bunu kendisine yapamazdı!

‘Allahım! Ne olur ölmesin! İyi olsun! Başka bir şey istemem!’

Bu sefer gökyüzünden bir cevap gelmemişti kendisine. Boş gözlerle kapıya baktı. Cevap içerideydi...

On dakika kadar sonra, o kapı yanlara kayarak açıldı. Kapıdan ameliyat giysileri içinde iki adam çıktı. Birisi kır saçlı, beyaz bıyıklı, orta yaşlı bir adamdı. Diğeri ona nazaran daha gençti. Ecrin hemen yerinden fırladı. Adamların yorgun görünmelerine bakılırsa, epey çaba harcamış gibilerdi. Fakat gözlerinde hiç de mutlu insanların pırıltıları yoktu.

“Doktor Bey?..” diye fısıldadı Ecrin. Meraklı, çaresiz bakışları yaşlı adamın üzerindeydi. Adam ona ciddi gözlerle baktı.

“Eşi misiniz?”

“Evet... Durumu nasıl?” Sesi titriyordu. Üzüntüsü açıkça hissediliyordu. Ağlamamaya çalıştığı, bunun için çok çaba harcadığı belliydi.

“Açık söylemek istiyorum ki... durumu pek iyi değil,” dedi adam. “Geldiğinde de iyi değildi. Çok kan kaybetmişti. İç organlarında da hasar ve kanama vardı. Özellikle karaciğeri

hasar görmüş. İki kaburgası çatladı. Birisi kırılıp iç organlara batmıştı. Sağ koluna bakıldı. Kırık yok. Güçlü kemikleri olan birisi... Ama ciddi bir çatlak var. Alçıya aldık. Yine sağ bacağında biraz ezilme var. Çatlak ya da kırılma yok. Kalça kemiğinin kırılmaması ise bir mucize...”

“Çok şükür!” diye iç çekti Ecrin! Gülten Hanım da tuttuğu nefesini salmıştı.

“Bunlar bizi endişelendirmiyor tabii. Beyninde kanama oluşmuş. Asıl sorun bu... Şimdilik basit müdahalelerle bu kanamayı durdurmaya çalışıyoruz. Ümitliyiz... Kanama devam ederse bir beyin ameliyatına girmesi kaçınılmaz. Durumu kesin olarak dört beş saat sonra belli olur. Şimdilik hepsi bu... Bir süre uyutacağız. Yoğun bakımda olacak...”

“Tam olarak... sizin düşünceniz nedir?”

Adam derin bir nefes aldı. “Bence... yüzde elli...” dedi yavaşça. “O güçlü bünyesi olmasaydı, iç kanamadan çoktan ölmüş olmalıydı. Başındaki derin kesikten, incinmiş omurlarından bahsetmiyorum bile... O vücut tonlarca yükü absorbe etmiş. Yaşaması bir mucize... Demek ki Allah’tan umut kesilmez. Siz de kocanız için dua edin... ve bekleyin.”

Doktorlar ciddi bir yüzle uzaklaştılar. Ecrin öylece kalakalmıştı. Sonra birisi kocasının içerideki başka bir kapıdan yoğun bakıma çıkarıldığını söyledi. Rüya gibi bir üst kattaki yoğun bakım ünitesine götürüldü. Gözleri bomboş bakıyordu. Ölmediğine sevinmişti ama... doktorlar yeterince ümit vermemişlerdi ki! İçindeki endişenin her dakika artacağını hissediyordu.

Yoğun bakım kısmında oturabilecekleri yerler vardı. Koyu mavi renkli yumuşak sandalyelerden birisine oturdu ve yine beklemeye başladı. Yoğun bakımın kapısı kapalıydı. Bir tek kişi bile girip çıkmadı uzun süre. Beklemek sıkıcılıktan öte, mahvediciydi. Kalabalık ise yavaş yavaş azalmıştı. Fabrika müdürü yine geleceğini söyleyerek gitmişti.

Kaza sırasında arabayı kullanan şoför de gelmişti yanlarına. Bir iki hasar vardı onda da ama önemsizdi. Pansuman

yapılmıştı. Ecrin'e geçmiş olsun diyerek olayın nasıl olduğunu kısaca anlatmıştı. Yandan hızla çıkıp gelen arabanın farkında bile olmadığını söylemişti. Tabii ölen kişinin Ecrin'in eski erkek arkadaşı olduğunu bilmiyordu.

O esnada iki polis geldi. Olayla ilgili bilgi almak istiyorlardı. Şoför ile Ecrin'i diğerlerinden biraz uzakta konuşmaya davet ettiler. Genç şoför başından geçen hikâyeyi bir kere daha onlara anlattı. Tabii polisler ölen gencin kimliğini öğrenmişlerdi. O sıkıntısı içinde Ecrin'e Bahadır hakkında fazla soru sormadılar. Sadece sevgili olarak ne zaman ayrıldıkları ve en son ne zaman görüştükleri gibi basit sorulardı. Daha sonra yine geleceklerini söyleyerek uzaklaştılar. Biraz daha duran hafif yaralı şoför de Mete Bey'in göndermesi üzerine, dinlenmek için evine gitti.

Akşam olduğunda doktor yine gözüktü. Bu iyi bir şeydi çünkü yoğun bakıma girip çıkan hemşirelerin hiç birisi yeterince yardımcı olmuyorlardı. Hepsi de söz birliği etmişler gibi, hastanın durumu hakkında doktora soru sormalarını istiyorlardı. Kır saçlı doktor onlara doğru yöneldi.

“Burada beklemenize gerek yok!” dedi kesin bir dille. “Şimdi evinize gidip dinlenin. Zaten en az yirmi dört saat ilaçla uyutacağız. Belki de daha fazla bir süre... Bu süre içinde onu görmemiz mümkün olamaz. Durumunda önemli bir değişiklik olacağını sanmıyorum. Olursa biz sizi ararız. Telefonunuzu hemşireye bırakın.”

Doktor gerçekten de katı ve kararlı gibiydi. Ancak onun sözlerine rağmen Ecrin kalmaya niyetliydi. Gülten Hanım da onu ikna edemeyeceğini bildiği için bir süre sesini çıkarmadı. Fakat gece iyice ilerleyince, adeta zorla genç kadını yerinden kaldırmıştı.

“Hadi tatlım! Biz de gidelim. Burada beklemenin bir anlamı yok ki!”

“Beklemek istiyorum!”

“Saçmalama Ecrin! Doktoru duydun. Burada beklesen bile onu ne görebileceksin, ne de bir şey yapabileceksin. Hadi gel. Gidip biraz dinlenelim. Yarın sabah erkenden geliriz yine. Bak

biz gitmiyoruz diye Mete Bey de burada kalıyor. Adam da sefil oldu!”

Oysa Mete Bey gayet dinç gözüküyordu. Sadece üzgündü. O patronu Ateş’i herkesten iyi tanırdı ve severdi. Ama o bile yapılabilecek bir şey olmadığını biliyordu. Gözleri ile Ecrin’e direnmemesini işaret etti adeta.

Genç kadın çaresizce uydu onlara... Eve nasıl gittiklerini bile hatırlamıyordu. Gazetecilerin sorularını duymamıştı. Bindığı aracın çevresini saranlara dikkat etmemişti. Kreşe geldiklerinde uyur gezer gibiydi. Ne önüne konandan bir lokma almıştı, ne de konuşmalara katılmıştı.

Vakit çok geç olunca, Mete Bey kaldığı otele gitti. Hiç konuşmayan Ecrin’i ise, Gülten Hanım bir çocuk gibi yatağına götürüp yatırdı. Ve gece boyunca da sık sık gelip gidip genç kadını kontrol etti.

Durum doktorun dediğinden de vahim olmalıydı. Çünkü genç adamı bir yirmi dört saat daha uyutmaya karar vermişlerdi. Genç kadın sabahın köründen akşamın geç saatine kadar yoğun bakımın önünde beklemesine rağmen, doğru düzgün bir bilgi alamıyordu. Kendisi dışında Mete Bey de ağırlığını koymuştu ama durumunun aynı olmasından başka bir bilgi edinememişler.

Üçüncü günün sabahında... doktorlar muayene ettikleri hastalarının yanından konuşarak ayrılırlarken, kır saçlı doktor da onlara doğru yönelmişti. Ecrin hemen ayağa kalktı. Saçlarını omuzlarına bırakmıştı. Tüm yorgunluğuna ve uykusuzluğuna rağmen, taptaze ve güzel gözüküyordu.

Hızlı adımlarla yanlarına yaklaşan doktorun keskin çizgilerle dolu yorgun yüzünde son anda bir gülümseme belirdi.

“Günaydın...” dedi onlara. “Size iyi haberlerim var. Şimdilik durum iyi... Endişe edilecek bir şey yok!” dedi genç kadına doğru. “Kocanızın bünyesi gerçekten çok güçlü... İlaçlara iyi cevap veriyor. Beynindeki kanama durdu. Travmanın şiddetini tam olarak bilemiyoruz ama kötü bir şey çıkmayacağını umuyoruz. Sanırım birkaç saate kadar yoğun bakımdan çıkarılır. Yine özel ekipmanla donatılmış bir odada, iki gün

kadar daha kontrol altında tutacağız. Sonra sorunsuz iyileşir sanırım. İyileşme süreci ne kadar sürer diye sorarsanız, tam bilmiyorum. Belki birkaç hafta... Belki daha az. Onun iradesine bağlı.”

Ecrin’in nemli gözleri ışıldamıştı. Haberler çok çok iyi olmasa da, en azından kötü değildi.

“Onu... görebilir miyim?” diye endişeyle fısıldadı. Reddedilmekten korkuyordu.

“Evet! Görebilirsiniz. Çok kısa olsun ama?.. Ayrıca daha evvel söylediğim gibi, burada onun için beklemenize de gerek yok. Evinize gidin dinlenin. Hemşirelerimiz onunla gün boyu ilgilenir. Birkaç gün kimseye ihtiyacı olmaz. Çoğunlukla uyuyacak zaten.”

Doktor gittikten sonra bir süre daha yoğun bakımın önünde beklediler. Öğlen olmuştu. Mete Bey yiyecek bir şeyler getirmişti ama Ecrin meyve suyu hariç ağzına yine lokma koyamadı. Onu iyi olarak göremedikten sonra bir şey yiyebileceğini hiç sanmıyordu. Önce onu görmeliydi. Önce onun iyi olduğunu bilmeliydi.

Vakit öğleden sonraya ulaştı. Ecrin son baktığında, ikiyi epeyce geçiyordu. Nihayet bir süre sonra sarışın bir hemşire gelip, kocasının yoğun bakımdan çıkarıldığını, kısmen kendisine geldiğini ve tek başına kalabileceği tam teşekküllü bir odaya yerleştirildiğini söyledi.

Orada bulunan herkes rahatlamıştı. Mete Bey ve Gülten Hanım yan yana oturuyorlardı. Bu olayın iyi yanı, ikisinin biraz daha yakınlaşmasını sağlamış olmasıydı. Fabrika müdürü de oradaydı. Görevi gereği mi endişe ettiği için mi oradaydı tam anlaşılmıyordu.

“Beni takip ederseniz size odasını gösteririm!” dedi Ecrin’e. “Ama sadece sizin girmenize izin var. O da kısa bir süre için...”

“Anladım,” diye mırıldandı genç kadın. Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Kocasını nasıl bir halde göreceğini bilemediği için, endişeleri yeniden tavan yapmaya başlamıştı.

“Durumu nasıl?” diye elinde olmadan sordu.

Hemşire hafifçe gülümsedi. “Umduğumuzdan çabuk ayıldı. Durumunu en iyi doktor bilir ama... gözlerini açıp su istediğine göre iyi olmalı!”

“Su mu istedi?”

“Evet! Neredeyse serumu çıkarıp atacaktı...”

Ecrin de zorlukla gülümsedi. Mutlu olmuştu. Demek kocası kendisine gelmişti ve... su istemişti? Demek konuşabiliyordu? Onun güçlü bünyesine hayran olmamak elde değildi. Oysa daha saatler önce neredeyse koma halinde yatıyordu.

Asansörle kaç kat çıktıklarının farkında değildi. Hangi odanın önüne getirildiğinin de... Arkasında diğerleri de vardı ama hemşire odanın kapısını açıp sadece onu içeriye buyur etti. Ecrin’in ayakları geri geri gidiyordu sanki. Kocasını o kadar görmek istemesine rağmen, göreceği şeyden korkuyor gibiydi.

“Çok kalmayın... Ve fazla konuşturmayın...” diye yine uyardı onu hemşire. “Yorulmasın!”

Genç kadın yavaşça içeriye bir adım attı. Sonra gücünü toplayıp bir adım daha... İlk anda yatağın ayakucu gözüküyordu. Sonra geri kalanı yavaş yavaş meydana çıktı. İnce bir örtüye sarılmış halde Ateş’in çıplak bacağına bir kısmı gözüktü. Genç adamın geniş göğsü de çıplaktı ama bir bandajla neredeyse her yeri sarılmıştı. Açıkta kalan yerlerinde ise bir sürü elektrikli prob vardı. Onlardan uzanan kablolar bir makinaya gidiyordu. O makineden da hafif hafif bir ses geliyordu. Sanki kalp atışı gibiydi.

Sonra kocasının yüzünü gördü...

Gözleri kapalıydı. Yan tarafında bulunan serum şişesinin kablosu kolundaki damar yoluna uzanıyordu. Kısa saçları önlere hafif dağılmıştı. Neredeyse üç gündür yıkanmamış olmasına rağmen tertemiz gözüküyordu. Sakalları uzamıştı. Yine de çok yakışıklıydı. Yine de onun sevdiği adamdı. Arabası sağdan darbe almış olmasına rağmen asıl hasar onun sol tarafındaydı. Saçının alnına gelen kısmının birazı jiletle

kazınmıştı. Oradaki kesiği hatırlıyordu. En az on dikiş var gibiydi ama pansumanlı değildi. Açıkta iyileşmesi ve kuruması için bırakılmış gibiydi.

Birkaç adım daha önce çıktı. Şimdi yatağın ayak ucundaydı. Yüzünün sağ yanında da önemsiz kesikler, çizikler vardı. Biraz da morarma... Sağ kolu yarım alçıya alınmıştı. Sağ bacağına bir şey yoktu.

Her nasılsa... genç adam onu hissetmiş gibi... gözleri birden açıldı.

Koyu kahverengi gözler biraz yorgundu.

Ecrin elinde olmadan gülümsedi. Güzel dudakları kıvrıldı. Bir adım daha yaklaştı yatağa... “Merhaba!” dedi ona sevgisini gizlemeden.

Ateş kıpırdamadan duruyordu. Belki de uykudan uyanmış olmanın mahmurluğuydu.

Genç kadın ne yapacağı konusunda kararsızdı. Gidip ona sarılamayacağı aşıkardı. Gidip yanağından öpse, mikrop falan kapar mıydı acaba? Yavaşça yatağın yanına yaklaştı. Çaresizce durdu. Koyu erkeksi gözler hâlâ kendisini süzüyordu ama hiç konuşmamıştı. Sadece bakıyordu. Genç kadının güzelliğini izliyor gibi rahat bakışlardı.

“Ateş...” diye fısıldadı Ecrin. Uzanıp titreyen elleri ile onun elini yakaladı. Nazikçe, yumuşakça, canını acıtılamaya özen göstererek, serumların takılı olduğu alçısız koluna ait eli sevgiyle sıktı. “Nasılsın?..”

Genç adam gözlerini bile kırpmadan ona bakmaya devam ediyordu. Sonra o gözlerde minik bir canlanma oldu. Hafifçe kısıldı.

“İyiym!..” diye o da alçak sesle mırıldandı. Bir iki saniye durdu. Bakışları karşılaşmıştı. Genç adamın gözleri güzel kıvrımlı dudaklarda, içi ışıldayan bal rengi gözlerde gezindi. Ecrin iç çekti. “Çok şükür! İyi olduğuna öyle sevindim ki...”

Genç adam başını salladı hafifçe. Genç kızın parmakları

onun iri elini hâlâ yumuşakça tutuyordu. Genç adam da minik bir baskı ile bu tutuşa karşılık verdi. Ama oldukça güçsüz bir tutuştu...

Sonra Ateş... merakla sordu. “SEN KİMSİN?..”

23. BÖLÜM

Ateş'in beklenmedik sorusu sanki odada asılı kalmıştı.

“Sen kimsin?..”

Ecrin biraz şaşırarak gözlerini kıstı. Önce onun şaka yaptığını düşündü. Dudakları gülümseyecekmiş gibi kıvrıldı. Fakat adamın ciddi gözlerindeki ifadeyi görünce, gülüşü dudaklarında dondu. Onun kendisine gelmesi ile duyduğu sevinç gırtlığına takılmıştı adeta.

“Sen... Sen beni... hatırlamıyor musun?” diye sordu yavaşça.

“Hatırlasam sorar mıydım?” diye neredeyse homurdandı genç adam. Kaşları hâlâ çatılıydı. “Elimi tuttuğuna göre... biraz yakınlaşmış olmalıyız? Sarhoşken falan mı tanıştık?”

Genç kadın nefesini tuttu. Sonra “Ateş!” diye bir fısıltı çıktı güzel dudaklarından.

Genç adam gözlerini sıkıntıyla etrafında gezdirdi. “Doğru!” diye mırıldandı. “Ben sarhoş olmam... Asla fazla içmem çünkü!” Sonra gözleri yeniden önce genç kadına, sonra elini hâlâ tutan küçük eline kaydı. “Bu hastanede hangi sebeple olduğumu da açıklamıyor bu durum zaten! Şimdi söyle bakalım güzel gözlü kız? Neden elimi tutuyorsun ve ben neden bu hastanedeyim?”

Genç kadın yutkundu. Ne demekti bu?

Elini yavaşça kocasının elinden geri çekti. Ellerinin titrediğini anlamasını istemiyordu... Gözlerini de kaçırdı. Yüreğinde hissettiği çılgınlıkları görsün istemiyordu. Ateş itiraz etmemişti. İri eli yatağın kenarına indi.

Ecrin düşünmeye çalışıyordu ama akli durmuştu sanki!

Genç adam ise yorgunca bir nefes aldı. Bolca da sıkıntı vardı içinde. Ecrin'in üzüntüsünü fark etmemiş gibi gözükiyordu. Fark etmişse bile belli ki umursamamıştı.

"Adımı da bildiğine göre?.." diye mırıldandı genç adam yine. Dikkatli ve eskisi gibi yırtıcı olan bakışları, genç kadının solmuş yüzünde takıldı. Aslında Ecrin günlerdir onun için kendisini üzmetten dolayı iyice bitkin ve solgundu. Ama bu son kelimelerin manasını kavramakta zorluk çekiyordu ve daha da solmuştu. "Sen kimsin?" diye yine kestirmeden sordu Ateş.

"Ben... Ben Ecrin!"

"Ecrin mi? Ne biçim bir isim bu?"

Genç kadın onun gözlerine dikti adeta yalvaran bakışlarını. "Ateş! Lütfen böyle yapma! Ne olursun? Gerçekten beni hatırlamıyor musun?" diye sordu inanmazca.

"Hatırlamıyorum... Şimdi şu doktoru bana çağırırsana! Burada ne işim olduğunu çok merak ediyorum. Nasıl geldim ben buraya? Burası bizim hastanelerden birisi mi? İstanbul'daki mi? Ankara'dakine benzemiyor çünkü!"

"Bu hastane... Bursa'da!.." diye açıkladı genç kadın yavaşça. "Sen Bursa'dasın.. Bir kaza... geçirdin!"

"Ne?" Adamın bir kaşı kalktı. "Peki, neden ben hatırlamıyorum? Uyandığımdan beri başım çatlayacakmış gibi ağrıyor zaten..." Kolunu kaldıracak gibi oldu ama alçılı olduğunu fark edince bir şeyler homurdandı. Büyük ihtimalle küfretmişti. Sonra serum bağlı elini kaldırdı ve alnındaki yaraya dokunmaya çalıştı.

"Yapma lütfen!" diye fısıldadı Ecrin. "Başında... ciddi bir yara var. Belki o yüzden... başın ağrıyordu?"

"Anladım zaten... Nasıl oldu bu kaza?"

"Bir araba... senin arabana çarptı!"

"Kahretsin!" diye yine küfretti Ateş. "Hatırlamıyorum... Şu doktoru bana çağırır mısın artık?"

Genç kadın bir adım geriledi.

Ateş onun ince uzun fiziğine, belinde salınan saçlarına baktı bir an.

“Hayır! Dur! Daha sen kim olduğunu söylemedin bana? Söyle bakalım sen kimsin? Nasıl bu kadar yakınlaştık? Kaza anında sen de mi arabadaydın yoksa?”

Genç kadın üzgünce başını iki yana salladı. Onun kendisini hatırlamamasının şokuna daha yeni giriyordu. Kalbi garip bir gümbürtüyle atıyordu. Ateş kendisini hatırlamamıştı! Allahım! Bu... Bu nasıl olurdu? Ateş kendisini nasıl hatırlamazdı? Ne olmuştu ona böyle? Başına aldığı şiddetli darbenin etkisi miydi? Galiba gerçekten bir doktor çağırmak en iyisiydi.

“Ben...” diye başladı çaresizce. Ona ne diyecekti? Kendisini hatırlamayan bir adama nasıl açıklama yapabiliirdi? Ateş’in bir kaşı kalktı. Asık suratı pek değişmedi.

“Sen?.. Sen kimsin?”

“Ben... senin karınım!” dedi Ecrin son anda. Sanki kendisini bir suçlu gibi hissetmişti.

Adamın dudakları alayla kıvrıldı. “Hah!” dedi inanmazca. “Şaka mı bu?”

“Ateş! Lütfen!”

“Saçmalamasan iyi olur! Ben evli falan değilim. Yani son hatırladığımda değildim. Bayginken de bunu becerebileceğinizi sanmam!” Bir an şüpheyile durakladı. “Becerebilir misiniz yoksa?”

“Biz evleneli... yaklaşık... on gün oldu!”

Genç adamın inanmaz bakışları, Ecrin’in şaşkın ama ciddi yüzü ile değişti. “Bu bir şaka değil...” dedi yavaşça. “Öyle değil mi?”

“Hatırlamadığına inanamıyorum!”

“Ben de evlendiğime inanamıyorum! Bu aptalca! Dünya üzerindeki hiçbir güç beni evlenmeye zorlayamaz. Nasıl bir oyun yaptığını bilmiyorum güzel gözlü kız ama bu hiç eğlenceli değil!” Sağ eline baktı. “Yüzüğüm de yok!”

“Evliyiz...” diye uykuda gibi mırıldandı Ecrin. “Tomografîye sokarken... çıkartmış olmalılar!”

Ateş’in gözleri bir ayrıntıyı fark etmişti. Kaşları çatıldı. Evet, elinde bir yüzük yoktu ama onun yerinde parmağında daha beyaz bir iz vardı. Sanki... Sanki?.. Bakışları hemen genç kadının ince uzun parmaklı sağ eline kaydı. Orada gerçekten zevkli bir nikâh yüzüğü duruyordu.

“Birisi bana neler olduğunu açıklarsa sevineceğim!” dedi Ateş sinirlenmeye başlayan bir tonla. “Bu evlilik masalını da tekrar etmezsen daha çok sevinirim. Sen benim tipim bile değilsin!”

Genç kadın bir adım daha geriledi. “Ben gidip... doktoru çağırayım!” dedi üzgünce.

“Önce seninle konuşmak istiyorum. Doktorun bana açıklayacağı şey belli!” dedi Ateş. “Ben hafızamı kaybetmediysen eğer... birileriyle bana bir oyun oynuyorsunuz bence! Bugün günlerden ne? Bir iki gün sonra benim Japonya’da bir konferansta olmam lazımdı!”

Ecrin’in gözlerinden... inci tanesinden değerli... iki minik damla süzüldü. Ama hemen eli ile siliverdi. Onun görmesini engelleyemezdi ama çok dikkat etmesini önleyebilirdi.

“Ben... önce doktoru çağırayım!” dedi yine. Döndü. Gözyaşlarını tutmaya çalışarak odadan çıktı. Çıkar çıkmaz da karşısında Gülten Hanım ile Mete Bey’i gördü. Hemşire de hâlâ oradaydı. Genç kadının çıktığını görünce hemşire ona yöneldi. Diğerleri ise meraklanmıştı. Ecrin’in bu kadar çabuk dışarıya çıkacağını düşünmemişlerdi. Üstelik genç kadının yüzü hiç iyi değildi.

“Ecrin?” dedi Gülten Hanım. “Ne oldu? Bir sorun mu var?”

Genç kadının gözlerinden bir damla yaş kaydı. Tutamıyordu onları adeta. Ona cevap vermeden hemşireye baktı. “Bir doktor... Bir doktor çağırabilir misiniz acaba?” dedi ona. “Bir sorun var...”

“Sorun mu?” diye sordu kadın hayretle. “Ne gibi? Her şeyi

normaldi ben bıraktığımda.”

“Hafızasına... bir şey olmuş!” Birer damla yaş daha aktı gözlerinden. “Beni... hatırlamıyor!”

“Hatırlamıyor mu?” Bu soruyu hem hemşire hem de Gülten Hanım aynı anda sormuştu. İkisi de şaşkındı.

“Hatırlamıyor... Nasıl kaza geçirdiğini bile hatırlamıyor.”

Mete Bey’in kaşları çatılmıştı. Hemen hemşireye yöneldi. “Doktor onu görmedi mi?” diye otoriter bir tonla sordu.

“Şey! Hayır! Yani ayıldığında doktor muayene etti ama tam kendisine gelmemişti. Uyutucu ilaçların etkisi yüzünden yarı uyur gibiydi.”

“Anladım! Şimdi hemen bir doktor çağırırsanız iyi olur! Hafızasında bir sorun mu var, ilaçların mı etkisi anlayalım!”

Kadın başını sallayarak uzaklaştı oradan. Gülten Hanım Ecrin’e sarılmıştı. Genç kadın onun sıcak sevgisine sokuldu.

“Beni hatırlamıyor!” diye fısıldadı acı ile. “Beni hatırlamıyor! Evli olduğumuzu unutmuş! Onun... tipi bile değilmişim!”

“Üzülme yavrum! İnşallah ilaçların etkisidir! Geçer yakında!”

Birkaç dakika sonra kır saçlı doktor onların yanına gelmişti bile. Ecrin’e şöyle bir baktı ama konuşmadı. Yeterli bilgiyi hemşireden almış olmalıydı. Doğrudan odaya girdi. Ecrin de elinde olmadan onun arkasından girmişti. Ve diğerleri de tabii.

Adam Ateş’in önüne geldi. Uzanıp parmaklarını gözlerine götürdü. Bir elinde de küçük bir el feneri vardı. Ateş’in gözbebeklerine bakacakken genç adam biraz öfkeli bir şekilde başını geri çekti.

“Doktor Bey! Gözlerimde ne göreceksiniz bilmiyorum ama önce şu durumu açığa çıkaralım! Son birkaç dakikadır düşünüyorum ve gerçekten canımı sıkın şeyler var. Bu kadın onunla evli olduğumuzu söylüyor. Bu saçmalığa gülmek istiyorum fakat... içimden bir his... doğru olduğunu söylüyor.”

Gözleri Gülten Hanım’a ve Mete Bey’e kaymıştı. “Üstelik yanlarında Mete de olduğuna göre ortada sıkıntılı bir durum olduğu belli! Ben bunu neden hatırlamıyorum?”

Doktor doğrulup, onun gözlerine bakma isteğinden vazgeçti. Meraklı bir bakışla genç adamı süzüyordu. “Siz gerçekten eşinizi hatırlamıyor musunuz?”

“Yalan söyleyecek halim yok ya?” dedi genç adam kaba bir tonla. Bakışları arkadaki Mete Bey’e kaydı. “Bunlar doğru mu? Ben gerçekten bu kadınla evli miyim Mete? Ve senin burada ne işin var? Sen Japonya’da değil miydin? Orada İlkul Uzun ile bir iş görüşmesi yapmayacak mıydın?”

Mete Bey hafifçe bir nefes aldı. “O iki ay önceydi!” dedi yavaşça.

“Ne?”

“Ben İlkul Hanım’la görüştüm ve raporu sana sundum. Neredeyse iki ay oldu!”

“İnanmıyorum! Bunu hiç hatırlamıyorum!” dedi Ateş ters bir sesle. “Peki, gerçekten evli miyim?”

Adam hafif babacan bir tavırla onayladı. “Evet!”

Ateş’in yanak kasları oynadı. Gözleri Ecrin’e kaydı. “Demek evliyiz?” dedi yavaşça. “Kahretsin ki hiçbir şey hatırlamıyorum!”

Doktor başını salladı. “Ateş Bey! Bu önemli bir şey olmayabilir! Ciddi bir travma geçirdiğiniz doğru. Birkaç gün önce kötü bir araba kazası geçirdiniz. Başınıza da ağır bir darbe almıştınız. Bunun etkisiyle bir kaç gün sıkıntı çekebilirsiniz.”

“Sıkıntı mı?” Ne yani? İki gün sonra bu cılız kadına âşık olduğumu mu hatırlayacağım?”

Odada buz gibi bir sessizlik oldu. Ecrin yerinde sallandı hafifçe. Bayılmamak için elinden geleni yaptı. Gözleri kararmıştı ama birkaç saniye ayakta dik durabilirse, geçebileceğini düşündü. Bayılmamalıydı. Kimseye rezil olmamalıydı. Zaten... olmuş sayılırdı.

Doktor araya girdi kontrollü bir şekilde. “Bazı araba kazalarında amnezi sorunu ile karşılaşabiliyoruz! Sizin bir EEG’nizi çeksek iyi olur...”

“Bir dakika!” diye homurdandı Ateş. “Bu dediğiniz şey... Amnezi... nasıl bir sorun? Ben geçmişimle ilgili her şeyi hatırlıyorum! Neden bu son iki ayı hatırlamıyorum?”

“Mesele de bu zaten... Ama iyice bir tetkik yapmadan konuşmak erken!”

“Erken değil! Diyelim ki hafıza kaybım... Yani lanet amnezi sorunum... ortadan kalkar mı? Yoksa kalıcı mı?”

“Başa darbe alma durumlarında bazı ilaçlar faydalı olabiliyor. Kan damarları genişleyip beyne daha fazla kan gidince, hafıza kaybı giderilebiliyor!”

“Hemen uygulayın o zaman!” diye emretti Ateş. Gözleri Ecrin’e kaymıştı. Yüzü asılmıştı iyice. Gözleri karısı olduğu söylenen kadının ince fizikinden çok, iri gözlerinde, anlamlı ama üzgün yüzünde ve garip bir güzelliğe sahip dudaklarında takılı kalmıştı. “Evli olduğuma hâlâ inanamıyorum!” dedi sonra. “Peki... ne kadar zamandır dedin sen?”

“Yaklaşık... on gündür!” diye fısıldadı Ecrin.

“Seni seviyor muyum?”

Bu soru o kadar sert ve yalındı ki! Genç kadın gerçekten kendisini kötü hissetti. Bu kadar kişinin önünde bu soruya nasıl cevap verebilirdi? Gözleri iyice kararmaya başlamıştı.

Ateş onun sessizliği üzerine canı sıkkın bir halde başını doktora çevirdi.

“Ne gerekiyorsa yapın doktor! Hafıza kaybım ile yaşayacak değilim.”

“Efendim! İlaçlar her zaman başarılı olmayabilir. Kaldı ki, kendi kendinize de hatırlayabilirsiniz. Belki ilaçların da bir yan etkisi olabilir!”

“Ne yan etkisi doktor bey? Öyle olsa diğer şeyleri hatırlar mıydım? Peki, ilaçlar etkili olmazsa, bu amnezi saçmalığınn

kendi kendisine iyileşme süreci nedir?”

Doktor elini cebine sokup otomatik bir şekilde cevap verdi. “Çoğu amnezi vakaları geçicidir...” diye moral verici bir tonla konuştu. “Birkaç dakikadan birkaç saate kadar sürebilir. Ancak, sizinki gibi travmatik veya yaralanma gibi durumlarda meydana gelen amnezi... birkaç hafta veya aylarca sürebilir.”

“Aylarca mı?”

Doktor başını salladı. İsteksiz dudakları kıpırdadı. “Yıllarca...”

Yıllarca mı? Ateş’in bakışları yeniden karısına kaydı. Şimdi bu sıska, çelimsiz kadınla yıllarca evli mi kalacaktı? Zeki beyni, başına gelen hafıza kaybını hemen kabullenmişti ama... evliliği bir türlü kabullenemiyordu işte.

Doktor odadan çıkmadan önce hemşireyle bir şeyler konuştu. Onun ardından hemşire genç adamın tansiyonunu ve birkaç standart veriyi kontrol etmek istedi. Herkes odadan çekilirken Ateş ters bir sesle homurdandı.

“Sen kal!”

Sözleri Ecrin’eydi. Genç kadın durakladı. Mete Bey ile Gülten Hanım birlikte dışarıya çıktılar. Ecrin hemşireyi seyretti bir süre sessizce. Bir kenarda kıpırdamadan duruyordu. Ateş ise dik bakışlarla onu süzüyordu.

Az sonra hemşire de odadan çıktı. Birazdan gelip onu elektroensefalogram için götüreceklerini söyledi giderken. Ateş bunu duymamış gibiydi. Gözleri hâlâ karısı olduğunu söyleyen zayıf kadının üzerindeydi.

Başıyla hafifçe yandaki koltuğu işaret etti. “Şöyle otur!”

Sert sesi, emreden tondaydı. Genç kadın onun işaret ettiği yerdeki tek kişilik koltuğa gitti. Öylesine üzgündü ki, kafasını toparlayamıyordu. Kocasının kendisini sevmediğini biliyordu ama... hiç değilse evlendiklerinden beri davranışları azıcık değişmişti. Azıcık evli bir erkek gibi davranmaya başlamıştı. Kendisini sevmese bile, ne sesi bu kadar sert ne de bakışları bu

kadar yakıcı olmamıştı. Şimdi o adamı bile kaybetmişti. Buna inanamıyordu. Şimdi durumu çok daha kötüydü. Ve... daha da kötüleşeceğini içinden bir ses ısrarla söylüyordu.

Ateş ise konuşmadan bir süre genç kadını süzdü. Onu ilk kez gördüğüne emindi. Uzun saçları vardı... Garip! Uzun saçlı kadınları severdi. O saçların canlı olduğuna ve gür bir şekilde beline kadar indiğine dikkat etti. Sivri bir yüzü vardı. Kocaman iri gözleri en çok dikkati çeken yerlerinden birisiydi. Ama en çok... En çok dudakları dikkat çekiciydi. Ne olduğunu anlayamadığı bir ifade vardı o dudaklarda. Henüz anlayamıyordu... Ama az önceki şaşkınlığı geçtiği için, o dudakların ne kadar güzel olduğuna da dikkat edebiliyordu.

Bu dudakları öpmüş müydü hiç?

Evli olduklarına göre öpmüştü! Lezzetli olduklarına emindi. Fakat yine de evlilik düşüncesi o kadar can sıkıcıydı ki, içinden bir bunalma hissi yükseldi. Belki de yalanla dolanla kendisini kandıracak kadar maharetliydi o dudaklar? Hiçbir şey hatırlayamaması ne acıydı!

Gözleri genç kadının ince fiziğine kaydı. Narin omuzları, yazlık açık mavi bluzu üzerinden rahatça seçiliyordu. Önceki çıkıntılar da çok cazip görünmüyordu doğrusu. Bu kadın gerçekten az yiyor olmalıydı. İşin doğrusu küçük göğüslü kadınları pek sevmezdi. Peki, lanet olsun! Küçük göğüslü kadınları sevmezken, neden bu kadınla evlenmişti? İnce uzun bacakları ile çok genç bir kızı hatırlatan bu narin kadınla kendisinin ne işi olurdu ki?

“Sen kaç yaşındasın?” diye sordu sesini daha sakinleştirmeye çalıştığı bir sesle.

“Yirmi üç...” dedi Ecrin.

“Yirmi üç mü?” derken yeni bir öfkeyle iç çekmişti Ateş. “Lanet olsun! Senden kaç yaş büyüğüm ben? Sen daha cocuksun!”

“Değilim...”

“Söyle bakalım beni nasıl kandırdın?”

Ecrin'in gözleri irileşti. "Ka..Kandırmak mı?" diye kekeledi.

"Evet! Ben kendimi tanırım. Senin gibi birisiyle hiç işim olmaz! Ne evlenmeye niyetim vardı ne de başka bir şey! Beni evliliğe nasıl ikna ettin?"

"Ateş!.." diye hayretle fısıldadı Ecrin.

"Yalan söyleme sakın! Yoksa anlarım!"

Ecrin biraz dikleşti oturduğu yerde. Güzel kavisli kaşları çatılmıştı hafifçe. "Ben yalan söylemem!" dedi ona hafif bir kızgınlıkla. "Evliliği isteyen de sendin üstelik!"

"Güldürme beni!"

"İstersen gül!" dedi Ecrin burnunu kıvrarak. "Evlenmeyi sen istedin! Beni böyle aşağılamana gerek yok! Üstelik de boşanamayacağımız konusunda beni kesin bir şekilde uyardın!"

Ateş onun inatçı yüzünü süzdü bir an. Genç kadının kendisine has bir güzellekle ona karşı koyması ve evlilik konusunda diretmesi, ilgisini çekmişti bir anda. Kesin olan bir şey vardı ki, onda herkeste olmayan bir asil duruş vardı.

"Boşanamayacağımız mı?" dedi biraz hayretle. Çünkü o anda tam da düşündüğü buydu. Bir kadınla evli olabileceğini sanmıyordu. Kendi anne ve babasının berbat evliliğinden sonra, evlilik ile ilgili düşünceleri ciddi yara almıştı. "Demek sana boşanamayacağımızı söyledim?"

"Evet!"

"Neden?" Kaşları çatılmıştı. Ecrin omuz silkti bilmiyorum gibilerden. Ateş'in başı sanki daha da ağrımaya başlamıştı. "Benimle param için mi evlendin?" diye soruverdi ansızın. Gözleri yorgun olmasına rağmen içindeki ateş iyice belirginleşmeye başlamıştı. Ecrin'in kısa süren şaşkın sessizliği üzerine suçlarcasına devam etti. "Evet, sanırım benimle param için evlendin?.. Ben de bunu keşfettim ve boşanarak senin ekmeğine yağ sürmeyeceğimi söyledim! Zengin bir dul olmanı istememiş olabilirim."

Genç kadın ne diyeceğini bilemeden hafif bir nefes aldı.

Ateş onu süzüyordu hâlâ. Öfkelenmeye başlamıştı. Hem de ciddi anlamda. Az öncekinden bile fazla...

“Adın ne demiştin?” diye genç adam kabaca sordu. Gerçekten hatırlamakta güçlük çekiyordu.

“Ecrin!” dedi genç kadın yine.

“Benimle param için mi evlendin Ecrin?”

“Ateş! Bunları şimdi mi konuşmak zorundayız?” diye itiraz etti genç kadın. “Birazdan gelip seni götürecekler. Kendini yormaktan başka bir şey yapmıyorsun!”

“Bırak da buna ben karar vereyim!” dedi Ateş sertçe. “Aklımda binlerce soru varken, senin gibi basit bir kızla neden evlendiğimi deli gibi merak ederken, o lanet makinaların içinde çıldırıp ölebilirim!”

Basit kız mı?

Bunu kocasının evlenmeden önce yine söylediğini hatırlamıştı o anda. Güzel dudaklarını üzgünce sıkı. Başını önüne eğince, uzun bir perçem yüzünü gölgeledi.

“Bana üzgün numarası yapmazsın değil mi?” diye sordu genç adam. Sesi katıydı. “Bu kadar kısa bir sürede evlenmiş olmamız çok ilginç... Bunun sebebini düşünüyorum da bir türlü bulamıyorum. Aşk olamaz çünkü aşka inanmam... Sana âşık falan değildim, değil mi? Madem yalan söylemiyorsun, doğruyu söyle bana dürüstçe!”

Genç kadın başını kaldırdı...

“Ne öğrenmek istiyorsan... cevaplarım!”

“Tamam?.. Sevinirim doğrusu! Önce bunu cevapla! Seni seviyor muydum?”

Ecrin’in iri gözleri kocasının hafif alaycı, inanmaz bakışlarında kilitli kalmıştı. Kaçıramıyordu! Sonra... Sonra yavaşça başını salladı iki yana... Çaresizdi... Gerçeği söylemekten başka şansı yoktu. Nasıl yalan söylerdi ki ona?

“Hayır!” diye fısıldadı.

“Sevmiyor muydum?”

“Hayır!”

“Anlamıştım zaten!” diye homurdandı adam. “Bu yaşıma kadar âşık olmadım... İnanmam da! Kimseye âşık olabileceğimi sanmıyorum. Hele senin gibi...” Genç adam bir an durakladı.

“Benim gibi basit... bir kıza... hiç olamazsın değil mi?” diye fısıldadı Ecrin gururlu ama zayıf bir sesle.

“Genç diyecektim!” diye düzeltti Ateş kuru bir tonla. “Macera aramayacak kadar yaşlıyım! Peki, sen benimle neden evlendin? Ortak bir özelliğimiz olduğunu bile sanmıyorum. Bu seferde dürüst ol ve söyle bakalım? Benimle param için mi evlendin?”

Ecrin onu sevdiğini nasıl söyleyecekti? Soruyu öyle bir sormuştu ki, kıvrırma şansı oldukça zayıftı. O güzel gözleri çaresizlikle doldu bir an. Ateş’in kılı bile kıpırdamadı. Merakla onun cevabını bekliyordu.

“Tam olarak...değil!” dedi yavaşça.

“Tam olarak nasıl peki?”

Onun alaycı sesine rağmen Ecrin dik duruşunu değiştirmede. “Yani ben... hiçbir zaman paramı istemedim!”

“Neyimi istedin peki? Seks mi?” Ecrin’in göz bebekleri bir an için hareketlendi. Onun bu utanmaz sorusu hiç adil değildi. “İyi sevişiyor muyum bari?” diye ters bir bakışla ekledi Ateş.

“Seks... değil!”

“Para konusunda uzlaşalım o zaman?!”

“Ateş! Lütfen!” dedi Ecrin. Sesi çaresizdi. “Bunları neden sonra konuşmuyoruz? Belki... Belki bir iki saat sonra... her şeyi hatırlayacaksınız!”

“Hayır, lanet olası kadın! Karşımda kitaplardan çıkmış kadar güzel bir kadın var! Tüm sıksalığına ve basit görünümüne rağmen, ne kadar çekici olduğunun farkındayım! Tipim olmasan da kolayca etrafta görülecek bir kadın değilsin! Ve ben

seninle seviştiğimizi bile hatırlamazken... ne yapmamı bekliyorsun? Hafızamın yerine gelmesine kadar geçen sürede her şeyi görmezden gelip sana sarılmamı, kocan gibi davranmamı mı?”

Ecrin cevap vermedi önce. Sonra az önce öne eğdiği başını kaldırdı. “Hiç değilse... bir iki gün... beklesen?!”

“Mümkün değil! Her şeyi öğrenmeliyim...”

“Neden? Beni incitmeden de birçok şeyi hatırlayabilirsin?”

“Seni incitmekle ilgilenmiyorum!” dedi genç adam. Dişleri sıkılmıştı. Ve incinmiş, üzgün, gözü yaşlı kadın profilinin bir erkeği ne kadar etkileyebileceğini bildiği için oldukça katı olmaya çalışıyordu. Onun bu halinden etkilenmemeliydi. “Benimle param için evlendiğini iliyor muyum peki?”

“Ateş?”

“Evet veya hayır!” dedi genç adam sertçe. “Çok basit bir cevap yeter!”

Ecrin başını salladı önce... Çaresizdi! Çaresizlik bıçak gibi yüreğini deşip duruyordu. “Evet!” diye fısıldadı. “Biliyorsun!”

“Demek öyle?!” Genç adam başını çevirip bir süre boş gözlerle duvardaki yağlı boya resme baktı. Oradaki resimde uzun saçlı güzel bir anne ve kucığında da kıvrır kıvrır saçlı güzel bir bebek vardı. Bebek masum bakışlarla annesine bakarken, kadının gözlerinden de bebeğe karşı inanılmaz bir sevgi akıyordu. Resim çok iyi tasvir edilmişti.

“Ama... Ama senin tüm paran... mülkün için değil yemin ederim! Bir miktar paraya ihtiyacım vardı ve...”

Ateş onu dinlemiyordu sanki... Kuşku bakışları yeniden genç kadına döndü. “Susar mısın?” dedi ona. “Ayrıntılı açıklamayı sonra alırım.” Aklına gelen düşünce ile sesi buz gibi bir sertliğe bürünmüştü. “Sen... hamile falan değilsin, değil mi?” diye sordu sonra sertçe. Çünkü bu düşünce gerçekten kanını dondurmıştı. Gözleri genç kadının açık renk kumaş pantolonuna ve onun hafif üzerinde kalan göbeğine gitti. O

pantolon ve yazlık bluzu, oradaki hiçbir kabarıklığı gizleyemezdi. Ama sadece bir iki aylıksa göbeği olmaması normal olurdu! “Seninle hamile olduğun için mi evlendim ben yoksa? Hamile misin?”

Ecrin onun gözlerindeki korkuyu, bebeğe karşı olan isteksizliği açıkça görmüştü. Bu ne büyük bir talihsizlikti!

“Hayır!” dedi hemen. “Değilim...”

“Emin misin?”

“Yemin ederim!”

Ateş’in rahatlaması gözle görülür olmuştu. “Ah, iyi! Bir an için beni hamile kalarak kandırmış olabileceğini düşündüm!” Meraklı bakışları karısı olduğunu söyleyen kadının, olmayan göbeğinden ayrılmıştı. “Çocuk istemediğimi biliyor musun peki eşim olarak?”

Genç kadın üzgünce onayladı. “Evet! Biliyorum...” Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu.

“Güzel... Bunu konuştuğumuzu hatırlamıyorum ama çocukları gerçekten sevmem. Ne yaptık peki? Sevişirken yani? Seviştik değil mi?”

“E..evet!”

“Kim korundu? Ben mi?”

“Evet! Ge..Genelde... sen korundun!”

“Genelde mi?”

“Yani... hep sen korundun!”

Adamın bakışları yeniden o ince vücuda döndü. Onunla seviştiğini hiç hatırlamıyordu. Hem de hiç... Şimdi bu ince vücudu kollarına alıp ona sahip mi olmuştu? Onun altında veya üstünde, çıırılçıplak bir halde kıvrandığını mı izlemişti? Şu küçük göğüslerin neresi öpülürdü ki? Ama Allah vardı, şu çelimsiz bacakları ve kalçaları oldukça seksi gözüküyordu. Uzun ve düzgün bacaklara sahipti. Kalçaları ise incecik beline doğru tatlı bir kavisle yuvarlanarak gidiyordu.

Ateş gözlerini yumdu bir an için... Çaresizlikle yapılan bir hareketti. Gerçekten de akıllı bir adam olmasına rağmen, bir türlü bu durumu kabullenemiyordu. Evlenmemek konusundaki kesin kararını hangi şartlar altında değiştirmiş olabilirdi ki? Yaklaşık iki ay öncesine kadar olan hiçbir şeyi hatırlamıyordu.

Gözlerini açtı yeniden.

Kendisine bakan bal renkli gözleri fark etti. İçlerindeki üzüntüyü gördü. Ne içindi bu üzüntü?

“Bak güzel gözlü! O bal gözlerindeki üzüntünün sebebini bilmiyorum...” diye başladı yavaşça. “Belki benimle ilgili başka planların vardı ve bu hafıza kaybı ile sekteye uğradı? Her ne ise! Hiç umurumda değil! Senin benimle param için evlenmiş olman da hiç umurumda değil. Bir kadın için paranın çok şey olduğunu bilirim ve... bana mantıklı geldiği için şu anda bu gerçekten önemsiz bir konu... Halledilebilir bir şey! Benim merak ettiğim şey başka! Bunun cevabını bulamıyorum bir türlü!”

Genç kadın oturduğu yerde zerrece kıpırdamadan duruyordu. Adamın her kelimesi gittikçe daha acıtıcı olmaya başlamıştı. Onun kurtulması ile ilgili sevinci gırtlığına çoktan düğümlemişti. Sabretmesini tek sebebi onun ölmemiş olmasıydı. Çünkü fark etmişti ki o ölürse, hayatı anlamsızlaşacaktı. O olmazsa her şey boştu! Onun şu şekilde kaba ve acıtıcı konuşması bile nispeten daha çekilirdi. En azından o ölmemişti ya! Böyle kötü baksa da... en azından bakabiliyordu ya!

“Neymiş diye sormayacak mısın?” derken kısılmış bakışlarla onu yönlendirdi Ateş.

Genç kadının dudakları kıpırdadı. “Nasıl... sen söyleyeceksin!” dedi yavaşça.

“Doğru! Zeki bir kadın olduğunu tahmin ediyorum. Zeki olmasan seninle evlenmezdim. Bu kesin!” Derin bir nefes aldı. “Madem hamile değilsin?..” diye sordu yavaşça. “Madem benimle param için evlendiğini biliyorum?..”

Ecerin sessizce bekliyordu. Hakim karşısında bulunan bir suçlu gibi hissediyordu kendisini.

Genç adam en can alıcı soruyu sordu.

“Peki seninle neden evlenmiş olabilirim be kadın?”

Bunun cevabını Ecerin biliyordu aslında... Fakat kocasına sadece bedeni için kendisiyle evlendiğini söylemek hiç mantıklı değildi. Ateş’in kendi bedenine sahip olmak için özgürlüğünü yaktığına kendisi de inanamıyordu zaten! Sırf kendisiyle sevişebilmek için evlendiğine kendisi bile inanmazken, Ateş bu öfke içinde nasıl inanırdı?

“Bilmiyorum!” dedi yavaşça.

“Bilmiyor musun?” Genç adamın sesi kuşkuluydu.

“Evet!”

Ateş’in kızgın dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. “Demek bilmiyorsun? Buna inanmadım... Sana mutlaka söylemiş olmalıyım!”

“Hayır!”

Genç adam gözlerini yumdu yeniden. Akıllı bir türlü olanları almıyordu... Baş ağrısı da fena boyutlara gelmişti. Fakat kapana kısılma içgüdüğü yüzünden bir türlü de rahatlayamıyordu. Evlenmişti ve hiçbir şey hatırlayamıyordu! Felaket bir durumdu bu!

“Neyse...” diye başladı. Gözlerini açmadan konuşuyordu. “Yapacak bir şey yok. Her ne için yapmış isem de... gerçekten evlenmiş olduğumuz anlaşılıyor.” Bir iki saniye bekledi. Sonra son bir soru sordu. Gözleri aniden açılmıştı. Bakışları sert, sesi kararlı, dudakları acımasızdı. “Artık asıl konumuza geleyim... BOŞANMAK İÇİN BENDEN NE İSTERSİN?..”

24. BÖLÜM

‘Boşanmak için benden ne istersin?..’

İkinci defa olarak, Ateş’in beklenmedik sorusu havada asılı kalmıştı. ‘*Sen kimsin?*’ sorusu kadar önemli, onun kadar can acıtıcıydı.

Genç kadının iri gözleri acıyla titredi.

“Bunu... sormak için... biraz acele etmiyor musun?” dedi gururlu bir tonla... Sesi biraz alçaktı, biraz titrekti ama içindeki acıyı yeterince gizleyebiliyordu.

“Nedenmiş?” dedi genç adam sorduğu sorudan hiç rahatsız olmadan.

Ecrin aklına gelen ilk bahaneyi sürdürdü öne... “Belki de... beni sevmeye başladığını... hatırlayacaksın?”

Ateş keyifsiz bir şekilde gülümsedi. “Seni sevmeye başladığımı mı?” Gözleri genç kadının yüzünde gezindi. Evet, onun güzel olduğunu görebiliyordu. Öyle çok güzel değildi. Değişik... ilgi çekici... bakması zevkli olabilecek bir kadındı. Yine de kendi tipi değildi. O bu yaşta olan ve böyle zayıf kadınlardan hoşlanmazdı. Her zaman dolgun göğüslü, diri kalçalı ve tecrübeli kadınları tercih ederdi. Bu kadın ise, incecik vücuduyla henüz gelişme aşamasında gibi duruyordu! Onunla neden evlendiğini bir türlü bulamıyordu.

“Olamaz mı?” diye inat etti Ecrin. Aslında keşke öyle olsaydı. O zaman bu sözlerinin arkasında daha da emin dururdu. Keşke Ateş’in kendisine olan ilgisi sadece cinsel yönden olmasaydı!

“Olamaz...” diye emin bir tavırla vurguladı genç adam. “Sence de seni sevmeye başlamış olsaydım bunu hatırlamam

gerekmez miydi? Neden böyle önemli bir şeyi unutayım ki?”

Ecrin sessizce kabullendi bu gerçeği.

Elektronik aletlerin sesleri şimdi odadaki sessizliğin içinde daha belirgin olmuştu. Genç kadın gözlerini kocasının gözlerinden kaçırıp o aletlerden birisine dikmişti. Sadece bir saniye kadar... Sonra iç çekip Ateş’e baktı.

“Boşanmak mı istiyorsun?”

“Evet... Bu evliliğe inanmıyorum çünkü! Senin için iki ay geçmiş olabilir ama benim için sadece bir iki saat öncesi var! Sen gece yatıp sabah kalktığında sevmediğin bir adamla evli olduğunu öğrenince ne hissederdin?”

Çok mantıklı bir soruydu!

Ecrin onun haklılığı karşısında bembeyaz olmuştu. Güzel dudakları kıpırdadı yavaşça. “Sanırım... çok korkardım. Ve...”

“Ve?..”

“Bundan nefret... ederdim!”

Ateş cevap vermedi. Fakat genç kızın dürüstlüğü her dakika daha çok ilgisini çekiyordu. Hiç tanımadığı bu kadına sempati duymayı ise hiç istemiyordu. Bu kadar güzel gözleri olsa da...

“Evet... Ben de nefret ediyorum şimdi!” dedi biraz kabaca. Onun irkilmesi üzerine, kendisinin de anlayamadığı bir şekilde içi sızladı. Hafif bir nefes aldı. Bu yaşına kadar söylediği herhangi bir sözden veya davranıştan dolayı pişman olmamıştı. Herhangi birisine karşı içi pek sızlamamıştı. Kendisini her zaman katı ve kararlı bir adam olarak görürdü. Yine de... Yine de bu bakışlar... Kahretsin! “Bak Ecrin!” diye başladı.

“Lütfen! Anladım!” diye onun sözünü kesmeye çalıştı genç kadın. Sevilmemek ayrıydı... nefret edilmek ayrıydı. Eğer kocası bu evlilikten nefret ediyorsa, kendisinden de ediyor demektir. Asla menfaatçi bir kadın gibi gözükemezdi. Menfaatçi bir kadın değildi üstelik... Seven bir kadındı. Seven bir kadının yapabileceklerini Ateş hayal bile edemezdi.

“Bence anlamadın!”

“Boşanmak isteme sebebini anladım en azından...”

“Eğer seni sevmiş olduğumu söyleseydin?.. Eğer aramızda bir şeyler olduğunu söyleseydin?.. Ben, biraz düşünebilirdim! Ama aramızda sadece maddi bir birliktelik var gibi gözüküyor. Ve belli ki bunu etrafımızdan iyi gizlemişiz. Ben seninle niye evlendim peki?”

Ecrin dudaklarını yaladı kararsızca. Islanan dudakları çekici bir şekilde parladı. Ateş'in bunu görmemesi imkânsızdı.

“Bilmiyorum dedim ya...” diye mırıldandı genç kadın kocasının kendi dudaklarına baktığını farkında olmadan. “Bir gece... ansızın... teklif ediverdin!”

“Şunu baştan anlatsana?!”

“Anlatacak pek bir şey yok...”

“Olmalı... Nasıl tanıştık? İki ay önce mi?”

Ecrin dudağının kenarını ısırdı. “Bu hafıza kaybının benimle birlikte başladığını mı düşünüyorsun? Bir çeşit savunma mekanizması mı?”

Genç adam omuz silkti. “Bilmiyorum. Bu doktorların işi... Ama hafızamın tamamını kaybetmeyip sadece belli bir dönemini kaybetmiş olmamın önemli bir açıklaması olmalı! Belki de sensindir?”

Genç kadın başını salladı iki yana...“Ben.. seni sadece on gün önce gördüm. Sen de öyle! Buraya... bir fabrikayı satın almaya gelmiştin.”

Genç adamın kaşları çatıldı. “Evet, bunu hatırlıyorum zaten. Sekiz aydır görüşüyorduk onlarla. Aldık mı peki?”

“Evet...” diye mırıldandı Ecrin. “Aldınız. O ara benimle de görüşüyordunuz.”

“Ne için?”

“Ben bir kreş işletiyorum... Babamdan kaldı.” Onun için bir şey ifade edip etmediğini anlamak için adamın gözlerinin içine baktı. Ancak Ateş boş bakışlarla kendisini süzüyordu. Sözlerin

bir anlamı olmadığı belliydi. “Kreş iyi durumda değildi ve... banka kredileri de beni boğmaya başlamıştı. Her yönden kapana kısılmıştık. O sıralar... sen de burayı satın almak istiyordun. Bir avukat vasıtasıyla benimle bağlantı kurdun. Yeni yapacağın devasa alışveriş merkezi için çevre binaların ve arazinin çoğunu satın almıştın. Benimkini de satın almak istiyordun.”

“Bunların bir kısmını hatırlıyorum. Kreşe ait bir alanı almak istediğimi, alışveriş merkezi yapma planımı... Sahibi de eski bir tanıdık. Ne oldu peki? Sen Haluk’un nesi oluyorsun?”

O sırada kapı açıldı. İkisi birden gözlerini gelenlere çevirdiler. Sarışın hemşire yanında bir erkek hastabakıcı ile birlikte gelmişti. Ateş’in iyi gibi gözükten durumuna bakarak, sadece tekerlekli bir sandalye getirmişlerdi. Hemşire Ateş’e yaklaşıp serumu yumuşakça kolundan çıkardı.

“Şimdi durumunuzu tespit etmek için sizi aşağıya götüreceğiz. Eşiniz burada bekleyebilir. Biraz uzun sürer çünkü. Doktorlar da yerinde görececek çekimi. Zaten eşinizin orada yapabileceği bir şey de yok.”

Ecrin de ayağa kalkmıştı. Bir kenarda ne yapacağını bilemeden, aklı karışık bir halde bekliyordu. Kocasına çevirdi soran gözlerini. Onunla gitmesini isteyip istemediğini bilemezdi. Gitmek istiyordu ama ters bir tepki almaktan çekiniyordu. Ateş ise kendisi ile ilgilenmeden hemşirenin hareketlerini izliyordu. Ancak keskin gözleri çabucak ona yönelmişti. Konuşma yarım kaldığı için canı sıkın gibiydi.

Genç adam erkek hastabakıcının yardımı ile yerinden kalkarken başını salladı. “Sen burada kal Ecrin! Bence de gelmene gerek yok. Çok... yorgun görünüyorsun!”

Hemşire gülümsedi. Ecrin’e bir insanın kanının kaynamaması çok zordu zaten. “Eşiniz zaten başınızdan hiç ayrılmadı Ateş Bey! Hep buradaydı!” dedi dostça.

Genç adamın gözleri hafif kısılmışsa da bir tepki vermedi. Bu ince fizikli kadın az sonra bir yere yığılacak gibi duruyordu. Zaten biraz önce ona koltuğa oturmasını söylemeseydi, şimdiye çoktan yığılmıştı belki. Demek hep başında beklemişti ha?

Neden? Ne zamandan beri? Ve ne zamandan beri bu hastanedeydi acaba?

“Onu da bir muayene etseniz iyi olur!” diye hemşireye doğru mırıldandı sonra. Aslında canının sıkıntısından açıkça homurdanacaktı ama kendisini zor tutmuştu. Bu lanet baş ağrısı zaten çok fenaydı. Son yarım saatte olanlar yüzünden de önüne gelen herkese saldırmayı işten bile değildi. Yine de karısı olduğunu söyleyen şu narin kadının solgunluğu, yorgun görünümü, içini huzursuz etmişti.

“Tabii efendim!” dedi hemşire. “Ecrin Hanım. Siz oturun ben az sonra geleceğim...”

“İyiym ben!” dedi genç kadın. Kendisini toplamak ister gibi olduğu yerde dikleşti. “İyiym gerçekten.”

Tekerlekli sandalyeye oturan Ateş onun inatçı yüzünü süzdü bir an. Sonra umursamazca çevirdi bakışlarını. Ne hali varsa görsündü. Kendisini ilgilendirecek değildi ya?

Derin bir nefes aldı!

Ama ilgilendirmeliydi! Bu küçük kadın kendi karısı değil miydi? Hangi şartlarda evlendiklerini bilmese bile, onunla evlenmiş ve sorumluluğunu üzerine almıştı. Kendisini tanıyorsa eğer, çok önemli bir sebep olmasa asla evlenmezdi. Düşündükçe daha mantıklı sonuçlar çıkarmaya başlamıştı. Madem evlenmişti, ondan sorumluydu. Ta ki boşanıncaya kadar... Acaba boşanma hakkında ne düşünüyordu? On gün önce evlenmiş bir kadının boşanmak isteyeceğini hiç sanmıyordu. Bir çare bulmalıydı. İyi bir avukat işi görürdü.

Odadan dışarıya çıktıklarında, Mete Bey, yeni alınan fabrikanın müdürü ile konuşuyordu. Tabii Ateş adamın kim olduğunu hatırlamıyordu. Ama bunu belli etmeden, onun geçmiş olsun dileğine kısa bir baş işareti ile cevap verdi. Gözleri Ecrin’in yanına sokulmuş olan topluca kadına gitti. Onun annesi miydi acaba? Onun da kim olduğunu hatırlamıyordu.

Hemşire bir iki evrak unuttuğu için odaya geri dönmüştü. O

gelinceye kadar genç adam Mete Bey'e bir işaret yaptı. Yanına yaklaştığında da başını biraz eğerek, "Ecrin ile ilgilen..." diye alçak sesle emretti. Sesi kuruydu. "İyi gözüküyor."

"Kaç gündür yoruldu!" dedi adam da alçak sesle. "Sanırım onu hatırlamamış olman da... sarstı biraz!"

"Sence hatırlamam gerekiyor muydu?" Gözleri biraz ileride bekleyen karısındaydı.

"Kesinlikle..." diye onayladı Mete Bey. O da Ecrin'e bakmıştı o anda. Ecrin'in kırılğan, narin güzelliğini ikisi birden süzdüler. "O gördüğüm en harika, en sıcak kadın..."

"Maalesef hatırlamıyorum!" diye homurdandı Ateş. "Onunla niye evlendiğimi biliyor musun?"

Adam başını salladı iki yana. Kazanın olduğu sabah patronunun genç kadına bakışını, onun yanında olmak için acele edişini hatırlamıştı. Aralarındaki elektriği bir kör bile algılayabilirdi. Şimdi ise patronu bu kadına olan hislerini gerçekten unutmuş muydu? "Hayır... Ama bir tahminim var..." dedi yavaşça.

"Neymiş o!"

"Şimdi söyleyebileceğim bir şey değil... Kendiniz bulmalısınız üstelik. Sizi yönlendirmek istemem."

Hemşire elinde dosyalarla geri gelmişti. Hastabakıcı arabayı iteklemeye başlayınca Ecrin de öne bir adım attı. Ateş bunu görünce başını sallayarak onu engelledi. "Sen kal! Gelmeni istemiyorum!"

"Ateş?..."

"Beni dinlesen iyi olur bal gözlü!" diye elinden geldiğince nazikçe uyardı genç adam onu.

Ecrin durakladı. Bal gözlü mü? Bu karşısındaki adamın... kocasına hiç benzemeyen bu adamın... o âşık olduğu eski Ateş gibi, o çok sevdiği şekilde hitap etmesi, yüreğini paramparça yapmıştı. Sanki bir anda karşısında eski kocasını görmüştü! Ama o zamanki Ateş'in bakışları sert olsa bile... içlerinde

sıcacık bir ışık olurdu. Kendisine bakan gözlerde böyle soğuk, mesafeli bir ifade olmazdı.

Mete Bey de Ateş'ten yana çıktı. “Gerçekten de iyi gözükmüyorsunuz Ecrin Hanım. Bence de biraz dinlenmelisiniz.”

“Ben şimdi geri gelip size bakacağım!” dedi sarışın hemşire. “Biraz oturup bekleyin, tamam mı?” Ablaca söylediği sözlerin ardından, hafifçe genç kadının koluna dokunmuştu. “Gerçekten de yapabileceğiniz bir şey yok. Kocanız emin ellerde. Merak etmeyin!”

Ateş ile Ecrin bir an göz göze bakıştılar. Ecrin sessizce kabullendi bu sözleri. Herkes kendisine karşıydı. Kocasının yanında olmak istiyordu. Diğerlerinin karşı olması önemli değildi ama kocasının da gelmesini istememesi üzerine kabullenmek zorunda kalmıştı.

Onlar gözden kaybolunca Gülten Hanım Ecrin’i yumuşak sandalyelerden birisine oturttu. Koridorda fazla kimse yoktu. Mete Bey ile fabrika müdürü yine birkaç metre ötede konuşmaya başlamışlardı.

“Kocan sana ne dedi de böyle kötü oldun?” diye sordu Gülten Hanım.

Ecrin ağlamamak için kendisini güç tutuyordu. Hayatı boyunca ağlamamak için çaba sarf etmişti. En kötü olaylarda bile hep hayat dolu, neşe dolu olmaya çalışmıştı. Annesinin ve babasının ölümü gibi şeyler dışında, bu tavrı hep işe yaramıştı. Fakat Ateş’i bulması ve kaybetmesi arasında geçen zaman o kadar azdı ki, hiçbir şekilde kendisini avutamıyordu.

“Beni tanımaması yeterli değil mi?” diye mırıldandı dalgın bir sesle.

Gülten Hanım onun elini sıktı. “Sorun sadece bu ise, çok sıkma canını... Doktoru duydun. Bir iki saat içinde bile hafızası yerine gelebilirmiş!”

“İnşallah öyle olur...” dedi genç kadın. “Yoksa... halim duman!”

“Ne demek bu?”

Ecrin ona çevirdi üzgün gözlerini. İçlerinde bir iki damla ıslaklık vardı ama akmamak için direniyordu. Güzel dudakları titriyordu. “Benden... boşanmak istiyor Gülten Abla!” dedi sonra.

“Ne?” Kadının şaşkınlığı açıkça gözüküyordu. “Gerçekten mi? Bu ne aptalca şey?! Daha yeni kendisine gelmişken, durumu bile kavramamışken?!”

“Öyle işte! Korkunç öfkeli... Onu kandırdığımı sanıyor.”

“İyileşecek kızım! Merak etme...”

“İnşallah... Yoksa... Yoksa durumum hiç iyi değil!” Elinin tersi ile göz pınarlarında bekleyen yaşları sildi. Gülten Hanım ona çantasından aldığı kâğıt mendili uzattı. Genç kadın itiraz etmeden almıştı mendili. Henüz ağlamıyordu ama her an ağlayabilirdi. “Boşanma konusunda... çok kararlı. Onunla parası için evlendiğimi sanıyor.

“Ne olacak peki?” diye sordu Gülten Hanım.

“Eğer hafızası yerine gelmezse...” Derin bir nefes aldı. Başına gelenlere inanamıyordu. Tam mutluluğu yakalayacakken her şeyin tepetaklak olmasına inanamıyordu. “...boşanma teklifini... kabul edeceğim!” dedi nefesini salarak.

“Ne?” Kadın adeta bağırıyordu.

“Boşanma teklifini kabul edeceğim! Başka çarem yok!”

“Nasıl yok? Ecrin? Güzelim? Güzel kızım? Sen o ahmak adama âşıksın! Sen o kötü kalpli yakışıklıyı deli gibi seviyorsun!”

“Ne yapayım peki? Önünde diz çöküp yalvarayım mı?”

“Gerekirse yap! Onunla para için evlenmediğini söyle!”

“Ama para için evlendim! Gerçek bu! Ve o beni sevmiyordu! Bir başka gerçek de bu! Sevmediği için beni hatırlamıyor bile!”

“Bence aptalca düşünüyorsun! Sakın bir aptallık daha yapır

onun teklifini kabul etme!” Bir an şüpheyile durakladı. Kaşları hafifçe kalktı. “Ettin mi yoksa?”

“Henüz değil... Vakit olmadı!”

“Aha?! Vakit olsa edecektin yani?”

“Ya Gülten Abla! Beni zorlama ne olur?” Gerçekten de gözleri kararmaya başlamıştı. Neyse ki o anda sarışın hemşire gözüksü. Yanında da bayan bir doktor vardı. İkisi birden genç kadının önünde durdu. Doktor ona nazikçe gülümseyip kendisini tanıttı.

“Merhaba... Ben Hülya... Sizi şu odaya alalım mı? Bir muayene edelim bakalım. Gerçekten iyi gözükümüyorsunuz.” Eliyle bir odayı işaret ediyordu. Ateş’in odasının yanındaki odaydı. Genç kadın itiraz etmedi. Üzerindekilerle odadaki yatağa uzandığında aklı hâlâ kocasındaydı. Tansiyonuna bakıldı o sırada. Gözlerinin aklarından diline kadar her şeyini kontrol etti doktor. Hatta derisinin esnekliğini bile çekeştirerek kontrol etmişti. Bir iki kısa kontrolden sonra koluna serum takıldı. Dediklerine göre vücudu oldukça susuz kalmıştı. Sadece su olsa iyiydi. Ecrin en son ne zaman sağlam bir yemek yediğini hatırlamıyordu.

Serumun bitmesini beklerken, gözleri kapanmaya başladı. Yanındaki bir koltukta oturan Gülten Hanım ise dikkatle onu izliyordu. Uyumasını memnunlukla karşıladı. Çünkü onun geceleri bile doğru düzgün uyuyamadığını biliyordu. Bir erkeği bu kadar severken nasıl ondan boşanmaya razı olabilirdi ki bu zavallı yavrucak?

Genç kadın kendisinin bile inanmayacağı bir süre boyunca uyudu. Karmaşık rüyalar görmüşü. Sayıklamamıştı ama odada sessizce oturan Gülten Hanım onun huzursuz kıpırdanışlarını görebiliyordu. Ecrin’e baktıkça, bazen dişlerini sıkıyordu Ateş’e kızgınlığından. Şimdi gidip yan odaya getirilen adamın saçını başını yolsa ne olurdu ki? Onu sarssa ve Ecrin’in ona deli gibi âşık olduğunu söylese? Ve aslında hafıza kaybı olmadan önce, onun da Ecrin’i sevmeye başladığını yüzüne haykırırsa!

Neden hemen boşanma lafını ortaya atmıştı ki? Neden biraz

beklemeyi düşünememişti?

Genç kadını seyretti üzgünce. Uyuyordu hâlâ. Aslında Ecrin'e bir tane de uyku getirici iğne yapılmıştı. O da genç kadının çok rahat olmasa da uyumasını sağlamıştı. Neyse, azıcık toparlanırdı belki. Ve belki Ateş aptalı da bu arada hafızasını geri kazanırdı!

Genç kadın sabaha kadar deliksiz uyudu. Hemşire değişmişti. Daha tombul ve esmerdi. Ama sık sık gelip kontrol ediyordu. Serum bitmesine rağmen yeni serum takmıştı. Ecrin uyanmamıştı bile. Gülten Hanım ise en ufak bir tıkırtıda uyanıyor, Ecrin'e bir şey olup olmadığını kontrol ediyordu.

Sabah olduğunda Gülten Hanım da iyice yorulmuştu ve artık dayanacak gücü kalmamıştı. O da oturduğu koltukta yavaşça uykuya yenildi. Ondan sonra da hemşirenin zaman zaman girip çıktığını bile fark etmedi. Hatta kapının açıldığını ve uzun boylu bir adamın içeriye girdiğini hiç hissetmedi...

Bu uzun adam hafifçe topallayarak yürüyordu. Üstünde yeni alınmış siyah bir eşofman vardı. Eşofmanın açık kalan üst kısmından göğsünü saran bandajlar gözüküyordu. Eline almış olduğu serum bitmek üzereydi. Alçılı kolu ise bir askı ile boynuna tutturulmuştu.

Ateş hemşirenin tüm ısrarına rağmen ayağa kalkmakta diretti. Çok şükür bacaklarında bir şey yoktu. Seruma katılan ilaç sayesinde çok fazla bir yeri de ağrıyamıyordu. Baş ağrısı da geçmişti azıcık. Ama tüm gece o da doğru düzgün uyumamıştı. Akli bir şeylerle meşguldü hep. Özellikle o uzun saçlı güzel gözlü kadınla...

Karısının yan odada uyuduğunu hemşire söylemişti. Nedense onu görmek istemişti. Dün onu gördüğünde biraz sert davrandığını bir türlü kabul etmek istemiyordu. Ama sert davranmıştı galiba?

Yatağın başında onu seyretti bir süre... Üzerindeki giysilerle yatıyordu. Hava sıcak olduğu için sıkıca örtünmemişti. Sadece bacaklarının üst kısmına kadar ince bir çarşafı örtülmüştü ince bedeni. Büyük ihtimalle de şu Gülten isimli kadın örtmüş

olmalıydı üzerini. Annesi olmadığını öğrenmişti. Ve daha pek çok şey öğrenmişti. Gözleri gür saçlarına kaydı. Bu kadar gür ve parlak saçlı bir kadın görmeyeli çok olmuştu. Oldukça da uzundu. Onları sevimli bir şekilde atkuyruğu yapmıştı. Yastığa dağılmıştı açık kahverengi saçlar...

Pürüzsüz ciltli yüzüne bakarken, önceden fark etmediği uzun kirpiklerini gördü. Yeniden aklına garip düşünceler geldi. Bu sık kirpiklerde dudaklarını gezdirmiş miydi acaba? Şu incecik boynunda dolaştırmış mıydı kendi dudaklarını? Ya şu tüm solgunluğu içinde kırmızı kalmayı başarmış dudaklarını öpmüş müydü?

Kuşkusuz öpmüştü. Peki, zevk almış mıydı acaba? Ama bu kadar genç ve körpe bir kadını öpmekten kim zevk almazdı ki? Üstelik dudaklarının garip kıvrımı, fazlasıyla çekiciydi. Onunla balaya bile çıktıklarını öğrenmişti. Kendisini tanırdı. Bu balayı işi de neydi? Evlenmeyi hiç anlamadığı gibi, onunla balaya gitmesini de anlamıyordu. İnsan sevmediği bir kadınla balaya çıkar mıydı? Acaba balayı işi Ecrin'in direktmesiyle mi olmuştu? Kuşkusuz öyleydi! Evet! Öyle olmalıydı! Değerli zamanını neden balayı gibi bir saçmalıkla geçirecekti ki?

Gerilen bluzunun gizleyemediği dik göğüslerine kaydı bakışları... Bluz hafifçe sıyrılmış, sutyenin bir kısmı ve göğüs oluğu gözüküyordu. Öyle çok seksi bir yatış değildi aslında...

İşte bu garipti...

O göğüslere bakarken, kasıklarından aşağıda, hiç tahmin etmediği bir canlanma oldu. Kaşları çatıldı! Sadece çıplak bir kadına bakarken hissedebileceği doğal kıpırdanmaları, giyinik bir kadına bakarken yaşadığına inanamadı o an. Yıllardır böyle bir etki hissetmemişti. Saçmalıyordu! En azından vücudu saçmalıyordu! Bu istenmeyen evliliğin istenmeyen kadınına böyle ani cinsel bir iştah duyması, saçmalığın da ötesindeydi...

Gözlerini kaçırdı. Bütün bedeni yaralarla doluyken... ve aklında binlerce soru varken... boşanmayı yürekten istediği bir kadına karşı istek duyması, inşallah kullanılan ilaçların bir yan etkisiydi!

Ama... o karısıydı?

Bakışları yeniden göğüslerine kaydı. Onlara dokunmak da... öpmek de... kendi hakkıydı. Yasal olarak onları rahatça seyredebilir, okşayabilirdi! Neticede evli değiller miydi? En azından bir süre daha... Ecrin kabul etmese de boşanma konusunda kesin kararlıydı.

Elini uzattı...

Avucu göğüslerinin hizasına geldi. Sağlam elini bile kullanırken canı azıcık acıyordu. Buna rağmen parmak uçları genç kadının göğüslerini örtmekte zorlanan bluza dokundu. Hafifçe tuttu. Birazcık yukarıya çekti. Onu uyandırmadan yaptığı bu hareketin sonucunda, göğüs oluğu biraz gizlenmişti.

Hah! Böyle iyiydi işte! Bir erkek doktor veya hastabakıcı gelirse, karısının böyle seksi bir şekilde yakalanmasını istemezdi!

Kendi düşüncelerine kendisi de şaşırdığı için aniden gerildi. Elini hızla çekip yüzünü astı. Kıskaç bir koca gibi mi davranmıştı şimdi yoksa? Aman! Yok artık?! Kendisinininki doğal bir erkek tepkisiydi. Evet, muhtemelen öyleydi. Ne olursa olsun ondan sorumluydu artık ve bunun gerektirdiği gibi davranması normaldi. Ne kıskanması? Onu kıskanacak kadar bile tanıyıyordu!

Ecrin her nasılsa, birisinin kendisini seyrettiğini anlamış gibi kıpırdandı. Uzun kirpikleri yavaşça açıldı, altındaki bal rengi güzelliği meydana çıkardı. Dalgın bakışları ile kocasının yüzüne baktı. İlk anda nerede olduğunu anlamamıştı. Hatta... Hatta kendisini otelde zannetmişti. Çünkü kaç sabah uyandığında, kocasını böyle kendisini seyrederken bulmuştu. Ve genç kadın da ona aynı şimdiki gibi şahane bir şekilde gülümsemişti!..

“Ateş?” diye kocasının adını mırıldandı uykulu bir tonla. Dolgun dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

Genç adamın kaşları çatıldı. Onun uyku sersemi gülümsediğini anlayabiliyordu ama gözlerini bir türlü o gülümsemeden alamıyordu. Dudaklarının ne tatlı bir kıvrımı

olduğunu fark etmemesi için kör olması lazımdı.

Nefesini tuttuğunu fark edince, hafifçe geri bıraktı. “Günaydın!” dedi kuru bir sesle.

Ecrin kıpırdandı. Hafifçe, çocuksu bir şekilde gerinmeye çalıştı. O da “Günaydın!” dedi sıcacık bir tonla. Sonra... kolundaki serum kablosunu fark etti. Gözleri iyice açıldı. Hemen etrafındaki değişikliği algıladı. Ve nerede olduğunu...

Doğruldu hızla...

Gözleri şimdi de kocasının üzerindeydi. Gülümsemesi yok olmuştu. Zaten kocasının yüzünde gülümsemeyi hak edecek bir sıcaklık yoktu. “Affedersin!” dedi ona. “Uyumuş muyum?”

“Evet!” dedi genç adam.

“Hasta olan senken... ben uyuduğum için...”

“İyi gözüküyordunuz Ecrin Hanım!” diyerek karısının sözünü kesti Ateş. Sesi biraz alaycıydı şimdi. “Dinlenmeniz gerekiyordu zaten!”

“Teşekkür ederim!” Genç kadın ne yapacağını bilemeden duruyordu. Göz ucuyla yatağın yanındaki koltuğa baktı. Gülten Hanım gece boyunca yorulmuş olmalıydı. Başı yana kaymış, sessizce uyuyordu. “Şey... Sen nasılsın?” dedi yine ona bakarak.

“Birkaç ağrım var halen!” dedi genç adam. “Ama öldürmez...”

“Niye ayağa kalktın ki?”

“Sevgili karımı görmek istedim belki?” Dudakları hafif bir alayla kıvrıldı. “Belki seni merak ettim?”

Ecrin ayaklarını yataktan sarkıttı. Onun acı esprisine gülümsememişti. “Böyle bir şey olmadığını ikimiz de biliyoruz!” diye mırıldandı.

“Ya hafızam yerine gelmişse?..”

Ecrin’in bakışları canlandı bir an. Gözleri irileşmiş, yüzüne bir ışık yerleşmişti. “Gerçekten mi?” dedi bilinçsizce. Ancak kocasının yakan gözlerini görünce o ışık hemen söndü. “Çok

kötüsün! Beni kandırdın!” diye fısıldadı.

“Niye? Eski Ateş’i mi isterdin peki?”

“Evet!”

“Neden?”

“O... O bana değer veriyordu!”

Genç adamın bir kaşı kalktı. “Emin misin?” Sonra merakla başka bir soru sordu. “O Ateş seni güzel mi buluyordu?”

“Ben güzel değilim...” diye mırıldandı Ecrin. “Ama evet! O beni güzel buluyordu!”

Genç adam başını salladı ciddi bir şekilde. “Şu bir gerçek ki... sabah uyandığında güzel kalabilen ender kadınlardan birisin! Şu üzerindeki kırışmış kıyafetlere ve dağılmış açlarına rağmen!”

Ecrin’in elleri atkuyruğu saçlarına gitti. Serum kablosu engel olsa da, tokasını aceleyle düzeltti. Bir kadının hassaslığı ile görüntüsünü düzeltivermişti bir iki saniyede...

“Ne zaman geldin odaya?” diyerek konuyu değiştirmeye çalıştı.

“Seni seyretmeye yetecek kadar bir süre önce!”

Ecrin kızardı. “Beni mi seyrettin? Neden?”

“Evlendiğim kadını görmek istemek hakkım değil mi? Dün biraz aceleye gelmişti görüşmemiz. Neye benzediğini merak ettim. İki üç gün içinde evlenmeye karar verdiğim ve bunun için bir sürü para harcadığım kadını bir kere daha görmek mantıklı geldi...”

Ecrin iyice kızarmıştı. Başını öne eğdi hafifçe. “Öğrendin mi?” diye fısıldadı.

Genç adam geniş omuzlarını silkti. “Öğrendim tabii... Hemen hemen her şeyi... Avukat Adnan geldi akşam. Mete Bey de vardı... Biraz konuştuk. Adnan, senin kreşini ve arazisini almak istediğimi söyledi bana... Sen söylediğinde baş ağrımdan anlamamıştım ama senin Haluk’un kızı olduğunu o anda

hatırladım. İki ay önce senden çok bahsetmişti bana. Şakacı ve hatta alaycı bir güzel olduğunu... Onun gibi duygusuz soğuk bir adamı etkileyen kadının nasıl birisi olduğunu gerçekten merak etmiştim. Babasına benzeyip benzemediğini düşünmüştüm. Babanı yakından tanırdım biliyorsun?”

“Evet!” dedi Ecrin. “Ve onu sevmezdin!”

“Doğru... Sevmediğim bir adamın sevmediğim kıızıyla neden evlendiğim meselesi daha çok merakımı çekti. Tabii bu sorunun cevabı hâlâ meçhul. Ama sonra kreşi bana satmak istemediğini öğrendim. Fiyatı mı ucuz bulmuştun?” Ecrin cevap vermeyince genç adam merakla sordu. “O kuyumcuyla da aynı maksatla mı evlenmek istedin?”

Genç kadın başını kaldırdı. “Kuyumcuyla hatırlıyor musun?”

“Hayır!” dedi Ateş kesin bir tonla. “Sadece böyle bir olay olduğunu biliyorum. Dün gece öğrendim. Onunla evlenmekten niye vazgeçtin? Ben daha zengin olduğum için mi? Beni daha yağlı bir müşteri olarak mı gördün?”

“Belki de böyle kendini beğenmiş olduğun için!” diye homurdandı Ecrin. “Senin gibi antipatik erkeklere karşı ilgim vardır! Ne yapayım! Kendimi tutamıyorum!”

Ateş bir an için durakladı. “Benimle alay etme küçük hanım!” diye homurdandı sonra.

“Sen de laflarına dikkat et artık! Sana söyledim! Benimle evlenmeyi isteyen sendin! Yemin ederim. Yoksa ben... Yoksa ben...”

O devam edemeyince Ateş tamamladı cümlesini... “Yoksa o Bahadır aptalıyla mı evlenecektin?”

Genç kadın dudaklarını büzdü. Sesi titredi. “Böyle konuşma lütfen! O... O öldü!”

“Biliyorum öldüğünü! Beni öldürmek isteyecek kadar onu kendine nasıl âşık ettin?”

Ecrin’in gözleri titredi. “Ateş! Lütfen!”

“Sana deli gibi âşık olduğunu öğrendim. Ve düğün

gecemizde bile karşımıza dikilip seni geri almak istediğini duydum. Senin Gülten Abla bunları polise anlatmış. Polisler dün gece de beni görmeye geldiler. Böylece ben de her şeyi öğrenmiş oldum!”

“Bahadır’ın seni... öldürmek istemesine... ben de şaşırdım.” Genç kadın başını salladı iki yana. “Hiç aklım almıyor! Belki de sadece... korkutmak istedi! Belki de arabanın kontrolsüz hızlanmasına engel olamadı. Hep bunu düşünüp duruyorum!”

“Çok düşünme... Sevgilin öldüğüne göre bunu asla bilemeyeceğiz! Varsayılan olarak sevgilinin seni öldürmek istediğine eminim. Dul kalsaydın... bayağı zengin olacaktın değil mi?”

Ecrin öfkeyle ışıldayan gözlerine engel olamadı. Bu adamı her ne kadar çok sevse de... bu lafları hak etmemişti. Kırılan kalbine söz geçiremeden kocasını tersledi.

“Eğer evlenmeden önce senin bu yüzünü görmüş olsaydım... seni temin ederim ki evlenmezdim!” dedi ona. “Beni kırmak için tüm imkânlarını zorluyorsun değil mi? Bunu neden yapıyorsun? Bu şart değil ki! Tüm yapacağın... Tüm yapacağın sormak!..”

Genç adam onun öfkesi karşısında minik bir gerileme hissetti kendi kararlılığında. Genç kadına neden böyle yüklendiğini bilmiyordu. Dişlerini sıktı onun sözleri üzerine. “Sormak mı? Neyi sormak?”

Ecrin derin bir nefes aldı. “Boşanma teklifini kabul edip etmeyeceğimi?..”

Ateş burun kıvırdı. Gözleri sahte bir alayla kaplıydı. “Etmeyeceksin elbette!” dedi yavaşça. “Neden edesin ki?”

Ecrin oturduğu yerden aşağıya kaydı. Kolundaki serumun müsaade ettiği kadar ona yanaştı. Fazla uzakta değildi zaten. Karşısında dimdik durdu. Başını alabildiğine geri atmıştı ama inatçı bedeni ile kocasına tepeden bakan bir hali vardı.

“Öyle ya?.. Neden edeyim değil mi?” dedi alaycı bir tonla. Gülten Hanım’ın derin uykusunda bu konuşmaya şahit olması

ne yazık ki pek mümkün değildi. Yoksa o minik kızının direnişindeki asaleti görebilecekti. “Seni kaybetmeyi nasıl göze alırım, değil mi? Ne de olsa, sevgiye inanmayan bir koca bulmuşum?.. Bir bebeği değil istemek, düşüncesinden bile nefret eden bir adamla evlenmişim?.. Zengin ve yakışıklı olmasının yanında karısını her fırsatta kıran bir canavar olması önemli bile değil... Ondan boşanmayı kabul etmem gerçekten saçma olurdu! Aile ve yuva sahibi olmaktan ölesiye korkan birisini neden terk edeyim ki?”

Ateş şaşırmıştı ama belli etmemeye çalışıyordu. Ve... Ve bu kadın... ne kadar da güzel kokuyordu böyle?

Genç kadın bir parmağı ile onun geniş, sargılarla sarılı göğsüne dokundu... Yine de ona olan aşkından dolayı sertçe ittirememişti. Asla kocasının, sevdiği adamın canını yakmaz, yanmasını da istemezdi.

“Hadi sor bana!” dedi adamı teşvik edercesine. “Sor bana Ateş! Sor bana ki... ben de cevabımı vereyim. Evet! Senden boşanmak istiyorum diyebileyim... Seni engellemeyeceğimi söyleyebileyim! Hem de tek kuruşunu bile istemeden bu evliliğin bitmesine razı olduğumu söyleyebileyim!”

Ateş bir iki saniye onun kararlı yüzünü süzdü. Ecrin’i tanımadığı için, doğrusu ne diyeceği hakkında kararsız kalmıştı. Ne diyordu bu kadın? Nasıl bir anda bu kadar cesur, alaycı olabilmişti? Ve kahretsin! O anda ne kadar da çekici gelmişti gözüne! Tüm suç şu doğal kokusu muydu? Bir hastanede bir kadın ne kadar güzel kokabilirdi ki? Bunca ilaç kokusunun içinde ve sabahın köründe!

“Blöf yapıyorsun!” dedi cansız bir sesle. “Ben senin gibilerini çok gördüm bal gözlü!”

Ecrin sarsıldı.

Ah! Neden yapıyordu bunu! Neden böyle yapıyordu? Neden kendisine ‘*Bal gözlü...*’ demişti? Neden hayatta hiçbir şey adil değildi? Yutkundu...

“Yine de... sor istersen!” dedi yavaşça. Dişlerini sıkarken

yutkundu. Ağlamamalıydı! Kendisini tanıyamıyordu artık! Neden böyle olmuştu? Neden ağlamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu bu aptal gözler? Neden kalbi böylesine farklı atıyordu? Neden sevilmediğini kabul etmiyordu bu aptal yürek?..

Ateş derin bir nefes aldı. Karısının gözlerindeki ışıklar, ne manaya geliyordu anlamak zordu. Öfke, alaycılık, kırılmışlık, inat ve... ve sanki... sevgi?..

“Sormayacağım!..” dedi o da ona yavaşça.

Ecrin yenilgiyi aslında çoktan kabullenmişti. Ama mağlupken bile galip gözükmek istiyor, mahvolduğunu ona göstermek istemiyordu. “Neden? Sor lütfen! Sor ki... ben de kabul edeyim!” dedi minicik bir yalvarışla.

Ateş dişlerini sıktı.

“Sormayacağım bal gözlü...” diye fısıldadı. Sanki tehdit eder gibi sesi çok alçaktı. “Madem evlendik?.. Madem bir şekilde bana sahip oldun?.. Bunun cezasını çekmene karar verdim!” O da öne doğru bir adım attı. Aralarındaki mesafe neredeyse sıfırlanmıştı. Genç adam yavaşça sağlam olan elini kaldırdı. Onun geri çekilmesine fırsat vermeden avucunu uzattı. Zaten Ecrin arkasındaki yatak yüzünden çok fazla geri kaçamazdı.

“Ceza mı?” diye sordu genç kadın bilinçsizce... Ne cezası?

Ve bir göğsü yumuşakça kavranınca, şaşkınlıkla irkildi. Genç adamın kocaman avucu kendisinden emin bir rahatlıkla kavramıştı göğsünü... İncecik bluzu üzerinden elinin sıcaklığını hissetti.

“Evet!” dedi genç adam değişik bir tonla. Canı gerçekten sıkın gözüküyordu. Hatta garip bir şekilde yenilmiş... Erkeksi dudakları kıpırdandı. “Bilmelisin ki...” dedi ağır ağır. “Ben... BOŞANMAKTAN VAZGEÇTİM!”

25. BÖLÜM

Genç kadın ona bakıyordu hayretle.

Sonra biraz öfkeli bir tavırla elini kaldırdı. Bluzu üzerinden göğsünü okşayan iri eli hafifçe ittirdi. “Hayatımda gördüğüm en dengesiz adamsın!” dedi ona kızgınlıkla. “Daha dün gece boşanmak istemiyor muydun sen?”

“İstiyordum...” diye onayladı Ateş. Burnuna gelen kadınısı kokuya bir türlü anlam veremiyordu. Bu koku garip bir şekilde dürtülerini zorluyordu! Avucunda ise hâlâ onun sert kıvrımlarını hissedebiliyordu. O küçük ama sert çıkıntıları yeniden okşamamak için kendisini zor tutuyordu. Acaba iki aydır hiç seks yapmamış mıydı? Bu olabilir miydi? Bunu da hatırlamıyordu. Ama bu imkânsızdı! Balayına gitmişti en azından... Karısıyla sevişmiş olmalıydı! Peki, neden ona yakın oldukça tüm bedeni kendisine sinyaller yolluyordu?

Belki de balayında sevişmemişlerdi? Bu evlilik belki de yüzde yüz gerçek değildi? Belki kendisinin de Ecrin gibi evlenmek için bir sebebi vardı? Dün gece de bunu düşünmüştü. Evet, Ecrin kendisiyle para için evlenmişti ama ya kendi sebebi neydi? Evlenmeyi hiç istemeyen bir adam olarak nasıl ikna olmuştu?

“İyi işte!” dedi Ecrin. “İtiraz etmiyorum! Ben de kabul ediyorum boşanma isteğini...”

“Demek kabul ediyorsun?” Genç adam bir adım geri çekildi. Ondan biraz uzaklaşması, karışmaya başlayan aklına iyi gelecekti. “Yazık! Kabul etmen çok önemli değil. Artık boşanmak istemediğimi sana söyledim!”

“Ama... neden?” Derin bir nefes aldı. “Bana ceza vermek için mi? Bu çok saçma!”

“O da var tabii... Fakat sana bir sürü para döktüğüme göre bunun bir sebebi olmalı. Ne yazık ki bu sebebi ne sen bana söyleyebiliyorsun ne de bir başkası... Keşfedinceye kadar yanımda kalmanı istiyorum.”

“Sen gerçekten... ciddi misin?”

“Elbette... Hem uzun uzun düşündüm. İş dünyasında tanınmış bir simayım. Bir hafta önce evlendiğim birisinden boşanmak üzerimde hiç olumlu etki yapmayacak!”

Genç kadın iç çekti. “Ateş! Zaten bir sürü düşmanın var! Zaten çevrende pek sevildiğin söylenemez! İnan bana bu boşanma... ününü pek de etkilemeyecektir!”

“Ünümü daha da kötü yapmak istemiyorum diyelim o halde!” dedi genç adam.

“Lütfen! Bak! Boşanmak istersen kabul ediyorum... Hem de hiçbir şey istemeden. Tüm paran, mülkün senin olsun. Kreşe yaptığın tadilat yardımını da kesebilirsin! Bana açtığın ortak hesabı da kapatabilirsin!”

Genç adamın bir kaşı kalktı. “Sana ortak hesap mı açtım?” dedi hafif bir tebessümle. “Bu ilginç işte! Param için benimle evlenen bir kadına neden bu kadar güvendum acaba?”

“Başına kalın bir demir ile vurmuştum. Araba çarpıncaya kadar iyiydin...” Genç kadın dişlerini sıkarak homurdanmıştı. Ellerini beline dayamış, kocasına meydan okurcasına bakıyordu. “Ne yazık ki kazadan sonra kendine gelip, yine eski sen oldun işte! Şekillendirilmemiş bir odun!”

Ateş’in kaşları çatıldı hafifçe...

“Alay ettiğine mi kızayım... böyle cesurca konuştuğuna mı... karar veremiyorum!” dedi ağır ağır.

“Senin bahaneye ihtiyacın yok! Kızacak bir şey bulursun sen nasıl olsa?” İnatla gözlerini kıstı. “Bundan daha kötü birisi olabilir misin?”

“Ecrin?..” diye uyardı genç adam alçak sesle. “Beni kızdırmayı cidden istemezsin!”

“Umurumda değil! Senden hiç korkmadım, korkmam da... Ayrıca senden bir şey daha rica edeceğim! Bana ‘Bal Gözlü!’ demeyi keser misin?”

Genç adam ifadesiz bir suratla duruyordu şimdi. Ama dişleri sıkılmıştı. “Neden? Bu terim rahmetli sevgilinin miydi yoksa?”

Genç kadın yan gözle Gülten Hanım’ın hâlâ uyuduğunu görebiliyordu. Aslında çılgık çılgığa bağırabilirdi o anda. Ama yine de kendisini tuttu. Dişlerinin arasından sinirli bir tonla fısıldadı. “Hayır! Sevgilimin değildi!” dedi dik bir sesle. “Kocam olarak bana değer veren birisine aitti!”

Genç adamın duruşu hafifçe gerildi. “Ne yani? Hafızamı kaybetmeden önce de mi böyle diyordum?”

“Evet! Lütfen artık... öyle deme!”

“Bu inanılmaz!” diye kendi kendine konuştu Ateş. Sonra set bakışları ile sordu. “Niye söylemeyeyim? Rahatsız mı oluyorsun?”

“Eski Ateş olmadığın sürece ‘Evet!’ ”

Genç adam dişlerini iyice sıktı. Gözleri gerçekten de eskisi gibi değildi. Ecrin o gözlerin içindeki ıssı bir türlü hissedemiyordu. Kendisini kırdığında bile kızamadığı, öfkelenildiğinde bile kendisini korkutamayan o sert görünümlü, sevgiye muhtaç erkek yoktu karşısında. Gerçekten katı, özel hayatında bile kontrol delisi bir erkek duruyordu.

“Ben eski Ateş’im zaten...” dedi genç adam sinirine rağmen donuk bir sesle. Karısı olmasına alışmaya başladığı uzun saçlı kadının inatçı, kararlı, sevimli yüzünü süzdü. Bu şekilde kendisine direnen, böylesine alaycı ama öfkesinde kararlı olan bir kadın en son ne zaman gördüğünü pek hatırlamıyordu. Hafızası bu konuda da kendisine oyun oynuyor olabilir miydi? O bal rengi gözlerdeki anlayamadığı ışığı görmezden gelmek en iyisiydi. “Seninle gerçekten niye evlendim peki?..” diye sordu Ateş. “Bunu sebebini gerçekten merak ediyorum? Sen bunu biliyorsun! Değil mi? Gerçek sebebi sen biliyorsun! Buna eminim...”

Ecrin birkaç saniye suskun kaldı. Karşılıklı bakıyorlardı. Hangisi hangisini bastırarak belli değildi. Aslında bir mücadele de değildi bu. Kararsızlıklarla dolu birkaç saniyeydi sadece...

“Söylesem de... inanmazsın!” dedi genç kadın.

“Dene!”

“Bana daha da kızacaksın?” Gözlerini kaçırmamıştı ama dudakları yine acı ve alay karışımı kıvrıldı. “Kızmanı istemiyorum. Çünkü sabahın bu saatinde, daha kötü bir Ateş’i hiç çekemem!”

Genç adam ona aldırılmazca gülümsedi. “Az önce söylediğin gibi ‘bal gözlüm’... Bundan daha kötü olamam sanırım?”

“Başladın bile!” dedi Ecrin gözleri ile ilgili sözcükleri vurgulayarak. “Sana bana öyle hitap etme dedim. Sevmeye başladığımı birisini hatırlatıyorsun!”

Genç adam iç çekti. “Bana o kadar imkânsız şeyler anlatıyorsun ki! Senin için yapmış olduklarım hiç mantıklı değil... Kreşinin borçlarını ödemişim. Banka kredilerini kapamışım. Hesabına ek para yatırmışım. Evet, bunları öğrendim tabii. Avukat Adnan bana her şeyi anlattı. Şu ortak hesap olayını unutmuş sadece... O da sanırım daha banka kartını sana teslim edemediği için olmuştur.”

“O kartı istemiyorum. Senin paranı istemediğimi o zaman da söylemiştim!”

“Evet! Söylemiştin! Ben sana o zaman da inanmamıştım. Parayı sevmeyen kimse olmaz. Özellikle senin gibi ihtiyacı olan bir kadınsa!”

“Borçlarımı ödediğinde... başka hiçbir ihtiyacım kalmadı. Kreş artık kendisini kurtarabilir. Sadece ek borçları çekip çeviremiyordum.”

“Neyse ne! Şu anda bu paralar çok umurumda değil. Bu duruma nasıl geldiğimiz önemli. Peki, söyle hadi? Ben seninle ne için evlendim? Neden? Doğruyu söyle... Sana inanacağım, söz!”

Ecrin yeniden yan taraftaki Gülten Hanım’a baktı. Kadın uyuyor gözüküyordu. Konuşmaları duyması mümkün değildi. Şimdi söyleyeceği şeyi onun duymasını gerçekten arzulamazdı.

“Senin... yüzünden!” dedi yavaşça.

Genç adam derin bir nefes aldı. “Bunu biliyorum çocuk! Bir aptallık yaptığım belli ama neden?”

“Öyle... Öyle değil!” Genç kadın dudaklarını sıktı. “Sen... benim... vücudumu istemiştin!”

Oh! Nihayet söylemişti. İşte. Biraz zor olmuştu ama olsun! Gerçek buydu!

Genç adamın koyulaşmış kahverengi gözleri aşağıya kaydı. Karısının zayıf vücudunu süzdü bir an. “Ne?” dedi elinde olmadan. “Yalan söyleme dedim sana!”

“Yemin ederim yalan değil...”

“Şunu tam olarak ve hızlıca anlatır mısın? Ayakta durmaktan bacağıma ağrımaya başladı artık!”

Ecrin Gülten Hanım’ın kıpırdanması üzerine bir an sustu. Gözleri endişeli bir halde takılı kalmıştı. Ateş ise merakla bekliyordu. Onun sözlerini tam anlayamamıştı.

“Sen...” diye başladı Ecrin. Sesini elinden geldiğince alçak tutuyordu. “Sen benimle sevişmek istedin. Bunun için bana... para önerdin. Borçlarım kadar!”

“Saçma...” diye homurdandı genç adam. Gözleri elinde olmadan karısının dik göğüslerinde, bluzunun gizleyemediği narin omuzlarında ve öpülesi incecik boynunda gezindi. Yine de itiraz etti. “Bu çok saçma çünkü ömrüm boyunca bir kadına seks için para önermedim!”

“Yemin ederim! Fazla vaktin olmadığını, bir iki gün için seninle olursam... borçlarımı kapayabileceğini söyledin!”

“Devam et bakalım? Sen ne dedin?”

“Reddettim tabii...”

“Akıllıca! İnanması ise zor... Çok borcun varmış!”

Ecerin biraz dikleştii. “Çoktu ama kabul etmedim işte! Sen de buna çok kızdın!”

“Kızmış olabilirim...” diye kabullendi Ateş. “Sana böyle bir şeyi nasıl teklif ettim bilmiyorum. Ama en azından evlilik teklifi yapmamdan daha mantıklı geliyor! Evlilik teklifi nasıl oldu peki?”

Ecerin hafif bir nefes aldı. “Özetle... beni elde edemeyince... çok kızdın ve o kızgınlıkla... evlenmemizi istedin.”

Genç adamın bir kaşı kalktı. İnanmaz bakışları çok belirgin olmuştu. “Hepsi bu mu?” dedi sertçe.

“Yemin ederim...”

“Hiç inandırıcı değil...”

“Yemin ettim?..”

“Yani beni... şu cılız vücudunla mı kandırdın?”

“Sanırım...”

Genç adam alaycı bir şekilde gülümsedi. “Seviştik mi bari? Amacıma eriştim mi?”

Ecerin yutkundu. “Evet...” Gözleri onunla birlikte olduğu güzel anların hatırası ile bir an yumuşadı ve yalvarırcasına sordu. “Bana inanıyor musun?”

Genç adam geniş omuzlarını silkti. Ona çok inanmadığı belliydi. “Bir kadınla... sadece sevişebilmek için evleneceğimi hiç sanmıyorum. Bu anlattığına inanmadım elbette. Kısmen doğruluk payı olabilir. Ama asla asıl neden olamaz...”

Ecerin sessizce ona bakıyordu.

Kapı açıldı. Gece boyunca nöbetçi olan ufak tefek esmer hemşire, yanında yine bir önceki sarışın hemşire ile birlikte içeriye girmişti. İkisini ayakta birbirlerine bakarken görünce durakladılar. Sonra dudaklarında hafif bir gülümseme ile yanlarına geldiler.

“Sizi burada bulacağımızı tahmin etmiştik Ateş Bey. Ama şimdi kendi odanıza gitmelisiniz. Doktor Galip Bey gelip sizi

muayene edecek... Biz de eşinizle ilgilenelim. Siz de şöyle yatağa oturun Ecrin Hanım. Tansiyonunuza bakalım önce...”

Genç adam hemşirenin otoriter tavrından çok etkilenmemiş gibiydi. Bir iki adım gerileyip kendi iri vücudu yüzünden daralan alanı genişletti. Ecrin yatağa oturmuştu. Esmer hemşire genç kadının kolundaki serumu çıkardı. Yeni serum takmaya niyeti pek yoktu ki, kelebek iğneyi de maharetli parmaklarla çıkarmıştı. Minik bir bantla çıkarmış olduğunu iğne yerini örterken diğer hemşire de tansiyon aletini diğer koluna takmıştı.

Ecrin ile Ateş bir an bakiştılar. Genç adam onun incecik koluna takılan tansiyon aletine çevirdi gözlerini. Hemşirenin tansiyonunu ölçmesini ve sonra da aleti kolundan çıkarmasını izledi. Kadın hiçbir şey söylemeyince de sıkıntılı bir sesle sordu.

“Nasıl? Tansiyonu normal mi?”

“Gayet iyi!” dedi kadın ona aldırmadan. “Siz odanıza gitmiyor musunuz?”

Genç adam hafif topallayarak döndü. Evet, gitse iyi olurdu. Karısının renginin bu sabah daha iyi olduğunu düşündü. Dün gerçekten de iyi değildi. Ve ona öfkelenmek yakışmıştı. Yanakları kızarmıştı, gözleri ışıldamıştı.

Ama onda hafif alaycı bir tavır da hissetmişti. Kendisiyle alay edilmesinden hiç hoşlanmazdı. Aptal kadın! Yok, başına demirle vurmuşmuş da... Yok, araba çarptığında yine eski Ateş olmuşmuş da!.. Kendisinde nasıl bir değişiklik olduğunu çok merak ediyordu. Kendini bildi bileli hep aynıydı. Değiştğini sanmıyordu.

Diğer yandan... değişmemiş olsa... nasıl evlenebilirdi ki?

Bir insan çok kısa bir sürede değişebilir miydi? Mesela iki ayda? O yüzden mi son iki ayını hatırlamıyordu? Ya da mesela son on günde?

Kendi kontrollerinin Ecrin kadar iyi olmadığı belliydi. Doktor yanında birkaç kişi ile gelmişti. Kendisinden daha genç meslektaşlarıydı. Genç adamın da tansiyonu kontrol edilmişti.

Ecrin ile işi biten sarışın hemşire de odadaydı.

“Verilen ilaçlar bir işe yaramadı...” diye homurdandı Ateş.
“Hiçbir şey hatırlamıyorum!”

Doktor Galip başını salladı. “Henüz daha çok erken... Birkaç gün daha verin kendinize.. Çoğu hasta bu sürede yeniden hatırlamaya başlar.”

“Peki, bekleyeceğiz artık. Benim Ankara’ya dönmem lazım. Tedaviye orada devam edebilir miyiz? Bir tedavi varsa tabii! Sanırım yok?”

“Hastaneden çıkmak mı istiyorsunuz?”

“Evet... Yardımcımın dediğine göre önemli bir toplantıyı kaçırmışım. Bir kaç gün sonra başka bir toplantım daha var.”

“Ateş Bey!” dedi doktor sıkıntılı bir tonla. “Ciddi bir kaza geçirdiniz! Ölümünden döndünüz. Kafanızdaki çarpma yüzünden ciddi bir travma yaşadınız. Bu kol ve kaburgalarınızdaki çatlak ile bizim tavsiyemiz bir süre yatarak dinlenmeniz. Burada veya evinizde...”

“Kaburgalarım çok ağrııyor!” diye açıkladı Ateş. “Kolum da fena değil. Bacağım biraz ağrıyor ama üzerinde çok durmamaya çalışırım. Bu hastanede yatamam ben. Hem bir sürü işim var hem de burada sıkıntıdan patlarım. Burayı çalışma büroma çevirmemi istemezsiniz değil mi?”

Genç adamın son cümlesinin tehdit olmadığı çok açıktı. Doktor bir an yanındaki diğer doktorlara baktı. Yatakta uzanmış olan Ateş onların kendi aralarında konuşmalarını izledi. Kararı kesindi. Bu hastanede daha fazla kalmak istemiyordu. Ruhunu iyice sıkılmıştı. Gözlerini açıp evli bir adam olarak yeni bir geleceğe bakmak, çok iç karartıcıydı gerçekten... Ama boşanma işini askıya almayı tercih etmişti. Sebebini tam bilmiyordu. Belki de gerçeği öğreninceye kadar böyle olması daha mantıklıydı.

Ve o kadın... O ince, narin, garip bakışlı, sevimli gülüşlü kadın! Eğer bu gerçeklerin içinde onun bir art niyetini yakalarsa, hayatını ona zindan etmeye kesin kararlıydı. Kimse

Ateş Sancaktar'ı kandıramazdı. Boşanmayı nasıl da hemen kabul etmişti? Ne kadar ikna edici konuşsa da, alacağı nafakanın mutlaka farkındaydı. Kimseye boşu boşuna yüklü bir nafaka vermeye niyeti yoktu.

Doktorların kararı genç adamı mutlu edecek yöndeydi. Ecrin o sırada yandaki odadan çıkmaya hazırlanıyordu. Odanın özel banyosunda saçlarını yeniden taramış, uzun saçlarını tepesinde topuz yaparak toplamıştı. Kadınca bir dürtü ile makyaj bakımını da yapmıştı. Fazla bir şey değil. Biraz ruj, biraz allık... Çantasında bu ikisinden başka bir şey yoktu zaten. Hemşirelerin tıkrıtları yüzünden en nihayetinde Gülten Hanım da bir kaç dakika önce uyanmıştı. Kısa bir mahmurluğun ardından kendisine gelen kadın hemen Ecrin'in halini kontrol etmişti. Onun endişeli anaç bakışları genç kadının içini rahatlatırsa da, sabah Ateş'in odaya geldiğini ve ne konuştuklarını söylememişti.

Koridora çıktıklarında, doktorlar da Ateş'in odasından çıkıyorlardı. Kısa bir selamlaşmanın ardından Doktor Galip genç kadına durumu açıkladı.

“Kocanız hastaneden çıkmak istiyor...”

Genç kadın bunu beklemiyordu. Evet, sabah sandığından daha iyi ve dinç gözüküyordu gözüne ama daha kendisine geleli kaç saat olmuştu ki? “Ama... Ama daha erken değil mi?” diye şaşkınlıkla sordu.

“Bizce de öyle ama... Çok inatçı! Kendi evinde daha iyi dinleneceğini söylüyor.”

“Kendi evi mi?” Ecrin'in boğazına bir yumru tıkanı. Hangi ev? Tabii ki Ankara'daki ev! Genç adamın Bursa'dan bir an önce kaçmaya çalıştığı belliydi. Ve kendisinden de...

“Ve yapması gereken işleri varmış! Kocanıza işe gitmemesi gerektiğini ve dinlenmesinin şart olduğunu anlatamadık.”

“Doktor Bey! Bu tehlikeli değil mi?”

“Fizik olarak çok güçlü bir adam... Şaşırtıcı derecede acıya dayanıklı. Kaburgaları ve kolu sandığımız kadar onu

zorlamıyor.” Adamın sesi çaresizdi. “Sanırım bu gün de burada tutabiliriz. Ama yarın çıkarmazsak burayı işlerinin merkezi haline getireceği konusunda nazikçe tehdit etti.”

Ecrin dudak büzdü. “Kesinlikle yapar...”

Adam başını salladı. “Tahmin ederim. Yarın sabah için söz verdik biz de. Belki bu arada hafızası yerine gelir. Bir kaç tetkik daha yapmak istiyoruz.”

“Onu... görebilir miyim?”

Adam omuz silkti. “Görebilirsiniz... Nasılsa uslu bir hasta olmayacak! Ama çok yormamaya çalışın. Sabah odasından çıkıp yanınıza gelmiş galiba? Dün sürekli sizin durumunuzu sormuştu. Size çok düşkün!”

Ecrin hafif alaycı bir gülümseme ile onayladı. “Öyledir...” Güzel dudakları kıvrılmıştı. Bir anda çok çekici olmuştu. “Tabii beni hatırlıyor olsaydı daha iyi olurdu. Hafızasını kaybedip beni aklından sildiğini unuttunuz mu?”

Adam başını salladı şaşkınca. “Unutmuşum gerçekten...”

Doktorlar gitmeden önce Mete Bey de koridorun diğer tarafından gelmişti. Doğrusu adamın hakkı yenmezdi. Hem kreşteki işini aksatmıyordu, hem de düzenli olarak hastaneye geliyordu. Onlar Gülten Hanım ile odanın dışında konuşurlarken, Ecrin kocasının oda kapısına yöneldi. Doktor yine fazla kalabalık olmamak kaydı ile onu ziyaret edebilecekleri konusunda izin vermişti.

Genç kadın kocasının odasına girdiğinde, Ateş yatağına uzanmış yatıyordu. Koluna yeniden serum bağlanmıştı. Gözleri televizyondaydı. Önüne konan kahvaltı ile ilgilenmiyor gibi gözüküyordu. Karısına şöyle bir baktı. Onun saçlarını tarayıp tepesinde topladığını, yüzüne hafifçe bir makyaj yaptığını görmüştü yine de.

“Çıkmak istiyormuşsun?” diye sordu Ecrin ona

“Ömür boyu burada kalacak değilim ya?” diye homurdandı Ateş.

“Yine de çok erken değil mi? Daha iyileşmeye bile başlamadın?”

“Bana düşünceli eş gibi davranmana gerek yok!” dedi Ateş. “Çok hoşlanmıyorum!”

“Huysuz!” diye mırıldandı Ecrin. “Sen gerçekten de huysuz bir adamsın! İhtiyarlığını düşünmek bile istemiyorum! Çevrendeki herkes senden kaçacaktır!”

Ateş başını arkaya atarak gözlerini yumdu. “Umurumda değil!”

Genç kadın yatağa yaklaştı iyice. “Kahvaltını niye yapmıyorsun?”

“Canım istemiyor!”

“Yapmalısın!”

Genç adamın gözleri aralandı. “Galiba boşanmalıyız...” diye homurdandı. Ecrin’in meydana çıkmış güzel yüzünü süzdü kısa bir an. “Yoksa bu ilgili eş kıvamında boğulup gideceğim!”

“Benim için sorun değil!” diye umursamazca onayladı Ecrin. Oysa boşanmayı asla istemiyordu. Her şey bir yana... o sevdiği adamdı. Genç adamın önündeki tepsiye baktı. Kahvaltılıklar fena değildi. Birkaç dilim kesilmiş ekmek vardı. Uzanıp birisini aldı. “Çok da heveslisi değilim huysuz bir ihtiyara bakmaya! Sadece insanlık görevimi yapıyorum. Ne de olsa evimden çıktuktan sonra ve eski sevgilim tarafından bu hale getirildin!”

Ekmeğe bir parça tereyağını özenle sürdü. Alaycı gözleri adamın gözleri ile kesişmişti.

“Ben yaşlı mıyım?”

Genç kadın narin omuzlarını silkti. “Birlikte olduğumuz sürede... bunu pek hissetmedim aslında!”

Ateş onu izliyordu. Şimdi de ekmeğin üzerine biraz bal sürmüştü. Genç kadının ince parmakları sürdüğü ekmeği kendi dudaklarına yanaştırırken, o merakla sordu. “Yatakta?..”

Ecrin sessiz kaldı birkaç saniye. Genç adam ekmeğini

yememek için direniyor gibiydi. Genç kadın gözleri ile elindeki ekmeği işaret etti. “Eğer bunu yersen, belki sana ne kadar ateşli bir ihtiyar olduğunu açıklarım.”

Genç adam lokmasını ısırды ama dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirmişti. Cevabını almıştı. Almıştı almasına da Ecrin ile ilgili yatakta geçen hiçbir şeyi hatırlamıyordu. En azından becerikli olduğunu öğrenmişti. Tabii bu çok güzel gülümseyen alaycı yaratık kendisine numara yapıyorsa?..

“Niye Ankara’ya tek başıma gidiyordum?” diye sordu lokmasını ağzında çiğnerken. Ecrin hâlâ sıcak olan çayı onun dudaklarına uzatmıştı. “Niye sen yanımda değildin?”

“Anlaşmamız öyleydi...” diye mırıldandı Ecrin.

“Ne anlaşması?”

“Aramızda bir anlaşma yapmıştık. Elde ettiklerimiz karşılığında... birbirimizi sıkboğaz etmeyecektik.”

“Nasıl yani?”

“Yani sen benim seninle Ankara’ya gelmemi istemiyordun. Ara sıra buraya gelip... kocalık vazifelerini kullanmak niyetindeydin. Ben de kreşte kalmamın... daha iyi olacağına karar vermiştim.”

Genç adam bir lokma daha ısırды. Sessiz kalmıştı. Bir iki dakika konuşmadılar. Her ikisi de düşünceli gibiydi. Ateş televizyondaki haberleri izliyor gibi gözükse de, akli başka şeylerdeydi. Önündeki iki dilim ekmeği de farkında olmadan karısının yardımı ile yemişti. O sırada yarı aralık oda kapısı daha da açıldı. İçeriye Mete Bey girdi. Yan yana duran çifti şöyle bir süzmüştü. Ecrin’in son lokmayı da Ateş’in ağzına yerleştirmesi ile hafifçe gülümsedi.

“İstedğin belgeleri getirdim!” dedi genç adama. “Hangi gün ne toplantın olduğu, neler konuşulacağı?.. Hepsi...”

“İyi!” dedi genç adam. “Beni yarın sabah buradan çıkartacaklar. Daha fazla kalamam bu hastanede. Hiç değilse

onları inceleyip vakit geçiririm.”

Ecrin bundan hiç memnun değildi ve memnuniyetsizliği gözlerine yansımıştı. Ateş bu gözlerdeki bakışı görünce hafif tersçe ona kaşlarını çatmıştı. Evli olmaya bile hazır değilken, şimdi üzerinde baskı kurulmaya çalışılıyor gibi geliyordu.

“Sen de evine gitsen iyi olur!” diye kısaca emretti genç adam. Ecrin istenmediğini yeniden hissedince, hafifçe irkildi. Son bir yudum daha içirdiği çay bardağını tepsiye geri koydu. Ateş konuşmasına devam ediyordu. “Burada şimdilik bir işin yok. Gidip o anaç kadınla kahvaltınızı yapın...”

“Gitmek istemiyorum!” diye itiraz etti Ecrin. “Kahvaltıyı burada yapabiliriz... Çok güzel bir restorandı var hastanenin.”

“Hayır!” diye homurdandı Ateş. “Gideceksin. Tüm mesele kahvaltı değil! Başka meseleler de var!”

Genç kadın hafifçe kızardı. Mesele elbette bu değildi. İstenmediğini şimdi Mete Bey’in yanında söylerse, alıp bu tepsiyi onun kafasına çarpmaya kararlıydı. “Gitmeyeceğim!” dedi inatla. “Diğer meseleleri yalnızken konuşsak?”

“Konuşacak bir şey yok!” diye kestirip attı Ateş. Karnı doyunca kararlılığı ve bakışlarındaki keskinlik daha da artmış gibiydi.

Evrakları yatağın kenarındaki sehpayı bırakan Mete Bey kararsızdı. İkisini de bir an süzmüştü. “Ben çıkayım...” diye başladı.

“Gerek yok!” dedi Ateş sertleşen ses tonu ile. Adama açıkça emretti. “Sen şimdi bu ikisini doğruca kreşe götürüyorsun... Ben burada idare ederim. Kimseye ihtiyacım yok.” Gözleri karısına döndü. “Sen de kreşe gittikten sonra hazırlanmaya başlıyorsun...”

Ecrin ne diyeceğini bilemeden ona bakıyordu. Ateş’in kararlı ses tonunu duyuyordu ama son cümlesi yüzünden biraz şaşkındı. Uzun kirpiklerle süslü güzel bal gözleri titredi bir an için. “Hazırlanıyor muyum?” diye tekrar etti.

“Evet! Fazla vaktimiz yok!”

“Bo..Boşanmaya mı?” diye kekeleydi genç kadın. Onun yeniden fikir değiştirmesi mümkün olabilir miydi? Belki de kendisini denemek için rol yapmıştı? Boşanmak istemediğini söylemişti?

Ateş’in bir kaşı kalktı hafifçe. Dudakları kıvrılmıştı alayla. “Ne boşanması bal gözlü?” diye tersledi onu adeta. Ecrin’in düşüncelerini boşa çıkaracak kadar rahattı. “Boşanmayacağımı söyledim ya?”

“Ama ben bunu onayladığımı söylemedim?” dedi Ecrin çocuksu bir inatla. Yine de kalbinin içindeki sevinç çırpınışlarına engel olamıyordu. Sabah da boşanmayacağını söylediğinde o anki psikoloji ile bu kadar sevinememişti.

“Onaylayacaksınız!” dedi genç adam. “Madem evlendik, hemen boşanma olmayacak. Hafızamı yeniden kazanıncaya kadar veya... üzerinden yeterli bir süre geçinceye kadar. Kimseye rezil olmak istemem.”

“Böyle bir şeyi umursamazsın sen?”

“Normalde umursamazdım! Ama sanırım bu beyin travması bende anlayamadığım etkiler yaptı!”

“Yapsaydı anlardım!” dedi Ecrin alayla.

“Neyse! Senin bu alaycı modelin üzerinde de çalışacağıma emin olabilirsin!” Mete Bey’in yanında yaptıkları konuşma, en çok adamcağızı rahatsız etmiş, hatta utandırmıştı. Yerde sıkıntı ile kıpırdandı adam. Gözü kapıya kaydı. Oradan kaçmanın yollarını arıyor gibiydi.

“Ben senin başarısız olduğun konulardan birisiyim! Haberin olsun!” diyerek inatla bakmaya devam etti genç kadın.

“Göreceğiz! Göreceğiz bal gözlüm. Şimdi doğruca kreşine git ve hazırlan...”

Ecrin iç çekti hafifçe. Yine de onun gerçekten inatçı ve azimli bir adam olduğu doğrudu. Ne istiyordu ki kendisinden şimdi? “Neye?” diye sordu. “Neye hazırlanacağım?”

“Eşyalarını toplayıp... benimle Ankara’ya gelmeye...”

Genç adamın gözlerinde şeytani bir ışıık yanıp sönmüştü. Ecrin’in dudakları kıpırdandı önce ama ağzında ilk iki üç harekette bir sözcük çıkmadı. Sonra fısıltıyla sormayı başardı. “An...Anlamadım?”

“Daha önce ne konuşmuşsak konuşmuşuz... Umurumda değil. Madem evliyiz, burada kalmaya izin veremem. Yerim benim yanımda, evin de benim evim...”

Ecrin’in ağzı açık kalmıştı adeta. Mete Bey ise yutkunmuştu. Birazdan bir fırtına kopacakmış gibi hissetmişti.

“Ateş... Sen... bunu yapamazsın? Anlaşmamız?..”

Ecrin’in itirazı daha çok gitmekle ilgili değil, orada kalmakla ilgiliydi. Bu da ne demekti? Anlaşılıyordu ki, genç adam planını devreye sokmaya çalışıyordu. Onun sözlerini hatırlamıştı hemen...

“Madem evlendik?.. Madem bir şekilde bana sahip oldun?.. Bunun cezasını çekmene karar verdim!”

Ne yani? O sözleri gerçek miydi? Hak etmediği bir cezaya mı çarptırılacaktı? Nasıl bir cezaydı? Bunu onun evine gidince mi görecekti?

“Yaparım!” dedi donuk bir katılıkla genç adam. Onun sözlerini duymazdan gelmişti. “Şimdi evine git ve hazırlan. Yarın sabah birlikte... evimize gidiyoruz karıcığım...”

26. BÖLÜM

Araba yolda yağ gibi kayıyordu. Ecrin ilgi ile çevresini izlerken, Ateş de telefonu ile konuşuyor, isteklerini sekreterine açıklıyordu. Otoriter sesi ile işine hakim bir patron olduğunu belli ediyordu. Konuşmayı pek dinlemiyordu Ecrin. Sadece onun sevdiği kalın sesinin kulaklarında gezinmesi hoşuna gidiyordu. Bir yandan da Ankara'nın sakin caddelerini izliyordu. Yaz dolayısıyla aynı Bursa'da olduğu gibi, bu memur şehrinin de caddelerinin sakin olduğunu düşündü. Çoğu kişi okullar kapanınca ya tatile çıkmıştı yada ailelerinin yanlarına başka şehirlere gitmişti.

Yokuşu olan bazı caddelerden geçtiklerini de fark etmişti. Bursa kadar olmasa da Ankara'nın da bazı sokakları oldukça dikti. Ankara'da okuduğu için şehri iyi tanıyordu. Öğrenciliğinde arkadaşları ile az gezmemişlerdi. Burası Ankara'nın önemli lüks semtlerinden birisi olan Çankaya'ydı. Bu semt öyle herkesin yaşayabileceği bir yer değildi. Lüks apartmanlar veya lüks müstakil evlerle doluydu.

Cumhurbaşkanlığı Köşkü'ne de çok yakındı ilerledikleri yol. Her taraf yeşillikti. Ankara'nın bu özelliğini de seviyordu. Aynı Bursa'daki gibi yeşilliği bol bir şehirdi. Bursa'daki kadar fazla çınar ağacı yoktu ama yine de yeterince yeşil ağaç vardı.

Genç adam telefonunu kapattığı sırada araba da büyükçe bir kapının önünde durdu. Kapının üzerinden haşmetli bir binanın çatısı gözüküyordu. Ecrin merakla evin güçlü, korumalı dış kapısına bakıyordu. Ağır demir kapı, kendisinden beklenmeyen bir hızla açıldı. Kapıdaki kulübede görevli genç koruma, dışarıya çıkıp arabaya selam verdi. Ateş onunla pek ilgilenmemişti. Camları koyu olan arabanın içinin gözükmesi de zor bir ihtimaldi zaten.

Araba geniş bir avluya girdiğinde, Ecrin hâlâ hayranlıkla etrafını seyrediyordu. İki katlı bir evdi. Ama büyük olduğu ve geniş bir alana yayıldığı belliydi. Genç kadın şoförün açtığı kapıdan inerken, beğenisini gizlemekte zorlanıyordu. Kocaman ağaçlar avlu dâhil pek çok yeri gölgede bırakmıştı. Yerler kaliteli geçme parke taşlarla döşenmişti. Geri kalan her yer çim ve güldü. Yeşillikler göz yoracak kadar çoktu adeta. Ve insanı dinlendirip cennete olduğunu düşündürecek kadar güzel...

Evin büyük kapısında Ateş'in yardımcısı Berna Hanım gözükmüştü. Kadın gülümseyerek onlara doğru yaklaşırken, Ecrin de gülümsedi kadına. Çocuksu bir şekilde el sallamıştı hatta... Kocasına baktı. Genç adam da arabadan inmişti. Askıdaki alçılı kolu onu fazla engelliyor gibi değildi. O eve bakmıyordu. Gözleri karısının üzerindeydi.

Ecrin olduğu yerde dönerek yine her tarafı incelemeye çalıştı. Bir tarafta minik bir çocuk parkı bile vardı. İçinde kullanılmadığını tahmin ettiği ama bakımlı gözüken salıncak ve benzeri plastik oyuncaklar gözüküyordu.

Her renk gülün olduğu bahçeyi yeniden seyrettikten sonra başını kocasına çevirdi. Şoför valizleri indirdikten sonra evin içine taşımaya başlamıştı. Berna Hanım da yanlarına gelmişti o sırada. Önce patronuna hoş geldin diyen kadın, biraz üzgünce kırık koluna bakmıştı. Onunla telefonla konuşmuşlardı tabii önceden. Fakat Ateş'in bu hali yine de Berna Hanım'ı üzüyor gibiydi. Bir anne gibi genç adama sahiplenmesi Ecrin'i rahatsız etmedi. Geride bıraktığı Gülten Ablası da kendisi için aynı hislere sahipti çünkü.

"Hoş geldiniz Ateş Bey, geçmiş olsun yeniden..." demişti kadın. "Nasılınız?"

Genç adam sanki önemsiz bir kaza geçirmiş gibi başını eğdi. "Teşekkürler... İyiyim merak etme."

Kadın gülümsemeye çalıştı bu umursamaz cevap karşısında. Patronunun canının değerini pek bilmediğini en yakından şahit olanlardandı o. Fazla çalışma saatleri, yorgun ve yoğun geçen günler, stresli iş hayatı... O hastalanmaya bile fırsat bulamayan

insanlardandı. Neyse ki şu güneş gibi parlayan güzel kadınla evlenmişti. Göz alıcı bir gülümseyişi olan bu genç kadın, onun hayatını biraz değiştirecek diye umuyordu.

Üzgün bakışları Ecrin'e dönünce, yumuşamıştı yeniden. Gözlerindeki gülümseme canlanmıştı.

"Hoş geldiniz Ecrin Hanım!" dedi ona da. Elini uzatmıştı.

"Teşekkür ederim. Hoş buldum!" dedi Ecrin. Onun görevi gereği mesafeli tavrına dikkat etmeden kadının elini tuttu ve öpmek üzere yanağını uzattı. İki samimi arkadaş gibi ona sokulmuştu. Kadın bir an duraklamışsa da onun sıcaklığı karşısında elinde olmadan yanağını uzattı. Gerçekten de iki yakın arkadaşmışçasına öpüştüler.

"Nasılsınız Ecrin Hanım?"

"Ben iyiyim..." dedi genç kadın. Sonra gözleri kocasına kaydı. "Ateş'in durumuna nispeten tabii!"

"O güçlüdür... Çabuk toparlar. Siz merak etmeyin Ecrin Hanım!" dedi kadıncağzı onu teselli etmeye çalışırcasına.

"Evet, biliyorum! Ama ne olur bana Ecrin de... Ben alışık değilim böyle şeylere. Tamam mı? Adım Ecrin... İnan ki çok sevinirim."

Kadın koyu mavi gözlerini hafifçe kırpı. Memnuniyet dolu ılık bir gülümseme yayılmıştı yüzüne. "Peki... Ecrin. Ben de sevinirim..."

Ecrin onun elini bırakmadan etrafına baktı. Çocukça iç çekmişti. "Ah! Bu ev... çok güzel!"

Ateş biraz merakla karısını izlemeye devam ediyordu. Onun sıcaklığı karşısında açıkçası şaşırılmıştı. Yardımcısı Berna'ya biraz mesafeli olabilir diye düşünmüştü. Oysa Ecrin hiç havalara girmeden, kadına karşı sıcacık davranmıştı. Doğrusu ya, Berna'nın da öyle herkese gülümseyerek baktığını pek hatırlamazdı. Yıllardır yanlarında olan kadın genelde mesafeli ve gülümsediği kişiler konusunda hep seçiciydi. Genç adamın misafirlerine gülümsese bile genelde mesafeli olurdu. Özellikle

kadın arkadaşlarına...

Berna Hanım da onun gözüyle etrafı seyretti bir an. Uzun zamandır bu kadar dikkatle bakmadığı için o da evin güzelliğini yeni fark etmiş gibi gülümseyerek başını salladı.

“Evet, güzel gerçekten...”

Genç kadın tatlı bir sesle onayladı. “Çok... çok güzel.” Yan gözle kocasına baktı. Genç adam hâlâ kendisini süzüyordu ama koyu gözlerinde belirgin bir ifade yoktu. Onun kendisini niye hep süzdüğünü anlamasa da çok umursamadı. Moralini bozmaya gerek yoktu. Kim bilir neler düşünüyordu? Belki de bu lüks eve gelin gelmekten ve evin üzerinde bir pay sahibi olmaktan mutlu olduğunu düşünüyordu? “Bizim kreşten bile büyük bu ev...” dedi gülümseyerek. Ona inat konuşmuştu. Eğer öyle düşünüyorsa azıcık haklı çıkarmakta zarar yoktu. “Şimdi neden bizim kreşe döküntü dediğini daha iyi anlıyorum!”

Genç adam onun sıcak tebessümünden gözlerini kaçırdı. Ecrin’in zannettiğinin aksine, aklında başka düşünceler vardı. Çok daha başka düşünceler... Bir kadının bu kadar güzel gülmesini anlayamıyordu. Daha evvel böyle bir şey görmemişti. Onun kahkaha atan halini tahmin bile edemiyordu.

“Öyle mi dedim?..” diye sordu o da etrafını seyrederken. Dikkatini toplamalıydı. İki katlı bina gıcır gıcırdı. Bakımlı ve modern... Yan tarafında birkaç merdivenle çıkılan çok geniş bir veranda vardı. Mermer zeminli bu verandanın ve evin o tarafı, yeşilliklerle dolu hafif bir yamaca bakıyordu. O yamaçtaki yabani otların çoğu temizlenmiş, kendi doğal örtüsü içine güller ekilmişti. Yamacın sonunda bir başka evin bahçe duvarı başlıyordu.

“Evet! Ama haklıymışsın kesinlikle...” dedi genç kadın. “Kreş binamız şimdi bana kulübe gibi gözüküyor!”

“Paranın gücü...” diye biraz acımasızca mırıldandı Ateş. “Yakında senin kreşin de göz alıcı olur. İmzaladığım çeklere bakılırsa daha da güzel olacak gibi...”

Berna Hanım’ın hafif ters bakışı, Ateş’in üzerinde gezindi.

Genç adam onun onaylamayan bu bakışlarını görmezden geldi. Zaten akli Ecrin'in güzel gülümseyişinde takılı kalmıştı. Bu kadının sık sık gülmesini engellemek lazımdı. Çünkü içinde bir şeyler huzursuz oluyordu o böyle gülümseyince. Belki de kendisini kandırılmış hissediyordu? Evet, öyle olmalıydı. Ecrin Hanım bir anda zenginliğe kavuşmuştu ve bundan dolayı elbette keyifliydi.

O eve doğru yönelince iki kadın da yan yana arkasından ilerlemeye başlamışlardı. Ecrin içeride ne göreceğini tam bilmiyordu. Ama serin eve girdiğinde tam da tahmin ettiği gibi olduğunu anladı. Son derece ferah, son derece aydınlık bir evdi. Eşyaları post modern olmakla birlikte çirkin bir lükse sahip değildi. Özenle seçilmiş ve zevkli şeylerdi.

Ayran budalası gibi gözükmemek için kendisini zorladı. Yine de ona dönen Ateş, genç karısının eve olan bakışını yakalamıştı. Sesini çıkarmadı. Sadece onun duru güzelliğini farkında olmadan izlemeye devam etti.

Genç kadın, kadınlara mahsus bir hızla her yeri incelemişti. Bir insanın evi ancak bu kadar güzel olabilirdi. Oturma odası olarak kullanıldığını tahmin ettiği kısım sol taraftaydı. Yukarı çıkan merdivenler ahşaptı. Yerde çok güzel halılar vardı. Duvarlarda ise zevkli tablolar...

Genç bir kızı yardımcılarını olarak tanıştırdı Berna Hanım. Adını da Zuhal olarak söylemişti. Kendi yaşlarındaki yardımcı kız ile de el sıkışan Ecrin, ona da sıcak bir şekilde gülümsedi. Biraz utangaç bir kıza benziyordu.

Berna Hanım ve Zuhal işleri olduğu gerekçesi ile yanlarından ayrılırken, Ateş de eliyle merdiveni işaret etti.

“Yatak odaları yukarıda...”

Genç kadın onun yanında merdivenleri çıkmaya başladı. Gözü duvarlara sıra sıra dizilmiş değerli tablolardaydı. Değerli olmalıydı çünkü hepsi de orijinal ve imzalıydı. Ağırıklı olarak manzara resimleri vardı.

“Beğendin mi?” diye sordu Ateş hafif bir dudak

kıvırmasıyla. Onun sessizliği ve evi beğeni ile izlemesi nedense bir erkek olarak hoşuna gitmişti.

Ecrin başını salladı. “Çok güzel...” dedi yeniden. Sonra her zamanki gibi şeytanlığı tuttu. “Bu evin yarısı şimdi benim mi?”

Ateş alaycı bir şekilde başını eğdi. “Sanırım... Düşününce... öyle herhalde.”

“Güzel...”

“Ama buna çok güvenmesen iyi edersin!”

“Geç kaldın! Ne kadar menfaatçi bir kadın olduğumu yakında göreceksin!” Hayranlıkla ikinci katın başındaki Çin işi şahane büyük vazoya dokundu. İçine gümüş ve altın tellerden oluşturulmuş çiçekler iştirilmişti. En azından altın gibi parlıyorlardı.

“Aramızda bir evlilik anlaşması yapmadık mı peki?” diye sordu Ateş merakla.

“Hah! Yapsak bunu sana söyler miydim sanıyorsun? Yırtıp atardım.” Genç kadın güldü. Sonra bir an düşündü. “Fakat avukatın zaten böyle bir sözleşme olup olmadığını söylemiştir sana? Değil mi?”

Genç adam omuz silkti. Şimdi koridor boyunca yürüyorlardı. “Sormak hiç aklıma gelmedi...”

Ecrin durmuştu. O durunca Ateş de durdu. “İnanmıyorum!” dedi Ecrin alayla. “Hiç güvenmediğin karının... ne haltlar çevirdiğini sormadın mı o uyuz avukata?”

Ateş gözlerini biraz kıstı. Ama gülümsemesi devam ediyordu. “Sadece uyuz olduğu konusunda sana katılıyorum. Ben sormadım, o da söylemedi. Haklısın... Öyle bir anlaşma olsaydı, kesinlikle söylerdi... Değil mi?”

“Bilemem... Ama dürüst olmak gerekirse, aramızda bir anlaşma yoktu. Yani yazılı yoktu...”

“Sözlü olarak mı vardı?”

“Evet! Sana bundan bahsettim. Karşılıklı menfaatlere

dayanan bir anlaşmaydı. Sen iki kuru göğüs ve tahta görünümlü bir vücuda sahip olacaktın, ben de kendi dertlerimden kurtulacaktım.”

Ecrin’in dalga geçen tavrına rağmen, Ateş ciddi bir şekilde onun göğüslerini ve ince uzun vücudunu süzdü. Bu sözlerle nedense bir türlü inanası gelmiyordu. Ama iki avucu ile kolayca sarabileceği şu incecik belin altındaki yuvarlacık kalçalar hiç çirkin durmuyordu. Ve göğüslerinin onun zannettiği gibi kuru olmadığını dün avuçladığında hissetmişti zaten.

Yeniden yürümeye başladılar. Koridorun sonuna geldiklerinde oradaki iki kanatlı geniş kapıyı yöneldi Ateş. Aralık kapıyı iteleyerek kenara çekildi ve genç kadına eli ile işaret etti. “Geldik!”

Ecrin merakla onun açmış olduğu kapıdan içeriye girdi. Gözleri etrafta gezinmişti hemen....

Gördüğü en geniş yatak odasıydı. Bu kesindi! Ve de en güzeli... Utançla kendi küçük yatak odasını hatırladı. O yatakta ateşle sevişmişlerdi bir de... Kocasına kendi evindeki yataklardan sonra Ecrin’in yatağı küçük gelmiş olmalıydı. Hayranlıkla siyah ve beyaz tonlarının mükemmel uyumu ile döşenmiş odayı seyretti.

“Beğendin mi?” diye sordu Ateş. Hemen arkasında durmuş, onun saçları üzerinden o da aydınlık odayı seyrediyordu. Ecrin döndü. Başını geriye atıp kocasının yakışıklı yüzüne baktı.

“Çok beğendim... Gördüğüm en harika eve sahibisin. Bu oda da çok harika... Gerçekten çok beğendim.”

“İyi...” dedi genç adam kuru bir gülümsemeyle.

“Biraz fazla büyük değil mi?” diye sordu Ecrin biraz çekinerek. Gözleri yeniden altı kişinin bile yan yana uyuyabileceği genişlikteki özel yapım yatağa kaymıştı.

“Biraz büyük galiba...” diye kabullendi genç adam. “Ama yatması keyiflidir.”

“Eminim. Senin odan nerede?” Gözleri duvardaki bir kapıya

kaymıştı. İki odayı birleştiren ara bir kapıya benziyordu. Acaba kocasının odası yan tarafta mıydı?

“Benim odam mı?”

Ecrin masumca başını salladı. “Evet... Yan tarafta mı?”

Ateş’in de gözleri onun baktığı kapıya kaymıştı. Sonra bir şeyi anlamış gibi gülerек başını eğdi. Bu komikti işte!

“O kapı çocuk odasına açılıyor,” dedi rahat bir tonla. Ecrin onun böyle güldüğünü pek görmediği için biraz şaşkındı. Gözleri adamın bembeyaz dişlerine takılı kalmıştı. Ateş aynı rahatlıkla açıklamasını bitirdi. “Benim odama da açılıyor tabii doğal olarak!”

Ecrin önce anlamış gibi başını salladı. Demek orası çocuk odasıydı? Ama Ateş’in çocuğu olmadığını ve de çocuk sevmediğini göz önüne alırsa, şimdi içerisi örümcek bağlamış olmalıydı. Sonra gülümsemesi hafifledi. Ne demişti az önce genç adam?

“Senin... odana mı... açılıyor?”

Ateş ona göz kırptı. “Evet, benim odama!”

“Bu..Burası senin odan mı?” Ecrin durumu kavramaya çalışıyordu. Hata yaptığını düşününce biraz utanmıştı. “Affedersin! Ben de benim odam zannetmiştim... Doğrudan beni buraya getirince?.. Sandım ki?..”

Genç adam hâlâ gülümseyen gözlerle ona bakıyordu. “Doğru sanmışsın!” dedi alaycı bir tonla. Eh! Hep bu güzel gözlü alay edecek değildi ya? Sonunda o da tongaya düşmüştü işte!

“Ateş? Ben... anlamıyorum!?”

“Neyi? Her şey açık değil mi?” Sağlam elini rahatça cebine sokmuştu. “Sen karım değil misin?”

“Ama?. Ama?.. Ben düşündüm ki!..” Ecrin ne diyeceğini bilemeden sustu. Dudakları kararsızca kilitlendi.

“Ne düşündün? Sana kızgın olduğum için veya bu evliliğe

istekli olmadığım için ayrı odalarda yatacağımızı mı düşündün?”

Ecrin yutkundu. Gözleri irileşmişti. “Ayrı yatmayacak mıyız?”

Genç adam başını salladı iki yana...

“Ben öyle bir şey söyledim mi sana?” Alaycı sesine rağmen tonu ve bakışlarındaki ışık son derece ciddi olduğunu gösteriyordu. “Hem herkes bizim yeni evli bir çift olduğumuzu bilmiyor mu?”

“Ateş?..” Genç kadın hafif bir yalvarışla ona bakıyordu. “Lütfen! Lütfen ayrı odalarda yatalım!” Eliyle çocuk odasını işaret etti. “Ben orada yatabilirim. Yemin ederim kimse orada yattığımı anlamaz.”

Genç adam umursamazca duruyordu. Bir kaç saniye onu süzdükten sonra daha ciddi bir tonla sordu. “Buraya gelirken gerçekten ayrı yatacağımız mı sanıyordun?”

“Evet! Sen... Sen beni istemeyince...”

“Ben seni değil, beni bu evliliğe zorlayan kadını istemiyorum.”

“Ben seni evliliğe zorlamadım...”

“Anlayacağız yakında...”

“Öyle bile olsa o istemediğin kadın benim,” diye itiraz etti Ecrin. “Bir süre... Bir süre ayrı yatamaz mıyız?”

Genç adam meraklı bir şekilde kaşlarını çatmıştı. “Söylesene? Neden benimle yatmak seni bu kadar endişelendiriyor?” diye sordu.

Ecrin ona ne diyebilirdi ki? Ona yakın olmak zaten bir dertti. Ona bu kadar yakinken, onun erkeksiliğini tüm kadınca içgüdüleri ile hissederken, aynı yatakta nasıl yatacağı? Ona yakın olduğunda ona sarılmadan ve sevgisini göstermeden ve hatta üzerine tırmanıp kadınlığını ona sunamadan nasıl yatardı?

“Senden dolayı...” dedi Ecrin. Bir bahane bulmalıydı ama

aklına hiçbir şey gelmiyordu.

“Kendimi hafızamı kaybetmiş bir halde evli bulmuş olmam, evlilik şartlarımızı değiştirir mi?”

“An..anlamadım?” diye kekeleydi genç kadın.

“Ben bu evlilikteki üzerime düşen görevleri yaptım mı sence? Yani kreşi kurtardım değil mi? Banka borçlarını da kapattım? Öyle değil mi?”

“Evet... Öyle ama...”

“Hatta kreşini baştan aşağıya yenileme emri bile vermişim? Benim gibi ruhsuz bir odunun yapmayacağı şeyler yapmışım?..”

“Ateş...”

“Şişş! Şimdi söyle? Ben üzerime düşen her görevi yaptım mı sence?”

Ecrin yeniden yutkundu. “Evet...” Bu konuşmanın devamı içini korkutmaya başlamıştı.

Genç adam alayla onayladı onu. “Evet ya! Ben yaptığımı göre senden de anlaşmamıza uymanı beklemek hakkım değil mi?”

Genç kadının korktuğu başına gelmişti. İri gözlerle sordu. “Sadece... aynı yatakta yatmamızı... istemiyorsun değil mi? Başka... şeyler de... istiyorsun?”

“Elbette! Madem daha önce de seviştik? Bence bir sorun yok. Aramızda bir anlaşmamız var. Sen söyledin?”

“Ama... Ama ben... ben seninle değil... eski Ateş ile anlaşmıştım!” dedi genç kadın zorlukla.

“Eski Ateş olsam ne değişecek ki?”

“Ben... ondan hoşlanıyordum!” dedi Ecrin. “O bana karşı hiç kötü değildi!”

“Laf!” genç adam umursamazca ona sokuldu. Sağlam sol kolu ile genç kadının beline sarılıverdi ve narin bedenini kendisine çekiverdi. “Ben eski Ateş’im işte! Hem de en eskisi!”

Genç adamın askılı kolu ikisinin arasında kalmıştı. Ama bunun farkında değil gibi genç kadını iyice kendisine çekmişti. “Ko..kolun acıyacak!” diye mırıldandı Ecrin çaresizce.

“Hakkım olanı istiyorum!” dedi Ateş yavaşça.

Genç kadın çaresizdi. İncecik beli onun tek kolu ile bile kırılabilirdi. Onun gücünü pek çok kere hissetmişti. Özellikle tutkuyla seviştikleri o doyumsuz gecelerde... Ama şimdi? Şimdi onunla nasıl sevişirdi? Onu bir yabancı gibi hissediyordu. Sevişmeyi çok istediği yabancı bir erkekti o...

“Ben... Ben böyle bir seksi... istemiyorum!”

“Neden?”

“Söyledim ya! Sanki bir yabancıyla sevişecekmişim gibi... hissediyorum!”

“Sen en azından benimle sevişmişsin! Vücudumun neye benzediğini biliyorsun. Ben ise seninle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Şimdi bu durumda... zor durumda olan ben miyim sen misin? Bir yabancıyla sevişecek olan talihsiz yani?”

Ecrin iç çekip onu tersledi. “Kelime oyunları yapma lütfen! Ateş? Allah aşkına bana biraz zaman tanı!”

Genç adam hafifçe eğildi. Dudakları ona doğru yanaştı. Ama öpmedi. Ecrin kıpırdamadan bekliyordu. Genç adamın sargılı kolu aralarında kalmıştı iyice. O eli de tam göğsünün üzerindeydi. “Kalp atışlarını hissedebiliyorum!” dedi yavaşça. “Neden böyle deli gibi atıyor?”

Genç kadın ona yapışmış vücudunda, kocasının tüm fiziki elektriğini algılayabiliyordu. Kalp atışları hızlanmıştı elbette. Bu adam hangi Ateş olursa olsun, bedeni onu tanıyor ve istiyordu.

“Birkaç hafta... Lütfen! Bana zaman tanı!”

Genç adamın dudakları daha da eğildi. “İmkansız...” dedi yavaşça. “İki aydır bir kadına el sürmemiş bir adam var karşında...”

“Dalga geçme lütfen! Kaç defa seviştik seninle!”

“O senin deyiminle eski Ateş’ti!” dedi genç adam alayla. Dudakları hafifçe ona dokundu. Birkaç saniye üzerinde gezdirdi. Garip ki bunu inanılmaz bir ihtiyaçla istemişti. O güleç, alaycı dudakların tadını merak eder olmuştu. Ve... Ve tahmininden güzeldi. Lezzetli... Rujsuz olduğu için ayrı bir tatlı... Onun ruj sürmemesinden hoşlanmıştı. Gerek de yoktu zaten. Çok doğal bir rengi vardı. Dudaklarını geri çekti. “Evet, bu doğru! Aynen senin de dediğin gibi... Sen eski Ateş’le sevişmişsin... Belki en eskisi daha da çok hoşuna gidecek?”

Ecrin de bu öpüşten hoşlanmıştı. Dudaklarını yalamamak için kendisini zor tuttu. Daha evvel hayatında hiç bir erkek için böyle tutku dolu hisler yaşamamıştı. Onu seviyordu ama bu sevgiyi destekleyen cinsel tetiklenmenin gücüne inanamıyordu.

Genç adam onu aniden bıraktı.

“Hem gördüğün gibi ben artık sakat bir adam sayılırım. Bana bakarsın değil mi?” dedi alaycı bir tonla. “Sırtımı falan sabunlaman gerekebilir.”

Ecrin durumu kabullenmekten başka bir çare olmadığını biliyordu. Hem asıl istediği de bu değil miydi zaten? O sabah... Kazanın olduğu o sabah onunla olabilmek için Allah’tan bir dilek dilemişti. İşte dileği olmuştu! Ama yine de içi rahat değildi. Bu adam kendi bildiği adam değildi. Korkuyordu! Ona daha da bağlanmaktan ve elinde ona ait kocaman bir sıfır olmasından! Ya ona bağlandıktan sonra genç adam yine boşanmak isterse? Ya hafızasını hiç kazanmayıp bu işten bıcarsa?

“Anlaşılan... her şeyimden faydalanmayı... düşünüyorsun?” dedi alaycı olmaya çalışarak. “Ödemenin karşılığı?”

Genç adam dudak kıvrırdı biraz. “Böyle diyerek beni vaz geçireceğini sanıyorsan yanılıyorsun bal gözlüm...”

“Söyleme şunu!”

“Ama hoşuma gidiyor. Çok güzel gözlerin olduğunu söylemişler miydi hiç?”

“Ateş! Yapma...”

“Ve güzel dudakların olduğunu?” Gözleri kısıldı. Bir kaç saniye sessizce bekledi. Dudaklarındaki gülümseme daha ciddi bir hale döndü. “Ama haklısın! Madem parasını da verdim, anlaşmaya uymanı istiyorum. Hem kocan olarak hem de...” Sustu.

Ecrin biraz kırgınca bitirdi onun cümlesini. “Beni satın alan adam olarak mı?”

Genç adam omuz silkti. “Tam olarak böyle düşünmemiştim ama... sanırım aynı kapıya çıkıyor!” Onun gözlerindeki kırgınlığı görmemek için döndü. Etrafına bakındı. Valizler odanın bir tarafına konmuştu bile. “Neyse, benim işe gitmem lazım. Sen eşyaları yerleştirirsin. Akşam yemeğine gelirim.”

Ecrin bir anda onunla arasındaki meseleyi unuttu. “Sen bu halde işe mi gideceksin?” diye sordu hayretle.

“Evet! Ne varmış ki halimde?”

Genç kadın kaşlarını çattı. “Asla izin vermem!”

“Ne?”

“İzin vermem... Sen daha iyileşmedin bile! Hâlâ topallıyorsun ve kolun da iyi değil! Kaburgalarını sormak bile istemiyorum.”

“İyiyim ben. Halletmem gereken işler var!” dedi Ateş aldırılmazca. Sonra durakladı. Onun son cümlesi aklına takılmıştı. Usulca ekledi. “İzin vermem de ne demek?” Bunu yeni anlamış gibi sesi şaşkındı.

“Vermem işte!”

Genç adam hafifçe dişlerini sıktı. “Bak şeker dudaklı karıcığım! Her ne kadar sana kızamıyor olsam da, benimle böyle konuşmana izin vermem. Ben hâlâ özgür bir adamım.”

“Değilsin!”

“Ecrin?” diye uyarın bir tonla mırıldandı Ateş.

“Beni buraya getirdiğinde... özgürlüğünü kaybettin! Ben de öyle!” diye inat etti genç kadın. “Benden nasıl sen sorumlusayın,

senden de ben sorumluyum artık. Ve sevişeceğim erkeğin sağlıklı olmasını isterim üstelik!”

“Sen ne dediğinin farkında mısın?”

“Sevişme kısmını mı soruyorsun?..”

“Alay etme küçük hanım!” diye homurdandı Ateş.

“Yatakta benimle uğraşırken buz gibi yatmamı ister misin peki?” Genç kadın ellerini beline dayamıştı. Dirençli, inatçıydı. Sivri çenesi de bu karakterini gösterircesine havaya kalkmıştı. Gözleriyle alçılı kolunu işaret etti. “Sevişme isteğine elbette... karşı koyamam. Senin hakkın! Ama bu kolla benim yardımımıza ihtiyacın olacağını da unutma?..”

Ateş onun haklı olduğunu düşündü her nedense. Ya onunla sevişmek için acele etmeyecekti ya da onun yardımını kabul edecekti. Bu kolla üstte olması zaten zordu. Fakat bu hatırlamadığı evliliğin nimetlerinden vazgeçmeye de hiç niyeti yoktu.

“İnatçı bir kadınsın değil mi?” diye sıkıntılı bir sesle sordu.

Ecrin bundan hiç rahatsız olmadı. “Sanırım...” Gülümsedi. “Her kadın kadar...”

“Beni de bu şekilde mi evliliğe ikna ettin?” Ateş yeniden uzanıp onun belini tuttu. Kendisine çekti. “Daha iki gün olmadan kendini bana nasıl cazip bir kadın gibi gösterdiğini anlayamıyorum! O zaman da mı seni böyle arzulamıştım?”

Genç kadın avuçlarını kocasının göğsüne dayamıştı. Belinden kayan el kalçalarını çekiştirince, gözleri minik bir hazla kısıldı. Kasıklarında onun baskısını özlemişti. Ne çabuk! Ama onun da kendisi gibi istekli olması hoşuna gitmişti. Ve genç adamın bunu itiraf ederken de gayet rahat olması bir başka güzel şeydi. Kim bilir, Ateş belki yakında eski tanıdığı adama dönüşürdü?

“Yine söylüyorum, seni ben evliliğe ikna etmedim!” dedi ona. “Hiç öyle bir niyetim yoktu!”

“Ama... evlenirsek hastalandığımda bana bakacağını

söyledin değil mi?”

Ecrin bir an gerildi. Dudaklarındaki gülümseme hafifledi. “Ne?” diye sordu yavaşça. “Ne dedin sen?”

“Bakma bana öyle şaşkınca!” diye homurdandı Ateş. “Henüz hiçbir şey hatırlamıyorum ama... sanki böyle bir cümle duydum gibi geliyor. Buna benzer bir şey söyledin mi hiç bana?”

Genç kadın başıyla onayladı. Onun ilk tanıştıkları hafta aralarında geçen konuşmanın bir kısmını hatırlaması kalbini deli gibi attırmaya başlamıştı. “Doğru, söyledim... Başka... ne hatırlıyorsun?”

“Hepsi bu!” Genç adamın kaşları çatıktı. “Sence hafızam yerine mi geliyor?”

Ecrin gülümsedi. “İnşallah!”

“Bak... Şöyle yapalım. Saat daha iki... Sen öğle yemeğini ye ve sonra biraz uyu... Gece seni uyutmayacağımı bilmelisin. Ben de birkaç saatliğine şirkete uğrayayım. Akşam yemeğinden önce geleceğime söz veriyorum!”

“Söz mü veriyorsun? Ne anladım ki ben bu işten? Zaten akşam yemeğine gelmiyor musun?”

“Pek gelmem... İşler ya uzun sürer, ya da bir toplantıya gitmiş olurum!”

“Ben... buradayken de mi böyle olacak?”

Ateş omuz silkti. “Benim büyük bir işim var...”

“Ve buraya zorla getirdiğin bir karın?!” diye itiraz etti Ecrin.

Genç adam eğilip onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. Yumuşak, alıcı bir öpüştü. Sonra geri çekildi ve eleştirici bir tonla uyardı onu. “Hey! Daha sana alışmadan şansını fazla zorlama istersen?” dedi çok da sert olmayan bir sesle.

Ecrin sustu...

Onun gözlerine bakan bal rengi gözlerinin içinde bir ışık yanıyordu yine de! Kocasının söylediği son söz, içindeki amazon

kadını iyice ortaya çıkarmıştı. Buraya gelirken zaten birkaç kesin karar almıştı. Ama şimdi bazı kararları iyice netleşmişti. Ateş kendisi ile tanıştığına ya çok pişman olacak ya da çok mutlu olacaktı! Bu kesindi!

“Sence bir şansım var mı acaba?..” diye sordu kocasına. Genç adamın kendisini uyarması moralinin hafif bozulmasına sebep olmuşsa da, sesi tatlıydı.

Ateş ondan beklenmeyecek bir şekilde kararsızca duraklamıştı. Yanak kasları yine bir sıkıntısı olduğunu gösterecek şekilde oynamıştı. Ne diyeceğini bilemez gibi bir iki saniye durdu. Sonra kendisi de ne hissettiğini bilemiyormuş gibi derin bir nefes aldı.

“Sana bir şey söyleyeyim mi bal gözlü?” dedi gizemli bir tonla. Gözleri önce odada, sonra gittikçe daha fazla beğenmeye başladığı iri, duygusal, içi ışık dolu gözlerde gezindi.

“Söyle...”

“Daha evvel bu yatak odasına...” Sustu... Sonra başladığı cümleye devam etmenin dürüstlük olduğunu düşünerek devam etti. “...bu odaya, senden başka hiçbir kadın girmedir. Neden bilmiyorum ama.. senin odama ve... yalnızlığıma... çok yakıştığını düşünmeye başladım!”

Ecrin sessizdi...

Ateş söylediklerinden sonra pişmanlık duyacağını biliyordu. Ama o anda bunu itiraf etmek çok da garip gelmemişti.

“Bana önceden ne yaptığını, nasıl yaptığını bilmiyorum... Ama bir türlü o çok korktuğum evliliğin nasıl olup da... beni artık rahatsız etmediğini anlayamıyorum!”

İşte söylemişti. Gerçekten de bu değişik kadının kendi evinde olması... ona tatlı bir keyif veriyordu. Sanki eksik bir parçası tamamlanmış gibiydi. Aslında canı ondan ayrılıp işe gitmek bile istemiyordu. Bu ne biçim bir histi böyle? Bu kadın ne biçim bir sihir kullanıyordu?..

27. BÖLÜM

Ateş gideli epeyce olmuştu. Ecrin eşyalarını dolaplara yerleştirdikten sonra elini yüzünü yıkamış ve yatağa uzanıp biraz uyumuştur. Hemen uykuya dalmıştı zaten. Dün gece heyecandan iyi uyduğu söylenemezdi. Ne de olsa bir isteği gerçekleşmiş, kötü bir olayla da olsa, kocasının yanında olabilme imkânı doğmuştu. Kreşi bu kadar rahat terk etmek ise kendisinin bile şaşırmasına sebep olmuştu. Galiba gerçekten de bir kadının yanı kocasının yanındı. Ve işte şimdi kocasının yanında, onun evinde, onun yatağındaydı. Aslında gerçekten de bir süre onunla ayrı yatacaklarını düşünmüştü. Ateş'in ilk tavrına göre, düşünceleri bu yöneydi. Ama anlaşılan acımasız adam, verdiği paranın tüm olanaklarından yararlanmak istiyordu. Bu adamdan nefret etmesi gerekirdi aslında...

Yine de... Yine de birkaç saat sonra uyandığında, aklında yine o vardı. Hem de kendisinin hoşlandığı halleriyle... Aklında onun iyi bir insan olabileceği, aslında iyi bir koca olduğu, çocukluk sıkıntılarını aşabilse, iyi bir baba olabileceği vardı. Evet, Ateş farkında değildi ama koruyucu, sahiplenen, ilgili bir yapıya sahipti. Böylesine ince düşünceli bir adam neden duygularını gizlemek için çaba harcardı ki? Ya da kendisi mi çok saftı? Bu aşk hiçbir şeyi görmeyecek kadar gözünü kör mü etmişti? Ateş gerçekten hain ve kötüydü de kendisi mi onu farklı görüyordu?

Ah! Ama ya son sözleri?..

Genç adam son sözlerinden sonra karısını yeniden kendisine çekip bu sefer sertçe öpmüştü. Genç kadını adeta cezalandırır gibiydi... Yine de hoşlanmıştı Ecrin. Bir erkeği böylesine etkilemek de güzeldi. Bu aşk olmasa da Ateş hiç değilse yeniden kendisine ilgi duymaya başlayabilirdi.

“Devamı geceye...” diye mırıldanmıştı Ateş. Sert öpüşe rağmen genç kadının istekle aralanan dudaklarına ve yarı kapalı gözlerine bakmıştı. Utanmıştı tabii Ecrin. Utanmaması gerektiğini biliyordu. O kocasıydı. Ama bir türlü bu yeni Ateş’e alışamamıştı. Onun yeniden hafızasını kazanması için sürekli dua ediyordu zaten. Gece ise bedeninin kocasına nasıl davranacağını hiç bilmiyordu... Aklı ile bedeni farklı hareket ediyordu. Belli ki kocasınınki de öyleydi. Gözlerinde o sıcaklık olmasa da istek açıkça gözüküyordu.

Uyandıktan sonra artık kocasını düşünmemeye çalışarak üzerini değiştirdi. İnce beyaz bir pantolon ile cıvıl cıvıl, önden düğmeli sarı bir bluz geçirdi üzerine. Sonra bir şarkı mırıldanarak odadan çıktı. Keyifli olduğunu gizlemeye gerek yoktu. En azından kendisine...

Etrafını seyrederek evin içinde gezindi. Sonra mutfak olduğunu tahmin ettiği kısma yürüdü. Hiç koku gelmiyordu ama birkaç tıngırtı vardı. İçeriye girince koku duymamasının sebebini anladı. Bir lokantanın mutfağından bile büyük ve modern bir mutfaktı. Dev havalandırma aspiratörleri yemek pişirilen kısımlara ustaca ve gizli bir şekilde döşenmişti. Havalandırma iyi olunca, evi koku sarmıyordu tabii.

Zuhal akşam için salata hazırlıyor gibi gözüküyordu. Berna Hanım da mutfağın diğer tarafındaki ocaktaydı. Merakla sırtı kendisine dönük olan kadının yanına yürüdü. Ondan daha uzundu. Omuzu üzerinden ne pişirdiğine baktı.

“Bu ne?” dedi sonra.

“Özel bir karışım. Soslu Meksika usulü biftek var bu akşam...” dedi kadın ona dönerek. Bir an genç kadının göz alıcı güzelliğini süzdü. “Ateş Bey akşam yemeğinde evde olacağını söyledi. Genelde evde yemez. Senin de bu yemeği çok sevdiğini vurguladı. Balayında söylemişsin sanırım?.. Emin olamadı ama...”

Ecrin güldü. “Evet... Demek hatırlıyor?”

“Sence hafızası yerine mi geliyor?”

Genç kadın başını salladı iki yana... “Sanmam. Balayında birlikte baş başa harika bir yemek yemiştik. O zaman çok beğendiğimi söylemişim ama sanırım bunlar anlamsız detaylar. Doktor böyle ufak tefek şeyleri hatırlayabileceğini söylemişti. Emin ol, her şeyi hatırlarsa, onu hemen tanırım.”

“Tanırım da ne demek?”

“O benim eski kocam değil...”

“Bence aynıdır...”

“Hayır değil!” diye masumca itiraz etti genç kadın. “Tarif edemem sana. Şu anda sanki kötü birisi olmak için kendisini zorluyor gibi... Onun hakkında yazılan hiçbir şey inanmıyorum. O gerçekte hiç de kötü birisi değil!”

Berna Hanım düşündü bir an. “Kötü olmadığını anlayan ender insanlardan birisin. Kişiliğini gizlemek için çaba mı harcıyor bilmiyorum ama bu evde bize karşı hep iyidir. Kimsenin hakkını yemez. Evet, biraz serttir, disiplinlidir, sözünü sakınmaz ama yine de haksızlık yapmaz. Çok öfkeli olduğunda bizden uzak durmaya çalışır. Onu küçüklüğünden beri tanırım ben.”

Zuhal uzakta olduğu için konuşmaları duymuyordu. Ama başını bir an için kaldırmış, evin yeni hanımefendisine utangaçça gülümsemişti.

“Benim yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Ecrin. Kocasını ile ilgili şimdilik konuşmak istemiyordu. Zaten onu yeterince düşünüyordu. Aklını biraz rahatlatırsa iyi olurdu.

“Sen şunu karıştır o halde bakalım. Suyunu çekince altını kapat. Ben de etleri marine edeyim...”

Ondan sonraki bir kaç saat çabucak geçmişti. Ecrin fazla bir iş yapmamıştı. Oturduğu yerde televizyon izleyerek ve onların ne yaptığını bakarak vakit geçirmişti. Hatta üç kadın bir ara keyif çayı içerek yarım saat muhabbet etmişlerdi. Yemek zaten pişmeye başlamıştı.

Kocasının gelmesine yakın, Ecrin bahçeye çıkmıştı. Bir kaç

dakika salıncakta sallandı. Etrafını seyrediyor ve kuş seslerini dinliyordu. Doğru düzgün bir trafik sesi gelmiyordu. Korna sesi de duyulmuyordu. Ortam o kadar güzeldi ki, içini yeniden yaşama sevinci doldurmuştu. Galiba buraya gelmek iyi bir fikirdi. Galiba Ateş'in onu zorlaması iyi bir olaydı. Sadece gece konusunda huzursuzdu. Bedeni farklı şeyler söylese de aklı kocasının hâlâ bir yabancı olduğunu söyleyip duruyordu.

Kapı açıldığında Ateş'in geldiğini anladı. Araba görebileceği bir noktada durmuştu. Ön kapıdan inen şoför koşarak genç adamın kapısını açmıştı. Ateş onun yardımını almadan arabadan indi. Gözleri birkaç saniye sonra ileride sallanan karısını fark edebilmişti. Şoföre evrak çantasını eve götürmesini söyledikten sonra çok hafif bir sekmeye Ecrin'e doğru yürüdü.

Genç kadın elleri zincirde, hafif sallanmalarla onu bekliyordu. Ne kadar yakışıklı ve güçlü gözüktüğünü düşünüyordu elinde olmadan. Takım elbise ona çok yakışıyordu. Kolunun askıda olması bile güçlü görünümünü engellemiyordu. Saçları biraz uzamıştı. Biraz daha uzamasını sağlamalıydı. Güçlü gür saçlarının biraz uzunken ona daha fazla yakışacağına emindi.

“Senin için önemli bir toplantıyı yapmaktan vaz geçtiğime inanamıyorum!” dedi genç adam biraz canı sıkkın halde. Önünde durmuş, doğrudan gözlerinin içine bakıyordu.

Ecrin gözleri ışıdayarak güldü. “Bu iyi bir şey değil mi?”

“Ne için?”

“Bu gece benim için enerjin kalmayabilirdi belki?” Alaycı bir şekilde göz süzdü. “Ya da beni yarı yolda bırakabilirdin? Hani yapmayı düşündüğün şeyler için konuşuyorum...”

“Yarı yolda bırakmak mı?” Kaşları çatılmıştı iyice genç adamın. “Böyle bir şey oldu mu ki hiç?”

Ecrin omuz silkti. “Eski Ateş ile hiç olmadı... Olmasından da hoşlanacağımı zannetmiyorum. Ama yeni Ateş'i bilemem.”

“Aptallaşma... İkisi de benim.”

“Ama şimdi yaralısın? Yorgun da olursan eğer...”

“Yorgun falan değilim. Erkenden geldim işte. Kolum da o kadar ağrııyor.” Ateş biraz sinirlenmiş gibiydi. “Bu gece kaytaracağını sanıyorsan yanıyorsun canım.”

“Umut yok yani?” diye sordu Ecrin gülümseyerek.

“Hiç yok! Yine de dalga geçebilmene sevindim. İşin çoğunu sen yapacağına göre yorgun olsam bile pek sorun olmazdı!”

Ecrin gülümsemesini bozmadı. “Yine de bana çok güvenme! Hâlâ acemiyim.” Eliyle yanındaki salıncağı işaret etti. “O yüzden ayakta durma. Gelsene...”

Ateş onun yanındaki boş salıncağa baktı. “Yıllardır bir salıncağa oturdum ben!” dedi biraz aksi bir sesle.

“Huysuzluk etme işte! Hadi gel. Senin kocaman gövdeni bile kaldırır bu salınacak!”

“İstemem!” diye inat etti Ateş. “Gidip elimi yüzümü yıkamam lazım.”

“Yıkarsın...” Ateş inatçıysa Ecrin daha inatçıydı. Bunu en iyi aslında yine Ateş bilmeliydi. Tabii hafızasını kaybetmeseydi. “Gel, korkma yemem!”

Genç adam bir şeyler homurdandı. Belki de küfrediyordu? Başını çevirip etrafa baktı. Kimse ortada gözüküyordu. Kapıdaki korumanın da bulunduğu yerden burayı görmesi imkânsızdı. Gözleri yeniden karısının yanındaki boş salıncağa kaydı.

“Oraya sığmam ben!” dedi kuru bir sesle.

“Sığarsın... O geniş omuzlarını geri alacaksın!”

Ateş için tek sorun o değildi. Uzun bacaklarını da kıvrması gerekecekti. Bacakları incinmiş bir adam için sorun olmalıydı. Ama sesini çıkarmadan salıncağa oturdu. Yerleşmek için kısa bir süre çaba harcadı. Ayaklarını da ileriye uzattı. “Oldu mu?” diye sordu biraz kabaca.

“Oldu, oldu... Teşekkür ederim. Burası o kadar güzel ki,

canım hiç kalkmak istemedi!”

Ateş de sessizce etrafını seyretti bir süre. Henüz hava kararmamıştı. Ama akşam serinliği her yerdeydi. Bahçenin çoğuna gölge veren uzun ağaçlar da hafif bir rüzgârla sallanmaya başlamıştı.

“Sıkıldın mı?” diye sordu sonra daha sakın bir tonla. Sessizce oturdukları birkaç dakika onun sinirini almıştı.

“Pek değil! Umurunda mı?”

“Umurumda değil ama... nezaket gereği... sordum işte!”

“Nazik olmanı beklemiyorum. Hastanede hiç de nazik değildin!”

Genç adam yine sesini çıkarmadı. Yavaş yavaş sallanmaya başlamıştı. Ecrin onun ne düşündüğünü merak ediyordu. İleriye bakan koyu gözler ne gibi gizemler barındırıyordu acaba? Şu anda iyi Ateş miydi kötü Ateş mi? Aklında kaç tane tilki geziyordu?

“Senin işlerin nasıldı? Çok iş birikmiş miydi?”

Genç adam yan gözle ona baktı. Sonra aynı onun gibi sordu. “Umurunda mı peki?”

Ecrin güldü. Beyaz dişleri parlamıştı. “Gerçekten huysuz bir adamsın! Benim umurumda tabii. Kocam değil misin?”

“Bu senin için bir şey ifade ediyor mu?”

Genç kadın gülümsemesini bozmadan onayladı. “Hem de... çok!”

Adamın kısılmış gözleri meraklıydı şimdi. “Neden?”

Ecrin iç çekti. “Şimdi senin aklından geçenleri anlayabiliyorum. Daha doğrusu tahmin edebiliyorum. Sen şimdi seninle paran için evlendiğimi düşünüyorsun.”

“Param için evlenmedin mi?”

“Evet, ama sen bir kadını anlayamazsın. Paran için evlenmiş olsam bile senin karınım. Sen benim ilk erkeğimsin. Sana

bağlandım. İyi veya kötü birisi ol... sadece sana aidim. İyi veya kötü birisi ol... seni düşünmek artık benim görevim!”

Ateş bir iki saniye sessizce onu süzdü. “İçgüdü diyorsun yani?”

“Belki...”

“Ve görev?”

“Yanlış mı?”

Ateş geniş omuzlarını silkeli. “Benim için önemli değil...”

“Seni sıkır mıyım peki?”

Genç adam bir kaşını kaldırdı. “Anlamadım?”

“Yani seninle ilgilenmem... seni sıkır mı?”

“Çok üstüme gelmezsen sorun değil!” dedi genç adam. Sesi ilgisizdi. Gözlerini karısından ayırıp ilerideki güllere dikti. “Ama senden ilgi falan beklemiyorum. Rahat ol. Ben alışkınım yalnızlığa...”

Ecrin onu seyretmeye devam ediyordu. Her nedense bir anda içi parçalanmıştı. Genç adamın çocukluğunun iyi geçmediğini biliyordu. Psikolojik sorunları yoktu elbette. O güçlü, karakterli bir adamdı. Fakat yaşadığı şeyler onu çevresine karşı kapalı ve güvensiz yapmıştı. Tek başına hayata yeter duruma gelmişti.

Onu o kadar çok seviyordu ki, şu duruşu bile içini parçalıyordu. İleriye durgunca bakan gözleriyle, kendi yanında bile yalnızdı. Uzanıp onun elini sevgiyle sıkmamak için kendisini zor tuttu. Ona geçmişini unutturamazdı ama geleceğini yeniden şekillendirebilirdi. Hafızasını geri kazansın veya kazanmasın, o sevdiği adamdı.

Ateş birden doğruldu. Ayağa kalktı. Sanki onun acımasına muhtaç değilmiş gibi sesi eski sert tonuna bürünmüştü. “Hadi gidelim artık. Millete rezil olacağım sayende. Çok da acıktım!”

“Arada sırada kendini serbest bırakmalısın! Normal insan olmak o kadar zor değil!” dedi genç kadın minik bir alayla.

“Ben halimden memnunum. Memnun olmayan varsa kendi

bileceği iş.”

“Kötü birisi olmadığını bildiğimiz halde neden böyle davranıyorsun? İleride huysuz ve aksi bir ihtiyar olmak hoşuna mı gidecek?”

Genç adam ona tersçe baktı. “Benimle uğraşma bal gözlü!” diye homurdandı. Sağlam eliyle evi işaret etti. “Geliyor musun gelmiyor musun?”

Ecrin de salıncaktan ayağa kalktı. “Geliyorum... Yeni evli bir kadın olarak kocamla ilgilenmem daha doğru olur.”

“Bu ilgilenme olayını abartmayacaksın değil mi?”

Ecrin güldü. Gidip teklifsiz bir şekilde genç adamın sağlam koluna asıldı. Parmaklarının altında onun gücünü, kaslarının gerginliğini rahatlıkla hissedebiliyordu. “Belki biraz abartabilirim!” dedi keyifli bir tonla. “Ne de olsa artık ilgilenebileceğim bir kreş, kreşteki çocuklar, aileleri ve çalışanların sorunları yok. Seninle ilgilenmeyeceğim de kiminle ilgileneneceğim!”

“Bence en kısa zamanda kendine bir meşguliyet bul!” diye kesin bir şekilde emretti Ateş. Gerçekten de ilgiye alışık olmayan bir erkek olarak huzursuz olmuştu.

“Mesela?” Muzipçe gözlerinin içine bakmaya çalıştı. Ama genç adam özellikle bakışlarını kaçırmıştı sanki. “Çocuk olur mu?”

Ateş aniden durdu. “Ne çocuğu?”

Genç kadın rahat bir tavırla omuz silkti. “İki ayaklı, sıklıkla ağlayan sümüklü bir velet mesela? Ya da kurdele takıntısı olan bal gözlü bir kız çocuğuna ne dersin?”

Ateş adeta yutkunmuştu. Gözlerindeki minik dehşet ise görülmeye değerdi. O dehşetin yerini farklı, daha sert bir ışık aldı. “Bu çocuk konusunu... seninle konuştuğumuzu söylemiştin?”

“Evet, konuştuk...”

“Ben çocuk sevmem. Yine söylüyorum, eğer hamile kalıp

bir saçmalık falan yapmayı düşünüyorsan?..”

“Daha neler!” dedi Ecrin alaycı dudak kıvrıması ile. “Merak etme huysuz kocam benim! Çocukları sevmediğini biliyorum! Çocuk konusunda da, o zaman da şimdiki gibi istekli değildin. Hep korundun sen! O plastik zamazingolardan takıyordun.”

“İyi... Bu çocuk olayını asla kabullenemem!” diye sertçe uyardı onu Ateş. “Sen de dikkatli olursan sevinirim!”

Genç kadın gülümsemesini bozmadı. Çocuk meselesi gerçekten önemli bir sorundu ve onun canını acıtıyordu. Belki henüz anne olması için erkendi ama ileride mutlaka olmak isterdi. Babasının da Ateş olması konusunda kesin kararlıydı. Artık ondan başka bir erkek, genç kadın için bir hayaldi. Onu ömrünce sevecek, ömrünce ona bağlı olacaktı. Ateş kendisini boşasa bile...

“Bu sakat kolla onu nasıl takacağını çok merak ediyorum!” dedi keyfini bozmamaya çalışarak.

“Neyi?”

“Plastik şeyi...”

Ateş’in sıkkın canına rağmen gözlerinde şeytani bir ışık belirdi. “Sen takacaksın tabii!”

“Ben mi?” Ecrin tatlı bir kakhaha atmıştı. Sonra onun ciddi olduğunu görünce gülümsemesi azaldı önce. Sonra pervasız bir şekilde omuz silkti. “Takarız ne yapalım! Sakata yardımcı olmak sevaptır!”

“Peki, sen eskiden de böyle dalga geçebiliyor muydun benimle?” Ateş dik dik onun gözlerine bakıyordu.

“Ah bilsen! Eski kocam pamuk gibiydi! Bana hiç kızmazdı. Ona kolaylıkla âşık olabiliirdim!”

Genç adam bir küfür savurarak döndü. Hafif topallamasına rağmen uzun adımlarla eve doğru yürümeye başlamıştı. Ecrin hâlâ onun koluna asılıyordu. “Yavaş!” dedi onu çeğiştirerek. “Senin kadar uzun bacaklarım yok benim!”

Genç adam yine de hızını fazla kesmemişti. Eve

girdiklerinde bahçedekinden daha tatlı bir serinlikle karşılaştılar. Evin yapımında kullanılan özel duvar taşları, belli ki dışarısının sıcaklığını içeriye pek geçirmiyordu. Bunu yatağa uzanıp uyuduğu zaman da fark etmişti genç kadın. Böyle serin bir evde ve serin bir yatakta uyumak çok güzeldi.

Ateş ile yatak odasına girdiklerinde, genç kadın hemen ona yardıma girişti. Ateş önce istemeyecek gibi davranmışsa da, sonra sesini çıkarmadan onun yardımını kabullendi. Boynuna takılı siyah kol askısını nazikçe tutmuştu karısı. Sonra genç adamın kolunu acıtmamaya çalışarak çekip almış ve bir kenara koymuştu. Ceketini çıkarmaya uğraşan adamı durdurdu. Kendi yumuşak elleriyle usulca ceketini alçılı kolundan sıyırdı. İncecik bir alçı olduğu için, ceketin çıkması çok zor olmamıştı. Kısa kollu gömleğinin kravatına uzandı. Onu gevşetirken kocası ile göz göze geldiler. Genç adam beklenmedik bir dikkatle karısının yüzünü süzüyordu. Bunu fark eden Ecrin gülümseyerek sordu.

“Ne oldu?”

“Hiç?” Ateş gözlerini kaçırmıştı.

“Hadi hadi! Bir şey olmuş gibi bakıyordun!?”

“Anlaşmamızda bunların olduğunu hiç zannetmiyorum!” diye kuru bir sesle mırıldandı genç adam. “Ama sen yine de yapıyorsun? Çocuklarla ilgilenmeyi seven bir öğretmen olarak bu tavrın normal sanırım?”

Genç kadın gülümsedi. Gömleğinin düğmelerine uzanmıştı. Bir ikisini çözerken başını salladı. “Evet, kreşteki çocukları zaman zaman böyle soyar, üstlerini değiştirirdik. Bazıları bunu yapamayacak kadar küçüktür. Ben de yapardım. Zor bir şey değil. Şimdi de sen benim çocuğumsun! İlgiye muhtaç küçük bebeğimsin!”

“Deme şöyle! Ben kimseye muhtaç değilim!” dedi genç adam sertçe. Ecrin’in elini itekleyip geri kaçacak oldu ama genç kadın onun gömleğinin yakasını hafifçe tutmuştu.

“Şişşt! Tamam, sakın ol! Kızma hemen! Birisinden yardım

almak bu kadar kötü mü ki? Sana hap vermemi bile istemiyorsun! Neden? Bana borçlu kalmaktan mı korkuyorsun?”

“Yıllarca kendi kendimi idare ettim ben! Elbiselerimi de kendim çıkarabilirim. Bu alçı bana o kadar engel değil!”

Ecrin onunla ilgilenmeden düğmelerini çözdü. Gömleğinin altında hâlâ sargılar vardı. Gömleği geniş omuzlarından dikkatle sıyırdı. Göğsündeki güzel tüylerden bakışlarını kaçırdı. Bu adama ait pek çok şeyi gerçekten seviyor ve çekici buluyordu.

“Bu gece... gerçekten... bir şey... yapacak mıyız?” diye sordu duralayarak. Yapacaklarsa eğer, bu sargılar yüzünden çıplak göğsünde onun tenini hissedemeyecekti. Göğüslerinin ona dokunmasından hoşlanıyordu. Ama daha da önemlisi genç adamın kaburgaları acıyabilirdi o faaliyet sırasında.

“Evet...” diye onayladı Ateş. “Söyledim sana... Kaçışın yok.”

“İtiraz etmiyorum da... Bu sargılarla?.. Çatlak kolunla... nasıl olacak? Canın yanacak! Gerçekten de biraz beklesen daha iyi değil mi?”

Genç adam tek eliyle pantolon kemerini çekiştiriyordu. “Bakarız...” dedi çok da aldırmadan. Ecrin onun yerine uzandı. Kemerini kolayca açtı. Pantolonunun düğmesini çözmek de zor değildi. Ama fermuarına uzanıp usulca aşağıya kaydırırken, altındaki sertliği hissetmemesi mümkün değildi. Yutkunarak kumaşın yere düşmesini izledi. Sonra eğilip onu yerden aldı. Genç adam biraz kenara çekilmişti.

Pantolonu katlayıp bir askıya asarken, adamın çekici vücudunun bakmamak için özel çaba harcıyordu. Garip bir istekle göğüs uçları kıpırdanmaya başlamıştı çünkü. Bu adam onda o kadar çok değişik duygu uyandırıyor ki! Kızgınlık, öfke, sevgi, acıma, tutku ve en önemlisi her şeyi feda edecek kadar yoğun olan bir aşk... Bunu ondan gizleyebilmesi de bir mucizeydi. Neyse ki Ateş kendi sıkıntılı ruh hali ile Ecrin’in bakışlarındaki aşkı göremiyordu.

“Ne giyineceksin?” diye sordu. Ona bakmaktan başka çaresi yoktu. Gözleri elinde olmadan siyah boxer çamaşırına kaymıştı. Şu hali ile ona bakan herhangi bir kadının aklını kolayca başından alabilirdi. Sadece yakışıklı değil, fizik olarak da sportmen bir görünüşe sahipti. Ve kim bilir kaç kadın şu çekici bedene sarılmış, onun verdiği zevki tatmıştı. Bir kadın, bir eş olarak kocasını kıskanmasına engel olamıyordu.

“Sen seç!” dedi genç adam. O da neredeyse çıplak olarak odanın ortasında olmaktan biraz huzursuzdu aslında. Şu anda bile bu zayıf bedeni çekip almak, çıtırçıplak soyup amacına bir an önce erişmek istiyordu. Ama acele etmeyecekti. Nasılsa gece uzun vakitleri olacaktı. Nasılsa bu gece, şu zayıf ama garip şekilde çekici bulunduğu vücudun her santimini araştıracaktı dudaklarıyla... O tatlı yuvarlak kalçalarında avuçlarını gezdirecekti. Evet, acele etmesine gerek yoktu. Bu değerli varlığı sevmek için yeterli zaman ayırmak en akıllıcasıydı.

Ecrin ona güzel, spor kıyafetler seçti. Biraz da bol olmasına özen gösterdiği koyu mavi yazlık gömleğinin altına ince bir keten pantolon da bulmuştu. Genç adama dokunmaktan dolayı titremeye başlayan parmaklarıyla zorlukla düğmelerini ilikledi ve pantolonu giymesini sağladı. Ateş’in tüm itirazlarına rağmen, gömleğinin eteğini spor bir şekilde dışarıda bırakmıştı.

“Böyle daha iyi!” dedi inatla. “Neden kendini yaşlı gibi hissediyorsun bilmiyorum! Bence çok gençsin!”

“Senden çok büyüğüm!” diye homurdandı Ateş. Aynadan kendi spor görünümünü seyrediyordu memnuniyetsizce.

“Daha önce de söyledim. Yaşını ve olgunluğunu seviyorum. Ben seni yaşlı bulmuyorum.”

Ateş ona inanmayan bir bakış atmıştı.

“Ben kendimi bu şekilde kandıramam...”

“Kandırmana gerek yok. Ben de çocuk değilim zaten. Seninle evlendiğimde kaç yaşında olduğumu ve kiminle evlendiğimi biliyordum!”

“Tabii önemli bir para söz konusu olunca, yaş farkımız

evlenme isteğine pek engel olmamıştır sanırım?” dedi Ateş biraz acımasızca. Ama Ecrin'in gözlerindeki ışıgın hafifçe sönmesi üzerine, söylediklerinden pişman oldu. Garip bir şekilde bu kadın ile ilgili huzursuzlukları vardı. Bazen onu kırmayı çok istiyor ve genellikle de diline hakim olamayıp yapıyordu! Ama peki neden sonra bu kadar pişman oluyordu? Kalbi olmayan bir erkek için yüreğindeki bu ince sızının ne anlamı olabilirdi?

Onun sözleri karşısında “Olmadı!..” dedi Ecrin geri adım atmadan. “Para da iyi bir sebepti doğrusu!”

Ateş aynadan bir daha kendisini süzdü. Sonra karısının kendisine getirdiği askıyı boynuna takmasına izin verdi. Şimdi ikisi de birbirlerinin gözüne bakmaktan kaçınıyorlardı. Ateş onu üzebildiği için mutlu olması gerektiğini biliyordu ama olamıyordu işte! Elinde değildi. Şimdi uzanıp saçlarını okşasa?.. Dudaklarına küçük bir öpücük koysa?..

Yok! Hemen yumuşamamalıydı! Bu çekici kadının kendisini evlenmeye nasıl ikna ettiği hâlâ bir sır sayılırdı... Acaba eski Ateş de kendisi gibi onu bu derece çekici mi buluyordu? Acaba o da bu dolgun kırmızı dudakları öpmek için kavurucu bir ihtiyaç mı hissediyordu? Şu incecik vücuttan yayılan yoğun cinsellik neredeyse koku olup burun deliklerinden içeriye girerken mantıklı olmak o kadar zordu ki! Ama her şeyden önemlisi bu kadın... çok tatlıydı!

İkisi de sessizce odadan çıktılar. Birlikte alt kata indiler. Mutfağa yakın bir kısımda, oturma odasının bir köşesine büyükçe bir masa konmuştu. Masanın üzerinde e iki kişilik servis açılmıştı. Ecrin hâlâ masayı düzenleyen Berna Hanım'a gülümsedi.

“Siz de bizimle yemek istemediğinize emin misiniz?” diye sordu kadına. Onu yemeğin hazırlandığı sırada da bir kez davet etmişti. “Ben çok memnun olurdum?”

“Yok!” dedi kadın. “Bu gece sizin için özel bir gece olsun istedim!” Masaya koyduğu mumları yakıyordu. “Biz mutfakta yiyeceğiz. Bizim kız utangaç zaten. Ben onunla yediğim zaman

daha mutlu oluyor. Ateş Bey de çoğu akşam eve geç geldiği için böyle olmasına alıştık!”

Ecrin kocasına baktı. Genç adam onun oturacağı sandalyeyi çekmiş, nazik bir koca gibi oturmasını bekliyordu. Ecrin bir kere daha acıdı kocasının basit hayatına...

“Sen hep yalnız mı yiyordun?” diye sordu biraz üzgünce. Berna Hanım yemek servisini getirmek üzere mutfağa geri dönmüştü. Şimdi ikisi yalnızdılar. Kadın giderken odanın ışığını da biraz düşürmüştü.

“Evet!” dedi genç adam ilgisizce. “Kimse patronla yemek yemeyi istemez!” dedi sonra kendi kendisiyle alay edercesine.

Ecrin iç çekti. Sessizce durdu bir iki saniye... “Artık ben varım!” dedi yavaşça.

Genç adam elinde olmadan... sıcak bir şekilde güldü. “Bu ne demek şimdi? Akşamları erken gelip seni bu masada yalnız bırakmamam için bir uyarı mı?”

Ecrin onun gülmesinden hoşlanmıştı. Birden pek çok yaş gençleşmiş gibiydi kocası. O da gülümsedi ona. “Evet... O da var tabii. Akşamları eve artık erken gelirsin değil mi? Yani beni evde tek başıma bırakmazsın?”

Genç adam çatalını önündeki dolmaya batırırken gözlerini kaçırdı. “Bakalım!” demişti sadece.

Arka fonda çalan romantik müziği de unutmamıştı Berna Hanım. Ateş bundan memnun olmadığını gizlese de Ecrin onun rahatsızlığını hissetti elbette. Gülümsemesine engel olamıyordu. Bu Berna Hanım da az kurnaz kadın değildi. Ateş'e kaçacak yer pek kalmamıştı. Kadın dayanışmasının ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan genç adamın, bu şekilde zor durumlarda sıkça kalacağı açtı.

Yemek gerçekten şahaneydi. Kocaman tabağın içinde kocaman biftekler özel sosu ve çevresinde bir sürü garnitür ile önlere konmuştu. Alkol almayan Ateş de aynı karısı gibi su ve meyve suyu ile idare etti. Ecrin arada sırada uzanıp onun etini yutabileceği lokmalar halinde kesiyordu. Sadece sol elini

kullanmakta zorlanan genç adama yardım ederken, onun kendisini seyrettiğini hissediyordu. Birkaç kere de gözleri kesişmişti.

Artık utanıp kızaracak hali de kalmamıştı... Çünkü o bakışlardaki arzunun gittikçe arttığı, içindeki ateşten belli olmaya başlamıştı. Ateş'in bir an önce yatak odasına geçmeyi planladığı çok açıktı. O böyle baktıkça nasıl yemeğini rahat yiyebilirdi ki?

Berna Hanım kahveleri getirdiğinde, Ateş aklındaki uygulamaya sokmaya karar vermişti bile. Islak bir mendil ile temizleniyordu bir yandan da. “Yemek çok güzeldi, eline sağlık!” diyerek yardımcısı kadını övdü.

“Evet, ben de çok beğendim. Otelde yediğimizden bile güzel olmuştu!” dedi Ecrin de samimiyetle. Berna Hanım memnuniyetle gülümsemişti bu övgüler karşısında.

“Afiyet olsun!”

“Biz çay içmeyeceğiz. Kahvemizi içtikten sonra yatmayı düşünüyoruz!” dedi genç adam rahatça. “Bugün çok erken kalktık ve yorucu bir gündü!”

Ecrin kızarmadığını umarak elindeki ıslak mendili bir kenara koydu. Galiba utançtan dudaklarını silerken biraz fazla bastırmıştı! Kahvesine uzandı. Bu adamın rahatlığına alışmalıydı her halde? Kadının yanında böylesine rahat olması utanç vericiydi. Şimdi Berna Hanım kim bilir aklından neler geçirmişti?

“Tabii!” dedi kadın dudaklarındaki kıvrılmayı gizlerken. “Ben de bahçede oturur, serin serin dizi filmimi izlerim o halde?”

“Ne istersen yap. Bize artık lazım olmazsın sanırım.”

Berna Hanım gidince Ecrin hemen kocasına baktı. “Her şeyi anladı!” dedi alçak sesle. Oysa sesini duyacak kimse yoktu zaten etrafta. Bu kızgınlığını gizleme mekanizmasının bir parçasıydı sadece. “Niye acele ediyorsun? Kaçmıyorum ya?”

Genç adam omuz silkti. “Kaçamazsın zaten! Bana ömür boyu bağlandığını unutma!”

“Bir ömür boyu mu?”

“Eski Ateş de böyle söylememiş miydi?”

Ecrin yavaşça başını salladı. “Evet... O, ailesinde... boşanma olmadığını söylemişti. Bizim de boşanamayacağımızı...”

“Doğru söylemiş!”

“Ama sen hemen boşanmamızı istedin?”

“O anki psikoloji ile söylenmiş bir şeydi!” dedi genç adam. “Ama gerçekten de boşanma ile ilgili fikirlerim iyi değil. Yani benden boşanabileceğini umuyorsan, bu biraz zor...”

“Ben bunu ummuyorum!”

“Güzel!” Genç adamın sakat kolu masanın üzerindeydi. Parmakları da tıngırdıyordu. Kolundaki çatlağın onu fazla rahatsız etmediği açıktı. “Bu arada... kartın gelmiş.”

“Ne kartı?”

“Şu ortak hesap...”

“Paramı istemiyorum!”

“İstemediğini söylemiştin zaten! Hangi şartlarda evlenmiş olursak olalım, sana güvenmiş olduğum kesin. O kartı alacaksın. Boşanma olmayacağına göre, ihtiyaçlarını bir şekilde karşılamam lazım. Ben uzun sürelerde yanında olamayabilirim. Mesela beş gün sonra bir iş seyahatine çıkacağım. Tam on beş gün yokum.”

Ecrin’in kalbine bir bıçak saplanmıştı sanki. “On beş gün mü?” diye fısıldadı.

Ateş başını salladı. “Evet... Bu evde güvenli olursun. Bir yere gideceğin zaman yanına şoförü al. Korumalık da yapar sana. Tek başına gezmeni istemiyorum!”

“Ateş?.. Ben her zaman tek başıma dolaşırım! Buna ne gerek var?”

“Burası Ankara! Dostum var düşmanım var! Sözümü dinle ve bir koruma ile evden ayrıl... Sen artık normal bir genç kız değilsin. Benim karımsın!” Onun itiraz etmesine fırsat yavaşça ayağa kalktı. “Evet!” dedi gayet ciddi bir sesle. “Şimdi odamıza çekilelim mi?”

“Kahvemiz?”

Genç adam kahvesinin kalanını bir yudumda bitirdi. Sonra fincanı biraz sertçe geri bıraktı. “Benimkisi biti bile? Başka bir şey var mı?”

Ecrin de kahvesinden bir yudum aldı yavaşça. Onun kadar hızlı içemezdi. “Bırakırsak Berna Hanım’ın diline düşeriz!” diye fısıldadı. “Sen gerçekten sabırsız ve huysuz bir adamsın!”

“Sandığından fazla!” diye homurdandı Ateş. “Bırak hadi şunu!”

Yatak odasına çıkarlarken, Ateş sağlam eliyle onun kolunu tutmuştu. Sanki bir mahkûmu götürür gibiydi ama belli ki farkında değildi. Yatak odasına gelmeden önce Ecrin biraz alayla onu iğnelemeyi tercih etti. Çünkü kendisi de hem heyecanlanmaya hem de garip bir strese girmeye başlamıştı. “Umarım ellerimi ayaklarımı bağlamayacaksınız?” dedi adama doğru. “Kendimi mahkûm gibi hissediyorum.”

Genç adam gülümsedi... Ender ve güzel gülümsemelerinden birisiydi. “Belki ileride bağlarım?” dedi biraz erotik bir tonla. “Aşk oyunlarına karşı mısın?”

“Şaka yapıyorsun değil mi?”

“Belki!..” Onu neredeyse sürüklemeye devam ediyordu. “Aslında yeni gelin olarak seni kucağıma almak isterdim ama gördüğün gibi yapamam. Bu şekilde idare edeceğiz artık!” Kapıyı ittirerek açtı. Daha nazik bir şekilde karısının kolunu tutarak onu içeriye soktu. Kapıyı da hemen arkasından kapattı.

Şimdi ikisi de karşılıklı durmuşlar, birbirlerine bakıyorlardı.

“Soy beni!” diye nazıkçe emretti genç adam. Genç kadın ona itiraz edemeyeceğini biliyordu. Ona uymak zorundaydı. Diğer

yandan... bunu istiyordu da! Daha evvel de soymuştu onu. Otelde ve... çok keyif almıştı. Titreyen parmakları ona uzandı çaresizce. Gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Yemekten önce yaptığından farklıydı. Şimdi bu işin sonunun ne olacağını biliyor ve heyecan duyuyordu. O geniş gövdeden gömleği çıkarıp yere bıraktı.

“Sargılarımı da çıkar!” diye mırıldandı Ateş.. Onun da heyecanlandığı belliydi. “Göğüslerini göğsümde hissetmek istiyorum!”

Bunu Ecrin de istiyordu. Sessizce sargıyı tutan bantı çekti. Genç adamı severcesine sargıyı çıkardı vücudundan. Onu da bir kenara koydu. Ama avucunun bir an için sevdiği o kaslara değmesine, okşamasına engel olamamıştı.

“Canın acıyor mu?” diye sordu yavaşça.

“Hayır!” dedi genç adam. “Devam et sen...”

Ecrin’in eli pantolonuna uzandı. Birkaç saniye sonra iç çamaşırı ile kalan adamın gözlerine bakıyordu. “Devam et!” diye yine emretti Ateş. Sesi kesin ve tutkuluyla.

Ecrin gözleri aşağıda, parmaklarını genç adamın iç çamaşırına geçirdi. Biraz eğilmesi gerekmişti. Onun heyecanının şiddetini görmemesi mümkün değildi. İçinden gelen bir istekle avucunu uzattı. Yere düşen iç çamaşırının geride bıraktığı şeye dokundu. Bir erkeğin heyecanının avucunda hissetti.

“Kıpırdama şimdi!” dedi genç adam yavaşça. Sesi boğuklaşmıştı. Belli ki o da genç kadının giysilerini çıkarmaya niyetliydi. Usulca bluzuna uzanmıştı. Önden düğmeli bluzu tek eliyle yavaş yavaş açmaya başlamıştı. Son düğmeye geldiğinde, genç kadın nefesini tutmuştu artık. Bluzun önü iki yana açılırken, incecik sutyeni içindeki dik göğüsleri meydana çıkmıştı. Ateş usul usul bluzu omuzlarından sıyırdı. Yere düşmesi, genç kadının minik bir omuz hareketi ile mümkün olmuştu. Ateş ona sokuldu. Dudakları çıplak boynuna değerken eli arkasına uzandı.

Ecrin onun ne kadar usta bir âşık olduğunu daha evvel keşfetmişti zaten. O yüzden genç adam geri çekildiğinde kopçasının açılmasına ve sutyeninin kolayca kollarından sıyrılmasına hiç şaşırmadı. Bu bir sihir gibi hızlı ve çabuk olmuştu.

Ateş'in yanan gözleri ise meydanda kalan güzellikteydi...

Ama o diri göğüslere dokunmadı. Sadece seyretti. Ecrin'in ürperdiğine ve nefesini tuttuğuna dikkat etmemişti. Kendisi de tutmuştu aslında. Dik göğüslerinin sandığı kadar küçük olmadığını gördü. Ve o pembe küçük tepeciklerinin kendisi için sertleşmiş olmasından memnunluk duydu.

“İki kuru göğüs ve tahta bir vücuda sahip olmadığını biliyordum zaten!” dedi ihtiraslı bir tonla.

Şimdi de eli genç kadının pantolonuna gitmişti. Ecrin ona yardım etmesi gerektiğini biliyordu. Tek eli ile pantolonunun düğmesini açamazdı. Elini onun heyecanlı erkekliğinden geri çekti. Kocasına düğmeyi açmasında yardım etti. Birkaç saniye sonra pantolon yere düşmüştü bile. Genç adam karısının üzerinde minicik bir iç çamaşırı ile durmasına razı değil gibiydi. Usul usul önünde diz çöktü. Hasarlı bacağına dikkat etmiyor gibiydi. Alçılı elini de kullanarak karısının iç çamaşırına uzandı.

Ecrin'in ürpermesi gözle görülür bir haldeydi artık. Elleri kocasının omuzlarına kaydı. Gözlerini bilinçsizce yummuştu. İç çamaşırının çıkarıldığını hissetti. Yavaşça bacaklarından dizlerine indirilmişti. Sonra bileklerine düştüğünü ve artık tamamen çıplak olduğunu algıladı.

Nefes almalıydı... Nefes almalıydı... Elinden geldiğince derin bir nefes aldı. Göbeğine dokunan sıcak dudaklar... arsızca aşağıya kayma eğilimindeydi.

Farkında olmadan bacaklarını araladı. Onun ne yaptığına bakmaya korkuyordu. Gözlerini açmadı ama ne yaptığını da çok iyi hissediyordu. Onun bunu yapmasından her zaman hoşlanmıştı. Kadınsı kıvrımlarında gezinen dudaklar, eski kocasını hatırlatıyordu. Ve usulca yukarıya tırmanıp göğsünü tutan el de aynı arzulu dokunuşa sahipti...

Birkaç dakika sonra Ateş yerinden doğruldu. Gözlerinde karısına duyduğu tutku açıkça gözüküyordu.

“Sıra sende!” diye fısıldadı.

Ecrin gözlerini araladı.

Utanmayacak kadar güzel duygular hissediyordu. Vücudu çoktan gevşemiş, çoktan hazır hale gelmişti. Ama Ateş’in acele etmek istemediğini anlamıştı. Öne doğru çıkıp ona iyice sokuldu. Uysal bir eş gibi dudaklarını uzattı. Elleri adamın çıplak kalçalarına kayarken, dudakları geniş göğsüne değdi. Teninin hafif tuzlu tadını algıladı. O kadar güzel kokuyordu ki... Erkeksi ve çekici... Bu, vücut parfümüne karışan kendi ten kokusuydu. Ve çok güzeldi...

Göğsüne küçük öpücükler kondurarak onu uyarmaya devam etti. Alt kısmında zaten onun sert heyecanını hissedebiliyordu. Sonra... öpücükleri usul usul aşağıya kaydı.

Onun gerildiğini ve nefesini tuttuğunu hissetmek hoşuna gitmişti. Cesareti daha da artmıştı. Bu gecenin uzun olmasını o da istiyordu artık. Acele etmeden dudaklarını daha da aşağıya indirdi. O plastik şeyi, henüz takmadığı için memnundu.

28. BÖLÜM

Ateş kolundaki saate baktı. Toplantının uzaması canını sıkımaya başlamıştı. Çok büyük bir toplantı masasının çevresinde oturmuşlardı. Kadınla erkekli yaklaşık yirmi kişilik bir yönetici grubu, yeni bir projenin üzerinde tartışıyorlardı. Mesai saati çoktan bitmişti. Hatta yarım saat kadar geçmişti.

Bu yöneticilerin çoğu mesaiden sonra bile böyle büyük toplantılara katılmaya ve eve geç gitmeye alışıklardı. Onlara iyi maaş ödüyor ama şartsız sadakat ve çalışma bekliyordu. Zayıf ve uzun boylu Pazarlama Müdürü Vehbi Bey kendisini ilgilendiren kısım üzerinde konuşurken, diğerleri de önlerindeki laptoplara arada sırada göz atarak konuyu dikkatlice takip ediyorlardı. Herkes dikkatliydi... Herkes işine konsantre olmuştu... Bir kişi hariç!

Ateş konuşulanlara dikkatini veremiyordu bir türlü. Saatin ilerlemiş olması da dikkatini dağıtmıştı. Kaç gündür eve erken gidiyordu... Bugün pek erken gidemeyecekti galiba!

Eve?..

Garipti. Uzun zamandır o evi düşündüğünde, bu kadar sıcak hisler duymamıştı. Evine giderken orayı hep bir konaklama mekânı olarak düşünürdü. Yemek bile pek yemezdi evde... Genellikle geç giderdi. Biraz uyuyup dinlenebilirse ona yeterdi. Zaten evler de bunun için değil miydi?

Ama şimdi akşam saati yaklaştıkça, eve gitmek için sabırsızlanır olmuştu. Hepsinin yüzündendi...

Aklına gelen ince uzun silüet, masanın üzerine bıraktığı alçılı elinin parmaklarını sabırsızca tıngırdatmasına sebep oldu. O alaycı şımarık kadın, nedense evi bir anda renklendirmişti. Sebebini açıklayamazdı. O narin vücudu evin her yerinde

görmek güzel gelmeye başlamıştı. Akşam evin kapısından içeriye girdiğinde kapıda karşılanmak güzel bir duyguydu. O gülen gözlerin ve neşeli dudakların bir benzerini daha görmediğine emindi. Her seferinde ona karşı mesafeli olacağını kendi kendisine tembih etmesine rağmen, kadının aydınlık yüzünü görünce bir türlü sözlerini tutamıyordu. Ona kötü davranmaya çabalamak da boşunaydı. Ecrin kendisinin bütün ters tavırlarını, bazen kendisinin bile kötü olduğunu kabul ettiği kaba sözlerini umursamıyor gibi gözüküyordu.

İşin doğrusu bu fırsatçı kadına kötü davranamıyordu da... Fırsatçı olduğundan bile emin değildi artık. Çünkü kaç gündür evde olmasına rağmen böyle bir izlenimi yakalamamıştı. Ne para harcamayı biliyordu ne de kendisinden pahalı bir isteği vardı. Boynuna taktığı pahalı kolyenin dışında, ahım şahım bir takısı yoktu bile. Ve kolyeye çok değer verdiği belliydi. Arkadaşı Selim'i aramış ve o kolyeyi nasıl olup da yaptırdığını sormuştu. O da gayet istekli olduğunu, kolyeyi evleneceği kadına hediye olarak vereceğini söylemişti.

İnsan zorla evlendiği bir kadına böylesine özel, pahalı bir kolyeyi hediye eder miydi? Hem de istekle?

Demek ki evlilik çok da zorla olmamıştı? Hâlâ onunla nasıl olup da evlendiğini anlamıyorsa da, kendisinin de istemiş olduğu açıktı.

Ne içindi? Onun dediği şey için olduğu belliydi. Seks!..

Sadece seks için evlenmek saçma değil miydi peki?

Kabul ediyordu elbette... O nefis bir vücuda sahipti. Onu seyretmeden yapamıyordu. Kaç sabah erkenden kalkmış, onun bazen çıplak, bazen de basit gece kıyafetleri içindeki uyuyuşunu seyretmişti. Onu uyandırmaya kıyabildiği söylenemezdi. Ancak onu seyretmenin bir alışkanlık olduğu da gerçektir. Güzel bir alışkanlık...

O kocaman yatağı, adeta anlamlı bir yer olmuştu. Sabahları uyanmak daha keyifliydi! Geceleri uyumak da öyle! Geldiğinden beri o ince vücudun bazen doygun bir kedi gibi bazen de çocuksu bir yakınlık ihtiyacıyla kendisine

dolanmasına alışmıştı. Tabii kaburgalarına ve koluna dikkat etmeye çalışarak... Fakat Ateş için o kadar tüy sikletti ki, onun bedeninin baskısı çoğu zaman genç adama acıdan ziyade zevk veriyordu.

Zevk diye bir şey düşününce, aklına hemen sevişmeleri geliyordu...

Parmaklarını daha hızlı tıngırdatmaya başladı. Ceketini çıkardığı için dirseğinden başlayan alçısı meydandaydı. Alçı üzerindeki bir yazıya kaydı gözü. Bileğine yakın kısımda, karısının imzası vardı.

“Bana ait olduğunu imza ile garanti altına alıyorum!” demişti ona. Tatlı bir şekilde kıkırdayarak kolunu tutmuştu. Onun ters bakışlarına aldırmadan, bulmaca çözmek için kullandığı kalemle alçının üzerine kendi adını yazmıştı. Sonra da imzasını atmıştı abartılı bir şekilde. Hele sonuna nokta koyması çok sevimliydi. “İşte! Benimsin!..” demişti ona.

Ateş kolundaki imzayı süzdü yine. Birisine ait olmak ilginç bir duyguydu. Ona ait miydi peki?

O sevimli kadın için öyle olduğu belliydi. Kendisine gösterdiği ihtimam, aslında normal şartlarda genç adamı sıkardı. Ama soyunmasından giyinmesine, banyoda kolunu ıslatmadan yıkanmasından yemeğini yemesine kadar genç kadın onunla ilgileniyordu. Hem de hiç yüksünmeden... Yüzündeki sevimli gülümseme neredeyse hiç değişmeden.

“Evlenmeden önce sana söz verdim bir keresinde!” demişti ona alaycı bir tonla. “Hastalandığında sana bakacağım demiştim. Ne yapalım! Sözümü tutacağım artık!”

“Gerek yok!” diye homurdanmıştı Ateş. Bu ilginin hoşuna gitmesini anlayamıyordu. Çocuk değildi ki! Neden onun bu sıcak tavrı hoşuna gidiyordu? “Ben kendime bakarım!”

“Ah, sen aslında koca bir bebeksin” demişti Ecrin gülerek. “Huysuz bir bebek! Madem çocuk istemiyorsun, ben de sana bakarım”

“Çocuk olsa onunla mı ilgilenirsin?”

“Evet... O zaman benden ve bu seni sıkın ilgimden kurtulursun!”

Ateş nedense bu düşünceden hoşlanmamıştı. Çocuk olmasından değil... Onun zamanını çocuğa ayırıp kolaylıkla alışmaya başladığı bu ilgiyi kaybedecek olmasından! Eve geldiğinde onu kapıda görmeye, yemek masasında yanında oturmasına ve kendince cıvıl cıvıl bir şekilde bir şeyler anlatmasına alışmıştı. Hem de birkaç günde alışmıştı! Çocuk zaten istemiyordu ama onun ilgisini kaybedecek olmak, kararını daha da kesinleştirmişti.

“Belki kurtulmak istemiyorum?” demişti genç adam ona ciddi bir tonla. “Orta yaşlı bir adam olarak... genç bir kadının ilgisi belki hoşuma gidiyor?”

Ecrin’in gözleri irileşmişti. Sonra içinde bir ışık alevlenmişti. “Sahiden mi?” Ateş sessiz kalmıştı. Daha bu sabah yatak odasında giyinirken olmuştu bu konuşma. Ecrin onun kravatını düzelterek duraklamıştı bir an. Sonra parmak uçlarında yükselip kendisinden çok daha uzun adamın dudaklarına yetişmeye çalışmıştı. Küçük bir öpücükten sonra “Peki madem!...” demişti. “Madem sen hoşlanıyorsun, çocuğumuz olmasa da olur. Ben seninle yetinirim!”

Genç adam konuşmayı yapan Vehbi Bey’in sustuğunu fark edince bakışlarını kaldırdı. Adam susmuş, kendisine bakıyordu. Ateş sınıfta dersi dinlemeyen yaramaz bir öğrenci gibi hissetti kendisini.

“Bitti mi?” diye sordu adama. Bitip bitmediğinden bile haberi yoktu. Umurunda da değildi. Yarın sabah iş seyahatine çıkacaktı bu ekibin bir çoğuyla. Uzun bir gezi olacaktı. Onbeş gün bir daha eve gelemeyecekti. Geldiğinin ertesi günü de bir başka seyahate çıkacaktı.

“Hayır efendim ama...” diye mırıldandı adam. “Az kaldı. Siz iyi misiniz?”

Ateş kıpırdamayan koyu gözlerle onu süzdü bir iki saniye. Masadaki herkes de kendisine bakıyordu. Genç adam başını salladı. “İyiyim... Az mı kaldı dediniz?”

“On dakika kadar!”

“Devam edin! Dinliyorum. Ama sizden sonra bu toplantı bitsin. Fazla konuşacak bir şey kalmadı sanırım? Herkes yeterince hazırlanmış gördüğüm kadarıyla. Kalanını da otelde yeniden konuşabiliriz. Herkes dinlensin istiyorum. Evlerimize gitme vakti çoktan geçti!”

Evlerimize mi?

Bu tarz bir konuşma Ateş Bey’e uygun bir şey değildi. Onun çatık kaşlarına ve dikkatli çalışma tarzına alışkın olanlar biraz şaşkıncı doğrusu. Toplantının neredeyse son bir saati genç adam konuşmalardan uzak gibi duruyordu. O yüzden Vehbi Bey, patronunun durumu için gerçekten endişelenmişti.

Toplantı bittiğinde, genç adam hemen yerinden doğruldu. O son on dakikayı da çok iyi dinlediği söylenemezdi. Galiba gerçekten de yorgundu. Hafızasını kaybetmeden önce, oldukça sıkı çalıştığını duymuştu. Bir de bu kaza olunca bedeninin yorgun düşmesi normaldi. Ecrin ile ilgisini düşünmek doğru değildi...

Herkese teşekkür edip hafif seken ayağıyla toplantı salonunu terk etti. Artık sekmesi azalmıştı. Ecrin her gece onun çıplak bacağına krem sürüyor, incinmesini azaltmaya çalışıyordu. Bazen de hınzır avucu yukarıya kayıp genç adamın heyecanını yokluyordu. Ardından da onun ellerinden kaçmaya çalışıyordu. Tabii yalandan...

Yeniden aklına yaptıkları güzel sevişmeler gelince, kasıklarında bir kıpırtı hissetti. Bu kadın aklına gelince bile bedeni ona uyarı sinyalleri yolluyordu. Hafızasını kaybetmeden önce de böyle şeyler hissetmiş olmalıydı. Onu çok çekici bulmuş olmalıydı! Ve bir an önce elde etmek istemişti her halde! Ve o kendisine teslim olmayınca da, tek çare olarak evlenmeyi düşünmüştü! Saçmaydı ama aklına bundan başka mantıklı bir sebep gelmiyordu. Zaten Ecrin de öyle dememiş miydi? Onu elde edemeyince, evlenme teklif ettiğini söylemişti!

Ya... Aslında... bu evlilik meselesi de... o kadar kötü bir şey değildi! Kabul etmek istemiyordu ama evli olmaya dair korkusu

nerede ise hiç kalmamıştı. Onunla yaptığı sabah kahvaltıları, birlikte yedikleri akşam yemekleri, kendi çocukluğundaki gergin ortama hiç benzemiyordu. Üstelik Ecrin'in neşesi, kendi annesinin inatçı soğukluğu ile taban tabana zıttı. Acaba babası haklı mıydı? Soğuk bir kadını hangi erkek isterdi ki?

Şoförü onu eve doğru götürürken, yeniden saate baktı. Aslında bugün için onu dışarıya çıkarmayı planlamıştı. Fakat son gecesinde biraz daha özel bir şey mi yapsalardı? Mesela odaya kapansalar?..

Eve vardığında, gözleri arabanın camından dışarıya çevrildi. Ecrin bahçedeki salıncakta oturuyordu her zamanki gibi... Ama arabanın geldiğini görünce hemen ayağa kalkmıştı. Genç adam arabadan inerken karısını seyretmekten kendisini alamadı.

Bu kadın bir erkeğin tüm yorgunluğunu alabilirdi...

Üzerinde beyaz bir şort vardı. Okşamaya doyamadığı bacakları meydandaydı. Kalçalarına yapışan şort, çekici kıvrımları gizleyemiyordu. Üzerinde ise pembe, bol bir bluz vardı. Göğüsleri o anda çok gözükmese de bluzun altındakileri artık iyi tanıyan genç adamın hayal gücü, hemen devreye girmişti.

Genç kadın ona yanaştı gülümseyerek...

“Hoş geldin!” dedi tatlı bir sesle. “Yemeğe gelmeyeceksin sandım!”

Genç adam durdu bir an... “Gelmeyecek olsam arar haber verirdim!” dedi yavaşça. “Toplantı uzadı...”

“İyi... Merak ettim sadece!” Parmak uçlarında yükselip yanağına bir hoş geldin öpücüğü koydu. “Sana fena alıstım kocacığım!” dedi tatlı bir iğneleme ile. “Sen olmayınca burası çok sıkıcı oluyor!”

Genç adam gülümsedi. “Benzer bir şey ben de düşündüm bugün...”

O sırada mutfağın camından iki kişi onları seyrediyordu. Berna Hanım ve Zuhâl yan yana durmuşlar, ilerideki çifti

izliyorlardı.

“Ateş Bey gerçekten çok mutlu değil mi?” diye sordu Zuhal safça. “O eski gergin hali yok...”

Berna Hanım gülümseyerek izlemişti çiftin karşılaşmasını ve yanaktan öpüşmesini. Ateş gerçekten de eskisi gibi ciddi, asık suratlı değildi. Karısına bakan yüzünde hafif bir tebessüm vardı. Ve her akşam düzenli olarak eve gelmesi önemli bir değişiklikti. O güzel kadının bu evdeki varlığı, her şeyi değiştirmişti.

“Evet, öyle!” dedi kıza. Sonra pencerenin dışından ayırdı gözlerini. “Sen işine bak hadi! Yemeği hazırlamak için fazla vaktimiz kalmadı.”

“İşim bitti. Ateş Bey iyi ki Ecrin Hanım’la evlenmiş. Ben çok seviyorum kendisini. Alçak gönüllü ve iyi niyetli...”

“Gerçekten öyle!.. diye mırıldandı Berna Hanım.

“Düğünümüzün masrafını üstlenmesi için Ateş Bey’i o ikna etmiştir değil mi? Düne kadar Ateş Bey benim düğünümle ilgilenmezdi bile. Dün öğlen Ecrin Hanım’a söyledim. Bu sabah Ateş Bey beni çağırdı. Tüm düğün masraflarımızla ilgileneceği, eşyalarımı almakta yardımcı olacağını söyledi!”

Berna Hanım derin bir nefes aldı. “Biliyorum Zuhal! Sen de sabahtan beri en az üç kere söyledin!”

“Ama ne yapayım?.. Çok mutluyum. Her şey ateş pahası!”

“Belki de Ateş Bey kendisi düşünmüştür bunu?”

“Daha neler! Ateş Bey iyi bir patron olabilir ama bu tip konularda özenli olduğu söylenemez!”

“Zuhal! Bu kadar yeter hadi! Kendine bir iş bul bence. Dedikoduyu sevmediğimi bilirsin! Git salataya limon sık!” Tam homurdanmasa da sesindeki uyarı kızın gülümseyerek oradan uzaklaşmasına sebep oldu. Berna Hanım gözünü yeniden pencereden dışarıya çevirdi.

Haklıydı! Ateş Bey gerçekten değişmişti. Bu kadar kısa bir zamanda küçük bir afetin elinde oyuncak olması ilginçti.

Kendisi bile bunun farkında değildi belki. Ama tüm gece karısı ile oturup film izleyecek, ıvır zıvır hakkında konuşacak birisi değildi patronu. Oysa aynen öyle yapıyordu. Eve iş getirse bile dosyalara sadece çay içerken göz atıyor, daha çok serin bahçede karısı ile televizyon izlemeyi tercih ediyordu.

Ateş de kendisindeki değişikliklerin çok farkında değildi. Ayakta durmuş karısının güzel yüzünü süzerken, sadece o anda orada olmaktan ve bu sevimli kadının da orada olmasından memnun olduğunu biliyordu.

“Yemekten sonra sinemaya gidelim mi?” diye sordu ona.

Ecrin’in gözleri zaten parlaktı. Ama daha da parlaması bir mucize gibiydi.

“Gerçekten mi? Gidelim! Gidelim! Yaşasın! Ama macera olsun! Korku istemem. Sen yarın gidiyorsun. Sarılacağım kimse yok!”

Ateş dudağını kıvrırdı sıkıntılı bir tavırla.

“Mümkün olsa... benimle gelmek ister miydin?” diye sordu sonra yavaşça.

“Nereye?”

“İş seyahatine?..”

Ecrin başın salladı hevesle. “Tabii! Hem de çok isterdim.”

Genç adam gülümsedi. “Bu gezi için olmaz ama bir dahakine düşünebiliriz bunu!” dedi sonra. “Bu gezi çok sıkıcı ve uzun olacak. Çin’de bir sürü yere gideceğiz. Önümüzdeki ay İspanya seyahati var. Ona gelmek ister misin?”

“Harika olur. Pasaportum da var...”

“Tamam... Bunu gerçekleştirebiliriz. Havalara da serinlemeye başlar artık. Daha keyifli olur.”

Ecrin yerinde zıplayacaktı neredeyse. “Yaşasın! Heyecanla bekliyor olacağım.”

“Bu arada eve tıklıp kalmak zorunda değilsin. İstedğin zaman alışverişe çıkabilirsin. Hatta rahat edeceksen Berna

Hanım'ı da al. Sanırım o da seninle olmaktan mutlu olacaktır. Seni seviyor.”

“Ben de seviyorum onu... İyi bir kadın.”

“Herkesi ısınamaz... Sende şeytan tüyü var bal gözlü!”

“Öyle mi?”

Ateş onun gözlerinin derinliklerine baktı. Son derece ciddiydi o anda. “Öyle!” diye mırıldandı. Gerçekten de o gözlere bakmayı sevmeye başladığını fark etmişti. O gözlere... Dudaklara... “Daha evvel bu eve bir iki kadın arkadaşım gelmişti. Yemek için tabii...”

Ecrin içindeki kıskançlığı gizlemeye çalıştı. “Yatağı... kullanmadınız yani?” diye mırıldandı.

“Hayır! Öyle bir alışkanlığım yoktur!”

“Şey! Sevindim sanırım...”

“Getirdiklerimi Berna Hanım'ın çok sevdiğini söyleyemem! Sadece sana karşı böyle sıcak olduğunu hissediyorum. Onun fikirleri benim için önemlidir.”

“Belki de karın olduğum için?..”

“Mecbur değil... Seni sevmemişse sevmediğini belli ederdi!” Genç adam onun yüzünün kenarında sallanan bir tutum saçı geri çekti yumuşakça. “Aslında ben de aynı durumdayım. Aklımı karıştırıyorsun! Bugün yeni bir marifetini öğrendim.”

Ecrin yutkundu. “Kızılacak yeni bir şey mi?”

Genç adam gülümsedi. “Evet! Ama sen böyle baktıkça sana kızmak zor!”

“Ama... yine de kızılacak bir şey yapmışım değil mi?” Bir an bakiştılar. Ecrin yaramaz bir çocuk gibi burun kıvırdı. “Senin kreşe önerdiğin dış boya rengini değiştirdim diye mi? Ama inan ki bizim çocuklar için o renk doğru değildi. Onlar daha pastel tonlardan hoşlanırlar...” Ateş konuşmadan onu süzmeye devam edince, Ecrin meselenin o olmadığını hissetti. Bir an düşündü. “Başka bir şey var, o halde? Boya meselesi değil?”

“Değil!..” dedi genç adam kısılmış ama gülen gözlerle.

Onun kızmamış olması Ecrin’i biraz rahatlatmıştı. Gülümsedi. “Yatak odasına aldığım çekmeceli tuvalet masası mı?” Genç adam sessiz durunca Ecrin kaşlarını kaldırdı. “O da mı değil?”

“Değil... İstersen evdeki her eşyayı baştan aşağıya değiştirebilirsin. Önemli değil benim için... Mesele başka!”

“Püf! Korkutma beni! Ne yapmışım yine? Söyle hadi!”

“Şu fabrika!..”

“Hangi fabrika?”

“Bursa’ya almak için geldiğim fabrika?.. Hani aldığım?” Sesinde gizli bir ima vardı.

“Ha, evet! Hatırladım. Ne olmuş ona?”

“Bir şey olduğu yok. Ama işçiler hayatlarından çok memnunnarmış. Hiç birisini işten çıkartmamışım!”

Ecrin bir iki saniye durumu kavramak için onun gözlerine baktı. Ancak alaycı kahverengi gözlerden bir şey anlamak pek mümkün değildi. Aklına gelen şey ise onu azıcık endişelendirmişti. Ama bu ihtimal imkânsızdı ki! Ateş nereden bilecekti? Hafızasını kaybettiği için o zamanki konuşmaları hatırlaması imkânsızdı! Acaba o işçileri işten çıkartmadığı için çok mu zarar etmişti?

“An..anlamadım!” dedi biraz saf numarası yaparak.

“Normalde bir fabrikayı satın aldığımızda lüzumsuz işçileri çıkartırız. Bunu sanırım biliyorsunuzdur?”

“Bilmiyorum!..” dedi Ecrin belli etmemeye çalışarak.

“Yalancı!” derken gülümsüyordu Ateş. “Sana anlatmış olmalıyım. En azından birlikte olduğumuz sırada işçilerin protesto ettiklerini, direniş yaptıklarını biliyor olmalısın!”

Genç kadın gülümseyerek omuz silkti. “Galiba... Sen gidecektin o sabah. Ankara’ya gelecektin. Sonra olay çıkınca... fabrikaya gitmişsin!”

Genç adam başını salladı ağır ağır. “Doğru! Sıkı pazarlıklar yapmışız. Bugün müdür arayınca mevzu ortaya çıktı. Önce hepsini işten atmalarını istemişim. Sonra senin yanına gelmişim ve...”

“Ve?..”

“Ve çok geçmeden müdürü arayarak kimseyi işten çıkarmamalarını söylemişim!”

Ecrin ilk kez duyuyormuş gibi gözlerini irileştirdi. “İyi yapmışsın!”

Ateş onun inatçı saçını yeniden geriye iterken, pürüzsüz yanağını okşamadan yapamamıştı. “Numara yapma bıdık!” diye homurdandı. “Ben kendimi tanırım. Benim böyle bir politikam hiç yoktu! Hiç olmadı!”

“Ama olmuş işte! Bana niye kızacaksın ki?”

“Bu işte senin parmağın olduğuna eminim. Beni ikna ettin değil mi? Yine!..” Son kelimesini özellikle vurgulamıştı.

Ecrin yeniden yutkundu ama gülümseyişini kaybetmemek için de elinden geleni yaptı. “Yine mi?”

“Evet! Önce evliliğe ikna ettin!”

“Hiç de bile! Siz teklif ettiniz Ateş Bey!” İtirazı biraz cılızdı.

Ateş onu dinlemiyordu. “Sonra o fabrikadaki işçileri çıkartmamaya ikna ettin! Sıralama belki ters olabilir.”

“Ben sadece biraz daha sabredebileceğini, işçileri bir aileleri olduğunu söyledim. Sen kendin karar verdin buna!”

“Neyse ne işte! İkna kabiliyetinin farkında olmayabilirsin belki ama tıkr tıkr çalıştığını söyleyebilirim. Dün akşam da çalışanlarımdan ikisinin düğününe sponsor olmam konusunda beni ikna ettin?”

Ecrin omuz silkti. “Senin çalışanın... Yardımcı olacaksın tabii! Sana göre çok para değil ki! Zuhâl çok tatlı bir kız. Hem ben düğün masrafının hepsini üstlen falan demedim. İkisine de biraz yardım etsen yeterdi. Sen kendin yaptın ne yapacaksan?”

Ateş hafif bir nefes aldı. Bu kadının sıcak ve meydan okuyan tavrı bazen onu kızdırsa da daha çok hoşuna gidiyordu.

“Neyse, hadi gidelim. Böyle ayakta dikelmekten yoruldum.” Kolunu karısının omuzuna attı. Ecrin de itiraz etmeden ona sokuldu. Kolunu genç adamın beline doladı.

“Gerçekten kızdın mı bana?” diye sordu evden içeriye girerken.

“Hayır dedim ya!”

“Demedin?”

“Kızıydım anladın!..”

Ecrin çok mutluydu nedense. İçi içine sığmıyordu. Kocasını ilk kez kendisine karşı bu kadar sıcaktı. Üstelik... sanki... sanki eski Ateş’ten bile sıcaktı davranışları. Yemek esnasında da karısının konuşmasına katılmıştı genç adam. İş yerindeki bir minik yangın olayını ve öğleden sonraki sıkıcı toplantıdan bahsetmişti. Ecrin de ona öğleden sonra hiçbir şey yapmadan oturduğunu, sadece kitap okuduğunu ve bir ara Bursa ile telefonla görüştüğünü anlatmıştı. Gülten Ablasının ve Mete Bey’in selamını iletmişti. Mete ile her gün en az iki üç kere konuşan Ateş ise bunu söylemeden gülümseyerek dinlemişti onu.

Yemeği erken yemeleri işe yaramıştı. Yemekten sonra Ecrin’in arabası ile dışarıya çıktılar. Arabası iki gün önce, Bursa’dan Ankara’ya getirilmişti. Ecrin özlemişti arabasını. Ateş’in kolu yüzünden o sürdü gidecekleri yere kadar. Kızılay’da bir park yerine bırakıp klimalı bir sinemaya gittiler. İçerisi öylesine serindi ki, Ecrin filmin tüm heyecanına rağmen ona sokuldu. Isısını ve gücünü hissederek kolunu tuttu. Mutlu olmaya mutluydu. Tek üzüntüsü kocasının uzunca bir süreliğine gidecek olmasıydı. Onu uzun bir süre görmemek gerçekten genç kadına dokunacaktı.

Sinemadan sonra bir süre yürüdüler. Her taraf hareketliydi. Gecenin serinliğini fırsat bilen Ankara halkı özellikle Kızılay’ı doldurmuştu. Tüm kafeler, pastaneler ve irili ufaklı lokantalar

yeterince doluydu. Kocasının koluna asılmış olan Ecrin onun yönlendirmesi ile bir pastaneye girdi. Yediği dondurmaları tatlı çok güzeldi. Biraz kendisinden bahsetti kocasına. Aslında anlattığı şeylerin çoğunu eski Ateş biliyordu. Ona balayında da anlatmıştı. Ama genç adam şimdi de ilk kez duyuyormuş gibi ilgiyle dinliyordu.

Böylece zaman su gibi akıp gitti. Saat gece yarısını geçmişti. Eve vardıklarında bir iki ışık hariç neredeyse tüm ışıklar sönmüktü. Kapıdaki görevli kapıyı açıp onları selamladı. Ardından da demir kapı arkalarından güvenli bir şekilde kapandı.

Yatak odalarına çıkmaları fazla vakitlerini almamıştı. Ellerini yüzlerini yıkayıp dişlerini fırçalamaları da öyle... Her ikisinde de belirsiz bir sabırsızlık vardı. Uzunca bir süre için son geceleri olacağını biliyorlardı. Uzunca bir süre daha öpüşemeyecekler, birbirlerinin kokusunu alamayacaklardı. O yüzden yatağa girer girmez karısına doğru dönmüştü Ateş. Bir kolunu öbür tarafına atıp adeta hapsedmişti. Askısını çıkardığı kolunun alçısı hariç, üst tarafı tamamen çıplaktı. Yanan gözleri ile karısının güzel ve bekleyen yüzünü süzmüştü.

“Seni özleyeceğim galiba...” demişti hafif bir alayla. Daha çok kendisiyle alay eder gibiydi.

“Sevişmeyi?..” diye sordu Ecrin onun dudaklarına bakarken.

Ateş başını eğdi hafifçe... Dudakları dokunmadan önce mırıldandı. “O da var tabii!” Nefesi genç kadının dudaklarında gezindi bir süre. “Ama daha çok... seni...” diye ekledi o lezzetli dudakları hapsedmeden önce...

Genç kadın da onu özleyecekti. Bu kesindi. O gece ona karşı her zamankinden daha kadınsı, daha sevgi doluydu. Onun korunmasına da izin vermemişti. Yakında hastalanacağını söyleyip güvenli günlere girdiğini açıklamaya çalışmıştı yarım ağız. Genç adam memnuniyetle sokulmuştu ona. Ve doya doya sevmişti karısını...

Genç kadın sabah da erkenden uyanmış, onu yolcu etmek için hazırlanmıştı. Bu sefer onun gidişini kaçırmak istemiyordu.

Bursa’da iken onu yolcu edemediği için çok üzölmüştü. Hatta Berna Hanım’ın uyuduğunu düşünerek aşağıya inip kahvaltı hazırlamak istemişti. Oysa kadın kendisinden önce inip kahvaltıyı hazırlamıştı bile.

Kahvaltı çok uzun sürmemişti. Sabahın serinliği de henüz kaybolmamıştı. Ecrin evin kapısına kadar onunla yürümüştü. Henüz çok erkendi ama kocasının ve yanındakilerin erkenden gideceklerini biliyordu. Genç adamın valizi çoktan arabaya konmuştu bile. Genç kadın ellerini önünde kavuşturmuştu. Ağlamamak için harcadığı çaba takdire değerdı. Bir erkeğı bu kadar sevebileceğini, ona bu kadar bağlanabileceğini asla tahmin edemezdi. Çok daha gençken bile böylesine güzel, doyurucu ve tüm kalbini dolduran bir aşka sahip olabileceğini hayal etmemişti.

Ateş spor kıyafetler içindeydi. Dönüp karısına baktı. Ciddi yüzünde hafı bir gülümseme belirdi.

“Evet, on beş gün sonra görüşürüz artık!” dedi ona yavaşça.

“İnşallah!” dedi Ecrin de sesinin titremesine engel olamadan. “Kendine... dikkat et ne olur!” Uzanıp gömleğinin yakasını düzeltti. “Ve bana sık sık telefon aç...”

“Hiç adetim değil!” diye isteksizce itiraz etti Ateş.

“Yoksa... olur olmaz zamanlarda ben ararım!” diye tehdit etti genç kadın gülümseyerek. “Sen ara beni... Müsait olduğun bir zamanda... İyi olduğunu bileyim!”

Genç adam başını salladı. “Peki, tamam. Ararım...” Her zamanki gibi ikna edilmeye hazırdu sanki. Eğilip karısının dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Ne arabanın yanında bekleyen şoföre ne de biraz geride duran Berna Hanım’a aldırılmamıştı.

“Güle güle...” diye fısıldadı Ecrin.

“Hoşça kal...” Eğilip bir daha öptü. Hâlbuki sabaha kadar onu doyasıya öpmüştü. Ama henüz doyamadığı belliydi. O... kolay doyulacak bir kadın değildi.

Ateş'in uzaklaşması, Ecrin'in omuzlarının çökmesine sebep olmuştu. Araba demir kapıdan çıkarken Berna Hanım genç kadına sokuldu ve kolunu omuzu üzerine attı. Gözlerinde sevgi dolu bir yakınlık vardı.

“Üzülme tatlım... Sayılı gün çabuk geçer. Hem telefonlar artık çok daha iyi oldu. Görüntülü bile konuşabilirsiniz!”

“Evet!” diye iç çekti Ecrin. Sonra usulca ekledi. “Yine de onun yanımda olması gibi olamaz...”

Berna Hanım onu avutacak ikinci bir şey diyemedi. Sadece kolunu hafifçe sıkarak ona güç vermeye çalıştı. Hatta gözlerinden akan yaşları görmezden gelerek başını demir kapıya doğru çevirdi. Tıpkı orada hâlâ kocasını görecekmış gibi bakan Ecrin gibi...

İlk birkaç gün gerçekten zordu. Genç kadın sürekli onun telefonunu bekliyordu. Ateş söz verdiği gibi sürekli arıyordu onu. Hem de günde iki kere. Birisi gündüz, diğeri de gece vakti oluyordu. Genç adam uzakta iken biraz daha ciddiydi elbette. Ecrin'in yanında olduğu gibi yumuşak değildi. Zaten hiçbir zaman sevgi sözcükleri söylememişti genç adam. Sevişirlerken bile cıvık aşk sözcükleri kullanmamıştı. Uzakta iken hiç söylemeyeceği açıktı. Ancak Ecrin yine de onun durgun sözcüklerinden, meraklı sorularından ve belirsiz endişesinden memnundu. Her seferinde karısını kendi sözcükleriyle belli etmeden sorguluyor, ne yaptığını birkaç sözcükle öğreniveriyordu. Ecrin de hevesle konuşuyor, her şeyi ona anlatmaktan mutlu oluyordu tabii...

Ama...

Ama anlatmadığı bir şey vardı ne yazık ki!

Kendisini endişelendiren önemli bir konuydu bu! Ve bu konu aklına geldikçe yüreğini bir sıkıntı sarıyordu. Her geçen gün kocasına kavuşma süresini azaltsa da, endişesinin derecesini arttırıyordu. Gözleri ise sürekli takvime gidiyordu.

Garipti! Çok garipti! Daha önce hiç böyle olmamıştı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Bir doktora gitse iyi olurdu...

Yine de birkaç gün daha beklemeyi uygun buldu. Ateş'in dönmesine birkaç gün daha vardı. Belki her şey normale dönerdi? Yeni evli kadınlarda böyle gecikmelerin olabileceğini duymuştu! Fizyolojik veya psikolojik bir şey olabilirdi!

Aman Allahım!

Ya değilse?

Ateş'in kendisini kapının önüne koyacağı kesindi! Artık kendisine bir daha asla inanmazdı! Na yapardı o zaman?

Ve daha... daha kötüsü de vardı! Eğer tahmin ettiği şey gerçekse... kocasının kendisinden uygulamasını isteyebileceği çözüm... kanını donduruyordu.

29. BÖLÜM

Az kalmıştı... Eve dönmesine az kalmıştı. Sadece bir gece daha...

Ateş gözlerini televizyondan ayırdı. Otelin dinlenme salonunda oturmuştu. Elindeki kahve fincanını önündeki sehpaye bıraktı. Buralarda ağırlıklı olarak yeşil çay içiliyordu. Sevmiyordu o çayı. Sağlıklı olması önemli değildi. Kendi ülkesindeki demli kırmızılığın tadını vermiyordu. Bardaklarının modeli bile çay içme keyfi vermiyordu.

Kolundaki saate baktı. Eli telefona gitti. Arasa mıydı? Daha iki saat önce aramıştı aslında. Yemekli bir toplantıdaydı. Ecrin'in canı sıkkın gibiydi sanki. Sebebini sormamıştı. Onunla elinden geldiğince mesafeli olmaya çalışıyordu. Gerçi bu pek mümkün değildi. Böylesine sıcacık ve aynı zamanda vahşi bir kadının karşısında nasıl davranacağını bilemiyordu. O gerçekten de alışık olduğu bir kadın tipi değildi.

Numarayı çevirdi. Ezbere bilmese bile son aramalarda duruyordu zaten.

“Alo?” diyen karşıdan karısının melodik sesini duydu.

“Selam...” Ne diyeceğini bilemeden durakladı. “Yatmış mıydın?”

“Hayır... Televizyonda film izliyoruz. Saat daha sekiz burada...”

Genç adamın gözü duvardaki saate gitti. Şu anda Çin'in bu bölgesinde gece yarısından sonra birdi. Arada beş saat zaman farkı olduğunu unutmuştu.

“Doğru...” diye mırıldandı.

“Sen niye yatmadın?” diye sordu genç kadın. “Orada çok

geç olmalı... Bir şey mi oldu?”

Onun tatlı sesini duymak genç adamı rahatlatmıştı. İki saat önceye göre sanki daha iyi gibiydi ses tonu. Şimdi de bir bahane bulmak zorundaydı. Onu niye aradığını açıklamak zorundaydı. “Bir şey yok... Yemekli veda toplantısı yeni bitti. Şimdi geldik otele...”

Ecrin bir iki saniye beklemişti. Belli ki genç adamın devam etmesini bekliyordu. Ecrin o devam etmeyince, gülümsemediğini hissettiren bir ses tonuyla sordu. “Ne o? Yoksa eve döneceğin için heyecanlı mısın?”

Genç adam bu doğru tespit ile irkildi adeta. Evet, garip! Gerçekten de eve döneceği için çok heyecanlıydı. Sanki aylardır ülkesinden, evinden... karısından... uzak kalmıştı.

Bunu itiraf edecek kadar yürekli değildi.

“Yok canım!” dedi kuru bir sesle. “Heyecanlanacak ne var? Hem geldiğimın ertesi günü yeni bir seyahate daha çıkacağım!”

Bu sefer Ecrin’in sesi inmişti aşağılara... “Evet!” demişti sıkıntılı bir tonla. Sonra derin bir nefes almıştı. “Biliyorum... Bu sefer kaç gün kalacaksın?”

“Bir hafta kadar...” Uf! Bir hafta gerçekten uzun zamandı. Genç adam eskiden zevk aldığı bu gezilerden şimdi hiç keyif almıyordu. Gözü ileride oturan ve kendisini gülümseyerek kesen güzel Çinli kadına kaydı. Otelde onun gibi gerçekten güzel sayılacak zengin ve rahat kadınlar vardı. Eskiden olsa o gülümseyişe ve gizli göz süzüşüne cevap verirdi. İki haftadır seks yapmamış bir erkeğin halinden ancak yine bir erkek anlardı. Ama şu anda başka bir kadını hiç canı çekmiyordu.

Evlî olmak böyle bir şey miydi? Yoksa bu Ecrin’in sihri miydi? Şu anda bile gözünün önünde onun ince uzun, seksi vücudu gezinip duruyordu. Bu vücut aklından çıkmadıkça nasıl başka bir kadına bakabilirdi ki? Ve o sıcacık gülümseyiş! Hepsî görüş alanını kapatıyordu.

Ona kızmalıydı! O kadın kızılmayı hak ediyordu!

“Sen nasılsın?” diye sordu onun yerine çok yumuşak bir sesle. “Sanki... üzgün gibiydin az önce aradığımda?”

Ecrin hafifçe duraklamıştı ama konuştuğunda sesi gayet neşeliydi. Ateş o duraklamayı hissetmişti yine de.

“Yok canım! Neden üzgün olayım? Her şey mükemmel!” dedi genç kadın gerçekten de neşeli bir tonla. “Ha! Belki de seni özlemişimdir?”

Ateş hafif yutkundu. “Gerçekten özledin mi beni peki?”

Ecrin kıkırdadı. “Evet!”

“Doğru söyle!”

“Gerçekten özledim! Asık suratlı ve huysuz olabilirsin ama yine de yerin belli oluyor. Özellikle yatağımda...” Sesini alçaltmıştı biraz. “Berna Abla duyacak şimdi!” diye fısıldadı. “Ama yataktaki becerini de özledim!”

“Bunları ben uzaktayken söylemek çok kolay değil mi?” diye mırıldandı Ateş. O da onun yataktaki halini özlemişti. İçini saran bir heyecan, kasıklarına kadar ulaştı. “Yanımdayken söyleyemezsin...”

“Doğru!” diye onayladı Ecrin. “Ne de olsa ben daha bu işleri yeni öğrenen masum bir kadını. Terbiyem müsaade etmez.”

“İyileştin mi peki?”

Ecrin bir iki saniye duraklamıştı. “Anlamadım?”

“Ben buraya gelirken hastalanmana az kalmıştı. Son gece korunmamı istememiştin hatırlarsan? Gerek olmadığını söylemiştin.” Ecrin sessizdi. “On beş gün geçti neredeyse. Şimdiye iyileşmiş olman gerek değil mi?”

“Evet...” diye fısıldadı genç kadın. “İyileştim.”

“Güzel... Sadece bir gece kalabileceğim yanında. Onda da kardeş gibi sarılıp uyumak istemem doğrusu!”

Genç kadın onayladı yavaşça. “Sevişmemize... bir engel yok!” Sesi kısıktı. Bunu, yanında Berna Hanım’ın olmasına bağladı genç adam.

“Harika... Günlerdir kendimi sana sakladığıma inanabilirsin!”

“Gerçekten mi?” diye inanmazca sordu Ecrin. Hafifçe iç çekmişti. “Anlaşmamızda... bana sadık kalacağınla ilgili... bir sözün yoktu!” dedi sonra. “Bunu çok isterim ama... karar senin tabii!”

Genç adam gülümsedi. Her kadın gibi o da bir erkeğin hayatında tek kadın olmak istiyordu. Her kadın gibi o da erkeğinin başkasına bakmasını istemiyordu. Onun kendisini kıskanması güzel olabilirdi. Kıskanıyor muydu acaba? En azından... kendisi gibi... onu takip etmeyi istiyor muydu? Karısı hakkında pek çok yerden bilgi alıyordu. Bu sabah erkenden evden tek başına çıktığını da öğrenmişti. Henüz sebebini sormamıştı ama onun iki saat sonra dönmüş olması içini rahatlatmıştı. Hayatına bir erkeğin girebileceği kadar uzun bir zamandı. Ama sanmıyordu nedense. Belki de sadece tek başına biraz hava almak istemişti?

Kıskanmak kendisine göre bir iş değildi...

Gözü karşısındaki çekici Çinli kadına kaydı yine... Hayır! Bu kadın o kadar da çekici değildi. En azından kendisi için... O zaten çok çekici bir kadına sahipti. Gülümseyişi bile gözünün önünden gitmeyen, parlak gözlü bir dilber!

Ah Ateş! Ne oluyordu sana?

“Şimdilik sadığım!” dedi gülümseyerek. “Bana da garip geliyor ama başka bir kadını istemiyorum. Sanırım eski Ateş’e yaptığını bana da yaptın!”

Sesi hiç de suçlar gibi değildi. Yine de Ecrin biraz durgundu. “Ben... çok sevindim. Yani, başka bir kadın olmamasına...”

“Sevinmelisin... Umarım bunun karşılığını alabilirim?”

Ecrin gülümsedi. “Elimden geleni yaparım.”

“Göreceğiz. Gerçekten bir sorun yok değil mi?”

“Hayır! Niye olsun?”

“Sesinden öyle hissettim bir an. Peki, yarın görüşürüz.”

Öğleden sonra oradayım. Akşam güzel bir yemeğe çıkmaya ne dersin?”

“Olmaz!” diye hemen itiraz etti Ecrin. “Sen geliyorsun diye bir sürü yemek yapmayı planladık. Ben de yardım edeceğim hem... Evde yiyelim!”

“Evde mi?”

“Evet! Daha güzel olur... Bahçeye hazırlayacağız masayı... Sonra da kahve içeriz ve...”

“Erken yatarız?..”

Ecrin güldü elinde olmadan. “Evet, olabilir! Ama ben film gibi bir şeyler seyrederek diyecektim! Erkenden yatarsak ayıp olmaz mı?”

“Eminim herkes sebebini çok iyi anlar! Yarın herkese izin vereceğim. Madem birlikte yiyeceğiz, baş başa kalalım. Sadece ikimiz...”

“Bursa’daki gibi...”

Ateş biraz düşündüyse de Bursa’yı ve orada olanları hâlâ hatırlamıyordu. “Bilmiyorum. Hatırlamıyorum hâlâ... Olabilir.”

“İyi... Neyse! Dikkatli ol tamam mı?”

Genç adam gülümsedi yine. Bu kadının kendisini bu kadar sıkça gülümsetmesi ilginçti. “Dikkatli olabileceğim ne yapmamı bekliyorsun?”

“Mesela emniyet kemerini bağla... Yeni bir kaza ile bu hafızanı da kaybetmeni istemem. Yavaş yavaş yeni Ateş’ten de hoşlanıyorum sanırım!”

Genç adam sessiz kaldı bir iki saniye. Ecrin’in şakacı ses tonuna rağmen sözlerini ciddiye almıştı. “Sanırım... yeni Ateş de senden hoşlanıyor bal gözlü!” dedi ciddi bir tonla. Sonra dediğinden hemen pişman olmuş gibi sözlerini değiştirdi. “Tamam, ben kendime dikkat ederim. Sen de dikkat et. Kapatayım artık. Geç oldu. Yarın görüşürüz!”

“Görüşürüz...”

Genç adam telefonu kapatıp arkasına yaslandı. Demek kendisinden hoşlanmaya başlamıştı? Gülümsedi... Gözleri önündeki Çinli kadını görmüyordu bile. Sonra kahvesini yarım bırakıp ayağa kalktı. Acele etmiyordu pek. Sabah çok erken kalkmasına gerek yoktu. Uçağa onbirde bineceklerdi. Türkiye saatinde de öğleden orada olacaklardı. Ülkesine varmak için fazla vakti kalmamıştı.

Çok uzaklarda Ecrin de onun geleceği zamanı hesaplamaya çalışıyordu. Onu iş yerine uğrayıp uğramayacağını düşündü. Neyse, uğrasa bile, yine de akşama onu görecekti ya, bu yeterdi.

Berna Hanım'a göz attı. Bahçede sadece ikisi oturdukları için, kadın baş örtüsünü omuzlarına indirmişti. O da kendisini süzüyordu. Gözleri birazcık meraklıydı. "Geliyor muymuş?" diye sordu.

"Evet, geliyormuş..."

"İyi hadi. Sevindim. Birkaç gündür bayağı sıkıntılı gibiydin. Biraz yüzün güler hiç değilse!"

Ecrin gülümsemeye çalıştı. "Sıkıntılı değilim..."

"Emin misin? Bazen gözlerin dalıyor gibi geldi. Bursa'yı mı özledin? Bence Ateş Bey yine gidince, sen de Bursa'ya gidebilirsin. Değişiklik olur senin için..."

Genç kadın içini çekti. "Evet, biraz özledim. Ama daha çok... çocukları."

"E söyle sen de kocana!" diye öğüt verdi kadın ona anne edasıyla. "İtiraz edeceğine sanmam. Bir hafta kalmana bir şey demez."

Genç kadın başını eğdi. "Bilmiyorum. Belki demez... Gelince sorarım."

"Gerçekten canın bir şeye sıkılmıyor değil mi?"

Ecrin bilinçsizce elini karnına attı. Avucu bir an orada kaldı. "Yok, neye sıkılsın ki? Her şey gayet... güzel." Gözleri yeniden televizyona kaydı. "Şimdi şu sarışın kız, yakışıklı patronu varken o kişiliksiz çocuğu mu seviyor?" diye sordu. Konuyu

değiştirmek en iyisiydi. Şu anda ciddi bir konuda konuşacak gibi hissetmiyordu kendisini...

“Peh! Aynen! Aptal sarışın işte! Hâlbuki adam ne sinsî!”

Ecrin güldü. “Tamam da bunu sen ve ben biliyoruz. Yönetmen bize gösteriyor. Kızcağız bizim gibi izleyemiyor ki olanları!”

“Olsun! Yine de iç güdüsüne güvenmeli... Patronu harika bir adam. Öbür herif ise onu sırf çıkarları için kullanıyor. Pislik herif...”

Berna Hanım’ın ani öfkesi görülmeye değirdi. Ve konunun değişmiş olması Ecrin’i memnun etmişti. Bir süre çaylarını içerek sessizce televizyon izlediler. Ancak Berna Hanım’ın bakışları her zamankinden daha durgun olan Ecrin’e kaymadan yapamıyordu.

Genç kadın yatmadan önce, uzun uzun saçlarını taramıştı. Yeni aldığı makyaj masasının başında oturuyordu. Gözleri hâlâ dalgındı. Fırçalama işi bitince, fırçasındaki saçlarını temizledi. Sıkıntıdan saçlarında dökülme mi başlamıştı ne? Fırçasını çekmeceye koyup döndü. Devasa dolap aynasına gitti. Kendisini süzdü. Üzerinde Ateş’in pek sevdiği incecik askılı atletli ve siyah seksi iç çamaşırı vardı.

Atletin eteğini kaldırdı. Çıplak kalan dümdüz göbeğine baktı. Sonra avucunu yeniden karnına koydu. “Allahım!” diye fısıldadı kendi kendisine. “Allahım! Ne yapacağım ben şimdi?”

İhtimalleri düşünemiyordu bile! Ama aklına hep en kötüsü geliyordu!

Bu sabah erkenden doktora gitmişti. Daha fazla geciktiremeyeceğini, gerçeklerden kaçamayacağını biliyordu. Biraz erken olmasına rağmen, tahlil sonuçları hiç de şüpheli değildi. Hormonlarındaki yükselmeler açıkça gözüküyordu.

“Hamilesiniz! Tebrik ederim!” demişti kadın doktor.

Ecrin gülümsemişti elinde olmadan. “Gerçekten mi?”

Kadın da gülümsemişti. “Evet! Kesin ama isterseniz bir

hafta kadar sonra yine gelin. Yeniden bir tahlil yapalım.”

“Ama.. Ama bu imkânsız!” demişti Ecrin. İcini sarana mutlulukla korku, birbirleriyle inanılmaz bir şekilde mücadele ediyordu. “Biz... Biz kocamla hep korunuyorduk!”

“Demek ki ufak bir hata olmuş!” Sonuçları büyük olan ufak bir hata! Ecrin hâlâ düşünceliydi. “Kondom yırtılmış falan olabilir. Ya da siz adet tarihlerinizi karıştırdınız belki?..”

“Bilmiyorum!..” diye uykuda gibi mırıldanmıştı Ecrin. “Sanmam...”

“Kocanız bebeği istemiyor mu yoksa?” diye sormuştu kadın doktor. Zarif çerçevele gözlüklerinin ardından merakla bakıyordu. “Veya siz? Eğer öyleyse karar vermek için biraz vaktiniz var. Yasal olarak bebeği alırdabilirsiniz!”

“Kü..kürtaj mı?”

“Evet... Küçük bir operasyonla halledilebilecek bir şey.”

Ecrin hâlâ aynanın karşısında kendisine bakıyordu. Dümdüz göbeğinin ardında bir canlının yaşamaya çalıştığına inanamıyordu!

Kendi bebeği!

Ateş ile kendi çocuğu! Yaşadığı inanılmaz mutluluğa gölge düşürecek diğer ihtimal ise korkunçtu! Kürtaj mı? Asla! Ama... Ama Ateş kesinlikle bunu isteyecekti! Kahretsin! Adı gibi emindi! Bunu biliyordu!

Kocası bebeği duyar duymaz onu kolundan tuttuğu gibi bir doktora götürcekti. Çocuğun hemen alınmasını isteyecekti. Adam kaç kere söylemişti bebek istemediğini! Ama bu olayda tek suçlu kendisi değildi ki! Bu bebeği birlikte yapmışlardı! Nasıl olmuşsa olmuştu işte! Bin kere düşünse de nasıl olduğuna aklı ermiyordu? Ne zaman hamile kalmıştı ki? Süresinden bile emin değildi! Komediye bak! Daha evleneli bir ay bile olmamışken, hemencecik hamile kalmıştı! Ne bereketli bir tarlaydı ki, hemencecik tohum tutmuştu!

Ateş ile sevişmelerini hatırlamaya çalışıyordu.

Korunmadıkları bir an bile olmamış gibi geliyordu! Tamam, onun Çin'e gittiği son gece korunmamışlardı ama matematiksel olarak zaten o gece hamile kalması imkânsızdı. Doktor hormonlarındaki yükselmeye göre tahmini gün süresini bile vermişti. Ya oteldeki gecelerde ya da Bursa'daki son gecede olmuş olmalıydı.

Şimdi artık bunu düşünmenin önemi yoktu. Hamileydi işte! İki iki daha dört! Hamileydi, başı dertteydi ve... ve... garip ki mutluydu! Sadece mutluluğunu ifade edecek kadar rahat değildi.

Ateş'i ikna edebilir miydi? Onu birkaç ay habersiz bıraksa, sonra kürtaj zamanı geçince söylese?

Hem belki kocası da bu süre içinde bir bebeğe sıcak bakmaya başladığı? Onu ikna edecek cümleler kullanabilirdi. Ufak ufak aklına bebek düşüncesini sokabilirdi. Hem o dememiş miydi, karısının kendisini kolayca ikna ettiğini? Bundan pek haberi pek yoktu ama madem öyle bir gücü vardı, bunu kullanabilirdi!

Dönüp lambayı kapattı. Yatağına uzandı ama gözleri zayıf gece lambasının ışığında belli belirsiz gözüken tavandaydı. Gözleri iyice alışınca, tavandaki gölgeler kocasının yüz profilini hatırlatmaya başlamıştı kendisine. Sert ve kararlı...

Onu kandırmak doğru muydu?

Bunu yapamazdı! Eğer onu bir kere bile kandırırsa... genç adamın güveni ömür boyu sarsılırdı. Bu bebeği ona zorla yamayamazdı. Ya ona baştan doğruyu söyleyecek ve her şeyi göze alacaktı, ya da çocuğunu doğurma pahasına onun eski ilgisiz, sert haline razı olacaktı.

Gerçeği söylemeyi göze alırsa ne olacağını hiç bilmiyordu. Kürtaj ilk çözümdü zaten! Ama Ecrin bunu kabul edemezdi. Tamam! Gençti henüz. Ama anne olamayacak kadar da genç değildi. Üstelik daha şimdiden içini saran annelik hissi, tanımlanmayacak kadar güzel bir şeydi. Anne olacaktı! Hem de sevdiği adamdan! Kendisini sevmeyen, çocuk istemeyen bir adamdan... Ama neticede sevdiği adamdan!

Ah Ateş! Neden böyleydi o? Neden çocukluğundaki sıkıntılarını hep yanında taşıyordu? Neden kendi çocukluğundaki öfkesini hâlâ içinde saklıyordu?

Uykuya daldığında neredeyse sabah olmak üzereydi. Aslında uyumamıştı, bayılmıştı adeta. Her üç beş dakikada bir uyanmış, sonra yine huzursuzca uykuya dalmıştı. Fakat bir eli ikide bir düz göbeğine gidiyordu. Rüyasında da onu aldırıldığını görmüştü. Ateş'in çatık kaşlarına bakarak deli gibi ağladığını hatırlıyordu. Uyandığında da güzel yanaklarından hâlâ yaşlar süzülüyordu.

Mutluluğu asla bulamayacağına inandı. Allah'ın ona karşı hiç sempatisi yoktu anlaşılan! Hayatı sürekli zorlaşıyordu çünkü! Ne yapmıştı da Allah kendisini böyle sıkıntılarla test ediyordu? Mutlu olmak onun da hakkı değil miydi? Artık sıkıntılarının azalmasını dilemek onun da hakkı değil miydi?

Sabah kahvaltısını yapmadı. Sadece bir bardak soğuk limonata içti. Ev yapımı limonata iyi gelmişti. Ağzının tatsız acılığını almıştı. Kocasının gelme saati yaklaştıkça heyecanı da artmaya başlamıştı. Hem korkuyordu hem heyecanlanıyordu. Âşık bir kadının tüm karmaşasını yaşıyordu.

Ettiği duaların sayısını bile hatırlamıyordu. Ama en büyük duası... çocuğu ile kocası arasında bir seçim yapıp yapmaması ile ilgiliydi.

Kocasını o kadar çok seviyordu ki... onu kaybetmemek için... belki bu bebeğe bile kıyabilirdi! Neticede onun henüz bir canlı bile sayılamayacağını doktor söylemişti. İleride belki kocası yine bebek sahibi olmalarını isterdi? Bu konuyu konuştuklarında genç adam birkaç yıl sonrası için olumsuz bir tavır sergilememişti.

Ateş geldiğinde, öğleden sonraydı. Araba kapının önünde durduğunda, Ecrin yemek için Berna Hanım'a ve Zuhal'e yardım ediyordu. Onun oyalanacak bir şeyler yapma isteğinin farkında olan Berna Hanım ise, sesini çıkarmadan yardım teklifini kabul etmişti. Dışarıda araba sesi duyulduğunda kadın pencereden baktı. Sonra Ecrin'e dönüp göz kırptı.

“Seninki geldi!” dedi yavaşça. “Çıksan iyi olur. Seni arıyor.”

Ecrin hemen yerinden kalkmıştı. Kocasına sulu köfte yapmaya niyetlenmişlerdi. Ellerinde incecik plastik eldivenler vardı. Aceleyle onları çıkarıp bir kenara attı. Ön kapıya doğru neredeyse koşmuştu. Sadece çok hevesli olduğunu belli etmemek için kapıya geldiğinde yavaşladı. Ardına kadar açık kapıdan onun kendisini böyle heyecanlı görmesini istemiyordu. Onu sevdiğini saklamak hâlâ mantıklı geliyordu.

Ateş ile kapının ağzında karşılaştı. Tüm çabasına rağmen ıslıl ıslıl gözlerini ondan gizleyemedi.

“Hoş geldin!” dedi sevinçle.

Genç adam gülümsedi. Çok kısa bir an, ama tam da alıcı gözüyle karısının tazecik halini süzmüştü. Ecrin saçlarını tepesinde toplamıştı o gün. Üzerinde basit gündelik kıyafetler vardı ama genç adam için bir mankenden bile güzel gözüküyordu. Ne yanından bavulları geçiren şoföre, ne de arkada bekleyen evin çalışan kadınlarına aldırdı. Uzanıp karısının incecik belini iki eliyle tuttu. Yumuşakça kendisine çekti.

“Hoş buldum!” dedi kalın sesiyle. Gerçekten de hoş bulmuştu. Karısının kendisine uzanan yanağını öpeceğine, doğrudan dudaklarını öptü. Bu lezzeti ne kadar özlediğini itiraf etmek çok zordu. Ama gerçekten özlemişti işte! Şu kısacık öpücük bile içine bir ferahlık salmıştı adeta.

Ecrin utandıysa da, bunu sadece kızarak belli etti. Gözleri hâlâ kocasının gözlerindeydi. Ama onun spor kıyafetlerine bakarak bir şey daha fark etmişti. “Alçıyı çıkardın mı?”

“Evet!” diye mırıldandı genç adam. Aldırmaz gözüküyordu bu detaya.

“Ne çabuk? Daha erken değil mi?” diye sordu Ecrin biraz endişeyle.

“Sıkıntı vermeye başlamıştı artık!” dedi Ateş. “Çin’de bir doktor özel bir merhem verdi. İki gün oldu çıkaralı zaten. Ama merhem gerçekten çok iyi geldi. Bu adamların özel bir tıp

bilgileri var.”

Ecrin kararsızca dudak bükmişti. “Peki, tamam!” diye kabullendi sonra. “Acımıyorsa sorun yok!”

Genç adam onu bıraktı. Kendisini selamlayan Zuhal ve Berna Hanım’ın da elini sıktı. Normal şartlarda sadece başıyla selam veren adamın bu sıcak tavrı herkesi şaşırtmışsa da, memnuniyetle adamın iri elini sıktılar. Onun hatırlarını sormaları ise çenelerini adeta yere vurduracaktı.

Ateş’in normalden keyifli olduğu ondan sonraki saatlerde de belli oluyordu. Bir duş alma bahanesi ile odaya çıkmıştı ama ilk işi karısına sarılıp yatağa atmak olmuştu.

“Seni özledim!” demişti genç adam dürüstçe. Dudakları karısının taze dudakları üzerinde geziniyordu. Ecrin kollarını onun boynuna sardı. Açık bacakları arsındaki erkeksi baskıyı, ince kumaş pantolonu üzerinden hissedebiliyordu.

“Özledin mi gerçekten?” diye sordu yine de. Buna inanmaya o kadar ihtiyacı vardı ki.

Genç adam kalçalarını ona doğru biraz daha bastırdı. Ecrin’in gözleri hafifçe kısıldı. “Anlayamıyor musun?” diye mırıldandı genç adam onun hazla kısılan yüzüne bakarken.

Dudakları ateşle genç kadının dudaklarına kapanınca, Ecrin bir cevap vermeye gerek bile görmedi. Anlayabiliyordu elbette. İçindeki korku ve endişe, kocasının istekli yakınlığı sayesinde buhar olup uçtu gitti. Sonra endişelenirdi. Sonra korkardı. O anda kollarını sardığı bu koca gövdenin sıcaklığı daha önemliydi.

Her yerini öpen dudaklara teslim olması hiç uzun sürmedi. Göğüsleri ne zaman çıplak kalmıştı? Ne zaman genç adam soyunmuştu? Ne zaman onun kalçalarını tutmuş ve kendisine çekiştirmeye başlamıştı?

Genç adam onun gözlerinin içine bakarken, yavaş yavaş bastırması bedenini... Yaşadığı özlem tarif edilemezdi. Ona sahip olurken, bu bedenden başkasına ihtiyaç duymadığını hissediyordu. Bir erkek olarak şanslı olduğunu da biliyordu. Bu

yaşına kadar bir kadınla yaşadığı bu özel yakınlıktan böylesine doyum almamıştı. Bunun on beş gündür yaşadığı bekâr hayatıyla ilgisi yoktu. Ecrin'in kendisine yaşattıklarının özel şeyler olduğunun farkındaydı.

Sevişmelerinin ardından birlikte duş aldılar. Ecrin onun her yerini sabunlarken, hasarlı kolunu daha bir sevgiyle ovmuştu. Onun seks sırasındaki sert hareketlerinden oldukça iyileşmiş olduğu belliydi gerçi. Kaburgaları da çok acı vermiyor olmalıydı. Yine de Ecrin yarı öperek yarı okşayarak onun vücudunu sabunladı. Bu kötü yaralanmada kendi suçu olduğunu da düşünüyordu. Hayatında Bahadır olmasaydı eğer, Ateş de böyle yaralanıp hafızasını kaybetmezdi.

Onun yeniden heyecanlandığını görmüştü ama gülümseyerek kaçtı kollarından. Duşu açıp adamın iri vücuduna tuttu. “Şimdi olmaz!” dedi kadını çekiciliğinden emin olarak. “Berna Abla neden aşağıya inmediğimizi merak edecek şimdi!”

“Anlamıştır zaten!” diye istekten kısılmış sesiyle fısıldadı Ateş. Onun kollarından kaçmasından pek memnun olmamıştı. Gözleri hâlâ aç bir şekilde çıplak göğüslerinde geziniyordu. İslanınca daha da çekici görünen vücudunu seyretti doya doya. Kendisinin ise bir çocuk gibi onun tarafından yıkanmasına dikkat etmiyor gibiydi.

“Olsun! Utanırım ben...”

Banyodan sonra da Ateş'in arzulu ellerinden kurtulmak zor olmuştu. Ama nihayet ikisi de giyinebilmişti. Ecrin onun kollarına sığınıp dudaklarını uzatırken “Bu ayrılık sana yaramış kocacığım!” diye fısıldadı. “Her ne kadar hoşuma gitmese de bu gezilerini sevecek miyim ne?”

“Hoşuna gitmiyor mu?” diye sordu Ateş uzun bir öpücükten sonra. Daha şimdiden gecenin geç saatlerini hevesle bekler olmuştu.

“Hımm...” diye onayladı Ecrin. “Yalnız kalmak zor... Yarın ben de seninle gelemeyim mi?”

“İmkansız bal gözlüm... Gerçekten sıkıcı ve yoğun bir

toplantı olacak. Hükümet bakanları da olacak. Senin rahat edeceğin bir ortam da değil. Aklım sende iken çalışmam ben orada. İmkan olsa ben bile gitmeyeceğim. Bir bahanem yok ne yazı ki.”

Ecrin iç çekti. “Neyse, Allahtan fazla uzun bir süre değil.”

“Sadece sıkıldığın için mi benim gitmemi istemiyorsun?” dedi Ateş biraz gizemli bir sesle.

“Şey... Sıkılıyorum tabii. Ama... sanırım ben... ben...”

“Sen?..”

Ecrin alaycı tavrına büründü hemen. “Kötü bir adamı özlediğimi sanmıyorsun değil mi? O kadar kötü ki, bana yatakta az önce çok sert davrandı! Benim ne suçum vardı?”

“Sen özlememiş olabilirsin ama... ben seni özledim.”

“Vücudumu?..”

Genç adam omuz silkti. “Vücudunu beğeniyorum... Hem de çok fazla.”

Ecrin sustu bir an. “Ya?.. Ya biraz şişmanlarsam?.. Karnım... Karnım şişerse ve... göğüslerim dolgunlaşırsa?..”

Ateş kısılmış gözlerle onu seyrediyordu. Sonra eğilip dudaklarını öptü. “Sanmam... Sen şişmanlayacak bir kadın değilsin. Fil gibi yiyorsun ama sanırım hep böyle çırpı gibi kalacaksın!”

Onun alaycı sesi üzerine Ecrin kaşlarını çatarak azarladı onu. “Ateş! Ben fil gibi mi yiyorum? Hiç de bile!”

“Seviyorum yemek yeme tarzını...”

“Fil gibi?..”

“İştahlı diye düzeltsem olur mu?”

Ecrin küs bir tavırla dudak büktü. “Kıvrır bakalım... Artık lokma yemem ben!”

“Tamam, hadi kızma. Şaka yaptım!”

“Sen şaka yapmazsın!” dedi genç kadın. Sonra ona iyice

sokulup kolları ile koca gövdesini sardı. Sevgi ile sarılırken başını geniş göğsüne yasladı. Şaşırان genç adam da ona sarılmıştı şefkatli bir tavırla. “Çünkü sen... kötü kalpli... gülmeyi sevmeyen... baba olmayı istemeyen... acımasız bir adamsın!”

Genç adam sessizce duruyordu. Dudakları genç kadının hâlâ nemli olan saçlarındaydı. Mis gibi kokusu burnunun deliklerinden içeriye süzölüyordu. Onun sözlerini düşünüyordu. Hepsinde de gerçek payı vardı.

“Öğrenebilirim...” dedi yavaşça.

Genç kadın bir iki saniye sonra başını yavaşça kaldırdı. Gözleri nemliydi. Ateş o gözlerin neden nemlendiğini anlayamadı. O yüzden, içini titreten bir endişe yükseldi boğazına... Karısının gözleri neden nemli olabiliirdi ki?

“Öğrenebilir misin?”

Ateş belli belirsiz başını salladı. “Öğrenebilirim... Senin sayende... Bursa'daki fabrikada çok sevdiğimi öğrendim. Kimseyi işten atmadığım için gazetelerde de çıkmışım. Güzel sözlerle yani...”

“Sen yaptın...”

“Ama sen ikna ettin beni! Öyle değil mi? Buna adım gibi eminim.”

“İçinde olmayan bir şeyi sana yaptıramam ki!” Bir elini kaldırdı ve genç adamın yakışıklı yüzünü okşadı. “Ben her zaman söyledim. Sen iyi bir insansın. Bunu istediğin kadar gizlemeye çalış, özünde kötü birisi değilsin. Sadece insanlara karşı kendini koruma mekanizması geliştirmişsin. Kabul ediyorum. Senin gibi çıkarıcı ve acımasız bir iş hayatı içinde bu bazen gerekli olabilir. Ama... içindeki iyi insanı da serbest bırak artık!”

Ateş ne diyeceğini bilemeden öylece duruyordu. Genç kadının hassas parmakları yanağında gezinirken, bir şey düşünmek zordu zaten. Ama hemen pes etmek de olmazdı. Eğilip onun dudaklarına bir öpücük kondurdu.

“Bakarız... Hadi inelim. Acıktım ben. Bana neler yapmışsın bir bakalım.”

Onun bu korkakça tavrı Ecrin’i gülümsetti. Birlikte aşağıya indiler. Genç kadın tedbir olarak onun koluna fazla asılmamaya çaba sarf ediyordu. Bahçeye harika bir masa kurulmuştu. Serindi ve hâlâ kuş sesleri geliyordu. Bir saate kalmaz hava kararırdı. Günler kısaltmaya başlamıştı çoktan. Yazın sonlarına geliyorlardı artık.

Berna Hanım onlara gülümseyerek servis yaptı. Ama tüm ısrarlarına rağmen yanlarına oturmadi. İki genci yalnız bırakmaya kararlı gibiydi. Uzun bir uçak yolculuğundan, yemeyi sevmeyi Çin yemeklerinden ve de karısı ile yaptığı ateşli sevişmeden sonra genç adamın acıkmış olduğu kesindi. İştahla yemeğini yerken Ecrin’i yemek için övmüştü. Sonra o yokken neler yaptığını sormuştu. Genç kadın da günlük olağan hayatını kısaca ona anlatmıştı. Çok fazla bir değişiklik yoktu saatlerinde. Birkaç kere Ankara içinde gezinmişti. Alışveriş yapmıştı. Bazen yalnız çıkmıştı bazen de Berna Hanım ile... Bunları doğal bir sesle anlatmıştı. Ama bir gün önce işi kesinleştirmek için bir kadın doğum uzmanına gittiğini söylememişti. Kendisini yalan söylemiş gibi hissediyordu ama tam da yalan sayılmazdı. Doğruyu söylememek ile yalan söylemek arasında fark vardı.

Elini karnına götürüp çocuğunu sevmemek için kendisini zor tutuyordu. Çünkü Ateş’in dikkatli gözlerinin bir iki kereden sonra bu hareketi hemen fark edeceğini biliyordu.

Ateş de ona Çin’in değişik bölgelerinde yaptığı görüşmelerden bahsetmişti. Gezisi sıkıcı olsa da karısına bahsetmek hoşuna gitmişti. Daha evvel de gittiği bir ülkeydi aslında. Ama o ilginç yemeklerini ve bazı adetlerini anlatırken, Ecrin’in gülmesi ve bazen midesi bulanır gibi yaparak suratını ekşitmesi, genç adamın konuşmasını keyifli yapmıştı. Ateş o gece belki de hayatında konuşmadığı kadar konuşmuştu. Gayet keyifli ve huzurluydu. Karnının doymasıyla ilgisi yoktu. Havanın güzel olmasıyla veya yemeklerin çok güzel olmasıyla da...

Sorun, bu tatlı güzelin yanında olmasıydı... Bunu kabullenmeye başlamıştı artık. Sorun, kahvelerini içerken onun gözlerine bakmaktan zevk almasıydı. Çaylarını yudumlarken ona sarılabilmesi ve keyifle hiç bilmediği saçma dizileri izleyebilmesiydi. Evet, bu kadın önemli bir sorundu. Sorun, kendi eliyle hazırladığı meyve parçalarını genç adamın eline veya dudağına uzatırken, garip bir şekilde bakmasıydı.

Ateş sadece iki kere onun gözlerinde bir sıkıntı, bir endişe yakalamıştı. Erkeksi egosu, onun yarın sabah yeniden gidecek olmasından dolayı üzüldüğünü düşünmeyi tercih etti. Aklına başka mantıklı bir şey gelmemişti. Ha, bir de Bursa'ya özlemiş olabilirdi.

“İstersen ben yokken Bursa'ya gidebilirsin!” dedi ona. Uzatmış olduğu elmayı alıp bir ısırık atmıştı. “Berna Hanım ile gidersin? Ya da tek başına... Sen bilirsin!”

Ecrin'in bakışları değişti. “Gidebilir miyim gerçekten?”

“İstiyorsan?”

“Aslında... ben de sana bunu soracaktım. Hem kreşi, hem çocukları hem de oradaki arkadaşlarımı özledim biraz.”

Genç adam gülümsedi. “Normal... Gidebilirsin tabii. Ben şoföre talimat veririm. İstedğin zaman hazır olur.”

Genç kadın gülümsedi. “Teşekkür ederim... Burada sıkılmadım gerçekten ama... kreşin yeni halini de merak ediyorum. Çok güzel olmuş diyorlar.”

Genç adam başını salladı. “Git o halde... Güzel olduğunu ben de duydum. Dönüşte ben de oraya gelirim. Hatta belki birkaç gün deniz kıyısında bir yerde tatil yaparız. Ne dersin?”

Ecrin hissettiği endişeyi gizlemeye çalıştı. Her halde on gün sonra göbeği hemen büyümüş olmazdı? Ateş'in hamile olduğunu fark etmesi için biraz daha zaman geçerdi? Bu arada ona gerçeği uygun bir şekilde açıklar, kocasını ikna etmeye çalışırdı. En azından kürtaj olamayacağı kadar uzun bir süre onu oyalayabilse?..

İçinde yükselen şey, vicdan sızısı mıydı?

Her durumda kocasını kandırmış olmuyor muydu? Ateş belki bebeği kabul edecekti ama sonra bir daha asla kendisine güvenmeyecekti! Belki de bir daha asla böyle güzel gülmeyecekti kendisine...

Ateş onu süzüyordu. “Tatile gitmeyi ister misin?” diye sordu yine.

“Çok isterim!” dedi Ecrin gülümsemeye çalışarak.

Ona söylemeliydi! Ona şimdi söylemeliydi... Daha geç olmadan hamile olduğunu ve onun da baba olacağını söylemeliydi. Dudakları aralandı.

“İyi o halde...” dedi Ateş memnun bir sesle. “Bunun da ayarlamasını yapayım. Ama otel falan istemiyorum ben. Anamur’da çok güzel yazlık bir evim var. Senede bir kere bile gidemem ne yazık ki. Ama Berna Hanım’ı yollarım. Ailesi ile kalır birkaç hafta. Düzenli temizlendiğini biliyorum. Ne dersin? Oraya gidelim mi? Yer içer gezeriz... Balık tutarız. Sana dalgıçlık öğretirim. Görebileceğin en temiz suya sahiptir. Su altından yüzlerce metre ötesi gözüktür...”

“Çok... güzel! Korkmaz mıyım?”

“Öğretirim dedim ya? Açıkta dalmayız. Kıyıda öğrenirsin. Sonra bir kursa falan yazabiliriz seni. Dalmak çok güzel bir spordur.”

“Peki... Güzel olur sanırım. Anamur’a hiç gitmedim.” Genç adamın parmakları Ecrin’in narin omuz yuvarlaklarında geziniyordu. Ecrin onun kolunun altından sıyrılmayı ve bu bebek konusunda gerçeği söylemeyi çok istiyordu. Fakat öylesine büyük bir korku duyuyordu ki... Hele ki genç adamın tatil planları içini eritmişti. Birkaç hafta daha saklasa ne olurdu ki? Ona biraz daha doysa?..

“Seneye tüm yazı değerlendiririz. Daha uzun kalırız. İşlerimi hafifletsem iyi olacak.”

Ecrin dişlerini sıktı. Seneye mi?.. Genç adam seneye bile

onunla evli kalacaklarını düşünüyordu! Bu ne harika bir gelişmeydi! Boşanmayı isteyen bir adamdan evli kalmayı normal gören bir adama dönüşmüştü. Üstelik planlarında karısı da yer alıyordu. Ecrin kalbini saran kasvetli endişenin üzerinde parlak mutluluğun baskısını hissetti. Kocasına daha bir sokuldu. Başı adamın çenesindeydi. Ateş'in dudakları ise onun saçlarında gezindi bir iki saniye. Kolunun altına sığınmış narin kadının verdiği huzurla küçük bir iki öpücük kondurdu mis kokulu saçlara...

Her şey mükemmeldi. Ağaçlardan yayılan kokuya ve serinliğe, tatlı bir sessizlik hakimdi. Sesi kısılmış televizyon da o dingin huzuru bozamıyordu. Birbirlerine sarılmış bir halde rahat koltukta oturuyorlardı. Onlara son olarak meyve getiren Berna Hanım da gülümseyerek bir iki saat önce ortadan kaybolmayı tercih etmişti.

Gecenin güzelliği ileriki saatlerde de devam etti. Tabii kendi odalarında. Ecrin de kocasını çok özlemişti ve tüm huzursuzluğuna rağmen bunu ona belli etti. Etmekten zevk aldı ve kadınlığının verdiği güç ile ona da zevk aldırdı. Sevişmeleri harikaydı... Neredeyse sabaha karşı uyumuşlardı.

Genç kadın Ateş'in çok gecikmeden gideceğini bildiği için cep telefonunun saatini kurmuştu. Uyanıp onu yolcu etmek istiyordu. Uyku sersemi alarmı kapatmamak için de telefonu uzağa, makyaj masasının üzerine koymuştu. Böylece kalkıp onu kapatırken uykusu açılırdı.

Ateş ondan önce uyanmıştı. Genç adamın saate ihtiyacı yoktu. Güçlü vücudu sayesinde uzun süre uyumaya da ihtiyacı yoktu. Ayrıca yaşlandıkça uykuya daha az ihtiyaç duymaya başlamıştı. Gülümseyerek karısını süzdü. Ecrin yüzükoyun yatıyordu. Çıplaktı. Sırtı ve şahane bel kavisi meydandaydı. Kalçalarını örten ince örtüye rağmen, her zamanki gibi genç adama çok seksi gözüküyordu.

Bu evlilikten hoşlanmaya başlamıştı. Garipti ama içinde evliliğine dair en ufak korku, sıkıntı yoktu. Hafızasına olan şeyi de hiç önemsemiyordu artık. Belli ki önceki Ateş de bu kadının

cazibesine kapılmıştı.

Uzanıp onun uzun saçlarını biraz kenara çekti. Tamamen açıkta kalan sırtına minicik bir öpücük kondurdu. Elini o çarşafın altına sokup güzel kalçalarını okşamamak için kendisini zor tuttu. Ecrin hafifçe kıpırdamıştı ama uyanmadı. Bir öpücük daha kondurup yataktan kalktı. Acele etmezse, diğerleriyle havaalanında buluşacağı saati kaçıracaktı. Bu sefer başka bir ekiple gidiyordu. Hükümetin önemli bakanlarıyla olan bir geziydi. Hem ülkeyi tanıtma hem de iş amaçlıydı. Başbakan bile katılacaktı.

Duş alıp tıraş oldu. Takım elbisesini giydi sessizce. Ecrin'in uyanmasını istemiyordu. Hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Kendisinin uykuya çok ihtiyacı yoktu belki ama onun henüz çok genç olduğunu unutmamıştı. Biraz daha uyumasında sorun yoktu. Belki giderken uyandırır, küçük bir öpücükle ayrı kalacakları haftaya başlardı.

Kravatını taktı. Neredeyse hazırlanmıştı. Valizini gece bir ara Ecrin hazırlamıştı zaten. Eskilerini çıkarıp yeni giysiler koymuştu. Ama çok da iyi bir hazırlık yaptığı söylenemezdi. Çünkü arkasından sarılan Ateş onu rahat bırakmamış, zorla yatağa çekip götürmüştü.

Valizini kontrol eden genç adam bir ses ile irkildi. Başını çevirdi. Makyaj malzemesinin üzerindeki telefon çalıyordu. Ecrin'in telefonuydu. Bu saatte kim arayabilirdi ki?

Uzun adımlarla telefona doğru gitti. Ecrin yattığı yerden kıpırdanmıştı. Genç adam telefonu alınca onun bir arama değil, alarm olduğunu gördü gülümseyerek. Demek bal gözlü, kendisini yolcu edebilmek için alarmı kurmuştu? Demek kendisini yolcu edebilmek için uykusundan fedakârlık edecekti? Hâlbuki tüm gece yeterince fedakâr bir eş gibi davranmıştı!

Alarmı kapattı. Onu uyandıracaktı ama bu rahatsız edici sesle değil. Güzel öpücüklerle! Ve eğer sonrasında ondan ayrılmayı başarabilirse... ayrılıp işine gidecekti.

Telefonu genç kadının çantasının yanına koydu. Ecrin tam da kendisine göre genç işi bir omuz çantası kullanıyordu.

Nedense o çanta bile genç adama sevimli geliyordu. Dolapta en az beş on tane daha çantası olduğunu biliyordu. Bu kadınların çanta ve ayakkabı takıntısına alıştı. Ecrin'in de diğer kadınlardan farklı olması gerekmiyordu ki.

Tam yeniden yatağın yanına karısını seyretmeye gidiyordu ki çantanın içinde beyaz bir kâğıt dikkatini çekti. Normalde dikkat etmezdi ne olduğuna. Ama her nasılda keskin gözleri kağıdın köşesindeki tıp bilimini temsil eden logoya takılmıştı. Bir asa üzerindeki kırmızı renkli yılan logosu ve çevresindeki yapraklar onun bir hastaneye ait olduğunu hatırlattı. Hatırlatmıştı çünkü kendisi de üç ayrı hastanenin büyük oranında hissedarıydı. Resmi kağıtlarını çok iyi tanıyordu.

Kararsızca durakladı.

Endişeliydi... Endişeliydi çünkü bu kâğıt, önemli bir şey olabilirdi! Hay Allah! Yoksa... Ecrin hasta mıydı? Yoksa o hafif durgunluğunun sebebi... bir hastalığı olması mıydı?

Kalbini sıkıştıran endişe ile uzanıp kâğıdı aldı. Hayır! Onun hasta olmasına dayanamazdı. Kaşları çatılmıştı. Yeterince güçlü bir adam olmasa belki elleri bile titrerdi. Hatta elinde tuttuğu kağıdın titremesinin sebebi başka bir şey olmalıydı... Örneğin inceliği...

Kağıdın üzerinde fazla bir şey yoktu.

Önce içi rahatladı. Bu bir jinekolog uzmanının raporuydu. Çok şükür... Ecrin'in kanser veya başka bir şey olmasından şüphelenmişti. Okuduğu latince değerlerin bununla ilgisi olamazdı. Ancak sonra... Ancak sonra... kaşları çatıldı.

Bu da neydi? En alttaki rapor sonucunu okumasına bile gerek yoktu aslında... Pozitif değerleri okumuştur hızlıca...

Ve Ecrin'in telefonu yine çalmaya başladı. Genç kadın her ihtimale rağmen beş dakika sonraya bir alarm daha kurmuştu. Uyuyup kocasını yolcu etme şansını kaybetmek istemiyordu. Yatağında kıpırdadı. Ateş'in donup kalmış bir halde kendisine baktığının farkında değildi.

Başını çevirdi. Yan döndü sonra yavaşça... Çıplak olduğuna

aldırmadan etrafına bakındı. Telefonu hâlâ çalışıyordu ama uykusu sersemi onu nereye bıraktığını hatırlayamamıştı. Kocasını yatakta değildi. Onun kalkmış olmasına şaşırmadı. Biraz doğruldu. Sonra geç kaldığını düşünerek acele ile ayaklarını yataktan sarkıttı. İşte o anda kocasını gördü. Ateş'in kendisine bakan gözleri adeta adı gibi yanıyordu. Çıplak olduğu için miydi? Ama hayır! Çıplak göğüslerine bakmıyordu kocası... Sadece gözlerinin içine bakıyordu. Peki, ama neden... böyle bakıyordu?

Gülümsedi. “Günaydın!” dedi neler olduğunu anlamadan.

Ateş bir iki adımda önüne kadar geldi. Dimdik duruyordu. Yüzü öfkeden taş gibi sertleşmişti. Yanak kasları bunu belli edercesine oynuyordu. Karısının sözlerine cevap vermeden durdu bire an. Avucundaki kâğıt buruşup top olduğu için genç kadın henüz hiçbir şey anlamamıştı. İri uykulu gözleri ile gülümseyerek kocasına bakıyordu. Ta ki Ateş'in öfkesini belli eden sesini duyuncaya kadar...

“Sen... Sen hamile misin?” diye sordu genç adam zehir gibi bir sesle.

Ecrin'in gülümsemesi soldu. Gözleri farkında olmadan avucuna kaydı ve oradaki buruşturulmuş kâğıt parçasını fark etti! Sonra yaptığı hatayı anladı! Nasıl olmuştu da doktorun raporunu çantasında unutmuştu? Ama nereye koyacaktı ki? Çekmeceye mi? Ve Ateş'in gelişi ile o kâğıdı saklamayı akıl bile etmemişti. Zaten evdeki hiçbir yer güvenli sayılmazdı ki!

Dudakları kıpırdandı. “A..Ateş...”

Genç adamın çenesi iyice kasıldı. Başını tehditkâr bir şekilde eğdi. “Beni kandırdın değil mi?”

“Ka..kandırdım mı?” diye kekeleydi Ecrin. İtiraz edemezdi. Bu bir gerçek sayılabilirdi. Ama henüz kandırmış bile sayılmazdı ki! Daha söyleyecek vakti bulamamıştı sadece...

Ateş elindeki kâğıdı fırlattı. Kâğıt genç kadının çıplak göğsüne çarpıp yere düştü. İşte o anda Ecrin çarşafa sarılmayı akıl edebilmişti. Üzgünce sarındı. Saçları yüzünün bir kısmını

örtüyordu.

Yine de Ateş'in diğer sözlerini hiç tahmin edemezdi.

“Söyle bana!” diye bağırmaktan beter bir sakinlikle sordu genç adam. “Bu bebeğin babası kim?”

30. BÖLÜM

“Bu bebeğin babası kim?”

Bu soru genç kadının beyninde dönüp duruyordu. Her şeyi bekliyordu ama... bu tepkiyi beklemiyordu. İnanmazca kocasına bakıyordu. Gözleri irileşmişti şaşkınlıktan.

“An..anlamadım?” diye kekeleyerek sordu zorlukla.

“Hamilesin değil mi?” diye sordu genç adam sıkılı dişlerinin arasından. “Bana yalan söyleme!” diye ekledi sert bir tonla. Gözleri yerdeki buruşmuş kâğıda kaydı bir an için.

Ecrin şaşkınlığından kurtulmaya çalışıyordu ama hâlâ genç adamın sözleri dönüyordu beyninde! Ateş neden böyle bir soru sormuştu ki? Bebeğin babası kim olabilirdi ki? Nasıl bu kadar saçma bir soruyu sorabilirdi?

Gözleri doldu usulca...

Yine de gururlu bir şekilde burnunu havaya kaldırdı. Sorunun maksudını tam anlamamıştı ama eğer Ateş o bebeği aldırmasını isterse, asla aldırmayacaktı.

“Evet! Hamileyim!” dedi ona gururunu elden çıkarmadan.

Ateş’in dişleri sıkılıydı. Gözleri de iyice sertleşmişti. “Benimle... bunun için mi evlendin?” diye sordu yine buz gibi bir sesle.

“Ne demek istediğini... anlamıyorum?”

“Bunun için mi çocukla ilgili şeyler söyleyip duruyordun? Beni çocuk düşüncesine alıştırmaya mı çalışıyordun?”

“Bunu... bilerek... yapmadım?”

Genç adam yumruklarını sıkarak yerinde kıpırdandı. “Evlendiğimizde hamile olduğunu biliyor muydun?”

“Saçmalama Ateş!” dedi Ecrin. Yerinden kalktı. Genç adamın önüne doğru üzerinde basit bir çarşafıla gelirken bile çok güzeldi. Upuzun saçları narin omuzlarından dökülüyordu. Makyajsız yüzü tüm beyazlığına rağmen oldukça çekiciydi. “Bunu nasıl bilebilirdim ki? Raporu daha yeni aldım!”

“Bu çocuk kimden peki? Bahadır’dan mı?”

Ecrin iri gözlerle ona bakıyordu. “Ne?”

“Şaşırmış numarası yapma? Benden olamaz değil mi?”

“Elbette senden!” dedi Ecrin hayretle. “Senden başka kimin çocuğu olabilir ki?”

“Ben de bunu merak ediyorum zaten!” diye homurdandı Ateş. “Kimin çocuğu?”

Genç kadın olduğu yerde donup kalmıştı. “Ye..yemin ederim...” diye başladı ama Ateş elini kaldırıp onu susturdu.

“Boşuna yemin etme! Ben sürekli korunurum! Bunu sen de söyledin değil mi?”

“Evet... Evet ama...”

“Aması ne? Açıkla bakalım nasıl olduğunu? Ben korunuyorsam eğer bu bebek nasıl oldu?”

“Ben...” Ecrin hafif bir nefes aldı. “Ben bilmiyorum!” diye itiraf etti.

“Bilmiyor musun?” diye alayla mırıldandı Ateş. Ama suratı hiç de alay eder gibi değildi. “Demek bilmiyorsun?”

“Ateş! Yemin ederim ki sana...”

“Bana yemin etme dedim sana!” diye hafifçe bağırdı genç adam. “Bana boşuna yemin etme! Hâlâ aklım almıyor! Ben sürekli korunuyorsam nasıl hamile kalabiliyorsun? Hem daha bu eve gelesi kaç gün oldu? Kaç gece seviştik ki? Her seferinde korunduğumu da çok iyi hatırlıyorum. Son gece hariç!.. O kadar kısa zamanda da hamile kalmış olman söz konusu olamaz. Tehlike olmadığını da söylemiştin bana!”

“Otelde... Otelde olmuş olmalı!”

Genç adam alayla güldü bu sefer. “Hah!” Ama acı bir gülüştü. “Otelde tabii... Balayımızda?.. Hatırlamadığım o meçhul kısımda? Ne kadar mantıklı değil mi?”

“Ateş?”

“Belki de sevgilinden hamile olabileceğini hesap ediyordun o zamanlar? Benimle hemen evlenmenin sebepleri içinde bu da var mıydı?”

“Ben ondan çoktan ayrılmıştım!”

“Ne aptalım değil mi? Demek başkası var? Hiç dikkat bile etmemişim. Gözlerimi çekiciliğinle doldurdun! Sana bir koca olmaya hazırdım. Buna bile beni kolayca ikna ettin! Demek dün gidip hamilelik testi yaptırdın? Başkasının çocuğuna baba olacağıma da ikna olacağımı mı düşündün? Anlamayacağımı mı?”

Ecrin bembeyaz olmuştu iyice. Çarşafı tutan ellerinin parmakları da sıkılmaktan dolayı bembeyazdı.

Genç adam geriye doğru bir adım attı. Her şey bir yana, gerçekten öfkeli ve... üzgün gözüküyordu.

“Doktor... olabileceğini söyledi!” diye son bir defa denemek istedi Ecrin.

“Ne olabileceğini? Ahmakça kanabileceğimi mi?”

“Kullandığın şeyin... arızalı... olabileceğini?”

Genç adam dudak kıvrırdı inanmazca. “Sence ben bunu fark etmez miydim? Yırtılsaydı anlamaz mıydım?”

“Ben... bilmiyorum! Bu konularda... tecrübeli... değilim!”

“Belli!” diye homurdandı genç adam. Uzanıp valizini aldı. “Tecrübeli olsaydın böyle aptalca bir şey yapmazdın!”

“Ateş?... Lütfen!”

“Lütfen ne?”

“Yemin ederim nasıl olduğunu bilmiyorum!”

“Yani?”

“Çocuk... senin!”

Genç adam aldığı valizi gerisin geri yere fırlattı. Gidip onu omuzlarından yakaladı ve öfkeyle sarstı. “Dinle!” dedi sinirli bir tonla. Genç kadının ne kadar çaresiz, ne kadar incinmiş olduğunun farkında değildi. Çünkü o anda kendisi de hiç iyi bir durumda değildi.

“Yapma... ne olur?”

“Bana neden gerçeği söylemiyorsun? Evlendiğimizde bakire olup olmaman önemli değil! Seni çok istediğime göre bu detayı atlamış olabilirim. Eski ilişkilerine sünger çekmiş olabilirim! Çünkü benim de nihayetinde bir takım ilişkilerim oldu!”

Ecrin’in gözünden bir damla yaş süzölmüştü. Genç adam bu yaşlara bakarken daha da öfkelen-di. Onu tutmaktan vaz geçip ittirdi. Genç kadın sendelerken düşmemek için bir yere tutunmak zorunda kaldı.

“Eski ilişkilerim mi?” diye sordu kırgın bir tonla. “Öyle mi düşünöyürsün?”

“Evet! Benden öncekiler... Belki de benim gibi senden etkilenen aptalların sayısı onlarcadır?” Ateş yaralanmış olmasının verdiği etkiyle kırıcı olduğunun farkında değildi. Gözleri dimdik karısının gözlerindeydi.

Genç kadının dudakları kilitlendi. Cevap vermedi.

“Hep merak etmiştim? Eski bir sevgili neden kendisini öldürme pahasına arabasını üzerime sürer? Taktik hatası mı? Ben yine de o çocuğun Bahadır’a ait olduğunu düşünöyorum. Sanırım sen hamile olduğunu bir şekilde anladın? Belki test yaptın? Adetin gecikince hissetmiş olmalısın. Belki o da hamile olduğunu öğrendi? Ondan daha zenginim diye benimle evlenmeni ve çocuğunun müstakbel babası olmamı hazmedemedi? Ne dersin? Doğru mu?”

Ecrin’in gözyaşları akmaya başlamıştı sessizce. Gizli bir zarafetle yanaklarından süzöldü. Çenesinde bir an için duraklayıp aşağıya düştü.

Genç adam yeniden eğildi ve yere devrilmiş bavulunu aldı. Sert bir bakış attı karısına... Ona bu kadar kızginken bile... onun böyle ağlaması... genç adamın yüreğini dağlamıştı! Bu kadın nasıl bir büyü yapmıştı ki kendisine? Bu nasıl bir şeydi de o sulanmış güzel gözler hâlâ içini titretebiliyordu?

Bu etkileşim ile daha da gerildi.

“Söylemek istediğin ek bir şey var mı?” diye sordu donuk bir sesle. Keşke bir şeyler söyleyebilseydi! Keşke mantıklı bir şeyler söyleyerek durumu açıklayabilseydi. Ama her şey ortadayken ne söyleyebilirdi ki?

Genç kadın üzgünce omuz silkti. Gözyaşları hâlâ usul usul akıyordu ama ikisi de bunun farkında değilmiş gibi davranıyorlardı. “Nasılsa... bana inanmayacaksın?” dedi yavaşça.

“İnanabileceğim tek bir şey bile söylemiyorsun?”

“Sen çoktan hükmünü verdin!”

Genç adam derin bir nefes aldı. “Sana son bir şey soracağım!” dedi yavaşça. “Eski Ateş...” Bir an durakladı. Karısının gözyaşlarını görmemek için elinden geleni yapıyordu. “Düşündüm de... Belki eski Ateş senin hamile olduğunu biliyordu? Buna rağmen seninle evlenmek istemiş olabilir miyim?”

Genç kadın başını önüne eğdi. Uzun saçları yüzünü gizledi. “Hayır!” dedi dürüstçe. “Hayır...”

Genç adam sinirli bir tavırla döndü. Kapıya doğru gitti. Sertçe çekip açtı. Ama çıkmadan önce durakladı bir an. Duruşu dikleşti. Geniş sırtı daha da genişledi sanki.

“Döndüğümde... bu konuyu yeniden konuşacağız! Ben biraz düşünmeliyim. Ama şunu bil ki burada... yanımda kalmana izin versem bile... başkasının çocuğunu istemem. Kendi çocuğum olsun bile istemezken başkasına ait bir çocuğu kesinlikle kabul edemem!”

Ecrin gözlerini onun sırtına dikmişti. Hiç değilse biraz

kibardı. Piç diyerek daha da aşağılayabilirdi. Ateş nasıl olurdu da böyle saçma bir düşünceyi aklında barındırırdı? Hâlâ inanamıyordu. Onun birazdan dönerek kendisine şaka diye bağıracağını umuyordu adeta. Hayatında ondan başka bir erkek olmamıştı ki! En azından cinsel anlamda! O ilk ve tek erkeğiydi! Onunla olduğu ilk gece, Ateş kendisinin bakire olduğunu anlamıştı. Fakat bunu ona şimdi nasıl ispat edebilirdi? Hiçbir şekilde edemezdi! Üstelik de... gerçekten bu çocuğun nasıl olduğunu ona açıklayamıyordu!

“Onu... asla aldırmam!” dedi yavaşça.

Ateş başını hafifçe çevirdi. “Göreceğiz bakalım! Bu durumda... başka bir çare bulmamız gerekecek! Kendi çocuğum olsaydı bile ben bunu istemezdim!”

Ecrin yerinde hafifçe sallandı. Bayılmamak için kendisini zor tuttu. Gözleri kararmıştı. Kocasının görüntüsü hafifçe karıncalaşmıştı.

Ateş onun perişan halini hiçbir acıma belirtisi göstermeden süzdü. Sonra adımını dışarıya atıp kapıyı sertçe ardından çekti. Ecrin’in yerinde zıpladığını, gözyaşlarının daha da hızlandığını bilemezdi.

Genç adam kapının ardında bir dakika kadar durdu. Başı öndeydi. Sonra sinirli bir şekilde valizi ile merdivenlerden aşağıya indi. Berna Hanım aşağıda bir şeylerle uğraşıyordu. O da erkenden kalkmıştı. Patronuna kahvaltı hazırlamıştı.

“Kahvaltı etmeyeceğim!” dedi Ateş kuru bir sesle. “Ecrin belki Bursa’ya gitmek isteyebilir. Senden de gelmeni isterse onunla gidebilirsin tamam mı?”

Kadının yüzü aydınlandı hafifçe. Asık suratlı patronunun sabahları bu haline alışık olduğu için önemli bir farklılık hissetmemişti. “Tabii!” dedi keyifli bir sesle. “Çağırırса zevkle giderim. Zaten böyle bir şeyden bahsetmiştik biz de! Siz yokken çok yalnız kaldı buralarda...”

“Öyle mi?” dedi Ateş biraz ilgisizce.

“Evet! Sizi çok özlemişti. Bunu gizlemesi mümkün olmadı!”

Genç adam derin bir nefes aldı. “Özlemiş miydi gerçekten?”

“Hem de çok!” Patronunun gözlerindeki sıkıntıyı fark etmemişti. “Bunun değerini bilin...”

Genç adam alaycı bir şekilde dudak büktü. “Bilirim...”

Başını çevirdi. Merdivenlerde kimse yoktu. Sanki bir an Ecrin’i orada görecekmış gibi hissetmişti. Aptal kadın! Hamile olduğu nasılsa ortaya çıkacaktı! Nasılsa her şey ortaya dökülecekti. Bunu kendisinden daha ne kadar gizleyebilirdi ki?

Her kandırıldığını düşünen erkek gibi aklından binlerce saçma düşünce geçiyordu. Belki de amacı biraz daha para tırtıklamaktı? Bebek belli oluncaya kadar gizleyip geleceğini garanti altına almak istemişti?

Hayır, saçmalıyordu. Bu olamazdı... Banka kartını bile istememişti! Aldıktan sonra da eve ait bir iki harcama ve birkaç kıyafet faturasından başka bir şey görmemişti ekstrede... Ama niyetini belli etmek için bir süre beklemeyi daha uygun bulmuş olabilirdi?

Kafası o kadar karışık ki, başı ağrımaya başlamıştı.

Evden çıkıp arabaya doğru yöneldi. Şoförü kapıyı açmış bekliyordu. Sağlam kolu ile valizini ona uzatırken, elinde olmadan başı binaya döndü. Dişleri sıkılmıştı. Hâlâ öfkeliydi. Ama bir yanı... Ama bir yanı... onu orada, pencerede görmeyi umuyordu.

Genç adam ne havaalanında kendileri için ayrılmış uçağa binerken, ne de diğerleri başbakan ve bakanlar ile koyu bir sohbete dalmışken orada değil gibiydi. Zaman geçtikçe ve Ecrin’den uzaklaştıkça öfkesi artıyor, içindeki sıkıntı büyüyordu. Uçakta oturduğu koltukta, konuşmalara katılmadan dinlemeye çalışıyordu sadece. Bunda başarılı olduğu söylenemezdi çünkü konuşmaların tek bir kelimesini anlamamıştı.

Gittikleri Libya’da yeniden yapılanma açısından büyük bir iş pazarı vardı. Başbakan Türk firmalarının bu pazardan önemli bir pay kapmasını amaçlıyordu. Ateş de davetli iş adamları

arasındaydı. Ama keşke daveti kendisi yerine bir iki yöneticisini yollayarak kabul etseydi. Ama çok önceden planlanmış bir iş gezisiydi ve iptal etmesi imkânsızdı. Hatta başbakan evlendiği için herkesin içinde kendisini tebrik bile etmişti.

Ateş sıkıntılıydı. Tebriği kabul ederken, artık boşanma ihtimalinin de gittikçe azaldığının farkındaydı. Yeni evli bir erkeğin boşanması kendi çevresinde hiç hoş karşılanmayacaktı. Hastanedeysen boşanmaya niyetliydi aslında. Ama sonra evliliğin güzel yanlarını ve... her şeyden önemlisi güzel karısını keşfetmişti. Boşanmaktan vaz geçmişti. Ama ya şimdi? Şimdi ne olacaktı?

Otele yerleşmeleri ile yoğun tempo hemen başladı. Başbakanın haricinde, bağımsız gruplar halinde toplantılar ve sempozyumlar da düzenlenmişti. Kendi dengi iş adamları ile bir arada bazen iş gezisi bazen de turistik gezilere çıkıyorlardı. Gündüz elbette çok sıcaktı. O yüzden bazı toplantılar gece oluyordu. Klimalar bile ortamı serinletmekte zorlanıyordu.

Yoğun geçen her gün, genç adam için bir mutluluktan aslında. Biraz zorlayınca işe dikkatini verebiliyordu. Yoğun çalışmalar düşünmesini engelliyordu. Kimseyi dinlemiyormuş gibi görünmemek için, onları aptal durumuna düşürmemek için elinden geleni yaptı. Ama kahve ve çay molalarında aklının hep sulu gözlü bir kadına kaymasına engel olamıyordu.

Üç gündür onu aramamıştı... Üç uzun gün!

Ona da uzun gelmiş miydi acaba?

Bir iki gün sonra, yine sıkıcı bir toplantının kahve molasındaydı. Bir köşeye çekilmiş, üç işadama ile birlikte yatırım imkânlarını konuşuyorlardı. Daha doğrusu o dinliyordu uzun zamandır. Elinde telefon, çevirip duruyordu. Bakışları konuşup duran işadamlarında olmasına rağmen dinlediğinden bir şey de anlamış değildi. Şu anda burada yapacakları inşaat işleri hiç umurunda değildi.

Arasa ne olurdu ki?

Eskiden olsa Ecrin hemen onu arardı. Çin gezisinde bir iki

kere geciktirmişti karısını aramayı... Elinde olmadan tabii. Ve ardından Ecrin onu aramıştı hemen. Endişeli sesi hâlâ kulaklarındaydı. O endişe de mi yalandı? Ya kendisine uzanan tatlı dudakları?

Ah o yalancı dudaklar?

Telefonunun kilitli ekranını tek bir dokunuşla açtı. Kararlı bir şekilde numarayı buldu. Arama düğmesine basarken, diğerlerinden özür bile dilemeden ayağa kalktı. Biraz uzaklaştı. Pencerenin önüne gidip önünde uzanan şehir manzarasının ışıklarına baktı. Kaşları çatıktı.

“Alo?” dedi telefon açılınca.

“Alo? Ateş Bey?..”

Genç adam sakın bir ses tonuyla konuştu. “Merhaba Berna Hanım... İyi akşamlar...”

“İyi akşamlar!” dedi kadın biraz şaşkın bir sesle. “Nasılsınız? Hayırdır? Bir şey mi oldu?”

“Hayır! Öylesine aradım...” Bir iki saniye sustu. Kadın da susmuş, belli ki kendisinin bir şeyler demesini bekliyordu. “Her şey yolunda mı?” diye sordu sonra. Nasıl soracağını bilemiyordu ki!

“Evet! Her şey yolunda... Söylediğiniz gibi ustalar geldi. O kamelya neredeyse bitmek üzere.”

“Kamelya mı?”

“Evet! Hani Ecrin ile birlikte modelini seçtiğiniz?.. Çin’e gitmeden önce seçmiştiniz ya? Şu özel yapım olan?..”

Ateş dudak büktü. “Sen evde misin?”

Kadın şaşkınlıkla gibiydi. “Evdeyim tabii... Nerede olacağım? Ha! Siz Ecrin ile neden gitmediğimi mi soruyorsunuz?”

Ecrin... gitmiş miydi?

Genç adam içini saran karanlık ile parmaklarındaki telefonu iyice sıkı. Aptal kadın! Hem hamileydi hem de yanında kimse olmadan Bursa’ya gitmişti! Onun bu aşırı cesareti kendisini

sinirlendiriyordu. Başına bir şey geleceğini düşünmüyordu mu? Neyse ki gittiği yerde onu düşünen birisi daha vardı.

Gözlerini yumdu... Kahretsin! Gözlerini yumsa da açsa da onun o son halini aklından çıkaramıyordu. O üzerine sardığı basit çarşaf ile ağlayan bir melek kadar güzeldi. Suçlu ama güzel...

O gözyaşları ile kendisini kandıramazdı. Kaç yaşında bir adamdı. Bir çocuğun elinde oyuncak mı olacaktı? Hem de karnında başkasının çocuğunu taşıyan çocuk yaşta bir kadının! İçini yeniden bir öfke dalgası kapladı!

O çocuk başkasına değil... kendisine ait olmalıydı!

Gözlerini açtı hızla! Ne saçmıyordu? Çocuk sevmezdi ki! Ne başkasınınkini ne de kendi çocuğunu çekemezdi! Ama Allah vardı, bir iki sene sonrası için de olabilir diye düşündüğü olmuştu. Ecrin'in bebek istediği ile ilgili sözleri hep aklıdaydı. Genç adama rağmen iki sene sonra bebek istediğini inatla belirtmişti. Bu da mı bir oyundu? Acaba o zaman hamile olduğunun farkında değil miydi?

Bahadır'a olan öfkesi, onun ölmüş olması ile bile eksilmedi. Ecrin onun çocuğunu mu taşıyordu? Başkası da olabilir miydi? Başka bir erkek?

Genç kadının masum gözleri, önündeki camda oynadı sanki... Dışarının parlak ışıklarına rağmen bile o gözlerin yansımaları gördü camda. Başını çevirdi.

"Evet, sen neden gitmedin Ecrin'le?"

"Gelmeme gerek olmadığını, tek başına gidebileceğini söyledi. O sırada kamelya için gelmişlerdi. Ben de başlarında durayım dedim."

Ateş derin bir nefes aldı. "Anladım..."

"Siz... onun tek başına gittiğini... bilmiyor muydunuz?"

Genç adam kadının sesindeki merakı umursamadı. Ama Ecrin'i neden hiç aramadığını açıklamak zorunda gibi hissetti kendisini. "Aramadım... Telefonda... bir sorun vardı."

Yalan attığına inanamıyordu. Doğruyu söylese ne olurdu ki? Ona kızgın olduğunu, neredeyse boşanmayı bile düşündüğünü mü söyleyecekti? Ecrin'i o kadar çok seven yardımcısının, ondan nefret etmesini istememişti birden.

“Arkadaşınızın telefonunu alabilirdiniz? Aramadınız diye üzölmüşür şimdi. Neyse? O iyi sanırım. Konuştum dün.”

“Onu oraya şoför götürdü değil mi?”

Kadın bir an duraklamıştı. “Aslında... öyle olacaktı ama...”

“Ama ne?”

“Şey, sanırım kendisi gitmiş. Gideceğini biliyordum ama önce çarşıda bir işi olduğunu söylemiş şoföre. Onu göndermiş. Bana dediğine göre oradan da otobüse binip gitmiş.”

“Otobüsle mi?” diye öfkeyle soludu Ateş. “Otobüsle mi gitmiş?”

“Evet...” Kadın hafif ürkmüşü. Ama Ateş'in gözlerindeki öfkeyi görse, daha da çok ürkerdi. Genç adam dişlerini sıkmıştı. Karısı? Kendi karısı? Ateş Sancaktar'ın karısı Bursa'ya otobüs ile mi gitmişti? Hem de hamile iken? Bu ne sorumsuzluktu?

“Peki...” dedi yardımcısına. “Kapatmalıyım. Toplantı başladı.” Gözleri ayağa kalkan işadamlarındaydı. Aslında bundan sonraki kısım bir saat bile sürmezdi. Fakat içindeki öfke, adını koyamadığı sıkıntı, daha da uzunmuş gibi hissettirecekti ona. Buna emindi.

Toplantı beklediğı gibi uzun geldi. Sonrasında tek başına rahat yatağına uzandığında aklı hep başka yerdeydi. Ertesi sabah ve daha ertesı sabah da aramadı karısını... Eli bir iki kere telefona gitmişti ama sonra vazgeçmişti. Dönmesine yakın, içindeki merakın şiddeti artmıştı ama... aramadı. Zaten bir gün sonra ülkeye döneceklerdi.

Ya sonra ne olacaktı?

Ecrin onun yarın ülkeye döneceğini biliyordu. O da elindekileri kurtarmak için Bursa'dan Ankara'ya geri gelebilirdi büyük ihtimalle. Eve gittiğinde onu orada görürdü? Belki

boşanmaması için kendisini ikna etmeye çalışırdı? Belki çocuğunu kabullenmesini isterdi? Onun çocuğu olduğu konusunda inat ederdi?

Bin kere düşünmüş, kendi çocuğu olabileceği ihtimali yine de mantıklı gelmemişti. Yıllardır korunmayı bir alışkanlık edinmişti. Kötü niyetli kadınlarla baş etmenin en etkin yolu buydu. Kimseye güvenme ve kendi işini kendin gör... Prensibi buydu. Ecrin bu işin nasıl olduğunu açıklayamazken, ona nasıl inanabilirdi!

Oysa bir yanı... ona inanmak istiyordu.

Hatta bir yanı... onu kaybetmemek için... o çocuğu bile... kabullenebileceğini söylüyordu!

Onu kaybetmemek için mi?

Son sabah, genç adam kahvaltı bile etmeden sadece çayını içerek otelin ağaçlıklı kısmına bakıyordu. İki saate kadar herkes özel araçlarla havaalanına götürülecekti. Baktığı kısımda, bir anne köpek ve üç dört yavrusu, çimlerin içinde oynayıp duruyordu. Cins köpekler oldukları ve otele ait oldukları belliydi. Anne rahatça yere yatmış, kulağını, kuyruğunu çektişiren, üzerine atlayan yavruya sabırla direniyordu. Yavru da bu geniş toleransı sonuna kadar kullanıyorlardı doğrusu...

Masadaki bazı iş adamlarının kendisini süzdüğünün farkında değildi. Ateş'in durgunluğu çevresindekiler için de hafif bir eğlence kaynağı olmuştu. Herkes yeni evli genç adamın fena halde karısını özlediğinden bahsediyordu. Karşısında oturan ve ünlü bir inşaat şirketinin sahibi olan Erdal Şeker, onu tatlı bir dille uyardı.

“Hey, Ateş Bey! Artık yüzün gülsün!” dedi sıcacık bir tonla.

Genç adam bakışlarını oynayan köpeklerden ona doğru çevirdi. Soyadı gibi şeker birisi gibi olan orta yaşlı kır saçlı adama anlamazca baktı. O gözlüklerin ardından kendisini süzen yeşil gözler çok babacandı.

“Neden?” dedi doğal olmasına çalıştığı bir sesle.

“E birkaç saat sonra karına kavuşacaksın ne de olsa?”

Onun bu tatlı iğnelemesine kızmadı genç adam. Hatta masadaki diğerlerinin hafifçe gülüşmesine de kızmadı. Başka zaman olsa onları terslerdi. Kendi işlerine bakmalarını söylerdi. Eski Ateş olsaydı eğer... O kadar çok değişmişti ki! Şimdi başkasının çocuğunu taşıyan bir kadını bile kabullenmeye hazırdı. Sırf onu kaybetmemek için... Sırf onun o tatlı gülüşünü, neşeli kahkahasını ve harika gözlerinin içindeki ışığı yeniden görebilmek için!

O gözleri hatırlayınca... karşısındaki adama elinde olmadan gülümsedi hafifçe. “Çok mu belli ediyorum?”

“Ben senden yaşlı ve tecrübeliyim!” derken göz kırpıyordu adam.

Ateş çayından bir yudum alıp onaylarcasına başını salladı. “Bunu her zaman kabullendiğimi biliyorsunuz. Sizinle az iş yapmadık!”

“Bence iki lokma ye de, kadıncağız karşısında aşktan erimiş bir koca görmesin!”

Ateş’in kaşları hafifçe kalktı. Aşk mı?

Kendisi mi? Bu yaşta mı? O yalancı... O içten pazarlıklılı... Ama sıcacık ve ıslıl ıslıl bakan kadına mı? Kollarında zevkle kıvrılırken her şeyiyle onu mutlu etmeye çalışan kadına mı? O kıvranmaları rol olamazdı! Bunu anlayacak kadar tecrübesi vardı! Ama gözlerinin içindeki ışığın ne manaya geldiğini hiç çözememişti. Bazen... Bazen âşık bir kadın gibi davranıyordu, bazen de öfkeli, alaycı bir yaratık! Eğilmeyi bilmeyen dirençli bir sevgili!

Son sabah aklından çıkmıyordu bir türlü!

O sabah o sevdiği ışığı genç kadının gözlerine geri gömmüştü. Bunun farkındaydı. Evet, o hamilelik raporu kendisini mahvetmişti. Gördüğünce beyninden vurulmuşa dönmüştü. Hâlâ doğru dürüst düşünemiyordu. Genç kadının yaptığı şey kolay görmezden gelinecek bir şey değildi ki! Belli ki tecrübesizliği, gençliği onu bunu yapmaya yönlendirmişti.

Belli ki her anne gibi çocuğunu koruma içgüdüğü ile doluydu. Kendisiyle o çocuk için evlenmişse bile, bu bir anne için en doğal davranış tipiydi. Şu köpek bile, yavruları için kendisini paralarken, onun çocuğunun geleceği için her türlü yalanı atmasında garip bir şey yoktu.

Çayından son bir yudum daha aldı. Bardağı masaya bıraktı. Doğru veya yanlış, kendisine yalan söyleyerek o yapması gerekeni yapmıştı. Üstelik onun çocukları ne kadar sevdiğinin de farkındaydı. Çocukları bu kadar seven bir kadının kendi çocuğu için yapamayacağı bir şey olamazdı...

Ateş izin isteyerek masadan kalktı. Gidip kendisine bir bardak daha taze çay aldı. Garsona söyleyebilirdi ama biraz yalnız kalmak istemişti. Çayını alıp gözlerden uzak bir köşeye gitti. Hâlâ oynayan anne köpeği ve yavrularını görebiliyordu. Onları gördüğü o pozisyonda, gölgede bir sandalyeye oturdu. Etrafını seyreliyormuş gibi yapıp düşünmeye başladı yine...

Ecrin... Bu kadın hayatını her anlamda doldurmayı nasıl başarmıştı?

Düşüncelerinde yer almayı nasıl becerebiliyordu? Ona kızgın olması gerekirken neden bir türlü kızamıyordu? Hamile kalmış olduğu için bile yeterince kızamıyordu. Çocuğun Bahadır'dan başkasından olma ihtimali yoktu. O öyle değişik erkeklerle düşüp kalkacak bir kadın değildi. Düşündükçe onu daha iyi analiz edebiliyordu. Onunla evli kaldığı ve bunu hatırladığı süre içinde, karısının bir erkeğe yan gözle baktığını bile görmemişti. Kaç gece dışarıya çıkmışlardı hâlbuki birlikte. Ve bu birlikte oldukları anları hatırladıkça, Ecrin'in kendisine bakan ışıltılı gözleri aklına geliyordu...

Öylesine ruhu daralıyordu ki...

O gözlerden, o kadından nasıl uzak kalacaktı? Boşanma kelimesini aklına dahi getiremeyen bir erkek olmuştu! Bir kadına bu kadar bağlanabilmek doğru muydu? Bu büyüünün arkasındaki kadını nasıl unutabilirdi? Şimdi imkânı olsa, yeniden hafızasını kaybetmek için her şeyini verirdi. Bunu çok isterdi. Onu tamamen unutabilse...

Elini telefonuna attı.

Numaralarda gezindi gözleri... Kararsızdı. Ne yapıyordu acaba? O da kendisi gibi heyecanlı mıydı? Bu bir hafta içinde o da kendisini özlemiş miydi? Onu arasa mıydı? Biraz kırgın olduğunu tahmin ediyordu. Evden çıkarken kendisini uğurlamaya bile gelmemişti. Tamam, yarı çıplaktı zaten. Ve üzgün... Camdan bile bakmamıştı. Ama Ateş de kırgındı. Kızgın ve aldatılmış olmasına rağmen yine de onu özlemişti. Onu gerçekten özlemişti.

İstedığı kadının o olduğunu biliyordu. O bir sembol değildi. Bakire olması veya başkasının bebeğini taşıması da önemli değildi. Madem o bebeğin Ateş'e ait olduğunu söylüyordu, buna bile inanabilirdi. Neticede içindeki minicik şey, henüz bir canlı bile değildi. Raporun üzerinde kaç günlük olduğu yazmıyordu. Fakat çok yeni olduğu, onun doktora gitmesinden anlaşılıyordu. Kendisini biraz zorlarsa... bebeği... kabul edebilirdi. Kendi çocuğu olmasa bile kendi çocuğundan ne farkı olurdu ki? İlle de kendi değersiz damlasından bir hayat türemesi gerekmezdi ki! O hamile olduğu ve doğuma kadar geçen sürede, belki bebek korkusunu da yenerdi. Çocukları sevmediğini kabul ediyordu ama ona dediği gibi öğrenebilirdi. Ecrin sayesinde çok şey öğrenmişti. En başta mutluluğu... Birisine yakın olmanın keyfini... Vaktini bir başkası için harcamanın cömertliğini... Evet, başka şeyler de öğrenebilirdi. Belki iyi bir koca olmayı?.. Ve iyi bir baba olmayı?..

Gözlerini yumdu...

Dudaklarını bir gülümseme kapladı. Evet! İşte buydu! Ondan özür dilemeyi bile öğrenebilirdi. Yaptığı şeye kırgındı ama onu o kadar da kırmamalıydı. Çünkü söylediklerinin içinde bir şey, genç kadını gerçekten kırmıştı. O yaşlar, gülen gözlerden başka nasıl dökülsündü ki? Ondan özür dilerse affederdi belki?.. Hemen değil... Belki bir iki saat sonra? Belki bir iki ateşli sevişmeden sonra?.. Onun kalbini yeniden kazanabilirdi. O gözlerin kendisine yine sevgi ile bakmasını sağlayabilirdi!

Derin bir nefes aldı. Ah Ecrin! Kendisi gibi nemrut, huysuz bir adamla başarı ile mücadele etmiş, onun kalbine kolayca girmişti. Genç adamın hayatına renk getirmiş, sık sık gülmesine sebep olmuştu. O yokken yine hiç gülmediğini anladı. O yokken gülmek çok zordu. O yokken her şey anlamsızdı. Ne canı bir şey yemek istiyor ne canı keyifli bir şeyler yapmak istiyordu. Onun yanında her şey bir başka keyifliydi çünkü!

Gerçekten de ne tatlı bir kadındı o?..

Tüm yapacağı onu aramak ve eskisi gibi devam etmek istediğini söylemekti. Hamileliği ilerleyinceye kadar, birlikte bir sürü yeri gezer, birlikte vakit harcar, yine ateşli bir şekilde sevişirlerdi. Tabii genç kadının çok değer verdiği o çocuğa zarar gelmeyeceği bir süreye kadar. Onu kürtajla aldırmayacağını söylemesi, verdiği değeri gösteriyordu. O üzgün haliyle bile kocasına karşı çıkmış, minik bir savaşçı gibi bebeğini aldırmayacağını söylemişti. Aldırmasına gerek yoktu artık. Hem gerçekten de yaşlanıyordu. Bu kadar genç ve güzel bir anneden bebek sahibi olmak güzel olabilirdi. Kimin çocuğunun olduğunun ne önemi vardı ki? Ecrin kendisine aitti ya? Önemli olan buydu. Ve Ecrin Ateş'e ait olduğunu her fırsatta ona hissettirmemişti miydi? Hissettirmişti elbette!

O kendi kadınıydı. Ve... Ve kendisi de artık ona aitti. Başka bir kadını düşünemez, hayal bile edemez olmuştu. Tek istediği oydu. Onsuz bir hayata tahammülü yoktu. Değil ondan özür dilemek, dizlerinin üstüne bile çöküp affetmesi için yalvarabilirdi. Ve belki de o yine yaşından daha büyük bir olgunlukla saçlarını okşar, küçücük elini yüzünde gezdirir, affettiğini söylerdi. Hemen söylemese bile bunun için uğraşacak kadar kendisini güçlü ve kararlı hissediyordu.

Aldığı kararın etkisiyle numaralardan birisine bastı. Sesini duymak istiyordu öncelikle. Nerede olduğunu öğrenmeyi de istiyordu. Eğer ona hâlâ kızgınsa ve Bursa'da kalıyorsa, kendisi de oraya giderdi. Yok eğer kocasını özlemişse veya... veya hiç değilse evliliğini kurtarmak isteyip eve dönmüşse, doğrudan eve gidecekti. Başbakanla, bakanlarla ve diğer iş adamları ile yapılacak değerlendirme toplantısına katılacak falan değildi.

Telefonun çalmasını beklerken, karşısına operatörün sesli mesajı çıktı.

Yanlış mı duymuştu? O numaraya erişilemiyor muydu? Telefonu kapatıp bir iki dakika bekledi. Sabırsızdı... Ecrin belki bir alışveriş merkezinde veya telefonun zor çektiği bir yerlerde olabiliyordu. Bursa'da bir sürü alışveriş merkezi vardı.

Tamam da, bu saatte alışveriş merkezinde olamazdı ki? Saat daha çok erkendi.

Yeniden çevirdi numarayı. Yok, Ecrin'e erişemiyordu bir türlü. Düşünmeye çalıştı. Belki de uyuyordu ve telefonu kapalıydı? Burası ile Türkiye arasında saat farkı var mıydı? Galiba orada daha bir saat daha erkendi. Ama çoğu kişi kalkmış olmalıydı. Üstelik Ecrin'in öyle çok uyumadığını da iyi biliyordu.

Aklına Gülten Hanım geldi ama onun da numarası yoktu. Kreşin numarası da aklında değildi. Sonra Mete Bey'i düşündü. Tamam, o olurdu. Bu saatte çoktan iş başı yapmış, kreşe gitmiş olurdu. Onun telefonundan Ecrin'e erişirdi.

Telefonundan Mete Bey'in numarasını buldu. Basıp bekledi. Birkaç saniye sonra telefon açıldı.

"Alo? Günaydın Ateş Bey!" dedi telefonu karşıdaki adam rahat bir tonla.

"Günaydın Mete! Nasılsın?"

"İyiyim... Hem de gayet iyiyim." Adamın sesindeki ton farklı olunca genç adam bir kaşını kaldırdı. Keyifli bir hali vardı. Meraklanmıştı birden.

"Öyle mi?" diye sordu o keyfin sebebini merak ederek.

"Evet... İlk sen duyacaksın! Annemin bile haberi yok. Biz... Yani ben ve Gülten... bu sabah konuştuk ve... evlenmeye karar verdik!"

Ateş aklında başka düşünceler olmasaydı, şaşkınlıktan telefonu yere düşürebilirdi. Her zaman fit olan, iyi giyinen yardımcısının, biraz toplu ve orta yaşlı bir kadınla

evlenebileceği ve bunun için mutlu olabileceği hiç aklına bile gelmezdi.

“Ciddi misin sen?” diye sordu yine de.

“Hem de çok... Bilmiyorum. Gülten’den aldığım elektriği ve sıcaklığı bu güne kadar hiçbir kadından almadım. Tıpkı sen ve Ecrin gibi... Sanırım ona âşık oldum. O çok tatlı bir kadın.”

Ateş isteksizce onayladı. “Eminim bundan...” Gülten’in kendisinden pek hoşlanmadığını hissediyordu zaman zaman. Gerçi hoşlanılacak bir adam olmadığını kendisi de biliyordu. “O halde sizi tebrik ederim dostum. Tabii oraya gelince ayrıca ederim. Gider bir yerlerde yemek yeriz.”

“Harika olur... Sen ne için aramıştın? Sana nasıl yardım edebilirim? Kreşi mi merak ettin?”

“Yok, kreşi değil...”

“Hımm. Sen iş gezisinde değil miydin? Döndün mü?”

“Yok, daha Libya’dayız. Ecrin’e erişemedim de... Telefonu çekmiyor sanırım. Bugün dönüyoruz. Nerede olduğunu bilemediğim için ne yapacağımı da bilmiyorum. Eğer oradaysa, doğrudan Bursa’ya geleceğim!”

“Eğer buradaysa mı?” Mete Bey’in sesi biraz şaşkındı. Sonra garip bir tonla ekledi. “Neden burada olsun ki?”

Ateş kaşlarını çatı. İçini bir sıkıntı sarmıştı aniden. “Eve mi döndü? Ankara’ya...” Eğer öyleyse iyiydi. Tam tahmin ettiği gibi olurdu. Ecrin belki evliliğini kurtarmak ve çocuğu için onu ikna etmek amacıyla eve dönmüştü? Hem böylece ona kavuşmak için bir iki saat daha beklemesi gerekmeyecekti.

Karşıdaki adamın sesi kulaklarında yankılandığında, telefonu tutan parmakları hafifçe kilitlendi. “Bilmiyorum! Neredeydi ki?” dedi Mete Bey.

“Nasıl neredeydi?” diye sertçe sordu Ateş. “Orada... Bursa’da değil miydi?”

Adamın sesi çok doğal ve kendisinden emindi. “Hayır! Burada değildi!”

“Mate... Şaka yapıyorsan eğer?..”

“Ben... gerçekten anlamadım? Ecrin sana buraya geleceğini mi söyledi?”

Söylemek mi? Hayır! Ecrin’le bir daha hiç konuşmamışlardı ki! Ama... Ama Berna Hanım demişti bunu! Hem de daha bir iki gün önce... Ecrin’in gittiğini... söylememiş miydi? Gittiğini.. Ama... Ama tek başına gittiğini... Bursa’ya gittiğini hiç teyit etmemişti!

Gırtlığını sıkan soğuk bir ele rağmen alnından ter boşandı adeta...

“Mate... Ecrin... oraya hiç gelmedi mi?” diye sordu zorlukla.

“Anlamıyorum. Siz gittiğinizden beri onu hiç görmedik. Buraya gelmedi. Zaten Gülten de şikâyet edip duruyordu. Ona cep telefonundan erişemiyormuş diye kızılıyordu. Galiba Ecrin iki üç gün önce onu aramıştı. Gülten’in bilmediği bir numaraymış. Hatırını sormuş ve... iyi olduğunu söylemiş. Normal konuşmuşlar anlayacaksınız!”

“Mate?.. Bu sözlerin şaka değil, değil mi?”

“Ateş! Yemin ederim doğruyu söylüyorum. Ecrin buraya hiç gelmedi!”

Ateş gözlerini yumdu çaresizlikle... Ellerinin titrediğini, dişlerinin sıkıldığını, yüreğini saran sıkıntının boğazına kadar eriştiğini fark etmedi.

“Peki! Tamam!” dedi sonra sakın olmaya çalıştığı bir sesle. Belki de karısı Ankara’daydı? Belki de bir iki gün kafa dinlemek için bir yerlere gitmişti? Belki de çocuğu?.. Belki de çocuğu?.. Yok artık! Bu olamazdı!

“Ateş?..”

“Tamam, ben seni ararım sonra...” dedi Mete Bey’e genç adam. “Kapamam lazım. Görüşürüz.”

Onun cevabını beklemeden kapattı. Hemen bir numara daha çevirdi. Sabırsızdı... Sıkıntılıydı...

“Alo?” bu ses Berna Hanım’a aitti.

“Alo? Bir şey soracağım sana... Bana hemen cevap verirsen sevinirim. Ecrin orada mı?”

“Efendim?”

“Ecrin orada mı? Evde mi yani?”

Kadının cevabı genç adamın ümitleri yok edecek kadar kesindi. Neredeyse başından aşağıya bir kova kaynar su dökülmüştü. “Ecrin mi? Hayır, burada değil. Hâlâ Bursa’da... Henüz gelmedi...”

31. BÖLÜM

Ateş kapıyı çarparak çıkınca, genç kadın yerinde bilinçsizce zıplamıştı. Gözleri kapalı kapının üzerindeydi. Ama pırıl pırıl ışıldayan gözyaşları yüzünden o kadar bulanık görüyordu ki...

Önce bitkince yatağa oturdu. Saçları önüne dökülmüştü. Yüzünü örtüyordu. Uzun bir süre önce de böyle üzgünce yatağa oturmuştu ve ağlamıştı. Ama o zamanki derdi sadece maddiyattı. Kreşe, borçlarına üzülüyordu.

Ama şimdi... Ama şimdi durumu daha kötüydü.

Keşke... Keşke Ateşle hiç karşılaşmasaydı. Keşke genç adam Bursa'ya hiç gelememiş olsaydı. Keşke onun yerine o ruhsuz avukat ile görüşmeye devam etseydi! Veya en iyi ihtimalle Ateş'in yemek davetini kabul etmeseydi! Ne bilecekti ki bu esmer adamdan bu kadar hızla hoşlanacağını! Onun kötü birisi olması bile, âşık olmasını engelleyememişti. Ne genç adamın kötü ünü, ne kendisi ile ilgili kötü niyetli cinsel talebi, onu sevecek bir erkek olarak görmesine engel olamamıştı.

Yanlış erkeğe âşık olmuştu... Bu kesindi.

Ve yanlış erkekten hamile kalmıştı! Buna inanamıyordu. Ateş bir konuda gerçekten haklıydı. Nasıl hamile kaldığını açıklayamadığı sürece, bu bebeğin ondan olduğuna asla inanmayacaktı. Fakat açıklayamıyordu işte. Hatırlamaya çalışıyordu sürekli... Korunmadıkları tek bir kere bile olmamıştı ki? Evlendiklerinde tehlikeli dönemdeydi. Ama Ateş'in birleşmeden önce kendisini engelleyip prezervatife uzandığını hep görmüştü. Ecrin'in istese de onu engelleyecek hali olmuyordu zaten... Ama genç adam buna çok dikkat ediyordu. Ecrin de sabırsızca onun işini bitirmesini seyrediyordu. Aslında o sevdiği sıcaklık ve hassasiyet biraz azalıyordu böyle ama

Ateş'in çocuk konusundaki düşüncelerini bildiği için sesini çıkarmıyordu.

Kahretsin! Ne zaman hamile kalmış olabilirdi?

Ateş haklıydı. Kendisi olsa, o da inanmazdı bu duruma! Ama... Ama... Ecrin'in başka bir erkekle birlikte olduğu için suçlaması ve bebeğinin babasının başkası olduğunu savunması... öyle gücüne gitmişti ki!

Bahadır ile bir iki öpücükten öteye geçmemişlerdi. Hayatında başka bir erkek de olmamıştı zaten. Ateş'e bir eş olarak gittiğinde kesinlikle bakireydi. Ateş bunu bile reddetmişti. Hafızası yüzünden hatırlamıyordu tabii. Ama... en azından kendisine inanmasını beklerdi.

Derin bir nefes aldı. Neden inansındı ki? Ancak seven bir insan inanırdı böyle imkânsız bir duruma. Ateş kendisini sevmiyordu. Evet, genç kadının yanında mutlu gözüküyordu artık. Evet, daha sık gülüyor, daha yumuşak davranıyordu. Özellikle dün öğleden sonra birlikte geçirdikleri zaman ne kadar da harikaydı. Sadece sevişmeleri değildi güzel olan. Birbirlerine vakit ayırmışlardı. Ancak Ateş'in sabahki tavrı açıkça belli ediyordu ki her şey güvensizlik ve cinsellik üzerine kurulmuştu. Ateş kendisine güvenmiyordu. İsteddiği tek şeyse niye beğendiğini çözemediği bu zayıf vücuduydu.

Böyle bir ilişki, ortada çocuk olayı olmasa bile zaten devam edemezdi! Eninde sonunda Ateş kendisinden bıkacak, yeni ve daha seksi vücutlar arayacaktı. İlişkileri para ile başladığı için, bunun etkisini ve güvensizliğini hep hissedecekti.

Dışarıda bir homurtu olunca başını kaldırdı. Gözyaşları içinde pencereye baktı. Ateş gidiyordu demek ki? Kahvaltı etmeden? Odaya bir kez daha dönüp kendisini kollarına almadan? Söyledikleri için pişman olduğunu belli etmeden? Karısını ve çocuğunu hep sahipleneceğini söylemeden?..

Elinin tersi ile gözyaşlarını sildi. Bu bir hayaldi... Aptal bir kadının boş hayalleri!

Ayağa kalktı. Çarşafa sıkıca sarınmıştı. Sanki kendi ince

bedeninde hayat bulmaya çalışan o minicik canlıyı korumaya çalışıyordu. Gözyaşları ise hâlâ inatla akıyordu. Merak etmesine rağmen cama doğru gitmedi. Öylece bekledi. İçinden bir ses cama gidip son bir kere kocasına bakmasını söylüyordu. Son bir kere daha... Çünkü biliyordu ki... onu bir daha görmeyecekti.

Burnunu çekti çocuk gibi... Ama o artık sorumluluk almaya hazır genç bir kadındı. Hayatının sorumluluğunu alacaktı. Evet, Ateş'i bir daha göremeyecekti. Görmesi mümkün değildi artık. Her şeyin bittiğini kabullenmeliydi. Burada, bu evde ve hatta bu şehirde daha fazla kalamazdı. Ateş kendisini kovmamıştı ama kovmaktan beter etmişti. Kendisini ahlaksız bir kadın yerine koymuştu. Ateş gibi çekici bir kocası varken hayatta yapmayacağı bir şeyle, başka bir erkekle birlikte olmakla suçlamıştı onu. Çok gücüne gitmişti.

Her şeye rağmen onu seviyordu ve bu sevgisi gitmemesi yönünde ona başkaldırıyordu. Fakat ağır darbe almış gururu ve kadınınsı yanı, orayı hemen terk etmesini söylüyordu. Elbette onları dinleyecekti. Buradan hemen gitmeliydi. Zaten şimdi olmasa, Libya dönüşünde bunu Ateş'in kendisi yapacaktı. Büyük ihtimalle onu evde görünce şaşıracaktı. Sonra da yine kovmaktan beter edecek sözcükler söyleyecekti. Çocuğuna ve kendisine hakaretler edecekti.

Dönmesini beklemeye hiç niyeti yoktu. Hatta bir gün bile beklemeye niyeti yoktu. Bu yatak odasına baktıkça, yaşadığı her şeyi hatırlıyacaktı. Sonuç da hep hüsrana olacaktı. En iyisi sessiz sedasız ortadan kaybolmaktı. Ateş mutlu olurdu böylece... Hiç değilse bu durumdan bir kişi mutlu olarak çıkacaktı. Ve garipti ki... onun mutluluğu kendisi için hâlâ önemliydi.

Dışarıda bir kapının kapanış sesini duydu. Sonra güçlü bir araba homurtusu... Yavaşça pencereye yürüdü. Demir kapıdan çıkan arabayı gördü hafifçe araladığı perdeden. Gözyaşları daha da hızlandı. Gitmişti işte... Gitmişti... Kabul etmese de içindeki saf bir yan onun geri geleceğini, kendisine sarılacağını ve ne olursa olsun onu kaybetmek istemediğini söyleyeceğini ummuştu.

Döndü... Tüm genç kızlık hayalleri sona ermişti. Gözlerini yumdu.

Toparlamalıydı kendisini. Bir yol çizmeliydi kendisine. Artık... bir anneydi. Artık bebeği için... yaşamalıydı. Onun sağlıklı doğacağı zamana kadar çalışabileceği bir iş bulmalıydı. Doğumdan sonra da bir çaresine bakacaktı artık. Bankada kendi hesabında biraz parası vardı. Ateş kreşten dolayı önemli bir miktar yatırmıştı o hesaba. Ama yıllarca yetmezdi. Kocasının kendisine verdiği kartı da kullanamazdı. Bu hem haksızlık olurdu hem de hırsızlık... Belki Ateş şimdi giderken hesabı iptal etmesi için avukata telefonla talimat vermiş bile olabilirdi.

Banyoya gitti. Suya karışan gözyaşlarıyla birlikte düşünu aldı. Ömründe bu kadar ağladığını hatırlamıyordu. Ama artık kendisine engel olmalıydı. Gözleri ağlamaktan şişecekti iyice. Banyodan çıkınca başka şeyler düşünüp acısını içine atmalıydı. Mesela bebeği?.. Evet, onu düşünebilirdi. Şimdi önemli olan onun sağlıklı bir şekilde vücudunda gelişmesini sağlamaktı.

Hazırlanması uzun sürmemişti. Saçlarını tepesinde topladı. Zarif boynu meydana çıkmıştı. Üzerine kolsuz genç işi bir bluz geçirdi. Kırmızı tonları hiç değilse gözlerinin kızarıklığını biraz gizlerdi. Bir süre yolculuk yapacağı kesindi. O yüzden altına da rahat keten bir pantolon geçirdi. En rahat ayakkabılarını giymeliydi.

Valizine aldığı şeyler de öyle fazla değildi. Berna Hanım'ın şüphelenmesini istemiyordu. Onun Bursa'ya gideceğini sanması gerekiyordu. Bir haftalığına giden biri olarak da tüm eşyalarını götürmesi doğru olmazdı. Eli boynuna gitti. Hiç çıkarmadığı değerli kolyesine baktı aynadan. Sonra kararlı bir şekilde onu çıkardı. Bunu da alamazdı. Bu artık kendisine ait değildi.

Kolyeyi makyaj masasının çekmecesine bıraktı. Orada onu koyabileceği sedef işli bir mücevher kutusu vardı. Hüzünlü bir şekilde yatak odasına göz attı. Her şeye rağmen burada güzel günleri ve geceleri geçmişti. Ve yine her şeye rağmen hayatının en kötü gününü yaşadığı bu yeri unutamayacaktı.

Valizi ile aşağıya indiğinde Berna Hanım da açık dış

kapıdan içeriye giriyordu. Onu görünce kaşları kalktı.

“Uyandın mı?”

“Çoktan...”

“Dışarıdaki gürültü uyandırmadı seni değil mi? Kamelya’yı yapan adamlar geldi. Başladılar çalışmaya!”

“Öyle mi?” Gürültü falan duymamıştı aslında. Kamelya için sevinmesi imkânsızdı. Ateş ile birbirlerine sarılacakları, gül kokuları içinde bahçede çay içecekleri kamelya artık kendisine uzaktı. Belki ileride genç adam yeniden evlenirse... yeni karısına nasip olurdu.

Berna Hanım elindeki ekmek poşetini salladı. “Tam vaktinde indir! Ben de fırından sıcak ekmek aldırıştım... Çabuk gel. Soğumadan içine yağ sürüp, peynir koyup yiyelim.”

Ecrin gülümsemeye çalıştı. Bu zaman zaman sabahları yaptıkları keyifli bir kahvaltı türüydü. “Harika!” Valizini merdivenin dibine bıraktı. Aslında lokma yiyecek hali yoktu.

Berna Hanım’ın gözleri valize kaydı. “Bugün mü gidiyorsun?”

“Evet... Ateş’in haberi var.”

Kadın aldırılmazca başını salladı. “Hımm. Biliyorum. Bana da söyledi. Hatta sen istersen eğer, seninle gidebileceğimi de söyledi!”

İşte bu olamazdı. Ecrin bir an duraklamıştı. Onu kırmadan nasıl nasıl reddedecekti? “Senin için yorucu olmasın? Hem sıkılırsın da bir sürü çocuğun içinde. Ayrıca kamelya için birimizin burada kalması daha iyi olmaz mı?”

Kadın şakadan göz kırptı. “Benim gelmemi istemiyor musun yoksa?”

“Yok ablacım, ne alakası var? Şey, istersen gel tabii...”

“Şaka yaptım. Gelmek isterdim ama sen haklısın. Bu kamelyacıları kontrol etmek lazım... Adamlar şimdiden yanlış yere temel atmaya kalktılar.” Hızla mutfığa yönelmişti. “Hadi

gel. Kahvaltıyı çabuk edelim de şunların başına dikeleyim.”

Ecrin canı bir şey istemese de yemek zorundaydı. Onun bir anne edasıyla hazırladığı tereyağlı ve peynirli ekmeği aldı. Üzerine karabiber ve Ecrin’in pek sevdiği nohut tozlu karışımından da atmıştı. Genç kadın bir şey belli etmemeye çalışıyordu ama Berna Hanım onun gözlerindeki üzüntüyü ve kızarıklığı görmüştü.

“Üzülme... Yakında gelecek zaten!” dedi ona annece bir tonla.

Ecrin gözlerini kaçırdı. “Anlamadım?”

“Sen ağlamışsın! Benden gizleyebileceğini mi sandın?”

“Belli oluyor mu?”

“Eh! Artık tanıyorum seni. Onu sevdiğini biliyorum. Ama bak canım kızım. O da sana fazlasıyla tutkun! Onu ilk kez böyle rahat, keyifli görüyorum. Bu sabah o da ayrıldığımız için oldukça üzgündü...”

Ecrin istemese de gülümsedi. Üzgündü evet! Ama ayrıldıkları için değil! Karısının kendisini aldattığını düşündüğü için! Ateş’in düşüncesine göre onu iki kere aldatmıştı hatta! Hem bebek istemeyen bir adama hamile olduğunu söylemişti, hem de bu çocuğu başkasından peydahlamıştı!

Kahvaltıda zorlasa da fazla bir şey yiyemedi. Berna Hanım da bu durumu onun üzüntüsüne bağlamıştı. Sonrasında genç kadın onunla vedalaştı. Berna Hanım bir yere telefon açınca, Ateş’i götürən araç onu da götürmek için gelmişti. Belli ki şoförün bu gidişten haberi vardı. İki kadın öpüştükten sonra Ecrin arabaya bindi. Bursa’daki kazaya da karışmış olan genç şoför, valizi çaktan bagaja atmıştı.

Ecrin Berna Hanım’a el salladı ayrılırken. Ağlamamak için tüm gücünü harcıyordu. Kadın ise neşeliydi. Onun kafa dinlemek üzere Bursa’ya gittiğini sanıyordu. Oysa Ecrin Bursa’ya da gidemezdi. Nereye gideceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

En iyisi durup biraz düşünmekti.

“Benim çarşıda biraz işim var!” dedi şoföre. “Kızılay’da durur musunuz?”

“Tabii...” dedi şoför saygılı bir tavırla. Evin hanımına itiraz etmek zaten aklına bile gelmezdi. Aynadan geriye baktı. “Ben sizi bir yerde beklerim. İşiniz bitince beni çaldırırsınız. Telefonumu vereyim size...”

“Yok...” dedi Ecrin yavaşça. “Telefona gerek yok. Eee...” Nasıl açıklayacaktı? “Ben işim ne zaman biter bilmiyorum. Siz eve dönün.”

“Eve mi?” Adamın kaşları çatılmıştı. “Ama ben sizi Bursa’ya götüreceğimi sanıyordum?”

“Ben o işi hallederim. Sorun değil...”

“Ama Ateş Bey?..” diye başladı adam endişe ile.

“Siz merak etmeyin. Ben onu şimdi arar söylerim. Siz beni uygun bir yerde bırakın yeter.”

Adam birkaç dakika sonra arabayı Kızılay’ın en işlek noktalarından birinde durdurdu. Döndü ve endişeli yüzü ile Ecrin’e baktı. “Ecrin Hanım! Bu gerçekten beni zor durumda bırakacak!”

Genç kadın fütursuz olmasına çalıştığı bir şekilde güldü. Bu gülüş şoförü etkilemişti. “Merak etmeyin dedim ya! Ateş işim olduğunu biliyor zaten. Sanırım size söylemeyi unuttu. Ne zaman gideceğimi bilmiyorum. O yüzden beklemeniz anlamsız. Bir taksi ile garaja giderim ben. Oradan da otobüs kullanırım. Artık otobüsler uçak konforunda...”

“Emin misiniz?” Adamın sesi hâlâ şüpheliydi.

“Evet, tabii.” Kapıyı kendisinden emin bir tavırla açtı. Dışarıya çıkıp şoförün küçük valizini getirmesini bekledi. Adam Kızılay’ın kalabalık caddesine ve kaldırımında yürüyen insanlara baktı bir an.

“Bu valizle ne yapacaksınız burada? Bekleseydim ben?”

“Hallederim... Küçük zaten. Siz gidin...”

Adamı yollaması zor olmuştu. Sonra valizini tekerlekleri üzerinde sürükleyerek biraz yürüdü. Daha öğlen bile olmamıştı. Ne yapacağını düşünmeliydi önce. Bir kafeye yöneldi. Garsonunun saygıyla kendisine gösterdiği masaya oturdu.

Ne yapacaktı?

Evden çıkmıştı işte ama nereye gideceğini bilmiyordu. Ismarladığı meyve suyunu yudumladı. On dakika kadar öylece oturdu. Limonatası bitmek üzereydi. Düşünceleri çalan telefonu ile bölündü.

Ateş değildi elbette. O aradığı zaman başka bir melodi çalıyordu telefonda. Merakla ekrandaki isme baktı. Sonra şaşırdı. Hiç beklemediği birisiydi.

“Alo?” dedi yavaşça. “Ebru?”

Karşısındaki kadının güzel sesi ahizede yankılandı. “Evet hayatım benim. Nasılsın? Sesini duymak istedim.”

Genç kadın gülümsedi. Selim denen o yakışıklı adamın soğuk görünlü karısını hemen hatırlamıştı. Düşününe gelmelerinden sonra birkaç kere de telefonda görüşmüşlerdi. “Teşekkür ederim Ebru. İyiyim. Sen nasılsın?”

“Ankara’da bir işim vardı. Dün gece geldim. Selim yok. Gitmeden önce seni bir arayayım dedim. Belki kadın kadına bir yerlerde yemek yeriz?”

Ebru soğuk gözüксе de, aslında ne kadar da sıcak bir kadın olduğunu birkaç kere göstermişti. Özellikle Ecrin ile konuşurlarken çok ablaca bir tutum sergiliyordu.

“Şey... Harika olur ama?..”

“İşin mi var? Varsa anlarım. Bir başka sefere...”

“Yok... Yok! Öyle demek istemedim. Ben de... Bursa’ya gitmeyi düşünüyordum. Şu anda Kızılay’dayım zaten. Buluşabiliriz.”

“Öyle mi? Güzel... Biraz daha işim var. Kırk dakika sonra

orada olurum. Yerini söylesene...”

Gerçekten de Ebru kırk dakika bile olmadan genç kadının oturduğu kafenin önünde gözükmüştü. Ecrin yine hayranlıkla onu seyretti. Bal rengi gözleri ve saçlarıyla ne kadar da güzel bir kadındı. Uzun boyu ile kalabalık içinde yürürken, herkesten daha farklı gözüküyordu. Sanki çevresinde ona erişilmesini zorlaştıran koruyucu bir halka vardı. Şık bir etek takım giymişti. Ecrin’i görünce gülümsedi ve yüzündeki o soğuk görünüm ortadan yok oldu.

“Merhaba!” dediler birbirlerine. Kadınca bir sıcaklıkla öpüşükten sonra Ebru da bir sandalyeye oturdu. İki güzel kadının bir araya gelmesi ise oradaki garsonları hareketlendirmişti.

Bir limonata da kendisi söyleyen Ebru, gülümseyen gözlerle Ecrin’e baktı. “Selim’in işleri işte. Kendisi yurt dışında. Burada noterlik bir iş vardı. Onu halletmeye ben geldim.”

“Şirketle sen de ilgileniyor musun?”

“Zaman zaman. İmza yetkim var. Ama daha çok çocuğumla ve şımarık kocamla ilgilenerek vakit geçiriyorum. Sen nasılsın? Ne kadar da güzelleşmişsin?”

Ecrin gülümsedi. “Teşekkür ederim. Senin kadar değil. Yakıyorsun adeta!”

“Hah! Aslında benim için soğuk derler...” Genç kadın kendisiyle alay ederken gülümsemişti. Ama dikkatli gözleri Ecrin’in üzerindeydi. Sonra bir nefes aldı. “Bir sorun mu var Ecrin?”

Genç kadın omuz silkti. “Ne sorunu olsun? Her şey yolunda?”

Ebru başını salladı iki yana. “Yapma! Gözlerinin çevresi kızarmış. Bunun ağlama sonucu oluştuğunu bilecek kadar tecrübeliyim. Gözlerinin ışığı da azalmış. Sen gördüğüm en parlak gözlü kadındın. Ellerini de sinirli bir şekilde kucığında tutuyorsun. Ne oldu sana böyle? Birisi bir şey mi dedi burada?”

Meydan okuyan gözleri bir an için çevrede gezinmişti.

Ecrin belli etmemeye çalıştığı iç dünyasının bu kadar kolayca çözülmesine şaşmıştı. “Hayır! Kim ne diyebilir?” dedi biraz onu sakinleştirmeye çalışarak. Ebru gibi soğuk görümlü bir kadının hemen öfkelenecek olması ilginçti.

“Bilemiyorum? Seni birisi üzmüş. Aslında telefonda sesinden de anladım bunu. Nerede o neşeli cıvıl cıvıl kadın?”

“Burada...” dedi Ecrin yavaşça.

“Kocan nerede?”

“O... Libya’ya gitti. Hükümetin düzenlediği bir iş gezisi...”

Ebru başını salladı. “O yok diye mi üzülüyorsun?”

Genç kadın itiraz etmedi. “Evet... Yokluğu beni üzüyor biraz!”

“Ama tek sebep bu değil, değil mi?” dedi kadın kısılmış gözlerle. “Başka bir sorun var?” Gözleri bavula kaymıştı. “Hem sen neden burada bavulunla duruyorsun? Bursa’ya gideceksen kocan sana bir araç ayarlardı?”

“Ayarladı zaten...”

“Eee? Onu mu bekliyordun?”

“Hayır. Otobüsle gideceğim!”

Ebru alayla güldü. “Ne? Ben böyle bir şey yapsam, Selim sinirden köpürürdü. Kocanın da sağlam pabuç olmadığını herkes bilir. Seni bir araç ile yollamak varken otobüsle gitmene izin mi verdi?”

Ecrin iç çekti. “Vermedi...”

Ebru’nun güzel yüzü iyice meraklı bir hale bürünmüştü. Bir kaşı hafifçe kalktı. “Yani?..”

“Biz... Biz kavga ettik!”

Ebru birkaç saniye sustu. Hiç konuşmadan onu süzdü. Sonra limonatasından bir yudum aldı. Belli ki düşünüyordu. “Yani?..” dedi sonra yine. Sesi aslında durumu anladığını gösteriyordu.

Ecrin omuz silkti.

“Kavga ettik işte...”

Ebru güldü. “Kızım! Daha kaç haftadır evlisiniz ki? Ne kavgası bu? Sen şimdi kavga ettin diye evi mi terk ediyorsun? Çünkü belli ki terk ediyorsun? Allah bilir saçma bir kavgadır.”

Ecrin başını eğdi. Tepesinde topladığı saçları ile çok hanım hanımcık, hatta çocuksu çocuksu bir hali vardı. “Saçma... değildi!”

“Ona kızdığın için evi terk etmeni sağlayacak kadar saçma olmalı. Yeni evli bir kadın için de çok saçma!”

“Ebru... Meseleyi bilmiyorsunuz!”

“Mesele önemli değil. Sanırım Ateş senin evi terk ettiğini bilmiyor? Sana bir araç ayarlamışsa, bilmediği belli. Ama neyse ki Bursa’ya gidiyorsun. Bu tam terk etme sayılmaz.”

“Ben... aslında Bursa’ya gitmiyorum!” dedi genç kadın yavaşça.

Ebru hafif bir nefes aldı. Gözleri onun durum muhakemesi yaptığını gösteriyordu. “Nereye gidiyorsun?” diye sordu sonra yavaşça.

“Bilmiyorum!” Ecrin’in sesi fısıltı gibiydi. “Bilmiyorum... Bursa’ya da gidemem. Kimsenin yüzüne bakamam. Kendime çalışabileceğim bir iş ve yaşayabileceğim bir yer bulmalıyım!”

“İş mi?” diye hayretle sordu Ebru. “Bunu Türkiye’nin en zengin kadınlarından birisi mi söylüyor?”

“Ben zengin değilim...”

“Sen Ateş Sancaktar’ın karısısın?..”

“Bir süre için!”

“Bak! Sormayayım sormayayım diyorum ama dayanamayacağım artık! Onu terk ettiğine göre mutlaka mantıklı bir sebebin vardır? Fakat bu sebebi bana da anlatmak ister misin? Hem rahatlırsın hem de belki birlikte bu durumuna bir çözüm buluruz. Ama baştan söyleyeyim. Terk etmek çözüm

değil.”

“Başka çarem yok. Ben etmesem Ateş kovacak. İyisi mi kendi gururumu kurtarayım hiç değilse!”

“Anlatsana şunu? Bu kadar ciddi olan sorun ne?”

Ecrin kararsızdı. Çevresindeki tüm gürültü yok olmuştu sanki. Herkesin kendisini dinlediği izlenimine kapılmıştı. Oysa sadece Ebru ciddi bir yüzle kendisine bakıyordu.

“Anlatamam... Ateş... sizin dostunuz!”

“O Selim’in dostu. Ben ise sadece severim. İnan bana ben her zaman kadın tarafıyım. Daha önce de başıma böyle bir olay gelmişti.”

“Öyle mi?” dedi Ecrin şüpheyle.

“Evet! Çok güzel bir kadın deli gibi âşık olduğu kocasını terk etmişti. Hem de hamile diye! Kocasını çocuk istemiyormuş da, falan filan...” Ecrin’in gözleri irileşince Ebru’nun bakışları değişti. “Hey.. Yoksa sen de... Sen de mi hamilesin?” diye sordu yavaşça.

Ecrin cevap vermeden önündeki ılıklaşmış suyundan bir yudum aldı. Boğazı kurumuştı. Bu Ebru’nun çok zeki olduğu belliydi.

“Ateş çocuk istemiyor mu?” diye sordu Ebru biraz anlayışlı bir abla edasıyla.

“Mesele... sadece onun istememesi değil!”

“Mesele ne peki?”

“Ateş... çocuğun babasının kendisi olduğuna inanmıyor...”

“Ne?”

Ecrin iç çekti. “Yemin ederim ki o! Bana inan... Çocuğun babası o ama bunu ona ispatlayamıyorum Ebru. Her şey o kadar karışık ki!”

Ebru onun gözlerine bakarak başını salladı. Ecrin’e inandığı, güvendiği çok belliydi. “Yemin etmene gerek yok. Hadi şunları

bana başlatan anlat!”

Ecrin alçak sesle başladı hikâyesini anlatmaya. Onunla tanışmalarından bu sabah olanlara kadar hiçbir şeyi saklamadı. Ateş’in hafızasını kaybettiğini elbette ki Selim ve Ebru da biliyordu. Öğrendikten sonra birkaç defa telefonla aramışlardı çünkü. Ama bu hafıza kaybının etkisinden haberleri yoktu. Ecrin anlattığı sürece Ebru hiç kesmeden onu dinledi. Ta ki bu sabah Ateş’in söylediklerini duyuncaya kadar. Üstelik Ecrin içindeki sevginin etkisiyle de birazcık yumuşatmıştı sözleri.

“Hepsi bu!” dedi sözlerinin sonunda. “Sence ne yapmalıydım? Daha fazla kalamazdım orada!”

Ebru başını salladı ağır ağır. Düşünceli olduğu belliydi. “Haklısın bence de... Ateş’i hiç böyle düşünmemiştim. Son söylediklerini asla tasvip etmedim!”

“Çocuğun ona ait olduğunu ispat edemediğim sürece beni suçlayacak. Kaldı ki çocuk bile istemiyor. Yani ondan olduğunu düşünmesi de bir şeyi değiştirmeyecekti. Bu sefer beni onu gizlice çocuk yapmakla suçlayacaktı. Ama yemin ederim nasıl olduğunu ben bile anlamadım!”

“Başka bir erkek yokken Ateş’in seni böyle suçlaması... çok kötü gerçekten.”

“Çocuğun eski erkek arkadaşından olduğunu sanıyor. Bahadır beni bir iki kere öptü sadece. O da çok acemiceydi...” Yanakları kızardı. “Ateş’in... yanına bile uğramaz!”

Ebru gülümsedi. Onun ne demek istediğini gayet iyi anlıyordu. O da yıllar evvel bir başka erkeğin öpücüklerini ve dokunuşlarını kısmen tatmıştı. Âşık olduğunu sandığı erkeğe kendisini verecekti de... Ta ki karşısına gizemli, tehlikeli görünümlü, gri gözlü bir adam çıkıncaya kadar.

“Eve dönmemeye kararlı mısın? Belki Bursa’da birkaç gün kalmak sana iyi gelir? Belki Ateş de yanlış yaptığını fark eder ve senden özür diler?”

“Ateş mi?” diye alaycı bir biçimde dudak kıvrırdı Ecrin. “Hiç sanmam. Gözlerindeki öfkeyi görmeliydin! Hatta nefretti belki

de!” Ebru cevap vermeden onu süzüyordu. “Özür dilesse bile zaten... kabul etmem!” dedi Ecrin içten bir tonla. “Beni gerçekten çok kırdı. O özür dileyince ne olacak ki? Sonra da çocuğu aldırمامı isteyecek belki!”

“Onu doğuracak mısın?”

“Tabii doğuracağım! Anne olabilecek kadar büyüğüm. Ateş ne yaparsa yapsın çocuğu aldirtmam. Beni vurması lazım. Belki vurur da! Çok kızdı çünkü! O yüzden ortadan kaybolmalıyım!”

“Bence acele etmesen?” dedi Ebru.

“Neden?”

“Ya! Ben... Ateş'in sana bakışlarında... farklı bir şey gördüm! İnan bana sabah o söyledikleri ona daha çok acı vermiştir. Eminim bir iki güne kadar seni arayacaktır. Bu çocuğun kendisinden olduğunu kabul edecektir! O seni bırakmaz...”

“Bırakmaz mı?...” diye yine onun sözlerine inanmadan sordu Ecrin.

“Bırakmaz bence... Göreceksin sana geri dönecektir!”

“Çok geç!” diye fısıldadı genç kadın. “Dönmez... Ama dönse de onu affedemem.”

“Saçmalama... Çocuğunun babası ol!” Onun bu sözleri üzerine Ecrin sustu. Cevap vermedi. Düşünceli bir şekilde önüne bakıyordu. “Peki, şöyle yapalım o zaman!” dedi Ebru. “Sen şimdi benimle birlikte İzmir’e gel. Nasılsa Selim de yok. Birlikte kalır eğleniriz. Ben şirkete sık gitmiyorum artık. Kızım ile ilgileniyorum. Birkaç gün içinde önemli bir gelişme olmazsa da uzunca bir süre bizimle kalırsın. Çalışmana gerek yok!”

Ecrin başını salladı iki yana. “Bunu yapamam. Sizi rahatsız edemem.”

“Ne rahatsızlığı ki? Kocaman ev...”

“Hayır... Doğru değil. Sizin de bir hayatınız var. Zaten bir şey değişmeyecek. Emin ol Ateş beni aramayacak. Kaybolmam

umurunda bile olmayacak. Sevinecek belki... Sadece... Belki sadece boşanmak için falan beni arayabilir.”

“Boşanacak mısın?”

“O isterse, tabii...”

Ebru iç çekti. “Uff! Çok inatçısın! Bunu sana söyleyen oldu mu?”

Evet... Olmuştu! Özellikle Ateş... Hatta onun bu inatçılığından zaman zaman hoşlanmıştı da genç adam. Dudaklarını sıkı. “Ona... artık dönemem.”

“Güzelim... Ateş isterse sana mutlaka erişir. Ateş isterse seni nerede olsun bulur. Ve Ateş isterse, senin kendisinden uzaklaşmana asla izin vermez. Bunu böyle bil. Yerin dibine girsen de seni bulur.”

Ecrin omuz silkti. “İleride belki... Ama şimdilik bulmasını istemiyorum. Bu çocuğu aldırnam yasal olarak mümkün olamayınca kadar ortadan kaybolmalıyım. Kürtaj olmam için zorlayamamalı beni. Sonra ben ararım onu zaten. Boşanmak isterse diye tabii...”

Ebru kaşlarını çatmıştı. “Sonra da seni çocukla bir başına bırakacak mı sanıyorsun?”

Ecrin de merakla ona baktı. “Bırakmaz mı?”

“Kendi çocuğu?..”

“Ama istemiyor?”

“Ama yine de babası? Doğanın kanunlarına aykırı... Doğan deyince aklıma geldi. Benim bu sersem kocamın Doğan diye bir tanıdığı var. Eğer onu Ateş de tanıyorsa, yerin dibine girsen seni bulur çıkarır. Boşuna heveslenme. Doğan denen yeşil gözlü devin inanılmaz bir çevresi var.”

Ecrin’in dudakları kıpırdandı. “Korkutuyorsun beni?”

“Yok! Adam o kadar korkunç değil... Hatta çok çekici! Ama o ve arkadaşları tekin tipler değil. Seni sadece bilgilendireyim dedim. Çünkü daha evvel de kaçtığını

söylediğim kızın yerini kolayca tespit edivermişti. Ama şanslıysan tanışmıyorlardır. Çünkü Doğan da İzmir’de oturuyor.”

Genç kadının üzgün kahverengi gözleri içtenlikle Ebru’ya baktı. “Ebru!” dedi neredeyse inlercesine. “Ne olur yardım et bana... Bir akıl ver. Ben bu çocuğu istiyorum. Onu gerçekten istiyorum. Bir inat uğruna değil... Bu bana bir hediye! Biliyorum. Nasıl olduğunu bilmesem de hamile kaldım işte! Hem de babası olmasını isteyebileceğim tek erkekten... Ateş’i kaybetsem bile onu kaybedemem... Onu da kaybedersen ne yaparım ben? Kocamdan saklanmalıyım. Onun bana erişemeyeceği bir yere gitmeliyim...”

Ebru sessizce düşündü birkaç saniye... Limonatasını yudumladı. Zarif parmakları masanın üzerinde tıngırdıyordu. Sonra başını salladı onu rahatlatmak için.

“Peki! Şu halde... bir plan yapmaktan başka şansımız kalmadı. Öyle bir plan yapmalıyız ki, Selim dâhil kimse senin yerini bilmesin. Benim kocam sert görünür ama çok yufka yüreklidir. Arkadaşı Ateş’e dayansa, senin güzel yüzündeki üzüntüne dayanamaz. Hem gidip Ateş ile yumruklaşmasını da istemem. Her ikisinde ağır hasarlar olabilir... Kocamı sağlam seviyorum ben.”

“Peki, anladım. Ona söyleme diyecektim ben de zaten.”

“Tamam... Bu durumda, kalacağın yer ikimiz arasında bir sır olacak. Seni götürebileceğim en uygun yer... Çeşme olur. Çeşme’de Selim’in bir evi var. Annesi için yaptırttı ama daha çok biz kalıyoruz. Şu anda boş. Aylarca da boş kalacak. Orada istediğin kadar kalabilirsin...”

Ecrin’in gözleri parlamıştı. “Gerçekten mi?”

“Evet... Kira istemem!” Ebru gülümseyince, buz bakışlı gözleri sıcacık oluvermişti. “Sana biraz borç da verebilirim?”

Ecrin nazıkçe reddetti. “Gerek yok. Bir miktar param var bankada... Ama ömür boyu yetmez tabii. Doğumdan sonra çalışmam gerekecek. Hatta sıkıntılarımı unutmak için doğuma

kadar bile çalışmayı düşünüyorum!”

“Bebeği tehlikeye atma?”

“Yok! Öyle bir iş değil... Bebek bakıcılığı falan yapabilirim. Ya da ücretli ders veririm.”

“Çeşme’de zor... Ama olmayacak şey de değil. Hadi, kalk bakalım. Yolumuz uzun. Arabayı ben süreceğim. Bana arkadaşlık etmen güzel olacak aslında... Yemeğimizi de yolda güzel bir kır lokantasında yeriz.”

Ebru Ecrin’den önce davranmış ve garsona işaret etmişti. Hesabı ödedikten sonra iki güzel kadın kalabalık kaldırımda yürümeye başladılar. Ecrin çantasını arkasından kolayca sürüklüyordu. Ebru’nun Nissan marka cipi iki sokak aşağıdaki açık otoparkta duruyordu. Arabaya yanaşınca Ecrin’e işaret etti. Kırmızı cip güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Hatta genç kadın Ecrin’in valizi kendisi kaldırıp bagaja attı. “Bebeğimize bir şey olmasın!” dedi şakacı bir tonla.

Onun iyiliği ve yardımseverliği karşısında Ecrin gülümsedi. Sıcak havaya rağmen yola çıktıktan birkaç dakika sonra arabanın içi klima ile serinlemişti bile. Ecrin emniyet kemerini bağlamış, gözü hareketli sokaklarda, sessizce oturuyordu. Belirsiz bir geleceğe doğru gittiğini biliyordu. Ama çocuğu için her şeye değdi.

O sıralarda gözyaşlarının yeniden akmaya başladığının farkında değildi. Bunu fark ettiğinde şaşırđı. Neyse ki camdan dışarıya bakıyordu. Artık kocasından ve ona ait şeylerden belki de sonsuza kadar uzaklaşıyordu. Eğer Ateş kendisine minnacık bir ilgi bile duymuş olsaydı, arardı diye düşünüyordu. Demek ki gerçekten de her şey bitmişti.

Ebru ise onun ağladığının elbette farkındaydı. Ama sesini çıkarmadı. Acısını, üzüntüsünü anlıyordu. Diğer yandan içi garip bir şekilde rahattı. Biliyordu ki kendi tanıdığı Ateş, kendisine ait bir şeyi asla bırakmazdı. Tüm sert ve kötü kalpli görünümüne rağmen, ne kadar ince düşünceli olduğunu bilenlerdendi. Aldığı sorumluluklarının farkında olan birisiydi. Bir karısı olduğu sürece onu asla bir başına bırakmazdı. Onun

bu kocaman dünyada çaresizce çırpınmasına izin vermezdi.

Çeşme'ye vardığında hava kararmaya başlamıştı. Ebru yorulunca bir süre Ecrin de sürmüştü arabayı. Ama ikisi Ateş'in dışındaki her konudan konuşarak güzel vakit geçirmişlerdi. Ecrin ona gerçekten minnettardı. Hem biraz kafaca rahatlamasını sağlamıştı, hem de emniyetli bir yolculuk yapmasını sağlamıştı. Üstelik de kalacağı yeri temin ederek ona büyük bir iyilikte bulunmuştu.

Karanlıkta kaldıkları için çeşmedeki yazlık binanın özelliklerini ilk anda tam göremedi. Ama çok güzel bir bina olduğu, zayıf ışıklarla bile belliydi. Ebru hemen arabanın torpido gözünden aldığı bir uzaktan kumanda ile evin sürgülü dış kapısının açılmasını sağladı. Yolun kalan bir saatlik kısmında arabayı o sürmüştü. Park ettikten sonra da önce evin iç kapısındaki güvenlik kutusuna yürüdü. Giriş de şifreli bir sisteme bağlıydı. Ardından kapı açıldı ve genç kadın Ecrin'in önünden hafif havasız kalmış eve girdi. Birer birer lambaları yaktı. Evin dış lambaları da yanmıştı. Ecrin hayranlıkla bu şahane yazlık binayı seyrediyordu. Adeta kalabalık aileler için yapılmış küçük bir saraydı.

“Sen orta kattaki misafir odalarından birisinde yatarsın. İnip çıkmak kolay olur. Burada tek başına korkmazsın değil mi?”

“Daha neler? Neden korkayım?” diye itiraz etti Ecrin. “Çocuk muyum ben?”

“İyi... Ben de hafta sonu gelir kalırım. Beraber eğleniriz. Sen de ben gelinceye kadar biraz düşünürsün hiç değilse.”

“Düşünecek bir şey yok!”

“Belli olmaz.” Ona kapı girişindeki anahtar askısını gösterdi. “Burada eve ait bütün anahtarlar var. Ev senin artık. İstedğin gibi kullanabilirsin. Alem yapacaksan haberim olsun. Ben de gelirim.” Şakacı bir tavırla sırtmıştı. “Şu anahtar da garajdaki cipin anahtarı. Burada duruyor sürekli. Bazen bir araba daha lazım oluyor da... Cipi istediğin gibi kullanabilirsin.”

“Teşekkürler... Gerek olur mu?”

“Olmaz mı? Market uzaktır buraya... Çeşme de beş altı kilometre gerimizde kaldı. Sıkılırsan dolaşırısın. Belki acil bir şey de olur.”

“Peki, teşekkürler...”

“Önemli değil...” Saatine baktı. “Hadi biraz hazırlık yapalım senin için. Sonra gidip uyumadan kızımı göreyim. Özledim yavrumu... Etrafı gündüz olunca gezersin...”

İki kadın birlikte evin ikinci katına çıktılar. Ebru ona beyaz renklerin hakim olduğu bir odayı göstermişti. Merdivenlere yakın olduğu gibi evin ön tarafını da görüyordu. İkisi birlikte çarşafı değiştirdiler. Ev temizdi. İki haftada bir bir temizlikçinin gelip ortalığı topladığını söylüyordu Ebru.

Sonunda yatılacak yatak hazırlanmış, Ecrin’in az olan eşyası dolapta yerini almıştı. Ebru gitmeden önce ona sarıldı. Arabanın başına geçmişlerdi. “Üzülme! İçimden bir ses her şeyin yoluna gireceğini söylüyor,” diye fısıldadı ona.

Ecrin gülümsemeye çalıştı. “Sanmıyorum ama...”

“Bana güven. İçimde sıkıntıları atacağına dair bir hissim var nedense. Sen olmasan ben o Ateş aptalına sorardım ama bu sefer senin yerini bildiğimi hemen anlar. Bir süre sessiz olacağız.”

“Lütfen!”

“Kapı şifresini unutma! Uzaktan kumandayı da al. Arkamdan kapıyı kaparsın. Hadi görüşürüz tatlım!”

İki kadın öpüştükten sonra Ebru arabaya bindi. Otomatik kapı önceden açılmıştı. Onun ardından el sallayan Ecrin elindeki kumandanın düğmesine bastı. Kapı kapanırken dönüp güzel evi süzdü. Işıklar içinde bu ev gerçekten göz alıcıydı. Cırcır böceklerinin sesi o dinlendirici sessizliği biraz bozmasına rağmen yine de huzur vericiydi. Burada tek başına kalıp biraz kafa dinlemek hakikaten iyi olacaktı.

İlk gece pek iyi uyuyamadı. Ertesi gün ise bahçedeki ağacın altına bir şezlong çekip bir süre kestirdi. Gece uyuyamamasının

intikamını aldı. Tembellik etmek güzeldi. Bu ıssız evde yalnız kalmaktan korkmuyordu. Her taraf güvenliydi. Özel plajı bile vardı evin. Mayosu olmadığı için ikinci gün gidip kendisine bikini mayo aldı. Çok derinlere gitmeden yüzdü. Bolca güneşlendi. Fakat sanki karnındaki çocuğa bir şey olacaktı gibi, dikkatliydi de...

Günler hızla geçiyordu garip ki... Tabii Ateş aramamıştı. İki gün sonra Ebru gelmişti zaten. Tek başınaydı. Ateş'in aramaması onu da şaşırtmıştı. Buna rağmen Ecrin'e belli etmedi. O iki gün yüzüp güneşlenerek vakit geçirdiler. Akşamları da şehre inip gezdiler. Erkeklerin göz kısıkcı altındaydılar. Ama önemsemiyorlardı. İkisi de hâlâ bir erkeğe bağlıydı ve buna önem veriyorlardı.

Ebru Pazar gecesi gittikten sonra ev genç kadına biraz sessiz geldiyse de, yeniden alıştı yalnızlığa. Kendisine basit yemekler hazırlıyordu. Aslında hiç yemese de olurdu ama ya karnındaki bebek? Onun için ne olursa olsun çaba harcamalıydı. Onun zayıf düşüp zarar görmesini istemezdi.

İlk zamanlar cep telefonu hep yanındaydı. Bir kere Gülten Ablasını aramaya niyetlenmişti. Akıllılık edip cep telefonunu kullanmadı. Ebru'nun sözlerinden korkmuştu doğrusu. Cep telefonundan yerini o Doğan denen adam tespit edebilir miydi ki? Şehir içindeki bir kulübeden aramıştı kadını. Aslında içindeki bir taraf, Ateş'in onu arayıp aramadığı ile ilgileniyordu. Meraktaydı. Kadının her şeyden habersiz olduğunu fark edince üzüldü biraz. İyi olduğunu söyleyip kapattı. Artık kesindi. Ateş kendisini unutmuştu. Sinirlenerek cep telefonunun simini çıkarttı. Fırlatıp attı. Demek gerçekten hiç önemsemiyordu? Bir yanı Ebru'ya inanmıştı. Ama olmamıştı işte. Kocasının kendisini aramayacağı, bunu istemediği belliydi. Ve artık... artık arasa da önemli değildi. Her şey bitmişti!

Günler geçmeye devam ediyordu. Yine bir hafta sonu daha gelmişti.

Ebru o hafta sonu da geleceğine söz vermişti. Onu bekleyen genç kadının gözleri sıklıkla kapıya gidiyordu. Hatta gelince

uğraşmasın diye dış demir kapıyı açık bırakmıştı. Yalnız kalmak güzel olsa da, Ebru geldiğinde daha çok rahatlıyordu. Onun ablaca tavırları ve kollayan tutumu, kendisini daha da güvende hissetmesini sağlıyordu. Gerçekten de onun hakkını ödeyemezdi.

Hava kararmadan önce, dışarıda bir araba homurtusu duydu. Mutfakta Ebru ile kendisi için üzümlü kek pişirmeye uğraşıyordu. Uzun saçları dağınık bir halde omuzlarından dökülüyordu. Yüzü biraz una ve kakaoya bulanmıştı. Acele ile fırını açtı. Tepsiyi sıcak fırına attı çabucak. Ellerini yıkamaya çalışırken arkasında bir ayak sesi duydu. Evin iç kapısı sürekli açıktı. Ebru içeriye girmiş olmalıydı.

Ellerindeki sabunu durulamaya çalışırken “Geldin mi?” diye sormuştu bir yandan da. Yüzünde bir gülümseme vardı. “Ben de kek yaptım ikimize...”

“Bu iyi...” dedi kalın bir ses...

Ecrin dehşetle irkildi. Gerçekten şaşırmış, sarsılmıştı. Suyu bile kapatmadan hızla geriye döndü. Kocaman olmuş gözlerle karşısındaki tanımadığı adama baktı. Eve rahatça giren kişi Ebru değildi...

Dudaklarındaki gülümseme silindi. Bu adam?..

Esmer adam hiç gülümsemeden ona bakıyordu. Yüzünde birkaç günlük bir sakal vardı. Saçları biraz uzamıştı ve hafif dağınıktı. Ama... Ama yine de çok yakışıklı bir adamdı. Tek sorun... o eski... bakımlı kocasına benzemiyordu. Sanki daha da zayıflamıştı. Gözlerinin altı çökmüştü.

“Kek gerçekten iyi olur!” diye mırıldandı Ateş. “Uzun bir yoldan geldim. Sana kıyamayacak kadar yorgun ve açım!..”

32. BÖLÜM

Ateş elleri ceplerinde, öylece durmuş etrafına bakınıyordu. Gözleri sürgülü kapısı açılmış aynalı büyük dolaptaydı. Ecrin'in eşyalarının çoğu oradaydı. Ama bir kısmının olmadığını anlayacak kadar boşlukları görebiliyordu. Ayakkabılarının da çoğu oradaydı. Ve dipte duran küçük valizi yoktu.

“Efendim... İnanın bana sizin haberiniz olduğunu söyledi!”

Genç adamın gözleri her zamankinin aksine, bu sefer yanmıyordu. Oldukça donuktu. Başını çevirdi. Genç şoförüne baktı. Ama bir şey demedi. Bu bakış şoförü daha çok korkutmuştu. Gözleri Berna Hanım'a kaydı. Kadın bir göz işareti yapınca, korkarak beklediği kapı eşiğinden döndü. Hemen uzaklaştı.

Berna Hanım yeniden Ateş'e baktı. Genç adam makyaj masasına doğru yürümüşü. Masanın üzerinde karısına ait ufak tefek makyaj malzemelerinin çoğu yok olmuştu. Terk edilmiş olduğu o kadar belliydi ki... Üzeri gümüş işli saç fırçası oradaydı. O bile yapayalnız duruyordu. Parmak uçları uzandı. Fırçanın telleri üzerinde gezindi bir an... Sonra gözleri çekmeceye kaydı. Durakladı... Parmakları çekmecenin pirinç sapına dokundu. Kendisine doğru çekti yavaşça...

Sıkıntılı bir şekilde baktı içine. Mücevher kutusu orada duruyordu. Ecrin'in esasen fazla mücevheri yoktu. Pinti bir adam değildi. Birlikte oldukları iyi günlerde ona değişik bir iki mücevher almak istemişti. İhtimal hafızasını kaybetmeden önce de almak istemiş olmalıydı. Kadınların güzel ve değerli şeylere önem verdiğini bilirdi. Onları memnun etmek için eskiden beri bu konuda cömert davranırdı. Ama Ecrin diğer kadınlar gibi değildi. Nedense hep ona bir şeyler almasına engel olmuştu. Aldırdığı şeylerin çoğu da pahalı şeyler değil, çarşıda orada

burada kolaylıkla bulunabilecek ucuz hediyeliklerdi. En sevdiği mücevher hediyesinin, boynunda olduğunu söyleyip dururdu. O boynundan hiç çıkartmak istemediği kolyesinin özel olduğunu, başka bir taneye daha gerek olmadığını söylerdi. Eski Ateş'e ait olması ise ayrıca önemliydi. Yatarken, banyoda veya seks sırasında bile çıkartmadığı özel bir şeydi. Ateş tabii bunu anlayamıyordu. Fakat onun o estetik işçilikli kolyeye verdiği değeri gözlerinde görebiliyordu.

Mücevher kutusunun kapağına uzandı. Adeta parmakları titriyordu...

Parmak uçları yavaşça kapağın zarif tutamacını tuttu. Ağır ağır kaldırdı. Ne görmeyi beklediğini tam bilmiyordu. Ama... Ama kutunun kadife tabanında, birkaç parça önemsiz takıya karışmış özel kolyeyi görünce... dişleri sıkıldı. Vücudu gerildi.

Onu nazikçe tuttu. Sanki sertçe alırsa Ecrin'i incitecekmiş gibiydi. İri avucunda duran güzel kolyeye baktı. Suratı asılmıştı iyice. Bu bir mesajdı...

Genç adam gözlerini yumdu üzüntü ile. Mesajın anlamı elbette çok açıktı. Ecrin bu kadar değer verdiği kolyesini bile bırakmışsa eğer... bir daha... dönmek üzere gitmişti. Her şeyi bırakmıştı... Eşyalarının çoğunu... Ve bu kolyeyi...

Uzun kirpiklerle süslü gözleri aralandı. Başını çevirdi. Gözleri Berna Hanım'a kaydı. Onu da suçlamanın bir anlamı yoktu. Yardımcısı ne bilecekti ki Ecrin'in böyle bir şey yapacağını? Ve kendi aptallığı yüzünden karısının evi terk edeceğini?..

Keşke o sabah daha sakın olabilseydi... Keşke o kâğıdı hiç görmeseydi... Ya da gördükten sonra bile sakın kalabilseydi. Ama Ecrin uyandığında o kadar masum ve güzeldi ki, ona başka bir erkeğin daha sahip olduğunu ve hamile bıraktığını düşünmek, dünyanın en korkunç azabıydı. Ve Ecrin'e o kadar hızlı bir şekilde değer vermeye başlamıştı ki, kendi kendisini aptal, daha da kötüsü aldatılmış hissetmişti.

Onun evi terk edeceğini hiç düşünmemişti! Aptal adam! Bir de zekiym diye gezerdi ortada! Daha karısının vücut dilini bile

okuyamıyordu! O narin bedeninin bıçaklanmış gibi iki büklüm olduğunu görmüştü hâlbuki... O güzel gözlerdeki ışığın gözyaşları ile birlikte gittiğini fark etmişti. Sadece tertemiz ışıltılı damlacıklar kalmıştı.

Onun neredeyse yalvararak baktığını hatırlıyordu sık sık... Çocuğu gizlemiş olması, genç adamı haklı çıkartmıyordu. Onun üstüne fazla gitmişti galiba! Yeni hamile bir kadına söylenmeyecek sözleri söylemişti. Şimdiki aklı olsa... Evet, şimdiki aklı olsa öyle davranmazdı. O kadın kendisi için çok değerliydi. Sebebini kabullenmek istemiyordu. Sadece artık onsuz bir hayatın sıkıcı olacağını düşünüyordu.

Çocuk meselesi de önemini yitirmişti. Kimdense kimdendi! Bu artık gerçekten önemli değildi. Baba olmak istememesi bile önemini kaybetmişti. Evet, belki hâlâ baba olmak istemiyordu ama Ecrin'e karşılık her şeye sabredebileceğini biliyordu. O küçük velet karısı ile arasındaki ilişkiyi engellemesin, yeterdi. Büyüdükçe Ecrin çocuğuna daha düşkün olacaktı elbette! Ama kocasına da ilgisini eksiltmeyeceğini umuyordu.

“Seni bir kere mi aradı?” diye sordu üzgün bir sesle.

“Evet!” dedi kadın da. Durumu tam bilmese de bir terslik olduğunun farkındaydı. Ecrin'in gittiğini anlayabiliyordu. Hem de bilinmeyen bir yöne... “Size söylemiştim zaten. Sonra da bir daha aramadı.”

“Kendi cebinden mi aradı?”

“Hayır... Yani ben dikkat etmedim. Ev telefonunu çaldırdı çünkü...”

“Cebi kapalı...” diye mırıldandı Ateş. Elindeki kolyeyi avucunda sıktı. Sonra pantolonunun cebine attı. “Hiçbir şekilde erişilemiyor.”

“Ateş Bey! Gerçekten ne oldu? Korkmaya başladım!” dedi kadın endişe ile.

Genç adam hafif bir nefes çekti. “Benim kadar olamaz...” diye mırıldandı yavaşça. “Benim kadar korkamazsın! Onu... küstürüp... kaçırttım!”

“Ama... Ama neden? Çok mutluydunuz! İkiniz de çok mutluydunuz gerçekten!”

Ateş’in başı önüne düştü. Mutlu muydular gerçekten? Kendisi mutluydu ama ya Ecrin? Onun mutlu olmasını sağlayacak pek bir şey yapmamıştı. Hafızası gittiğinden beri özellikle onu fırsat buldukça incitecek sözler söylemişti. Hayır! Onun mutlu olduğunu pek sanmıyordu. Kendisine dayanmak için dişlerini sıktağı günler olduğunu bile biliyordu. Belki de kendisine dayanma sebebi sadece bebektir? “O... hamile!” dedi yavaşça.

“Ne?” Kadının gözleri irileşmişti. Durumu kavramaya çalışıyordu ama ihtimaller hiç mantıklı değildi. “Bu çok güzel! Harika! Hamileyse niye gitti ki?”

“Gitmedi!” dedi genç adam dişlerini sıkarak. “Benim aptallığım yüzünden beni terk etti!”

“Ama neden?”

“Onu suçladım! Çocuğun benden olmaması ile suçladım. Zaten çocuk istemediğimi biliyordu. Ona kaç kere söyledim. Ama o hamile kalınca da...”

Berna Hanım hâlâ şaşkınca bakıyordu. “Siz ne yaptınız?” dedi kadın hayretle. “Ateş Bey? Gerçekten de onu böyle mi suçladınız?”

“Evet!”

“Ama neden? Nasıl emin olabilirsiniz? Onun gözü sizden başkasını görmüyordu! Çocuğun sizden olmadığını o mu söyledi?”

Genç adam başını eğdi. “O benden olduğunu söylüyor ama... bu mümkün değil ki! Bu güne kadar kontrol hep bendeydi! Ben hep korundum...” Kadının kızaracak hali bile yoktu. Ateş’in de utanacak. Ne de olsa bu kadın onun çocukluğunu bile biliyordu.

“Yani... çocuk başkasından mı? Sizinle hamileyken mi evlendi?” Berna Hanım’ın sesi şaşkınlıktan çok inanmamazlık

tonları taşıyordu.

“Onun da çok... şaşırmasına bakarsak... belki evlendiğimizde hamile olduğunu o bile bilmiyordu. Yeni tahlil yaptırmış. Kâğıdını buldum... Benden gizledi! Hâlbuki bir gün önce almış sonucu!”

“Belki söylemeye vakti olmamıştır? Belki her kadın gibi biraz bekleyip mutlu haber için uygun bir zaman kollamıştır?”

Ateş cevap vermedi bir iki saniye. Sonra iç çekti. “Belki...”

“Siz... onu evden kovdunuz mu yoksa?”

“Tam olarak... öyle yapmadım. Ama... sanırım o manaya geldi! Dönüşte konuşacağımızı söyledim. Ve bebek ile ilgili bir karara varacağımızı...”

“Aldırma mı?”

“Başkasının çocuğu?..”

Berna Hanım yıllardır ilk kez patronuna karşı dikleşti. Gözleri biraz acımasız bir hal aldı. “Ama Ecrin sizden olduğunu söylemiş? Öyle değil mi?”

“Evet ama bu imkânsız!”

“İmkânlı veya imkânsız... Önemli olan karınıza inanıp inanmamanız! Eğer karınıza inanmazsanız bu evlilik nasıl sürerdi ki? Öncelikle ona inanacaktınız!”

Ateş’in yanak kasları oynadı. “Mümkün olsa inanmaz mıydım? İki iki daha beş eder mi?”

“Bazı matematikçilerin bunu kanıtladığını okumuştum!”

Berna Hanım gerçekten çok okurdu. Fikirleri ve dünya görüşü çoğu aydından ilerideydi. Ve hatta Ateş’e ilk kez bir kıza nasıl sokulacağını, nasıl konuşacağını o öğretmişti. Uzun boyundan dolayı gençliğinde kambur durma eğilimi gösteren genç adamın sırtına bir şaplak patlatmış, boyundan utanmamasını, dik durmasını, kızların dik duran erkeklerden hoşlandığını söylemişti.

Ve şimdi karşısında bir sanat şaheseri kadar yakışıklı ve

güçlü gözükten genç adama meydan okurcasına bakabiliyordu.

Ateş omuz silkti. “Bu benim için önemli değil artık... Düşünecek çok vaktim oldu. Bebek benden olmasa bile onu kabulleneceğim. İkimizin önceki ilişkilerinin aramıza girmesine izin vermeyeceğim. Çok genç ve bir hata yapmış olabilir. Keşke bana söyleseydi diye hep düşünüyorum ama çocuğu koruma içgüdüsünü de anlıyorum. Neticede bir çocuk istemediğimi kaç kere söyledim ona. Şimdi de onu korumak için kaçıp gitti...”

“Onu geri istiyor musunuz?” diye sordu Berna Hanım.

Ateş kendisinden çok emin bir tavırla ona baktı. “Elbette istiyorum! Bu ev onsuz bir hiç artık! Sen bunu fark etmiyor musun?”

“Doğrusu o neşeli, hayat dolu kadını... daha gider gitmez özlemiştim!” dedi Berna Hanım sonunda gülümseyerek. “Gerçekten hayatımıza bir renk getirdi. Sizi bile ne kadar değiştirdi! Söylesem kimse inanmaz. Ama siz onu sadece bu ev için mi istiyorsunuz peki? Buraya hayat getirdiği için mi?”

Ateş yutkundu neredeyse. Onun gibi sert, duygularını belli etmekten hoşlanmayan bir adam için bazı şeyleri itiraf etmek zordu. Kendisine bile itiraf edemeyen veya bunda geciken bir adam, ne kadar rahat olabilirdi ki?

“Ecrin... benim için... çok önemli!” dedi yavaşça. “Kalbini kırdığımı biliyorum ama... öylece çekip gitmesine izin veremem. O benim karım... Hayatımdaki en değerli şey!”

Kadın iyice gülümsedi. “O halde onu bulmak için ne bekliyorsunuz?”

Genç adam saatine baktı. “Beklemiyorum... Her yere adam yolladım. Bir sürü adamı da otobüs firmalarını kontrol etsin diye gönderdim.”

“İyi fikir...”

“Pek sanmam. O aptal değil. Otobüsle gitmemiştir. Onları kontrol edeceğimi bilir...” Ateş’in sesi kısmen ümitsizdi.

“Ama sizin onun peşine düşeceğinizi tahmin etmiyordur

belki de?” diye akıllı bir yorum getirdi Berna Hanım.

“Tek ümidim bu zaten!” Onu kovmamıştı ama ona yakın bir şey yapmıştı. Ecrin evden gittiğinde, belki de gerçekten kocasının kendi peşine düşeceğini düşünmemiş olabilirdi. “Otobüs firmalarının çoğu kimlik istiyor. Eğer şansımız yaver giderse onu bulabiliriz. Ama eğer yolda bir yerde binmişse... o da zor.”

“Ne yapacaksınız?”

Ateş derin bir nefes aldı. “Elimdeki bütün imkânları kullanacağım. Herkesi seferber edeceğim tabii. Ama öncelikle... bu iş çok yayılmadan... ne yapabileceğimize bakmalıyım. Belki kimseyi üzmeden rahatsız etmeden onu önce ben bulurum!”

“İnşallah!”

Bu konuşmanın ardından yatak odasından çıktılar. Ateş dalgın bir şekilde oturma odasına gitti. Bir koltuğa oturdu. Cep telefonunu açıp birkaç kişiyi aradı. Henüz otobüs firmalarının kayıtlarında Ecrin’in adı bulunamamıştı. Şaşırmadı. Başını arkaya atıp gözlerini yumdu. Ah aptal Ateş! Ah aptal Ateş! Nereye gitmişti o bal gözlü?

Saatler ilerledikçe, gelen haberler de hiç iyi değildi. Artık gece olmuştu. Ateş’in içindeki tüm ümitler birer ikişer tükenmişti.

Ertesi gün Pazar’dı. O gün daha da kötüydü. Araba ile dolaştı biraz. Şoför Ecrin’i indirdiği yere götürmüştü onu. Arabadan inen Ateş ona gitmesini söyledi. Sonra birkaç dakika kaldırımda durarak etrafını seyretti. Bu kalabalık caddede ne yöne gitmiş olabilirdi ki bu kadın?

Sıkıntısını atmaya çalışarak yürüdü bir süre... Bulması imkânsızdı elbette... Yine de inatla denk geldiği kafe, lokanta gibi yerlere sordu. Kimse ince uzun, güzel bir kızı hatırlayamıyordu. Zaten bu yerlerin müşterileri o kadar sıklıkla değişiyordu ki, Ecrin’i hatırlamaları imkân dahilinde değildi. Genç adam çaresizliğini kabul ederek bir taksiye bindi ve eve döndü. O gece daha da kötüydü. Sürekli haber bekliyordu. Ne

Bursa'dan ne de bir başka yerden haber vardı. Ecrin kimseyi aramıyordu. Kendisini merak ettiğini hiç mi düşünmüyordu?

Neden düşünsündü ki? Onu bir hafta boyunca aramayan kendisi değil miydi? Arasaydı eğer?... Gururuna değil de aklına yenilseydi eğer?... Belki şu anda Ecrin evde olurdu. Belki şu anda her şeyi affetmiş ve yeniden o tatlı bakışlarıyla gülümsüyor olurdu!

Haftanın ortasını da geçmişlerdi artık. Meraktan ölme noktasındaydı. Ecrin neredeyse iki hafta önce evden çıkmış ve kendisini ortadan kaybettirmişti. Birer telefon hariç kendisiyle ilgili bir haber de yoktu. Ve Ateş kaç gündür onu deli gibi her yerde arıyordu. Bursa'ya gitmemişse nerede olabilirdi? O kadar çok ihtimal vardı ki! Yurt dışına çıkma ihtimaline karşı uçak listelerine bile erişmişti.

İyice zayıflamıştı. Kaç gündür doğru düzgün yemek bile yemiyordu. Artık işe gitmiyordu. Boş gözlerle yürüyordu. Otururken bile gözü ne televizyon görüyordu ne de başka bir şey. Henüz hiç bir haber yoktu. Kendisi de aklına gelen her yere telefon açmıştı. Fazla değildi zaten. Ecrin'in kimleri tanıdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Arkadaşı Karahan'a bile sormuştu. O da karısı ile Ankara dışında olduğunu söylemişti.

En sonunda aklına bir şey geldi. Bunu niye daha önce düşünememişti?

Telefonunu eline aldı. Eskişehir'de tanıdığı birisi vardı. Hastanede hemşireydi. Ondan yardım isteyebilirdi. Gözleri rehberde gezindi. En baştaydı zaten. Ayşe... İnşallah soyadı gibi yıldırım hızında kendisine yardım ederdi.

Numarayı arama düğmesine bastı. Birkaç çalmadan sonra karşıdan tatlı bir ses geldi. "Alo?"

"Alo? Ayşe? Ben Ateş..."

Karşıdaki kadın gülümsemişti. Konuştuğunda sesinden belliydi bu. "Tanıdım... Bu ne güzel sürpriz? Epeydir görüşmedik! Yaralanmıyorsun artık sanırım?"

Ateş gülümsedi. Bir süre önce ciddi bir saldırıya uğramıştı.

Bir iki mafya bozuntusu bir ihaleye engel olmak istemişti. Bacağından ve karnının kenarından mermi ile hafifçe yaralanmıştı. İki üç sene olmuştu. Eskişehir’de bir hastanede kalması gerekmişti üç gün. O zaman tanımıştı Ayşe’yi... Doğrusu az kahrını çekmemişti.

“Aslında ara sıra oluyor...” diye mırıldandı. “Ama her zaman oradaki hastaneye gelmem mümkün olmuyor.”

“Ama görünen o ki yine şansın devam ediyor? Hâlâ sağ olduğuna göre?”

“Aslında... şansım pek de yolunda gitmiyor bu ara...”

“Öyle mi? Neden?”

“Yardıma ihtiyacım var...”

Ayşe güldü. “Benim mi? Koskoca Ateş Bey’in benim yardımına ihtiyacı mı var?”

“Evet... Senden birisinin telefonu isteyeceğim...”

Karşıdaki kadın ciddileşmişti. “Kimmiş?”

“Sen bir keresinde özel güçlerde görevli bir devlet ajanının sizin hastanenize yaralı olarak getirildiğini söylemiştin?”

Ayşe bir saniye sonra onayladı. “Doğru... Hava üssünde bir patlama olmuştu. Yaralanmıştı...”

“Tamam... Onun özel bir adam olduğunu ve elinde birçok imkân olduğunu söylemiştin?”

“Doğru ama bunu söylerken, gizli bir bilgi olduğunu da söylemiştim. Sadece adam sana çok benzediği için bundan bahsettim. Senin gibi uzun ve iri yapıydı.”

“Hah işte! Neyse! Sende onun telefonu var mı?”

“Var!” dedi Ayşe. “Hastaneden çıktığında yardımım için teşekkür etti ve ne olursa olsun ihtiyacım olduğunda onu arayabileceğimi söyledi.”

“Peki bu iyiliği benim için yapar mısın?”

Ayşe iyice ciddileşmişti. “Ateş... Senin için bunu yaparım

tabii. Ne oldu? Sorun ne?”

“Benim için önemli. Onu şimdi arayabilir misin? Ve bana yarın sabah için bir randevu alabilir misin? Bildiğim kadarıyla Ankara’da yaşıyordu?”

“Evet... Tahir Bey Ankara’da yaşıyor. Ama orada olmayabilir. Çok seyahat ediyor bildiğim kadarıyla. Senin gibi bir işadamı aynı zamanda.”

“Sen yine de ara... Belki bana bir yardımı olur.”

“Tamam... Ne diyeceğim?”

“Bana birisini bulacak... Karımı...” Kısa bir sessizliğin ardından Ayşe’ye gerektiği kadarını anlattı. O da anladığını belirterek ona döneceğini söylemiş ve telefonu kapatmıştı. Ateş sabırsızlıkla bekliyordu. Eğer bu Tahir denen adam Ayşe’nin kendisine bahsettiği kadar gizemli ve güçlü birisiyse, Ecrin’i bulabilirdi. Tek sorun yardıma yanaşıp yanaşmayacağıydı. Belki de hiç ilgi duymaz, yardım etmeyi reddederdi.

Zaman ilerliyordu. Ecrin’i deli gibi merak ediyordu. Sabırsızlığı son noktadaydı. Neredeydi bu kadın? Böyle giderse ve onu hemen bulamazsa, yakında çıldırabilirdi. Genç ve hamile bir kadının başına gelebilecekleri düşünemiyordu bile...

Bir süre sonra telefonu çalınca hemen uzandı. Hayır! Ayşe değildi. Neden aramakta gecikmişti ki? O adama erişememişti miydi? Bilmediği bu numara kime ait olabilirdi? Birden kalp atışları hızlandı... Arayan Ecrin olabilir miydi?

“Alo?” dedi heyecanını gizlemeye çalışarak.

Oysa karşısında son derece tok bir ses buldu. Kalın ve güzel... “Alo? Ateş Bey mi?”

“Evet?” dedi biraz merakla.

“İyi geceler. Geciktiğim için kusuruma bakmayın. Ben Tahir... Az önce ortak bir dostumuz aradı. Bir sorununuz olduğunu söyledi bana.”

“Evet... Eşim...”

Karşıdan gelen ses kendisini rahatlatarak kadar düzgündü. “Eşiniz Ecrin Hanım kayıp mı?”

“Adını nereden biliyorsunuz?”

“Az önce bir araştırma yaptım. Takdir edersiniz ki yardım edeceğim kişileri seçmek zorundayım. Sizi tanıyordum zaten. Bilinen birisiniz. Her ne kadar çok kimse bilmeseydi de ben evlendiğinizi ve eşinizi öğrendim.”

“Yardım edebilecek misiniz peki?”

“Şu anda Ankara’da değilim... Cuma günü dönüyorum. Yine de eşinizin bulunması için bir iki yeri bilgilendirdim. Sizi de yeniden ararım.”

“Teşekkür ederim.”

“Önemli değil. Görüşürüz... Merak etmeyin. Ecrin Hanım’ı bulacağımızdan eminim. Başına bir şey gelmesin de...”

“Evet...” dedi Ateş de endişeli bir mırıldanmayla. “Öyle umuyorum.”

Karşıda bir an kısa bir sessizlik oldu. Sonra Tahir meraklı bir tonla sordu. “Bir şeyi kesin bilmeliyim! Bana doğruyu söylemelisiniz!”

“Nedir?”

“Onu neden bulmak istiyorsunuz? Yok eğer ona bir eziyet falan yapacak olursanız iki elim yakanızda olur bilirsiniz...”

Ateş kaşlarını çatı. Öyle herkesin tehdidine pabuç bırakacak bir adam değildi. Karşısındaki kişi özel güçlerde çalışan birisi olsa bile... Hayatı boyunca kimseden korkmamıştı. Tahir denen bu gizemli adamdan da korkacak değildi. Ama içinde erkeksi bir yan, elinde olmadan ona saygı duydu. Hiç tanımadığı birisi, yine tanımadığı bir kadın için çaba harcamanın ötesinde, onu kollamaya bile kalkıştı. Bu herkesin yapabileceği bir şey değildi. Tahir’in mert bir adam olduğu açıktı. O yüzden ilk andaki çatılmış kaşları yeniden eski haline döndü. Ona kızmamıştı.

“Meraklanmayın Tahir Bey... O benim için her şeyden

değerli!” dedi kesin bir sesle. “Eğer onu bulmanıza yardımcı olacaksa... tüm servetimi bile size veririm!”

Tahir kısa bir an duraklamıştı. Ateş sanki onun gülümsediğini hissetti. “Paranıza ihtiyacım yok Ateş Bey... Yine de bunu duyduğuma sevindim. Ona değer verdiğinizi gösteriyor. Sanırım karınızı bulabiliriz. Umarım yanında yeterli parası vardı?. Yoksa eğer bu sorun olabilir.”

“Bilmiyorum...” dedi Ateş üzgünce. “Ortak hesabımız vardı ama ben her gün kontrol ediyorum. Ortadan kaybolduğundan beri bir kuruş bile çekilmemiş.”

“İnatçı birisi galiba?” dedi karşıdaki adam gülümseyerek.

“Hem de nasıl!” diye iç çekti genç adam. “İnatçı... geri adım atmayı sevmeyen bir kadındır. Ve onu... gerçekten üzdüm. Şimdi onu bulmamam için elinden geleni yapacaktır. Çok zorlu birisidir... Tatlı bir cadı...”

“Sizi anlıyorum!” dedi Tahir. “Öyle birisi benim de başımda var. Nedense zorlu kadınlardan hoşlanıyoruz. Şimdi kapatmam lazım. Bana biraz süre verin. Bakalım ne yapabiliriz... Sizi yine arayacağım... Bu arada siz de bana eşinizin varsa özel hesap numarasını, son aradığı yerleri ve diğer ufak tefek bilgileri mesajla gönderin. Bir faydası olabilir.”

“Ben onun banka hesabını da kontrol ettirdim. Şimdilik bir harcama yok.”

“Olsun... Her şey önemli.”

“Anladım...”

“Peki! Üzülmeyin. Eminim bulacağız.”

Telefon kapandıktan sonra, genç adam konuştuğu numarayı rehberine kaydetti. Ecrin'den bir haber alamayacağını bile bile geç saatlere kadar oturdu. Gözleri haberlerde gezinmişti. Artık her an ondan kötü bir haber alabileceği gibi ruhu sıkılıyordu.

Cuma günü sabahı, yorgun bir halde uyandı. O sabah da bir önceki gün gibi tıraş olmadı. Aynadan kendisine baktı. Yüzü çökmüştü biraz. Gitgide daha da çökeceği kesindi. İçindeki şey,

vicdan azabından çok daha öteydi. O, karısını özlemişti. Hem de çok... Onsuz geçirdiği her dakikaya acıyordu.

Kahvaltıyı yapmadı... Yatak odasının balkonuna çıkıp boş gözlerle güzel manzarayı seyretti. Kamelyanın yapımı bitmişti. Çok da güzel olmuştu. Tıpkı Ecrin'in istediği gibi. Dışlerini sıktı. Ne olursa olsun onu bulacaktı. Onu bulacaktı ve bu kamelyada bebekleri ile birlikte mutlu saatler geçireceklerdi.

Aklındakilerden kurtulmak çok zordu. Kaçırılmaya özen gösterdiği Cuma namazına gitti. Karısı ve kendisi için dua etmek onu rahatlatmıştı. Namazdan çıktığında da hâlâ canı bir şey yemek istemiyordu. Ancak eve döndüğünde, Berna Hanım ona sıkı bir öğle yemeği hazırlamıştı. Adeta zorla masaya oturttu. Kolundan tutup çekmişti.

“Bu halinizin Ecrin’e hiç faydası olduğunu sanmıyorum!” demişti ters bir sesle.

Ateş öfkeli bir şekilde kolunu çekmek istedi bir an. Sonra kadının iyi niyetli olduğunu düşünüp bundan vazgeçti. Sandalyesine sessizce oturdu. Nasılsa bir şey yiyemeyecekti. Tabacağına servis yapılırken bir kenardaki telefonu çalmaya başlamıştı. Hemen alıp açtı. Tahir arıyordu.

“Alo?” dedi heyecanla.

“Günaydın... Ben büromdayım. Siz de gelebilir misiniz? Konuşmamız gereken şeyler var!”

“Ecrin hakkında mı?”

“Evet...” Ateş’in eli ayağına dolanmıştı. Telefonu parmaklarında iyice sıkıldı. “Size bir iyi bir de kötü haberim var...” dedi Tahir yavaşça. “Ama telefonda olmaz. Buraya gelmelisiniz...”

Tahir’in konuya böyle doğrudan girmesi genç adamın yüreğini sıktı. Boğazı kurumuştı adeta. Berna Hanım’ın meraklı bakışları altında yemek masasından kalktı. Zaten hiç iştahı yoktu.

“Beni korkutma Tahir!” dedi biraz sertçe. Resmi konuşmayı

bir anda bırakmıştı. “Ne oldu? Ecrin’e bir şey mi oldu?”

“Hayır! Meraklanma! O çok iyi...”

Ateş'in yüreğindeki ferahlama, o anda büyük bir hızla yüzüne de yansımıştı. Gerçekten görülmeye değerdi. Derin bir nefes aldı. “Onu buldun mu yoksa?”

“Buldum... İşin doğrusu... bulalı çok oldu. Dün akşam yerini öğrendim! Ama daha fazlası için buraya gelmelisin. Söyleyeceklerim için gözlerini görmeliyim...”

“Adresini ver!” diye mırıldandı genç adam. Sabırsızdı...

Tahir'in Kızılay'ın merkezindeki adresine gitmesi çok vaktini almamıştı. Uçmuştu adeta. Arabayı kendisi sürmüştü. Arabayı kapının girişinde bir güvenlikçi karşılamıştı. Bir başkası ise arabayı uygun bir yere park etmek üzere içine binmişti. Araba Ateş'in umurunda bile değildi. Hurdaya bile yollanabilirdi. Hızlı adımlarla büyük ve modern görünümlü binanın içinde yürüdü. Önündeki güvenlikçi onu bir asansöre bindirdi. En üst katın düğmesine bastı ve genç adamı orada tek başına bıraktı.

Ateş sabırsızlıkla gideceği kata varmayı bekliyordu. Asansörün kapısı açılınca, karşısında beklediği kişi, beklediği gibi değildi.

Upuzun boylu, garip saçlı bir kadındı... Beyaza yakın şahane saçları, inanılmaz mavi gözleri vardı. Giymiş olduğu yazlık etek ve bluz çok hanım hanımcık olmasına rağmen, güzel fiziğini gizleyemiyordu. Ateş kadının güzelliği karşısında şaşkına düşmüşse de, aklında ona göre daha güzel bir kadın vardı. Ona göre Ecrin dünyanın en güzel kadınıydı.

“Hoş geldiniz...” dedi kadın duru sesiyle. Kendisi gibi konuşması da güzeldi. “Ben Tahir Bey’in yardımcısı Güney... Kendisi sizi odasında bekliyor!”

“Teşekkürler...” dedi genç adam onun uzattığı küçük eli sıkarken. Ve sonra onun ardından yürümeye başladı. Biraz yürüyünce, büyük bir kapıyı çekti Güney. Eliyle işaret etti gülümseyerek. İnsana huzur veren bir gülümsemesi vardı.

Nedense genç adamın içindeki endişe bulutları biraz dağıldı. Yol boyu aklından yüzlerce ve hatta binlerce kötü şey geçmişti. Tahir'in kendisini niye çağırdığını bilmiyordu. Ecrin'in iyi olduğunu söylemişti gerçi ama... ama... Korkuyordu işte! Ve bu sakinleştirici gülümseme, durumun çok da kötü olmadığı izlenimini vermişti ona. Bu kadın Tahir'in bildiği bazı şeyleri biliyor olmalıydı.

“Buyurun!” dedi Güney.

Ateş içeriye girdiğinde, karşılaşacağı kişi hakkında en ufak bir fikre bile sahip değildi. Sadece Ayşe'nin bahsettiği kadarıyla yakışıklı ve uzun boylu birisi olduğunu biliyordu. Ancak çalışma masasının başından ayağa kalkan adam için yakışıklı terimi yetersiz kalırdı. Beyaz şakakları hariç saçları simsiyahtı. Keskin hatlarla biçimlenmiş yüzü ile fazlasıyla da karizmatikti. Özellikle kendi boyunda ve fiziğinde birisi ile sık karşılaşmadığı için, bu iri adamı görünce şaşırmıştı. Belli ki Tahir, boş vakitlerini göbek bağlayacak faaliyetlerle geçiren birisi değildi. Atletik vücudu, üzerindeki rahat gömlektan bile belli oluyordu.

Tahir de onu incelemişti bir iki saniyede... Siyah gözler ile kahverengi gözler birbirini birkaç saniye süzdü. Sonra ikisi birden ellerini uzattı. Aralarındaki elektrik tamamlanmıştı. Birbirlerini dost olarak kabullenmişlerdi iç dünyalarında.

“Hoş geldin!” dedi Tahir ciddi sesiyle. “Tanıştığımıza memnun oldum. Buyur otur!”

Genç adam masanın iki yanındaki deri koltuklardan birisine oturdu. Tahir de onun karşısına oturmuştu.

“Ecrin gerçekten iyi mi?” diye sordu Ateş doğrudan konuya girerek. “Kusura bakma ama bu benim için çok önemli...”

“Anlıyorum!” dedi genç adam. “Karın gerçekten iyi. Endişe etme... Güvenli bir yerde kalıyor...”

“Nerede? Madem dün akşam yerini öğrendin, niye söylemedin bana? Hemen yerini söyle ki gidip...”

“Hayır! Ateş! Dur bir dinle!”

Genç adam onun sesi üzerine duraklamıştı. “Ne oldu? Bebek mi yoksa? Hastanede falan mı?”

“Bebeği bilmiyorum! Ama anladığım kadarıyla bebek de iyi!”

Ateş derin bir nefes aldı. “Çok şükür!” Ne ona ne de bebeğe bir zarar gelmesini istemiyordu. Doğrusu karısı için daha çok endişe ediyordu ama bebeğe bir şey olursa da, Ecrin’in kendisini hiç affetmeyeceğini tahmin edebiliyordu. Ecrin’in iyi olması karşılığında onun beşiz çocuklarını bile severek kabul edebilirdi. Yüreği öyle mutlulukla doluydu ki. Sonra Tahir’in sözlerini hatırladı.

Kaşları çatıldı sonra. “Peki kötü haber ne?”

“Kötü haber seni görmek istemiyor...”

“Konuştun mu onunla?”

“Hayır...” dedi Tahir yavaşça. “Konuştuğum kişi... o değildi. Dinle! Karının rahatı yerinde. Hiçbir sorunu yok. Ancak çok üzgün olduğunu ve seninle görüşmek istemediğini söyledi konuştuğum kişi!”

“O kim?”

“Seni tanıdığın birisi... Mesele, benim de o birisine söz vermiş olmam.”

Ateş anlamadan bakıyordu adeta. “Ne sözü?” dedi yavaşça. Yumruklarını sıkımişti. “Dinle! Her ne kadar senden hoşlanmış olsam da, yerini öğrenmek için senin gırtlığına yapışmaktan hiç çekinmem. Ecrin için her şeyi yaparım!”

Tahir onu sakın gözlerle süzüyordu. Ateş’in boş birisi olmadığını biliyordu. Hakkında epey bilgi edinmişti. Üstelik kötü kişiliğinin ardında yardım ettiği yurtlar, vakıflar ve birçok cemiyet olduğunu biliyordu. Herkesten gizlediği bir yardımseverliği vardı. Onun gibi sert görünen ama altın kalpli birkaç tane işadamını yakından tanıyordu zaten... Maalesef kendisi de o sınıfa giriyordu. Ona yardım etmemezlik yapamazdı.

“Bu durumda... kendimi pek de güvende hissetmiyorum?” dedi yavaşça. “Ve sanırım bir iki ufak ipucu için kendimi yeterince zorlanmış sayabilirim değil mi?” O kadar ciddiydi ki, Ateş yine kararsızca onun gözlerine bakıyordu. Fakat Tahir’in siyah gözlerinin içinde eğlenceli bir ışık yanıp sönüyordu.

“Bence de...” dedi yavaşça. Yüreğine yeniden bir ferahlık gelmişti o anda.

“Peki... Madem beni tehdit ediyorsun... ben de azıcık bilgi vereyim. Çaresizim...” Arkasına yaslandı rahatça. Bacak bacak üstüne atmıştı. “Şimdi durum şu... Ecrin Hanım’ı bir pastanede buldum... Kızılay’da... Kolay oldu. Uzun süre tek başına oturdu. Sonra mobese kameralarına bakarsak yanına bir kadın geldi o sırada... Çok güzel bir kadın...”

“Kim? Bir yabancı mı?” Ateş ürkmüştü.

“Hayır değil... Onun tanıdığı birisiydi... Ve... senin de tanıdığın birisi?”

“Çok güzel bir kadın demek? Kim?” Ateş bu kadirlik bir bilgiden kadının ismini çıkaramazdı.

“Söyleyemem... Söz verdim. O da Ecrin’e yerini söylememek üzere söz vermiş!”

“Pastanede mi buluştular?”

“Evet... Ama planlı bir şey olmadığı belliydi. Sanırım ortak dostumuz olan o kadın, telefon ile onu arayıp yanına geldi. Rastlantı tamamen. Biraz konuşup birlikte kalktılar. Sonra kameralar ile gittikleri yönü izledik. Tüm mobeseler tarandı. Arabaya binince iş bitmiş oldu...”

“Yani?..”

“Plakayı yol boyu takip ettirdim. Gittikleri yerin çoğunu izledik.”

“Neresi?”

“Söyleyemem dedim ya! Yani tam yerini söyleyemem...” Genç adamın dudakları alaycı bir tavırla kıvrılmıştı. “Bak! Sözlerimi tutarım ben. Ama onu götüren kadın arkadaşımız,

sana bir iki ipucu verebileceğimi söyledi. Senin gerçekten çok öfkeli birisi olduğunu ve canımın yanmaması için geri adım atmam gerekebileceğini söyledi. Sözümü yemeden tabii! Böylece o da sözünü yememiş olacaktı... Bana çok mantıklı geldi...”

Ateş gerçekten öfkelenmeye başlamıştı. Gözleri ciddi ciddi yanmaya başlamıştı. Yutkundu yine de... “Tahir! Lütfen!” dedi elinden geldiğince sakın kalmaya çalışarak.

Tahir kolundaki saate baktı. “Hımm. Peki, tamam. Gözlerindeki ifade benim için yeterli. Karını bulabilirsin bence. Şimdi buradan hemen çıkılırsa... Çeşme’ye gitmek kaç saat alır?”

“Çeşme mi?” Ateş’in gözleri kısıldı. “Çeşme mi?”

“Yerini biliyor musun? İzmir’in çok güzel bir...”

Ateş duraksamaksızın ayağa fırlamış ve onun sözünü kesmişti. “Neresi olduğunu biliyorum...” dedi öfke ile. “Lanet olası kadın!” diye homurdandı gözleri yanarak.

Tahir gülümsedi. “Kim? Karın mı?”

“Hayır! Ebru! Selim’in Çeşme’de İnci Üretim Çiftliği var. Bir yazlıkları olduğunu da biliyorum. Hiç gitmedim ama birkaç kere davet etmişti beni... Adresi var. Demek o kadın Ebru’yu? Daha iki gün önce aradım onu. Bana hiçbir şey söylemedi! O cadının saçlarını tek tek yolmazsam eğer!”

Tahir güldü bu sefer. Ciddi yüzü çok yakışıklı olmuştu. “Zaman zaman bunu ben de çok istiyorum. Kocasını Selim’den korkuyorum. Delinin tekidir. O gün beni ziyarete gelmişti aslında. Kocasının yerine bir iki evrak imzalamıştı. Seni ve karını da tanıması büyük bir rastlantı. Demek ortak arkadaşlarımız var?”

“Buna inan çok sevindim... Ama şimdi izin verirsen gitmem lazım. Helikopter bakımda... Onu bekleyemem. Araba ile hemen yola çıkarsam gece oradayım.”

“Dur!” Tahir gülümsemeyi bırakmıştı. “Aşağıda bir araba

var. Havaalanında da bir uçak... Yardımı olacaksa eğer, seni her yere götürür...”

Ateş duraklamıştı. Sonra o da karşısındaki adamın yüzüne ciddi ama rahatlamış bir tonla baktı. “Sana borçlandım...” dedi yavaşça.

“Dostlar arasında borç olmaz!” dedi Tahir de. Ayağa kalkıp elini uzatmıştı. Gözleri yumuşak, dudakları gerçekten dostça kıvrılmıştı.

Ateş gülümsedi. “Dostun olmak çok güzel...”

“Teşekkürler. Eğer ille de borcunu ödemek istersen... birlikte mutlu olun!” dedi genç adam.

Bu son cümle hem uçakta hem de Çeşme’ye giden yolda genç adamın aklında gezinip duruyordu. Evet! Mutlu olmak istiyordu artık. Ecrin’i ikna etmek ve evine geri götürmek istiyordu. Kendi evlerine... Veya onun olduğu herhangi bir yere... Cehennem bile olurdu.

Havalananında kendisine teslim edilen lüks araç da Tahir’in ayarlamasıydı. Ona gerçekten borçlanmıştı. Demek dünyada böyle ilginç adamlar hâlâ vardı? Gaza biraz daha bastı. Güçlü motoru ile araba otobanda alçaktan uçmuştu adeta.

Selim’in yazlığını bulması zor olmadı. Adresi telefonunun içindeki ajandasında saklıydı zaten. Arabanın navigasyonuna o adresi girmesi yetmişti. Üç katlı güzel evin önündeki kapı açıktı. Bu tedbirsizlik canını sıkıyorsa da o an için çok önemsemedi. Ecrin’i yeniden göreceği için çok heyecanlıydı.

Arabadan indi. Etrafına bakındı. Onu göremedi. Gözleri evin giriş kapısına döndü. Kapı açıktı. Hemen uzun adımlarla oraya yöneldi. Girişte sol tarafta bir yerlerden tıkırtılar geliyordu. Sessizce oraya yöneldi.

Mutfaktı girdiği yer... Ve Ecrin... oradaydı. Sırtı kendisine dönüktü. Bir an doya doya o ince bedeni, arkasından sarkan uzun saçlarını seyretti. Ellerini yıkayan genç kadın, durularken başını çevirmişti hafifçe.

“Geldin mi?” diye sormuştu bir yandan da. Yüzünde bir gülümseme vardı. “Ben de kek yaptım ikimize...”

Genç adam onun güzelliği karşısında yine sarsıldı. O gözlerdeki ışığı özlemişti. O sesteki ılıkliği özlemişti... Ve o çekici dudakları öpmeyi çok özlemişti.

“Bu iyi...” dedi yavaşça. Karısının irkildiğini, şaşkın bir yüzle kendisine döndüğünü gördü. Dudaklarındaki gülümseme sönmüştü. Kocaman olmuş gözleri ile hayretle bakıyordu. Kendisini beklemediği çok açıktı. Onun Ebru’yu beklediğini anlamıştı. “Kek gerçekten iyi olur!” diye mırıldandı genç adam. “Uzun bir yoldan geldim. Sana kıyamayacak kadar yorgun ve açım!..”

Ecrin yutkunmuştu adeta. Ateş birkaç adımda onun önüne geldi. Uzun boyu ile tepesinde dikeldi. Askılı bluzundan gözükten narin omuzları, kısa basit şortu ile bir kadının bu kadar çekici olması hiç doğru değildi. Her halde Ecrin, Allah’ın kendisine verdiği hem bir ceza hem de bir ödül...

“Ne..Ne işin var burada?” diye fısıldadı genç kadın.

Genç adam ona dokunmak için ellerini uzattı ama Ecrin bir adım geriye çekilmişti. Ateş’in elleri havadan yere düştü.

“Seni bulacağımı bilmeliydin!” dedi Ateş durgun bir sesle. Karısının gözlerindeki boşluktan hoşlanmamıştı. Ama ne bekliyordu ki?

“Beni arayacağını ummazdım doğrusu!” dedi genç kadın biraz alayla. “Neden bulmak istedin ki?”

“Sence neden?”

Ecrin omuz silkti. Gözlerinin boşluğuna katı bir inat yüklenmişti. “Bilemem... Neden?”

Ateş ona yine yaklaştı. Ecrin’in geri gideceği bir yer kalmamıştı. Beli arkasındaki tezgâha dayandı. “Ecrin...” diye fısıldadı Ateş. “Pek çok konuda konuşmalıyız...”

“Konuşacak ne kaldı ki? Söyleyeceğin her şeyi söylemedin mi? Eksik bir şey mi kaldı? Etmediğin bir hakaret daha?”

“Ecrin? Suçsuzum demiyorum ama... o sabah için... bana bir nebze bile olsa hak veremez misin?”

“Sana hak verdim ben... O yüzden evden ayrıldım işte! Beni aramana gerek yoktu...”

“Beklemediğim... bir şey oldu bu çocuk bana...”

“Bu çocuk mu?” Genç kadın biraz alayla dudak kıvırdı. Sonra gururlu bir şekilde çenesini kaldırdı. “Ateş! Ne istiyorsun benden gerçekten? Buraya niye geldin?”

Genç adam derin bir nefes aldı. “Benimle eve geri gelmeni istiyorum. Yeniden onbeş gün önceki halimize dönelim istiyorum...”

“Onbeş gün önceki halimize mi?” Genç kadın güldü acı bir şekilde. “Sevgili kocacığım! Benim artık hamile olduğumu unuttun mu?” Bir an durakladı. Gözleri dolmuştu biraz. Meydan okurcasına kocasının gözlerine baktı. “Hem de... Hem de senin olmayan bir çocuğa... hamile olduğumu... unuttun mu?”

33. BÖLÜM

Ecrin'in dudaklarından acımasızca dökülmüştü sözler...

"Hem de... Hem de senin olmayan bir çocuğa... hamile olduğumu... unuttun mu?" diye sormuştu meydan okurcasına.

Ateş bir an için sarsıldı. Gözlerinin benekleri titredi... Kahverengi gözleri Ecrin'in inatçı ama nemli gözlerinde kilitlenmişti. Sıkılmış dişlerini gevşetti çaba harcayarak.

"Unutmadım..." diye mırıldandı genç adam. Derin bir nefes aldı. "Bir dakika bile unutmadım. Bu..." Nefesini yavaşça saldı. "Bu çok önemli değil. Ben bunu çok düşündüm. Ben... ona iyi baba olabilirim."

Genç kadın gözlerini yumdu bir saniye... "İyi bir baba mı?" diye fısıldadı. Sonra güzel gözleri açıldı. Göz pınarlarındaki nem miktarı artmıştı. "Başkasının... çocuğuna mı? Buna inanmak zor... Sen çocuk bile sevmezsin?.. Değil başkasının çocuğu..."

Ateş yumuşakça fısıldadı. "Öğrenebilirim..."

"Bu öğrenilebilecek bir şey değil!"

"Ecrin! Senin yardımınla her şeyi yapabilirim." Ateş elini kaldırdı. Arada sırada yaptığı gibi, yanağının kenarını süsleyen bir tutam uzun saçı geriye çekti. Un ve kakao olmuş cildine dokundu. Neredeyse sevgi ile temizledi bir parçasını... Genç kadın irkilmmişti. Bir iki saniye izin verdiyse de onun elini yüzünden yumuşakça çekti. Aslında öfkeyle yapmak istemesine rağmen bunu becerememişti. O erkeksi ellerin gücünü, kendi üzerindeki etkisini biliyordu ve buna engel olamıyordu.

"Lütfen yapma!" dedi sesini soğuklaştırmaya çalışarak. "Ben senin bir şey öğrenebileceğini sanmıyorum."

Çocukluğunda yaşadıkların için üzgünüm. Ama bu bana ve bebeğime kötü davranmanı gerektirmiyor.”

“Birlikteyken... sana kötü mü davranıyorum?”

Ecrin yutkundu. Göz pınarları hâlâ nemliydi. “Farkında olmadığın zamanlar var...”

“Dikkat etmeye çalışırım...” dedi Ateş içtenlikle.

“Çok geç...”

Genç adamın başı öne düştü hafifçe. Bir iki saniye sustu. “Eğer... özür dilememi istiyorsan?..”

“Hayır..”

“Yok... Dileyebilirim... Faydası olsa da olmasa da dileyebilirim. Gerçekten çok üzgünüm. Önceden seni kırdığım zamanlar için... Söylediklerim ve yaptıklarım için... Ve o sabah... söylediklerim için özür dilerim.”

“Ateş!” Ecrin sarsılmıştı. Onun sözlerinin içten olduğunun farkındaydı. Ama artık pek çok şey için geç değil miydi? “Beni yeterince incittin. Kendini de incitecek şeyler söyleme!”

Genç adam uzanıp onu iki kolundan yumuşakça yakaladı. “Bana bir şans daha vermeye ne dersin? Sen ve bebek? Bana bir şans daha verin... Sanırım iyi bir koca olabilirim. İyi bir baba olur muyum bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse... çok korkuyorum. Hastanede evli olduğumuzu öğrendiğim sırada da çok korkmuştum. Fakat daha yarım saat içinde seninle evli olmak hoşuma gitmeye başlamıştı. O yüzden boşanmaktan vazgeçtim. Belki... baba olmaktan da hoşlanırım?”

Ecrin gözlerini kırıştırdı. Onun itirafı kendisini şaşırtmıştı. “Sen benimle evli olmaktan hoşlanıyor musun?” diye sordu minik bir hayretle.

“Hem de çok... Bunu belli etmedim mi?”

“Hayır!”

“Ettim!” Onun kollarını güven verircesine sıktı. “Akşamları elimden geldiğince erken geliyorum mesela?.. Evde daha az

çalışıyorum. Anlamadığım garip diziler seyrediyorum seninle...”

“Bunu herkes yapıyor...” dedi Ecrin. Sesinin titremesine engel olmaya çalışıyordu. Onun ellerinden usta bir manevra ile sıyrıldı. “Bunlar önemli şeyler değil.” Onunla ilgilenmiyormuş gibi yapıp fırının içine baktı.

“Ben... nasıl gösterebilirim ki?” diye sordu Ateş sıkıntıyla.

“Bu zorla olmaz! İçinden gelmeli... Ben anlarım!” Gözlerini kekten ayırdı. Ateş hakikaten ne kadar da zayıflamıştı? Adamda zaten bir gram bile fazlalık yoktu. Ama bu on günde, sanki o sevdiği kasları bile erimişti.

“Şu anda seni ne kadar çok istediğimi anlayamıyor musun?”

“Sadece seks!” dedi genç kadın hafif bir alayla. Gözlerindeki yaşlar neyse ki biraz kurumuştı. Ondan uzaklaşıp geniş pencerenin önüne gitti. Akşam güneşinin son ışıkları saçlarında yolaştı.

“Önemsiz bir şey mi sence?”

Genç kadın omuz silkti. “Önemli olduğunu kabul ediyorum. Bir sürü erkeğin içinde en çok seninle yaptığım seksi sevdim!”

Ateş bu iğneleme ile hafifçe irkilmmişti. Gözlerini hafifçe yumup derin bir nefes aldı. “Bunun için de... özür dilerim. Diğer erkekler hakkında... Sanırım buna benzer... bir şey söyledim. Ama gerçekten çok üzgündüm. Dehşet içindeydim!”

“Senden önce kaç erkekle seviştiğimi sanıyorsun?” diye sordu Ecrin soğuk bir sesle.

“Beni bu şekilde yaralamak istiyorsan... sen bilirsin!...” diye mırıldandı Ateş. “Bu gerçekten önemli değil. Çok kıskandığımı gizleyecek değilim. Ama bir sürü erkek olduğunu hiç sanmıyorum. Sen öyle bir kadın değilsin. Ben... sadece Bahadır olduğunu düşünüyorum. Onu sevmiş olman da yüreğimi sıkıştırıyor.”

“Öyle mi?” diye sordu Ecrin soğuk bir sesle.

“Onu sevmedin mi?”

Genç kadın durdu bir saniye. “Sevdim sanırım...” Dudaklarının ucuna kadar gelen cümleyi yuttu. ‘*Ama onunla hiç yatmadım. İlk erkeğim sensin...*’ demek istedi. Söylemedi... O anda Ateş’i mutlu edecek bir şeyi söylemeyi canı hiç istemiyordu. Kaldı ki inanacağını da sanmıyordu. Eski Ateş bakire olduğunu biliyordu ama şu karşısındaki zayıflamış ve yorgun görünen adamın bir şey bildiğini sanmıyordu.

“Ecrin! Hiçbir şey umurumda değil! Onu hâlâ seviyor olman bile... Belki zamanla güzel bir çift oluruz? Ben iyi bir baba ve iyi bir koca olmaya çalışacağıma söz veriyorum.”

Ecrin kollarını göğsünde kavuşturdu. “Artık çok geç olduğunu söyledim sana Ateş... Ben geri dönemem.”

“Ama neden?”

“Dönemem işte... Sana asla güvenemem. En ufak bir fırsatta bu çocuğun senden olmadığını söyleyip yüzüme vuracaksın. İleride onu hor görecektir davranışlara gireceksin.”

Genç adam biraz şaşkınca bakıyordu. “Bunu neden yapayım!?” Ona doğru yürüdü. Aralarında bir metre kadar mesafe vardı şimdi. Ama karısının gerildiğini hissettiği için daha fazla yaklaşmamıştı.

“Beni de fırsat buldukça küçümseyeceksin...” diye devam etti Ecrin inatla. “Bir erkekle yan yana gelsem bile şüphe duyacaksın. Sana olan sadaketime asla güvenmeyeceksin.”

“Ben öyle örümcek kafalı bir adam değilim...”

“Ama bana güvenmedin?”

“Sen de benden gizledin?”

“Çocuk... senin olsaydı bile... kızacaktın!” diye umursamazca iç çekti genç kadın. “Belki de çocuk senin? Ne biliyorsun? Belki ben bile emin değilim?”

Genç adam başını salladı. “Evet... Olabilir! Yemin ederim umurumda değil... Test bile yaptırmak istemem. Öyle veya böyle o benim çocuğum olacak! Kimden olduğu hiç önemli değil. Sana yemin ederim, o ikimizin çocuğu olacak. Sen geri

dönersen... ona iyi bir baba olmak için çabalayacağım. Tabii senin yardımınla! Ecrin! Lütfen evimize geri dön... Herkes seni bekliyor. Herkes senin için endişeli...”

Genç kadının gözlerine yeniden yaşlar hücum etmişti. Birlikte yaşlanmayı istediği tek erkek karşısındaydı. Çocuklarını doğurmak istediği tek erkek işte onu evine geri çağırıyordu. İyi bir baba olması için kendisinden yardım istiyordu. Ama yaralanmış yüreği... sevgisinin önüne geçmişti bir kere.

“Beni aramadın...” dedi kırılgan bir sesle. O sabah onu odada öylece bırakıp gitmişti. Kabullenmek istemese de birkaç gün boyunca onun kendisini arayacağını ummuştı. Özür dileyeceğini, çocuğun kendisinden olduğunu kabulleneceğini...

“Üzgünüm!” diye mırıldandı Ateş suçunu kabul edercesine. “Çok istedim ama... kafam çok karıştı.”

“Neden?”

“Senin yüzünden...” Ateş sözcüklerini kolayca seçemiyor gibiydi. “Bu durum... bir erkek için kolay mı sanıyorsun?”

Ecrin ona hak vermemelik yapamıyordu. Kendisi bile bu çocuğun nasıl olduğunu bilemezken, bu adam nasıl inansındı ki? Ama onun başka bir erkeğe ait olduğunu zannettiği çocuğu kabullenmesi... gerçekten zor olmalıydı.

“Kekle.. doymazsın değil mi?” diye sordu ona yavaşça. Ateş'in gözleri fıına kaymıştı. “Akşamları ağır yememeye çalışıyorum da...” dedi Ecrin.

Genç adam başıyla onayladı. “Belki doyarım...” diye mırıldandı. Günlerdir doğru düzgün bir şey yememişti. Kendisini hiç aç hissetmemişti. Ama şimdi karısının yanındayken, bir tepsî keki yiyebilecekmış gibi hissediyordu kendisini.

Genç kadın sırtını ona dönüp buzdolabına yürüdü. “Madem geldin... yemeğe kalabilirsin. Sana yine de başka bir şeyler pişirmek gerekecek.”

“Ecrin?..” dedi Ateş kararlı bir sesle. Dolabın kapağını açan genç kadın başını çevirip ona baktı. Adamın sesindeki ton ilgisini çekmişti. “Gitmeyeceğim!” dedi Ateş kısılmış gözlerle.

“An..anlamadım!”

“Sen olmadan gitmeyeceğim...” diye dürüst bakışlarla açıkladı Ateş. “Aklında ne olduğunu bilmiyorum. Ama bensiz bir plan olmasa iyi olur. Benden kaçtığın için sana kızgınım bile! Hak versem de, beni ne kadar endişelendirdiğini tahmin bile edemezsin!”

Ecrin onun gözlerine bakıp kalmıştı. Adamın ses tonu o kadar kesindi ki, başka zaman olsa korkardı. “Ben kaçmadım!” dedi sonra minik bir savunma ile. “Sen... Sen bizi istemiyordun! Beni ve bebeğimi...”

“Bebeğimizi...”

“Şimdi öyle diyorsun! Bebek senin değilse ne olacak? Ya ileride test yaptırmak istersen?”

Genç adamın kaşları çatıldı. “Böyle bir şey hiç olmayacak... O çocuğun benden olmasını çok isterim elbette. Ama bunun için test yaptırmak gibi küçültücü bir şey yapmam. Sanırım seni yeterince incitecek küçültücü şeyler yaptım. İstersen aramızda bir anlaşma imzalarız!”

“Ne anlaşması?”

“Aklına ne gelirse işte?”

“Beni bu kadar mı istiyorsun?”

“Tahmin bile edemezsin...”

Ecrin onun sesindeki kararlılık üzerine ikinci kere ürperdi. Başını çevirdi hemen. Dolabın içine baktı. “Geleceğime söz veremem... Ama önce... karnını doyursak iyi olur. Kötü gözüküyorsunuz!”

Ateş dudaklarını sıktı. “Barışmayacak mıyız?”

Dolaptan tavuk inciklerini alan genç kadın yeniden ona baktı. Gözleri eskisi gibi ışıldamıyordu. Ateş’in buna ne kadar

üzüldüğünü bilse, belki birazcık genç adama gülümserdi.

“Şimdilik hayır...” dedi yavaşça.

Ateş onun ne kadar kırıldığını anlayabiliyordu. Ve anlayabildiği kadarından bile fazla kırıldığını tahmin edebiliyordu. Fırsatı olsa her şeyi geri alabilmeyi ne kadar da isterdi. Şu zayıf kadın için her şeyi verebilirdi... Her şeyden vazgeçebilirdi. Ama ondan asla vazgeçmezdi. Dudaklarının ucuna kadar gelen sevgi sözcüklerinin şimdi onda ters tepki yapmasından korkuyordu. Şu anda biraz bayağı ve basit kalmasından korkuyordu. Yoksa...

Yoksa onu ne kadar sevdiğini söylemek için yanıp tutuşuyordu.

Artık inkâr etmesinin bir anlamı yoktu. Onu ilk gördüğü andan beri seviyordu... O hastane odasında, o boğuk ortamda bile bir güneş kadar ısıtılıydı. Onu gördüğünde içine yayılan ısıya engel olamamıştı. Boşanma ile ilgili cümlelerinden sonra bile aklında hep o gezinmişti. Yeni bir oyuncak bulmuş çocuk gibi heyecanlanmıştı. Kendi kendisine bahaneler aramıştı. Onun hakkında gerçekleri bilmek istediği gibi bahaneler üretmişti. Ama asıl istediği şey, onun hep yanında olmasıydı.

Onsuz her şey boştu. O kocaman ev bir hiçti... Tüm lambaları yaksa bile onun kadar eve aydınlık veren bir şey olamazdı. Belki bir süre o tatlı kıkırdamalarını duyamayacaktı ama... zamanla onun kendisini affetmesini umuyordu. Tüm dileği buydu. Hayatının anlamının evine geri dönmesini istiyordu.

“Bu gece burada kalabilir miyim?”

Ecrin dudağının kenarını ısırıp çocuksu bir tavırla. Kabul etmeliydi ki... o da Ateş’in orada olmasından... inanılmaz bir şekilde... hoşlanmıştı. Bu kocaman ev daha dolu gelmişti.

“Eğer mangalı yakmayı becerebilirsen... olabilir!” dedi umursamaz bir tavırla. “Keki de çayla birlikte yeriz...”

Ateş’in kendisine yaklaşmasını izledi. Genç adam upuzun boyuyla önünde durmuştu. Sakallı hali ile bile çok yakışıklıydı.

Yorgun gözleri ile bile çekiciydi. Ama o koyu kahverengi gözlerin içinde güzel bir ışık vardı. Ve biçimli dudaklarda ciddi bir gülümseme...

“Teşekkür ederim...” dedi yavaşça genç adam.

Ecrin o gözlere bakmamaya çalışıyordu. Bakışlarını kaçırdı. “Etme!” dedi dirençli olmaya çalışarak.

Genç adamın parmakları uzanıp onun narin çenesini tuttu. Yumuşakça kaldırdı. “Gözlerini kaçırma benden...” İri gözler adamın gözleri ile kesişti yeniden. İçlerindeki kırgınlık hâlâ çok barizdi. “Bil ki...” diye fısıldadı Ateş ona doğru. “Seni asla bırakmayacağım. Bunu iyi düşünmeni istiyorum. Sen burada kalmak istersen ben de kalırım. İzin vermeseydin bile dışarıda bir yerlerde yatarım. Arabanın içinde uyurdum... Sen de açlıktan ölünceye kadar beni izlerdin.”

“Ben senin kadar kötü değilim!” dedi Ecrin minik bir gülümseme ile. “En azından açlıktan ölmene izin vermem.”

“Benimle geleceksin değil mi?”

“Ateş...”

“Çocuğun babasız büyümesini mi istiyorsun?”

“Hayır...” Gözleri biraz daha parladı. Dudakları istemese de kıvrıldı. İçindeki eğlenceli ama iğneleyen kadın hemen su yüzüne çıkmıştı. “Ama belki... ona başka bir baba... bulabilirim? Boşanırsak yani?”

Ateş kızmamaya çalıştı... Kızgınlığı ona değildi. Ancak içindeki kıskançlık kimsenin tahmin edebileceği bir seviyede değildi.

“İstersen bulabileceğine eminim...” diye onayladı memnuniyetsiz bir tavırla. “Erkeklerin gözlerin kamaştıracak kadar farklı bir kadınsın. Ben... sanırım şimdi Bahadır’ı iyi anlıyorum.”

Ecrin şaşkınca baktı kocasına. “Anlamadım? Nesini daha iyi anlıyorsun?”

“Evlendiğimiz gece karşıma çıkmasını... Arabasıyla beni

öldürmeye çalışmasını...”

Ecrin hâlâ kocasının gözlerine bakıyordu. O gözlerde sevgi mi vardı öfke mi?... Kıskançlık mı vardı bir katilin ışıltısı mı?..

“Gerçekten anlamadım?”

“Senin için aynı şeyi ben de yaparım sanırım... Bir başka erkeğe ait olmana asla izin vermem. O sabah bile boşanmayı düşünmedim ben... Evden gitmeni hiç istemedim. Yani benden kurtulman imkânsız. Boşanmak söz konusu bile değil...”

“Bunu biliyorum... Ailede olmadığını söylemiştin...”

“O farklı bir konu...”

“Ama yine de boşanmak istersin diye düşünmüştüm.” Gözleri biraz inatla parladı. “Hani çocuk senin değil ya?”

Ateş hafif bir nefes aldı. “Bu eziyeti hak ettiğimi... biliyorum. Ama sık sık söylemezsen... sevinirim.” Usulca belirtti. “Lütfen...”

“Ben söylemesem de sen düşüneceksin?”

“Ben çocuk için sıkıntı duymuyorum... Ama kıskanmama da engel olamam değil mi?”

Onun sesindeki içten ton ile, Ecrin gülümsememek için kendisini zor tuttu. “Sen kıskanıyor musun beni?” diye sordu ona. Bu güzel bir şeydi. Hatta kendisinin onu kıskandığının yarısı kadar kıskansa bile çok mutlu olurdu.

“Bahadır’ın yaptığını yapabilecek kadar. Yemin ederim bir erkeğin sana yaklaşması bile beni kıskandırır. Değil onunla evlenmek, değil çocuğuna baba bulmak, bir başka erkekle nişan bile yapamazsınız.”

“Neden?”

Ateş onu sevdiğini söylemek üzere dudaklarını kıpırdattı. Belki de söylemek için en uygun andı. Evet! Söyleyip kurtulabilirdi. Ecrin’in kendisini sevmesini beklemiyordu. İyi bir adam olmadığını, zor bir adam olduğunu biliyordu. Ama gerçekten de değişebilirdi. Değişmişti de... Hem de pek çok

konuda.

“Belki de... seni seviyorum?” dedi yavaşça. Tam ve güzel bir itiraf olmamıştı ama... elinden bu kadarı gelmişti işte.

Ecrin bu sefer inanmazca güldü. Başını sallamıştı iki yana... “Güzel şakaydı!” Elindeki tavuk paketini ona uzattı. “Al şunu hadi... Daha fazla saçmalamadan işine başla. Güzelce terbiye et. Beceremezsen yardım iste. Nedense ben de acıktım birden...”

Ateş onun uzattığı tavukları farkında olmadan almıştı. Ecrin hâlâ inanmazca gülümsüyordu. Dönüp buzdolabından salça ve domates çıkardı. Salçayı terbiye için kocasına verirken, domateslerden de güzelce sövüş yapmaya niyetlenmişti.

Durup bir an ona baktı.

“Sen tavukları terbiye yapmayı biliyor musun?”

Ateş bir elindeki salça kavanozuna bir de tavuklara bakıyordu. Kararsızca mırıldandı. “Beceririm sanırım. Terbiye için kırbaç da verecek misin?”

Ecrin gülümsedi. “İnanmıyorum sana?.. Gerçekten mi?”

“Ben... hayatımda pikniğe çıktığımızı hiç hatırlamıyorum?”

Bu son cümle Ecrin’i o kadar üzmüştü ki, elinde olmadan yoğun bir şekilde dişlerini sıktı. Nasıl bir adamla evliydi böyle? Nasıl kötü bir enkaz devralmıştı? Böyle bir adamın mutsuz olması ne kadar da normaldi aslında. Ve insanlara güvensiz olması... Sevmekten korkması...

“Peki!” dedi ona. “Şöyle yapacaksın. Gel benimle...” Bir öğretmen edasıyla mermer sehpanın üzerine tavukları koydu. Poşetinden çıkarıp suyun altına tuttu. “Önce tavukları yıka... Ne olur ne olmaz... Sonra suyu süzölsün.” Ateş yanında durmuş onun tavukları yıkamasını izliyordu. Bir dakika sonra süzgecin içinde suları süzölmüş tavuk parçalarından birisini eline aldı. “Ben hepsini tek tek tuzlarım...” Yeterince tuzladıklarını çukur bir kabın içine geri koyuyordu. “Sonra birlikte karıştırınca tatları garanti olur. Şimdi zeytinyağı dökeceğiz. Ve biraz salça... Bir kaşık yeter. Tadı daha güzel olur. Azıcık da kırmızı toz

biber ve karabiber... Karabiber önemli... Eti marine eden en önemli unsur... İstersen kekik de koyabilirsin. Ve son olarak iki bardak süt...”

“Süt mü?” Ateş onun sütü tavuk etlerinin üzerine boca etmesini izliyordu. Şimdi genç kadın küçük elleriyle bahsettiği tüm karışımı tavuğa yedirmeye uğraşıyordu.

“Evet... Süt et tarafından emilip yok oluncaya kadar bekletirsin... Yarım saat sürmez terbiye olması. Babam hep böyle yapardı. Bana da öğretti. Ateşi görünce tadı güzel olur.”

Genç adam meraklı bir tonla sordu. “Senin de... Ateş’e karşı zaafın var mı?”

Ecrin duraklayıp ona bakmıştı. Sonra tavuğun üzerinden salçalı ellerini geri çekti. Parmağını uyarırcasına ona doğru salladı. “Kendi adınla şaka yapman çok iğrenç...” dedi biraz gülümseyerek. “Sanırım şaka yapmasını da öğrenmen gerekecek...”

Ateş gülümsedi. Bu kadının yanında o kadar mutluydu ki... “Sen öğreteceksen bunu severek kabullenirim.”

“Karizmanız çizilmesin Ateş Bey”

“Yeterince çizildi zaten... Seni aradığımı sağır sultan bile duydu. Herkes senin için kaçak gelin diyormuş. Gazeteleri okumadın mı?.. Bu sabah öğrenmişlerdi nihayet...”

Genç kadın ellerini yıkamak için döndü. İçinde filizlenen mutluluk kıpırdanışlarını görmemeye çalışıyordu. “Okumadım. Ama senin için üzuldüm diyemeyeceğim...” dedi yavaşça. “Ve ben kaçmadım...”

“Kaçtın... Neden kaçtığın da biliyorum!”

“Kaçmadım... Ama kaçmış olsam bile... neden olduğunu bilemezsin!”

“Zor değil... Çocuğu aldıracağımı zannettin değil mi? Kürtaj olmanı isteyeceğimi zannettin. O yüzden ortadan kaybolup buna yasal olarak imkân bulmamı engellemek istedin?”

“Aldırmak istemiyor muydun?” diye sordu Ecrin ona

bakmadan. Sırtı genç adama dönüktü. “O sabah bir çaresine bakacağını söylemiştin!”

“Evet... Demiştım...” Gidip genç karısına arkadan yavaşça sarıldı. Yumuşak sevgi dolu bir sarılıştı. Ecrin’in bedeni gerilmişti ama buna aldırmadı. Karısının narin sırtı kendi geniş göğsüne mecburen yaslanmıştı. Ateş onun kalçalarının baskısını öyle özlemişti ki, genç kadını iyice kendisine çekti. Sımsıkı sardı. Bir eli belini tutarken diğer avucu doğal bir şekilde diri göğüslerinin üzerine kapanmıştı. “Aptalım biliyorum... Söylememem gereken bir sürü şey söyledim. Söylemem gerek hiçbir şeyi de doğru dürüst söyleyemiyorum.”

“Söylemek istediklerin mi var?” diye fısıldadı Ecrin bu yakınlıktan etkilenmemeye çalışarak.

“Birkaç tane var...” Dudakları saçlarındaydı. “İlgilenir misin?”

Ecrin onun yakınlığının verdiği ateşin yayılış hızı karşısında şaşkıındı. Boşuna çaba harcıyordu. Gerçekten de onun ateşine karşı zaafı vardı. Ne fenaydı... Neden ona karşı yeterince katı olamıyordu? “Aslında... ilgilenmiyorum,” dedi kendisini zorlayarak.

“Neden?”

“Sözlerin şimdilik benim için inandırıcı değil. Beni niye istediğini bilmiyorum. Sanırım rezil olmaktan kurtulmak içindir? Ailendeki boşanma yüzdesini arttırmamak için de olabilir.”

“Bunun için deli gibi seni aramama gerek yoktu ki... Boşanmazdık olur biterdi. Nerede yaşadığını bile umursamazdım.”

Onun ince bedenini biraz daha kendisine çekti. Ama daha fazlası ancak karısının canını acıttırdı. Oysa ki Ecrin gerçekten bu yakınlıktan rahatsız değildi. Sırtında ve kalçalarında onu hissetmek çok güzeldi. Ve göğüslerindeki el... altındaki sivri uçları kolayca sertleşmişti. İnşallah Ateş bunu fark etmezdi.

“Beni nasıl buldun peki?” dedi konuyu değiştirmeye

çalışarak. “Yerimi Ebru mu söyledi?”

“O cadiya da soracağım bunun hesabını...” diye mırıldandı Ateş. Ecrin'i kollarında çevirdi. Göz göze bakiştılar bir an. Ateş yine ona sıkıca sarılmıştı. Kaçmasına izin vermeyeceği çok belliydi. Genç kadın kıpırdayamazdı istese... Ve o dudakları ne kadar da çekici duruyordu? Üstelik hâlâ yüzünde kakao ve un parçacıkları vardı. “Ama hayır! Onu suçlamana gerek yok. Yerini o söylemedi!”

“Kim peki?” Genç kadının yüzünde şüpheli bir bakış vardı. “Yoksa o Doğan denen adam mı?”

Ateş gülümsedi. “Doğan’ı tanımıyorum. O kim?..”

“Ben de tanımıyorum. Bu işlerde maharetli bir adammış. Selim Bey’in dostuymuş.”

“Hımm. Ben de görmüşümdür onu belki. Ama seni bulmama yardımcı olan başka birileri...”

“Burada olduğumu nasıl bildin peki? O kadar kesin mi adresimi verdiler sana...”

“Biraz gizlediler doğrusu...” Gözleriyle hâlâ onun güzel yüzünü emercesine seyrediyordu. Ecrin huzursuzdu. Dudaklarına böyle bakabilen gözler varken bir kadın rahat olamazdı ki...

“Ma..mangalı yakabilirsin değil mi?” diye fısıldadı. “Sanırım bunu becerebilirsin?”

“Kollarımdan kurtulmak mı istiyorsun?”

“Evet...” diye dürüstçe onayladı genç kadın.

“Beni hiç mi özlemedin?”

“Bu şu an için doğru soru değil!”

“Bir öpücük de mi vermeyeceksin?..”

Ecrin yutkundu. Ama bunu ona belli etmedi. İsteksizce mırıldandı. “Şu anda... hapis olduğuma göre... engel olamam sanırım! Senden kaçamam...”

“Doğru...” Ateş onun dudaklarına doğru eğildi yavaş yavaş. Ecrin kıpırdanmaya çalıştı ama gerçekten de kurtulması mümkün değildi. “Benden ne şimdi ne de sonra... asla kaçamazsın!” diye mırıldandı Ateş. Dudakları yavaşça dudaklarına dokundu. Gözlerini yummuştu genç adam. Bir yudum suyla hararetini söndürmeye çalışan birisi gibiydi. Bir iki saniye karısının dudaklarını kendi dudakları arasında tuttu. Sonra hafifçe alt dudağını yakaladı. Ecrin bu öpücüğe karşılık vermemek için elinden geleni yapıyordu. Neyse ki çok uzun değildi.

“Beni yine öpmek isteyeceğin bir gün olur umarım?” dedi Ateş kendisinden beklenmeyecek kadar üzgün bir sesle. Ecrin’in hiç tepki vermemesi onu gerçekten üzmüştü. Ecrin’in kendisini sevmeye başlaması çok uzak bir ihtimaldi o anda. Gözlerindeki ışıltının geri gelmesi imkânsız gibiydi.

“Henüz seninle döneceğimi bile söylemedim!” dedi Ecrin

“Ama döneceksin? Döneceksin değil mi? Kendin için istemesen bile... çocuk için en iyisi bu. Bir çocuk anne ve babasıyla olmalı!”

“Böyle konuşunca kalbimi kazanacağınızı mı sanıyorsunuz?”

“Mantıklı olmaya çalışıyorum.”

“Gelmezsem beni zorla mı götüreceksin?”

Ateş başını salladı dürüstçe. “Üzgünüm... Ama evet...”

“Gerçekten zorlar mısınız?”

“Hiç şüpheli olmasın. Beni tanıımıyorsun henüz.” Gülümsedi kesin bir kararlılıkla. “Ve seni tanıdıktan sonra çok değiştim. Ne yapacağımı kimse kestiremez...”

“Hamile olduğumu unutmayacaksın değil mi?” dedi Ecrin şüphe ile. “Çocuğumu tehlikeye sokacak bir şey yapmanı istemiyorum!”

Ateş bu uyarıyı seks olarak algılamıştı. Hâlbuki Ecrin başka bir şeyden bahsetmişti. Genç adam başını salladı yavaşça. Onu hafifçe bıraktı. “Söz veriyorum...” dedi ona. Gözleri acı bir

şekilde baksa da dürüsttü. “Sen istemedikçe... sana asla dokunmayacağım. İstemezsen öpmem bile... Yeter ki benimle geri dön.”

Ecrin onun yanlış anladığını kavramıştı ama hâlâ içindeki kırgın kadın ona baş kaldırıyordu. Dudakları kıpırdandı. İtiraz etmek istese de başka cümlecikler döküldü dudaklarından... “Bu iyi...” diye mırıldandı. “Yani öpücüğe... bir şey diyemem. Geri dönersem eğer, durumu kurtarmak için... biraz daha yakın da davranabilirsin. Ama ben... seninle... sevişmek istemiyorum henüz.”

Ateş'in yüzü minicik değişti. Ancak buna da razıydı. Ecrin'i onun sandığı gibi, sadece seks için istemiyordu. Bunu sağlayabilecek bir sürü kadın vardı çevresinde. İstese onlardan birisiyle olabilirdi. Ama şimdi hayatında o varken, ne bir başka kadını canı çekiyordu ne de Ecrinden uzak kalmaya dayanabilirdi. İsteksizce onayladı.

“Anladım...”

“Sana güveninceye kadar... diyelim o zaman?” diye mırıldandı Ecrin. “Beni ve... çocuğumu evden kovmayacağına inandığım zamana kadar...”

“Anladım...” dedi Ateş yine. “Öyle bir şey olmayacak. Emin olabilirsin. Dönecek misin?”

“Henüz bilmiyorum.” Genç kadın ona çılgınca sarılıp öpmek isterken, böyle soğuk davranmakta öyle zorlanıyordu ki? Ah! İki hafta içinde bu kollarda olmayı ne kadar da özlemişti. Ve onunla seks yapmayı da çok özlemişti aslında. Ama o bir cezayı hak etmişti. Bu cezadan Ecrin de çok zarar görecekti belki ama gururu onu bu konuda uyarıyordu. Kolay bir kadın gibi hemen onun kollarına atılmamalıydı. Ateş onu sevdiğini keşfederse ve bunu kullanıp çocuğu aldırması konusunda ısrar ederse diye çok korkuyordu.

Ateş onu tamamen bıraktı. Bir adım geri çekildi. “Gidip mangalı yakayım...” dedi ona. “Ne kadar zor olabilir ki?”

“Doğru... Adınla müsemma bir şeyi yapman zor olamaz.

Hem erkeklerin içinde doğuştan var olan bir yetenek bence. Mangal bahçede duruyor.”

“Görmüştüm...”

O gidince Ecrin derin bir nefes alıp tezgâha yaslandı. Ne yapıyordu böyle? Sözde ondan sonsuza kadar kaçmıştı! Sözde onunla bir daha birlikte olmayacaktı. Sonsuz, ne kadar da kısa bir zamandı? Daha buraya geleli on gün olmadan yine evli bir kadın pozisyonuna düşmüştü. Ve Ateş Libya’dan döner dönmez, bir hafta bile olmadan onu bulabilmişti! Bu ilginçti. Bu nasıl bir adamdı? Koca ülkede herhangi bir yere gitmiş olabilirdi? Nasıl bulmuştu kendisini? Ne biçim tanıdıkları vardı?

Ateş başarılı bir şekilde mangalı yakmıştı. Genç kadın bahçedeki masayı hazırlarken arada sırada ona göz atıyordu. Kot pantolon ve kaslı bedenine yapışan krem tişörtü ile aslında çok hoş gözükiyordu. Sakalları da çirkin durmuyordu. Yakışması bir yana, olduğundan daha derin, tehlikeli bir hava vermişti. O öpücük esnasında sakallı çene kendi çenesine değince hiç rahatsız olmamıştı. Onların hafif sürtünmelerle göğüslerinde ve göbeğinde gezinebileceği düşüncesi, birden içindeki hormonları hareket ettirdi. Gözleri kaçırıldı o iri bedenden. Kaslı kollarına bakmak bile içindeki kıpırtıları arttırıyordu.

Terbiye olmuş tavukları onun yanına götürüp bıraktı. Genç adam kendisinden beklenmeyecek bir maharetle onları pişirmeye başlamıştı. Sık sık çevirip pişme derecelerini kontrol ediyordu. Etrafı güzel bir koku sarmıştı. Mangalın içine doğrudan attığı patlıcan ve biberler de o kokuya fazlaca katkıda bulunuyorlardı doğrusu.

Genç kadın da masanın üzerini bir anda lezzetli şeylerle donatmıştı. Meyve olarak da tüm yaz meyveleri vardı. Özellikle kavun severdi ama yeni aldığı karpuz da çok lezzetli çıkmıştı. Bir karpuz dilimini alıp bir parça ısırdı. Başını çevirince, kocasının kendisini aç gözlerle süzdüğünü gördü. Ama onun açlığının karpuzla olmadığı o kadar belliydi ki... Elinde olmadan

kızardı. Yanına gidip ısırdığı parçayı ona uzattı. Mangalın başında iyice bunalmış olmalıydı. Ateş onun uzattığı karpuz dilimini bir lokmada yuttu. Ama gözleri hâlâ onun nemli dudaklarındaydı.

“Teşekkürler...”

Ecrin hemen oradan uzaklaştı. İşi bittiği için bir kenarda onu beklemeye başladı. Sandalyeye oturmuştu. Ateş'in de çok işi kalmamıştı zaten.

Yemek sessiz bir ortamda geçti. Genç adam bir kere bile telefonuyla konuşmamıştı. Kocasının acıkmış olduğunu da fark etmişti. Onun günlerdir doğru düzgün bir şey yemediğini ve şimdi karısını bulmanın verdiği rahatlıkla iştahının açıldığını bilemezdi. Aynı şey kendisi için de geçerliydi. Üzüntüden akşamları hafif şeyler yemek zor olmuyordu. Oysa şimdi karşısında kocası varken sıkı bir yemek ona da güzel gelmişti.

Kahveleri karşılıklı içtiler... Ateş onun uzattığı fincanı alıp teşekkür etmişti. Sanki haftalar önce kreşte olduğu gibi bir akşamdı. Aralarında bir mesafe vardı. Gözleri ise ek olarak portatif televizyondaydı. Pek konuşacak bir şeyleri olmadığı için televizyon seyretmek daha akıllıca geliyordu.

Çay içerken de fazla konuşmadılar. Sadece Ateş onun ince bedenini süzerken kısaca sormuştu. “Bulantıların başladı mı?”

Ecrin ona baktı. “Henüz değil...” Omuz silkti. “Bu sabah biraz olmuştu... Sanırım zamanla artar.”

“Kötü mü?”

“Şimdilik hayır... İlgileniyor musun gerçekten?”

Ateş başını salladı. “İlgileniyorum tabii. İlgilenmemem mi lazım?”

“İyi bir baba veya koca gibi mi davranmaya çalışıyorsun?”

Ateş çayından bir yudum aldı. “Hayır... Sadece gerçekten ilgilendiğim için sordum.”

Genç kadın dudak büktü. Onun bu tatlı halinin kendisini kandırmasına izin vermemeliydi. “Şaşırdım sadece...”

Kendisinden başkasını düşünmeyen bir adam için ilgili davranmak zor olmalı...”

Ateş cevap vermedi. Bakışlarını kaçırmıştı. Gözleri ilerideki patikaya döndü. Ay ışığının altında, evin bahçesine doğru uzanan bir yoldu. O yolun sonunda deniz olmalıydı.

Genç kadın ise onun sessizliği ile bir zaferden çok sıkıntı duydu. Baktığı yöne çevirdi gözlerini. “Plaja çıkıyor o yol...” dedi kocasına. “Bu evin kendisine ait özel plajı var. Sık dikenli otlarla ve kayalarla çevrili olduğu için çevreden girmek zor. İmkânsız gibi... Sadece deniz tarafından gelinebilir. O yüzden çok sakın oluyor. Kimse olmuyor. Bir iki kere çıplak güneşlendim...”

Ateş gülümsedi. “Güzel olmalı...”

“Yine de birisi seyrediyormuş izlenimine kapılıyorsun...”

Genç adam merakla gözlerini kıstı. “Benim mayom yok ama... şimdi yüzmeye ne dersin?”

“Şimdi mi?” diye sordu Ecrin şaşkınca

“Evet... Hem üzerimdeki mangal kokusunu da atmış olurum.”

“Sen... Sen delirdin mi? Milyon versen ben karanlıkta denize girmem!” diye itiraz etti Ecrin. “Korkarım!”

“Korkacak bir şey yok...” Genç adam ayağa kalktı. “Hadi gel gidelim...”

“Ateş... ben... yapamam!”

“Korkma, ben yanında olacağım!”

Ecrin çaresizce ona bakıyordu. Sonra isteksizce ayağa kalktı. “Ben yüzmem! Sadece ayaklarımı sokarım!” dedi inatçı bir tavırla. “O kadar iyi bir yüzücü olmadığımı biliyorsun. Herkes senin gibi balık yeteneğiyle doğmamış.”

Oysa Ateş onu dinlemiyor gibiydi. Elini uzatmıştı. Ecrin kendi elini o ele bırakıp bırakmama konusunda kararsızdı. Genç adam gülümsedi. “Merak etme! Kötü bir niyetim yok. Sen

istemeden sana dokunmayacağım dedim ama karanlıkta belki tökezlersin? Sana veya bebeğe bir şey olsun istemem.”

“Ya!” diye sıkıntıyla itiraz etti Ecrin. Çok çocuksuydu o anda. “Gerçekten gitmek zorunda mıyız?”

“Değiliz... Ama güzel olacak. Bizi rahatsız edecek güneş yok... Hava tam yüzme havası... Ve su şimdi çok sıcaktır.”

Ecrin elini onun eline bıraktı mecburen. “Mayom?”

“Giymek zorunda mısın?”

“Ne yani? Çıplak mı... yüzeceğiz?”

“Hiç değilse... bana o kadarcık bir iyilik yapamaz mısın?” dedi genç adam karısının ince vücudunda gözlerini gezdirirken. “Sana dokunamasam da... seyretme hakkımı alma benden!”

Ecrin elinde olmadan güldü. “Sen delirmişsin? O ne biçim hak öyle? Hiç duymadım! Hem bilmediğin bir yerim yok ki? Beni eskiden sürekli çıplak seyrederdin zaten?..”

“Ama iki haftadır ne kadar özlediğimi bilemezsin...” Karısını hafifçe çekmişti. Bedenleri birbirine değmiyordu. Yüz yüze bakışıyorlardı.

“Özledin mi?” diye sordu Ecrin yavaşça.

“Hem de çok...” Sonra döndü ve onu hafifçe ağaçların arasında kalan patikaya çekti. Bu itirafı unutturacak kadar hızlı bir şekilde konuyu değiştirdi. “Hadi gidelim. Gerekirse iç çamaşırınla girersin.”

“Dur! Dur! Sen gerçekten görmeyeli çıldırmışsın! Havlu alayım bari! Ben girmesem de sen kurulanmalısın!”

Havlu işi zor değildi. Kendisi gündüzleri denizden eve döndüğünde, ıslanan havluları kurusun diye şezlongun yanındaki çalılığın üzerine seriyordu. Adamın çekiştirmesi esnasında zorlukla uzanıp büyük bir tane havluyu ancak alabildi.

Denize varmaları çok sürmemişti. Zaten plaj çok yakındı. Ay o kadar parlaktı ki, durgun suyun üzerindeki her minik

kıpırtı belli oluyordu. Bazı balıkların su üstündeki ufak tefek yiyeceklerle ulaşmak için çıkardıkları şırıltılar bile duyuluyor, su titreşimleri rahatlıkla görülüyordu.

“Şansımıza su çok güzel!” dedi Ateş. O öylece durmuş, şahane manzarayı seyrederken Ecrin de havluyu yumuşacık kumların üzerine sermişti. Başını kaldırdı ve onun baktığı yöne baktı. Sağda kalan ayın sudaki yansıması tam da âşıklara göreydi.

“Ben gelmem... Gelemem!” diye inatla başını salladı.

“Neden?”

“Nasıl neden? Su karanlık!.. Korkutucu... Ya Jaws gelirse?”

Ateş elini kot pantolonunun kemerine atmıştı bile. Pantolon bir saniye sonra kumların üzerine boyladı. Tişörtünü ve atletini de çıkarıp yere attı. “Ben seni korurum!” dedi rahat bir tonla. Eli iç çamaşırına gitmişti.

Ecrin gözlerini kaçırmak istiyordu ama ona bakmadan yapamıyordu. İç çamaşırı da çıkınca elinde olmadan nefesini tuttu. Ay ışığı altında vücuduna ait her kas, her bir girinti ve çıkıntı rahatça gözüküyordu. O kadar haşmetli ve güzeldi ki... Tıpkı eski savaşçılar gibiydi o sakallı haliyle... İç çamaşırı da yok olunca Ateş utanmadan onun karşısında durdu. Ecrin onun henüz heyecanlı bile olmayan güçlü erkekliğine baktı nefesini tutarak... Kesin bir şey vardı ki... o da kocasını çok özlemişti. Hem seyretmeyi... Hem dokunmayı... Hem de... Hem de...

“Bilerek yapıyorsun değil mi?” diye sordu kızgın bir tonla.

“Anlamadım?”

Genç kadın eliyle onun göbeğinin altını işaret etti. “Onu bana göstererek benim dikkatimi çekmeye çalışıyorsun?! Seninle sevişmeyi sevdiğimi biliyorsun. Direncimi böyle kırmaya çalışman hiç adil değil... Burada Jaws olmayabilir ama beni senden kim koruyacak?”

Ateş bir güç gösterisi yapar gibi ona yaklaştı. Kasları üzerinde oynayan ay ışığı, Ecrin'i iyice uyarmıştı zaten. Çıplak

bir erkeğin bu kadar gösterişli durması normal olamazdı. Daha iğrenç olması, daha itici olması gerekmez miydi?

“Hamile olunca... daha mı mızmız oldun sen?” diye sordu genç adam alaycı bir tonla.

“Hamileliğim şimdilik hormonlarımı engellemiyor! Bana bir söz verdin?”

“Tamam... Sana dokunmayacağım!” dedi genç adam ciddi bir tonla. Sonra uzandı onun elini tuttu. Ecrin elini geri çekmeden avucunda onun heyecanlanmaya başlayan erkekliğini buldu. “Ama sen bana dokunabilirsin istersen?..”

Ecrin gerilmişti. Bir iki saniye durdu öylece...

“İstemiyorum!..” diye fısıldadı. İtirazı zayıftı. Ve parmakları beyninin emrini dinlemiyordu.

Ne yapacağını, elini nasıl geri çekeceğini bilemiyordu. Ona dokunmak güzeldi. Ve elini geri çekmek istemiyordu ki. Avucunda giderek sertleşmesini her zaman sevmişti.

“Sen de soyun hadi! Hava çok güzel...” diye onu dinlemeden mırıldandı Ateş. Elleri karısının şortuna kaymıştı bu arada. Şortun düğmesini çözüp fermuarını indirdi. Şort yeterince dar olmasına rağmen, Ecrin’in dümdüz göbeğinden ve yuvarlak kalçalarından kolayca kurtulmuş, yere düşmüştü. Altından ise minicik bir tanga çıkıvermişti. “Tanga giymeni seviyorum!” dedi genç adam.

Evet... Bunu Ecrin de biliyordu. Bilinçaltı bunun her zaman farkındaydı. Özellikle yapmasa bile bu gün onun için tanga giymiş gibi olmuştu. İri eller karısının bluzuna uzandı. Usul usul yukarı çekti. Önce çıplak göğüslerinin alt kısımları gözüktü. Sonra heyecanlanmış diri uçları... Tamamı meydana çıktığında, genç kadın mecburen elini ondan geri çekti. Kollarını havaya kaldırıp Ateş’e yardımcı oldu. Bir iki saniye sonra sadece tangası ile kalmıştı.

“Kalanını ben... çıkarırım!” dedi zorlukla. “Sen git yüz hadi...”

“Gelecek misin?”

“Geleceğim... Ama çok açılma!” Çocuksu bir endişeyle onaylattı. “Tamam mı?” Bu endişesi kendisi için değil, onun içindi. Gecenin karanlığında, karanlık sularda kocasının başına bir şey gelse ne yapardı? Ona erişemezdi bile. Tabii Ateş bu endişenin kaynağını anlayamadı.

“Tamam... Sen gelirsen çok açılmayız. Serinleyelim yeter...” Sonra dönüp karanlık suya doğru yürüdü. Birkaç adımda su beline gelmişti zaten. “Su harika...” dedi ona dönerek. “Hadi gel küçük korkak!”

“Senin gibi dalgıçlık eğitimi almadığımı biliyorsun?” dedi Ecrin onu suçlarcasına. “Ve okyanuslarda yüzmedim hiç!”

“Mızımız benim... Gel hadi...”

Ecrin çaresizce elini tangasına attı. Aşağıya sıyırması zor olmamıştı. Ateş'in ta uzaktan bile her ayrıntıyı gördüğünü bilerek denize yürüdü. Görüyorsa görüyordu... Kocasıydı ve onun bilmediği hiçbir ayrıntıya sahip değildi. Dizlerinin içine kadar suya girdi. Karanlık su onu hakikaten korkutuyordu. Etrafındaki tatlı karanlığa baktı bir an. Sonra gözleri kocasına kaydı. Genç adamın yanan gözleri hâlâ çıplak vücudunda geziniyordu.

O bakışlardaki açlık ürpermesine sebep oldu. “Biraz geriye git!” diye eliyle işaret etti. “Birbirimize yakın olmasak daha iyi... Sözünü bozmanı istemiyorum!”

“Korkmana gerek yok... Sözlerimi hep tutarım!” diye mırıldandı Ateş.

“Göğüslerime bakan gözlerin öyle demiyor!” dedi Ecrin alayla. “Ve o canavar da öyle!.. Zayıf bir anımı kolluyor gibi... Direncimi kırmana izin vermek istemiyorum. Henüz seni affetmeye niyetli değilim.”

Genç adam gülümseyerek kendisini gerisin geri serin sulara bıraktı. Birkaç metre sonra döndü ve uzun kulaçlarla karanlık sularda uzaklaştı. Ay ışığı gidiş yönünde onu çok belirgin olarak aydınlatsa da suyun derinliğinden ve bilinmezliğinden

korkan Ecrin endişeyle dudaklarını ısırıldı.

“Hey!” diye seslendi arkasından. Yavaş yavaş suya giriyordu o sırada. “Uzaklaş dediysem... açılma o kadar da. Madem çocuğuma baba olmaya niyetlisin, yakınımnda bulun!”

Ateş enerjisini atmak ister gibi bir anda uzaklaşmıştı. Ecrin’in sözlerinden birkaç saniye sonra da aynı hızda yaklaştı genç kadına. Ecrin de hemen kendisini suyun içine bıraktı. Birbirlerine yakın bir şekilde durdular. Genç adam mutlu bir şekilde gülmüştü ona. “Nasıl? Su çok güzel değil mi?”

Ecrin gözlerini etrafında gezdirdi yine... “Evet! Güzel ama ben hâlâ korkuyorum!”

“Yeterince aydınlık... Suyun içinde de seni yiyecek şeyler bulunmaz. Belki bir iki balık...”

“Gündüz zaten beni ısırp duran küçük balıklar oluyor!” dedi Ecrin. “Arsız şeyler. Kovalasan da geliyorlar.”

“Masaj yaptıklarını düşün...” Genç kadın onun ıslak yüzünü süzüyordu. Uzamış ıslak saçları ve erkeksi çehresiyle yine çok yakışıklı olduğunu düşünüyordu o anda. “Ne oldu?” diye sordu genç adam onun sessizliği üzerine. “Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Hiç!”

Utanmıştı biraz. Gözlerinin altına kadar suyun içine gömülerek kızarmasını gizlemeye çalıştı. Ateş de bir iki metre daha geriye ittirdi kendisini. Ondandır uzaklaşmalıydı. Ecrin kendisine bu kadar yakinken heyecanlanmaması mümkün değildi. Gerçekten de bu çıplak yüzme olayı pek mantıklı değildi galiba?.. Şimdi o güzel vücut suyun içindeyken bile hayal gücü deli gibi çalışıyordu. Bacaklarının arasındaki ereksiyon bir türlü yok olmamıştı. Serin su bile iyi gelmemişti.

“Uzaklaşma dedim!” diye uyardı Ecrin yine sıkıntıyla. Su artık kendi boyuna gelmişti. “Korkuyorum!”

“Uzaklaşmazsam eğer... sana sarılmak isteyeceğim...” diye mırıldandı Ateş dürüst bir sesle. Birkaç kulaçta ona yaklaştı.

Suratları birbirine bir öpücük mesafesinde kalınca durdu. Ecrin'in ıslak kirpiklerini, biraz canlanmış güzel gözlerini süzdü hayranlıkla.

“Suyun içinde... sorun olmaz sanırım!” diye onu hafifçe teşvik etti genç kadın. Korkusunun üzerine onun yakınlığı çok güven vericiydi. Aslında o anda o da kocasının diri vücudunu kendi ürperen bedeninde hissetmeye ihtiyaç duyuyordu. Ve o iri beden kendisine biraz sokulunca, hiç sesini çıkarmadı. Göğüs uçları genç adamın göğsüne sürtünüp duruyordu. Bu da çok keyifliydi. Ateş'in iri elleri beline kayınca da sessiz kaldı. Az sonra ise kasıkları birleşti. Onun tüm heyecanını ve baskısını bacaklarının arasında sıkıştırdı bilinçsizce. Bunun ne kadar keyifli olduğunu unutmuştu adeta. “Umarım... ayakların... yere basıyordur?” dedi gözleri hafif sorguyla dolu olarak.

“Ecrin?..” diye fısıldadı Ateş nefesini tutmuş bir halde. Onu duymamış gibiydi. Ama ayaklarının yere bastığı da belliydi. Kıpırdamadan durabildiği gibi, kasıklarını ona doğru bastırmıştı hafifçe. İri eli de genç kadının kalçalarını kavramış, yumuşakça çekmişti.

Ecrin minik bir çaba gösterse... onun kendisine sahip olabileceğini biliyordu. Kollarını doladığı kalın boynuna asıldı biraz. Alttan onu daha iyi hissedebilecek şekilde kalçasını hareketlendirdi. Gözleri küçük bir hazla kısılmıştı.

“Korktuğum için... bunu yaptığımı biliyorsun değil mi?” diye sordu çocuksu bir savunma ile.

“Bu durumda sabaha kadar hiç sudan çıkmak istemem!”

Ecrin yutkundu. “Peki sabaha kadar... akıllı kalabilecek mi senin şu fırsatçı şey?” Gerçekten de çok az bir mesafe sonra onunla tek parça olmaları işten bile değildi. Kasıklarındaki güçlü baskı yavaşça doğru noktaya kayıyordu.

“Söz verdim bir kere... Senin istemediğin hiçbir şey yapamam...”

“Benim istemem mi gerekiyor?”

“En azından belli etmen...” dedi Ateş boğuk bir sesle.

“Şu anda nasıl gözüktüyorum?”

“Çok güzel...”

Ecrin gülümsedi. “Onu sormuyorum... Benimle oynuyorsun. Heyecanlandığımı biliyorsun...”

Genç adam iç çekti. “Ecrin...” diye fısıldadı. Gözleri onun dudaklarındaydı. Onu öpmemek için kendisini zor tutuyordu. Üstelik kasıklarından yayılan sızı yavaş yavaş tüm bedenine acı verici bir şekilde yayılıyordu. “Bana... bu gecelik izin versen?”

“Yapamam...”

“Seni çok özledim! Sana sarılmak bile güzel ama... daha fazlasını istiyorum.”

“Ateş... Yarın pişman olacağım! Zaten şu anda bile pişmanım!”

“Kocanın ben...”

“Bunu hak etmedin henüz... Bir şeyler kazanacak kadar çalışmadın.” Gülümsemeye çalıştı. Kasıklarındaki baskı sesini titretmeye başlamıştı. Göğüslerini biraz daha bastırdı ona. “Ama yeterince avans verdim sana, bak?”

“Seni zorlayamam...” dedi genç adam çaresizce. Ama karısının yakınlığı yüzünden o kadar gerilmişti ki bunu hiçbir kadın yeterince anlayamazdı. Kollarının arasındaki incecik bedeni tek lokmada yiyebilecek kadar aç hissediyordu kendisini. İnanılmaz bir istekle doluydu... Ve ona karşı dayanılmaz bir sevgiyle... Anlamıştı ki, sevdiği kadını kollarında tutmak, onunla olmak her şeyden güzeldi. Sevişmelerinin alabileceği güzel boyutu düşünemiyordu bile.

Ecrin onun gözlerindeki açlığı görebiliyordu. Ve alttaki baskının heyecanı kendisini de yormaya başlamıştı. Çaresizce bakıştılar ikisi de... Radikal kararları vermek her zaman kolaydı. Ama bazı kararları uygulamak kimi zaman çok zordu...

Ecrin’in dudakları kıpırdandı bilinçsizce. “Lütfen... beni biraz zorla!” dedi ona. Kendi sözlerine kendisi bile inanamamıştı. Ateş’in gözlerinin alevlerle harlaması ise bir

saniye bile almamıştı. “Kendimi iyi hissetmem için... sana ve... zorlamana ihtiyacım var!”

“Suçlu ben olacağım yani?” diye mırıldandı Ateş yavaşça. Onun sözlerinin ardındaki anlam yüzünden içini inanılmaz bir sevinç sarmıştı.

“Sorun... olur mu?” dedi Ecrin dudağının kenarını ısırarak. Hafif bir baskı ile onun doğru noktaya erişmesi, birazcık da genç kadının kendi gizli maharetine kalmıştı. Adamı o noktaya kendisinin taşıdığını içindeki ateşli kadın biliyordu. Bacaklarını ona dolarken, adamın bedenini yavaşça içine kaymaya teşvik etti.

“Ya yarın?” diye fısıldadı Ateş.

“Belki seni suçlamam...”

“Belki mi?”

“Belki...”

“Şansım ne?”

Ecrin yavaşça dudaklarını ona uzattı. Gözlerini usulca kapadı. Ve çaresizce fısıldadı. “Çok...”

34. BÖLÜM

Doktor hafifçe gülümsedi. Otuzlarının sonunda gözükken, yeşil gözleri neşeyle parlayan bir adamdı. Yan gözle, nefesini tutmuş bir halde kendisini süzen çifte baktı...

“Cinsiyetini öğrenmek ister misiniz?” diye sordu.

Ecrin yutkunarak gözlerini Ateş’e çevirdi. O da bir an için karısına bakmıştı. Sonra genç kadın başını salladı. Dünden beri bunun tartışmasını yapıyorlardı. Ecrin doktora gidecekleri için biraz heyecanlıydı. Bebek dört aylığı geçtiği için cinsiyetini de öğrenme vakti geldiğini biliyordu. Ateş bebeğin cinsiyetini pek umursamıyordu. Genç adam kız ya da erkek olması konusunda hiçbir tercihe sahip değildi çünkü. Ecrin’i de hiç bir şekilde şartlandırmamıştı. Ancak Ecrin ona cinsiyetini bilirse, bundan sonra bebeğe alınacak malzeme seçiminde daha doğru şeyler yapabileceklerini söylüyordu. Haksız da olmadığı için Ateş pek karşı koymamıştı. Üstelik genç kadın bebeğin cinsiyetini cidden merak ediyordu. Şahsi olarak ilk çocuğunun erkek olmasını arzuluyordu. Bunun sebepleri vardı...

“Evet, istiyoruz Bekir...” dedi Ateş. “Net olarak görüyorsan tabii?”

Adam güldü yine. Bu sefer sesli bir gülüştü. “Görmek mümkün değil ki?” Parmağıyla monitörde bir çıkıntıyı gösterdi. “Bak! İşte burada?”

Ateş de Ecrin de aslında pek bir şey anlamamıştı. Görmeyen gözlerle ekrandaki değişen görüntüye bakıyorlardı. Doktor görüntüyü sabitleyip bir düğmeye bastı. Bir yerden hemen o görüntünün fotoğrafı çıktı. “İşte! Oğlunuzun ilk gerçek resmi!”

Ecrin’in eli ayağına karışmıştı adeta... Gözleri dolu mutluluktan. Gözleri kocasına kaydı yine. Ateş de mutlu

gözüküyordu. Ancak o bakışlarda zerre kadar ek bir mutluluk yoktu. Çocuğun erkek olması onu hiç etkilememişti. Sadece çocuğu olacak olan bir babanın mutluluğu... hatta... gururu vardı.

Ecrin onun mutlu gözükmesinden elinde olmadan etkilendi. Geçen bu sürede, inatla ona gerçeği söylememişti. Hâlâ kocasının aklında soru işaretleri kalmasına izin vermişti. Bunun vicdansızlık olduğunu biliyordu ama genç adama olan kırgınlığı, ne yazık ki içinde bir yerlerde hâlâ saklıydı.

Ateş doktorun uzattığı küçük ve anlaşılmasız resme bakıyordu hayranlıkla. Koyu gözleri eskisi gibi sert değildi. Güzel dudaklarında tatlı bir kavis vardı. Genç adam gerçekten de çocuğun cinsiyeti ile hiç ilgilenmiyordu. Karısının elini sıktı. Önemli olan çocuğun sağlığıydı. Önemli olan evine ışık getiren şu güzel kadının sağlığıydı. Gerisi önemsizdi. Erkek ya da kız olmasını umursamıyordu. Tek endişesi iyi bir baba olup olmayacağı yönündeydi.

Çocukları sevmediğini yıllarca tekrarlamış, kendisini bile inandırmıştı. Bu çocuk... OĞLU... doğunca ne yapabileceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Ama daha şimdiden birkaç kitap almıştı. Bebeklerle ilgili olan bu kitapları gizlice bürosunda okuyordu. Donanımlı olmaya çalışıyordu. Hatta bir tane de evde vardı kitaptan. Kendi çekmecesinin en altına koymuştu. Bazen Ecrin duşta veya aşağıya inmişken gizlice göz atıyordu.

Ecrin elini kocasından kurtarıp doktorun uzattığı peçeteyi aldı. Artık iyice belirmeye başlamış olan karnının üzerindeki saydam kremi sildi. Elbisesinin üstünü yukarıya sıyırmıştı. Onu yeniden aşağıya çekti. Kocasının yardımı ile yattığı muayene yatağından ayaklarını aşağıya sarkıttı.

Mutluydu... Ateş ile hâlâ aralarında eksik bir şeyler olmasına rağmen mutluydu. Öncelikle oğlu olacağı için mutluydu. Ateş'in çocukluğunda yaşadığı kötü deneyimleri atabilmesi için bir erkek çocuğuna ihtiyacı vardı. Kendi oğluna olan davranışları, bu travmayı atlatıp atlatamayacağını belli edecekti.

Belki bir daha çocukları olmazdı? Ateş belki de yine eski, çocuk istemeyen tavrına dönebilirdi. O yüzden bu çocuğun erkek olması önemliydi. Ya babasının yapamadığı gibi iyi bir baba olacaktı ya da kötü babalıkta onun ikinci bir kopyası olacaktı. Durum ne olursa olsun, Ecrin hep oğlunun yanında olacaktı. Onu sevgisi ile büyütecekti. Ateş gibi katı, sevgisiz şartlarda büyümecekti oğlu...

Gözleri kocasındaydı. Ve onun da gözleri kendi üzerinde... Kabul etmeliydi ki, o Cuma akşamından sonra, o artık değişik bir adam olmuştu. Bunu Ecrin içtenlikle fark ediyordu. Elbette pamuk gibi yumuşamamıştı. Onun karakterine aykırıydı. İlginç, davranışlarında erkeksi bir farklılık vardı. Henüz pek çok konuda acemiymiş. Ancak çaba harcıyordu... Bu önemliydi.

Kaç kere ona sarılıp gerçeği söylemek istemişti. Ateş'in bir kere bile bu konuyu açmaması onu bazen mutlu ediyor, bazen de yaralıyordu. Ateş hiçbir şeyi önemsemiyor gibi duruyordu. Hatta... karısının sevgisini bile... Kötü anlamda değil. Ecrin'in kırgınlığını hissediyor ve onu hiçbir şey için zorlamıyordu. Ecrin de onu sevdiğini bir türlü söyleyemiyordu. Söyleyebileceği bir ortam oluşmamıştı. Nasıl olduğunu açıklayamasa bile, bu çocuğun ona ait olduğunu da söyleyemiyordu. İspat edemeyeceği bir konuda adamı ikna etmeye çalışmak, sadece rahatsızlık verici bir ortam oluşturacaktı. Belki birkaç yıl sonra, oğulları Ateş'e benzemeye başlardı da, bu konuyu rahatça konuşabilir pozisyona gelirlerdi.

Erkek olması bu yüzden de önemliydi. Emindi ki oğlu onun kadar yakışıklı, onun gibi boylu poslu, onun gibi yakıcı bir erkek olacaktı. Yüz hatları onun gibi seyre değer olacaktı. Ve işte o zaman Ateş'in içinde hiçbir kuşku kalmayacaktı... Ve işte o zaman Ecrin de artık rahatlayacaktı. İşte o zaman gerçekten mutlu olabilecekti.

Doktordan çıktıklarında, güneş açmıştı. Gelirlerken iyi bir yağmur yağıyordu doğrusu... Kasım ayına göre Ankara birkaç gündür ılıman bir iklim yaşıyordu. Arabanın içi park yerinde oldukça ısınmıştı. Genç kadın kabanına sarındı yine... Vücudunda ikinci bir canlı taşıyor olmak, kolayca üşümesine

sebeup oluyordu. Hem kendisi de üşümemeli, hasta olmamalıydı. Hamile olduğunu öğrendiğinden beri, aspirin bile almamaya özen gösteriyordu. Ateş'in oğluna zarar verecek bir şey yapamazdı... Bu çocuk gerçekten önemliydi. Lazımdı... Hem kendi mutluluğu için hem de Ateş'in mutluluğu için...

Gerçi kocası mutlu gözüküyordu. Radyoyu açmıştı. Parmakları direksiyonun üzerinde tempo tutuyordu. Dudaklarının kenarındaki kıvrım kaybolmamıştı.

“Bir isim düşünmek için henüz erken mi?” diye merakla sordu Ecrin. Onun konuşmasına ihtiyacı vardı. Bebeklerinin cinsiyetini öğrenmişlerdi. Şimdi de kocasının bebekleri hakkındaki fikirlerini bilmeye ihtiyacı vardı.

Genç adam omuz silkti. İlgisiz bir omuz silkiş değildi. Sadece söz hakkını karısına bırakan anlayışlı bir erkeğin tavrı vardı onda. “Sen bilirsin? Daha dört beş ayımız var. Acele etmemize gerek yok.”

“O dört beş ay öyle çabuk geçer ki anlamazsın!” dedi Ecrin biraz ciddi bir tonla. Erkeklerin bazı konularda çok rahat olduğunu babasından biliyordu.

Ateş güldü. Araba ışıklarda durmuştu. Emniyet kemerinin izin verdiği kadarıyla uzandı ve karısının yanağına, dudağının hemen kenarına küçük bir öpücük ondurdu.

“Bundan çok korkuyorum zaten!” dedi içtenlikle. “Senin yanında zaman çok hızlı geçiyor. Ben bir anda yaşlı bir adam olacağım. Sen ise hâlâ böyle çekici bir kadın olacaksın. Ve ben hâlâ sana doyamamış olacağım...”

Ecrin gülümsedi biraz isteksizce. Eskisi gibi ışık dolu gülüşleri pek yoktu. Aralarında hâlâ acabalar varken öyle cıvıl cıvıl olmak zordu. En azından bunu kocasının yanında yapamıyordu. Yoksa o olmadığı zamanlarda evde yine neşeliydi. Hiç kimse aralarında hâlâ sorunlar olduğunu tahmin edemezdi. Ateş hiç önemsemiyordu ama Ecrin'in yine de geçmişten aşamadığı şeyler vardı.

“Bunu bana mı söylüyorsun?” dedi kocasına. “Bir iki ay

sonra dubiş olacağım iyice... Doğumdan sonra belki kilolarımı da veremeyeceğim. Bazılarının yüzünde doğum lekeleri de çıkıyormuş. Bence gitgide çirkinleşeceğim... Zaten güzel bile değilim..."

Ateş ona hayranlıkla bakıyordu adeta... O konuştuğça gözleri güzel yüzünde geziniyordu. Dudaklarının kıpırtısından gözlerinin kırışmasına kadar her şeyini süzüyordu. Ecrin hamile olunca sanki daha bir güzelleşmişti. Bunun farkında değil miydi? Cildi daha da canlanmıştı. Henüz kilo almamıştı ama önde beliren hafif göbek ona harika bir görünüm veriyordu. Hamileliğinin yarısına gelmiş bir kadın için fazlasıyla seksi ve çekiciydi. Arkasında atkuyruğu yaptığı saçları yüzünden anlamlı yüzü de açığa çıkmıştı.

İç çekti genç adam... "Sen çirkinleşemezsin!" dedi yavaşça. "Ama öyle bile olsa... ben yine de seni sevmeye devam ederim!"

Çok kısa bir an... Birkaç saniye boyunca Ecrin onun sözlerini algılamaya çalıştı. Sonra gözleri hafifçe irileşti. Dolgun dudakları kıpırdadı. "Ne... ne dedin sen?" diye fısıldadı şaşkınca.

Ateş ona bakmaya devam ediyordu. Tam bir açıklama yapacaktı ki, arkadan korna sesleri gelmeye başladı. Kızılay'ın bu en işlek caddesinde kimsenin bir iki saniye gecikmeye tahammülü yoktu. Genç adam ışıklara bakınca yeşile dönüşmüş olduğunu gördü. Önündeki araç da bir iki metre ilerlemişti bile...

Genç adam arabayı hareketlendirdi. Ama Ecrin'in tahmin ettiği gibi evlerine doğru değil, merkeze doğru çevirmişti. Genç kadın soran gözlerle kocasına baktı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bu gün kendime tatil verdim. Öğleden sonra işe gitmeyeceğim..."

Ecrin'in yüzü değişti hafifçe. Ne olursa olsun kocası yanında olduğu sürece öyle mutluydu ki... Sanki çok mutlu bir haber

almış gibi içi rahatlamıştı. “Gerçekten mi?”

“Evet... Bugünü karıma ve çocuğuma ayırmak istiyorum. Gidip bir yerlerde yemek yeriz. Ne dersin?”

Çocuğuma mı? Ecrin onun bu haline bayılıyordu. Bu sözlerini seviyordu. Ateş sık sık artık böyle konuşmaya başlamıştı. Çocuğu... Onun çocuğu... Gerçekten de vicdansızlık mı yapıyordu? Ateş bunu önemsemiyordu ama bu bebeğin ona ait olduğunu söylese miydi artık? Bahadır ile hiç sevişmediklerini söylese inanır mıydı? Ya bebeğin babasının kendisi olduğuna?

“Harika olur!” dedi içtenlikle. “Ama lüks bir yer olmasın... Ayaküstü bir tost olsun? Olmaz mı? Yürüyelim biraz...”

“Kasım ayında mı? Bu soğukta mı?”

“Bak güneş var! Yerler kurumuş bile...”

Genç adam gülümsedi. “Peki! Senin isteğin benim için bir emirdir bal gözlüm...”

Ecrin’in yüreğinden kopup gelen bir sızı, dişlerinin kasılmasına, gözlerinin sızlamasına sebep oldu. “Ateş?” dedi yavaşça.

“Efendim...”

“Ne olur böyle konuşma!..” diye yalvardı adeta.

“Konuşmayayım mı? Neden? Ne dedim ki ben?”

“Ben... bilmiyorum. Anlatamam... Az önce de... söylediğin bir şey?..”

“Ne?”

“Biliyorsun işte! Beni hep seveceğini söyledin?”

“Eee?”

“Hamileyim diye böyle şeyler söylemene gerek yoktu.”

Genç adam güldü. Başını salladı iki yana inanmazca... “Sence hamile olduğunu yeni mi öğrendim?”

“Olsun... Söyleme...”

Ateş ona baktı. “Rahatsız mı oluyorsun?”

“Olmuyorum... Olmuyorum ama?..”

“Seni sevmem... seni rahatsız mı eder?”

“Ateş ya! Saçmalama!” Ecrin onu hafif bir öfkeyle süzüp başını dışarıya çevirdi. “Tabii karın ve çocuğunun annesi olarak iyi davranmanı anlıyorum ama bu sözler... bu sözler sana yakışmıyor.”

Ateş'in bir kaşı havalandı. “Yakışmıyor mu?”

“Hayır! Sevgi ile ilgili sözler söyleme bana...”

“Neden?”

“Nasıl neden? Gerçek değil de ondan!” diye çocuksu bir isyanla itiraz etti Ecrin.

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü seni tanıyorum...”

“Beni tanıyor musun?”

“Tanıyorum... Sen eski Ateş’ken bile sevgiyi istemeyen, hor gören bir adamdın!”

“Eski Ateş yok artık!”

Genç kadın kabullendi bunu biraz katı bir tavırla. “Biliyorum! Eski Ateş yok. Ama ben de artık eski Ecrin değilim. Sözlerine kanmayacak kadar büyüdüm!”

Genç adam içi çekti. “Allah aşkına Ecrin! Ne demek istiyorsun? Ben seni neden kandırmaya çalışayım? Senden ne çıkarım var?”

“Bilmiyorum! Ama bana gerçek olmayan şeyler söylediğinde, bundan hoşlanmıyorum.”

“Lütfen bu güzel günü bozma!” dedi genç adam biraz sıkıntıyla. “Bir erkeğin karısını sevmesi neden suçmuş gibi davranıyorsun?”

“Çünkü senin beni veya bir başkasını sevmeyeceğini biliyorum. Bunu bana kendin söyledin. Sen bu konularda

bencilin tekisin... Sen çocuğunu bile sevmeyecek kadar taş kalplisin!”

Ateş neredeyse yutkundu... Ecrin’in hamile olması dolayısıyla biraz sinirli olduğu günleri biliyordu. Ama bu son sözleri hak etmemişti. Elinden geleni yapıyordu. Ecrin beğensin veya beğenmesin, tüm çabayı gösteriyordu. İyi bir baba ve koca olmaya çalışıyordu.

“Böyle mi düşünüyorsun?” dedi durgun bir sesle.

“Öyle olduğunu sen de biliyorsun!”

“Önemli olan senin ne düşündüğün! Beni hâlâ affetmedin değil mi? Senin gözünde iyi bir koca olamayacağım hiçbir zaman!”

Bu sefer yutkunma sırası genç kadına gelmişti. Bir iki saniye sustu. Sonra donuk gözlerini kocasına çevirdi. “Ben... Ben eve gitmek istiyorum. Gezmek istemiyorum.”

“Neden? Bu konuyu tartışıp bir sonuca bağlamamız daha iyi olmaz mı?”

“Tartışmak istemiyorum. Zaten tartışacak bir şey de yok!”

“Bence artık bazı şeyleri halletmemiz lazım. Konuşacak şeylerimiz var...”

“Ateş! Lütfen! Ben eve gitmek istiyorum. Şimdi sana çene yetiştirecek durumda değilim. Midem...”

Genç adam bir an için ona baktı dikkatle. Genç kadının yüzü beyazlamıştı hakikaten. “Ne oldu?” diye sordu endişe ile. “Rahatsız mısın yoksa?”

“Evet... Ben... sanırım rahatsızım! Seninle tartışmaktan hoşlanmıyorum. Tüm keyfimi kaçırdın!”

Ateş’in yüzü değişmişti. Endişeli bakışları Ecrin’i süzmeye devam ediyordu. “Neyin var? Midem mi dedin?”

“Evet! Yanmaya başladı...”

“Mide bulantısı mı yoksa? Hani geçmişti?”

Ecrin derin bir nefes aldı. Gerçekten de midesi bulanıyordu o anda... Ama başka sebeplerden... “Bulantım geçeli çok oldu. Şimdi sadece midem yanıyor. Eve gidip biraz uzansam iyi olur diye düşündüm. Sen de işe gidersin. Aksatma işlerini...”

“Başlarım işine...” diye neredeyse küfretti Ateş umursamaz bir öfkeyle. “Ecrin? Doğruyu söyle bana! Neyin var?”

“Dedim ya midem yanıyor!”

“Ama önceden bir şeyin yoktu? Söyle hadi? Peki, tamam. Konuşmak istemiyorsan konuşmayız. Gidip bir yerlerde yemek yiyecektik hani?”

“İstemiyorum! Anlasana... Biraz yalnız kalmak istiyorum Tüm istediğim bu! Anlaman çok mu zor?”

“Kaçıyorsun!?”

“Belki! Belki de kaçıyorum! Ama eve gitmek istediğim konusunda ciddiym. Şimdi döner misin lütfen?”

Genç adam içinden küfretti. Güzel başlayan gün bir kaç dakikada ne hale gelmişti. Keşke ona o sözleri söylemeseydi. Ecrin’in neden kızdığını, neden öfkeli olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sevgi ile ilgili söyledikleri olduğu açıktı. Tamam da neden? Ne zamandır onu sevdiğini söylemek için fırsat kolluyordu. Ecrin’in tavrında biraz değişiklik olmasını beklemişti bunca zamandır. Ancak kaç aydır bu konuda bir gelişme yoktu. Ecrin kendisini sürekli geri çekiyordu. Sevişmelerinden sonra bile, hemen o ateşli kadının kimliğinden kurtuluyordu. Mesafeli, kocasına güvenmeyen bir kadın oluveriyordu.

Kahretsin! Birbirlerine iyi davranan iki yabancı gibiydiler. Konuşuyorlar, bir yerlere gidiyorlar ve hatta coşkulu bir şekilde seks de yapıyorlardı. Ecrin zaman zaman kocasının giyimine kuşamına yardım ediyor, onun yemekleriyle ilgileniyor, sağlığını dikkate alıyordu. Ancak bir şeyler tersti. Gerçekten zaman geçtikçe genç adam bu yavan ilgiden huzursuz olmaya başlamıştı. Ecrin hep bir savunma durumundaydı. Genç adam ona hak verse de, zaman zaman canının çok sıkıldığı, hatta ciddi

anlamda üzüldüğü oluyordu. Ecrin'e her şeyiyle sahipti ama aynı zamanda hiçbir şeyine de sahip değildi. Özellikle kalbine... Sevgisine... Güvenine...

“Bak!” dedi genç adam. “Her ne dedimse özür dilerim. Hepsini geri alıyorum. İstersen sakın bir yerde karşılıklı güzelce konuşalım. Kafanı ne meşgul ediyorsa, seni ne sıkıyorsa bana söylersin. Ben de kendimi toplamaya çalışırım!”

“Konuşmak istemiyorum...” dedi Ecrin onunla ilgilenmeden.

“Böyle yapma...”

“Eve sen götürmeyeceksen eğer... ben bir taksi ile giderim!”

İlginç ki, aydınlık olan cadde, bir anda yoğun bir karanlığa bürünüvermişti. Devasa bir bulut, kendisinden hiç beklenmeyecek bir hızla güneşin güzel yüzünü kapatıverdi. Etraf bir anda kasvetli bir karanlığa büründüğü anda da, ikisinin ruh hali iyice ortaya çıktı.

“Saçmalama...” diye homurdandı Ateş.

“Saçmalamıyorum. İşin olabilir. Anlayışla...”

“Ecrin! Canımı sıkıyorsun!” diye dişleri arasından zorlukla konuştu Ateş. Kendisini sakinleştirmeye çalışıyordu. “Seni ben bırakırım. Eve dönmek istediğine emin misin?”

“Lütfen...” diye mırıldandı Ecrin inatla.

Genç adam sinirine hakim olmaya çalışarak etrafına bakındı. Arabayı çevirecek bir nokta aradı. Kalabalık caddede dönecek bir kavşak bulmak kolay değildi. Biraz gittikten sonra uygun bir sapak bulmuştu. Her zamanki Cinnah Caddesi yolundan değil de, ara bir yoldan eve yöneldi. Yol boyu konuşmadılar. Ateş'in kaşları çatıktı. Ecrin ise sıkıntılı...

Evin bahçesinden içeriye içeriye girer girmez Ecrin'in tavrı değişti. Çünkü binanın kapısında bekleyen Berna Hanım'ı görmüştü. Bu kadını gerçekten seviyordu. Arabadan indi. İçten bir gülücükle onun yanına doğru yürüdü. Kadın merakla onu süzüyordu.

“Ne oldu? Bebek nasıl?” diye sordu Berna Hanım genç

kadına.

Ecrin keyifle olmasına özendiği bir şekilde güldü. Uzanıp onun kendisine uzanmış olan elini tuttu. “Çok iyi... Bebeğin sağlığı mükemmel... Veeee...” Uzatarak söylediği son kelimeden sonra ona göz kırptı. “Cinsiyetini de öğrendik!”

“Hadi ya? Ben de bu haberi bekliyordum doğrusu... İnşallah aldığım patığın rengi bozuk çıkmaz?”

Ecrin başını salladı gülümseyerek. Kadının elini de onaylarca sıkıyordu. “Evet... Oğlan!”

Berna Hanım’ın mutlu gözleri Ateş’e döndü. Genç adam biraz beride durmuş, onları izliyordu. Özellikle Ecrin’i seyreliyordu. Yüzü asıktı. Onun bu hali üzerine Berna Hanım merakla Ecrin’e baktı. Göz kırptı. “Hayırdır? Kocan pek memnun olmuş gibi değil.”

Ecrin de Ateş’e baktı. “Bir sorun yok. Her şey yolunda... Değil mi Ateş?”

Genç adam donuk bir sesle mırıldandı. “Ne sorun olabilir ki?”

Ecrin elini çekti. “Gidip üzerimi değiştireyim. Duş da alacağım. Üstüm başım jöle oldu zaten. Sonra da biraz uyuyacağım. Gece hiç doğru düzgün uyuyamadım.” Gözleri yeniden kocasına kaymıştı. Ateş bir tepki vermeden kendisini süzüyordu. Onun suratının asık olmasını önemsememeye çalıştı. Koşar adımlarla merdivenleri çıktı. Aptal adam... Ne diye surat asıyordu ki? Sevgiyle ilgili söylediklerine dikkat ederdi bir daha... Çocuk oyuncağı mıydı bu tip şeyler?

Berna Hanım da yeniden Ateş’e bakmıştı. Karısının gidişini izleyen Ateş, gözlerini ona çevirdiğinde, kalın kaşlarından birisi hafifçe kalktı. Berna Hanım’a yakalanmış olmaktan memnun olmamış gibiydi. “Ne var?” dedi biraz kabaca.

“Hiç! Size sormalı! Giderken gayet iyiydiniz?”

“Yine iyiyiz!” dedi Ateş homurdanarak. “Sadece biraz yoruldu.”

“Ya siz? Siz de mi yorgunsunuz?”

Genç adam saatine baktı. Onun sorusuna cevap vermemeyi tercih etti. “Benim işe gitmem lazım. Akşam yemeğe gecikebilirim. Kesinleşirse ararım seni. O uyuyor olabilir belki. Ecrin’e söyler misin?”

“Yemeğe beklesin mi?”

Genç adamın gözleri merdiven tarafına kaydı yeniden. Sonra iç çekerek başını salladı iki yana. “Gerek yok! Siz birlikte yiyebilirsiniz. Ben çok gecikirsem dışarıda yerim.”

Ecrin onun gittiğini araba motorunun sesinden anlamıştı. Banyoya girmemişti daha. Pencereye gidip baktı. Araba ön kapıdan çıkıyordu o sırada. Sıkıntılı bir şekilde nefes çekti içine. Tüm mutluluğu gitmişti. Kabahatin çoğunun kendisinde olduğunu, durduk yere huzursuzluk çıkardığını biliyordu ama elinde değildi. Her ne kadar Ateş’e kırgınlığı devam ediyor bile olsa, onu hâlâ çok seviyordu. Ve onun sevgi ile ilgili söyledikleri yüreğini deşiyordu. Bu konu değil de başka bir konu olsaydı o kadar önemsemezdi. Ama sevdiği adamın kendisi ile ilgili o sözcüklerini önemsiyordu işte. Hangi seven kadın önemsemezdi?

Sevgiyi hak etmeyen bir adamı seviyor olmak zaten acıydı. Ateş her ne kadar değişmiş gibi gözükse de onun güvenine ve gerçek sevgisine sahip olamadığını düşünen Ecrin için, pek bir şey değişmemişti.

Yine de onun gidişine üzülmüştü...

Üzgünce perdeyi kapattı. Gitmişti işte! Genç adam ne güzel işe gitmeyeceğini, onunla birlikte zaman geçireceğini söylemişti. Keşke gitmesi için ona çanak tutmasaydı. Böyle özel bir günde bir anda işlerin tersine dönmesi güzel olmamıştı. Ateş’in işte değil de kendi yanında olmasını tercih ederdi gerçekten de... Aptal kafa! Neden öyle büyük bir tepki vermişti ki! Hem ona söylediği sözler de hiç yakışık almamıştı. Adamın kaç aydır bir şeyler için çabaladığını bir kör bile fark edebilirdi. Keşke onu kötü kalplilikle suçlamasaydı.

Duş alırken eli karnındaydı. Yuvarlaklaşmış karnı içinde barınan canlıyı sevdi yavaşça.

“Ah oğlum! Keşke baban da sana tamamen güven duyabilseydi!” dedi alçak sesle. Bunu o kadar çok isterdi ki!

Zaman zaman çıkan güneşle etrafa gülümseyen değişken hava bir iki saat sonra iyice kapalı hale bürünmüştü. Hatta bir gece önce dinmek bilmeyen yağmur yeniden başlamıştı. İnatçı bir sakinlikle yağıyordu. Yağmur damlacıklarının sesleri mutfağın içine kadar geliyordu. Bir iki saat uyumayı becerebilen Ecrin mutfığa inmişti.

“Masayı nereye hazırlayayım?” diye sormuştu ona Berna Hanım. “Ateş Bey yemeğe gelemeyeceğini söyledi.”

“Ne?”

İşte buna şaşırmıştı. Ateş aylardır her gece evde olmaya özen göstermişti. Şimdi neden bu gece böyle yapıyordu? Aklınca genç kadını cezalandırmaya mı çalışıyordu? Bu yaptığı çocuksu değil miydi? Yüreğini saran sıkıntıyla dişlerini sıktı. Hava zaten karamsardı! Bu karamsar günde kocasının evde olmaması ve dahası... onunla küs gibi olmak... şimdi genç kadına koymaya başlamıştı. Onu Çeşme’den gelip aldığından beri ilk kez böylesine önemsiz ama böylesine acıtıcı bir şekilde kavga yapmışlardı. Aslında yaptıkları kavga bile değildi. Ateş öfkelenmediğini göstermemişti bile. Sadece karısını dinlemişti.

“İşi uzamış. Aradı az önce. Gelemeyecekmiş...”

“Beni... beni aramadı...” dedi sıkıntıyla. Yüreği gerçekten daralmıştı.

Kadın ona baktı gülümseyerek. “Uyuduğunu tahmin etmiş. Giderken uyuyacağını söylemiştin ya?”

“Evet ama...” Bahanesi yoktu. Ateş ise haklı gözüktüyordu. Ona kızabilecek bir şey bulsa, belki rahatlardı ama kızamıyordu da işte. “Kaçta geleceğini söyledi mi?” diye mırıldandı cansızca.

“Hayır!” Kadın bilmiş bir şekilde gülümsedi. Bu iki genç

çatlağın ne zaman adam olacaklarını merak ediyordu. Her ikisinin de gözlerinden aşk fışkırırken bunu hâlâ itiraf edemediklerinin farkındaydı. “İstersen aç kendin sor?”

Ecrin umursamazmış gibi omuz silkti. “Ne münasebet... Gelir elbette!”

“E anlat bakalım o zaman? Ateş Bey, bir oğlu olacağına sevindi mi?”

Genç kadın bir sandalyeye oturmuştu. Biraz ileride çalışan Zuhal de durmuş, bu sorunun cevabını bekler gibi Ecrin’e bakmıştı. İki kadının meraklı bakışları altında Ecrin düşündü bir an. “Şey! Bilmiyorum... Sevindi galiba!” dedi yavaşça.

“Galiba mı?” Bu soruyu Zuhal sormuştu. “Aman Ecrin Hanım! Hangi erkek bir oğlu olacağına sevinmez ki? Ben de tebrik ederim sizi!”

Ecrin gülümsedi. “Teşekkürler. İşin doğrusu sanırım ben ondan fazla sevindim. O sürekli erkek ya da kız olsun fark etmediğini söylerdi.” Bir an durup düşündü. Evet, gerçekten de öyle söylerdi. Buna çok dikkat etmemişti. “Cinsiyeti ne olursa olsun... bebeği çok seveceğini söylerdi hep...” diye ekledi yavaşça. Ateş’in bu koşulsuz sevgisi, vicdanını sızlatmıştı yeniden.

Zuhal iç çekti. “Ne güzel... Benim nişanlım illa ki erkek olsun diyor. Neredeyse evlenmekten vaz geçeceğim ondan. Örumcek beyinli gibi geliyor bazen!”

Ecrin kıvrılmış bir dudakla onu teskin etmeye çalıştı. “Üzülme... Gerçekten hamile kalınca farklı davranacaktır eminim. Ateş de bebek konusunu açmazdı bile. Ama bak şimdi onun haline? Benden bile heyecanlı... Bebeğe bir şey olacak diye ödü kopuyor!”

Kendi dediklerine kendisi bile inanamıyordu. Şaşkınca bu sözlerinin ne kadar da doğru olduğunu fark etti. Gözleri Berna Hanım’a kaydı. Kadın gülümseyerek onaylıyordu onu. Hatta “Bu çok doğru!” dedi sonra annece bir tonla.

Ecrin onun bebek için endişeli olduğu o kadar çok anı

hatırlıyordu ki... Bazen karısı için endişeli gözüküyor, bazen bebek için ve çoğu zaman da ikisi için endişeleniyordu. Hafif bir şey kaldırmasına bile izin vermiyordu. Mutfakta yorucu işler yapmasını yasaklamıştı. Buna uymazlarsa diye, Berna Hanım'ı ve Zuhal'i de sıkıca uyarmıştı.

Hay Allah! Ateş gerçekten de kendisine değer veriyordu! Bebeğe değer veriyordu. Sevgi ile ilgili söyledikleri gerçek olabilir miydi? Belki aşk değildi ama?.. Belki... Belki kendince bir sevgi duyuyor olabilir miydi?

Zuhal kapıdaki görevliye yemek götürmek için mutfaktan çıkmıştı o arada. Ecrin ise düşünceliydi. Berna Hanım onu süzüyordu uzaktan. İkisi arasında minik bir tatsızlık olduğunun farkındaydı. Karışıp karışmamak konusunda ise kararsızdı.

“Onun hayatını değiştirdin...” dedi sonra yavaşça Berna Hanım. Bir iki yavaş adımda karşısına gelip gözlerinin içine baktı. “Bunun için sana teşekkür etmeliyim. O artık tanıdığımız Ateş değil... Ben eskiden ona Bey derken hiç rahatsız olmazdım. Herkese karşı bir mesafe koymuştu. Bana bile... Ama şimdi hepimize karşı çok sıcak davranıyor. Yüzü hep gülüyor. Öylesine rahat ki, ona Ateş Bey demekte zorlanıyorum. Bazen o zayıf, uzun çocuğu hatırlıyorum. Hayata karşı yalnız, omuzları çökük, kambur duran çocuğu... İşte o zaman bu Ateş'e bakıyorum. Daha güçlü elbette... Daha dayanıklı ve korkusuz! Ama şimdi senin sayende içinde hep var olan o eski, o iyi niyetli genç Ateş yeniden canlanmış gibi hissediyorum. Boynuma kollarını dolayan ve... ağladığını belli etmemek için yüzünü saçlarıma gömen çocuk artık erkek oldu, biliyorum...”

Hafif bir nefes aldı. Gözünün önünde belli ki o günler canlanmıştı.

“Ama içindeki iyi delikanlının yeniden dirildiğini de hissediyorum,” diye devam etti. “Ve işte artık sık sık, o yakışıklı yüzünü avuçlarımın içine alıp sevmek istiyorum. Hayata yeniden tutunduğu için çok sevindiğimi söylemek istiyorum. Ve senin gibi bir kadını bulabildiği için cesaretini

tebrik etmek istiyorum...”

Ecrin'in gözlerinden bir damla yaş süzölmüştü...

Berna Hanım da nemlenen gözlerini belli etmeden kırpıştırdı ve akmaya çabalayan göz yaşlarını olgunca geriye ittirdi. Şimdi onun da ağlamasının ortama bir faydası olmayacaktı. Ecrin'e destek olmalıydı.

“Cesaretini mi?..” diye fısıldadı Ecrin.

“Elbette cesaretini... O bir kadına karşı hiç özel bir ilgi duymadı. İlgi duyduğu kadınlar olduysa bile sadece belirli şeyler içindi. Çocukken gerçekten kötü günler geçirdi ve bir korunma mekanizması gerçekleştirdi. Bu değişimi gözlerimle gördüm... Kızlar peşinde koşmaya başladığında bile herkesten uzak durdu. Uzun bir ilişkisi hiç olmadı. Ben tasvip etmezdim tabii ama o kendisini buna alıştırmıştı. Ta ki seni görünceye kadar...”

“Beni görünceye kadar mı? Sen nereden biliyorsun ki?”

“Bilmemek için kör olmak lazım...” Kadın emin bir şekilde gülümsedi. “Beni aramıştı Bursa'dan... Buraya yaş günüm için gelecekti aslında. Söz vermişti... Hayatımda ilk kez bir sözünü tutmadığını gördüm. Bana ne dedi biliyor musun?”

Ecrin'in titreyen dudakları kıpırdadı. “Ne..ne dedi?” diye kekeleydi adeta.

“Yaş gününe gelemeyeceğini, Bursa'da bal gözlü harika bir kızla tanıştığını söyledi. O kıza hayran kaldığı çok belliydi. Ondan fazlasıyla hoşlanmıştı.”

“Ben... mi?” diye şaşkınca sordu Ecrin.

“Sen tabii... Ben seni daha ilk günden beri biliyorum. Sen bir anda onun her şeyini değiştirdin. Onun uzun zamandır ilk kez böylesine keyifli, hatta heyecanlı olduğunu görmüştüm. Nereye yemeğe gittiğinizi, neler yaptığınızı bile anlattı bana...”

“Her şeyi mi?”

“Her şeyi değil... Sanmam yani. Ama yaş gününe gelemediği için, yeterince önemli kısımları anlattı ve ben

seninle birlikte geçirdiği vakitten ne kadar memnun kaldığını hemen anladım. O yüzden ona hiç kızmadım. Vakti gelmişti çünkü...”

Ecrin’in içi biraz rahatlamıştı. Demek Ateş ona bir şeyler anlatmıştı? Para için seks önerisini de anlatmış olamazdı ama? Evet, tabii ki anlatmış olamazdı. O kadar da değil! Diğer yandan içini minik bir heyecan, dahası mutluluk sarmıştı. Eğer Ateş bu kadıncağıza kendisinden bahsetmişse... o zaman... o zaman... gerçekten kendisine değer vermiş olmalıydı?

“Neyin vakti gelmişti?...” diye sordu yanağından süzülen göz yaşını elinin tersi ile silerken. Ağlamak istemiyordu artık. Mutlu olmak istiyordu... Özellikle tek bir kişiyle...

“Âşık olmanın!”

Berna Hanım’ın sözleri mutfakta yankılandı adeta. Ecrin’in irileşmiş gözleri kıpırdamadan ona bakıyordu.

“Berna Abla?...” dedi çaresizce. “O... o beni hiç sevmedi ki!”

“Emin misin?”

“O zamanlar... benden tek istediği...” Sustu bir an. Utanınca hafif kızarmıştı. “Yani anlarsın işte!”

“Saçmalık!” diye kestirip attı kadın. “Şu çırpı vücuduna mı bayılıyordu yani?”

Ecrin yutkundu. “O seviyor!” diye kocasının bayıldığı bedenini savundu farkında olmadan. Kadının gözleri çok hafifçe dolgunlaşan dik göğüslerde ve hâlâ inceliğini koruyan narin bedende gezinmişti o anda.

“Evet, sevdiği belli!” diye onayladı yavaşça. “Bak yavrum! Seni o sabah neyle suçladığını biliyorum. Bana her şeyi anlattı. Ama karısına bu kadar tutkun bir erkeğin verebileceği en doğal tepkiyi vermiş. Bunu kabul etmek lazım... Sözleri ve davranışları çirkin olabilir ama o anda elinden başkası gelmemiş. Ve aynı durumda sen olsaydın belki sen de öyle davranırdın...”

Ecrin bu sözleri iyice düşündü birkaç saniye. Bu durumu o

da kabul ediyordu zaten. Açıklayamadığı bir hamileliğe sahipti. Ondan gizlemişti de... Hemen bir açıklama yapmamıştı. Genç adam tamamen suçlu değildi. Ancak... Ancak yine de o sözleri, o davranışları hak etmemişti. Hâlâ kırgındı... Ve hâlâ o adamı deli gibi seviyor, ona bahaneler arıyordu.

“Beni onu aldatmakla suçladı?” diye iç çekti Ecrin. “Başkasının çocuğunu taşımakla suçladı! Ondan önce başkaları olduğunu söyledi! Hâlbuki o benim tek erkeğimdi. Sadece onunla birlikte oldum. Eski Ateş bunu biliyordu. Hafızasını kaybedince bunu unuttu. Sonra da bana inanmadı... Bahadır ile hiç ilişkim olmadı. Bebek nasıl oldu yemin ederim bilmiyorum. Ama oldu işte... Ve yüzde yüz... onun bebeği... Allah canımı alsın ki onun bebeği...”

Kısa bir sessizlik olmuştu.

Saatın tıkırtıları duyuluyordu. Ve üzgün üzgün damlayan yağmurun sesi...

Mutfağın içindeki bu ağır sessizliği, kalın bir erkek sesi bozdu.

“Bunun için... Allah üzerine yemin etmene gerek yok!” diye mırıldandı Ateş. İkisi de farkında olmamıştı onun mutfağın kapısına kadar geldiğine... Genç adam uzun bir kule gibi dikilmişti oraya ve ciddi gözlerle karısına bakıyordu. “Ben sana yürekten inanıyorum!” dedi genç adam yavaşça. Sesi güven doluydu. Ve sevgi dolu... Ciddi gözleri içindeki bir ışık oynadı. “Ve gerçek aşk... zaten bunu gerektirmiyor mu?” dedi karısına içtenlikle.

35. BÖLÜM

Ve yine derin bir sessizlik...

Ecrin nefesini tutmuştu. Kocasına bakıyordu. Önce şaşkınlık doluydu gözleri. Ne zaman gelmişti bu adam buraya? Ve... Ve ne kadarını duymuştu?

Ama sonra şaşkın gözlerinin içi yeniden donuklaştı. Belirsiz bir acıdan başka bir şey kalmadı.

“Ne işin var burada?” diye sordu yavaşça. “Gelmeyeceğini sanıyordum?”

“Acil bir iş gezisi çıktı. Almanya’ya gitmem gerekiyor,” diye mırıldandı Ateş. “Valizimi almaya gelmiştim. Belki sen de benimle gelirsin diye düşünmüştüm? Seni yatak odasında bulamayınca buraya indim. İyi ki de bu gezi çıkmış...” Ateş birkaç adımda onun yanına yanaştı. Gözleri o iri gözlerdeydi. Berna Hanım’ın orada olmasına aldırmadan önünde dikeldi. Yüz hatları yumuşaktı. Konuşmadan önce uzun uzun karısını seyretti. “Ecrin... Ben...” Derin bir nefes aldı. “...gerçekten özür dilerim.”

Genç kadın hafifçe burnunu kıvrırdı. “Ne için?” Ona karşı daha yumuşak olamıyordu o anda... Ve kendisini yakalanmış hissediyordu. Neler duymuştu acaba? Ne söylediğini hatırlamaya çalışıyordu. Son söylediklerini duyduğu kesindi. Bebeğin kendisine ait olduğunu öğrendiği için mi böyle tatlı bakıyordu?

Ateş bir an bile duraklamadı. “Her şey için...” diye konuştu ağır ağır. Kendisinden emin ve asla gocunmadan... Ciddi bakışları Ecrin’in gözlerinin en derinlerine erişmeye çalışıyordu sanki. Yanlarında öylece kalakalmış olan Berna Hanım’ı hiç umursamıyor gibiydi. İri gövdesi yüzünden kadın yanlarından

kayıp uzaklaşmıyordu da.

“Yani?..” diye inatla sordu Ecrin. Ellerini önünde kavuşturmuştu. Öğrencisinin sözlerini bekleyen bir öğretmen edasıyla bakıyordu. Sabırlı, sessiz, dikkatli... O da Berna Hanım’a dikkat etmiyordu o anda.

“Seni... suçladığım için!” dedi Ateş gözünü bile kırpmadan. “Seni böylesine üzdüğüm için! Çocuğumuz için...”

“Çocuğumuz mu?”

“Evet...”

Ecrin acı bir şekilde gülümsedi. “Şu başkasından olduğunu iddia ettiğin çocuk mu?”

Ateş hafif bir nefes aldı. “Özür dilerim...”

Genç kadın dudaklarını sıktı. “Özür dileyince her şey bitecek mi sanıyorsun? Hemen bazı şeyler hallolacak mı? Seni affedebilecek miyim?”

“Bilmiyorum...” Ateş üzgünce gözlerini kaçırıp yere dikti bir iki saniye. “Ama... Ama elimden başkası gelmiyor!”

Berna Hanım huzursuzca kıpırdandı. “Affedersiniz çocuklar... Ben ortadan kaybolsam? Bir sürü işim var da!”

İkisi birden ona baktı. Sanki onu orada ilk kez görmüş gibiydiler. Sonra Ateş hafifçe yana çekildi. Berna Hanım nazikçe gülümseyerek aralarından geçti. Ama kısa bir an için Ecrin’e kayan gözlerinde minik bir uyarı vardı. Hızla mutfaktan çıktı. O sırada içeriye girmekte olan Zuhâl’i de kolundan tutup çekmişti. O gidince Ateş yeniden karısının karşısına geçti.

“Ecrin... “ diye fısıldadı. Bir iki saniye durakladı. “Ben seni seviyorum!” dedi sonra ansızın. Hiçbir uyarıya gerek kalmadan... Öylesine basit ve gerçekçi... Abartısız ve içten... Koyu gözleri ile dürüst...

Ecrin bunu fark edemedi tam olarak. O hâlâ içindeki sızı ile mücadele ediyordu. Bir yanı kocasına inanmak istiyordu. Ama bir yanı da ona inanmamasını söylüyordu.

Alaycı bir şekilde gülümsedi. “Anlamadım?”

Kocasının gözlerindeki içtenliği görememesi büyük bir talihsizlikti.

“Aylardır sana bunu belli etmeye çalışıyorum!” dedi Ateş onun alay etmesine aldırmadan.

“Farkında değilim doğrusu...” dedi Ecrin acımasızca. “Beni istediğini biliyorum. Neresini çekici bulduğunu bilmediğim şu bedenimi her zaman istedin. Ama sevgi? Aşk? Bunlar sana uzak kelimeler.”

“Öyleydi...” diye doğruladı Ateş dürüstçe. “Ama hepsi seni tanımadan önceydi! Ben... seni seviyorum ve bunu... ispat edemiyorum!”

Ecrin yine alayla dudak büktü. “Komik değil mi? Bir şeyi ispat edememek yani? Zaten inanmazdım! Beni buna inandıramazsın Ateş... Ne duydun az önce? Çocuğun senden olduğunu mu? Bunun için mi fikrin değişti? Belki de Berna Abla’ya yalan söyledim? Belki de kendimi...”

Genç adam onu belinden tutup kendisine çekti. Sözlerini umursamamış gibiydi. Ecrin’in lafı ağzında kalmıştı. Genç kadının henüz kalınlaşmaya başlamış belinden tutarken çok nazikti. Bir kuşu tutar gibi sevecendi.

“Bunun umurumda olduğunu mu sanıyorsun?” dedi içten bir gülümseme ile. Ecrin onun yakınlığı ile biraz huzursuz olmuştu. Ateş kendisine ne zaman yakınlığa, bedeni hemen alarm veriyordu. Bu adamın kendi üzerindeki cinsel etkisi inanılmazdı. Vücudundaki tetiklenmelerin ardı arkası kesilmiyordu.

“Değil mi?” diye sordu Ecrin inanmadan.

“Hiç olmadı!”

“O yüzden mi o sabah bana bir sürü laf saydın?”

“Özür dilerim... Hepsi kıskançlığımdandı!” dedi Ateş sıkıntılı bir sesle.

“Beni çok kırdın! Çok ağır şeyler söyledin... Tokat atsaydın

daha iyiydi. Sonra beni öylece bırakıp gittin! Kendimi bir fahişe gibi hissettim! Bir kere bile aramadın beni... Şimdi de gelmiş sevdiğini söylüyorsun. Buna nasıl inanayım? Çocuğun senden olduğunu anladın diye bana yalan atmaya gerek yok.”

Ateş’in kollarından kurtulup biraz uzaklaştı. Sırtını ona dönmüştü.

“Çocuğun benim olduğunu öğrenmem elbette güzel oldu,” dedi Ateş onun arkasından yaklaşarak. Ellerini onun narin omuzlarına koymak istedi ama Ecrin minik bir silkinmeyle o ellerden kurtuldu. Genç adamın elleri havada kalmıştı. Sonra usulca yanına doğru düştü. Hafif bir nefes aldı. “Ama ben seni kaybetmediğim sürece zaten her şeye razıyım. Benden önceki erkekleri kıskanmama engel olamam. Özür dilerim yeniden... Anlasana! Ben... ilk erkeğin olan ESKİ ATEŞ’i bile kıskanıyordum... Ondan her bahsedişinde, içime kıskançlık bıçakları saplanıyordu! Yemin ederim Bahadır’dan bile çok kıskanıyordum...”

Ecrin sessizdi. Upuzun gür saçları yüzünün iki yanından göğsüne doğru bolca döküldüğü için, arkadan yüzü de pek gözükmüyordu. Gözleri önündeki pencereden bahçeye yönelmişti. Sessizdi... Sessizdi...

“Daha önce... hiçbir kadına hissetmediğim şeyler hissettim sayende!” dedi genç adam ağır ağır. “Önce şaşkınlık... Seninle evli olmak gerçekten şaşırtıcıydı.”

Ecrin hâlâ sessizdi.

“Sen benim tipim bile değildin. Eski Ateş’i bilmem ama... ben yine de senden hemen hoşlanmıştım. Hayret verici derecede çekici geliyordun bana... Gözlerin, konuşman, alaycılığın, yaşama sevincin...”

“Yaşama sevincimi aldın benden...” dedi Ecrin suçlarcasına. Sesi acılıydı.

“Biliyorum... Farkında değil miyim sanıyorsun? Bana... bir kere bile içtenlikle gülümsemedin?... O günden beri bir kere bile!”

“Ne bekliyordun ki? Kollarına mı atılacaktım hemen? Bunu kaç kere yaptım zaten! Beni almaya Çeşme’ye geldiğin gece bile yaptım! Kendimden nefret ettim...”

“Ben kocanım...”

“Ama kocam gibi davranmadın? İlk fırsatta beni aşağılamayı tercih ettin!”

“Özür dilerim! Gerçekten üzgünüm...”

Genç kadın omuz silkti. “Ne fark eder artık? Ne değişecek? Bunları söyledin diye seni seveceğimi mi sanıyorsun? Seni affetmem mümkün olacak mı?”

“Beni affetmek bu kadar zor mu?”

Ecrin bir an için başını çevirdi. Gözleri adamın üzgün gözleri ile kesişti. O gözleri içini yakacak kadar etkileyiciydi. Hele ki içinde pişmanlığın titreşimleri gözüküyorken... Ecrin ne istediğini bilmiyordu. Belki de onun dizleri üstünde çökmesini ve af dilemesini istiyordu? Yok, hayır! Bunu istemezdi. Ateş kadar gururlu bir erkeğe bunu yakıştıramazdı. Ama öyle yapsa... belki onun da gururu biraz incinse... belki her şey daha kolay olurdu.

“Seni affedip affetmemem senin için neden bu kadar önemli ki?” diye sordu. “Döndüm işte... Evindeyim... Yatağındayım...”

Ateş sessizdi bu sefer...

Ecrin başını yine önüne çevirdi. “Ben... geri dönmüşsem eğer... sadece çocuğum için! Bunu bilmeni istiyorum! Babasız kalmaması için döndüm. Sen bana inanmasaydın bile... ben onun senin çocuğun olacağını bilecektim. İçim rahat olacaktı.”

“Bana söylemeyecek miydin hiçbir zaman?” diye mırıldandı Ateş. Sesi iyice sönmişti. Onun üzüntüsü Ecrin’e güç verdi biraz. İntikamın dayanılmaz cazibesi onu da etkisine almıştı.

Umursamazca omuz silkti. “Senin inanmayacağın bir şey için neden çaba harcamayım? Sen hak etmiştin hem... İşin doğrusu, bugün gelip duymam... hiç mutlu etmedi beni. Ömür boyu bunun rahatsızlığını duymamı isterdim. Çünkü ben ömür

boyu söylediklerini unutmayacağım. Bir gün seni affeder miyim?.. Hiç bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Bana her dokunuşunda aklıma geliyor. Elimde değil! Seni bir türlü kocam gibi... düşünemiyorum artık.”

Sustu... Ellerini önündeki mermer tezgâha dayadı. Gözleri nemlenmişti. Söylediklerinin yarısından fazlası yalandı. Kalbi onu affetmeye o kadar hazırdı ki... Sadece onun minicik bir çaba harcamasını daha bekliyordu.

“Benim için... sadece çocuğumun babasısın. Başka bir şey değil. Ben... aslında... sana da hak vermiyor değilim. Nasıl olup da hamile kaldığımı ben bile bilmiyorum. Bunu sana açıklayamıyorum. Ama ilk ve tek erkeğim sendin. Buna senin de inanmanı beklerdim. Beni hemen suçlayacağına... açıklamamı kabul ederdin!”

Burnunun içi de nemlenmişti. Burnunu çekmemek için elinden geleni yaptı. Bu kötü adama ağladığını göstermemeliydi. Aptal adam! Aptal kadın!

Ateş’te pek bir ses yoktu. Dinliyor gibi gözüküyordu. Genç kadın arkasına dönmediği için onun ne yaptığını, yüzünün nasıl değiştiğini bilemiyordu.

“Ben... seni sevmeye başlamıştım!” diye fısıldadı. “Tüm kötülüğüne rağmen... seni sevmeye başlamıştım. Kötü kalpliliğinle... vicdansızlığınla... acımasızlığınla baş ederim sandım. Ama sen bu konuda bile suçladın beni... Paragöz kadınların yerine koydun! Seni sevebilecek tek kadına etmediğin lafı bırakmadın!”

Pencerenin önünden dışarıya bakıyordu. Hava kararmak üzereydi artık. Ama mutfağın lambası yanmadığı için, arkasında sessizce duran kocasının ne yaptığını bilemiyordu. Camın üzerinde bir yansıma gözüküyordu.

“Beni sevdiğine de asla inanmıyorum. Buna inanmam için zaman lazım belki... Çünkü anladım ki senin gibi adamlar asla kendilerinden başkasını sevmezler. Evet, iyi birisi olmak için bir miktar çaba harcadığının farkındayım ama... benim için yeterli değil. Benim için hâlâ acımasız, kötü bir kocasın... Ve

şimdilik... çocuğumun babası değilsin! Bunu hak etmedin.”

Arkasında minik bir kıpırtı hissetti. Bu son sözlerinin Ateş'i nasıl gerdiğini, duruşunun değiştiğini, dişlerinin sıkıldığını bilemezdi. Zaten amacı da bu değil miydi? Onu üzme istiyordu ve görmese bile başardığını hissetti. Arkasında alınan hafif, acı dolu bir nefes bunu ona hissettirmişti.

Genç kadın dudağının kenarını ısırdı. Ağlamamalıydı. Gerçekten de kendisi gibi hayat dolu bir kadının şu geldiği hale hayret ediyordu. Hayatında hiç kimse onu Ateş kadar etkilememişti... Hayatı boyunca hiçbir erkeğe böylesine bağlı hissetmemişti kendisini... Hayatı boyunca sadece ona karşı böylesine sabırlı ve sevgi dolu olmuştu... Ama yine hayatı boyunca sadece o onu bu kadar ağlatabilmişti. Neredeyse bütün ilklerini yaşadığı bu erkeği bırakabilmeyi o kadar isterdi ki! Beceremiyordu! Beceremiyordu işte! Çeşme'ye geldiğinde onunla dönmemeye kararlıydı! Onun hangi sözüne kanmıştı da dönmüştü?

Yok! Her zamanki gibi, tüm suçun onda olmadığını kabul ediyordu. O, bir kadının hayatı boyunca sadece bir kere karşılaşabileceği bir erkekti. Tüm kötülüğüne, gaddarlığına, haince düşüncelerine rağmen, iyi gibi gözüktüğü anlarda genç kadının yüreğini söküp alan özel birisiydi.

Onun için ağlamak zoruna gidiyordu... O sevilecek ve yanında mutlu olunacak bir erkekti.

Ve ona inanmayı o kadar istiyordu ki! Gerçekten kendisini sevse... ne güzel olurdu. Keşke gerçekten onun sözlerine inanabilseydi!

“Elimde olsaydı... seninle hiç tanışmamış olmayı isterdim,” diye mırıldandı. Sesi üzgündü. “Büyük hataydı! Çekiciliğine kapılmamalıydım... Seninle evlenmemeliydim. Hayatımın en büyük hatasıydı. Belki o kuyumcu ile evlenseydim daha mutlu olurdum...”

Derin bir nefes aldı.

Ateş'in hiç sesi çıkmıyordu. Ecrin bir iki saniye sonra

merakla başını çevirdi. Onun tepkisini ölçmek istiyordu. Güzel erkeksi gözlerindeki sevginin gerçekliğine inanmak istiyordu. Kendisine yeniden sarılmasını ve özür bile dilemeden uzun uzun öpmesini istiyordu. Ona inanması için çaba harcamasını bekliyordu. O güçlü kollara ihtiyaç duyması utanç vericiydi. Ama utanmıyordu işte. Her şeye rağmen... onu seviyordu. Hem de belki eskisinden bile çok seviyordu! Kabul etmeliydi ki bu üç aydır onun ilgisi, içindeki âşık kadını fazlasıyla memnun ediyordu. Memnun olmayan, o sabah onun sözlerine maruz kalan o gencecik anne adayıydı!

Onun gözlerindeki sevgiyi görme umuduyla arkasına baktı. Kendisine yeniden dokunmadığı için, sınıksız sarılmadığı için üzülün mü sevin sin mi bilemiyordu!

Ama... başını çevirdiğinde, arkasında... hiç kimseyi göremedi. Gözleri sadece bir boşlukla karşılaştı, gözyaşları arasında etrafına bakındı.

Ateş yoktu!..

Nefesini tuttu... Gitmiş miydi? Neden?

Gözlerini yumdu! Birkaç saniye öncesine kadar onun arkasında durduğunu biliyordu. Ama gittiğini hissetmemişti. Onu kırmak için elinden geleni yapmıştı. Ve gittiğine göre de... başarmıştı!

Sevinmeliydi... Sevinmeliydi.

Dişlerini sıktı. Öylesine ağlamak istiyordu ki! Ve sevinemiyordu... Kocasının gitmesi ile içindeki bir şey de kopmuştu sanki! Kocaman bir boşluğun ardından yüreği sıkıntıyla daraldı. Başı önüne düşmüştü.

Birkaç saniye sonra mutfaktan içeriye Berna Hanım girdi. Meraklı bakışlarla onun önüne kadar geldi. Ecrin ilk anda kocasının geldiğini zannetmişti. Gözleri farkında olmadığı bir parlamayla açılmıştı ve mutfığa giren kişiye yönelmişti. Sonra kocası olmadığını fark edince bal rengi gözlerdeki ışık söndü. Sadece göz yaşlarının parlaklığı kalmıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Berna Hanım duru bir tonla.

“Ne gibi?” diye mırıldandı Ecrin anlamamışçasına.

“Barışmadınız mı?” diye sordu kadın yine. Sesi üzgündü. “Onu mutfakta görünce... artık aranızdaki tüm sorunlar halledildi diye düşünmüştüm. Çocuğun kendisine ait olduğunu da duydu. Artık sana inanmaması için bir sebep kalmadı...”

“Değil mi?..” diye fısıldadı Ecrin.

“E o halde bu durum ne? Ne oldu? Sen neden ağlıyorsun? Ateş Bey neden öyle berbat bir halde valizini alıp evden çıkıp gitti. Adam senden özür de diledi işte! Ne oldu?”

Ecrin yutkundu. “Gitti mi?” Bir motor homurtusu duymamıştı. Onun ne geldiğini duymuştu ne de gittiğini... Mutfak evin ters tarafındaydı.

“Gitti! Ve çok üzgündü!” dedi Berna Hanım. O da hafif bir nefes aldı. “Onu kıracağını hissettim! Senden özür diledi ama sen bunu kabul etmedin değil mi?”

“Konuşmak istemiyorum!” diye ağlamaklı bir tonla itiraz etti Ecrin. Onun nereye gideceğini düşünmüştü bir anda... Ve ne kadar ayrı kalacaklarını... Uzun zamandır iş gezilerine gitmemeye çalışıyordu. Onun evdeki varlığına fazlasıyla alışmıştı genç kadın. Demek kendisinin de onunla gelmesini teklif edecekti? Onunla gitmeyi seviyordu. Bir iki defa gitmişti. Belli etmese de onunla sürekli beraber olmaya bayılıyordu.

“Ecrin! Ne yaptın sen?”

“Lütfen Berna Abla! Konuşmak istemiyorum!”

“Kızım... Kusuruma bakma ama bu konuda ben onun tarafındayım!” dedi kadın dürüstçe. “Seni ne kadar seviyorsam, onu da o kadar seviyorum. O sert adamın nasıl yumuşadığını, nasıl mutlu bir erkek haline geldiğini gördüm. Yeniden eski haline dönmesini istemiyorum. Ne oldu da yine böyle kötü oldu? Neden her şey ortaya çıkmışken mutlu olamıyorsunuz?”

“Yapamam...”

“Neyi yapamazsın?”

“Yapamam işte!”

“Seni sevdiğini söyledi mi?”

“Sevmiyor!”

“Aptallaşma! Seni o kadar seviyor ki ne yapacağını şaşırdı! Onu kimse benden iyi tanıyamaz! Seni sevdiğini söylemedi mi gerçekten hiç?”

“Söyledi...” diye fısıldadı Ecrin.

Kadın sıkıntılı bir şekilde onu süzdü. “Ve sen de ona inanmadın! Öyle mi? Hem de böyle masum bir konuda? O bir erkek için çok önemli bir konuda tereddüte düştü! Gerçekten çok önemli bir konuda yanlışlığa düştü. Ciddi bir mesele yüzünden sana o sözleri söyledi! Ama sen şimdi aynısını yapmıyor musun? Çok daha basit bir şeye bile inanmak istemiyorsun? Bu doğru mu? Ona güvenmiyorsun? Hem de neye? SENİ SEVDİĞİNE?! Hanginiz daha haklı?”

Ecrin donup kalmıştı. Gözyaşları sürekli gözlerinden akıyordu artık.

“Ne demişti hatırlıyor musun? Gerçek aşkın yüzde yüz inanmayı gerektirdiğini söylemişti. O senin sözlerini duymadan önce bile çocuğun kendisine ait olduğunu biliyordu. Aylardır sana bunu göstermeye çalışıyordu!”

Ecrin elinin tersi ile yanaklarındaki yaşları sildi. “Hayır!”

“Evet... Hayatı boyunca gerçekten sevemeyen bir adamdı o! Mutlu olmayı bir türlü beceremeyen güvensiz birisi... Suçsuz demiyorum onun için! Ama bir şansı daha hak edebilirdi! Hak ettiğini düşünüyorum... Sen ortadan kaybolduğunda ne kadar perişan olduğunu, bir ben değil... herkes biliyor. Seni bulmak için çıldırdı. Hiç tanımadığı insanlardan bile yardım istedi.”

Ecrin başın salladı hafifçe iki yana... “Hayır!.. Beni bir kere bile aramadı!”

“O öyle kolayca özür dileycek bir erkek değil! Sevdiğini hemen kabullenecek birisi hiç değil... Ama bu aylarda onun çabalarını görmüyor olamazsın? Çoğu zaman sen de mutluydun onun yanında! Seni sevdiğini başka nasıl ispat edebilir?”

Çocuğun başkasına ait olduğunu düşündüğü zaman bile peşinden koştu? Hangi erkek bunu kabullenebilir? Başkasından hamile bir kadın için neden tüm ülkeyi ayağa kaldırsın? Neden seni bulmak için sokak sokak adam dolaşırsın?”

Ecrin cevap vermiyordu. Gözyaşları yeniden hızlanmıştı.

“Kreşini için elinden geleni yaptı... Onu modern bir hale sokmak için ülkenin en iyi yöneticisini görevlendirdi. Senin için o fabrikadaki işçileri çıkarmadı! Bunu ben değil, sağır sultan bile duydu. Ve yine senin için ağzından çıkan her kelimeyi emir saydı. Ne istediysen yaptı? O çocuk yurduna yüklü başışı sen sadece bahsettin diye hemen yaptı. Yaşlılar yurdunun restorasyonunu üstlendi. Sen üzıldün diye hem de... Sokakta pis bir barakada gördüğünüz ailenin bir yere yerleşmesini, babalarının iş bulmasını saplayanın o olduğunu sen söylemedin mi bana? Hem de gururla! Zuhale ile kapıdaki korumanın düğününü ve daha kim bilir ne kadar çok şeyi yine senin için hemen üstlenmedi mi?”

Ecrin dudaklarını ısırdı. Hepsi doğruydular.

“Ve sen ona inanmıyorsun? Ne için? Senin için daha ne yapabilir? Ölmekten başka?..”

Ecrin acı ile iç çekti. “Hayır!” Neredeyse çığlık atmıştı. “Ölmesine dayanamam ben! Böyle bir şeyi nasıl isterim?” Pürüzlü sesi acı doluydu.

“O seni seviyor... Gerekirse senin için ölür de! Adım gibi eminim.”

“Ben de ölürüm... Onsuz ben de... ölürüm!” diye hıçkırdı Ecrin. “Onu seviyorum! Ona inanmayı o kadar istiyorum ki!”

Kadın başını salladı güven verircesine. Onun da gözleri sulanmıştı. “Gerçekten de aşk... yürekte inanmayı gerektirmiyor mu?”

Ecrin onun sözlerini hatırlamıştı. Berna Hanım’ın tekrar etmesi bir şeyi değiştirmemişti. Kalbi dayanılmaz bir şekilde sızlıyordu. “Gerekli...” diye fısıldadı.

“Gerekıyor...” diye tekrarladı Berna Hanım.

Genç kadın gözyaşlarını sildi. “Onu bulmalıyım değil mi?”

“Kesinlikle...”

“Beni de götürecekti! Onunla gitmeliyim. Onu gerçekten sevdiğimi ve affettiğimi, ona inandığımı göstermeliyim...”

Kadın yine başın salladı. “Çok iyi olur!”

Ecrin’in ıslak gözleri parlamıştı. “Teşekkür ederim...” diye fısıldadı. Bir an durdu. Sonra sevgiye muhtaç bir çocuk gibi sarıldı kadına. Bir iki saniye sonra geri çekildi. Elini pantolonunun arka cebindeki telefonuna attı. “Onu hemen aramalıyım. Uzaklaşmadan önce, gelip beni almasını istemeliyim.”

Sesi hâlâ pürüzlüydü. Ama artık içinde bir de neşe vardı... Bir anda o eski, hayat dolu kadın oluvermişti. Hayatının anlamını bulmuş, yürekten ferahlamış bir kadın vardı şimdi karşıda. Şu kısacık konuşma aklını başına getirmişti. Anlamıştı ki sorun Ateş değildi... Kendisiydi... Adam gerçekten de aylardır elinden geleni yapıyordu. Kendisini hep geri çeken, hep tereddütlü duran Ecrin’di... Mutsuz olmak için bir sebepleri yoktu ki? Hatta mutlu olmak için bir sürü sebepleri vardı! Aşkları vardı öncelikle! Ve bebekleri! Ve de kendilerini bu kadar seven insanlar...

Telefonunu eline aldığı anda çalmaya başlaması ilginçti. Ekrandaki numaraya baktı. Tanımiyordu...

Önce içi endişeyle ürperdi! Yoksa Ateş?.. Yok artık! Neden boşu boşuna endişeye kapılıyordu ki? Yüreğini ferah tutmalıydı.

“Alo?” dedi yavaşça. Endişesini belli etmemeye çalışıyordu. Her şey düzelmişken, Allah’ın ona kötü bir şey yaşatacağını sanmıyordu. Her şeyde bir hayır vardı. Mesela Ateş’in hafızasını kaybetmesi, aslında iyi olmuştu. O sayede Ankara’daki eve gelmişti. O sayede kocasının aşkına sahip olmuştu. Anlıyordu ki, Ateş’in yaptığı çok katıksız bir sevgi gösterisiydi. Gerçekten de kim başkasının çocuğu olduğuna inandırıldığı bir bebeği ve annesini yanında isterdi? Ah Ateş!

Ne kadar da harika bir adamdı aslında! Ne kadar da sevgiye aç, sevdiğini anlatamayan ama sonuna kadar da peşinde olan, göstermeye çalışan bir adamdı?

“Ecrin Hanım?” diye kalın bir erkek sesi yankılandı karşıdan. Son derece düzgün ve etkileyici bir sestti.

“Evet?”

“Merhabalar... Ben Tahir! Kocanızın bir arkadaşıyım.” Adamın sesi kendisine olan güvenini açıkça belli ediyordu. Kelimeleri net ve vurguları düzgündü. Basit bir adam olmadığı belliydi.

“Merhaba Tahir Bey!” dedi Ecrin sesinin cızırtısını belli etmemeye çalışarak. Adamın adını ilk kez duyuyordu. “Buyurun?”

“Kusuruma bakmayın... Eşiniz yanınızda mı?”

“Hayır?” dedi Ecrin yavaşça. “Yanımda değil... Ne oldu?”

“Hımm. Onun telefonuna bir türlü erişemiyorum. Yanınıza gelirse, biraz gecikeceğimizi söyler misiniz? Burada acil bir durum çıktı da! Biz sizin yanınıza bir saat kadar geç geleceğiz sanırım.”

Genç kadın durumu anlamaya çalışıyordu. “Özür dilerim ama... tam anlamadım?” diye mırıldandı. “Yanımıza mı?”

“Evet... Birlikte değil misiniz?”

Ecrin sanki o görüyormuş gibi başını iki yana sallamıştı. “Şey... Henüz, birlikte değiliz. Ben birazdan gideceğim yanına. Nerede buluşacaktınız ki?”

“Havaalanında! Şirket uçağı ile gidiyoruz. Bir iş gezisine çıkacağımızı söylemedi mi size? Ortak iş yapmaya karar verdik. Sizin de gelmek isteyebileceğinizi söylemişti. Gelmiyor musunuz yoksa?”

Genç kadın gözlerini bir an için üzgünce yumdu. Yine de dudakları tatlı bir şekilde kıvrılmıştı. “Yok, geliyorum... Bensiz olur mu hiç? Değil mi?”

Karşıdaki adamın sesi biraz yumuşamıştı. Hafif bir gülümseme yerleşmişti tonuna. “Evet... Sizsiz kesinlikle olmaz eminim. Sizi bulacağım diye dünyayı ayağa kaldıran bir adamın buna izin vereceğini düşünemem bile. Çok şanslısınız.”

Ecrin bir anda uyanmıştı. Gerçeği hemen kavramıştı. Bu adam?.. Yoksa bu adam?

“Teşekkür ederim... Ben de şanslı olduğumu biliyorum. Bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette!”

“Bulunmamda... ona siz mi yardımcı oldunuz?”

Karşıda kısa bir sessizlik oldu. “Ben olmasaydım kendisi zaten bulacaktı. Çok ısrarcı birisi...” dedi adam gülümseyen tonlarla. “Size söyledi mi bilmem. Söylediğini sanmam... Sizi bulabilmem için tüm servetini bile feda etmeyi önerdi bana! Güldürdü beni! Ve o anda ona inandım... O sizi seviyor...”

Ecrin duyduklarına ise inanmakta zorlanıyordu. Demek Ateş onu sadece aramakla kalmamıştı? Demek onun bulunması için hem dünyayı ayağa kaldırmış, hem de tüm servetini bile feda edebileceğini söylemişti. Ve biliyordu ki Ateş, yapmayacağı şeyleri söyleyen bir adam hiç değildi.

“Neye inandınız?” diye sordu yavaşça. Gözleri konuşmaların çoğunu duyabilen Berna Hanım’ın gözleriyle keşişti.

“Sizi ne kadar sevdiğine... Yomsa ona asla yardımcı olmazdım... Bana kızmadınız değil mi?”

Ecrin gülümsedi... Bundan daha iyi ispat mı olurdu? Aptal adam! Söylemeyi bile beceremiyordu ama her türlü ispat ediyordu işte!

“Teşekkür ederim...” diye fısıldadı. “Kızmadım! Aksine sizin gibi bir dostu olduğu için çok memnun oldum!”

“Ben de öyle!” diye onayladı adam kalın sesiyle. “Ben de onun gibi bir dost kazandığım için çok mutluyum. Dostlarımı özellikle seçerim. Ve eminim sizinle de iyi dost olacağız. Tanışmanızı istediğim birisi var. Beş gün boyunca hep

birlikteyiz. Hep iş olmayacak. Eğleneceğimizi de umuyorum!”

“İnşallah!” dedi Ecrin. “Görüşmek üzere o halde?”

“Evet... Haber vermeyi unutmayın. Gecikeceğiz biraz.”

“Tamam...”

Genç kadın telefonu kapattı. Bir an Berna Hanım ile bakıştı. Sonra neşeyle güldü. Hâlâ nemli olan kirpiklerine rağmen çok güzeldi. Karanlık olmaya başlamış mutfakta bile yüzü apaydınlıktı.

“Teşekkürler...” dedi ona.

Kadın omuz silkti. “Saçmalama da git hadi... Havaalanına mı gideceksin? Söyleyeyim de birisi seni bıraksın. Eşyalarını hazırla hemen. Ateş’e telefon etmeyecek misin?”

“Hayır! Sürpriz yapmak istiyorum. Hem telefonuna erişilemiyormuş...”

“İyi... Valizini sen indirme sakın. Şoföre söylerim alır.”

Onun yanağına kocaman bir öpücük kondurup koşarak mutfaktan çıktı. Karanlıkta düşmemeye özen göstererek koridoru geçti. Merdivenler aydınlıktı. Yatak odasına geldiğinde nefes nefeseydi. Ama heyecandan mı koştuğu için mi bilmiyordu. Valizini hazırlaması iki dakikasını almamıştı. Almanya’ya gideceklerine göre pasaportu da lazım olacaktı. O neredeydi? Nereye koymuştu onu?

Çekmeceleri karıştırırken, bir çekmecede bir şey dikkatini çekti. Bir an durakladı. Aslında öyle dikkat edilecek bir şey değildi. Bir kitaptı... Resmi de fazla bir ayrıntı vermiyordu. Ama ismi ilgisini çekmişti.

‘ETKİLİ ANNE-BABA EĞİTİMİ’

Meraklanarak kitabı eline aldı. Bu da kimindi? Sayfaları karıştırmaya başladı. Bu kitap kendisine ait değildi. O halde?.. O halde kocasının olmalıydı. Ateş bunu mu okuyordu? Sayfaların durumuna bakılırsa çoğunu okumuştı. Hatta pek çok yerin altını çizmişti! Ama?.. Ne zaman?.. Neden?..

Dr. Thomas Gordon diye bir adamın kitabıydı. İçeriği belliydi. Gözüne gelen ilk birkaç satırı okudu.

*Kötümser bir anne-baba olmaktan kaçınacaksınız.

*Çocuklarınızı dinlemeyi öğrenecek, böylece çocuklar da size her şeyi anlatacaklar.

*Çocuklara problemleriyle nasıl baş edeceklerini öğreteceksiniz.

*Çocukların anlama ve kavrama yeteneklerini geliştireceksiniz.

Birçok cümle gibi bu cümlelerin de altı çizilmişti.

Ateş bu kitabı okuduğuna göre?.. İç çekti yeniden! Ağlamayacaktı! Artık ağlamayacaktı! Bu sefer sevinçten ağlamak istiyordu ama ağlamayacaktı işte! Sevinçten bile olsa gözyaşı dökmek istemiyordu. Onu nasıl da suçlamıştı? Demek adam aylardır baba olmaya hazırlık yapıyordu? Demek aylardır iyi bir baba olmak için araştırmalar yapıyordu? Bu kitabı başka hangi amaçla almış olurdu ki? Başka kitaplar da var mıydı acaba? Çekmecede görmemişti ama belki iş yerinde olabilirdi. Bir kere onun bürosuna habersiz gitmişti. Ateş'i elinde bir kitapla masasının arkasında otururken bulmuştu. Genç adam onun geldiğini fark edince kitabı belli etmeden çekmecesine atmıştı. Bir şey yokmuş gibi doğal davranmaya çalışmıştı üstelik. Ecrin bunu önemsememişti o anda. Ama şimdi düşününce, o kitabın da buna benzer bir şey olduğunu tahmin etmek zor değildi.

"Aşkım benim..." diye fısıldadı. Kitabı sevgiyle göğsüne bastırdı. Genç adamı aylardır suçlarken, onun iyi bir baba olabilmek için araştırmalar yaptığını ne bilecekti? Demek ki Ateş daha en başından beri bebeklerini kabullenmişti? Hiç birisi rol değildi? Hiç birisi yapmacık bir şey değildi?

Mutlu bir yüzle pasaportunu aramaya devam etti. Aptaldı! Evet, tam bir aptaldı. Kendi aptallığı yüzünden çok daha mutlu geçebilecek ayları kaçırmıştı. Aslında o aylar teorikte çok kötü geçmemişti. Hem normal yaşamda hem de yatak odalarında

gayet uyumlu bir çift olmuşlardı. Zaten Ateş'in çekiciliğine dayanmak çok zordu. Buna rağmen Ecrin kendisini hep kasmış, kasmaktan yorulmuş, yorgunluktan da hep genç adama kötü davranmaya başlamıştı. Neyse ki Ateş çoğu zaman bu sinirli halini bebeğe bağlamıştı.

“Yeni annelerin sinirli olması normalmiş!” demişti bir seferinde. “O yüzden beni kızdıramazsın bal gözlüm!” diye eklemişti gülümseyerek. Ve Ecrin'i kendisine çekip sinirli dudaklarını uzun uzun öpmüştü. Tabii ki Ecrin'de sinir minir kalmamıştı. Kocasına âşık ve eriyik bir kadın olarak yelkenleri hemen suya indirmişti.

Beş dakika sonra tekerlekli valizini kapının önüne koymuştu. O sırada Berna Hanım da yanında birisiyle gelmişti. O uzun adamı tanıyordu Ecrin. Kapıdaki korumalardan birisiydi. Valizi alıp arabaya götüren adamın arkasından kendileri de merdivenleri indiler. Berna Hanım ona sarılıp yanaklarından öpmüştü.

“Bu sefer elinden gelen çabayı göster!” dedi ona annece bir tavır ile. “Affetmek daha kolaydır kızım. En mutlu olan insanlar, en çabuk affedip unutanlardır.”

Ecrin neşeli bir şekilde güldü. “Neyi? Neyi unutacaktım?”

Kadın başını salladı. “Aferin sana! Ben de hatırlamıyorum. Hadi git ona da unuttur! Zaten dünden razı her şeyi unutmaya... Senin yanındayken her şey güzel onun için...”

Ecrin onun ellerini sevgiyle tuttu. Gözleri ışıldıyordu. “İyi ki varsın!” diye fısıldadı. “Teşekkür ederim...”

Kadın da onun elini sıktı. “Hayır! İyi ki SEN varsın... Ben teşekkür ederim. İmkansız bir erkekten, yeniden bir erkek, harika bir koca, iyi bir baba adayı çıkardın ortaya! Hem de tam da ümidimi kaybetmişken!”

“Beni affedecek mi sence? Beni yine sevmeye devam edecek mi?”

“Kesinlikle!”

“Ama ona çok ağır sözler söyledim?”

“Bence unutmuştur bile! Hadi git! Oyalanma! Şimdi kim bilir ne kadar üzgündür...”

Ecrin çok heyecanlıydı. Önünde bir belirsizlik olduğunu biliyordu ama yine de bir umudu vardı işte! Arabada sabırsızca havaalanına varmayı beklerken, içinden de dualar ediyordu. Onu seviyordu. Eğer o da kendisini gerçekten seviyorsa, her şeyin iyi olması gerekiyordu. Ona ne söyleyeceğini planlayıp duruyordu.

Havaalanına vardığında acele ile kontrolden geçti. Valizini şoförün elinden almıştı. Tekerlekleri üzerinde sürükleyerek özel uçağa gidilecek kısma yöneldi. Daha evvel de bir iki kere gittikleri için nerede olduğunu biliyordu. Ama kocasının hemen uçağa geçmeyeceğinden emindi. Bir yerlerde oturmuş olmalıydı. Büyük ihtimalle Tahir Bey’in gelmesini bekliyordu.

Hızlı adımlarla yürümesine devam etti. Gözü etraftaydı. Ankara havaalanı çok hareketliydi o saatlerde. Ama herkesin içinde bile kocasını tanırdı o... Binlerce kişi içinde bile onu seçebilirdi. Gözleri onu kolayca ayırt edebilecek kadar yoğun bir elektrik vardı aralarında...

Sonunda gördü onu...

Bir kafede sırtı dönük bir halde oturuyordu. Ne yanında bacakları cömertçe gözüken mini etekli sarışına bakıyordu ne de karşısındaki dev ekran televizyona... Başı öne eğikti. Önünde bir meyve suyu bardağı vardı. İki eli de kurtarıcı gibi o bardağı sarmıştı. Oldukça dalgın gözüküyordu. Ve hatta... yalnız...

Yanına kadar gitti. Her zaman dikkatli olan genç adam onun geldiğini fark etmemişti bile...

Bir iki saniye bekledi. Ama o öylesine dalgın ve üzgün gözüküyordu ki, bir şeyler yapması gerektiğini anladı. Kendisini süzen sarışın kadına biraz ters bir bakış atıp boğazını temizledi.

“Ben de bir şey içebilir miyim?”

Ateş gözlerini yavaşça ona çevirmişti. Duruşu hafifçe değişti. Gözleri kısıldı önce... Karısını süzdü. Uzun mor kabanı ve beyaz boğazlı kazağı içinde çok alımlıydı. Hafif göbeği ve hâlâ giymeyi başardığı siyah kadife pantolonu ile gerçekten çok güzel gözüküyordu. Uzun saçları yandan ayrılmıştı. Güzel yüzünü süslüyor ve asi buklelerle aşağılara kadar iniyordu. Evet, Ecrin her zamanki gibi güzeldi ama gözleri?.. O güzel gözleri farklı bakıyordu. Sanki bir ışık vardı içinde? O çok sevdiği ve bakmaya doyamadığı ıslıl ıslıl gözlerle bakıyordu sanki?

Yanlış mı görüyordu? Yoksa bu kadın Ecrin değil miydi? Yoksa hayal mi görüyordu artık? Üzüntüden yorulmuş beyninin bir oyunu muydu? Bu kadar mı tutulmuştu bu kadına? Her baktığı kadında onu görecektik kadar mı âşık olmuştu?

Ecrin huzursuzca kıpırdandı. Ateş'in ifadesiz yüzü onu endişelendirmişti doğrusu. Ya adam şimdi onu yanından kovalarsa? Ya artık onu sevmediğini söylerse? Aklından binlerce kötü ihtimal geçti ama yine de kendisini zorladı ve gülümsedi.

“Bir şey ismarlasan iyi olur çünkü boğazım cidden kurudu,” dedi canlı bir şekilde. “Hem arkadaşın Tahir aradı beni. Sana erişememiş. Biraz gecikeceklermiş. Onlar gelinceye kadar birlikte vakit geçiririz biz de, değil mi?”

Ateş bir şey demeden bakıyordu. Gözleri bir an için yerde duran bavula kaymıştı. Sonunda karşısındaki kişinin Ecrin olduğunu kesinlikle anlamıştı. Ama şaşırdığını hiç belli etmedi.

Genç kadın omuz silkti. “Tamam! Bir şey ismarlamasan da olur. Ama hiç değilse yanına oturayım mı? Benim de seninle gelmemi istediğini söylemiştin sanki?”

Genç adamın dudakları kıpırdandı. “Gelmek istiyor musun?”

Genç kadın hevesle başını salladı. “Çok...”

Ateş doğrulup onun bavulunu kenara aldı ve karısının yanındaki boş sandalyeye oturmasını için tutup hafifçe çekti. O oturunca da merakla sordu. “Neden?” Sesi biraz donuktu.

“Ne demek neden?” dedi Ecrin aldırmaşca. “Mutfaktaki konuşmamız bitmemişti. Belki bitiririz dedim.”

“Bence bitmişti!” diye mırıldandı genç adam. “Ben ne kadar sevmediğini, nefret ettiğini anladım!”

Ecrin uzanıp onun yakışıklı yüzünü bir avucu içine aldı. “Ateş! Bu sefer de ben senden özür dileysem?”

Genç adamın gözleri iyice kısılmıştı. Dişlerini sıkıştığını belli edecek şekilde yanak kasları dalgalandı. “Neden?”

“Üf! İkide bir neden diye sormasan olmaz mı? Böyle yapınca... söyleyeceklerimi kolayca nasıl söylerim?”

“Ne söyleyeceksin ki? Her şeyi az önce, evde söyledin ya?”

Genç kadın iç çekti. “Her şeyi değil... aşkı! Her şeyi değil!”

Genç adam onun dudaklarına dikmişti gözlerini. Ve onun söylediği sevgi sözcüğü yüreğine batmış gibi hafifçe irkilmişti. “Ne kaldı ki?” diye sordu üzgünce.

Ecrin gülümsedi yeniden. Bu gülümseyişe onun dayanamayacağını umuyordu. Gözleri o kadar aydınlıkken, Ateş’in gözlerinin kamaşmaması imkânsızdı. Ve gerçekten de Ateş büyülenmiş gibi onun mutlu yüzüne bakıp kalmıştı.

“Bir şeyi söylemeyi unuttum!” diye fısıldadı kocasına.

Genç adam derin bir nefes aldı. Korkak bir erkek gibi bakıyordu o anda... Duyacaklarından emin olamayan, cesaretsiz bir erkek gibi! Ama o cesaretsiz değildi! Korkak hiç değildi. Duruşu dikleşti biraz. “Neyi?” dedi biraz kuru bir sesle. “Boşanmak istediğini mi?”

Genç kadın kıkırdadı. Adamın yüzünü okşadı sevgi ile... Bir sürü kişinin bu sahneyi gözünün ucu ile izleyebileceğini umursamıyordu bile. “Saçmalama!” dedi ona. “Biliyorsun ki, Sancaktar ailesinde boşanma olamaz. Ben de bu kurala uyarım. Hatta ben bu kuralı çok seviyorum. Çünkü bu kural sayesinde hayatımın bir anlamı oldu! Bu kural sayesinde sevdiğim adam ile birlikte olma şansım oldu!

Ateş nefesini tutmuştu. Ateşi sönmüş gözlerinin içinde minicik bir canlanma oldu. “Anlamadım!” dedi yavaşça.

“Aptal adam! Nasıl anlamadın?” diye ona sevgi dolu bir fırça attı Ecrin. “Ah Ateş! Nasıl anlamadın? Aylardır sana nasıl âşık olduğumu nasıl anlamadın? Seni ilk gördüğüm andan beri sevdiğimi nasıl anlamadın? İster eski Ateş ol isterse yeni Ateş... Sen benim hayatımın en güzel şeyisin! Sana karşı o kadar güçsüzdüm ki, anlamaman beni gerçekten şaşırttı...”

“Bazen çok aptalımdır...” diye mırıldandı genç adam hâlâ tam olarak anlamadan.

“Kesinlikle öylesin!” Güldü... Sevgi dolu bir gülüştü bu... Gerçekten tüm şüpheleri yok edecek kadar da gerçek! “Beni ne kadar kırsan da, hep sana döndüm ben! Sadece bebeğimiz için değil. Birçok defa kırdın beni! Evlenmeden önce ve evlendikten sonra... Kötü bir adam olduğun konusunda geri adım atmayacağım. Ama sen... hayatımda gördüğüm en harika kötü adamsın! Ateş! Niye her seferinde seni affettim? Niye her iğneleyici, ters sözlerini görmezden geldim hiç anlayamıyor musun?”

Genç adam yutkundu. “Sen söyle...”

“Söylerim... Bundan hiç utanmıyorum. Ben...az önce kesinlikle anladım ki, senden başka hiçbir erkeği sevemem. Sen benim her şeyimsin. Sen benim tek ve gerçek aşkımsın.”

“Benden nefret ediyorsun?”

“Etmiyorum... Hiç etmedim! Kırındım ama... asla nefret etmedim. Ve şimdi... Şimdi sana söylüyorum işte! Eğer beni hâlâ seviyorsan, ben de yine seni seven o kadın olmaya hazırım. Zaman zaman alaycı, seni sinir eden bir kadın olduğumu biliyorum...”

“Sıklıkla!” diyerek onun sözlerini kesti Ateş. Ama gözlerindeki gülümseme dudaklarına erişmişti biraz.

“Olsun! Yine de beni seviyorsun değil mi? Söz veriyorum daha iyi bir eş olmaya çalışacağım. Söz veriyorum daha iyi bir kadın olacağım senin için...”

Genç adam bir an için onun omuzu üzerinden arkaya baktı. Tahir ile yardımcısını görmüştü uzakta... Sonra bakışları karısına döndü.

“Ben senden değişmeni istemiyorum!” dedi yavaşça. Yanağındaki küçük eli tuttu. Aşağıya çekerken hafifçe sıktı. “Değişme sakın... Ben seni böyle sevdim!”

Genç kadın gülümsedi aşkla. “Peki... Sanırım çok değişmezdim de!” Utançla gözlerini dikti ona. “Sen beni affdebilecek misin peki? Çok kötü sözler söyledim sana... Ama inan bana, hiç birisi doğru değildi. Kendim daha çok yaralandım. Ateş! Lütfen affet beni... Lütfen yine o sevdiğin kadın olayım? Beni affetmen için ne istersen yaparım...”

Genç adam iç çekti. Sandalyesinden aşağıya idi. “Bakalım...” dedi karısına gülümseyerek. “Bu konuyu uzun uzun konuşmak istediğimden emin olabilirsin! Ama burada değil... Belki otelde... Belki rahat bir yatakta... Seni affetmem için neler yapabileceğini merak ediyorum. Ve ben de kendimi affettirmek için istediğin kadar çabalarım.”

“Ben seni çoktan affettim...”

“Olsun!” diye mırıldandı Ateş. “Ben yine de ek çaba göstermek istiyorum. Ama şimdi zamanı değil. Tahir ve yardımcısı geliyor... Bu sözünü unutma yalnız...”

“Unutmam diye fısıldadı Ecrin de mutlu bir şekilde. Sonra o da kocası gibi sandalyeden indi. Başını çevirdi. Gelenlere baktı. O kadar mutluydu ki, bu mutluluğu yine güzel gözlerine yansımıştı.

Gözleri kendilerine yaklaşan çifte kaydı. Kocası kadar uzun bir adam ile garip saçlı bir kadını gelenler. Şakakları kırışmış adamın ciddi yüzüne rağmen bakışları güven doluydu. Ve yanındaki beyazımsı saçlı sarışın kadının inanılmaz güzel yüzünde, şahane bir gülümseme vardı.

36. BÖLÜM

FİNAL

“Alo?” diye fısıldadı Ecrin...

Ateş’in eli ayağı kesilmişti. Kaşlarını çatarken erkeksi çenesi kilitlendi bir an için. Telefonu düşürmemek için ekstra bir güç harcaması gerekti. “Ecrin? Ne oldu?” diye sordu biraz telaşlı bir sesle. İçindeki bir his zaten sabahtan beri onu dürtüp duruyordu. Toplantının ortasında olmasına aldırmadan ayağa fırlamıştı. Diğer erkeklerin şaşkın bakışları arasında pencereye yöneldi. Görmeyen gözleri dışarıya yöneldi. Nisan ayının ısıltısını görmeden baktı. Geniş sırtı diğerlerine dönmüştü. “Hayatım? İyi misin?”

“Ateş! Ne olur telaşlanma!”

“Allah aşkına Ecrin? İyi misin değil misin?”

“İyiyim... İyiğim... Aşkım! Galiba... Galiba oğlumuz sabırsızlanıyor!”

“Ne? Hani daha bir hafta vardı? Emin misin?”

Ecrin kıkırdadı karşıdan. Mutlu bir kadının gülüşüydü bu... “Nereden bileyim? Saf mısın sen? Ne zaman hamile kaldığım belli değil ki ne zaman doğuracağım belli olsun! Sancılarım sıklaştı! Aynı doktorumuzun dediği gibi...”

“Bebek geliyor mu yani?”

Masada oturan erkekler de bir an birbirlerine bakmışlardı. Bir tanesi Tahir’di. Son derece kendisinden emin bir tavırla arkasına yaslanmıştı. Gülümsemeyi sevmeyen ciddi yüzüyle önce Ateş’in ardından bakmıştı. Sonra gözlerini masada oturan diğer adamlara çevirmişti.

Gür siyah saçlı bir başka adam göz kırptı Tahir’e... Kır şakaklı karizmatik adamla epey yakın oldukları belliydi.

“Yeğenimiz erken geliyor galiba?” dedi alaycı ama sevimli bir dudak kıvrımayla. Gözünün hemen kıyısında, yanağının üstünde ince bir kesik vardı. Buna rağmen yara izi, inanılmaz yakışıklılığını engellemek yerine, daha da arttırmıştı. Pek çok kadının sıklıkla itiraf ettiği gibi, insanı etkileyen çok güzel kahverengi bakışları vardı onun...

Tahir ciddi yüz ifadesini hafifçe bozdu. Siyah gözleri yumuşamıştı. O da Ateş’in konuşmasını duyuyordu elbette. “Sanırım Tamer!..” diye mırıldandı. “Bence bu toplantı bitti.”

Masadaki diğer adamlardan birisi elindeki kalemi masaya bıraktı memnun bir tavırla. “Off! İyi olur bence... Sıkılmışım.” Eliyle gür siyah saçlarını geriye itti. Dalgalı siyah saçlar yine serserice alına dökülmüş, gölgesi koyu yeşil gözlerini iyice siyahlaştırmıştı. “Sizin bu kadın sevdalarınız her ne kadar canımı sıkırsa da iyi yanları da yok değil hani. Bu ay Ateş’in, bir iki hafta sonra da Tamer’in bebeğini seveceğiz. Bebekleri seviyorum...”

Tamer alaycı bir bakış attı arkadaşına... “Bence sen de iyi bir kız bulup evlensen iyi olur! Kendi bebeğini seversin böylece...”

“Ben mi?” Adam keyifli bir tavırla dudak bükmişti. “Daha neler! Ben evlenemem... Dodo ile kim evlenir ki? Bana düşse düşse cadının teki düşer. Zaten bütün iyi ve güzel kızları siz kapmışsınız. Akın tescilli bir güzelle birlikte... Natalia bücüründen gıcık kapsam da çok güzel ve bazen tatlı olduğunu kabul ediyorum. Eh, Tahir’in hangi kadının mavi gözlerinde kaybolduğu da belli! Resim gibi bir sevgilisi var...”

Tahir huzursuzca kıpırdandı. “Güney ile aramda bir şey yok Doğan efendi!” Sesinde otoriter, uyaran bir ton vardı.

Doğan alaycı dudak bükmesini eksiltmedi. “Külahıma anlat. Buna inansam hemen Güney’in peşine düşerdim. Daha evvel öyle bakan bir kadın görmemiştım. Bana değil tabii. Sana...”

“Sadece patronu gibi bakıyor bana!” dedi Tahir. Gözleri Ateş’in üzerine döndü. Konuyu uzatmak istemiyordu. “Ben ona göre değilim!”

Tamer de başını salladı. “Hiç birimiz bir kadına göre değiliz!” dedi yavaşça. “Ama onlar bunu bilerek bizi seviyorlar. O yüzden değerlerini bilmemiz gerek.”

“Ateş karısının değerini biliyor!” dedi Doğan. Koyu yeşil gözleri bir an bulutlandı. “Onun yerinde olmak isterdim doğrusu...” Bu bir itiraftı. Farkında değildi belki. Diğer iki yakın arkadaşının kendisine baktığının da farkında değildi. “Bazen... gerçekten... sizler gibi sevebilmek ve... sevilmek isterdim. Baba olmak da güzel olmalı...”

“Geç kalmışsın gibi konuşma!” diye mırıldandı Tamer.

Doğan iç çekti hafifçe. Hemen alaycı haline büründü o anda. Gözleri ışıldadı. “Hayatımda hep benimle olan bir lanet varken evlenip mutlu olmam zor. Hem ben bu lanetimi seviyorum sanırım. Kafam rahat! Ateş’e baksanıza! Dağ gibi adamın eli ayağına karıştı.”

Hepsinin birden bakışları Ateş’e çevrilmişti. Ateş telefonu kapatıp onlara döndü. Gerçekten de gözlerinde endişeli bir bakış vardı.

“Sanırım... doğum yaklaştı!” dedi. O sert, acımasız işadımı kimliğinden öyle uzaktı ki! Hem de çok uzun bir zamandır uzaktı. Sevdği kadına kavuştuğu günden beri... “Eve gidip onu almamı istiyor.”

Tamer hemen ayağa kalktı. “Hadi bakalım! Bize hastane yolu gözükte demektir!”

Ateş yutkundu. “Hastane mi?”

Doğan da ayağa kalkmıştı. “Seni böyle zor bir günde yalnız bırakamayız değil mi?” Yeşil gözleri keyifliydi.

“Gelmek zorunda değilsiniz... Hepinizin işi vardır. Toplantı da yarım kaldı zaten!” dedi Ateş heyecanla. Ama o anda öyle heyecanlıydı ki, yalnız kalmamak için onlara yalvarabilirdi adeta.

“Toplantı her zaman olur!” diye hafifçe tersledi Tahir. O da ayağa kalkmıştı. “Ben böyle güzel bir olayı kaçırmak istemem

zaten. Hem benim başka hiçbir işim yok. Sen de ayakta titreyeceğine toparlarsan iyi olur. Ceketini giyin!”

Ateş gülümsedi. Aslında uzun zamandır o korkutucu yüz hatlarına da sahip değildi. Yüzündeki erken gelişmiş sert çizgiler yok olmuştu. Bunun yerine sanki gözlerinin kenarında gülmenin verdiği tatlı izler belirmişti. Üç erkeğe minnetle baktı. Kendi boyunda üç adamın yanında iri yarı olmanın rahatsızlığını yaşamıyordu. Bu kendi gibi iri üç adamın yanında, arkadaşlara olan gerekliliğin mutluluğunu da yaşıyordu. Hepsı Ecrin sayesinde olmuştu. Eğer Ecrin olmasaydı ne Tahir ile tanışabilirdi, ne de diğer üç erkekle... Akın isimli üçüncü arkadaşları manken karısı ile yurt dışındaydı. Ama o da daha dün aramış ve Ecrin’in durumunu sormuştu. Son zamanlarda edindiği bu yeni arkadaşlardan gerçekten memnundu.

Ateş kendisinden emin ve kararlı adımlarla kapıya yöneldi. Ceketini geçerken sandalyesinin arkasından çekip almıştı. Bir yandan da hastaneyi arıyordu. “Bir ambulans çağırırsam iyi olur...”

Ecrin de o sıralarda unuttuğu bir şey var mı diye etrafına bakınıyordu. Arada sırada gelen sancıları sıklaşmaya başlamıştı gerçekten de. Üzerinde kendisine çok yakışan ve hamileliğini çok sevimli kılan uzun beyaz bir elbise vardı. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Makyajsız yüzü hamile bir kadın olduğunu çok belli etmiyordu. Her ne kadar vücudu irileşip göbeği sağlıklı bir bebekle kocaman olmuşsa da, kendi ince fiziği fazla kilo almamıştı.

Genç kadının yanında Berna Hanım ve Gülten Abla’sı vardı. Gülten Hanım gerçekten de iyi kilo vermişti. Üç ay önce o da Mete Bey ile evlenmişti. Kaderin garip bir cilvesi olarak Ankara’ya taşınmıştı. Evleri Ecrin’in evine o kadar yakındı ki, Berna Hanım ona telefon açtığında hemen koşup gelmişti. Nedense Berna Hanım da Ecrin gibi telaşlanmıştı. O yüzden kendisi gibi kafa dengi olan Gülten Hanım’ı çağırmak mantıklı gelmişti. O da çok tecrübeli değildi ama en azından biraz destek olurdu.

Ecrin onların gözlerindeki endişeyi görünce güldü. “Hey! Burada doğurmaya niyetim yok! Niye öyle bakıyorsunuz?”

“Sancılar erken oldu sanki?..” dedi Berna Hanım endişeyle.

Yeni gelen bir sancıyla Ecrin’in gülümseyen yüzü hafifçe buruştu. “Önemli olan başlaması...” Daha evvel doktorun öğrettiği gibi bir iki derin nefes aldı. Dudaklarını ördek gibi uzatmıştı. “Ama çabuk olsak iyi olur. Ateş’i tanırıysam beş dakika içinde burada olur.”

Gülten Hanım yerdeki valizi aldı. Valizin içi doğum için çok önceden ayarlanmıştı. Gerekli her şey vardı. Ecrin hafif iki büküm merdivenleri inmeye başladı. Berna Hanım ona yardım ediyordu. Henüz suyu patlamamıştı ama eli kulağında gibi gözüküyordu.

Daha kapıya gelmeden ambulansın sesini duydular. Ateş hastaneyi aramış olmalıydı. Ecrin ön kapıdayken, ambulans içeriye yeni giriyordu. Hemen iki hemşire ve bir doktor indi gösterişli ambulandan. Geldikleri hastane Ateş’e aitti. Bundan haberleri olup olmadığı bilinmezdi ama gerçekten de hemen profesyonelce genç kadınla ilgilenilmişti. Otuz yaşlarındaki genç erkek doktor onu bir tekerlekli sandalyeye oturtuktan sonra hızla muayene etmeye başlamıştı.

“Kocam?..” dedi Ecrin.

“Az önce telefonla haber verdiler Ecrin Hanım... Yoldaymış kendisi... Sancılarınız ne sıklıkta?” Gözleri yine yüzü buruşan genç kadındaydı.

“Oldukça sık... On-Onbeş dakika...”

“Kaç saniye sürüyor? Kısa mı uzun mu?”

“Şey... Yarım dakika kadar...”

Daha sözünü yeni bitirmişti ki, arka arkaya iki kocaman araba girdi bahçeye. Birisi Ateş’e aitti. Arabayı park eden Ateş, indikten sonra koşarak ambulansın yanına gelmişti. Ecrin ise yeni bir sancı ile kasılmasına rağmen, sevdiği adamı görünce çok rahatlamıştı. Bu rahatlama ve mutluluğu gözlerin yansıması

hemen. Genç adam onun elini tuttuğunda, o da sevgi ile adını fısıldadı.

“Ateş...”

“Geldim işte güzel gözlüm...” diye fısıldadı adam. Sesindeki telaşı gizlemeye çalışıyordu. Avucundaki ince beyaz eli sevgiyle sıktı. “Çok mu sık sancıların?”

Onun yerine doktor cevap verdi. “Gitsek iyi olur. Bence yeterince sık...”

Genç adam başını salladı. “Peki, hemen gidelim...”

Ecrin'in gözleri arkaya kaymıştı. Üç kule gibi adamı görünce gülümsemeye çalıştı. “Selam...”

Tahir'in elleri ceplerindeydi. Dudaklarında tatlı bir gülümseme vardı. Birbirlerine fizikleriyle ikiz kadar benzeyen Doğan ve Tamer ise diğer tarafa gelip durmuşlardı. Onlar da gülümseyerek Ecrin'i selamladılar.

“Selam!” diye mırıldandı Tamer. Kadife gibi sesi ile hafifçe azarladı genç kadını. “Bana bu heyecanı erken yaşatman hiç doğru değil!”

Ama Ecrin onun bu iğnelemesine hiç kızmadı. Gülümsemeye çalıştı. “Üzgünüm... Siz buradayken olsun istemezdim!” dedi.

“Üzülme... Bu bana bir ders oldu. Haftaya karımın yanından bir dakika bile ayrılmayacağım. Demek erken doğum olabiliyormuş!”

Tamer'in Yunanlı güzel karısı Natalia'nın da fazla vakti kalmamıştı. Karısına deli gibi düşkün olan Tamer, aslında Ateş'in hislerini birebir paylaşıyordu. “Hastanede görüşürüz!” diyerek göz kırptı Ecrin'e...

“Tamam...” Gözleri Doğan'a kaydı. Bu adamla ilgili aklında bir şey vardı ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Doğan adını ve bu etkileyici gözleri nereden hatırladığını bir türlü çıkaramıyordu.

“Gidelim!” dedi doktor da... Genç kadının tekerlekli

sandalyesi özel bir sistemle yukarıya kaldırıp ambulansın içine konmuştu bile. Ecrin'in yanına sadece kocası oturabildi. Ambulans kalkmadan önce Mete Bey de gelmişti arabasıyla. Genç kadına tatlı bir şekilde gülümsemişti. Evlilik ona da yaramıştı doğrusu. Bir iki kilo almıştı ama ona yakışmıştı. Herkesin inanılmaz bir hızla orada olması genç kadını hem şaşırtmış, hem de utandırmıştı. Bu kadar ilgi görmek biraz utandırıcıydı doğrusu.

Yol boyu kocasının elini tuttu. Hiç korkmuyordu. Ama kocaman Ateş Bey'in nasıl korkmuş olduğu, koyu gözlerinden belliydi. Yüzünden bir şey anlaşılmasa bile Ateş'in kahverengi gözleri farklı bir şekilde bakıyordu. Genç kadın ona güven verircesine adamın elini sıkı.

“Hey! Hadi korkma! İyiyim ben...”

“Evet... Evet biliyorum!” dedi Ateş de neredeyse titrek bir sesle.

“Belki bugün bitmeden baba olacaksın?” dedi genç kadın gülümsemeye çalışarak. “Tadını çıkar!”

Doktor ve bir hemşire ambulansın içinde oturuyordu. Diğer hemşire ise öne geçmişti. Onları duyabilecek kadar yakında olmalarına rağmen duymuyormuş gibi davranıyorlardı.

“Tamam... Sen konuşma!” dedi genç adam. Ecrin'in yüzü yeni bir kasılmayla buruşmuştu. Ambulans süratle gidiyordu. Neyse ki hastane sadece birkaç kilometre ilerideydi.

“Toplantınızı mı böldüm?”

“Sorun değil...”

“Arkadaşlarına ayıp oldu. Daha bir iki saatim var. Keşke aramasaydım seni...”

“Saçmalama bal gözlü... Aptallık bende! Bu hafta hiç işe gitmemeliydim!”

“Güzel olurdu... Yani benim için...” “ Sesini alçalttı biraz. “Sen yanımda olduğunda dünyanın en mutlu kadını oluyorum. Bunu biliyor musun?” Konuşması çok sevimliydi. “Sık

söyleyerek seni sıkmayayım?..”

Ateş elinde olmadan gülümsedi. “Hayır... Her zaman söyleyebilirsin.”

“Söylerim...” Aşk dolu gözleri genç adamın yüzünde gezindi. “Ve seni hâlâ çok seviyorum.”

“Şişşt! Şimdi bunları konuşacak yer mi burası?” dedi genç adam. Yan gözle doktor ve hemşireye baktı. Konuşmaları duyup duymadığı belli değildi o anda. Onlar da kendi aralarında konuşuyor gibiydiler. Gözleri yeniden karısının güzel yüzüne çevrildi. Sonra dudakları o yüze yaklaşp gözünün kenarına dokundu. Sevgiyle öptü. Orada kaldı. “Sonra konuşuruz... Kendini yorma.”

“Ateş?”

“Hım?

“Sen beni seviyor musun peki?”

Genç adam güldü. “Bunu her gece soruyorsun ya?”

“Olsun! Duymak hoşuma gidiyor!”

“Şımarıksın sen!”

Ecrin kıkırdadı. Gözünün kenarına park etmiş adama bakmak zor oluyordu. Tek gözle onu görmeye çalıştı. “Biliyorum... Söyle hadi! Belki bu gece göremeyeceğim seni? Doğumun ne zaman başlayacağı belli olmaz. Hem doğuma girmeni istemiyorum. Dayanamazsın bence...”

Ateş yutkundu. “Girmek istiyorum? Doktor girebileceğimi söyledi.”

“Dağ gibi kocamın orada düşüp bayılmasını istemem. Aklım sendeyken oğlumuzu nasıl doğururum?

“Bakalım... Dayanırım sanırım!”

“Saçmalama... Arkadaşların da geliyor mu bizimle şimdi?”

“Evet...”

“Ne gerek vardı? Hepiniz yorulacaksınız!”

Genç adam omuz silkti. “Kendileri istedi!”

“Tahmin ederim zaten de, onlara da yazık. Neyse... Beklerken sıkılmazsın!”

“Ne demezsin! Okey oynarız artık!”

Ecrin güldü neşe ile. Dudakların çevirip onun dudaklarından hızlıca bir öpücük çaldı. Sonra şakağını yeniden adamın dudaklarına yasladı. “Oğlumuz Savaş inşallah sana benzer!” diye fısıldadı.

Çocuğun adının Savaş olmasına karar vermişlerdi. Ateş kendisini bir savaştan çıkmış gibi hissettiğini ve bu yorucu savaşın ganimeti olarak karısını kazandığı için çok mutlu olduğunu söylemişti bir gün. Ve sonraki günlerde de bu isim belleklerine kolayca yerleşmişti.

“Neden?” Genç adam küçük öpücüklerle o şakakta görmediği bir ağrıyı alıyordu sanki.

“Sadece fizik olarak değil... Senin gibi boylu poslu olacağına eminim ben zaten. Ama... inşallah senin gibi iyi bir insan, iyi bir koca olur...”

Genç adam bir iki saniye sustu. “Öyle mi düşünüyorsun?” dedi alayla. “Kötü bir adam olduğumu kaç kere söyledin bana!”

Ecrin omuz silkti çocukça. “Kötüsün tabii... Ama gördüğüm en tatlı kötü adam olduğunu da hep söyledim. Kıyamazsın sen kimseye... Derdin benimle... Beni ilk anda kendine âşık ettin. Sana kızamayacak kadar tutuldum ben sana. Bunu nasıl bu kadar çabuk becerdin anlamıyorum? Sonra da bu zaafimdan faydalandın hep! Kötü adam!”

“Pişman olmadığımı söyleyebilirim!” diye mırıldandı Ateş. “Senin için her şeyi yapabilirim!”

Genç kadın iç çekti. “Bunun korkutucu olması gerekmiyor mu? Nedense çok mutlu oluyorum!”

Ambulans yavaşlayınca, Ateş başını kaldırdı. Ön camdan baktı. “Geldik!” demişti doktor da. “İyi misiniz Ecrin Hanım?”

“Sanırım...”

“Endişe edecek bir şey yok. Sancılarınızın sıklığı biraz daha vaktimiz olduğunu gösteriyor. Ama sanırım birkaç saate kadar bebeği elimize alabiliriz. Doktorunuza haber verdiniz mi?”

“Sizin hastanenizde zaten!” diye mırıldandı Ateş. Araç durunca, yeniden heyecanlanmıştı. “Bekir bizi bekliyor olmalı...”

“Tamam... Doktorunuz Bekir Bey ise sorun yok.”

Ondan sonrası bir hayal gibiydi. Ecrin tekerlekli sandalye ile hastane içine sokulurken, doktor Bekir de onları kapıda karşılamıştı zaten. Hasta asansörü ile onu doğumhaneye çok yakın bir bekleme odasına götürdüler. Bir anda çevresi bir sürü hemşire ile sarılmıştı. Patronun karısı olması da önemliydi tabii. Ama çoğu kimse, zaten bu sevimli anneyi görür görmez daha canla başla yardımcı olmaya çalışır olmuştu.

Genç kadın bir odada hemşirenin yardımı ile üzerini değiştirdi ve hiç iç çamaşırı giymeden doğum için aldığı geceliğini giydi. Doğum esnasında bu geceliği bile çıkartacaklarını tahmin ediyordu. Yatağına uzanıp tansiyonunu kontrol etmesi için ince kolunu hemşireye uzattı. Gözleri endişeli bir şekilde ayakta durmaya devam eden kocasıdaydı. Onun endişesini almak isterdi ama buna engel olamayacağının farkındaydı. Ateş’in kendisine ne kadar düşkün olduğunu herkes biliyordu. Her şey bir mucize gibiydi. Bu kocaman adamın küçük bir kadına böylesine tutkun olması herkesin dilindeydi. Gazetelerde bile çıkmıştı. Ancak Ateş bu yazılara, söylenenlere asla aldırılmıyordu. Zerre kadar da utanmıyordu. O başkalarının düşünceleri ile yaşamamayı uzun zaman önce öğrenmişti.

Ecrin’in sancıları belki de heyecandan dolayı, yeniden sıklaşmaya başlamıştı. Diğer erkekler arkadan gelmişlerdi ve dışarıda hazırlıkların bitmesini bekliyorlardı. Birbirinden yakışıklı uzun erkeklerle dolan koridor, bayağı ilginç bir görünüm oluşturmuştu. Hastanenin içi hareketlenmişti sanki bir anda.

“Rahim ağzı yeterince açılmış!” dedi bir başka kadın

jinekolog. Ecrin'i muayene etmişti hızlıca. Doktor Bekir'in yardımcısı Saliha olduğunu söylemişti. "Yakında doğumhaneye alırsız. Biraz orada bekleyip sancılarının doğuma uygun hale gelmesini bekleyeceğiz. Çok sürmez sanırım."

O gidince odadaki son hemşire de bir iki kâğıt doldurdu. Sonra o da bir süreliğine odadan çıktı. Belki de bu güzel çifti yalnız bırakmak istemişti. Bir süreliğine son kez...

"Ateş?" diye fısıldamıştı Ecrin. Yalnız kalmalarına rağmen sesi alçaktı.

"Evet canım?" dedi genç adam ona doğru yaklaşarak. Elini tuttu yumuşakça.

"Ateş! Eğer... olur da... bana bir şey olursa?.."

"Ne?" Genç adam buz gibi olmuştu bir anda.

Ecrin gülümsedi. "Ya! Endişe etme! Turp gibiyim! Çok sağlıklıyım. Doktor da öyle dedi biliyorsun? Ama yine de... olur da bana bir şey olursa..."

"Saçmalama!" diye tersledi Ateş onu.

"Peki! Saçmalamam... Ama insanın aklına bin tane şey geliyor işte!" Onun elini sıktı. "Seni sevdiğimi hep bil istiyorum sadece... Anladın mı?"

Genç adam gülümsemeye çalıştı. Oysa elleri titremeye başlamıştı. O bu ihtimalleri düşünmüyor muydu sanki? Ecrin için o kadar korkuyordu ki... Yeterince kilo alamamıştı. Zaten çıtı pıtı, ince bir vücudu vardı. Doğumun biraz zor olabileceğini söylemişti doktor Bekir. Bebek de oldukça iri bir oğlandı. Genç adam endişelerinin zirvesini yaşıyordu. Ama ancak elinden bu kadarı gelebiliyordu. Üzüntüsünü ve endişesini karısına belli etmemeye çalışıyordu.

"Beni sevdiğini biliyorum!" dedi o da sevgi ile. "Yoksa benim kahrımı kim çeker? Ben de seni seviyorum. O yüzden bunu unutma ve güçlü ol..."

"Ha ha!" diye güldü Ecrin. "Diyene bak! Ellerin titriyor koca bebeğim!"

“Sen nasıl bu kadar sakınsın peki anlayamıyorum?” diye itiraf etti genç adam.

“Dediğin gibi... Benim güçlü olmam lazım. Senin için... Oğlumuz için... En önemlisi kendim için! Seninle yaşlanmak istiyorum. Seninle güzel yıllar geçirmek istiyorum!”

Ateş’in gözleri mi nemlenmişti acaba? Genç adam yutkundtu. Konuşamamıştı bir iki saniye... Karısının elini tutan güçlü eli kasılmıştı biraz. “Geçireceğiz...” diye sıkılmış dişleri arasından konuştu. “Emin ol güzel yıllar geçireceğiz. Ama sen böyle konuşursan bir daha çocuk falan istemem?”

Genç kadının gözleri ışıldadı. Dudakları kıvrıldı keyifle. “Gerçekten mi? Yani gerçekten yine çocuk ister misin?”

“İsteyemez miyim?”

Ecrin şen bir şekilde güldü. “İsteyebilirsin tabii... Ben de yine çocuk isterim. Oğlumuzun bir iki kardeşi daha olsa fena olmaz değil mi?”

“Harika olur...”

“Ateş! Sana inanamıyorum! Sen gerçekte çocuk sevmezdin!?”

“Hangi geri zekâlı söyledi onu?” diye muzip bir şekilde mırıldandı genç adam.

“Sen tabii şapşal!”

“Bak sen?..”

“Yaşlı ve huysuz bir adam için epey yol aldın biliyor musun? Ama daha çok işimiz var. Bir elli yıl daha seninle uğraşmayı düşünüyorum...”

Ateş sustu. Gözleri ciddileşmişti. Bir an durup karısının yüzünü seyretti ezberlercesine. Sona küçük elini dudaklarına götürdü.

“Teşekkür ederim...” diye fısıldadı.

Ecrin şaşırmıştı. Gözleri irileşti. “Neden?”

“Benden vaz geçmediğin için...” Ciddi sesinde yine ciddi bir minnet vardı. “İlk Ateş’i yaptıkları yüzünden hayatından çıkarmadığın için... Ve ikinci Ateş’in aptallıklarını görmezden geldiğin için... Bize yine bir şans verdiğin için...”

Genç kadın gülümsemeye çalıştı ama adamın içten ses tonu ve bakışlarındaki olağanüstü sevgi yüzünden büyülenmiş gibiydi.

“Biliyor musun?” diye fısıldadı. “Benim için artık iki Ateş yok... Siz ikiniz de aynı kişisiniz. Ben sadece seni seviyorum. Seninle evlendiğim için çok mutluyum... Senin çocuğunu taşıdığım için çok mutluyum. Asıl ben sana teşekkür ederim. Senin ilk teklifini kaç kere reddettim. Beni terk edip gidebilirdin. Çevrende bir sürü güzel kadın olduğuna emindim o zaman. Ve hafızanı kaybettikten sonra... benden gerçekten boşanabilirdin. Boşanmadığın için çok şaşırmıştım!”

“Gıcık! Sen de hemen boşanmayı kabul ettin!” dedi Ateş gülümseyerek. “Bana ilgi göstermediğini düşünerek çok kızmıştım.”

“Ne yapabilirdim ki? Seninle değil... sana olan sevgimle mücadele edecek gücüm yoktu!”

“O yüzden mi beni terk edip Ebru ile Çeşme’ye gittin?”

“Evet! Söylediklerin beni kırmıştı ama asıl olarak senin için kaçtım. Ve bebeğimiz için!”

“Bir daha yapma!” diye hafifçe homurdandı Ateş. “Hayatımın en berbat on gününü yaşadım. Bir daha kavga etsek bile uzaklaşmanı istemiyorum. Benim için yatağın diğer tarafına gitmen bile çok uzak bir mesafe... Sensiz yapamaz bu huysuz, aksi ihtiyar...”

“O huysuzu neden bu kadar sevdiğimi bilim açıklayamaz sanırım!” diye alay etti Ecrin. Daha çok kendisiyle alay eder gibiydi aslında. “İyi ki seni sevmişim...”

Yeni bir sancı ile hafifçe yüzü buruştu. Bir kaç sık nefes alma çalışmasından sonra hemen eski haline döndü. Ateş onun acısının geçmesini bekledi üzgünce. Karısının çektiği bu acı

yüzünden kendisine kızılıyordu. Her şey doğanın bir kuralı olsa da kızmadan edemiyordu işte.

İçeriye yeniden bir hemşire girince hafifçe uzaklaştılar birbirinden. Ama elleri hâlâ birbirine kenetli duruyordu. Hemşire bir an o ellere baktıktan sonra kendi elindeki küçük bir iğneyi gösterdi. “İğne yapmam lazım. Sancılarınız nasıl?”

Ateş ile olan güzel konuşmaları yüzünden genç kadın sancılarını hafif atlatıyordu. Ancak sıklığı artmıştı.

“Biraz sıklaştı... Üç dört dakikada bir gibi...”

Kadın başını salladı. “Vakit geliyor... Sizi on dakika içinde doğumhaneye alacağız.”

Ecrin korkmamaya çalışarak kocasına baktı. Şu anda kendisinden çok onun bir iğneye ihtiyacı varmış gibi duruyordu. Onun için mi üzulsün, kendisi için mi korksın karar veremedi. Belli ki o da aynı düşüncelere sahipti.

Ve artık doğum başlamıştı... Çünkü birkaç dakika sonra kalabalık bir hemşire ve doktor grubu genç kadını almak üzere odaya dolmuştu.

Ecrin’in isteği üzerine, Ateş doğuma girmede. Zaten bir süre Ecrin’i içeride yatacaklarını söylemişti doktor. Sancıları henüz yeterli sıklıkta değildi. Genç adam doğumhanenin dışında diğer erkeklerle beklemeye başladı. Endişesi, yüzünden belli oluyordu. Tamer’in kendisine uzattığı sert çayı minnetle aldı. Oturduğu yerde çok gergindi.

“Rahat ol dostum!” dedi Tamer. “O güçlü bir kadın!”

“Biliyorum! Ama çok zayıf olması beni endişelendiriyor. Kilo alamadı hiç!”

“Meraklanma! Yüreğini ferah tut. Her şey normal gidecek. Doktorla konuştuk. Bir sorun görmüyormuş.” Bunu söyleyen Mete Bey’di. O da doğum için bekleyenler arasındaydı.

“Biliyorum... Ben de konuştum ama...” Genç adam endişesini ne sesinden ne de içinden atamıyordu.

Yan taraftan Doğan’ın alaycı gülüşü duyuldu. “O senin

kadar korkmuyordu...” dedi şakayla. Koyu yeşil gözleri çekiciliğini daha da arttırıyordu. “Böyle cesur bir kadına sahip olduğun için şanslısın dostum!” dedi göz kırparak. “Ama sizleri gördükçe aşkın feci bir eziyet olduğundan emin olmaya başladım! Kocaman adamların maskara olmasını seyretmek çok komik!”

Doğan’ın alaycı sözlerinin ortamı yumuşatmak için olduğu ve hiçbir art niyet taşımadığı belliydi. O yüzden ne Ateş ne de diğerleri ona kızmadılar. Zaten kızsız kızsız Ateş kızardı ona... Çünkü diğerleri ile yıllarca dost olduğu için birbirlerini iyi tanıyorlardı. Sadece Ateş bir iki ay önce tanıdığı bu değişik adamın pervasızlığını ve açık sözlülüğünü yeni öğreniyordu. Doğrusu rahatsız da değildi. İçten pazarlıklı olmayan insanlardan hoşlanırdı.

“Böyle konuştuğun için birisi sana yakında beddua edecek!” dedi Tamer minik bir uyarıyla. “Zaten Natalia her zaman belanı vahşi bir güzelden bulacağını söylüyor! Bir gün birisi seni ehlileştirecekmış!”

Doğan küçük bir kahkaha attı. “Ona da söylediğim gibi... Ben sessiz ve midilli gibi uysal bir kadın bulacağım kendime...”

“Öyle bir kadın yoktur!” dedi Tahir. Sırtını duvara yaslamış, kalın kaslarla bezeli kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Siyah gözleri bekleme salonun diğer ucundan içeriye giren uzun bir kadındaydı. Hızlı adımlarla yürüyen kadının platin rengi sarı saçları arkasından savruluyordu. Siyah kıyafetler içinde olmasına rağmen bile, hastanenin donuk salonuna ışık getirmişti sanki.

Doğan da onun baktığı tarafa bakmıştı. Dudağını kıvrırdı isteksizce. “Güney sayılmaz!” dedi arkadaşına. Sesi biraz gizemliydi. “Onun sessizliği ve uysallığı, çok derin denizleri hatırlatıyor bana... Ne zaman ne yapacağı hiç belli olmayan korkutucu birisi bence o...”

Güney uzun bacakları yüzünden çabucak onlara yaklaşmıştı. Kendisi hakkında konuşulduğunu fark etmiş gibi şahane mavi gözleri bir an Doğan’a, sonra patronuna dönmüştü.

“Üzgünüm! Geciktim!” dedi Tahir’e. Yumuşacık, insanı dinlendiren sesi ile neden geciktiğini kısaca açıkladı. “Bitirmem gereken işler vardı. Trafik de sıkıştı.” Tahir mesafeli bir şekilde başı ile onayladı. Güney hemen bir koltukta endişeli bir halde oturan Ateş’e döndü. “Ecrin nasıl? Doğuma aldılar mı?”

Genç adam başını salladı. “Evet...”

“Yanında kimse var mı? Ben gireyim mi?”

“Berna Hanım ile Gülten Hanım yanında...”

Daha sözlerini bitirmemişti ki adı geçen iki kadın üzerinde girilmez yazan kapıdan çıktı. Yüzlerinde hem heyecanlı hem de belirsizlikle dolu bir ifade vardı.

“İçeriye aldılar... Sancıları çok sıkıştı!” dedi Berna Hanım.

Ateş yeniden yutkundu. Ayağa kalktı. “Durumu nasıl?”

“Sancısı var dedim ya?” Berna Hanım onu hafif terslemekten özellikle çekinmemişti. Belki genç adamın azıcık kendisine gelmesini sağlardı. Daha evvel hayatında karısını bu kadar seven bir erkek görmediğine emindi. Sonra ona yine de acıdı. Sesini yumuşattı. “Merak etmeyin... Böyle giderse yarım saat sürmez dedi doktorlar. Yarım saat içinde afacan bir Ateş daha kollarımızda olacak...”

Bekleme devam edecekti anlaşılan. Genç adam erkeklere döndü. “Sizleri de buralarda bekletiyoruz...” dedi özür dilercesine. Tahir omuz silkmişti önemsemezce. Doğan ise çayından son bir yudum alırken alayla mırıldandı.

“Endişelenme sen...!” Yeşil gözleri kısa bir an için Güney’e döndü. Sonra ortaya öylesine konuştu. “Biz alışkınız hastane köşelerinde arkadaşlarımız için beklemeye...”

Çok az kişi Tahir’in bir ay kadar önce ölümden döndüğünü biliyordu. Bu konudan haberi olmayan Ateş, sözlerin içeriğini anlamamıştı. Ama başka bir hikâyenin konusu olduğunu hissetmiş ve gözlerini kısıp bir an için merakla Doğan’a bakmıştı. Fakat hiç kimse bu konuda ek bir açıklama yapmayınca, sonra sormak üzere aklının bir köşesine yazmıştı.

Bu etkileyici grubun normalde de tehlikeli bir hayatları olduğunu biliyordu elbette. Belki de ona bir vurdurma yapmıştı Doğan?

Her ne ise, kalabalıkta olmak ve arada sırada da olsa bir şeyler konuşmak, karısı için endişeli olan Ateş'e iyi gelmişti. Gözleri sıklıkla kapıya yöneliyordu. Kırk dakika sonra bir hemşire çıktı dışarıya... Ardından bir iki tane daha... Ve en son doktor...

Ateş çok uzakta değildi zaten. Karşılıklı durdular. Doktor bir an genç adamın endişeli yüzüne baktı. “Kötü haberlerim var!” dedi alaycı bir tonla. Ateş'in yüzü değiştiğinde bile acele etmedi. Söyleyeceklerini vurguladı sonra. “Çocuğunuzun ciğerleri çok güçlü ve fazlasıyla obur! Bir damla süt emmek için yoğun bakımı ayağa kaldırdı. Sanırım geceleri uykuyu unutsanız iyi olur!”

Ateş'in geniş omuzları çöktü önce... Mutlulukla ve... zorlukla bir nefes aldı. “Ecrin?”

“O çok iyi... Yarım saate kadar odasına geçer. Bebeğinizi de orada görebilirsiniz. Gerçekten güçlü ve sağlıklı bir oğlunuz var. Tebrik ederim...”

Ateş kendisini kimlerin tebrik ettiğine dikkat bile etmiyordu. Yüzü neşeyle parlarken, arkadaşlarının el sıkışmalarını ve kendisine sarılmalarını kabul etti. Bir anda gururlu bir baba haline dönüvermişti. Duruşu kendisinden emin ve güvenli hale gelmişti. Karısı ve çocuğu sağ salimdi ya, dünya umurunda değildi. O anda dünyadaki her şeyle, her türlü sorunla mücadele edebilecek kadar kendisini güçlü hissediyordu.

Bebek ile tanışması ise... fazla duygusaldı. Odaya önce o girmişti doğal olarak. Ecrin yoğun bakımdan kısa sürede çıkarılmış, kendi odasına alınmıştı. Aydınlık odada, geniş yatağında, kollarında oğlu ile birlikte yatıyordu. Saçları yine at kuyruğu yapılmıştı ve evden getirdiği geceliği üzerine giydirilmişti. Yorgun gözükse de, kocasını görünce dudaklarına bir gülümseme yerleşmişti.

“Gel!” dedi yorgunca. “Oğlumuzla tanış...”

Genç adam onun güzel yüzünden kaydırdı gözlerini. Koynunda meme emen oğluna baktı. Bebek o kadar küçüktü ki... Gözleri sım sıkı yumuluydu. Elleri yumruk yapılmıştı. Saçları oldukça fazlaydı. Teni pürüzsüzdü. Tek bir leke bile yoktu. Bir iki küçük kızarıklık harici çok sağlıklı gözüküyordu.

“Çok küçük...” dedi yavaşça. Ciddi ciddi oğlunu süzüyordu.

“Hah! Bir de bana sor!” dedi Ecrin gülümseyerek. “Doğumda beni çok zorladı iri oğlunuz Ateş Bey...”

Genç adam yatağın kenarında uzun uzun oğlunu seyretti. Yüzü yumuşamıştı. Küçük oğlan bir an başını kıpırdattı. Memenin ucunu bıraktı. Gözleri aralandı. Öylesine boşluğa baktı. Ama sanki babasına dikilmiş gibi oldu gözleri. Ateş ürperdi. Parmak uçları yavaşça çocuğunun tepesindeki incecik saçlara dokundu.

“Oğlum?...” diye fısıldadı.

Çocuk kıpırdamadan duruyordu.

“Adını fısılda kulağına...” dedi Ecrin ona yavaşça. “Ben adını söyledim ona... Sen de söyle hadi!”

Genç adam eğildi. Dudakları oğluna doğru yanaştı. Çocuk bu yaklaşma ile bir an irkilip başını hafifçe çevirdi. Ama pozisyonu şimdi çok uygun olmuştu. Küçüçük kulağı meydandaydı. Sanki babasının sözlerini duymak istemiş gibi bekliyordu. Ateş'in biçimli dudakları kıpırdandı yavaşça...

“Oğlum!” dedi yavaşça. “Oğlum...” Sesi çok alçaktı. Çocuğun kulağına çok ses gitsin istemiyordu. Ecrin bile zorlukla duyuyordu onu. “Savaş... Hoş geldin oğlum!”

Ecrin'in gözlerinden bir damla yaş kayıp gitti. Aslında ağlamamak için uzun süre önce söz vermişti. Ve ağlaması için hiçbir sebep de olmamıştı şu ana kadar. Ama şimdi ağlaması gayet normaldi... Kendisini sıkılmıyordu. Engellemiyordu... Hayatının en önemli iki erkeği yanındaydı işte. Bir kadın bundan fazla daha ne isterdi ki? Ağlamak artık bir zevkti. Mutluluğunun deliliydi.

Onun ağladığını gören genç adam bir an irkildi. Gözleri üzgünce bir gölgeyle doldu. Dudakları karısının gözyaşıyla çizgi olmuş yanağına kaydı. “Ağlama ne olur!” diye fısıldadı. “Dayanamam...”

“Üzgünüm... Ama bu an için o kadar süre bekledim ki! Seni gördüğüm andan itibaren... çocuğunu doğurmanın güzel olacağını düşünmüştüm.”

“Evet... Bu konuda bayağı ısrarın olmuştu!” dedi genç adam tatlı bir yumuşaklıkla. “Evlenmemiz konusunda ilginç şeyler söylemiştin...”

“Doğru! Hayatına neşe getireceğimi söylemiştim...”

“Başardın...”

“Ve eve geldiğinde seni karşılayacak birisinin fena olmayacağını söylemiştim. Sen de...”

“Berna Hanım var demiştin!” diye ekledi Ateş.

Ecrin gözyaşlarına rağmen güldü. Onlar zaten mutluluk gözyaşlarıydı. Kocası ile ilk tanıştığı günlerin anısı ile hayat gelmişti gözlerine. “Doğru! Ve soğuk gecelerde seni ısıtabileceğimi söylemiştim. Berna Hanım’ın bunu yapamayacağını da... Sen de...”

“...onun bana salep hazırladığını söylemiştim!” dedi genç adam yavaşça. Gözleri kısılmış bir halde doğruldu. Bir anda odada dev gibi olmuştu. Kaşları da çatılmıştı. Onun aksine Ecrin’in yüzündeki gülümseme biraz arttı.

“Ateş?” dedi heyecanla! İnanamıyordu! “Hatırlıyorsun?” diye mırıldandı şaşkınca.

“Hastalandığımda... Berna Hanım’ın bana gözü gibi bakıp bakamayacağını sormuştun!” diye mırıldandı genç adam yavaşça. Yanak kasları biraz oynadı. Anılar birer birer üşüşüyordu şimdi.

“Üç büyük şehirde hastanem var benim demiştin!..” diye onayladı Ecrin. “Beni çok güldürmüştün!” Ateş’in yine bir şeyleri hatırlamasına o kadar memnun olmuştu ki? Acaba ne

kadarını hatırlıyordu? Bu olay yüzünden kocasının kendisini hep rahatsız hissettiğini biliyordu. Hatırlayamadığı o kısa dönem genç adamı rahatsız ediyordu.

Genç adamın gözleri bir an için yumuldu. Dışleri sıkılmıştı iyice... Bir iki saniye öyle kaldı. Sonra uzun kirpikler aralandı. Genç kadının gülümseyen yüzünü süzdü sert bir bakışla.

“Ecrin!..” dedi çok ciddi bir tonla.

Onun ciddiyeti bir an için genç kadını huzursuz etmişti. “Ateş? Ne oldu? Daha fazla hatırlayamıyorsan kendini zorlama! Lütfen!”

Ateş başını salladı iki yana...

“Zorlayacak bir şey yok!” dedi yavaş yavaş. Derin bir nefes aldı. Gözlerinin içindeki sertlik, aslında üzüntüden başka bir şey değildi. “Her şeyi hatırladım. Hem de her şeyi!”

“Gerçekten mi?” diye iç çekti Ecrin inanmayan bir sevinçle.

“Evet...” Genç adam yavaşça yatağın kenarına oturdu. Oğlan çocuğu şimdi doğrudan babasına bakıyordu. Genç adam iki eli ile birden karısının elini yakaladı. Çok üzgün gözükiyordu. “Ecrin!..” diye fısıldadı yine. Nereden başlayacağını bilemiyormuş gibiydi. Gözleri kesişmişti. Genç kadın sessizce ona bakıyordu ama ne olduğunu anlamış değildi.

“Ateş! Beni korkutuyorsun!” diye fısıldadı. “Ne oldu?”

“Ben...” Genç adam üzüntüsü yüzünden devam edemiyordu. Sonra iç çekti. “Ben senden özür dilemeliyim! Beni nasıl affedeceksin hiç bilmiyorum!”

“Affetmek mi? Ama... Ama neden?”

Ateş onun elini sıktı. Çaresizdi... Ama açıklamalıydı. “Ben Savaş’a... nasıl hamile kaldığını ve oğlumuzun neden erken doğduğunu... hatırladım!” dedi zorlukla. “Nasıl böyle aptal olabildim? Nasıl seni suçlayabildim? Nasıl çocuğun benden olmadığını iddia edebildim!? Hepsi... benim kabahatimmiş meğer...”

Genç kadın gözlerini kırıştırdı. Kocasının üzgün yüzü, her

ne hatırladı ise iyi bir şey olmadığını gösteriyordu. En azından onun için iyi değildi. Oysa Ecrin için hiç önemli değildi. Bunu ona anlatabilmek istedi...

“Ateş?” dedi yavaşça. “İşin doğrusu, nasıl hamile kaldığımı... gerçekten ben de merak ediyorum. Açıklayamadığım bu olayı hatırlamana... ve her şeyin ortaya çıkmasına sevindim sanırım. Ama bu gerçek artık o kadar önemli değil! Çünkü sen zaten aylardır bunu kabul etmiştin! Çocuğun senden olduğu konusunda hiç şüphe etmediğini biliyorum ben! Beni ve oğlumuzu sevdiğini biliyorum. Geri kalan her şey boş. Ne özür dileyecek bir şey var ne de affedilecek bir şey... Ben kalbimi uzun süre önce seninle doldurdum. Ve uzunca bir süre daha dolu kalmasını istiyorum...”

Genç adam gülümsemeye çalıştı. Yaptığı hatanın ezikliğini hissetmemesi mümkün değildi. O kaza sabahını kesinlikle hatırlamıştı. Ecrin ile korunmadan seviştikleri sabahı ve genç kadını uyarma düşüncesini... Ve sonra o kaza olmuştu! Tam da telefonla Ecrin’i ararken... Bu belki de Allah’ın bir mucizesiydi? Belki o kaza olmasaydı, bu siyah saçlı güzel oğlan da hayatlarında olmayacaktı?.. Belki bu kadına âşık olduğunu bile anlayamayacaktı?..

“Ne kadar uzun bir süre?” dedi yavaşça. “Ne kadar uzun bir süre beni sevmeye söz veriyorsun? Tüm hatalarıma rağmen?..”

“Çok uzun bir süre...”

“Mesela?..” diye directti genç adam. “Çünkü hiçbir uzun süre... bana yetmeyebilir!”

Genç kadın gülümsedi. “Ölünceye kadar desem?..”

Genç adam bir an düşündü. “Hımm... Bu... sanırım makul bir süre!” Koyu gözleri yeniden bir ateşle yıkanmaya başlamıştı. “Ve sanırım... bununla idare edebilirim! Ben de seni bir ömür boyu seveceğim bal gözlüm! Ölene kadar... Ve bileceksin ki ölsem bile oğlumuz seni ne kadar sevdiğimi hep bilecek. İkimizin yanında hiç mutsuz olmayacak. Ne kadar güzel ve harika bir anneye sahip olduğunu ona hep

göstereceğim! Ve o seninle hep gurur duyacak...”

“Ya sen? Zoraki Koca?” dedi Ecrin yorgun ama işveli bir tavırla.

“Ben zaten seninle gurur duyuyorum. Bana harika bir evlat, sıcacık bir yuva verdin. Ömür boyu bunun tadını çıkaracağım. Ve oğullarımın da ileride bana senin kadar şahane bir gelin getirmesini ümit edeceğim...”

“Oğulların mı?” Ecrin mutlulukla güldü... Aralarında artık sır kalmadığına memnundu. Ateş nasılsa eksik parçaları ona anlatırdı. Ama şu anda bu önemli değildi. Önemli olan, çekirdek bir aile olarak bir arada olmalarıydı. Mutlu, huzurlu ve gelecekleri aydınlık...

Ve Savaş garip bir ses çıkardı...

İkisi birden oğullarına baktılar. Küçük oğlan babasından ayırdı gözlerini. Memnun bir tavırla başını çevirdi. Annesinin açıkta kalan göğsüne yapışırken geleceğinin mutlu bir ailede şekillendiğini biliyordu sanki... Memenin ucunu sımsıkı tutan küçük dudakları, yandan gülümser gibi kıvrılmıştı.

***** SON *****